Giới thiệu Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Chanh thoải mái quăng cọc tiền bồi thường hợp đồng lên bàn, khí phách nói:rn

- Tôi không làm!

Cái tên Phong Thanh Ngạn này quá phức tạp, vừa phúc hắc, bá đạo, lại còn cao lãnh, độc miệng... Hừ! Bà đây không chiều được, không lẽ còn không biết bỏ chạy sao.rnAi ngờ, chưa kịp xoay người tiêu sái rời đi, hắn lại dám đẩy bà vào góc tường...

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Quà sinh nhật khác người

明月倾城: tác giả

Sâu: dịch giả

Văn án:

Ban đêm, tĩnh lặng.

Trước cửa trang viên hoa đỉnh cấp siêu xe từng chiếc một chiếc một nối đuôi nhau rời đi, an tĩnh mà đồ sộ.

Khách khứa tan hết, phòng khách kiểu Pháp rộng như vậy giờ phút này lại có vẻ có vài phần chật chội ——

Bên cạnh ghế sô pha, bên bàn trà, trên sàn nhà, đều chất đầy đủ loại kiểu dáng lễ vật. Trong đó có mới chìa khóa chiếc siêu xe mới tinh, có du thuyền, thậm chí còn có giấy chứng nhận quyền sở hữu hòn đảo nào đó trên Thái Bình Dương……

Mỗi một năm ở bữa tiệc sinh nhật đại thiếu gia Phong Thanh Ngạn, những thứ đó đều sẽ có người hai tay dâng lên, hành hương mà hiến dâng vị nam nhân tôn quý bậc nhất này.

Tại trang viên, quản gia mang theo đám người hầu đem lễ vật đều nhất nhất ghi chép vào danh sách.

Cửa sổ sát đất bên cạnh, Phong Thanh Ngạn dáng người cao lớn, tuấn mỹ đến làm cho lòng người kinh hãi. Khuôn mặt dưới ánh trăng càng lộ ra nét cương nghị lạnh lùng.

Lông mày sâu thẳm, đồng tử mắt đen như mực, mũi thẳng tắp, cánh môi thực mỏng……

Ngay cả hắn giờ phút này đong đưa ly rượu vang đỏ cổ tay đường cung, đều mang theo cỗ cảm giác trời sinh cao quý.

"Thiếu gia." Quản gia cầm danh sách đăng ký (xe, đảo, thuyền...) lại đây, cung kính mà khom lưng.

Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt, đối những lễ vật đó không hề hứng thú: "Đăng ký xong liền trực tiếp đưa vào nhà kho."

Quản gia dâng lên danh sách, "Có một đồ vật không biết là ai đưa đến, không cách nào đăng ký."

"Là cái gì?"

"Cái kia ——" quản gia trở một ngón tay, nhắm ngay một cái thùng giấy đằng sau bồn hoa.

Thùng giấy hồng nhạt cao cỡ nửa người, phía trên còn dùng dải lụa màu lam nhạt thắt một cái nơ hình con bướm tinh xảo.

Nó một mực bị đặt ở mặt sau cây xanh, cho nên lúc trước cũng không có mấy người chú ý tới.

"Chúng ta thẩm tra đối chiếu ba lần, cũng không biết vật này là do ai đưa tới."

"Vậy vứt bỏ." Phong Thanh Ngạn buông ly, vẻ mặt thanh lãnh bước lên lầu.

Hàng năm tiệc sinh nhật, với hắn tới nói cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu.

“Vâng.” Quản gia lên tiếng, lập tức cùng người hầu tiến lên cùng nhau làm.

Ai ngờ còn không có đụng phải, thùng giấy kia đột nhiên liền nhúc nhích——

Sau đó dải lụa bung lỏng dần ra, như là bị khởi động chốt mở nào đó, thùng giấy lệch ra thoáng một phát, ầm ầm ngã xuống đất.

Phong Thanh Ngạn theo tiếng mà ngoái đầu nhìn lại.

Thùng giấy bên cạnh là từ bên trong đẩy ra, ngay sau đó, một vật mềm mại từ bên trong bò ra——

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Ở bên trong thùng giấy cư nhiên là chứa em bé! Một đứa bé trai sống sờ sờ!

Hắn thoạt nhìn còn không đến một tuổi, mông nhỏ vừa tròn lại mập, vểnh lên mà cao cao, ăn mặc là màu lam nhạt liền thể quần đùi đến gối, vớ dài màu trắng, quần đùi viền dưới còn lộ ra một đoạn tã có dấu vết tè ra quần.

Mập mập mà tứ chi lại ngắn, trừng mắt bồ câu đen dường như to, chống trên thảm hướng Phong Thanh Ngạn nhìn thoáng qua, sau đó cắn chặt núm vú cao su trấn an, nhanh như chớp mà bò qua.

Cuối cùng khi ngồi xuống bên chân hắn xong, ngẩng đầu một cái chớp mắt không vòng mà nhìn hắn.

Phong Thanh Ngạn: “……”

Sống hai mươi sáu tuổi, gặp qua đủ loại kiểu dáng lễ vật, cái lễ vật này thật ra khiến hắn cảm thấy không giống người thường.

Hắn nhíu mày, giận dữ, “Con cái nhà ai? Gọi điện thoại đến hỏi, sau đó đưa về!”

Loại trò đùa dai này thật là một chút đều không buồn cười!

Nói xong, hắn liền cất bước, mắt nhìn thẳng tiếp tục hướng trên lầu đi.

Ai ngờ mới vừa đi một bước, đằng sau ống chân quần đã bị người bắt được.

“Daddy——”

Thanh âm non nớt như long trời lở đất, làm mọi người lại lần nữa cứng đờ.

“……” Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào đứa bé đang bắt lấy ống chân quần mình bằng bàn tay múp. nhỏ, “Cháu nhận lầm người rồi!”

Trong giọng nói, lộ vẻ không kiên nhẫn.

Hắn chưa có kết hôn, bên cạnh người cũng không có phụ nữ, nào có con được?

“Daddy——” tiểu gia hỏa vẫn còn cầm lấy hắn ống quần không tha, trong đôi mắt to đều là bóng hình của hắn.

—end chap 1—

"M.n nhớ cmt, like, vote nhé "

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Vừa làm cha vừa làm mẹ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu.

Văn án:

Quản gia tranh thủ thời gian nhanh đi qua muốn đem đứa trẻ bế lên, nhưng tiểu gia hỏa lại bướng bỉnh ngoan cường dùng một cái tay khác gỡ ra, duỗi ra

cánh tay nộn ngó sen, chỉ hướng cái rương bên kia.

Cái rương.

Đây là có ý gì?

Quản gia không chắc, theo bản năng mà nhìn về phía Phong Thanh Ngạn.

Hắn thu lại ấn đường, nặng nề nói, "Đi xem."

"Được."

Quản gia thẳng bước nhanh qua, lại gần cái rương vừa thấy, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

"Bên trong còn có cái gì bịp bợm? Đều lấy ra đi!"

Phong Thanh Ngạn thề chờ điều tra rõ chuyện này, liền đem người bày ra chuyện này hảo hảo thu thập một phen!

"…… Không, không phải bịp bợm." Quản gia khom lưng, thật cẩn thận từ bên trong ôm ra một....đứa bé gái.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Đứa bé gái này nhìn cùng đứa bé trai không sai biệt lớn lắm, ăn mặc áo liền váy nhỏ màu hồng nhạt, ngủ say đến ngọt ngào.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hào vô thức mà khẽ nhếch, khuôn mặt như khắc tạc cùng Phong Thanh Ngạn tiểu gia hỏa dưới chân giống nhau như đúc, chẳng qua là thanh tú hơn rất nhiều.

Cô bé tóc dài hơn, với một chú cừu bông, trong bàn tay nhỏ còn cầm chặt một thứ đồ vật.

Như là một cái USB.

Quản gia đưa mắt ra ý, lập tức có người hầu cầm USB đi, cắm vào chiếc TV ở phòng khách.

Một giọng nữ đã được xử lý biến âm liền như vậy phát ra ——

"Phong Thanh Ngạn, đây là hai bảo bối của anh, tôi hiện tại đem bọn nó trả lại cho anh. Xin anh hãy chăm sóc chúng!"

Lời nói ngắn gọn mà hữu lực, nhưng cũng tương đương với chưa nói cái gì.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt âm trầm, đáy mắt ứ đọng cỗ lạnh lẽo, "Tìm bác sĩ cùng luật sư tới đây! Mang đến thiết bị xét nghiệm tiên tiến nhất!"

Hai đứa trẻ này quá nhỏ, căn bản không hỏi được.

Mà chỗ của hắn cũng không có thiết bị giám sát. Đêm nay khách khứa rất nhiều, có một số là không mời tự đến, cho nên căn bản khó có thể kiểm chứng rốt cuộc là ai đã đem cái rương này vào.

Tốt hơn hết dùng biện pháp trực tiếp nhất, còn có thể càng nhanh tìm được đáp án.

"Vâng!"

……

Nửa giờ sau, bác sĩ Phong gia vội vàng tới, mang theo các thiết bị xét nghiệm tiên tiến nhất.

Tự mình thu mẫu ba người, bỏ vào dụng cụ kiểm tra nhanh chóng.

Chẳng mấy chốc, kết quả đã xuất hiện, xác suất 99.99%, ba người bọn họ đích thực chính là quan hệ cha con!

Phong Thanh Ngạn cầm tờ giấy báo cáo, thật sự không thể hiểu được hai đứa trẻ này là từ đâu mà đến?!

Tuy mấy năm nay này phụ nữ hướng đến hắn vô số kể, nhưng không vì danh cũng là vì lợi, không một người nào là thật tâm, cho nên hắn chưa bao giờ nhìn hơn một cái.

Nhưng…… Hiện tại lại có người đưa cho hắn một đôi long phượng thai, mà mẹ của chúng căn bản không hề lộ mặt.

Đây là cái gì? Làm sự tốt không lưu danh? Hay là phóng lưới dài câu cá lớn?

"Mommy ~" cô bé tỉnh dậy, lẩm bẩm cái miệng nhỏ, bắt đầu khắp thế giới tìm mommy.

“Là daddy!”

Phong Thanh Ngạn vô lực uốn nắn.

“Mommy ~”

“Daddy, kêu daddy!”

“Mommy ~”

“…… Tùy.”

Phong Thanh Ngạn bỏ cuộc.

Hắn không dám tưởng tượng, từ nay về sau, chính mình cư nhiên lại vừa làm cha lại vừa làm mẹ!

Cô bé không hiểu giờ phút này hắn đang bực bội, cánh tay hướng lòng ngực hắn ôm ôm, cái đầu nhỏ xù xù chôn ở ngực hắn, không di chuyển.

Một cổ cảm giác rất lạ dũng mãnh tràn vào trong lòng Phong Thanh Ngạn, thực ấm áp, cũng mềm mại lạ thường.

Hắn lại nhìn thoáng qua bên cạnh, quản gia ôm trong ngực tiểu tử mập.

Chẳng lẽ, đây là sức mạnh của huyết thống?

Chờ hắn bắt được mommy của bọn nó, nhất định phải hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc chuyện là như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tiểu thiếu gia

Nguyên tác: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả.: Sâu

- Chương 3. Tiểu thiếu gia.

.....

Năm năm sau. Vào ban đêm.

Hạ Tiểu Nịnh xoa xoa bả vai đã mỏi, kéo cửa tiệm xuống, gọi một cuộc điện thoại về nhà. " Con bên này đang đóng cửa tiệm.."

"Cứu mạng a!" Một tiếng thét kinh hãi từ bên trong con hẻm truyền đến.

Ngay lập tức, tiếng bước chân hỗn

độn ngày càng gần hơn.

Một hình dáng nhỏ bé hoảng loạn lao đến bên cạnh cô, tựa hồ lập tức không khống chế được cả người trượt vào vòng tay của Hạ Tiểu Nịnh, nhào vào trong lòng ngực cô, làm cho điện thoại của cô rơi xuống đất.

Cậu bé ngước lên, không quan tâm, "Chị ơi, cứu em với!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy bùn đất, thân hình nhỏ bé cuộn tròn trong lòng cô vẫn run rẩy.

Chẳng biết tại sao, trái tim của Hạ Tiểu Nịnh đột nhiên co rút lại, như thể bị ai bóp lấy.

Cô nhanh chóng cầm điện thoại trên mặt đất lên, cũng không biết dũng khí lấy từ đâu ra, một tay kéo cậu bé ra phía sau mình bảo hộ.

Trong hẻm nhỏ mấy người đàn ông mặc đồ đen chạy đến, tất cả đều cao lớn tráng kiện, thoạt nhìn trông đặc biệt hung tàn.

Nhìn thấy bên này, bọn họ nhanh chóng tập trung lại đây.

Hạ Tiểu Nịnh lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. "Các người định làm gì?!"

"Tiểu thiếu gia, xin theo chúng tôi trở về! " Người đàn ông mặc đồ đen trực tiếp phớt lờ cô, rồi chàng trai phía sau gật đầu đối với cô.

Tiểu thiếu gia? Hạ Tiểu Nịnh bối rối một lát, "tiểu gia hỏa, em--"

"Em không biết họ, đừng tin họ! Chị cứu em! Em sẽ cảm ơn chị!"

"..." Hạ Tiểu Nịnh nhìn những người đó, rồi lại nhìn đứa trẻ sau lưng một chút.

Lý trí đã bắt đầu nghiêng vô điều kiện...

Cô đưa đứa trẻ lùi lại góc tường, sau đó lặng lẽ lén nút nhấn nút mở khóa điện thoại di động.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Cảnh sát chi nhánh cách đó không xa đến chỉ mất năm phút và dẫn tất cả bọn họ trở về đồn.

Khẩu cung nhanh chóng được lấy.

Khi Hạ Tiểu Nịnh đi ra, cô thấy cậu bé đã được một nữ cảnh sát giúp rửa mặt cẩn thận. Giờ phút này, có còn một mình cậu đang ngồi trên băng ghế dài ở ngưỡng cửa.

Cậu bé để đầu dưa hấu. Vào một ngày trời lạnh như vậy, trên người chỉ có mặc một chiếc lông cừu mỏng màu xanh, bên dưới mặc quần jean đen và đôi dép lông hình chim cánh cụt trên chân.

Thân ảnh nho nhỏ trước cửa trong bóng đêm thoạt nhìn đặc biệt lúng túng.

Không biết tại sao, cô không muốn rời đi vào lúc này.

Cứ như vậy, ma xui quỷ khiến cô ngồi xuống và nhìn thấy vết bầm nhẹ trên mặt cậu bé. Cô đưa tay ra chạm vào: "Có đau không?"

Tiểu gia hỏa quật cường mà tránh tay cô, nhưng vô tình bắt được cặp mắt trong suốt thanh lệ của cô rồi sửng sốt một chút.

Sau đó mới cúi đầu và ồm ồm mà ừ một tiếng.

"Em vừa nói với cảnh sát là tự chạy ra khỏi nhà, bọn họ đuổi theo em, là để bắt cóc em. Em... chỉ mới sáu tuổi, tại sao em lại rời nhà trốn đi?", Cô cẩn thận hỏi.

Quả nhiên, tiểu gia hỏa lạnh lùng liếc cô một cái, khóe miệng hơi nhếch, không nói gì.

"Cảnh sát có thông báo cho gia đình đến đón em chứ?"

Tiểu gia hỏa lại hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, triệt để phớt lờ cô.

Tâm lý phòng bị nặng như vậy sao? Hạ Tiểu Nịnh mỉm cười, dựa lưng vào ghế băng tính ở lại cùng cậu chờ người thân tới đón.

Cô là chủ một quán ăn nhỏ, đã thấy rất nhiều kiểu người, trẻ nhỏ không có gặp qua kiểu ông cụ non nhiều lắm.

Thực không biết ba mẹ cậu là người như thế nào, có thể sinh ra một đứa trẻ lanh lợi, thông minh đáng yêu như vậy.

"Đúng rồi, tên chị là Hạ Tiểu Nịnh, tên của em là gì?" Cô hào phóng báo ra tên của mình, cũng coi như là quen biết một hồi.

Chẳng biết tại sao, cô đối với đứa trẻ này luôn có một cảm giác thân mật không thể giải thích được, thậm chí còn có chút muốn gặp lại cậu lần nữa...

"..." Tiểu gia hỏa không được tự nhiên mà quay lại. "Phụ nữ thật dài dòng!"

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt một chút, "Ah?"

Sau đó, mới nghe được cậu mất tự nhiên thốt ra hai chữ: "Tu Viễn."

"Họ Tư? Họ rất đặc biệt..."

Hạ Tiểu Nịnh còn không có cảm thán xong, bên trong mấy người đồ đen đã được thả ra.

Người thủ lĩnh của bọn họ bước tới trước mặt rồi cúi đầu cung kính: " Tiểu thiếu gia, vừa nãy, thiếu gia đã gọi điện thoại đến nói là sẽ lập tức đến đây ngay."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Daddy tới

Nguyên tác: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Chương 4. Daddy tới

"..." Tiểu gia hỏa lập tức đứng thẳng sống lưng. Đôi mắt to dường như lóe lên cảm giác hối hận, nhưng rất nhanh chóng biến mất. Giọng cậu vẫn bướng bỉnh. "Daddy tới hay không, tôi đều không trở về nhà!"

Hạ Tiểu Nịnh nghe được mà mơ hồ. Chuyện gì đã xảy ra? Cậu bé này thực sự với họ?

"Tiểu thiếu gia", người đàn ông tận tình khuyên giải. "Trong bữa tiệc tối hôm nay, việc thiếu gia cưới vợ chỉ là trưởng bối trong nhà thuận miệng nhắc tới, nhưng cậu rời nhà trốn đi, là cậu không đúng rồi!".

"Thuận miệng nhắc tới cũng không thể! Tôi và em gái tôi là của mommy! Không cần nữ nhân khác tới tu hú chiếm tổ!".

"... nhưng mommy của cậu ở đâu? Tên của cô ấy là gì? Tại sao mấy năm này không xuất hiện? Ngay cả thiếu gia cũng không thể tìm thấy cô ấy? "

Lời này có hơi tàn nhẫn, nhưng để ngăn tiểu thiếu gia rời nhà trốn đi một lần nữa, thủ lĩnh nhóm bảo tiêu chỉ có thể nói vậy.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, cậu liền lập tức cúi đầu xuống, mắt hơi nheo lại, đôi mắt mờ nhạt hiện lên một chút đỏ.

Hạ Tiểu Nịnh ở bên cạnh quan sát lắng nghe, lại nghĩ tới bọn họ mở miệng xưng hô một tiếng nào là thiếu gia, tiểu thiếu gia, cô liền thông não, thì ra là tiết mục người mẹ kế hào môn muốn vào cửa, đứa trẻ vô tội lang thang chân trời xa xăm.

Thật đáng thương cho bé con!

Trong lòng cô dâng lên một tia thương xót, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu bé.

Cách đó không xa, hai ánh đèn xe chiếu vào, mọi người đều vô thức khẽ híp mắt.

Động cơ của chiếc xe đã nhanh chóng đến gần, và cuối cùng chiếc xe Rolls-Royce màu đen đậu ở đồn cảnh sát.

Trong sở không biết tin tức từ đâu ra, mười giây sau toàn bộ chạy ùa ra.

Phân cục cục trưởng thần sắc căng thẳng, dẫn theo toàn bộ người đồng loạt đứng ở hai bên.

Các vệ sĩ cũng nhanh chóng đi ra,thủ lĩnh đội bảo tiêu khom lưng kính cẩn mở cửa xe.

Chiếc quần tây đen khéo léo quấn lấy đôi chân dài thẳng tắp, bước trên mặt đất với đôi giày da đanh mềm màu đen, ngay lập tức, thân hình cao ngất đứng dậy bước ra cánh cửa xe.

"Phong thiếu!"

Giọng nói chỉnh tề vang lên trong đêm, ngắn gọn lưu loát, không có nửa điểm dư âm.

Đôi mắt của Hạ Tiểu Nịnh thích ứng tới đây, mới ngẩng đầu nhìn lên.

Người đàn ông bước xuống xe thân hình cao ngất, một thân đồ thủ công màu đen rất kiêu ngạo ngang tàng, ước chừng cao hơn một mét tám mươi lăm.

Ở đám đông người vây quanh, anh bước chầm chậm về phía cửa. Khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ, trên mặt không nửa điểm biểu tình.

Anh bước lên từng bước một lên bậc thang.

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy rằng cậu bé bên cạnh mình tựa hồ bất an, vặn vẹo thân thể một cách khó chịu, bĩu môi và nhìn chằm chằm vào người đến.

"Đây có phải là người thân của em?"

Nhớ tới vừa rồi những người đó gọi người đó là Phong thiếu, cô mới hậu tri hậu giác nhận ra rằng cậu bé này thì ra là họ Phong.

Khí thế kia cũng quá này quá dọa người rồi, đổi lại là cô, chỉ sợ không muốn sống cùng một chỗ với người này mỗi ngày. Trên người anh khiến người khác cảm thấy áp bách khó thở...

Phong Tu Viễn không trả lời câu hỏi của cô, mà nhìn càng ngày càng gần hơn Phong Thanh Ngạn.

Anh đứng trước mặt bọn họ.

Đám mây đen âm u bao trùm, cuối cùng, cậu bé vẫn không ngẩng đầu, "Daddy ~~~"

"..." Người này có thực sự là cha cậu bé không?

Hạ Tiểu Nịnh quay đầu đi và lặng lẽ quay đi bằng một đôi mắt bày tỏ sự xem thường sâu sắc của cô đối với người cha này, người chỉ muốn phụ nữ bước vào cửa bất chấp cảm xúc của con cái a, thật đáng phỉ nhổ.

Phong Thanh Ngạn cúi xuống, một tay ôm cậu lên.

Hơi thở phả vào một bên của Hạ Tiểu Nịnh, hơi thở lạnh lẽo mang theo các phân tử hormone mạnh, nhàn nhạt mùi mộc chất...

Cô đặc biệt nhạy cảm với mùi, không thể chịu được, vô thức mở miệng -

"Hắt xì— "

Một cái hắt hơi liền được tới mà không có báo hiệu.

Tốc độ của những chấm nhỏ li ti nước bọt phun ra không thể kiểm soát, liền như hoa bay trong gió... văng tung tóe lên trên khuôn mặt hoàn hảo của Phong Thanh Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mới không cần mẹ kế

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

————————————

Bầu không khí giống như nồi cháo nóng hổi, không chỉ có trì trệ, mà còn có rất xấu hổ...

Những người khác sợ hãi hít một hơi thật sâu.

Cái này, phải làm sao bây giờ?! Phong thiếu nổi danh là thích sạch sẽ!

Hạ Tiểu Nịnh lúc này cũng không biết làm sao, như thế nào…Tại sao có thể như vậy? Tại sao chính mình lại có thể vô tình phun nước bọt vào mặt người khác?!

Ánh mắt của người đàn ông này thoạt nhìn thật khủng khiếp!

Cô muốn hay không để anh ta hắt xì lại một cái? Hay vẫn là vuốt lông ngựa, gãi ngứa, trêu chọc làm anh ta vui vẻ? Hay ôm đùi khóc lóc cầu xin nói mình sẽ không bao giờ dám nữa?

Vô số loại ý tưởng nhanh chóng xẹt qua tâm trí cô. Cuối cùng, khóe mắt cô quét qua những cảnh sát phía dưới.

Tâm, lập tức liền an định.

Hạ Tiểu Nịnh giọng nói thanh thanh, cố gắng trấn định mà hướng đầu sang

một bên. "Thực xin lỗi."

"..."

Phía dưới đám bảo tiêu mở to hai mắt nhìn. Người phụ nữ này có điên không? Đã làm chuyện vô lễ như vậy với Phong thiếu, nghĩ rằng chỉ bằng một câu bay bổng thực xin lỗi có thể toàn thân rút lui?! Thật ngây thơ!

Không khí đột nhiên căng thẳng.

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác tựa hồ sau lưng mình có một đạo ánh mắt lạnh lùng như dao phóng tới không dung tha của anh.

Cô thực sự không thể chịu đựng được nữa, quay đầu lại và nói, "Nếu không... tôi giúp anh lau..."

Nói xong, liền đưa tay ra chạm vào khuôn mặt đẹp trai của anh.

Khuôn mặt lạnh lùng của Phong Thanh Ngạn càng xám xịt nặng nề hơn, biểu cảm chán ghét mà gạt tay cô ra.

Rút ra một chiếc khăn vuông từ túi áo ngực rồi lau má trái của mình.

Sau đó liền đem chiếc khăn thoạt nhìn rất đắt tiền vứt bỏ trước mặt mọi người.

"Động tác vừa nãy của cô không phải là lau sạch sẽ, mà là lau dây đều ra mặt."

Không chút khách khí mỉa mai.

Hạ Tiểu Nịnh: "..."

Anh ta có cần phải làm bẽ mặt người ta như thế này hay không? Rất thoải mái đúng không?!

Một bên Phong Tu Viễn nhìn xem ba ba mình, lại nhìn xem Hạ Tiểu Nịnh, sau đó mới vững vàng mà ngồi ở trên khuỷu tay Phong Thanh Ngạn, "Daddy, con giới thiệu một chút, đây là người hôm nay đã cứu con

Hạ Tiểu ——"

Lời nói còn chưa nói xong, Phong Thanh Ngạn đã đứng dậy, ôm cậu trực tiếp lên xe trở về nhà.

Toàn bộ quá trình thời gian chỉ mất mấy giây, toàn bộ quá trình đó anh thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Hạ Tiểu Nịnh lấy một cái.

Như thể cô bất quá chỉ là giống như cái ghế bài trí ở đó.

"……" Hạ Tiểu Nịnh không nói

nên lời trong vài giây, nhìn cửa xe khép lại, nhanh chóng làm một bộ mặt quỷ khinh thường.

Nhưng ai biết cửa sổ xe đột nhiên bỗng hạ xuống, lộ ra khuôn mặt cha con cơ hồ giống nhau như đúc.

Cô hoảng sợ, có cảm giác chột dạ khi bị bắt gặp làm chuyện xấu, tranh thủ thời gian vuốt vành tai, ngẩng đầu vô tội mà nhìn trăng sao trên bầu trời……

"Tiểu Nịnh, hẹn gặp lại!" Phong Tu Viễn hướng cô phất phất tay.

Hạ Tiểu Nịnh đôi mắt còn nhìn phía trên, vẫy tay lung tung, cũng không dám trả lời..

Chờ xe đi rồi, cô mới thở dài nhẹ nhõm.

Hẹn gặp lại cái gì a!

Đối với bá vương long phụ tử, tốt nhất cô không bao giờ gặp lại!

Cô bình tĩnh lại tâm tình, quyết định muốn bằng tốc độ nhanh nhất quên đi sự việc tối nay, sau đó mới vẫy tay đón xe trở về nhà.

……

Bên kia, Phong Tu Viễn ngồi ở ghế, nhìn phía sau.

Phong Thanh Ngạn đem cậu túm xuống dưới, lạnh lùng nhìn, "Nháo đủ rồi?"

"Con không nháo. Con là vì hạnh phúc về sau của chính mình và em gái mà suy nghĩ." Phong Tu Viễn khuôn mặt nhỏ nhắn cãi lại.

"Các con chỗ nào không hạnh phúc?"

"Vạn nhất không cẩn thận có mẹ kế, có thể thật sự không hạnh phúc." Phong Tu Viễn nghiêm trang, "Daddy sẽ không thật sự chấp nhận việc ông bà nội

muốn giới thiệu cho daddy những cái cô chỉ biết õng ẹo tạo dáng bốc lửa môi đỏ mọng, phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô là người lão tiên sinh phái tới?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

————————

"……" Phong Thanh Ngạn mi tâm nhảy lên, "Õng ẹo tạo dáng? Bốc lửa? Môi đỏ mọng? Con học ở đâu những thứ này?!"

"…… Không ở đâu cả."

"Từ giờ trở đi, tịch thu điện thoại!"

"Đừng ……"

Tiểu gia hỏa vô lực than khóc, tựa vào cửa sổ xe, mắt trông mong nhìn về phía sau.

Tuy rằng bọn họ đã rời cục cảnh sát rất xa, nhưng vừa rồi khi Hạ Tiểu Nịnh nhẹ nhàng cầm tay cậu bé, cái loại cảm giác mềm mại và ấm áp tựa như bông này, dường như vẫn còn lưu hơi ấm trong lòng bàn tay……

……

Hạ gia từ 5 năm trước chuyển đến đế đô, liền ở tại trong khu dân cư bình thường phía sau quán ăn nhỏ. Hôm nay, Hạ Tiểu Nịnh trở về muộn hơn thường ngày rất nhiều. Còn chưa tới nhà, cô thấy mẹ mình Cố Lâm Anh mang theo máy sưởi tay đang đứng chờ cô ở dưới lầu.

Thoáng một cái, máy sưởi tay đã được nhét vào trong tay cô, "Hôm nay về muộn như vậy? Điện thoại di động cũng không gọi được."

"Con tắt máy, có gặp một chút phiền toái nhỏ."

"Phiền toái gì?" Cố Lâm Anh tức khắc khẩn trương, không ngừng nhìn xung quanh người cô.

Hạ Tiểu Nịnh nắm lấy bả vai mẹ, "Không có việc gì đâu, con đã giải quyết xong rồi!"

"Phải không?"

"Đương nhiên rồi, tốt xấu gì con gái mẹ cũng 24 tuổi rồi, tin tưởng con đi."

Cố Lâm Anh thần sắc khó có thể thả lỏng, "Con…Con nhất định phải luôn chú ý an toàn, có biết không?"

"Tuân mệnh, mẫu thân đại nhân! Con nhất định chú ý!" Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng gật đầu bảo đảm.

Ba mẹ cái gì cũng tốt, chính là quá lo lắng cho cô, mỗi lần về nhà hơi muộn, liền sẽ nhìn thấy mẹ ở chỗ này mắt trông ngóng chờ mình.

Ngay cả quán ăn nhỏ kia cũng là nhờ cô kiên trì thuyết phục mới mở được. Lúc trước ba ba cô còn nói cô có thể an tâm ở nhà làm sâu gạo, ăn cả đời cũng không thành vấn đề.

Mấy năm nay, hàng xóm chung quanh nhiều người muốn mai mối cho cô, cũng đều bị ba mẹ không chút khách khí mà từ chối tận cửa.

Bất quá cô cũng được vui vẻ nhẹ nhõm. Dù sao gả chồng loại sự tình này, cô nửa điểm hứng thú đều không có.

Cố Lâm Anh gắt gao mà nắm chặt tay cô, hai mẹ con một vừa lên lầu vừa nói chuyện phiếm, "Ba đâu? Hôm nay là cuối tuần, ba về rồi sao?"

"Về rồi. Đang ngủ."

"Sớm như vậy? Vẫn chưa tới 9 giờ."

"Ba con nói mệt. Hôm nay chủ nhà có yến hội, cho nên từ nửa đêm hôm qua đến bây giờ, vẫn luôn bận cả ngày. Về nhà còn có chút phát sốt, uống

thuốc liền ngủ.”

“Nào có chủ nhà áp bức người như vậy?” Hạ Tiểu Nịnh có chút tức giận, “Có yến hội cũng không thể vội thành như vậy đi? Ba ba chính là đầu bếp số một trong nước! Bao nhiêu người muốn mời cũng còn mời không mời được đâu!”.

“Hư ——” cố lâm anh mở cửa, “Nhỏ giọng chút, đừng làm ồn ba con. Sáng mai ông ấy còn phải trở lại làm việc.”

“Còn muốn đi?”

“Đúng vậy, lấy tiền của người, sao có thể tùy tiện xin nghỉ được?”

“……” Hạ Tiểu Nịnh im lặng vài giây, quyết đoán nói, “Đem địa chỉ cho con, ngày mai con đi!”

……

Hôm sau.

Hạ Tiểu Nịnh sáng sớm cầm địa chỉ mẹ cô đưa liền xuất phát.

Đón nhiều chuyến xe buýt, cuối cùng đến khi chân trầy da, mới vừa tới địa chỉ.

Sừng sững ở bờ biển, trang viên màu trắng bá chiếm trọn một bờ biển tuyệt diệu như vậy, đẹp đến mức không chân thật, trong không khí còn có mùi hoa không có trên mạng xã hội.

Nghe nói bên trong quy củ nghiêm ngặt, quản lý khắc nghiệt.

Chỉ bằng ba cô ở chỗ này công tác đã nhiều năm, về nhà cũng không đề cập về gia chủ nửa điểm liền có thể nhìn ra, chủ nhân nơi này chỉ sợ không dễ hòa đồng.

Cô điều chỉnh một chút hô hấp, bấm chuông cửa.

Thực mau, người quản gia trung niên mặc áo bành tô mang bao tay màu trắng theo tiếng mà đến.

Cánh cổng sắt chạm khắc được mở ra.

“Xin chào, tôi là……” Hạ Tiểu Nịnh chuẩn bị tự xưng danh tính.

“Cô chính là người lão tiên sinh phái tới ư?” Quản gia trực tiếp cắt ngang lời cô nói, trong mắt lộ ra một tia không dễ phát hiện khinh thường cùng bài xích.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhìn chằm chằm anh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

———————

Lão tiên sinh? Là đang chỉ ba cô sao?

Hạ Tiểu Nịnh gật đầu, “Đúng vậy. Phiền bác dẫn cháu đi vào, cháu muốn bắt đầu làm việc ngay bây giờ.”

“Cô thật đúng là sốt ruột.” Quản gia giống như mỉa mai, giống như châm biếm nói một câu. Rồi lại dường như là đang kiêng kị cái gì, rốt cuộc cũng không dám nói quá nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh có chút khó hiểu bởi giọng điệu với thái độ đó.

Chẳng lẽ là cảm thấy mình tuổi trẻ, không thể làm đầu bếp ư?

Nghĩ nghĩ, cô lễ phép giải thích, “Bác đừng thấy cháu trẻ tuổi, nhưng cháu đã có đã nhiều năm kinh nghiệm. Nhất định có thể làm chủ nhân nơi này hài

lòng khi cháu phục vụ.”

“……” Quản gia lại nhìn cô lần nữa, ánh mắt càng thêm khinh thường.

Thấy cô ăn mặc một chiếc áo khoác trắng, quần jean, giày kaki tuyết, khuôn mặt nhỏ thanh thuần không tì vết, tóc buộc thành đuôi ngựa đơn giản, thoạt nhìn không lạ mắt.(nhìn thuận mắt, ko diêm dúa).

Nhưng hiện tại các cô gái đều có thể không biết xấu hổ như vậy ư?

Ỷ vào chính mình lớn lên xinh đẹp, vóc dáng đẹp, liền có thể vì tiền cái gì cũng làm?

Thật sự là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ (*).

(*) thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ: thời thế đổi thay, con người không như trước.

“Cô đi theo tôi.” Quản gia tiến lên phía trước, trước sau cùng cô vẫn duy trì một khoảng cách.

“Vâng.”

Bước vào đình viện thật lớn, Hạ Tiểu Nịnh không rảnh thưởng thức cảnh đẹp, chỉ nhìn vào bên trong trang viên.

Tòa nhà lớn như vậy, không biết phòng bếp sẽ tiên tiến và hiện đại đến cỡ nào, chỉ nghĩ thôi cũng khiến cho con người ta hưng phấn không thôi.

Quản gia ở phía trước dừng bước, quay đầu lại liền nhìn thấy dáng vẻ kích động của cô, thanh âm càng lạnh hơn, " Cô tên là gì?”

“Cháu gọi là Hạ Tiểu Nịnh.”

Quản gia lạnh lùng nhìn cô: “Phòng của cô ở mặt phía sau tầng một. Cô đến đó tắm rửa trước, sau đó lại bắt đầu làm việc.”

Chính mình còn có phòng riêng? Lại còn phải đi tắm?

Gia đình này sao lại đặc biệt như vậy? Ngay cả đầu bếp cũng phải tắm mới có thể đi làm việc?

Hào môn thế gia quả nhiên quy mao! Hạ Tiểu Nịnh tỏ vẻ không hiểu, nhưng cũng rất phối hợp, “Được rồi, cháu sẽ đi ngay bây giờ.”

“Cô cứ tự nhiên.” Quản gia nói xong, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Hạ Tiểu Nịnh đi dọc theo đường quản gia vừa rồi chỉ, tiến vào đại sảnh.

Cách trang trí châu Âu sang trọng đầy rực rỡ lung linh, quả thực làm người nhìn vào có chút hoa cả mắt, trên vách tường treo những bức họa danh tiếng vừa thấy liền đã biết có giá trị liên thành.

Cô thật sự càng mong đợi phòng bếp như thế nào.

Cuối cùng đi qua toàn bộ đại sảnh, cô thấy một cánh cửa nhỏ ở phía sau.

Nơi này hẳn là chính là phòng cô đi?

Đẩy cửa ra, cô tiến lên phía trước một bước.

Ngoài cửa, lại là một đình viện, quanh mình lục thực như đệm, lá của cây cọ ẩm ướt mà sáng bóng, có khác gì động thiên được thiết kế vô cùng xa hoa.

Bên cạnh còn mơ hồ có thanh âm nước chảy truyền đến.

Chẳng lẽ bên kia là phòng bếp?

Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt sáng lên, nhanh chóng theo tiếng nước chạy tới, tới bên kia rồi mới biết được chính mình vừa rồi nghĩ sai.

Cây xanh cách vách là một cái hồ

bơi thật lớn, nước hồ trong xanh, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Cô lập tức quay đầu lại, hướng đến phương hướng mà đi đến.

Cánh cửa phòng thay quần áo đột nhiên mở ra, người đàn ông thân thể cường tráng liền như vậy không kịp phòng bị đụng vào mi mắt cô, sợ tới mức cô vội vàng đứng dậy để xem——

Như thế nào lại là anh ta? Hạ Tiểu Nịnh nhìn thẳng chằm chằm anh, liền tầm mắt đều quên di chuyển!

Này cư nhiên là người đàn ông tối hôm qua! Ba ba của Phong Tu Viễn! Anh ta cư nhiên chính là chủ nhân nơi này!

Phong Thanh Ngạn lại sớm đã quên mất đoạn việc đêm qua.

Đối với anh mà nói, trên thế giới người chỉ phân hai loại, người mình để ý, loại còn lại là người mình không thèm để ý.

Để ý, một mực nhớ rõ, đến chết không phai. Không thèm để ý, chỉ cho là không khí, căn bản sẽ không đi quản đối phương lớn lên là viên(tròn) là bẹp(dẹp).

Giờ phút này, trước mắt này người phụ nữ xa lạ ăn mặc một thân nhìn vào cảm giác mười phần giá rẻ, áo trắng cùng quần jean như vậy mà xuất hiện ở trước mặt anh, lại như vậy mà nhìn chằm chằm toàn thân anh.

Xem ra cư nhiên không muốn sống rồi mà liền đôi mắt nhìn đều không chớp một chút……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lạt mềm buộc chặt

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Đôi lông mày anh tuấn có hơi khẽ nhíu lại, lãnh lùng nói: "Nhìn chằm chằm vào người đàn ông lâu như vậy, không biết cái gì gọi là xấu hổ sao?"

"A ——" Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc cũng có phản ứng lại. Giờ phút này anh ta toàn thân chỉ có một cái quần bơi, thét chói tai, che lại đôi mắt, liên tục lui về phía sau, "Tôi, tôi không phải cố ý! Tôi là đầu bếp mới tới, đi nhầm chỗ! Thật xin lỗi!"

Lòng vừa bịch bịch vừa kinh hoàng, vừa rồi giống như gặp ma, những hình ảnh vừa nãy khắc ở trong đầu cô, làm người ta toàn thân nóng hổi.

Khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người hoàn hảo, đặc biệt là cơ bắp tuyến bụng, đường nét đầy đủ, cùng thẳng đôi chân thẳng tắp thon dài……

Nhớ tới tối hôm qua chính mình không cẩn thận phun anh ta một chút nước miếng đã bị ghét bỏ thành như vậy, giờ phút này Hạ Tiểu Nịnh đã cả người sợ hãi đến muốn biến mất tại chỗ!

Làm sao bây giờ?

Người đàn ông này đáng sợ như vậy, giờ phút này liệu anh ta có hay không trực tiếp khoét tròng mắt cô? Hay là sẽ bắn cho cô một phát súng, rồi ném vào cô ra ngoài biển bồi táng trong bụng cá mập?

Thật là khủng khiếp!

Cô liên tục lui về phía sau, không dám mở mắt.

Trong lòng dựa theo trí mà đi tìm hướng cánh cửa để trở về, nhưng mà càng nhanh càng sợ liền bước chân của cô có chút rối loạn.

"Đứng lại." Phong Thanh Ngạn hai bước tiến lên, bàn tay hung hăng mà cầm lấy cánh tay của cô.

Thanh âm tràn ngập áp bức cứ không ngừng quanh quẩn bên tai cô.

"……" Hạ Tiểu Nịnh khóc, "Tôi thật sự không phải cố ý! Lại nói, cũng thật sự không có gì đẹp! Tôi thật sự cái gì cũng không nhớ!"

"…… Không có gì đẹp?" Thanh âm của anh thực dễ nghe lại cũng muốn lãnh trầm.

Hạ Tiểu Nịnh nhắm mắt lại, dốc sức liều mạng mà nghĩ đem cánh tay mình giãy giụa thoát ra khỏi bàn tay anh, "Anh buông tay, thả tôi ra!"

Cô liều mạng mà lui về phía sau, lại cảm giác tựa hồ anh lại tiến lên phía trước một bước.

Ngực ấm áp của người đàn ông dán cô, cách áo lông thật dày, cô tựa hồ cũng cảm giác được cảm giác được luồng nhiệt.

“Tôi thật sự không phải cố ý……” Hạ Tiểu Nịnh khẩn trương mà nuốt nước bọt, “Anh cũng không muốn cảm lạnh phải không? Mau mặc quần áo vào đi……”

Cô vô cùng hoảng loạn, giống như cá chạch nhỏ ở trong lòng ngực anh lung tung mà giãy dụa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tại trong lúc lơ đãng một lần lại một lần mà cọ qua bộ ngực của anh……

Người phụ nữ này là đang lạt mềm buộc chặt sao? Phong Thanh Ngạn sắc mặt đen trầm xuống, '" Đứng vững, tôi liền buông cô ra.”

“…… được được được.” Hạ Tiểu Nịnh liên tục gật đầu, không hề động.

Cô vẫn như trước không dám mở to mắt, lẳng lặng mà chờ anh buông cánh tay của mình ra.

Thân thể hai người dán đến cực gần, trên thân thể anh mát lạnh hơi thở bá đạo mà xâm chiếm hô hấp của cô……

Hạ Tiểu Nịnh bên tai bắt đầu nóng dần lên.

Phong Thanh Ngạn duỗi tay buông cô ra.

Lấy lại được tự do, cô lập tức mở to mắt, xoay người đi không nhìn tới anh, một chân đạp ra ngoài, lúc này mới phát hiện dưới lòng bàn chân mình chính là bể bơi——

“A——a a a a a——”

Tiếng thét chói tai lại lần nữa liên tục vang lên, cả người cô giống cành liễu trong cơn gió lớn lung tung đung đưa, giờ phút này trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý niệm là không thể ngã xuống đi!

Hai tay khuơ khơ, bắt loạn——

Ba!

Cả người ngã ngửa ra trên mặt đất!

Chẳng màng đau đớn, bởi vì vừa nãy thật là nguy hiểm, thật sự rất nguy hiểm!

Vừa rồi, giống như cô đã bắt được thứ gì đó bản thân mới có thể đứng vững mà không ngã xuống.

Hạ Tiểu Nịnh phục hồi lại tinh thần, theo bản năng hướng về lòng tay phải của mình mà nhìn——

Đó là một cái quần bơi màu đen, thiết kế rất tốt, còn mang theo nhiệt độ ấm áp của cơ thể……

Quần bơi này một đầu ở trong tay cô, một đầu khác…… tuột tới mắt cá chân của anh.

Bầu không khí, tức khắc trở nên rất là quỷ dị ……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Câu dẫn baba, nữ nhân xấu!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

———————

Nội tâm Hạ Tiểu Nịnh lộp bộp một tiếng, gắt gao vùi đầu vào cánh tay kia của chính mình.

Năm ngón tay chậm rãi, từng chút từng chút một mà buông ra, “Thực xin lỗi……”

Giờ phút này cô thật sự muốn theo gió tiêu tán!

Phong Thanh Ngạn huyệt Thái Dương bên trên gân xanh thình thịch nhảy lên, chịu đựng đem cảm xúc trực tiếp bóp nghẹt, “Như vậy mà có thể ngã về

sau, cô thật đúng là cốt cách thanh kỳ."

Không phải nghe không ra lời nói châm chọc của anh, chẳng qua là hiện tại ngẩng đầu, Hạ Tiểu Nịnh chỉ sợ…… Chính mình muốn đau mắt hột.

Đỉnh đầu truyền đến một hồi thanh âm, hẳn là anh cúi xuống kéo quần bơi lên.

Phong Thanh Ngạn rũ mắt, liếc nhìn đỉnh đầu cô, "Vừa rồi bảo cô đứng lại, là để cho cô không ngã xuống làm ô nhiễm bể bơi của tôi mà thôi."

"……"

Đại ca, sao không nói sớm a!

Hạ Tiểu Nịnh khóc không ra nước mắt, cô còn tưởng rằng anh muốn khoét mắt lột da cô!

"Cô tên là gì?" Thanh âm u lãnh lại lần nữa truyền đến.

"Hạ…Tiểu Nịnh…… Không đúng, anh hỏi cái này làm cái gì?" Cô ngẩng đầu, khó hiểu.

Phong Thanh Ngạn đứng ở phía trên cô, sâu thẳm ánh mắt thẳng tắp mà rơi ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Đây là nhà tôi, tôi hiểu biết một chút về kẻ ngốc duy nhất của nhà này tên gọi là gì, không thể

Sao?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh vô lực mà há to miệng, muốn giải thích đôi câu.

Anh lại lần nữa cúi xuống, một tay bắt lấy cổ áo cô, đem cô từ trên mặt đất kéo lên, "Hạ Tiểu Nịnh, lát nữa, nhớ đem bể bơi quét dọn sạch sẽ."

"Cái gì?" Cô còn không có kịp phản ứng lại, cả người bỗng nhiên bị ép nghiêng về phía trước ——

Phịch!

Hạ Tiểu Nịnh cư nhiên bị anh vứt xuống đáy nước!

Khoang mũi tràn ngập một khối nước lớn, ngực đột nhiên đau quá!

Cô liều mạng mà giãy giụa, cuối cùng một tư thế chật vật mới tới được bờ, gục vào đó, liên tục thở hổn hển……

Tên khốn!

Khốn kiếp!

Cô muốn chửi ầm lên, nhưng quay đầu nhìn lại, bốn phía đều trống không, ở đâu còn có bóng dáng người đàn ông kia……

……

Năm giờ sau.

Hạ Tiểu Nịnh cay đắng rốt cuộc cũng đem nước trong bể bơi thay xong.

Không vì cái gì khác, chỉ hướng về tiền, cô cũng không thể đắc tội vị cha mẹ của áo cơm này.

Kéo lấy thân thể ướt dầm dề trở lại đại sảnh ban đầu, cô rốt cuộc cũng tìm được quản gia, muốn tới lấy một bộ trang phục hầu gái để mặc tạm thời, sau đó có thể trở về phòng.

May mắn thay, vừa rồi thời điểm nghìn cân treo sợi tóc chiếc túi bị cô ném ở trên mặt đất cạnh bể bơi, di động không có rơi xuống nước.

Sau khi cô thay xong quần áo, tìm điện thoại, rồi gọi một cuộc về nhà.

Mẹ nói ba cô còn phát sốt, còn chưa thể ra ngoài được, cô nghĩ rằng cô không thể làm mất công việc này của ba cô được.

Hạ Tiểu Nịnh lo lắng mà cúp điện thoại, ấn đường nhăn thành chữ xuyên 川.

……

Một góc đại sảnh, sau ghế sô pha.

Hai tiểu gia hỏa đang trốn ở đó, thân thể tròn trịa lách vào thành một đoàn, thoạt nhìn giống như một chén bánh trôi màu sắc rực rỡ.

Phong Tu Viễn nhéo nhéo tóc bím nhỏ của em mình, nuốt nước miếng, "Bánh kem dâu tây một người một miếng."

"Được, em ăn trước đây." Phong Mạn Mạn lấy ra bánh kem trong túi giấy, dùng sức há to miệng cắn xuống.

Sau đó một miệng đầy ắp, má phồng lên giống như sóc con, nuốt không nổi nữa, mới đem phần dư lại một chút đưa tới, mơ hồ không rõ mà nói, "Anh, một miếng của anh."

Phong Tu Viễn: "……"

Cậu yên lặng mà nhận lấy phần dư lại một ít, "Chỉ biết ăn! Vừa rồi người phụ nữ kia em có nhìn thấy không?"

"Ai? Chính là người phụ nữ toàn thân ướt đẫm đấy sao?" Phong Mạn Mạn nhìn đến cô vừa rồi cùng bác quản gia muốn lấy quần áo.

"Chính là cô ta!" Phong Tu Viễn có chút buồn bực, "Cô ta gọi là Hạ Tiểu Nịnh, tối hôm qua đã cứu anh. Anh còn tưởng rằng cô ta là một người tốt, kết quả vừa rồi anh nghe bác quản gia nói, cô ta chính là ông nội phái tới câu dẫn ba ba.

Nữ nhân xấu! Xem ta như thế nào thu thập cô!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Liền nói em nhớ baba

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Cái gì?" Phong Mạn Mạn có chút không theo kịp tiết tấu, "Câu dẫn là có ý gì?"

"……" Phong Tu Viễn có chút cạn lời lại bất đắc dĩ, "Ngày thường bảo em xem nhiều phim trên TV hơn, em không nên chỉ xem mỗi phim hoạt hình!

Câu dẫn ý chính là, cô ta muốn làm mẹ kế của chúng ta! Nói không chừng tối hôm qua cô ta cứu anh, cũng là vở kịch trù tính đã lâu!"

"A?" Phong Mạn Mạn cả kinh, miếng bánh kem trong miệng đều đã rơi ra hết, bên trong đôi xinh to xinh đẹp nhanh chóng ngân ngấn nước mắt, "Em không cần…… Anh ơi, làm sao bây giờ?"

Có mẹ kế sẽ nguy hại đến cô bé, những điều này cô bé đã được anh trai mình tẩy não rất nhiều lần.

"Đừng sợ! Có anh ở đây." Phong Tu Viễn động tác thuần thục mà giúp cô bé xoa xoa khóe miệng dính kem, vẻ mặt tự tin, "Nếu cô ta dám đến, chúng ta liền có rất nhiều biện pháp đối phó cô ta! Em nghe anh nói…

…"

Sau một lát, hai tiểu gia hỏa yên lặng mà từ đằng sau sô pha chạy tới, sau đó canh giữ phía sau bình hoa ở hành lang lớn.

Cửa phòng nhỏ mở ra, Hạ Tiểu Nịnh tính toán thời gian hẳn là muốn đi chuẩn bị bữa tối, cô hỏi người hầu một bên phương hướng của phòng bếp, rồi tiêu sái đi tới.

"Anh, cô ấy giống như muốn đi phòng bếp, có phải hay không muốn làm thức ăn ngon cho chúng ta?" Phong Mạn Mạn ánh mắt sáng lên, nước miếng thiếu chút nữa liền nhỏ ra.

"…… Có chút cốt khí được không?" Phong Tu Viễn gõ một cái vào đầu nhỏ của cô bé, "Cô ta tuyệt đối không phải thật tâm, chỉ là muốn lấy lòng chúng ta! Chờ khi đuổi cô ta đi, anh liền mang em đi ăn món ngon!"

"Nhưng…… Vạn nhất cô ấy thực sự làm được món ăn ngon thì sao?"

"…… Phong Mạn mạn!!"

"……Được, em biết rồi."

Hai tiểu gia hỏa từ phía sau bình hoa chui đi ra, lén la lén lút đi theosau lưng Hạ Tiểu Nịnh……

……

Trong phòng bếp.

Hạ Tiểu Nịnh nói rõ thân phận, người hầu giúp việc bếp núc rất nhanh hiểu được, "Tôi cũng đang chuẩn bị gọi điện cho đầu bếp Hạ, thật vừa lúc, mời Hạ tiểu thư bắt đầu chuẩn bị bữa tối đi."

"Gọi tôi là Tiểu Nịnh là được rồi."

Ánh mắt của cô còn đang bị thiết bị trong phòng bếp hấp dẫn lấy.

Lò nướng tiên tiến nhất, kiểm soát nhiệt độ có thể chuẩn xác đến 0,0001°C, còn có tủ lạnh lớn có thể đem đồ ăn giữ tươi chỉ trong một giây bỏ vào, cùng với nguyên bộ dụng cụ làm bếp hàng đầu!

Nơi này quả thực chính là thiên đường của cô!

Đôi mắt blingling lóe sáng, " Tôi sẽ phải chuẩn bị bữa tối cho mấy người?"

"Tòa nhà này chỉ có ba vị chủ nhân, thiếu gia, tiểu thiếu gia, cùng tiểu tiểu thư. Cô chỉ chuẩn bị bữa tối cho ba người họ là được."

Thì ra Phong Tu Viễn không phải con một a…… Hạ Tiểu Nịnh hiểu rõ, "được, bữa tối giao cho tôi là được. Mọi người cứ đi ra ngoài đi."

"Xin cô chờ một chút." Hầu gái từ một bên tủ bát lấy ra một quyển sách độ dày có thể so với cuốn từ điển.

"Đây là cái gì? Độc nhất vô nhị thực đơn sao?" Hạ Tiểu Nịnh càng thêm hưng phấn.

"Không phải, đây là sách ghi chép khẩu vị của ba vị chủ nhân, phía trên có ghi món bọn họ cấm kỵ và thích. Cô phải nhớ kỹ."

Hầu gái đem sách đặt ở trước mặt cô.

"……" Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm quyển sách, mở ra trang thứ nhất.

Phong Thanh Ngạn ba chữ to đùng đập vào mắt.

Sau đó, là tên Phong Tu Viễn cùng Phong Mạn Mạn.

"…… Tôi phải nhớ kỹ toàn bộ sao?"

"Đương nhiên, cô không thể làm ra một chút sai lầm, bằng không hậu quả…… Tôi cũng không dám nói. Cố lên, Hạ tiểu thư."

Hầu gái nói xong liền đi ra ngoài.

……

Cửa ngoài phòng bếp.

Hai cái đầu nhét chung một chỗ, vừa rồi một màn này xem đến rõ ràng.

Phong Tu Viễn cười lạnh, ""Em xem đi, cô ta rất nhanh sẽ nửa đường bỏ cuộc cho mà xem, loại phụ nữ này chỉ biết dùng chút công phu hồ ly tinh đi câu dẫn ba ba mà thôi!"

"Cái kia thật sự rất đáng tiếc a……" Phong Mạn mạn nhìn chằm chằm tủ lạnh lớn trong phòng bếp, bên trong có thật nhiều ăn ngon đây này.

Phong Tu Viễn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, "Ngốc quá, có nghĩ là muốn xem anh vả mặt người phụ nữ xấu như thế nào không?"

"Muốn làm như thế nào?"

"Em hiện tại liền đi gọi điện thoại cho ba ba, nói em nhớ baba, để baba đêm nay nhanh chóng trở về ăn cơm……"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đãi ngộ khác nhau

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hoàng hôn buông xuống.

Trong trang viên đèn đường sáng lên, từng cái giống như viên Minh Châu. Phong Thanh Ngạn vừa mới bước xuống xe, con gái giống tiểu tên lửa phút chốc lao ra, ôm đùi chân mình, như gấu koala mà treo, " Ba ba~~~ "

Thanh âm dịu dàng như mùa hè sau giờ ngọ, ngọt ngào vị kem dâu tây, có thể xua tan mọi phiền nhiễu trên thế gian này.

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng bây giờ thần sắc đã ôn nhu hơn rất nhiều, xoay người đem cô bé ôm ở khuỷu tay trên của chính mình, "Mạn Mạn ở trong điện thoại nói đêm nay có đồ ăn ngon?"

"Đúng vậy," Phong Mạn Mạn gật gật đầu, "Con đã chờ không kịp, ba ba chúng ta mau đi đi!"

"Được." Phong Thanh Ngạn chân dài nhẹ bước, rời đi hai bước mới nhìn con trai vẫn luôn chờ ở bên cạnh mình, ngữ khí lập tức nghiêm khắc không ít, "Phong Tu Viễn, chính mình đi!"

"……" Phong Tu Viễn chép miệng, vụng trộm với em gái làm một cái mặt quỷ, sau đó mới đi theo bên cạnh bọn họ.

"Hôm nay bài tập làm xong rồi?" Phong Thanh Ngạn rũ mắt nhìn lướt qua cậu bé.

"Đã làm xong." Tiểu gia hỏa quy củ mà đáp lời.

Sớm như vậy? Phong Thanh Ngạn con mắt màu đen nhẹ híp lại, nhìn cậu ở bên cạnh cố gắng bước chân ngắn nhỏ đuổi kịp mình bộ dáng rất phấn khởi……

Hai đứa nhỏ đều có chút vội vàng, thậm chí là gấp không chờ nổi mà muốn sớm một chút tới nhà ăn.

Chẳng lẽ bên kia…… Có ẩn tình gì?

……

Trong nhà ăn.

Quản gia cùng đám người hầu sớm đã đứng thành hai bài chờ lệnh, nhìn thấy ba vị chủ nhân tiến vào, lập tức có người tiến lên kéo ghế dựa ra.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở chủ vị, Phong Mạn Mạn ngồi ở bên tay phải anh ngồi ghế trẻ nhỏ để thuận tiện gắp đồ ăn cho cô bé, Phong Tu Viễn thì ngồi ở bên tay trái anh, ngồi ghế người lớn giống anh.

"Mang thức ăn lên." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt phân phó.

"Vâng."

Hầu gái lập tức dẫn theo một đội người đi vào bên cạnh trong phòng bếp.

Phong Tu Viễn đối Phong Mạn Mạn đưa mắt liếc ý một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, sau đó theo người hầu đi rửa tay.

Hai tiểu gia hỏa rửa tay xong lúc sau đều quy quy củ củ mà ngồi xuống, nhưng hành động trao đổi ánh mắt trước đó của cả hai lại sớm đã rơi vào trong mắt Phong Thanh Ngạn.

Rất nhanh, cửa phòng bếp lại một lần nữa mở ra.

Nhóm hầu gái kia bưng bàn ăn, phía trên đều đập cái nắp màu bạc, nối đuôi nhau mà ra.

Người phụ nữ xấu xa mánh khóe sắp tới! Phong Tu Viễn ở trong lòng mỉm cười lạnh, ngồi ngay ngắn, chờ những cái nắp được mở ra, cũng đang chờ Hạ Tiểu Nịnh đang trốn trong phòng bếp mà không chịu ra.

Xấu!

Phong Mạn Mạn cũng thật là vươn dài cả cổ, nhìn chằm chằm những bàn ăn đó, trong ánh mắt che giấu không được tràn đầy sự chờ mong……

Quản gia vỗ tay một cái, tất cả hầu gái đều bước lên phía trước một bước.

Đồ ăn, một món lại một món được quản gia mở ra——

Trứng cuốn, cá nướng bụng, cá hồi nướng, tempura, súp…… Phía trên mấy món đồ ăn được chỉnh tề mà đặt ở trước mặt Phong Tu Viễn, "Tiểu thiếu gia, đây là của cậu."

"……"

Mùi thơm bốn phía, bày trí tinh xảo…… Phong Tu Viễn xem một chút đến ngây ngẩn cả người.

Phong Mạn Mạn nuốt nuốt nước miếng: "Của cháu đâu ạ～～～"

"Tiểu tiểu thư xin chờ một lát."

Quản gia mang theo hầu gái đi sang bên kia, giống nhau mà thế dọn đồ ăn lên.

Cá tuyết chiên vàng, xốp trong ngoài giòn, phối hợp với cà chua đỏ mọng không chín hoàn toàn mới vừa hái xuống nấu hoàn toàn thuần thục, lại thêm không mặn quá không ngọt quá không dầu mỡ, có cả súp canh nghêu...

Vừa vào miệng là tan vị kem dâu tây.

Phong Mạn Mạn lập tức toát ra tâm tâm nhãn, "Tất cả đều là của con——"

"Khụ khụ khụ——" Phong Tu Viễn lấy giọng ho nhẹ.

"…… Không thích ăn." Phong Mạn Mạn thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi chính mình, phi thường miễn cưỡng mới đem nói ra được.

Nói xong, lại nhịn không được lén lút liếc một khối cá tuyết thơm ngào ngạt, nước miếng đều sắp nhỏ ra tới……

"Còn có đồ ăn của thiếu gia chưa dọn." Quản gia mỉm cười nhắc nhở.

Một lớn hai nhỏ lại ngẩng đầu xem qua.

Phát hiện liền hai tiểu tử đều mỗi người có vài món đồ ăn, nhưng hầu gái đứng ở bên cạnh Phong Thanh Ngạn, trong tay chỉ có một cái bàn ăn.

Chẳng lẽ anh chỉ có…… một món ăn?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cứ chờ bị đuổi ra khỏi nhà đi!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"Còn không có chuẩn bị tốt?" Phong Thanh Ngạn giúp con gái buộc một chiếc yếm đeo cổ có hình phim hoạt hình, cầm lấy con dao và nĩa, thay cô bé xẻ thịt cá.

Tiểu gia hỏa nước miếng đều sắp nhỏ ra, đôi mắt thẳng lăng lăng mà nhìn chằm chằm vào miếng cá nhỏ trong tay ba ba mình.

"……" Quản gia sững sờ trong giây lát, "Vừa rồi đầu bếp thông báo qua, đã đưa lên đủ. Trong phòng bếp không có chuẩn bị thức ăn nào khác."

"…… Cái kia để xuống đi."

"Vâng."

Quản gia mở nắp ra, sắc mặt cứng đờ một chút, rồi lại không còn phương pháp, chỉ có thể đem thứ bên trong cầm tới đặt ở trước mặt Phong Thanh Ngạn, "Thiếu gia…… Đây là của ngài."

Một ly thủy tinh tinh xảo, trong chứa đầy màu sắc có chút quái dị của hỗn hợp nước rau quả, thậm chí còn có một tia của chất làm se từ bên trong bay ra.

Vật như vậy, thật sự kích thích không nổi sự thèm ăn của bất cứ ai.

"……" Phong Thanh Ngạn ấn đường nhíu lại, "Là cái này?"

"…… Vâng." Quản gia lúng túng gật đầu, "Tôi đi hỏi một chút chuyện gì đã xảy ra ……"

"Gọi đầu bếp kia ra." Phong Thanh Ngạn buông dao và nĩa trong tay, âm thanh lạnh lùng nói.

"Vâng."

Quản gia lập tức chạy về phía phòng bếp, đem Hạ Tiểu Nịnh đang ở bên trong vui vẻ mà nghiên cứu công năng lò nướng mà gọi đi ra ngoài, "Ai nha, cô như thế nào lại chuẩn bị cho thiếu gia một ly nước uống liền coi như xong?

Làm như vậy quá chiếu lệ! Cẩn thận da của cô!"

Hạ Tiểu Nịnh vô tội mà chớp chớp mắt, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị kéo dài tới nhà ăn.

Hai nhỏ một lớn ngồi ở đó, Phong Thanh Ngạn cùng Phong Tu Viễn cô đều đã biết, người còn lại vậy chính là Phong Mạn Mạn.

Không nghĩ tới cô bé lớn lên thực đáng yêu như thế! Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, đôi mắt tựa như quả nho đen, nhìn mà làm người ta muốn nhéo một cái quá đi~

Giờ phút này, Phong Thanh Ngạn ánh mắt cũng xẹt qua phía trên bàn ăn dài, thẳng tắp mà dừng ở trên người cô.

Người phụ nữ này thay một bộ trang phục đầu bếp trắng thuần sạch sẽ, đội một chiếc mũ, chỉ lộ ra khuôn mặt thanh tú lớn bằng cỡ bàn tay, tay áo xắn lên tới chỗ khuỷu tay, cư nhiên như vậy có vài phần đầu bếp chuyên nghiệp.

Chỉ là ly nước trái cây này, lại làm anh mơ hồ nảy sinh ra một ý nghĩ muốn đem cô ném xuống bể bơi……

Cảm nhận được một ánh mắt trầm lãnh áp bách đang nhìn chằm chằm về phía mình, tựa hồ muốn có ý muốn hưng sư vấn tội(*), Hạ Tiểu Nịnh nhanh nhẹn trước anh một bước mở miệng, "Tiểu tiểu thư, xin hỏi bữa tối cô có ưng ý không".

"……" Phong Mạn Mạn nước miếng đều nhanh nhịn không được, nghe vậy lập tức oán niệm, "Tôi còn chưa có ăn đến đâu……"

Anh trai còn ở đối diện cô bé làm mặt quỷ vứt ám hiệu, nhưng cô bé đã quyết định tìm nơi nương tựa ôm ấp hoài bão đồ ăn……

"Vậy mời nếm thử trước xem có ngon không?" Hạ Tiểu Nịnh mỉm cười với cô.

"Được a! Không ăn thật sự sẽ nguội lạnh mất!" Phong Mạn Mạn chính là chờ những lời này, xiên một miếng cá tuyết ba ba cắt xong, đưa vào trong miệng ——

Mắt to tức khắc nheo lại, đóng chặt cái miệng nhỏ, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhăn thành một đoàn, thậm chí còn ngừng hô hấp lại……

Phong Thanh Ngạn lập tức rút khăn giấy bên cạnh ra đưa tới cho cạnh miệng nhỏ của con gái, "Không thể ăn liền nhổ ra."

Phong Mạn Mạn mở mắt, trên mặt tràn đầy kinh diễm không giấu được……

Nhưng phía đối diện, Phong Tu Viễn mặt đã đen như đáy nồi……

Tiểu nha đầu quay đầu, đối mặt với ba ba mình, trên khuôn mặt khuôn mặt nhỏ tràn đầy hạnh phúc, nhưng đánh không lại cảnh cáo bằng mắt của anh mình, nghẹn vài giây: "…… Ba ba, thật khó ăn a!!"

"……!!" Hạ Tiểu Nịnh lập tức nghi ngờ.

Cá tuyết chiên vàng chính là món ruột (món tủ) của cô, không có khả năng khó ăn!

Phong Tu Viễn lại lộ ra một đắc ý cười khẽ…… Xú nữ nhân, đừng nghĩ đến chuyện trước bắt lấy dạ dày của ba ba rồi đoạt lấy trái tim của ba ba? Nằm mơ đi há! Cứ chờ bị đuổi ra ngoài đi ha!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Điều tra qua bối cảnh chưa?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Có lẽ là biểu hiện của con gái thực sự quá không phù hợp với những lời nói ra, cho nên Phong Thanh Ngạn nghe được nhíu nhíu mày.

Quản gia dẫn đầu kịp phản ứng, lập tức tiến lên muốn cất chén đĩa trước mặt Phong Mạn Mạn, "Thực xin lỗi tiểu tiểu thư, tôi lập tức an bài người làm lại."

Ai ngờ tay mới chỉ vừa đụng tới mép dĩa, liền lập tức bị Phong Mạn Mạn ngăn lại, "Không cho phép lấy đi!"

Nói xong, tiểu gia hỏa tranh thủ thời lại xiên lên một miếng cá bỏ vào miệng mình, ăn liên tục.

"……" Cái này kêu khó ăn? Phong Thanh Ngạn lại nhìn nhìn khối cá tuyết kia.

Anh cũng xiên lên một miếng, ưu nhã mà bỏ vào miệng mình.

Tay, dừng lại một chút.

Sau đó mới đặt nĩa xuống, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, "Không được nói dối. Ăn ngon."

Phong Mạn Mạn phồng quai hàm lên, không nói gì cả, tiếp tục vùi đầu ăn.

Đối diện Phong Tu Viễn thấy em gái không cốt khí phản chiến như thế, lập tức cũng bị suy yếu sức chiến đấu.

Rốt cuộc có lão ba ở đây, nếu cậu lại nói dối là không thể nổi, khả năng sẽ bị tét mông.

Trong lúc nhất thời, hai tiểu gia hỏa đều bắt đầu chuyên tâm ăn cơm.

Hạ Tiểu Nịnh lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng miễn cưỡng qua cửa thứ nhất, không có phá hoại công việc lão ba nhà mình.

Phong Thanh Ngạn tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay nhẹ nhàng mà gõ gõ vào ly thủy tinh, ngữ khí sơ nhạt, "Hạ Tiểu Nịnh, giải thích một chút."

Chính là chờ câu nói này của anh ta!

"Thiếu gia, tôi đây là chỉ vì muốn tốt cho anh thôi." Cô cười híp mắt, sớm đã đem chuẩn bị tốt nghĩ sẵn trong đầu nói ra: "Hôm nay ở bể bơi thời điểm nhìn thấy anh, phát hiện sau lưng anh thịt lưng cùng những chỗ có vân đều có chút chút dấu hiệu muốn tạo thịt, cho nên…… anh bữa tối liền uống cái này đi!"

Nói xong, cô còn thành khẩn mà nhìn anh, vẻ mặt ' thiệt tình '.

"……"

Thịt thừa ở lưng? Đây là từ hình dung cái gì? Nghĩ anh là heo sao? Phong Thanh Ngạn ánh mắt trầm xuống, "Cô xác định cô không phải báo thù tôi sao?"

"Giữa chúng ta có thù oán sao? Không tồn tại đó nha thiếu gia!" Hạ Tiểu Nịnh mặt đầy vô tội, "Tôi nói chính là thật sự! Không tin, chính anh có thể nhìn xem sao!"

Có bản lĩnh thì chính mình nhìn xem phía sau lưng a, có bản lĩnh thì anh đem cái đầu tôn quý xoay tròn 360 độ Thomas đi a! Thiếu gia!

Quả nhiên, Phong Thanh Ngạn không nói chuyện nữa, chỉ là nặng nề mà nhìn chằm chằm cô, ánh mắt rét lạnh như thể là muốn đem cô trực tiếp cho lăng trì!

"Thiếu gia còn có gì phân phó sao?" Cô cung kính mà hỏi lại.

"Lăn xuống đi."

"Vâng."

Nói lăn liền lăn, không chút nào hàm hồ.

Hạ Tiểu Nịnh tuyệt đối sẽ không không biết lượng sức mà lấy quả trứng gà là mình đi đụng với khối đá lớn kia.

Thấy tốt nên cô luôn lấy đạo lý này là minh bạch.

Báo buổi chiều kia bị anh ném vào bể bơi "Một ném chi thù", cô liền đi đường mỗi bước đều là nhẹ nhàng, một đường liền như vậy sung sướng mà trở lại trong phòng bếp, không hề có nhận thấy được phía sau kia có một tầm mắt còn dừng ở trên người cô.

Hơn nữa, càng lúc càng trầm, càng lúc càng lạnh……

……

Chờ hai tiểu gia hỏa ăn xong rồi, Phong Thanh Ngạn mới phân phó quản gia đem hai đứa mang vào trong phòng rửa mặt nghỉ ngơi.

Sau đó gọi hầu gái tới bên cạnh, " Hạ Tiểu Nịnh kia tại sao phải đến đến nơi này làm đầu bếp?"

"Cô ấy là con gái là Hạ đầu bếp, Hạ đầu bếp bị bệnh, cho nên cô ấy tới đây hỗ trợ mấy ngày."

Phong Thanh Ngạn trầm ngâm một lát, "Đi gọi quản gia tới đây."

"Vâng."

……

Quản gia vừa mới ở trên lầu trấn an tốt vẻ mặt thôi thối của tiểu thiếu gia cùng cái bụng đã ăn no căng của tiểu tiểu thư, đã bị Phong Thanh Ngạn gọi tới nhà ăn.

"Hạ đầu bếp là khi nào bắt đầu làm việc ở đây?"

"Ba năm trước." Quản gia lập tức đáp, ông đối nơi này mỗi người đều thực hiểu biết.

Bao gồm bối cảnh, bằng cấp, tính cách mỗi một người hầu ở gia đình này.

Bởi vì nó đề cập đến an nguy một nhà ba người Phong Thanh Ngạn, cho nên ông đặc biệt chú ý.

"Trước khi đến, điều tra qua bối cảnh nhà họ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không điều tra được bối cảnh?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"Đã điều tra qua," quản gia gật đầu, "Hạ gia năm năm trước chuyển đến đế đô, Hạ đầu bếp trước khi tới nơi đây làm việc vẫn luôn làm ở nhà hàng khách sạn năm sao. Vợ ông ấy quán xuyến việc gia đình, hai người họ có một trai và một gái, cậu con trai thì đang ở trong quân đội, cô con gái thì mở một quán ăn nhỏ."

Ông nhanh chóng nói ra tất cả những gì mình biết.

"Vậy bác có biết hay không, vừa rồi người nấu ăn tên Hạ Tiểu Nịnh chính là con gái ông ấy?"

"……" Quản gia ngây người.

Lúc trước ông chỉ thấy qua tư liệu điều tra của Hạ đầu bếp, vẫn chưa xem qua ảnh chụp gia đình của người ta.

Cho nên mới cho rằng Hạ Tiểu Nịnh là…… lão gia bên kia phái tới phụ nữ tới cho thiếu gia.

Phong Thanh Ngạn sâu kín liếc mắt nhìn ông, "Thân là quản gia, liền cái này cũng không biết? Hạ đầu bếp kia hôm nay không có tới, bác cũng mặc kệ sao?"

“Tôi tưởng là lão gia không cho ông ta tới, là vì muốn giúp Hạ Tiểu Nịnh tạo cơ hội……”

“Già rồi liền hồ đồ như vậy thì bác cáo bệnh về quê nghỉ ngơi đi!” Phong Thanh Ngạn khuôn mặt đen trầm xuống, cảnh cáo.

“…… Vâng!” Quản gia giơ tay xoa trên trán mồ hôi lạnh, vẻ mặt hổ thẹn.

“Hạ gia tư liệu 5 năm trước đâu?”

Phong Thanh Ngạn hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con gái mình ăn đến vui vẻ và nhanh như vậy, đều không cần hầu gái dỗ với đút cơm cho, bản thân liền ngoan ngoãn ăn nhiều như vậy.

Anh có một loại trực giác mách bảo rằng Mạn Mạn rất thích món ăn người phụ nữ này làm.

Cho nên đối với bối cảnh người phụ nữ này, anh phải hiểu biết rõ ràng, bảo đảm rằng cô đối hai bảo bối của mình sẽ không tạo ra bất cứ tổn thương gì.

“5 năm trước……” Quản gia mặt lộ vẻ khó xử, “Hạ gia 5 năm trước, là từ thành phố Lâm Bắc chuyển đến.”

Lâm Bắc……

Phong Thanh Ngạn đột nhiên lông mày nhíu chặt.

5 năm trước nơi đó động đất lớn, thương vong vô số, rất nhiều người đều vì trận động đất này mà nhà tan cửa nát.

Cho nên nói bối cảnh Hạ gia 5 năm trước, căn bản không thể nào tra ra được……

“Thiếu gia, nếu cô ấy là con gái Hạ đầu bếp, hẳn là liền không có gì vấn đề. Hạ đầu bếp ở đây được ba năm, vẫn luôn làm việc trầm ổn thoả đáng, không có làm ra bất cứ sai lầm gì.”

Quản gia thấy anh hình như đang băn khoăn điều gì, vội nói chuyện giúp.

“Bác lui xuống trước đi.” Phong Thanh Ngạn phất phất tay.

Quản gia gật đầu rời khỏi.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở thượng vị, nhìn đĩa bị con gái mình ăn sạch, với dấu tay dính mỡ của cô bé.

Sau một lúc lâu, mới đứng dậy phân phó hầu gái đứng bên cạnh, “Thu dọn đi.”

“Vâng.”

……

Hạ Tiểu Nịnh trốn ở trong phòng bếp, vui vẻ thu dọn rác trong bếp vừa hát một bài, tâm tình tốt đến mức thật muốn bay lên.

Cô không biết chút nào hình tượng của mình trong mắt quản gia như một bước ""lên voi"", vừa nãy từ một người phụ nữ bán thân đến bây giờ là một cô con gái ngoan của Hạ đầu bếp……

Cô càng không biết chính là, giờ phút này ở trong phòng ngủ trẻ con trên lầu, hai tiểu gia hỏa còn ở bởi vì cô mà vô cùng rối rắm——

Phong Mạn Mạn ngồi ở trên chiếc giường nhỏ màu hồng của mình, vẻ mặt vô tội mà nhìn anh trai, “Em không phải cố ý đâu, nhưng cô ấy làm đồ ăn thật sự thực thực ăn rất ngon a!”

“Ăn ngon em liền quên cô ta là người xấu tới để câu dẫn ba ba em sao?”

Phong Tu Viễn khuôn mặt nhỏ thối thối, không dễ dàng tính toán dễ dàng tha thứ cho dây leo tường nhỏ trước mặt.

(*) dây leo tường giống như vượt tường. Ý ở đây, là Mạn Mạn bỏ qua lời hứa với anh trai mà một lòng hướng tới đồ ăn.

“…… Cái kia, vậy anh nói phải làm sao bây giờ sao! Ba ba không cho chúng ta được nói dối, không chúng ta được gạt người! Chúng ta cũng không thể một mực phủ nhận nói đồ ăn cô ấy làm không thể ăn nha!”

“Anh sẽ nghĩ lại biện pháp. Lần sau em không được phá đám! Bằng không chúng ta liền có mẹ kế biết không?” Phong Tu Viễn phi thường nghiêm túc mà nói rõ với em gái, “Chúng ta nhất định phải liên thủ đem cô ta "Đuổi. ra.khỏi.nơi. này!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cảm giác sờ hài lòng chứ?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Đêm càng ngày càng khuya.

Hạ Tiểu Nịnh thu dọn lại xong phòng bếp lại ở bên trong chờ đợi đã lâu.

Đem công năng của cái lò nướng siêu cao cấp nghiên cứu kỹ càng, lại đem phần nguyên liệu dư trong tủ lạnh kiểm kê tốt, sau đó mới lấy ra mấy thứ đồ.

Cô còn chưa có ăn bữa tối, thuận tay đem mấy thứ nguyên liệu nấu ăn xử lý sạch sẽ, sau đó thêm gia vị rồi bỏ vào trong lò nướng, làm cho chính mình món hải sản hầm cách thủy.

Mùi thơm rất nhanh lan ra, cô lấy bát với muỗng ra, chỉ chờ ăn cơm.

……

Phong Thanh Ngạn ở thư phòng xử lý xong công sự còn dở hôm nay, sau đó mới đứng dậy, sau khi tắm rửa đi đến phòng hai bảo bối.

Hai tiểu gia hỏa nép sát vào nhau ngủ đến ngọt ngào.

Hai đứa tuổi càng lớn, lớn lên liền càng là giống anh, ngay cả đuôi lông mày thần thái khóe mắt thường ngày, đều giống y hệt Phong Thanh Ngạn, càng nhìn đến làm lòng người cũng càng thêm mềm mại.

Đứng ở mép giường một lúc, anh giúp cậu bé đem bàn tay nhỏ nhét trở lại trong chăn, lại lau khóe miệng chảy nước miếng của cô bé, sau đó mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Buổi tối ly nước rau quả kia anh căn bản không uống một ngụm nào, giờ phút này đã là bụng đói kêu vang.

Bước nhanh xuống lầu mà đi đến phòng bếp, anh định rót một ly nước lọc trước rồi sau đó nhìn nhìn xem có cái gì ăn không.

……

Hạ Tiểu Nịnh bưng món hải sản nóng hổi, định quay lại căn phòng nhỏ của mình để ăn.

Mới vừa đến phòng bếp cửa, liền nhìn thấy Phong Thanh Ngạn từ đối diện đi tới.

Anh mặc chiếc áo ngủ sợi tơ tằm màu xanh da trời, cổ áo hơi mở, xương quai xanh lộ ra luồng sáng lịch sự tao nhã.

Dáng người cao dài, bước đi trầm ổn, khi nhìn thấy cô, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lùng.

Oan gia ngõ hẹp! Hạ Tiểu Nịnh theo bản năng mà cúi đầu, cố gắng đem cảm giác sự hiện hữu của mình nén xuống đến thấp nhất, ý định từ bên cạnh anh mà trốn đi.

Không cẩn thận một chút vô tình đụng phải góc bàn, người liền lảo đảo, món hải sản trong tay lập tức liền bay đi ra ngoài——

Bang!

Dĩa ở trong không trung dạo qua một vòng, sau đó, rơi xuống đất theo một vòng cung quỷ dị.

Lại nhìn Phong Thanh Ngạn ——

"……"

Hải sản rơi xuống toàn thân anh, còn có một con mực xoăn trên vai anh……

"……" Hạ Tiểu Nịnh hóa đá.

Làm sao bây giờ? Cô đã cảm nhận được ánh mắt chết chóc đến từ phía đối diện ……

Đại não chết máy ba giây, cô mới hơi chút khôi phục khả năng suy nghĩ một chút, nhanh chóng nắm lên trên giấy ăn trong hộp trên bàn, chạy như bay tới ang: "Tôi giúp anh lau ——"

Dưới chân lại đột nhiên trơn trượt, hình như là dẫm phải hành tây (trong món mực vừa rơi xuống), cả người cô bổ nhào xuống ——

Phanh!!

Trời đất quay cuồng!

Khuôn mặt nhỏ đập phải thứ gì, mắt nổi đom đóm.

Nhưng thân thể, lại không có một chút đau đớn nào ……

Cô mờ mịt mà xoa mũi, miễn cưỡng căng hai mắt đang choáng váng ra, một cái tay khác lung tung mà sờ soạng, muốn ấn mặt đất đi lên.

Lại sờ đến lớp vải vóc mềm mại, cùng với hơi ấm của…… Ngực?

OMG! (Oh my god)

Cô cư nhiên đụng ngã anh, lại còn đè ở trên người anh!

" Cảm giác sờ hài lòng chứ?" Thanh âm lạnh lẽo như là từ trong địa ngục vọng lại, nghiến răng nghiến lợi mà ở bên tai cô nổ tung!

Hạ Tiểu Nịnh bị dọa đến không nhẹ, vội vàng thu tay thu về, vô tình liền đối mặt với cặp mắt đen sâu thẳm kia ——

Sát khí, nộ khí (tức giận)…… Một đợt sóng thật lớn nhang chóng tụ tập ở đáy mắt Phong Thanh Ngạn!

"Không, không, không hài lòng!" Muốn sống làm cho cô nhanh chóng mở miệng, không muốn lại cùng anh nửa điểm quan hệ dây dưa.

Ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng, sát khí trong đôi mắt đen, càng tăng lên……

Hạ Tiểu Nịnh da đầu tê tê, đầu lưỡi thắt lại, "Hài, hài lòng!!"

"……" Phong Thanh Ngạn ánh mắt khát máu, "Tránh ra!"

"Được được được……" Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt dời đi bốn phía, tay không dám đụng loạn.

Thật cẩn thận mà chống ở trên cạnh sàn đá cẩm thạch bên cạnh, dùng hết toàn lực muốn đứng dậy.

Nhưng phần hải sản rơi đầy đất tựa hồ muốn cố ý cùng cô đối nghịch, làm lòng bàn tay cô lần thứ hai trượt ——

Phanh!

Cả người lần thứ hai ngã xuống, không thể khống chế lực độ mà ngã mạnh xuống toàn thân anh.

Hai người dán lên nhau chặt chẽ, không có một tia kẽ hở……Áo ngủ anh cũng không biết khi nào toàn bộ bung ra.

Càng muốn mạng hơn nữa là, trong lúc hoảng loạn, tay cô vừa rồi vung vẩy lung tung, thế nhưng lại một phát bắt được lồng anh, móng tay xẹt qua da ngực anh——

Trong lòng bàn tay, là cơ ngực kiên cố cơ của anh, khe hở ngón tay, vô tình mà nắm trước ngực anh một chấm đỏ nào đó……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không ra tôi cũng đáng chết cô!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Nhiệt độ cơ thể của anh giống như luồng điện đột nhiên chạy qua thân thể, Hạ Tiểu Nịnh cả người đều muốn xốp giòn, mạnh mẽ chống đỡ rồi tranh thủ thời gian, chạy trốn thật nhanh đến dưới gầm bàn ăn, "Tôi thật sự không phải cố ý! Thật sự! Tôi xin thề!"

"……" Phong Thanh Ngạn đứng dậy, cúi đầu liếc liếc mắt một cái chỗ ngực bị móng vuốt của cô chà đạp qua.

Đã có chút trầy da, thậm chí, còn có chút sưng đỏ……

Anh nhắm mắt lại, hít sâu…… Nhịn xuống trong nội tâm tàn khốc xúc động muốn giết người vào giờ phút này, một lần nữa buộc lại dây lưng áo ngủ, "Cô đi ra."

"Không ra."

"Đi ra!"

"Đánh chết cũng không ra!"

"Cho dù cô không ra, tôi cũng có thể đánh chết cô!"

"……"

Suy nghĩ ba giây, cảm thấy anh có năng lực làm được điều này. Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng từ bàn ăn kia chui ra ngoài, cách thật xa anh, "Thiếu gia, tôi thật không phải cố ý phi lễ anh.

Nếu có thể, tôi tình nguyện để anh xem tôi như là không khí!"

"Cô nghĩ cô đối với tôi mà nói quan trọng giống như không khí?"

"…… Không có a!" Người đàn ông này não có vấn đề? Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng thay đổi từ, "Không bằng, anh đem tôi xem như giống như thả rắm đi? Tôi đi nghỉ ngơi! Phong thiếu ngủ ngon, Phong thiếu mơ đẹp, phong thiếu tạm biệt!"

Nói xong, nhanh chóng đi về phía căn phòng nhỏ.

"Đứng lại."

Phong Thanh Ngạn thanh âm nặng nề mà truyền đến, như Định Hải Thần Châm, làm cho cơn gió đang lướt qua cửa sổ nhanh chóng đứng yên.

(_chú thích_cơn gió là Hạ Tiểu Nịnh_)

Hạ Tiểu Nịnh lập tức không dám cử động nữa, cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình, yên lặng mà tính toán xem từ nơi này chạy đến cổng lớn mất bao nhiêu thời gian mới có thể chạy ra tìm đường sống.

" Risotto hải sản, rượu vang đỏ hầm cá trắng, rau xào và súp Gasbachu."

Phong Thanh Ngạn môi mỏng khẽ mở, thanh âm vang quanh quẩn ở nhà ăn, so với giọng siêu trầm còn dễ nghe hơn.

"A?"

Hạ Tiểu Nịnh khó hiểu mà nhìn sang, đêm hôm khuya khoắt, anh chơi đọc tên đồ ăn hay gì?

"Hai mươi phút sau, mấy món này phải có trên bàn ăn."

Lạnh lùng vứt bỏ những lời này, Phong Thanh Ngạn xoay người, lên lầu.

"……" Hạ Tiểu Nịnh ngây người vài giây.

Hai mươi phút?

Đây đâu phải gọi đồ ăn, rõ ràng chính là đòi mạng mà!

"Cô còn có mười chín phút có thể ngẩn người……" Thanh âm xa xăm tràn ngập áp bách mà truyền đến.

"……!"

Hạ Tiểu Nịnh hoàn hồn, nhanh chóng vọt vào phòng bếp.

Rửa sạch, xào, hầm, chưng, nấu, cô loay hoay đến mức chân không chạm đất.

Cuối cùng tay chịu nóng một chút, mới miễn cưỡng bưng được toàn bộ món lên bàn.

Vừa nhìn thời gian, mười chín phút rưỡi.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật……

Phong Thanh Ngạn đã đi xuống.

Anh tắm rửa lại, thay đổi bộ áo ngủ màu đen khác, những giọt nước theo đường sợi tóc mà nhỏ xuống, dọc theo ngực mà lăn xuống……

Nhìn thấy cái miệng khô khốc không thể giải thích được của cô, anh cũng không mở mắt ra, mắt không hề quét lại lần nữa.

“Thiếu gia, đồ ăn của anh đã đủ.”

Phong Thanh Ngạn mở mí mắt ra, nhàn nhạt liếc cô một cái, kéo ra ghế dựa ngồi xuống, “Bên trong không có thứ gì kỳ quái đi?”

Nếu có thể, cô dĩ nhiên muốn hạ thuốc trừ sâu DDVP cho anh! Nhưng Hạ Tiểu Nịnh tự vấn bản thân mình cũng là không có cái can đảm kia, “Sắc-hương-vị đều đầy đủ, tay nghề của tôi tuyệt đối có bảo đảm. Anh có thể yên tâm.”

“Mèo khen mèo dài đuôi.” Phong Thanh Ngạn lạnh lùng phun ra mấy chữ này.

Rũ mắt, cầm lấy cái thìa uống một ngụm, ngón tay hơi hơi mà dừng một chút, sau đó tiếp tục ăn những món khác nhau.

Trong lúc nhất thời, nhà ăn yên tĩnh không một tiếng động.

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở tại chỗ xem anh ăn, không dám tùy ý đi lại, hô hấp đều khống chế được không thể tạo ra âm thanh quá lớn.

Cô kỳ thật cũng rất là đói…… Cô bận rộn cả ngày nay, còn cái gì cũng chưa ăn đâu……

Bên kia, Phong Thanh Ngạn uống xong canh, rồi đang ưu nhã dùng dao nĩa mà cắt thịt cá.

Bỗng nhiên……

“Ục ục ——”

Một âm thanh đột ngột vang dội lên……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhân sinh thay đổi rất nhanh, thật sự quá kích thích!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Cái này cũng không thể trách cô! Dù sao cô có thể khống chế được hô hấp, nhưng mà cũng không thể khống chế dạ dày của mình phát ra kháng nghị a!

Phong Thanh Ngạn dao nĩa trong tay dừng lại, theo âm thanh nhìn vào nơi phát ra.

Nhàn nhạt ánh mắt, đã rơi vào trên bụng cô.

"Xấu hổ" giờ phút này hai chữ đó đã không đủ hình dung cảm giác của Hạ Tiểu Nịnh, cô quả thực muốn tìm một khe đất đào lỗ mà chui vào.

“Đói bụng?”

Thanh âm khàn khàn bay tới.

Là đang cùng cô nói chuyện? Không nghĩ tới vị gia chủ này còn quan tâm mình.

Cô có chút hoài nghi suy đoán của mình, nhưng vẫn là thành thật nói: "Đúng vậy, đói bụng!"

Hiện tại trên bàn những đồ ăn đó...một người tuyệt đối ăn không hết, cho nên anh sẽ không phải mời cô cùng nhau ăn đi?

Không thể tưởng được Phong Thanh Ngạn nhìn như cao lãnh, kỳ thật còn có một mặt tâm địa tốt như vậy, cô cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh!

"Vậy chờ đi." Anh bay bổng mà ném tới mấy chữ.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Nhân sinh thay đổi rất nhanh, thật sự là quá kích thích!

Nhà tư bản vạn ác này!

Phong Thanh Ngạn rũ mắt, tiếp tục hưởng dụng bữa tối muộn của mình, hoàn toàn làm lơ một đợt lại một đợt âm thanh ọt ọt kế tiếp nhau.

Chờ anh ăn gần hết, Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy chính mình đã đói đến sắp hồn phi phách tán.

Cô chỉ nghĩ nhanh chóng thu dọn xong, sau đó trở lại phòng bếp tự xử.

Chờ anh buông khăn ăn xuống, cô liền lập tức tiến lên lấy đĩa trống, mu bàn tay bị phỏng mu cũng như vậy không hề báo hiệu mà lộ ra trước mặt anh.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt nhàn nhạt đảo qua trên mu bàn tay cô có bong bóng nước, đáy mắt không có nửa phần dao động, sau đó trực tiếp dời đi.

Chờ Hạ Tiểu Nịnh đi phòng bếp, anh liền duỗi tay, bấm xuống chuông gọi trên bàn.

Không tới một lát sau, quản gia bước nhanh đi tới, "Thiếu gia, ngài có cái gì phân phó?"

"Lấy hòm thuốc lại đây."

Quản gia cả kinh, "Ngài bị thương?"

"Ừ," Phong Thanh Ngạn mở rộng áo ngủ.

Ngực sưng đỏ một mảnh, có vài vết xước mười phần rõ ràng, bên cạnh vết xước còn có trầy da.

Quản gia hít ngược một hơi khí lạnh, "Cái này, cái này…… Thiếu gia!"

"Đi lấy hòm thuốc trước."

"Vâng."

Quản gia vội vàng đi rồi vội vàng quay lại, thực mau liền vì Phong Thanh Ngạn nhanh chóng rắc một lớp thuốc chống viêm mỏng lên.

Sau đó muốn nói rồi lại thôi lại nhìn xem anh, "Thiếu gia……"

"Nói." Phong Thanh Ngạn rũ mắt, buộc dây lưng áo ngủ lên.

"Thiếu gia…… Ngài đây là tự mình cào sao? Thứ cho tôi nói thẳng, ngài cũng có thể tìm một người bạn gái phù hợp để giảm nhiệt, bằng không thời gian lâu dài thì nghẹn, vẫn luôn có loại mộng này, ở trong mộng ra tay với chính mình tàn nhẫn…… Không tốt."

"……"

Phong Thanh Ngạn đang buộc dây lưng thì dừng lại, tay nắm chặt.

Ngước mắt, sâu kín mà nhìn về phía quản gia, "Xem ra bác già sống một mình, rất là cô độc. Không bằng ngày mai sẽ đi công viên cho bác tìm một bạn già, cùng bác khiêu vũ-uống trà- ấm giường đi."

"……" Quản gia mặt già đỏ lên, "Thiếu gia hà tất lấy tôi trêu ghẹo!"

"Về sau loại đề tài này không cần nhắc lại. Mạn mạn cùng Tu Viễn đều thực không thích." Phong Thanh Ngạn đứng dậy, trầm bước đi lên lầu.

"Thiếu gia, này hòm thuốc này bỏ vào phòng ngài sao?"

Phong Thanh Ngạn bước chân dừng lại, không quay đầu lại, "Không cần, đặt ở trên bàn cơm đi."

“A?”

Quản gia không hiểu ra sao, không rõ tại sao phải đem hòm thuốc đặt ở trên bàn cơm, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể làm theo.

……

Hạ Tiểu Nịnh sửa sang lại phòng bếp tốt với ăn bữa tối xong, khi ra nhà ăn đã không có một bóng người.

Không có gặp lại vị băng sơn Ma Vương kia,cô thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt cũng không chú ý mà liếc thấy hòm thuốc màu đỏ hình chữ thập trên bàn cơm.

Ai đặt ở nơi này?

Chẳng lẽ vừa rồi có người khác đã tới?

Cô nghi ngờ mà bước đến, mở ra cái nắp vừa thấy, bên trong dược phẩm phi thường đầy đủ hết, thậm chí còn có thuốc mỡ trị phỏng.

Ánh mắt sáng lên, cô lấy ra một cái, xoa một chút lên mu bàn tay.

Cảm giác mát lạnh của bạc hà, quả nhiên làm miệng vết thương phỏng chung quanh cảm giảm bớt nhiều.

Cũng không biết là người tốt nào đặt ở nơi này, vừa vặn có thể cho cô dùng một chút……

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà ở trong lòng đem vị thiên sứ tỷ tỷ này cảm tạ một vạn lần, sau đó mới trở lại trong căn phòng nhỏ ngủ.

Ngày mai…… Mình hẳn là là có thể thuận lợi về nhà a?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Rửa chân, đấm lưng, cắt móng tay

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Ngày hôm sau.

Hạ Tiểu Nịnh dậy thật sớm, ở trong phòng bếp chuẩn bị tốt nguyên liệu cho bữa sáng, chỉ chờ gia chủ sau khi rời giường, liền có thể bắt đầu nấu nướng.

Nữ hầu làm một cái sandwich, cắt một nửa đưa cho cô, “Mau ăn. Bằng không chốc nữa bận rộn, lại không kịp ăn.”

“Cảm ơn.” Hạ Tiểu Nịnh nhận lấy, đi đến cửa sổ sát đất trước nhà ăn vừa muốn một ngụm cắn xuống, di động liền vang lên.

Cô thuận tay đem sandwich đặt xuống bàn ăn bên cạnh, đi tới một góc.

Nhấc điện thoại lên.

Cố lâm anh ngữ khí nhẹ nhàng hơn nhiều: “Tiểu Nịnh, ba ba con đỡ sốt rồi. Con hôm nay liền trở về đi. Ông ấy buổi chiều sẽ đi làm trở lại.”

“Đỡ sốt rồi? Bác sĩ có nói là nguyên nhân gì dẫn đến phát sốt không?”

“Chính là cảm mạo, đừng lo lắng. Mẹ ở nhà đợi con trở về!.”

“Được.”

“Gia chủ bên kia có làm khó dễ con không?”

“…… Không có, mẹ muốn ăn cái gì, trước lúc về nhà con sẽ mua cho mẹ……”

Mẹ con hai người ở trong điện thoại hàn huyên, Hạ Tiểu Nịnh đưa lưng về phía cửa nhà ăn, không hề chú ý đằng sau có một tiểu gia hỏa đang lẻn tiến vào.

Phong Tu Viễn tối hôm qua không được ngủ ngon. Trong giấc mơ tất cả đều là cảnh tượng đã có mẹ kế thì liền có bố dượng khủng bố, mơ thấy Hạ Tiểu Nịnh cư nhiên câu dẫn Phong Thanh Ngạn thành công, từ đây cô không làm việc gì, để cho cậu với em gái mình mỗi ngày làm việc nặng hầu hạ hai người lớn bọn họ, còn muốn giúp bọn họ rửa chân đấm lưng cắt móng tay……

Mặc dù là ở trong mơ, nhưng cậu cũng cảm thấy thật là khủng khiếp!

Cho nên cậu thức dậy từ rất sớm, giờ phút này hai vầng mắt thâm, vẫn còn mặc áo ngủ logo Transformers như vậy mà đi xuống lầu.

Bây giờ tâm trí rối bời, cho nên còn không có nghĩ đến biện pháp đối phó Hạ Tiểu Nịnh, trong lòng tương đối bình tĩnh.

Bước vào nhà ăn liền nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ kia, cậu tức khắc càng phát hỏa hơn.

Kéo ghế ăn ngồi xuống, ánh mắt liếc tới miếng sandwich trên bàn cơm.

Phong Tu Viễn trong lòng oa oa nước mắt, thật cay đắng, thật khốn khổ mà……

Quả nhiên mụ phù thủy nhỏ bắt đầu lộ ra dấu vết, mới đến mà ngày hôm sau đã dám làm cái này làm bữa sáng ẩu để tống cổ cậu đi.

Nhưng mà bụng…… Thật sự rất là đói……

Đã vậy thì trước hết ăn xong mới có sức lực đối phó với cô.

Phong Tu Viễn bàn tay nhỏ bé duỗi ra, với sandwich lại chỗ mình, bỏ vào trong miệng hung hăng cắn cho hả giận, nuốt trọn xuống, định cắn tới miếng thứ hai, liền đã nhận ra không thích hợp ——

Bên trong này có bơ đậu phộng!

Cậu sợ tới nỗi nhanh chóng vứt bỏ sandwich, “Cứu mạng ——”

Hạ Tiểu Nịnh còn không có tắt điện thoại, bị tiếng kêu cứu này làm cho hoảng sợ, nhanh chóng xoay người nhìn lại.

Trời ạ!

Phong Tu Viễn cả người té trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ sưng to, từng mảnh từng mảnh nổi mẩn từ trên cổ cậu, mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ nhanh chóng lan rộng ra……

Cô rất nhanh chạy tới, “Em làm sao vậy?”

“Đậu phộng……” Tiểu gia hỏa khó khăn phát ra âm thanh.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng cả kinh, bánh sandwich này có bơ đậu phộng? Mà cậu cũng bị dị ứng đậu phộng!

Cô cũng bị! Cho nên biết có bao nhiêu khó chịu!

Cúi người nhanh chóng đem Phong Tu Viễn từ trên mặt đất bế lên, cô hướng cửa ra vào trên đường chạy như điên, “Người đâu, mau tới đây ——”

Tất cả người hầu đều nghe tiếng rồi chạy tới, quản gia cũng chạy tới.

Nhìn thoáng qua tiểu thiếu gia, ông kinh hãi, “Mau mau, mau đi lấy giải mẫn cảm! Gọi bác sĩ tới! Thiếu gia ở bên ngoài đang chạy bộ, mau gọi trở về!”

“Vâng!”

Có người hầu đỡ Phong Tu Viễn từ tay Hạ Tiểu Nịnh, nhanh chóng chạy lên lầu.

Cô theo sát phía sau, lại bị quản gia chắn ngoài cửa, “Cô không thể bước vào!”

Cửa nhanh chóng bị đóng lại.

Hạ Tiểu Nịnh một mình đứng ở hành lang, trái tim phảng phất bị bàn tay vô hình hung hăng nắm lấy, trong đầu óc đều là khuôn mặt nhỏ của Phong Tu Viễn sưng to vừa rồi ……

Phía sau, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngực lớn đại ngốc!!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Trong nháy mắt, Phong Thanh Ngạn đã xuất hiện ở trước mặt cô, "Chuyện gì xảy ra?"

Thanh âm thực trầm, thực trầm.

Trên người anh còn đang mặc bộ đồ thể thao màu xám đậm, nhưng khí thế so với khi mặc âu phục lại còn bức người hơn……

"Em ấy…… Tôi không biết em ấy ăn cái sandwich kia có đậu phộng."

"Nói như vậy, sandwich là cô cho nó ăn?"

"Không phải vậy, tôi——"

"Đủ rồi!" Phong Thanh Ngạn lãnh khốc mà cắt ngang cô, "Thu thập đồ đạc của cô, lập tức từ nơi này cút ra ngoài! Mặt khác nói với ba của cô, không cần tới đây làm nữa!"

Đầu bếp có thể tìm lại, đồ ăn làm tốt làm ngon thì làm sao?

Anh không cho phép hai bảo bối của mình có dù chỉ là chút xíu nguy hiểm!

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, "Anh nghe tôi giải thích, tôi cũng không biết trong bánh có đậu phộng——"

"Câm miệng! Các người không nghe thấy lời tôi nói à?" Anh nặng nề quát lớn.

Tức giận sắp ập xuống đầu cô……

Một bên mấy người hầu kịp phản ứng, chạy nhanh dựng Hạ Tiểu Nịnh, "Cô đi nhanh lên đi!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh không kháng cự lại được, bị bọn họ kéo về phía trước.

Suốt đường xuống lầu, cô có bao nhiêu chật vật, nhưng vẫn không từ bỏ cơ hội giải thích——

"Tôi không biết bên trong có đậu phộng! Thật sự không biết! Sandwich không phải tôi——"

Phanh!

Cô, với cả túi cùng nhau bị ném ra ngoài cửa.

Người hầu khép cửa sắt lại, "Đi mau! Chậm một chút nữa, khả năng cả mạng cũng giữ không được!"

Ai mà không biết tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư là tâm can của thiếu gia?

Ai dám động đến bọn họ một sợi lông tơ, thì liền đợi bị giết đi!

"……" Hạ Tiểu Nịnh cầm lấy túi rồi đứng lên, "Cho dù mạng không giữ được, nhưng vậy so với thiếu gia nhà các người ngực lớn đại ngốc cũng mạnh hơn nhiều!!"

Đám người hầu hít một hơi thật sâu.

Cái này cái này này là…… Là đang mắng thiếu gia ngốc? Cô thật to gan!

Nhưng chờ đã...cô làm sao biết……ngực thiếu gia lớn? Lượng tin tức này quả thực làm cho bọn họ tiêu hóa không tới.…

Hạ Tiểu Nịnh hừ lạnh một tiếng, xoay người nhanh chóng rời khỏi trang viên.

Nhưng trong đầu, vẫn là lúc kia Phong Tu Viễn sau khi dị ứng nhìn khuôn mặt nhỏ vô cùng thê thảm.

Không biết tiểu gia hỏa hiện tại…… Có tốt hơn chút nào không?

……

Trang viên trong phòng trẻ em.

Bác sĩ Phong gia tiêm cho Phong Tu Viễn một mũi, tiểu gia hỏa đã bình yên vô sự, dựa vào đầu giường, cái miệng nhỏ uống cháo quản gia đút cho.

Vừa rồi lúc Hạ Tiểu Nịnh bị đuổi đi, cậu nghe thấy được.

Nhưng trong lòng, bỗng không có cảm giác thoải mái như đã tưởng tượng lúc trước.

Bởi vì vừa rồi thời điểm cô ôm mình tìm người cầu cứu, vẻ mặt rất lo lắng …… không giống như đang giả vờ……

Bên kia, Phong Mạn Mạn từ trên giường nhỏ màu hồng nhạt của mình tỉnh lại, đối với việc vừa xảy ra không biết một chút gì.

Cô bé bò dậy, liền nhìn thấy rất nhiều người đang đứng trong phòng.

Có quản gia bá bá, người hầu, bác sĩ thúc thúc, còn có ba ba……

Bọn họ đều tới đây làm gì? Xem mình rời giường sao?

Tiểu gia hỏa đôi mắt nhanh như chớp mà chuyển, nháy mắt thấy được anh trai mình đang nằm ở trên giường uống cháo.

Mắt to sáng ngời, Phong Mạn mạn nhanh chóng xuống giường chạy qua tới, "Anh đang ăn cái gì vậy? Là Tiểu Nịnh làm bữa sáng cho anh sao? Thơm như vậy, em cũng muốn!"

Phong Tu Viễn đem chén cháo đẩy cho cô bé, "Còn có rất nhiều, cho em ăn trước đó."

"Mới không cần ăn nước miếng anh, em đi tìm Tiểu Nịnh làm cho em!" Phong Mạn Mạn mang đôi dép dâu tây, cộp cộp cộp mà chạy xuống dưới lầu, "Tiểu Nịnh——"

Tiểu Nịnh……

Con gái như vậy mà xưng hô thân mật với người ngoài, đây là lần đầu tiên.

Phong Thanh Ngạn nghe được sững sờ, mi tâm nhăn lại, "Đi đem tiểu tiểu thư ôm trở về."

"Vâng."

Quản gia lập tức nghe, vội vàng đuổi theo.

Nhưng chẳng được bao lâu, dưới lầu bỗng nhiên liền truyền đến âm thanh oa oa mà khóc lớn, "Cháu không cần!! Cháu chỉ ăn đồ ăn Tiểu Nịnh làm, cháu không ăn đồ người khác làm!! Ô ô ô……"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ai đưa em tới?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh về đến nhà, đem chuyện xảy ra trong trang viên nói cho Cố Lâm Anh cùng Hạ Chí Dũng.

Hai vợ chồng già trầm ngâm một lát, không có nửa câu oán trách, "Công việc ba có thể tìm lại, nhưng con gái vui vẻ mới là quan trọng nhất. Ngoan ngoãn đi rửa tay, sau đó ra đây ăn đồ ăn ngon ba đã chuẩn bị"

"Nhanh lên!"

"Vâng."

Một nhà ba người ngồi ở cùng nhau, an tĩnh ấm áp mà ăn xong bữa sáng.

Sau khi dọn dẹp xong, Cố Lâm Anh an tĩnh ngồi ở trên ban công đan len, Hạ Chí Dũng đi ra ngoài tìm việc làm lần nữa.

Hạ Tiểu Nịnh trở lại quán ăn nhỏ của mình.

Một ngày không có tới, thật nhiều thực khách đều chờ ở cửa, họ nhìn cô, "Hạ đầu bếp, chúng tôi đều cho nghĩ là cô muốn nghỉ ngơi một thời gian nha!"

Bọn họ đều là những người dân gần đó, đối với quán ăn nhỏ này yêu mến sâu sắc.

"Không có a," Hạ Tiểu Nịnh nhìn thấy bọn họ, tâm tình lập tức tốt hơn nhiều, "Nhưng mà tôi ngày hôm qua không có ở đây, cho nên nguyên liệu mới để nấu ăn đều không có. Lát nữa tôi đi mua, mọi người buổi chiều lại đến đây ăn nha!"

"A? Như vậy ah……"

Tất cả mọi người đều thất vọng mà bước đi.

Hạ Tiểu Nịnh đi chợ mua đồ ăn, trở về mở cửa đi vào, đem mặt cửa mặt quét dọn một lần, sau đó ngồi chờ khách hàng tới cửa.

Không rảnh rỗi cũng khá tốt, lần này ngồi xuống ghế, trong đầu lại nghĩ tới khuôn mặt nhỏ của Phong Tu Viễn.

Không biết tiểu gia hỏa kia hiện tại thế nào rồi.

Nhưng cô một phương thức liên hệ với người Phong gia trên dưới đều không có, hiện tại muốn hỏi đều không hỏi không được……

……

Chạng vạng tối.

Tan việc người liên tiếp ùa vào quán ăn nhỏ, Hạ Tiểu Nịnh lập tức công việc lu bù lên.

Khai trương ba năm, cô tích lũy không ít khách quen, tất cả mọi người đều thích tay nghề cô, phi thường ủng hộ.

Ước chừng 8 giờ tối, nguyên liệu nấu ăn liền hết sạch.

Trong quán, sau khi khách rời khỏi, cô bắt đầu kiểm kê ghi sổ.

Cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng động rất nhỏ.

"Xin lỗi, đã đóng cửa rồi ～～～～" cô ngẩng đầu, âm thanh nhẹ nhàng mà nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa, không có một bóng người.

Chẳng lẽ mình vừa rồi nghe lầm? Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Phía dưới giống như có thứ gì kéo vạt áo của cô.

Cúi đầu xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Phong Mạn Mạn tròn tròn, trong mắt to tràn đầy ủy khuất, "Vì sao chị ngó lơ em, là vì em lùn?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh bút trong tay dừng lại, rất là giật mình: "Mạn Mạn? Làm sao em tới nơi này?"

Cô theo bản năng mà hướng cửa nhìn lại, như cũ không thấy ai.

"Em đói bụng……" Phong Mạn Mạn mặc bộ quần áo bò sữa liền thân bằng lông xù, chân nhỏ mập mập, đầu vẫn luôn hướng vào trong lòng ngực cô, "Tiểu Nịnh, em đói quá, chị làm cho em chút đồ ăn đi!!"

Hạ Tiểu Nịnh nào dám?

Cô xoay người đem tiểu nha đầu bế lên, đặt trên một chiếc ghế ăn, rút ra khăn ướt xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô bé, "Ai đưa em tới đây?"

“Ba ba!”

Phong Mạn Mạn trở tay trỏ.

Hạ Tiểu Nịnh theo tay cô bé chỉ mà nhìn sang.

Chiếc Rolls-Royce màu đen không tiếng động ngừng ở ngoài cửa, cửa sổ xe đóng chặt, như một pháo đài kiên cố không thể phá hủy trên đường.

Rõ ràng chỉ nhìn thoáng qua, cô lại không hiểu vì sao sau cổ chợt lạnh.

Có một tầm mắt, vô hình không tiếng động, rồi lại tràn ngập khí lực áp bách mà dừng ở trên người cô……

“Tiểu Nịnh, nhanh lên làm món ngon cho em ăn đi……” Phong Mạn Mạn lại kéo kéo góc áo cô, “Em thật sự rất đói……”

“……” Hạ Tiểu Nịnh cố gắng bỏ qua cảm giác bị nhìn chăm chú không thoải mái, “Nhưng là nơi này chị không còn đồ ăn, đã bán hết rồi.”

“A?”

Phong Mạn Mạn cái miệng nhỏ nhắn dẹp xuống, mắt to lại có nước mắt muốn rơi……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hạ tiểu thư, cô ra giá đi!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“ Em đừng khóc a!” Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng duỗi tay ra giúp cô bé lau nước mắt.

Không biết vì cái gì, tiểu gia hỏa này vừa khóc, lòng của cô thật giống như là bị đau nhẹ một phen, chua xót khôn kể……

“Em muốn ăn……” Phong Mạn Mạn đáng thương, khuôn mặt nhỏ ở trong lòng bàn tay cô cọ cọ, “Em muốn chị làm đồ ăn……”

Hạ Tiểu Nịnh bất đắc dĩ, tiểu gia hỏa này khi nào đối tay nghề của mình mê luyến đến mức này? Cô nghĩ nghĩ: “Chỉ có cơm, có thể ăn chứ?”

“Có thể!” Tiểu gia hỏa lập tức gật đầu, nín khóc mỉm cười.

Thật giống như cơm cũng là món ăn trân quý.

“Vậy em chờ một chút.”

Hạ Tiểu Nịnh xoay người đi vào phòng bếp, từ nồi cơm điện múc ra chém cơm thơm mềm, thuận tay mở tủ lạnh nhìn thoáng qua.

Bên trong chỉ còn mỗi đồ hộp.

Cô lấy ra, đặt nó cùng cơm ở trước mặt Phong Mạn Mạn, “Xin lỗi, chỉ còn cái này thôi.”

“Thơm quá!” Tiểu gia hỏa rất nể tình mà nuốt nuốt nước miếng.

Hạ Tiểu Nịnh bật cười, nhịn không được xoa xoa đầu nhỏ của cô bé, sau đó lấy đôi đũa cùng cái muỗng từ bên cạnh đưa tới.

Phong Mạn Mạn nhận lấy, “Đây là cái gì?”

Tiểu gia hỏa từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, ăn và mặc không gì không giỏi, thế mà chưa từng gặp qua thứ này?

“Đồ hộp.” Hạ Tiểu Nịnh lấy tới con dao, ổn định lực đâm xuống, đem đồ hộp cạy ra, “Chao cá đuôi phượng. Em thử ăn chút trước đi.”

“Được nha!” Tiểu gia hỏa dùng chiếc đũa kẹp lên một chút bỏ vào trong miệng, lập tức thỏa mãn mà nhắm mắt lại, “Tiểu Nịnh ở đây cái gì ăn cũng

ngon!”

“Nhanh ăn đi.” Hạ Tiểu Nịnh giúp cô bé đem cá gắp ra đĩa.

“Ừm!”

Phong Mạn Mạn cúi đầu, ăn đến vui sướng.

Hạ Tiểu Nịnh an an tĩnh tĩnh mà nhìn cô bé, thỉnh thoảng mà nhếch môi lên.

Đêm sương mù quấn quanh ánh đèn, đem hai người các cô bao phủ ở tại vầng sáng màu mật ong, khiến khung cảnh này lại có chút ấm áp khó hiểu được.

Mà ngoài cửa bên trong xe, Phong Thanh Ngạn ánh mắt lại càng ngày càng trầm——

Tiểu công chúa của anh, cùng anh náo loạn cả ngày nóng nảy, cái gì cũng đều không ăn, liền nước cũng không chịu uống, liền vì muốn tìm Hạ Tiểu Nịnh trở về.

Cuối cùng thật sự không lay chuyển được cô bé, anh liền đem cô bé đưa đến nơi này để ăn chút gì.

Nhưng Hạ Tiểu Nịnh này ngược lại, rõ ràng biết Mạn Mạn được chiều chuộng, cư nhiên chỉ dùng một phần cơm thêm đồ hộp liền tống rót cổ tiểu gia hỏa?

Lòng bàn tay đặt ở cửa xe bỗng chốc siết chặt, lông mày cũng nhíu như đang bế tắc.

Anh kéo nút cửa, muốn đẩy cửa xuống dưới.

“Thiếu gia,” quản gia lập tức ngăn lại, “Tiểu tiểu thư ăn rất ngon lành.”

“……”

Phong Thanh Ngạn động tác dừng lại, lại nhìn qua——

Tiểu gia hỏa cư nhiên trong thời gian ngắn như vậy đã ăn hết một chén cơm, trên khuôn mặt nhỏ còn dính mấy hạt cơm……

“Tiểu Nịnh, em còn muốn……”

“Không thể ăn nữa.” Hạ Tiểu Nịnh đứng dậy rót cho cô bé một tách trà hương trái cây, “Uống nước a.”

“Được nha.”

Phong Mạn Mạn cười tủm tỉm, tựa hồ bất kể Hạ Tiểu Nịnh nói cái gì, cô bé đều không phản đối.

Chờ cô bé uống nước xong rồi, Hạ Tiểu Nịnh mới một lần nữa thu dọn xong chén đũa, rửa sạch sẽ rồi từ trong phòng bếp đi ra.

Tiểu gia hỏa còn ngồi ở trên ghế ăn, đầu nhỏ gật từng chút một, tựa hồ muốn ngủ.

Cô nhanh chóng qua đi đem cô bé bế lên, đưa cho quản gia đang chờ ở bên cạnh xe ngoài cửa.

“Tiểu Nịnh, cảm ơn cô.” Quản gia nhu hòa mà đỡ lấy Phong Mạn Mạn, xoay người đi đến một bên cửa khác của xe, đem cô bé thả đặt vào trong.

Hạ Tiểu Nịnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, ý định trở lại trong quán ăn.

Cửa kính bên khác của xe bỗng nhiên hạ xuống một nửa, nhìn thoáng qua khuôn mặt Phong Thanh Ngạn càng hiện lên vẻ thâm thúy tinh xảo.

“Hạ tiểu thư, cô ra giá đi.”

Thanh âm u lãnh cùng với tầm mắt hờ hững của anh, đồng loạt hướng về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Dám đối với anh nói không?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, chợt xua tay, "Không cần, chỉ là một bát cơm trắng, một lon đồ hộp. Tôi mời Mạn Mạn ăn là được."

Nói xong liền xoay người thẳng tắp mà đi phía trước đi, liền nhìn cũng đều không liếc anh nhiều hơn một cái.

"Tiền cơm quản gia sẽ cho cô." Phong Thanh Ngạn thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

"Tôi nói không cần……"

"Muốn bao nhiêu tiền, cô mới bằng lòng đổi nghề?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh bước chân dừng lại, mặt đầy khó hiểu mà xoay người nhìn lại anh.

Phong Thanh Ngạn không biết khi nào đã xuống xe, dáng người cao dài đứng ở bên cạnh cửa xe, áo khoác ngoài màu đen, bên trong là âu phục màu xanh đậm, khuôn mặt tuấn tú ở dưới bóng đêm tựa như quanh quẩn chút hàn khí.

"Đổi nghề? Tôi vì sao phải đổi nghề?" Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày.

"Ba trăm sáu mươi nghề, cô có rất nhiều việc có thể làm, ví dụ như nói đi dán quảng cáo nhỏ, đi tàu điện ngầm phát tờ rơi, hoặc là đến bến tàu làm người khuân vác."

"……"

Hoá ra cô ở trong mắt anh chỉ có thể làm những việc thể lực, không hề có kỹ thuật đó?

Hạ Tiểu Nịnh tức giận nở nụ cười, "Vậy anh có thể cho tôi lý do tôi phải đổi nghề không?"

"Tôi không muốn làm con gái của tôi mỗi ngày đều nhớ thương nơi đồ ăn giá rẻ này của cô, bỏ qua đi trong nhà có những món vì nó mà phối hợp những nguyên liệu nấu ăn dinh dưỡng thích đáng."

"……" Hạ Tiểu Nịnh nghe đến đây liền lười cười, "Thứ nhất, bất kể anh có tin hay không, hôm nay cái bánh sandwich đậu phộng kia không phải tôi làm. Bản thân tôi cũng dị ứng với đậu phộng. Cho tôi bánh là hầu gái phòng bếp, cô ấy hẳn là cũng không phải cố ý. Thứ hai, bất kể anh cho tôi bao nhiêu tiền, tôi đều sẽ không đổi nghề."

Cô thích mở quán ăn nhỏ này ra, mỗi ngày nhìn đến những người lúc tan tầm đến nơi mình lúc sau khi uống xong bát canh nóng, vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn.

Cũng thích ở trong quán an an tĩnh tĩnh mà nghe những người khách bàn luận đủ loại mới mẻ mà ngày thường cô không có cơ hội tiếp xúc đến.

Càng ưa thích ban đêm, ở cửa để một chiếc đèn nhỏ, sau đó yên tĩnh mà thưởng thức một ly trà, giống như một quốc vương nho nhỏ nhìn vào trong mỗi chiếc bàn mỗi chiếc ghế, mỗi bông hoa mỗi cọng cỏ, một đĩa...

……

Dựa vào cái gì anh bắt cô đổi nghề là phải đổi? Hơn nữa là vì lý do buồn cười như vậy!

Phong Thanh Ngạn con mắt màu đen híp lại, ánh mắt bất động thanh sắc mà đánh giá cô.

Vóc dáng tinh xảo, xem như miễn cưỡng chỉ có thể cao bằng đầu vai anh, mặc trang phục đầu bếp màu trắng, tay áo vén đến chỗ khuỷu tay, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong bóng đêm lộ ra vẻ càng thêm trắng nõn.

Liền một người như vậy, cư nhiên có lá gan đối với anh nói không?

"Năm trăm vạn." Anh môi mỏng khẽ mở.

"Không."

Hạ Tiểu Nịnh xoay người, chỉ vụng cho anh một bóng lưng tiêu sái.

"Một ngàn vạn."

Nhàn nhạt thanh âm từ phía sau lần nữa truyền đến.

Lần này, cô liền đầu cũng không quay lại, lưu loát mà kéo cửa cuốn xuống.

Cửa sắt lướt qua môn quỹ thứ lạp thanh xuyên qua đám sương rõ ràng mà chui vào màng tai Phong Thanh Ngạn, cực kỳ giống bên trong thân hình nho nhỏ của cô bộc phát ra vô tận châm chọc.

Anh mi tâm hơi trầm xuống, xoay người, ngồi trở lại trong xe.

Xe không tiếng động rời khỏi quán ăn nhỏ.

Phong Thanh Ngạn từ quản gia đỡ lấy Phong Mạn Mạn trong lòng ngực sớm đã ngủ, bàn tay nhẹ nhàng mà nâng cái đầu nhỏ, không để cô bé có nửa điểm không thoải mái.

"Thiếu gia, Hạ tiểu thư không đồng ý đổi nghề cũng là có nguyên nhân của cô ấy. Hạ gia.... Không bằng chúng ta……" Quản gia thật cẩn thận mà nhìn khuôn mặt hơi mang hàn khí của anh, kiến nghị nói, "Hay là nghĩ cách khác?"

……

Hôm sau.

Hạ Tiểu Nịnh dậy thật sớm, chạy bộ dưới lầu xong bước về nhà, liền thấy ba mẹ còn ngồi ở phòng khách, vẻ mặt u sầu.

"Hai người làm sao vậy?" Cô không hiểu được, khẩn trương, "Ba?"

"Ba con đã tìm được công việc rồi." Cố Lâm Anh nhìn về phía con gái.

"Đó là chuyện tốt a," Hạ Tiểu Nịnh thay đổi dép lê bước nhanh đi vào, "Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ba ba thất sủng

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Cố Lâm Anh trước mắt khuôn mặt u sầu: "Là chuyện tốt. Nhưng vừa rồi quản gia Phong gia lại gọi điện thoại đến, nói hợp đồng còn chưa có chính thức chấm dứt. Muốn ba con hôm nay đi làm trở lại."

"Nhưng rõ ràng là Phong Thanh Ngạn tự mình nói bảo chúng ta về sau không cần đi nữa mà!" Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày.

Hành động này là gì? Trong chốc lát muốn người ta đi lại trong chốc lát muốn người ta về.

Còn có thể hay không giảng chút đạo lý? Có tiền liền có thể tùy hứng, có thể muốn làm gì thì làm sao?

"Ngày hôm qua ba ba con đã ký hợp đồng với nhà hàng khác rồi. Vậy phải làm sao bây giờ?"

Hạ Tiểu Nịnh suy nghĩ một lúc, "Không cần phải lo lắng. Gọi điện thoại từ chối một chút là được rồi."

"Việc đâu có đơn giản như con nói?" Hạ Chí Dũng cũng sầu muộn, "Nhà hàng bên kia nói nếu không đến, thì sẽ phải bồi thường một khoản tiền lớn vì vi phạm hợp đồng. Chúng ta lấy đâu ra."

"Con nói chính là từ chối Phong gia."

"Vậy cũng không được," Hạ Chí Dũng liên tục xua tay, "Phong gia tại đế đô là tồn tại dạng gì? Đắc tội Phong gia, chúng ta khả năng đều bị đuổi đi!"

"……Nghiêm trọng như vậy sao?" Hạ Tiểu Nịnh tỏ vẻ hoài nghi.

"Tóm lại, chuyện này rất khó vẹn cả đôi đường. Hiện tại có thể làm như thế nào mới tốt đây……" Hạ Chí Dũng tay nghề rất cao minh, nhưng vẫn bị tình cảnh làm khó.

Gặp loại tình huống này, ông nhất thời cũng hết đường xoay xở.

……

Hai giờ sau.

Bờ biển trang viên.

Phòng trẻ em.

Phong Mạn Mạn khuôn mặt nhỏ nhắn ghé vào trên gối đầu, mông nhỏ vểnh lên cao lại càng cao.

Cô bé rõ ràng đã tỉnh, lại chính là không chịu mở mắt.

Hầu gái bên cạnh gấp đến độ không có biện pháp nào, căn bản không dám đối cô bé dùng sức mạnh, chỉ có thể lần nữa khom lưng, giọng nói nhỏ nhẹ mà gọi, "Tiểu tiểu thư……"

Phong Mạn Mạn nắm lấy gối đầu trực tiếp bưng kín đầu mình.

Hầu gái: "……"

Quay đầu, bất lực mà nhìn về phía cạnh cửa Phong Thanh Ngạn vừa mới tới: "Thiếu gia, tôi……"

Phong Thanh Ngạn phất tay, ý bảo cô đi ra ngoài trước.

Trong phòng chỉ còn lại có cha con hai người.

Anh tiến lên chỗ con gái mình trực tiếp ôm cô bé cùng gối đầu, "Con heo lười nhỏ nào đó nếu không thức dậy, coi chừng sẽ bỏ qua bữa sáng ah!"

"Con không ăn! Con chỉ ăn đồ ăn Tiểu Nịnh làm!"

Thanh âm non nớt tức giận từ phía dưới gối đầu buồn buồn truyền đến.

"Ah, vậy sao?" Phong Thanh Ngạn cực kỳ kiên nhẫn, "Nếu con hiện tại rửa mặt mà nói, khả năng còn kịp ăn bánh mì Hạ Tiểu Nịnh vừa mới nướng chín ～～～～～"

"……" Phong Mạn mạn sững sờ, sau đó kịp phản ứng lại, hưng phấn thét chói tai, "A a a a, tiểu Nịnh đã trở về!!"

Nhanh như chớp mà từ trên người ba ba bò xuống dưới, cô bé nhanh chóng vọt vào toilet, ngoan ngoãn mà đánh răng, sau đó lại để cho hầu gái chải tóc cho mình, thay quần áo, đi giày……

Động tác vừa nhanh lại vừa lưu loát, một giây cũng không chịu chậm trễ.

Phong Thanh Ngạn thấy vậy liên tục nhíu mày.

Hai tiểu gia hỏa này anh vẫn là luôn mang theo bên người mình, bọn nó chỉ cần nhúc nhích lông mày, anh cũng biết bọn nó muốn làm cái gì.

Con bé này, đối với Hạ Tiểu Nịnh thật sự có chút quá mức nhiệt tình, ngay cả trước kia mang nó cho bà bảo mẫu, Phong Mạn Mạn đều không có nhớ thương qua như thế.

Chẳng lẽ tiểu đầu bếp kia đối tiểu nha đầu nhà mình sử dụng cái gì mà mê hồn thuật?

Phong Mạn Mạn chuẩn bị xong đi ra, giống như một trận gió lốc nhỏ từ bên cạnh chân Phong Thanh Ngạn xẹt qua, "Ba ba buổi sáng tốt lành, ba ba con đi ăn bữa sáng đây, bye bye ba ba!"

"Đợi đã……"

Thân ảnh nho nhỏ ở cửa nhanh chóng biến mất, nhanh đến mức anh nói cũng còn chưa nói xong.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Hôm nay không có được cái hôn chào buổi sáng của con gái, anh cảm giác có chút vắng vẻ……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Giúp tôi làm một việc này

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Phòng bếp lầu dưới.

Hạ Tiểu Nịnh đeo bao tay thật dày, lấy bánh mì ra khỏi lò nướng.

Sự thật chứng minh, có tiền thật sự có thể tùy hứng, thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Từ trên mạng tìm hiểu một chút về thế lực cùng bối cảnh Phong gia, lúc sau cô yên lặng mà tính toán lại tiền tiết kiệm của nhà mình ——

Ở một vụ động đất 5 năm trước, cô bị chấn thương rất nặng, gần như tiêu hết tích cóp trong nhà.

Cho nên tiền vi phạm hợp đồng bồi thường giá trên trời như này, Hạ gia căn bản không có.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể thay thế ba ba trở về nơi này.

Mà vừa rồi thời điểm cô bước vào trang viên, xui xẻo như vậy mà gặp Phong Thanh Ngạn đang chạy bộ buổi sáng.

Lúc ấy anh nhìn đến mình, tựa hồ nhếch miệng lên một chút, lộ ra vẻ nụ cười đắc thắng.

Thật là làm người khác thực khó chịu!!

"Tiểu Nịnh, chị như thế nào đem bánh mì đều tạo thành nắm?" Phong Mạn Mạn chạy vào, ôm chặt đùi cô, "Bất quá em cũng thích ăn! Chỉ cần là tiểu Nịnh làm, em đều thích ăn!"

Hạ Tiểu Nịnh hoàn hồn, yên lặng mà đem ổ bánh mì trong tay buông ra, lại không thể nói cho cô bé, cô đây là đem bánh mì trở thành đầu ba ba bọn nó.

"Nhanh ngồi xuống đi, bây giờ ăn cơm."

Nhìn thấy cô bé, tâm tình của cô khá hơn nhiều, buồn bực tiêu tan đi không ít.

"Được!"

Phong Mạn Mạn nghe được lệnh, ngoan ngoãn mà từ phòng bếp chạy ra, ngồi ở ghế ăn của mình.

Nhìn thấy bên ngoài anh trai đang tiến vào, cô bé lập tức vẫy tay, "Anh ơi, mau tới đây! Tiểu Nịnh đã trở về!"

"Hạ Tiểu Nịnh?" Phong Tu Viễn ấn đường hung hăng nhăn lại, bước nhanh về hướng nhà ăn, "Cô ta trở về làm cái gì?"

Một lần câu dẫn chưa đủ, lại tới lần thứ hai?

"Làm đồ ăn cho chúng ta nha!"

"……" Phong Tu Viễn hận rèn sắt không thành thép mà liếc nhìn em gái mình một cái.

Cái khó ló cái khôn, trong đầu cậu bỗng nhiên toát ra một ý tưởng……

Đã có!

Liền như vậy mà làm!

"Anh, anh đang nghĩ cái gì vậy?" Phong Mạn Mạn nhìn cậu không nói lời nào, âm thanh non nớt hỏi.

"Không có gì, chuẩn bị ăn cơm đi."

"Em như thế nào cảm giác ánh mắt vừa rồi của anh giống như là muốn đi làm chuyện xấu?"

“…… Nào có?” Phong Tu Viễn mất tự nhiên mà nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Anh mới không làm chuyện xấu!”

Cậu chỉ là muốn bảo hộ tốt cái gia đình nhỏ này, chờ mẹ ruột sinh ra mình cùng em gái trở về, làm cho mẹ có thể thuận lợi vui vẻ mà làm Phong phu nhân mà thôi……

Nói xong, cậu từ ghế ăn chạy xuống, cộp cộp cộp mà chạy lên lầu.

Một lát sau, lại cộp cộp cộp mà trở lại.

“Anh vừa mới làm gì vậy?”

“Xuỵt xuỵt.” Phong Tu Viễn cẩn thận mà nói.

Chuyện trọng đại, lúc này đây, không thể lại để cho Mạn Mạn bởi vì tham ăn mà làm hỏng được.

……

Hạ Tiểu Nịnh ở phòng bếp bận rộn loạt việc mới đi ra.

Phong Mạn Mạn sau khi ăn xong đã đi lầu.

Trong nhà ăn, chỉ còn lại có Phong Tu Viễn một mình vẫn còn thong thả ung dung mà ăn bánh mì.

Nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh đi ra, cậu vẫy vẫy tay, “Chị lại đây một chút.

“Làm sao vậy?”

Phong Tu Viễn buông bánh mì, chỉ chỉ vào má đang phồng của mình, “Nhìn thấy không?”

“Cái gì?” Hạ Tiểu Nịnh nhìn khuôn mặt trắng nõn trơn bóng của cậu.

“Chị hại tôi dị ứng, hiện tại vẫn còn dấu vết. Chị không áy náy một chút nào sao?” Tiểu gia hỏa nói lẽ thẳng khí hùng, hợp tình hợp lý.

Hạ Tiểu Nịnh bất đắc dĩ, nhưng nhìn thấy cậu bình yên vô sự, cô cũng yên lòng, “Được rồi, thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi ba chữ quá nhẹ, vừa thấy liền biết chị không có thành ý gì.”

“…… Vậy em muốn chị làm như thế nào?”

Phong Tu Viễn chớp nhanh đôi mắt to một chút xoay lại, "Chị giúp tôi làm một việc này. Tôi liền tha thứ cho chị.”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cho em một nụ hôn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“Chuyện gì vậy?”

Phong Tu Viễn tay nhỏ luồn vào trong túi, từ bên trong lấy ra một cái phong thư, “Ngày hôm qua tôi ở trong trường học phạm lỗi, ba ba bảo tôi viết giấy kiểm điểm. Tôi viết xong rồi, chị giúp tôi cầm lấy đưa cho ba ba.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh nhìn phong thư mới tinh kia, “Giấy kiểm điểm không phải là nên tự mình đi đưa mới có vẻ thành ý sao?”

“Không giúp tôi thì thôi!” Phong Tu Viễn làm bộ muốn đem phong thư trở về.

“Đưa cho chị.”

Hạ Tiểu Nịnh duỗi tay nhận lấy.

Hợp đồng giữa ba cô với Phong gia còn có một thời gian nữa mới hết hạn, trước mắt cô ăn nhờ ở đậu, liền không thể không phụ thuộc.

Đối với vị tiểu thiếu gia này, chính mình cũng vẫn là ít đắc tội thì tốt hơn.

"Tốt." Phong Tu Viễn sảng khoái mà đem phong thư đưa tới, "Ba ba tôi đang ở thư phòng, chị nhất định phải tự mình giao vào tay ba ba. Còn có, không được chị nhìn lén!"

"…… Ừm."

Yêu cầu thật đúng là nhiều.

Nhưng mà đây là giấy kiểm điểm của cậu sao, nội dung lật qua lật lại chỉ một mặt giấy chẳng phải như vậy là ít sao? Có thể có cái gì để mà nhìn lén?

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà nhận lấy phong thư, tháo tạp dề xuống, chạy lên lầu.

"Chỉ cần im lặng đưa cho ba ba tôi là được rồi, chị không cần phải nói chuyện!" Phong Tu Viễn lại ở phía sau nói rõ.

Yêu cầu này có chút kỳ quái, nhưng mà Hạ Tiểu Nịnh không có nghĩ nhiều, lại gật gật đầu, xem như đã đáp ứng rồi.

Đám người hầu từng người đều bận rộn việc của mình, không ai chú ý tới việc cô đã lên lầu.

Tới lầu hai, Hạ Tiểu Nịnh có chút bối rối.

Hành lang dài như vậy, từng cái cửa phòng đều giống nhau, cái nào mới là thư phòng?

Cô thử gõ cửa, đều không người trả lời.

Cuối cùng chỉ có thể từng bước từng bước mà mở cửa từng cái một.

Phòng thứ nhất là phòng trẻ em.

Phòng thứ hai là phòng xem phim.

Phòng thứ ba hình như là phòng cho khách……

Cô chậm rãi đi tới cuối hành lang, gần nhất về phía đông kia là một phòng.

Gõ cửa, vẫn là không có người nào trả lời.

Chỉ có thể lại lần nữa đẩy cửa ra, "Xin hỏi nơi này là ——"

Lời nói, nghẹn lại trong cổ họng.

Hạ Tiểu Nịnh giống như bị điểm huyệt mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn thẳng vào người đứng ở cửa phòng tắm, liền hành động đơn giản là nhắm mắt như vậy lại quên mất……

Nếu nói lần trước khi cô ngã Phong Thanh Ngạn chỉ mặc một cái quần bơi, thì lần này, cô cảm thấy chính mình quả thực là xui xẻo tột cùng……

Ngay cả quần bơi đều không có……

Máu ở toàn thân ngưng đọng lại, hoảng loạn làm toàn thân cô cứng đờ……

Làm sao bây giờ?

Cô còn trẻ, không muốn sớm như vậy đã chết!

Trong đầu là một mảnh trống, chết máy, dù khởi động lại như thế nào cũng đều không được……

Phong Thanh Ngạn cũng sửng sốt một chút, trong nháy mắt tiếp theo, đem khăn tắm ném về phía cô, "Muốn chết phải không? Dám xông loạn phòng của tôi?"

Ngữ khí, rét lạnh.

Rầm một chút, Hạ Tiểu Nịnh trước mắt bỗng nhiên đen lại.

Bị khăn tắm bao lại, ở bên trong chóp mũi đều là hormone đậm đặc hơi thở đàn ông, nhưng cô có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn mới nhặt về

được cái mạng nhỏ.

"Còn chưa cút?"

Âm thanh quát lớn, bộc lộ rõ ràng tâm tình anh đã vô cùng khó chịu.

"……"

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở nơi đó, xoay người cũng không phải, không xoay người cũng không phải.

Nhắm lại mắt mà thôi.

Tới nước này rồi, trước khi máu mũi phun trào, cô quyết định tốc chiến tốc thắng.

Thò tay, đem phong thư trong tay ra ngoài, "Cho anh."

Phong Thanh Ngạn vừa mới cầm áo tắm trên kệ mặc xong, nhìn thấy cô đưa bàn tay nhỏ, đứng đó giống như cọc gỗ, trong lòng bàn tay còn có một cái phong thư.

Chẳng lẽ là văn kiện cấp tốc của công ty?

Anh nhíu mày, trong chốc lát muốn phê bình quản gia, không có việc gì lại để cho một đầu bếp xông loạn đưa đến?

Anh buộc lại dây lưng, bước đến.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, giống như dây cót, nháy mắt đem thần kinh Hạ Tiểu Nịnh vặn tới thật nhanh……

Một giọt mồ hôi lạnh, từ chỗ mép tóc cô lăn xuống dưới.

Cô cảm giác chính mình không hô hấp được, khả năng trong chốc lát cần mười bình thuốc trợ tim hiệu quả nhanh mới có thể cứu mạng……

Rốt cuộc, tiếng bước chân ngừng.

Cô cảm giác Phong Thanh Ngạn đứng lại ở bên cạnh người mình.

Lòng bàn tay không còn, phong thư bị anh lấy đi.

Mở ra.

Bên trong rớt ra một mẩu giấy màu hồng nhạt, Phong Thanh Ngạn cầm lấy nó mở ra, đọc nhanh như gió mà nhìn lướt qua ——

[Gửi Phong thiếu, anh là của trái tim của em, là lá gan của em, anh là đôi mắt của em, là linh hồn của em, là ôxi của em, không có anh, em sống không nổi! Anh là giấc mộng sâu nhất mỗi đêm của em.

Khát vọng, xin anh đáng thương cho em, cho em một nụ hôn, để nó trở thành niềm an cuộc đời này của em a……]

Ký tên: Hạ Tiểu Nịnh.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bị tôi chọc trúng tâm sự thiếu nữ?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

———————

"……" Bàn tay nắm chặt giấy viết thư, Phong Thanh Ngạn một phen kéo khăn tắm trên đầu cô ra.

Hạ Tiểu Nịnh nhìn thấy được ánh mặt trời, theo bản năng mà híp lại đôi mắt, thật dài mà thở ra một hơi.

Bả vai, bỗng nhiên bị Phong Thanh Ngạn đẩy.

Cả người cô bị ép ở vào vách tường, bên tai, bên tai là cánh tay trái của anh.

Cô sợ tới mức càng thêm không dám mở mắt, "Phong…… Thiếu gia?"

Chỉ nghe thanh âm trầm thấp của anh vang lên ở bên tai, "Hạ tiểu thư, tôi không hiểu rõ ý của cô."

Thanh âm rất nhẹ.

Hơi thở xâm lược của người đàn ông, một đợt lại một đợt mà đánh vào tai cô.

Rõ ràng là nóng, nhưng không hiểu sao lại làm cô phát lạnh sống lưng, toàn thân lạnh lẽo.

Trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh, ra một lớp, lại một lớp……

Hạ Tiểu Nịnh mở to mắt.

Liền phát hiện Phong Thanh Ngạn đang ở dùng một loại ánh mắt khủng bố xưa nay chưa từng cónhìn chằm chằm vào mình.

Trong mắt anh, tựa hồ có trào phúng, có mỉa mai, có khinh thường……

Chẳng lẽ nói Phong Tu Viễn viết giấy kiểm điểm kém đến như vậy? Kém đến thân là ba con với nhau đều không muốn tha thứ cho?

Hạ Tiểu Nịnh lập tức mơ hồ, "Anh, anh không chấp nhận phần tâm ý này sao?"

"Hạ tiểu thư ngày thường đều lộ liễu như vậy sao?" Phong Thanh Ngạn đem giấy viết thư quăng vào trên người cô, "Đời này khó có khả năng có được thứ gì, tôi khuyên cô vẫn là không nên nghĩ đến! Miễn cho về sau tẩu hỏa nhập ma, được mất tâm điên!"

"……"

Cái quỷ gì?

Không phải là giấy kiểm điểm con trai anh viết sao? Anh rốt cuộc là đang nói gì vậy?

Cô nghi ngờ mà cầm lấy tờ giấy kia lên, cúi đầu vừa thấy ——

"……!!"

Máu xông thẳng lên não, Hạ Tiểu Nịnh lập tức bối rối, "Cái này không phải tôi viết!"

Cái gì mà mộng tưởng, khát vọng sâu nhất mỗi đêm!

Cô làm sao viết ra những loại lời này!

"Đương nhiên không phải cô viết, là cô dùng máy in đánh!" Phong Thanh Ngạn lạnh lùng trào phúng, "Bị tôi cự tuyệt, liền không thừa nhận?"

"…… Tôi thật sự không có!"

Cô quả thực muốn nghẹn mà chết!

"Giảo biện đủ rồi, liền cút khỏi phòng tôi! Về sau lại lung tung bước vào một bước, liền chờ từ trên ban công bị ném xuống đi!"

"……"

Lạnh lùng lớn tiếng quát, Hạ Tiểu Nịnh hết đường chối cãi.

Cô xoay người, đi ra khỏi phòng Phong Thanh Ngạn.

Nghĩ lại, giờ phút này cũng hiểu được tuyệt đối là Phong Tu Viễn giở trò đùa dai!

Cô vội vàng đi lên, tìm được cậu đang chơi ở trong hoa viên, "Tại sao lại làm như vậy hại chị?"

"Như thế nào? Bị tôi chọc trúng tâm sự thiếu nữ của chị, thẹn thùng rồi?" Phong Tu Viễn một chân dẫm trụ quả bóng, lạnh lùng nhìn cô một cái.

"…… Em không chọc trúng!" Hạ Tiểu Nịnh phát điên, "Không đúng! Chị không thẹn thùng, cũng không có tâm sự thiếu nữ gì cả!"

"Câu dẫn thất bại, chị mới nói như vậy ah?" Phong Tu Viễn khinh thường mà hừ lạnh.

“……” Hạ Tiểu Nịnh cắn răng.

Quanh mình không có người, cô bắt lấy tay cậu, kéo cậu đưa tới phía sau suối phun chỗ không có người, “Xin hỏi, con mắt nào của em nhìn thấy chị đang câu dẫn ba ba em hả?”

“Hai con mắt đều đã nhìn thấy.”

“Cái kia, chỉ sợ một con muỗi cái tiếp cận ba ba em, cũng đều bị em cho rằng đang câu dẫn à?”

“Chị rốt cuộc thừa nhận?”

“…… Chị không có!”

“A,” Phong Tu Viễn nhìn cô một cái, làm ra một bộ mặt quỷ, “Đừng nghĩ làm mẹ tôi! Không có cửa! Tôi đi học! Gặp lại! Mụ phù thủy nhỏ!”

“……”

Tiểu tử thúi! Uổng phí mình đã giúp nhóc!

Hạ Tiểu Nịnh ngăn ngực tức giận, mười phần nghẹn khuất mà đi tới phòng bếp.

Nhịn một chút, chờ hợp đồng đến kỳ hạn, cô liền rời khỏi nơi này!

“Tiểu Nịnh!”

Mới vừa đi qua đại sảnh, chân cô đã bị ôm lấy.

Phong Mạn Mạn giống như gấu túi treo ở đó, “Em muốn chị cùng ba ba cùng nhau đưa em đến trường đi học!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cô không cần mặt mũi sao?!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“……”

Hạ Tiểu Nịnh còn không kịp nói ra nửa chữ không, cảm giác thấy phía sau lưng có một tầm mắt nặng trịch mà đè ép lại đây.

Phong Thanh Ngạn đứng ở chỗ bậc thang trên lầu, âu phục cắt may thủ công vô cùng tốt bọc lấy thân thể thon dài rắn chắc, làm anh càng lộ ra vẻ tuấn lãng.

Ánh mắt sâu thẳm thẳng tắp mà dừng ở trên mặt Hạ Tiểu Nịnh, phảng phất chỉ cần cô dám lắc đầu làm tiểu công chúa của anh thất vọng, liền sẽ lập tức đem cô ném xuống biển nuôi cá mập.

“Tiểu Nịnh, chúng ta đi thôi.”

Phong Mạn mạn lôi kéo tay của cô, trực tiếp đi ra ngoài.

Xe đã đợi ở cửa.

Tài xế thay bọn họ mở cửa xe ra.

Tiểu nha đầu trước vểnh mông nhỏ bò đi lên, sau đó vẫy tay với Hạ Tiểu Nịnh, “Tiểu Nịnh, chị ngồi đối diện em!”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh căng da đầu trầm ngâm ngồi xuống, liền đối mặt Phong Tu Viễn ánh mắt đang tràn đầy trào phúng ——

Còn nói chị không phải câu dẫn?

Liền xe cũng đã lên!

Hạ Tiểu Nịnh hết đường chối cãi, dứt khoát không nói gì.

"Thắt dây an toàn vào." Phong Thanh Ngạn đối với hai đứa nhỏ nói.

Thân hình cao lớn ngồi xuống hàng ghế sau, toàn bộ trong xe dường như có vẻ chật chội hẳn lên.

Một lớn một nhỏ ngồi đối diện, Phong Mạn Mạn rất là thỏa mãn, "Tiểu Nịnh, chị về sau mỗi ngày đều đưa em đi học nha. Em muốn nói cho các bạn học, chị là bạn tốt của em!"

"……"

Nhận được vinh hạnh đặc biệt này Hạ Tiểu Nịnh dưới ánh mắt cảnh cáo của Phong Thanh Ngạn, miễn cưỡng nở ra một nụ cười tươi.

Sau đó yên lặng mà ngồi hướng bên cạnh cửa sổ xe, kéo ra khoảng cách giữa mình với anh.

Cái gọi là lâu ngày thấy được lòng người, cô hiện tại ngoại trừ việc tự chứng minh mình trong sạch không có câu dẫn, cũng nghĩ không ra biện pháp khác để thuyết phục Phong Tu Viễn tiểu ác ma này.

Còn không ngồi xong, tài xế bỗng nhiên đột nhiên quẹo thật nhanh.

Độp——

Hạ Tiểu Nịnh cả người lệch ra một phía, không hề dự liệu trước mà ghé vào trên đùi Phong Thanh Ngạn.

"……"

Toàn bộ mặt hướng xuống.

Cách vải quần tây, cô cũng có thể cảm nhận được cơ bắp ngang tàng hữu lực của anh.

Hạ Tiểu Nịnh xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhanh chóng chống tay đứng dậy, "Tôi không phải cố ý!"

Cô căn bản còn không có kịp thắt dây an toàn, liền như vậy bị ngã nhào sang!

"Hạ tiểu thư ngã thật đúng là chuẩn." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mỉa mai.

"……"

Cô yên lặng mà lại lần nữa dịch chuyển, thắt chặt dây an toàn, quay đầu làm bộ nhìn về phong cảnh phía ngoài cửa sổ.

"Ha ha."

Một cái hừ lạnh, từ xoang mũi Phong Tu Viễn đi ra.

Nói không phải cố ý, ai tin?

……

Dọc theo đường đi, ai cũng không nói gì.

Phong Mạn Mạn cùng Phong Tu Viễn ngồi đều là ghế dựa trẻ em đặc chế, độ cao nhìn không tới ngoài cửa sổ.

Thời gian không sai biệt lắm thời điểm, tiểu nha đầu ngẩng đầu nhỏ lên, "Tiểu Nịnh, chị giúp em nhìn xem sắp tới trường học rồi phải không?"

Hạ Tiểu Nịnh một đường đều nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, đôi mắt đều nhìn nhanh đến đăm đăm.

Nghe vậy, thân thể cô kéo căng, trong đầu còi cảnh báo nhanh chóng vang lên.

Đi qua một quãng đường dài ngoài phía bên cửa sổ, cô nhìn đều không có trường học.

Khả năng duy nhất chính là trường học ở phía cửa sổ bên kia.

Nhưng một bên khác giờ phút này Phong Thanh Ngạn đang ngồi……

Suy nghĩ ba giây, cô ngay cả nhúc nhích cũng không, dùng sức gật đầu, "Ừm! Sắp tới rồi! Ở ngay phía trước! Chị nhìn rồi!"

"……" Phong Thanh Ngạn toàn bộ hành trình đều nhắm mắt lại, nghe vậy, mở mắt liếc cô một cái.

Chỉ thấy Hạ Tiểu Nịnh đưa lưng về phía chính mình, giống như cái cọc gỗ, chẳng những sống lưng ngồi đến thẳng tắp, ngay cả cái ót đều không nhúc nhích.

"Không nghĩ tới Hạ tiểu thư còn có năng lực nhìn xuyên thấu tường, thật sự làm người khác lau mắt mà nhìn."

"……"

Làm gì hở chút liền châm chọc cô?

Bộ cô không cần mặt mũi sao?

Hạ Tiểu Nịnh quay đầu, cũng không nhìn tới anh, "Phong tiên sinh sáng trước khi ra ngoài là ăn thạch tín sao? Nói chuyện đều mang độc khí!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28: Có tiền liền có thể tùy hứng

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Phong Thanh Ngạn đôi mắt nhíu lại, hàn khí nguy hiểm toát ra.

Người phụ nữ này, lớn mật mà dám cùng anh đối đáp ư?

Hạ Tiểu Nịnh nói xong, lại quay đầu đi, không nhìn anh.

Xe lại quẹo vòng một lần nữa, sau đó mới dừng lại.

"Thiếu gia, đã tới trường học." Tài xế cung kính lên tiếng, sau đó mở cửa cho bọn họ xuống xe.

Thì ra trường học phải rẽ một vòng mới đến, khó trách vừa rồi anh ta lại châm chọc mình như vậy.

Hạ Tiểu Nịnh thè lưỡi.

Trước mắt là tiểu học nổi danh nhất đế đô, ở chỗ này học một năm học phí phải mất tới bảy con số.

Hai tiểu gia hỏa này nhưng vẫn là vẻ mặt không vui.

"Ba ba, hôm nay ba tới đón chúng con đúng giờ ah!" Phong Tu Viễn thở dài, "Trường học dạy những cái kia, thật sự là quá nhàm chán!"

Sau khi nói xong, cậu liền hướng em gái mình nháy mắt ra hiệu

Phong Mạn Mạn lập tức hiểu ý, "Con, con cũng cảm thấy thực nhàm chán!"

"Con cảm thấy nhàm chán là bởi vì đi học nghe không hiểu à?" Phong Thanh Ngạn vô tình mà đâm vào nỗi lòng của con gái mình.

Rõ ràng hai tiểu gia hỏa là song sinh, diện mạo giống nhau, kinh nghiệm cuộc sống cũng giống nhau, nhưng chỉ số thông minh IQ lại cố tình hết lần này đến lần khác lại chênh lệch lớn đến như vậy.

Chương trình học năm nhất tiểu học hai đứa nó, một đứa thì cảm thấy nhàm chán đến cực điểm, đứa khác thì lại cảm thấy khó như Thiên thư.

"……" Phong Mạn Mạn khuôn mặt nhỏ đỏ lên, gãi gãi bím tóc của mình, "Ba ba người xấu!"

“Được rồi, đi học ngoan ngoãn nghe giảng, nếu không về nhà ba ba lại dạy con.” Phong Thanh Ngạn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của con gái, đem cô bé ôm xuống xe.

“Tiểu Nịnh, mau tới!” Phong Mạn Mạn hướng cô vẫy tay.

Hạ Tiểu Nịnh mười phần tự giác mà lựa chọn lơ đi.

Một nhà một lớn hai nhỏ trình diễn tình cảm, cô theo sau để làm cái gì?

Phong Tu Viễn ném cho cô biểu tình “Coi như chị thức thời”, lúc sau mới cầm cặp sách nhỏ xuống xe, “Ba ba, chờ con một chút ——”

Phong Thanh Ngạn bước chân dài đi ở phía trước, không hề có bởi vì câu hò hét này mà dừng chân.

Hạ Tiểu Nịnh ngồi ở trong xe, khổ sở suy nghĩ việc mình câu dẫn Phong Thanh Ngạn hiểu lầm này rốt cuộc là do ngọn nguồn nào tạo thành?

Phải làm như thế nào mới có thể giải trừ?

“Hạ tiểu thư là trực tiếp về trang viên, hay là vẫn muốn đi nơi khác?” Tài xế cất giọng hỏi, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“A? Không cần chờ Phong Thanh Ngạn sao?”

“Trường học này chính là thiếu gia vì hai đứa con mình mà mở ra, cho nên tập đoàn Phong thị ở ngay bên cạnh.” Tài xế trở tay, chỉ hướng ven đường kia tòa cao ốc cao vút trong mây.

“……”

Được rồi, có tiền chính là có thể tùy hứng.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà thu hồi tầm mắt, “Chúng ta quay về trang viên thôi.”

Cô nghĩ, cô đã biết rõ làm như thế nào rửa sạch hiềm nghi chính mình ’ câu dẫn ’……

……

Vào đêm.

Hai tiểu gia hỏa sau khi làm xong bài tập đến thẳng phòng ăn.

Phong Thanh Ngạn hôm nay cũng khó tan sở đúng giờ, sau khi đi vào đại sảnh liền cởi áo khoác giao cho người hầu bên cạnh, sau đó hướng phòng ăn đi đến.

Hai tiểu gia hỏa một trái một phải mà ngồi ở hai bên bàn ăn.

Phong Mạn Mạn cầm chén nhỏ của mình, ánh mắt tràn đầy chờ mong mà nhìn chằm chằm vào hướng phòng bếp.

Phong Tu Viễn thần sắc nhàn nhạt, tựa hồ bất cứ ăn cái gì, cậu đều không sao cả.

Nhận lấy khăn lông nóng lau tay từ người hầu, Phong Thanh Ngạn mới ngồi xuống, “Hôm nay ở trong trường giáo viên dạy cho con những gì?”

Hai đứa nhỏ im lặng mà liếc mắt nhìn nhau một cái, lúc này đây, rất có ăn ý mà đều giữ vững im lặng.

Phong Thanh Ngạn có chút nói không nên lời, “Mạn Mạn, con nói trước đi.”

“Con đói bụng, không còn chút sức lực để nói……” Phong Mạn Mạn hữu khí vô lực mà ghé vào bàn.

“…… Vậy con nói.” Anh lại chuyển hướng sang con trai.

“Khi đi học con đang xem thời gian giản lịch sử, giáo viên nói cái gì con cũng không biết.”

“……”

Phong Thanh Ngạn ấn đường hơi nhăn, đang chuẩn bị huấn giáo huấn đôi câu, một bên quản gia đã dẫn đám người hầu từ phòng bếp ra tới, bắt đầu dọn ra đâu vào đấy đồ ăn lên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chơi trò lạt mềm buộc chặt

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hôm nay Hạ Tiểu Nịnh chuẩn bị cho Phong Mạn Mạn chính là bí đao bào ngư, dầu hàu đậu mầm, còn có cua phỉ thúy, phối hợp với cơm thơm ngào ngạt.

Bên kia Phong Tu Viễn, lại là cá hồi nướng, dứa hầm thịt, thịt kho tàu, cùng tô súp chua cay.

Chay mặn phối hợp mười phần thoả đáng, bày trí cũng mười phần đặc biệt.

Hai tiểu gia hỏa lập tức cầm đũa lên, không khách khí bắt đầu ăn.

Phong Thanh Ngạn cũng theo bản năng mà nhìn thoáng qua hướng phòng bếp, dùng ánh mắt ý bảo quản gia, phần ăn của anh vì cái gì vẫn còn chưa có tới?

Quản gia có chút khó xử, nhưng không thể không căng da đầu mà tiến lên, "Thiếu gia, Hạ tiểu thư nói, về sau phần ăn của ngài cô ấy sẽ một mực không phụ trách."

Phong Thanh Ngạn sửng sốt.

Không phụ trách phần ăn của anh? Ai cho cô lá gan đó!

"Thiếu gia, ngài xem bữa tối của ngài là tôi đi làm, hay vẫn là…… tôi lại phái người khác đi làm?" Quản gia cẩn thận nói.

Hạ Tiểu Nịnh này lá gan thật sự là lớn đến cực kỳ, bất kể ông khuyên như thế nào, cô chính là dầu muối không ăn, kiên quyết không hề động thủ làm cho Phong Thanh Ngạn dù chỉ là bát cháo hay bát cơm.

"Cô ta ở đâu rồi?" Phong Thanh Ngạn nặng nề lên tiếng.

"Ở phòng bếp dọn dẹp."

"Gọi cô ta ra đây!"

"Vâng."

Quản gia vội vàng đi.

Một lát, ông lại vội vàng mà trở lại, theo sau không có bất cứ bóng người nào.

"Hạ tiểu thư nói…… Thiếu gia có chuyện gì muốn nói cho cô ấy, thì để tôi chuyển vào là được. Cô…cô ấy không tiện."

"Không tiện? Cô ta là hồn phi phách tán, hay là mặt mọc trên mặt đất không ra đây được?"

"……" Quản gia nghẹn một chút, "Cô ấy nói là mình không tiện."

"Đi nói cho cô ta biết, lại không ra, tôi liền tính cô ta bỏ bê công việc!"

"…… Vâng."

Quản gia mang theo ánh mắt bất đắc dĩ, lại lần nữa đi vào phòng bếp.

Lúc này đây, ông thành công mang Hạ Tiểu Nịnh ra.

Hai người bước đến, đứng ở trước mặt Phong Thanh Ngạn.

"Không phụ trách phần ăn của tôi, cô có ý gì?" Phong Thanh Ngạn ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn, trong mắt xẹt qua tia nguy hiểm.

Hạ Tiểu Nịnh nghe vậy, như cũ chỉ là cúi đầu, cũng không thèm nhìn tới anh, sau đó nhón chân lên, nói bên tai quản gia lão bá mấy câu.

“…… Hạ tiểu thư, chính cô nói đi.” Quản gia nhanh khóc.

Hạ Tiểu Nịnh kiên định mà lắc lắc đầu, dùng ánh mắt nói cho ông, ông thích nói hay không thì tùy.

Quản gia thật sự không còn cách nào, chỉ có thể nói, “Hạ tiểu thư nói, về sau hết thảy của ngài, cô ấy đều sẽ không nhúng tay can thiệp. Miễn cho lại bị chụp cái mũ tội danh câu dẫn lên đầu, cô nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch."

“……” Phong Thanh Ngạn sắc mặt trầm xuống.

Hạ Tiểu Nịnh lại nhón chân lên, nói vài câu bên tai quản gia.

“…… Hạ, Hạ tiểu thư còn nói, nếu không có chuyện gì khác, cô liền đi làm việc trước.”

“…… Cút!”

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà phun ra một chữ.

Hạ Tiểu Nịnh thuận theo mà nhanh chóng biến mất ở phía sau cửa phòng bếp, liền nửa chữ đều không có nhiều lời.

Bị rống một câu thì tính cái gì, so với làm hồ ly tinh mà nói, cô càng nguyện ý làm một người vô hình trong suốt.

……

Phòng ăn, áp khí thấp đến có chút làm cho người ta sợ hãi.

Quản gia trầm tĩnh vài giây, vẫn là gánh vác trọng trách mà đi lên phía trước nửa bước, “Thiếu gia, cái kia…… Tôi bảo người phòng bếp làm cho ngài ăn chút gì a?”

“……” Phong Thanh Ngạn phất phất tay.

Quản gia lập tức đi xuống an bài.

Chỉ chốc lát sau, mấy món ăn đơn giản liền có trên bàn.

Chúng thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nhưng tuyệt đối không có tinh xảo bằng mấy món hai tiểu gia hỏa đang ăn.

Phong Thanh Ngạn trầm mặt đơn giản ăn nửa chén, liền buông chén đũa xuống.

Ngược lại là Phong Tu Viễn, đêm nay ăn cũng không tệ lắm.

Cậu uống xong canh, nhìn vẻ mặt ba ba mình, nghĩ nghĩ, lại đem món thịt của mình gắp một ít vào bát Phong Thanh Ngạn, “Ba ba, ba phải kiên trì chịu đựng! Không thể bị chị ta mê hoặc! Con cảm thấy người phụ nữ này đối với ba là đang chơi trò lạt mềm buộc chặt!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trong lòng cô có quỷ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Tiêu tiền mời đầu bếp, lại ăn món ở ngoài.

Đây là cảm giác duy nhất của Phong Thanh Ngạn trong toàn bộ bữa tối kế tiếp của mình.

Bất đắc dĩ anh cùng quản gia bàn bạc qua một lần việc thay đổi người, Phong Mạn Mạn liền lập tức dùng một thái độ ’ ba ba không còn yêu con nữa ’, biểu tình vẫn luôn ủy khuất mà nhìn chằm chằm anh.

Anh có thể đối với toàn thế giới sát phạt quyết đoán, duy chỉ trước mặt con gái mình vô kế khả thi.

Cuối cùng, chỉ có thể yên lặng nhẫn nại xuống.

Hai tiểu gia hỏa sắp tới kỳ nghỉ đông, tan học về nhà cơm nước xong xuôi, mở tấm bản đồ ra, ở trong đại sảnh nghiên cứu xem muốn ba ba dẫn chúng đi chỗ nào chơi đây.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng đem cảm giác tồn tại xuống lướt qua bên cạnh người bọn trẻ.

"Đứng lại." Phong Tu Viễn gọi cô lại, "Chúng tôi muốn đi trượt tuyết, chị sẽ không muốn đi theo chứ?"

"Chị vì cái gì muốn đi theo?"

"Chị không phải là câu dẫn ba ba chưa thành công sao? Ai biết chị có hay không mượn cơ hội này tiếp tục thực thi kế hoạch của chị?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh trên trán xuất hiện ba dòng gạch đen, "Bất kể các em đi trượt tuyết, trượt băng, trượt cát hay là trượt cỏ, chị cũng không có ý định đi theo, em cứ việc yên tâm!"

"Lạt mềm buộc chặt!" Tiểu gia hỏa lẩm bẩm một tiếng.

"Cái gì?" Hạ Tiểu Nịnh không nghe rõ.

"Nhớ kỹ những lời nói chị nói, đến lúc đó đừng có vả mặt bôm bốp!"

"Vả mặt cái gì?" Cửa ra vào bỗng nhiên truyền đến một âm thanh nhàn nhạt.

Không lớn, nhưng lại làm người khác không cách nào bỏ qua.

Phong Tu Viễn nhanh chóng đứng lên, quy củ mà đặt tay ở bên cạnh thân, "Ba ba."

Đêm nay Phong thị họp thường niên, Phong Thanh Ngạn uống mấy chén, cũng không thấy có vẻ say rượu, chẳng qua là trên người có nhàn nhạt mùi rượu.

Anh ngang tàng mà bước tới, cởi bộ âu phục màu đen trên người giao cho quản gia một bên, "Vừa rồi con đang nói cái gì?"

"Không có gì," Phong Tu Viễn cúi đầu nghiên cứu địa đồ, "Con cùng em gái đang xem nơi nào để lần này đi trượt tuyết."

Phong Mạn Mạn dùng tay mập nhỏ của mình ở phía trên khoa tay múa chân, "Ba ba, chúng ta đi biệt thự Nam Sơn đi, con thực sự rất thích nơi đó!"

"Được." Anh cúi đầu, ôn nhu mà nhìn con gái mình một cái.

Thời điểm ngẩng đầu lên, con mắt màu đen đã khôi phục một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Đi làm cho tôi bữa tối."

Hôm nay ở trong yến hội, anh hầu như không ăn cái gì cả.

Hơn nữa những món kia…… Rõ ràng cũng là mời đầu bếp nước ngoài tới làm, không hiểu sao anh lại cảm thấy không đủ tinh xảo.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, "Anh là đang nói chuyện với tôi sao?"

"Chẳng lẽ cô cảm thấy Tu Viễn cùng Mạn Mạn có thể làm?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh nghẹn một chút, cúi đầu không nhìn tới anh, "Tôi đi gọi người hầu tới cho cho anh."

Nói xong, xoay người liền đi đến hướng bên cạnh.

Chỗ cổ tay đột nhiên siết chặt.

Nhiệt độ nóng hổi bắt lấy cô.

Hạ Tiểu Nịnh khẽ giật mình, theo bản năng mà ngẩng đầu, không cẩn thận đối mặt với con mắt sâu thẳm tĩnh mực kia.

Ngực bỗng nhiên mà nhảy dựng, chỗ làn da cùng anh tiếp xúc càng giống như là muốn cháy bỏng lên, làm cả người cô không được tự nhiên.

"Thiếu gia?"

Cô theo bản năng muốn rút tay về phía sau.

Nhưng anh rõ ràng thoạt nhìn không có dùng lực, chỉ nhẹ nhàng như vậy mà khiến cho cô không cách nào giãy giụa.

“Trong lòng cô có quỷ.” Phong Thanh Ngạn trầm giọng nói.

“……” Hạ Tiểu Nịnh nghe không hiểu anh đang nói cái gì, năm ngón tay mất tự nhiên mà co lại cùng một chỗ, sau đó nhìn thoáng qua Phong Tu Viễn bên cạnh.

May mắn tiểu gia hỏa đang ở cúi đầu nghiên cứu bản đồ, bằng không cô lại phải tốn công sức mà giải thích một phen.

“Nếu là cô đối với tôi không có ý nghĩ kia, cần gì phải để ý người khác thấy thế nào?” Phong Thanh Ngạn châm biếm, “Lại như thế nào, liền làm cho tôi bữa tối vừa tận lực tránh được hiềm nghi?”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hồ Ly tinh với con nhện tinh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“……”

Có tiền có nhan sắc có thân hình liền cảm thấy toàn thế giới phụ nữ đều thích anh à?

Rốt cuộc là ai cho anh sự tự tin thái quá vậy?

Hạ Tiểu Nịnh cực độ không được tự nhiên mà giãy giụa cổ tay mình, biết mình nói không lại, cô dứt khoát giữ im lặng.

Lại không biết giờ phút này bộ dạng chính mình cúi đầu, rơi vào trong mắt Phong Thanh Ngạn càng hiện rõ vẻ chột dạ.

“Đi làm bữa tối cho tôi.”

“Không.” Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm cánh tay đang bị anh giữ lại, càng thêm cảm thấy nóng rực khó chịu.

Cảm giác này thật sự quá mức quái dị, cô cắn răng một cái, dùng sức lực toàn thân ra ý định đẩy anh để thoát ra một phen.

Nhưng tay còn không có nâng lên, cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm thanh lệ uyển chuyển ——

“Thanh Ngạn ca ca, em đi làm cho anh đồ ăn ngon được không?”

Tất cả mọi người bị âm thanh này làm cho sửng sốt.

Hạ Tiểu Nịnh theo tiếng nhìn lại, thấy được đang đứng ở cửa lớn là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Một thân áo khoác ngoài màu hồng nhạt thanh mảnh, với nụ cười càng có vẻ nghịch ngợm động lòng người.

Trang điểm tinh xảo lại không diêm dúa, không ngớt âm thanh, dễ nghe giống như chim hoàng oanh.

Thật là báu vật a!

Đặc biệt là thanh âm ca ca kia, kêu đến ngọt ngào! Phỏng chừng thật nhiều người đàn ông nghe xong đều phải hai chân nhũn ra, cam tâm tình nguyện quỳ gối dưới váy người phụ nữ này!

Hạ Tiểu Nịnh gần như lập tức xác định được, người phụ nữ này với Phong Thanh Ngạn quan hệ khẳng định là không hề bình thường a!

Nhưng người đàn ông bên cạnh cô lại chỉ có nhíu mày, căn bản không có buông tay cô ra.

Lâm Vân Vân ánh mắt xẹt qua chỗ cổ tay bọn họ tiếp xúc, rõ ràng cảm thấy không vui, cũng không dám biểu lộ ra.

Cô ta cười dịu dàng tiến vào, “Phong bá bá gọi em qua đây cùng đi trượt tuyết.”

"OMG, hồ ly tinh còn không có đuổi đi, thêm một con nhện tinh lại tới nữa……" Phong Tu Viễn có chút đau đầu mà ở phía sau nhỏ giọng lẩm bẩm.

Ông nội có phải hay không thật sự đã già nên hồ đồ rồi, như thế nào phái tới thêm một người phụ nữ đến nữa, không dứt a...?

Lâm Vân Vân ở phía sau mang theo một chuỗi bảo mẫu người hầu, đều là từ Lâm gia cô mang tới đây, trong tay còn xách theo vali.

"Phong bá bá nói, nếu là anh không tiện mang em đi trượt tuyết, bá bá liền tự mình tới đây cùng các anh."

Phong gia lão gia tử từ trước đến nay đều nói được làm được.

Phong Thanh Ngạn mi tâm hơi sát lại, không nghĩ làm muốn lấy con cái ra chống đối lão nhân gia, chỉ thản nhiên nói, "Lát nữa tôi để quản gia đi sắp xếp phòng cho cô."

"Cảm ơn." Lâm Vân Vân ngọt ngào cười cười, tựa hồ lúc này mới nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh bên người anh, "Xin chào, tôi là Lâm Vân Vân. Thanh Ngạn ca ca, vị này chính là?"

Phong Thanh Ngạn lúc này mới buông cổ tay cô ra, đang chuẩn bị nói chuyện.

Hạ Tiểu Nịnh đã nhanh hơn anh một bước, lên tiếng, "Lâm tiểu thư đúng không? Tôi gọi là Hạ Tiểu Nịnh! Cô ngàn vạn đừng hiểu lầm, tôi ở nơi này chỉ là đầu bếp! Tôi cùng Phong thiếu gia đây một chút quan hệ cũng đều không có!

Liền quen biết hời hợt cũng đều không tính!"

Nghe vậy, Lâm Vân Vân sững sờ.

Cô ta vốn đã ở trong lòng suy nghĩ trăm ngàn loại khả năng, ăn giấm chua hết cả bình, ai ngờ người phụ nữ này thản nhiên lại trực tiếp nói cô chỉ là đầu bếp như vậy, thật là làm người khác bất ngờ.

Đây là thủ đoạn quá cao minh, hay thật sự chỉ là đơn giản như vậy?

Phong Thanh Ngạn trên mặt bao trùm một tầng hàn khí, thanh âm lạnh lùng trầm thêm vài phần, "Nếu biết cô là đầu bếp, vậy còn không mau đi làm bữa tối?"

"Lâm tiểu thư vừa nói gì anh cũng nghe thấy nha? Cô ấy nói sẽ giúp anh làm. Tôi liền không xem náo nhiệt, nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon!"

Nói xong, Hạ Tiểu Nịnh xoay người rời đi.

Chính mình biết điều rời khỏi như vậy, đem việc cần làm chủ động dâng hiến cho bạn gái anh bày tỏ tình yêu, có lẽ xem như là vô cùng có nhãn lực ah?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Muốn ăn thịt người!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh nhanh như chớp mà chạy về phòng nhỏ của mình, cô đóng cửa rồi ngã xuống giường, cho mình thời gian nghỉ ngơi thật nhiều.

Lại không có chú ý tới vừa rồi Phong Thanh Ngạn sau khi cô rời khỏi, sắc mặt đã càng thêm trầm hơn……

Lâm Vân Vân thấy cô đã xa, lập tức chủ động nắm lấy cánh tay Phong Thanh Ngạn, õng à mở miệng, "Thanh Ngạn ca ca, anh muốn ăn cái gì, em làm cho anh ăn nha!"

"Muốn ăn thịt người!"

Nặng nề nói xong, anh không màng Lâm Vân Vân vẻ mặt ngạc nhiên, rút cánh tay mình về. Anh bế hai tiểu gia hỏa vẫn còn ở trên sàn nhà, lập tức đi lên lầu.

Ăn, ăn thịt người……

Lâm Vân Vân kinh ngạc một lát, bỗng nhiên trên mặt bay ra hai rặng mây đỏ.

Thanh Ngạn ca ca thật đáng ghét a!

Cô vẫn còn là cô gái lớn chưa lấy chồng đâu, tự nhiên cứ như vậy mà ám chỉ cô!!

……

Hạ Tiểu Nịnh ở trong phòng mình một giấc ngủ đến hửng sáng.

6 giờ đúng, thói quen nghề nghiệp làm cô rời giường đúng giờ.

Mấy ngày hôm trước cô đã cùng Phong Mạn Mạn giao ước rồi, cho nên mỗi lúc sáng sớm này, đều là cô lên lầu đi gọi cô bé rời giường, sau đó giúp cô bé mặc quần áo rửa mặt, lại ôm cô bé xuống lầu.

Tuy rằng nặng thì nặng một chút, nhưng mà thân hình nhỏ nhắn mập mập ghé vào trong lòng ngực mình, còn mang theo một cỗ mùi hương sữa cũng không tồi.

Hạ Tiểu Nịnh nhẹ nhàng mà đi lên lầu hai.

Còn chưa đi đến phòng bọn trẻ, bỗng nhiên liền thấy được một thân ảnh từ bên cạnh chợt lóe qua.

Cô sửng sốt, "Lâm tiểu thư?"

"Xuỵt ——" Lâm Vân Vân một phen ngăn chặn miệng cô, "Nhỏ giọng môtk chút!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh đem tay cô kéo xuống tới, "Cô muốn làm gì? Hiện tại mới 6 giờ sáng!"

Mấy tiểu thư hào môn, không phải là còn bây giờ còn ngủ ở trên giường dưỡng dung nhan sao?

Dậy sớm như vậy để làm gì?

"Cô không được phép quấy rầy tôi làm việc, biết không!" Lâm Vân Vân nhỏ giọng cảnh cáo cô, "Trong chốc lát bất kể nghe được âm thanh gì cái gì, đều không được đi ra."

"Vậy cô phải nói cho tôi biết trước cô muốn làm cái gì. Nếu là đi vào phòng bọn trẻ, tôi khuyên cô quên đi."

Hai tiểu gia hỏa này nếu khi thức dậy, nhìn thấy có người khác đi vào, nói không chừng sẽ phát giận.

Lại nói…… Hạ Tiểu Nịnh cũng không biết chính mình là làm sao vậy, không hiểu tại sao không muốn những người phụ nữ khác tiến vào phòng bọn trẻ.

Lâm Vân Vân đứng thẳng người, "Ai nói tôi muốn đi đến phòng bọn trẻ? Tôi là muốn đi đến phòng Thanh Ngạn ca ca!"

"……"

Thật trực tiếp!

Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm bộ áo ngủ trắng nõn khiến người ta phụt máu mũi trên người cô, nhất thời lại có im bặt.

Ngày mùa đông lạnh như này, sáng sớm tinh mơ đã mặc thành như vậy, thật đúng là rất liều lĩnh.

"Như thế nào?" Lâm Vân Vân liếc xéo cô, "Sẽ không phải tối hôm qua cô nói mình là đầu bếp là giả a? Cô cũng không phải là thích anh ấy chứ?"

"…… Không không không!" Hạ Tiểu Nịnh vội vàng xua tay, "Tôi không thích anh ta, một chút cũng đều không thích! Tôi chúc cô quyến rũ thành công!"

Lâm Vân Vân nghẹn họng một chút, có chút không tin, "…… Thật sự?"

"Thật sự!" Hạ Tiểu Nịnh cầm chặt tay cô, như là đã tìm được người thân thất lạc nhiều năm rồi, chỉ thiếu rơi xuống hai dòng nước mắt: "Xin cô nhất định phải làm anh ta đối với cô thần hồn điên đảo, không cách nào tự kiềm chế! Nhờ cậy!"

"……"

Lâm Vân Vân yên lặng mà đánh giá, cảm thấy trên mặt đối phương giờ phút này tràn ngập chân thành!

"Được, tôi nhất định cố gắng!" Cô cảm động mà nói.

"Cố gắng lên, tôi xem trọng cô!" Hạ Tiểu Nịnh buông cô ra, "Đêm xuân rất ngắn, cô nhất định phải nắm chắc thật tốt!"

“Được!”

Lâm Vân Vân chí khí tràn đầy mà hướng đến cuối hành lang, tới bên ngoài cửa rồi, còn quay đầu lại nhìn cô một cái, “Cảm ơn cô, Tiểu Nịnh!”

“……”

Lại lẩm bẩm Thanh Ngạn ca ca khả năng thức dậy khi nào! Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng siết tay thành nắm, “Mau vào đi thôi! Fighting!”

“Fighting!”

Lâm Vân Vân trêu chọc mái tóc dài, nở một nụ cười quyến rũ, sau đó xoay người, đẩy cửa đi vào phòng ngủ Phong Thanh Ngạn……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Địch giả đồng đội heo

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

———————

Phong Thanh Ngạn mỗi ngày 6 giờ 15 phút đều đúng giờ rời giường thức dậy chạy bộ buổi sáng.

Vừa mới đứng dậy, anh liền phát giác có điểm không thích hợp.

Cửa bị người đẩy ra, mà người tới không phải hai tiểu gia hỏa.

Lâm Vân Vân đứng ở nơi đó, sợi tóc hơi loạn, toàn thân chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng tanh như cánh ve, trong ánh mắt toàn là mờ ảo mê ly.

Nhìn thấy anh đã rời giường, cô chậm rãi bước tới, nũng nịu mà dựa sát lồng ngực anh, “Thanh Ngạn ca ca ——”

Còn không có dựa qua, một âm thanh lạnh lùng khiển trách đột nhiên vang lên, “Cút ra ngoài!”

Lâm Vân Vân hoảng sợ, nhìn sát khí đằng đằng trên khuôn mặt tuấn tú của anh, nhất thời có chút thất bại.

Nhưng mà thực nhanh, cô liền hiểu.

Phong Thanh Ngạn ngày thường còn không phải là như vậy mặt liệt hệ băng sơn sao? Nói không chừng anh chẳng qua là ra vẻ cự tuyệt để mời chào a?

“Đừng như vậy mà! Em thực sự rất lạnh……”

Nói xong, cô lại tiến gần.

Trên cổ lại bỗng nhiên siết chặt, cả người đều bị xách lên.

Phong Thanh Ngạn đen mặt đem cô ném ra ngoài, “ Nên ở tốt nơi cô ở! Đừng tiến loạn vào phòng tôi!”

Lâm Vân Vân bịch một tiếng mà ngã trên mặt đất, đau đến muốn hét lên, liếc mắt thấy Hạ Tiểu Nịnh còn đang đứng ở hành lang bên kia, lập tức giơ tay chỉ, “Em, là cô ấy, là cô ấy bảo em cố gắng lên!”

“……” Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt ngạc nhiên, “Tôi?”

“Đúng vậy, chính là cô!” Lâm Vân Vân chật vật mà đứng lên, “Thanh Ngạn ca ca, đều là cô ấy xúi giục em! Em, em đi đây!”

Cô trốn về phòng của mình.

Hạ Tiểu Nịnh hóa đá tại chỗ, ngay cả nội tâm cũng khóc!

Thì ra so với đồng đội đồng đội heo càng đáng sợ chính là địch giả đồng đội heo!

Chính mình quyến rũ anh ta không thành công, làm gì còn muốn cho cô cõng nồi a!

"Cô lại đây."

Phong Thanh Ngạn ngữ khí nhạt đến làm người khác cả kinh, lại có cảm giác sát khí di chuyển!

Hạ Tiểu Nịnh ngực đập mạnh, xong rồi, chết chắc rồi!

Chính mình muốn trực tiếp ngất xỉu được hay không? Miễn cho lát nữa bị anh bắt được, lại là chế nhạo châm chọc mỉa mai!

"Cái kia, anh nghe tôi giải thích, tôi thật sự, tôi vừa rồi vừa lên lầu đã gặp cô ấy……"

Lời nói còn chưa nói xong, Phong Thanh Ngạn đã cất bước hướng bên cạnh cô đi tới.

Tiếng bước chân nặng nề, một chút lại một chút, giống cây búa của tử thần nện vào trong lòng Hạ Tiểu Nịnh.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Cô không muốn bị người này ném từ trên lầu, tất cả tiêu tan, hai tay buông xuôi!

Tình cảnh hết sức nghìn cân treo sợi tóc, cô bỗng nhiên òa một tiếng, khóc lên, "Thiếu gia, tôi chỉ là cảm thấy anh quá khổ mà thôi a!"

"……" Phong Thanh Ngạn yên lặng mà nhìn cô ba giây, quyết định đùa giỡn để cô tự do phát huy đất diễn.

Anh cười lạnh lùng, "Tôi khổ như thế nào?"

"…… Ách," Hạ Tiểu Nịnh nghẹn họng một chút, "Cái kia, cái kia……anh xem anh, mỗi ngày ở biệt thự cao cấp như này, ăn những nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng, lợi nhuận hoa hồng không ngớt, nhưng, nhưng anh lại sinh hoạt quá giống hòa thượng! Phụ nữ một người cũng đều không có! Thật là vất vả cho anh…… tay……"

Nói xong, cô còn phối hợp chính mình hướng hai tay của anh mà nhìn lại.

"Muốn chết sao?" Anh quát lạnh.

"…… Không muốn!" Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

"Nếu cô đã suy nghĩ cho tôi như vậy, thì tại sao cô không tự mình hiến thân ah?" Phong Thanh Ngạn bàn tay nắm lấy bả vai cô, đem cô đẩy lên trên vách tường.

Hạ Tiểu Nịnh lui không thể lui, chỉ hận chính mình không thể xuyên tường mà trốn!

"…… Tôi, tôi loại dáng người khô quắt này, anh sẽ chướng mắt!"

"Có bao nhiêu khô quắt?" Anh liếc mắt xuống dưới.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng che lại cổ áo mình, "Tóm lại chính là thực khô quắt! Muốn cái gì cũng đều không có! Ngực không tấn công, mông không phòng thủ, chỗ nào chỗ nấy đều không được!"

"Phải không?" Phong Thanh Ngạn ánh mắt sâu thẳm mà nhìn cô.

Hô hấp nóng rực, một đợt lại một đợt mà phả vào trên làn da mỏng của cô, quả thực làm người ta chịu không được!

"Anh, anh đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy!"

Cô hoảng hốt mà đưa tay, theo bản năng đem bịt kín hai mắt của anh……

Bỗng nhiên, một trận đau nhức từ trong lòng bàn tay truyền đến!

Người đàn ông này, thực sự……rõ ràng cắn cô!!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khủng long phun lửa

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"A!" Hạ Tiểu Nịnh phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi thảm thiết, lông mày nhăn lại, "Anh, anh buông ra!"

Phong Thanh Ngạn ánh mắt đẹp mà tĩnh mịch, hàm răng lần nữa dùng sức ấn xuống, mới chịu nhả cô ra.

Trong lòng bàn tay như là miếng thịt bị người xé xuống đau đến như vậy, Hạ Tiểu Nịnh cúi đầu nhìn thấy, có rất nhiều dấu răng sâu……

Cô liên tục hít không khí, ủy khuất không chịu được, "Đau quá!"

"Biết đau thì thêm chút đầu óc! Lần sau lại lung tung xúi giục người khác tiến vào phòng tôi, trừng phạt không có từng này!" Thanh âm lãnh trầm của anh chứa đựng tức giận.

"Đều bị anh cắn thành như vậy, ai biết tôi có còn mạng sống đến lần sau!" Hạ Tiểu Nịnh phát hỏa, lập tức cũng không quan tâm, trực tiếp đưa tay ra tới trước mặt anh, "Anh xem!"

Dấu răng rõ ràng có thể thấy được, hoàn toàn chính xác anh cắn thật sự nặng.

"Không cắn nặng một chút, cô mới nhớ lâu chứ?" Phong Thanh Ngạn ngữ khí như trước cứng rắn, như là cục đá.

Tay cầm chặt bả vai kia của cô, buông ra.

"Đã nói không phải tôi cố ý xúi giục cô ấy! Phong tiên sinh thật đúng là bảo thủ, bá đạo vô lý!"

Nói xong, Hạ Tiểu Nịnh đẩy cửa phòng ra, thở phì phì mà bước vào phòng bọn trẻ.

Thậm chí lúc còn đang có mặt anh, đột nhiên đóng sầm cửa.

Người đàn ông này thật sự cho làm người ta nổi giận!

Lại nhìn về phía lòng bàn tay của mình còn đau âm ỉ, tựa hồ lửa đã lan lên đến tận trên mặt, làm toàn thân cô đều là nóng nảy với tức giận....

Đợi đã!

Cô vừa mới…… là mắng Phong Thanh Ngạn sao?

Hạ Tiểu Nịnh ngẩn ngơ, còn chưa kịp nghĩ mà đã sợ, một thanh âm mềm mại truyền đến, "Tiểu Nịnh, chị nhanh tới đây giúp em mặc quần áo nha ～～～"

Phong Mạn mạn tỉnh dậy, mở to đôi mắt tròn mơ mơ màng màng mà nhìn cô, "Chị vừa rồi đóng sầm cửa phải không?"

"…… Không có." Hạ Tiểu Nịnh nở một nụ cười, "Chỉ là đóng cửa có hơi lớn tiếng một chút."

Cô bước tới đem tiểu gia hỏa ôm lên.

"Vì sao vậy? Ngoài cửa có thứ gì kinh khủng lắm sao?"

"Ừm, ngoài cửa có một con khủng long đang phun lửa."

"Vậy sao?" Ánh mắt Phong Mạn Mạn sáng lên, lại từ trên người cô mà tuột xuống, nhanh như chớp mà chạy ra mở cửa, "Em còn chưa có thấy qua khủng long thật sự phun lửa đâu đó…… Ba ba?"

Phong Thanh Ngạn đứng ở ngoài cửa, thấy con gái chân trần, thuận tay ôm con bé bế lên.

Cái đầu nhỏ ở trong lòng ngực anh cứ ủi ra phía bên ngoài, "Ba ba, ba chắn con rồi!"

"Đang tìm cái gì vậy?" Phong Thanh Ngạn cũng hướng phía sau mình nhìn.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lộp bộp một tiếng, nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với Phong Mạn Mạn.

Nhưng tiểu nha đầu không thấy được, như cũ cao hứng phấn chấn, "Tiểu Nịnh nói ở ngoài cửa có con khủng long, vẫn còn đang phun lửa! Con muốn

xem!”

“……” Hạ Tiểu Nịnh còn không kịp cúi đầu, ánh mắt Phong Thanh Ngạn ánh mắt như gắn mấy tấn bom nguyên tử u lãnh u mà bắn qua cô ——

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô lại càng hoảng sợ.

Nhanh chóng dời đi ánh mắt nhìn lên trần nhà rồi xem bàn tay xem bàn chân, đủ các loại chột dạ……

“Bây giờ phun lửa thì không có, con trước ngoan ngoãn đi đánh răng, sau đó ba ba mang con xuống lầu chạy bộ đi.” Phong Thanh Ngạn nhéo nhéo tay con gái nhỏ, buông cô bé xuống.

Tiểu nha đầu lập tức hướng bàn chân mập nhỏ chạy vào phòng tắm.

Hạ Tiểu Nịnh còn ở xấu hổ, trong này không người giải cứu, chỉ có thể căng da đầu ngẩng đầu nhìn về phía anh, cười gượng hai tiếng, “Tôi, tôi hay nói giỡn, anh không nên nghĩ là thật a!”

Nhưng cái này cũng không thể trách cô a! Ai bảo anh vừa rồi cắn cô nặng đến như vậy, đến bây giờ lòng bàn tay cô tựa hồ vẫn còn đau ê ẩm!

Phong Thanh Ngạn nghe vậy, mở mắt lên nhàn nhạt mà liếc cô một cái, “Phải không? Hạ tiểu thư thật đúng là nói không lựa lời, qua loa lỗ mãng!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trứng cô đau...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“……” Hạ Tiểu Nịnh một hơi ngạnh ở ngực.

Nhưng nơi này là địa bàn của anh, cô dám cùng anh lớn tiếng một lần, cũng không dám lại có lần thứ hai.

Chỉ có thể tiếp tục giữ nụ cười gượng của mình, “Anh cũng là đang nói giỡn tôi, phải không?”

“Tôi rất nghiêm túc.”

Phong Thanh Ngạn từ bên trong môi mỏng lãnh khốc mà ném ra những lời này, liền đi toilet xem con gái mình đánh răng.

Để lại cô một mình đứng một chỗ trong gió hỗn độn……

Anh có lễ phép sao? Khủng long thúi!

“Đáng đời!”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm non nớt mà hữu lực.

Hạ Tiểu Nịnh quay người lại, liền thấy được khuôn mặt nhỏ của Phong Tu Viễn đang hả hê vui sướng khi thấy người gặp họa.

“……” Cô không nói nên lời vài giây, “Hiện tại em nên tin tưởng chị đối với ba ba em không ý nghĩ gì đi?”

“Không hẳn.” Phong Tu Viễn vẻ mặt cao lãnh mà xuống giường, đi xong dép lê, “Hiện tại tôi có thể xác định chính là ba ba tôi đối với chị không ý nghĩ gì, về phần chị đối với ba ba tôi có ý nghĩ gì hay không…… khó mà nói được!”

“……”

“Rốt cuộc ba ba tôi vừa soái vừa có tiền, dáng người lại tốt. Phóng mắt ra nhìn toàn thế giới,sau này toàn thế giới có thể giống ba ba - người đàn ông hoàn mỹ như vậy, cũng cũng chỉ có tôi.”

"……" Hạ Tiểu Nịnh liền tức giận sức lực đều không có, "Em thật đúng là con trai của ba em a……"

"Biết liền tốt, cho nên chị vĩnh viễn không cơ hội!" Phong Tu Viễn đối với cô làm một bộ mặt quỷ, sau đó nhanh như chớp mà chạy vào toilet.

Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng tiếp tục không nói nên lời, dứt khoát xoay người xuống lầu, đem cơn giận dữ biến thành động lực làm bữa sáng.

Cô ở trong phòng bếp cũng làm cho chính mình một phần bữa sáng.

Giữa trưa hai tiểu gia hỏa cùng Phong Thanh Ngạn cũng sẽ đều không trở về ăn cơm, cho nên cô tương đối nhàn nhã.

Ăn xong cơm sau đó liền rót cho mình một tách trà mật ong chanh, đi vào trong hoa viên phơi nắng.

Cô vừa mới ngồi xuống, liền thấy Lâm Vân Vân đeo kính râm lớn, khăn trùm kín đầu, từ bên trong lén lén lút lút mà xách theo vali ra.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đặt tách trà xuống, "Lâm tiểu thư!"

Lâm Vân Vân thân thể cứng đờ, giống không nghe thấy được, bước nhanh đến phía ngoài cửa lớn.

Hạ Tiểu Nịnh mơ hồ mà nhìn cô càng lúc càng đi xa, trong lòng yên lặng mà đốt cho mình một cây sáp ong……

Vốn tưởng rằng đến nhiều hơn một người, sẽ thêm một người thu hút hỏa lực của Phong Tu Viễn, làm cho mình không đến mức lại lần nữa bị nhóc chỉnh.

Kết quả cái này Lâm Vân Vân cũng quá không hăng hái tranh giành, chỉ một lần thất bại liền chạy.

Hạ Tiểu Nịnh ủ rũ cụp đuôi, biểu tình trên mặt như bị cơn bão cấp 12 dữ dội tàn phá qua, quá mức bi thảm.

Quản gia đi qua, hồ nghi nhìn cô một cái, "Tiểu Nịnh, răng cô đau?"

"Không."

Trứng cô đau, chỗ nào chỗ nấy đều đau……

Đang buồn bực hết sức, đã muốn chạy vào thì Lâm Vân Vân bỗng nhiên từ cửa lớn vòng về.

Giờ phút này nắng sớm phản chiếu lên thân hình mảnh khảnh của Lâm Vân Vân, quả thực là hào quang vạn trượng.

Nữ thần!!

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt vui mừng mà nhìn cô, "Lâm tiểu thư, cô rốt cuộc cũng quyết định không đi rồi……"

"Tôi để quên đồ vật." Lâm Vân Vân nhỏ giọng nói một câu, mắt tiếp tục nhìn thẳng đi vào trong.

"……" Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng mà bắt lấy cánh tay của cô, "Lâm tiểu thư, cô không thích Phong Thanh Ngạn sao?"

"Thích a!" Lâm Vân Vân hào phóng thừa nhận, "Nhưng mà tôi nhìn không thấy chút hy vọng nào!"

"Nhanh như vậy liền từ bỏ? Chân ái vĩnh viễn không nói từ bỏ được đâu! Lâm tiểu thư!"

Hạ Tiểu Nịnh tận tình khuyên bảo.

"Tôi cũng không nghĩ từ bỏ a, nhưng mà chuyện sáng nay…… thật sự là quá xấu hổ! Hiện tại toàn bộ trang viên, ngay cả trẻ con đều biết tôi quyến rũ Thanh Ngạn ca ca không được, còn bị anh ấy ném ra khỏi phòng, cô bảo tôi làm sao bây giờ!" Nói xong Lâm Vân Vân còn dậm chân, vẻ mặt ảo não.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quan tâm đến chung thân đại sự của thiếu gia!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Thì ra mấu chốt ở chỗ này!

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng sáng ngời, rồi lại làm ra biểu lộ mệ hoặc, "Sáng nay có xảy ra chuyện này sao? Tôi như thế nào lại không nhớ rõ? Quản gia bá bá, ông nhớ rõ sao?"

"……" Quản gia dừng một chút, tiếp theo thanh âm lớn vang lên:

"Không nhớ rõ!"

Mới là lạ!

Lâm tiểu thư này gây ra động tĩnh lớn đến như vậy, đám người hầu đều lặng lẽ thảo luận chuyện này sau mỗi bữa ăn!

Nhưng với một tư cách một quản gia được huấn luyện chuyên nghiệp bài bản, ông sẽ không làm bất cứ cái gì để cái vị khách tới nơi này cảm thấy khó chịu.

"Thật sự?" Lâm Vân Vân nghi ngờ mà nhìn bọn họ.

"Cô muốn à?," Hạ Tiểu Nịnh giây tiếp theo trở thành chị em thân mật, đem cô kéo sang một bên, ghé tai nói nhỏ:

"Cô đi vào phòng Phong Thanh Ngạn sớm như vậy, lầu kia trừ tôi ra, còn có ai đâu? Tôi chưa có nói ra, Phong Thanh Ngạn sẽ đi nói ra ngoài sao?"

Lâm Vân Vân lập tức giải thích, "Thanh Ngạn ca ca anh ấy không phải loại người như vậy!"

"Vậy chẳng phải đúng rồi sao?" Hạ Tiểu Nịnh lộ ra vui mừng cười, "Lâm tiểu thư còn có cái gì phải lo lắng nữa đâu? Tôi nhớ rõ cô là tới trượt tuyết, vậy thì ở lại, an tâm chờ trượt tuyết đi!"

Cuối cùng, Lâm Vân Vân vẫn là dao động.

Rốt cuộc trong nội tâm cô, vẫn là vô cùng khát vọng cùng Phong Thanh Ngạn ở bên nhau.

Thấy cô quyết định tạm thời không đi, xách theo vali về lại phòng của bản thân, Hạ Tiểu Nịnh mới thật dài mà thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Quản gia ở bên cạnh tràn đầy khó hiểu, "Tiểu Nịnh, cô thật giống như rất quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của thiếu gia a?"

Hạ Tiểu Nịnh cười ha ha, một lần nữa cầm lên tách trà của mình, dựa trên ghế dài thoải mái mà phơi nắng.

Cái cô quan tâm mới không phải là cái gì mà chung thân đại sự của Phong Thanh Ngạn, mà chẳng qua là vì cuộc sống thanh tĩnh yên ổn của chính mình trong cái gia đình này!

……

Mấy ngày kế tiếp, trang viên đều an tĩnh đến cực kỳ.

Nghe quản gia nói Phong Thanh Ngạn đi công tác, cho nên mỗi ngày Lâm Vân Vân đều ngủ dậy muộn cũng không có tạo ra động tĩnh gì.

Hai tiểu gia hỏa bởi vì sắp tới kỳ thi cuối kì, mỗi ngày đều bị gia sư dạy kèm ở nhà bắt làm bài ôn tập.

Đối với những chút kiến thức kia, Phong Tu Viễn khinh thường, Phong Mạn Mạn không hiểu……

Đêm trước kỳ thi của hai nhóc, đế đô bỗng nhiên đã đón tuyết đầu mùa rơi.

Hạ Tiểu Nịnh thức dậy đúng giờ, đem tiểu nha đầu ra khỏi ổ chăn ấm áp, cùng cô bé rửa mặt, sau đó chải tóc thắt bím, rồi mang xuống lầu ăn bữa sáng.

Phong Mạn Mạn lo lắng đề thi sẽ không làm được, thậm chí ngay cả ăn cũng không ngon miệng.

Hạ Tiểu Nịnh thật vất vả dụ dỗ cô bé ăn hết một chén nhỏ, tiểu nha đầu vẫn là ngồi ở chỗ kia, khổ sở mà đếm trên đầu ngón tay đếm 9＋9 rốt cuộc bằng mấy……

Tình cảnh bi thảm này, bộ dạng thật sự khiến người ta không đành lòng.

"Mạn Mạn, không cần khẩn trương. Chị dẫn em chơi một lát được không?" Cô nhéo nhéo khuôn mặt cô bé, dỗ dành.

"Chơi cái gì vậy?"

"Thời gian còn sớm, chị dẫn em đi ném tuyết được không?"

“Được a!” Phong Mạn Mạn ánh mắt sáng lên, lập tức cầm tay của cô, “Nếu có thời gian, em muốn chơi lâu một chút!”

“Được.”

Một lớn một nhỏ chạy ra sân.

Thế giới phảng phất bị tuyết trắng cùng ánh mặt trời cắt thành hai nửa, đưa mắt nhìn lại một mảnh trắng xóa.

Tiểu gia hỏa té xuống một cái, không đợi người tới nâng mình dậy, vắt tuyết thành nắm đột nhiên ném thẳng tới Hạ Tiểu Nịnh.

Bông tuyết bắn lung tung, bay lả tả mà rơi xuống, phiêu tán đến khắp nơi……

Hạ Tiểu Nịnh cười to, cũng nắm một ít tuyết phản kích lại!

Hai người một nhỏ một lớn chạy trên nền tuyết, tiếng cười thanh thúy mà lạc vào trong gió chưa tản đi, tiếp theo là tiếng cười giòn giã lần nữa vang lên……

Phong Thanh Ngạn vừa mới xuống xe đi đến cửa, trên trán anh còn chưa kịp thu lại vẻ mệt mỏi sau chuyến bay dài, liền thấy được trong sân một lớn một nhỏ.

Hai người truy đuổi nhau, phảng phất giống như chỉ có hai con nai trong rừng rậm tự do vui sướng mà chơi đến vui vẻ như vậy……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Eo rất tốt

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“Thiếu gia……” Một bên trợ lý Tề Hàng lên tiếng, đang muốn đi lên phía trước nhấn chuông cửa thông báo cho quản gia với người hầu ra nghênh đón.

Phong Thanh Ngạn lại giơ tay lên, ý bảo anh không cần lên tiếng, “Các cậu chờ ở chỗ này.”

“Vâng.” Tề Hàng khó hiểu, nhưng cũng làm theo.

Phong Thanh Ngạn nhập mật mã cửa lớn, yên lặng không một tiếng động mà đi thẳng vào.

Bước chân hắn ở trên chừng nửa thước tuyết, cũng không phát ra âm thanh nào.

Hạ Tiểu Nịnh chơi tới hăng say, cùng tiểu nha đầu ai nấy cũng không có chú ý tới sau lưng đã người đến.

Cô chạy trốn nên tóc đều có chút buông xõa ra, lại vẫn vui vẻ mà cười to, dứt khoát đem áo khoác màu đỏ cởi ra, sau đó lén lút núp ở phía sau bụi cây, nặn một quả cầu tuyết lớn, rồi

nhảy dựng lên, hướng phía Phong Mạn Mạn mà ném tới ——

Bộp!

Cầu tuyết tứ tung, bông tuyết bay lả tả mà rơi xuống, trắng cả một mảnh.

Hạ Tiểu Nịnh nhào qua một chút, ôm lấy, “Ha ha ha ha, chị bắt được em rồi!”

Ngực Phong Thanh Ngạn đụng trúng đối phương mềm mại, một mùi thơm thoang thoảng từ tóc cô phả vào chóp mũi anh, cô như là đang ôm lấy một đám mây trắng, không kịp suy nghĩ, tay trái anh nâng lên, theo bản năng mà đỡ eo cô.

Thực mềm, lại rất nhỏ, rõ ràng với một bàn tay anh rộng như vậy, như thể chỉ cần anh dùng lực một chút dường như sẽ bị bẻ gãy.

Cô cũng đã đã nhận ra điểm không đúng, đây không phải là Phong Mạn Mạn!

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng buông tay, sau đó đột nhiên nhanh chóng lùi lại một bước, trước khi bông tuyết rơi xuống hết rõ ràng nhìn thấy có người tới ——

Lại là Phong Thanh Ngạn!

Anh đứng ở nơi đó, áo khoác nhung trên chỗ ngực dính chút tuyết đang tan dần dần……

Người này trở về lúc nào vậy? Cửa rõ ràng một chút tiếng động cũng đều không có!

Hạ Tiểu Nịnh quýnh lên, "Cái kia……"

Quản gia đi ra vừa vặn thấy một màn này, sợ tới mức nhanh chóng chạy tới, "Thiếu gia…… Tiểu Nịnh, cô sao lại lỗ mãng như vậy? Còn không mau xin lỗi thiếu gia!"

"Thực xin lỗi……" Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng cúi xuống, trong nội tâm thịch thịch thịch rất bồn chồn.

Năm nay thật là vận số bất lợi, không may mắn a! Động một chút liền phạm Thái Tuế, chọc tới vị Diêm Vương gia này!

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn cô một cái, không để lại dấu vết mà khẽ cuộn lại năm ngón tay trái, rồi chậm rãi mà giãn mở ra, như thể trong lòng bàn tay xua tan tia dấu vết kia không thuộc về nhiệt độ cơ thể anh.

Sau đó mới xoay người, đem Phong Mạn Mạn bên người ôm lên, lập tức đi về hướng đại sảnh.

Quản gia vội vã đuổi kịp.

Còn lại một mình Hạ Tiểu Nịnh vẫn đứng tại chỗ, không hiểu rs sao.

Lần trước mình chỉ là xông nhầm vào bể bơi, đã bị anh trực tiếp ném vào trong nước.

Hiện tại mình cầm cầu tuyết đánh anh, anh thế nhưng…… Cái gì cũng không nói?

……

Hôm nay là thời gian hai tiểu gia hỏa khảo sát cuối kỳ, Phong Thanh Ngạn vội vã trở về trong đêm, ở trang viên uống một tách cà phê nóng, lại muốn đưa bọn trẻ đến trường.

Nửa giờ sau, bọn họ liền từ trang viên xuất phát.

Trên xe trừ hai tiểu gia hỏa cùng Phong Thanh Ngạn ra, còn có Hạ Tiểu Nịnh người không cách nào kháng cự ánh mắt cầu xin của Phong Mạn Mạn.

Hai người lớn cùng hai trẻ con mặt đối mặt mà ngồi, cô tận lực mà giảm xuống cảm giác hiện hữu của mình.

Bên cạnh, Phong Thanh Ngạn suốt đường kiểm tra kiến thức trên sách giáo khoa.

Sau khi Phong Tu Viễn trả lời, anh sẽ khen ngợi.

Lúc Phong Mạn Mạn trả lời không được, anh cũng sẽ kiên nhẫn mà cổ vũ.

Bộ dạng này, quả thực với tảng băng trôi lúc bình thường quả thực khác xa nhau.

Hạ Tiểu Nịnh kinh ngạc ở trong lòng.

Bỗng nhiên, một tầm mắt dừng ở trên mặt cô.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Theo tầm mắt hướng bên kia nhìn lại, liền nhìn đến vẻ mặt chờ mong cộng thêm ánh mắt xin giúp đỡ đáng yêu của Phong Mạn Mạn, "Tiểu Nịnh, đề này chị giúp em trả lời nha!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh cười gượng, "Thi là chính em thi a, cho nên vẫn là chính em cố gắng lên."

"Nhưng em thật sự không biết mà!" Tiểu nha đầu ảo não mà gãi đầu.

"Cố gắng suy nghĩ một chút nữa xem sao?"

"Suy nghĩ không ra!" Phong Mạn Mạn nhanh khóc.

Phong Tu Viễn ở bên cạnh yên lặng mà dùng tiểu bạch nhãn lật ra một trang, không để cho ba ba mình phát hiện, "Tôi thấy Hạ Tiểu Nịnh chị cũng không

biết, cho nên mới cự tuyệt em ấy a!”

“……”

Bị bôi nhọ câu dẫn còn chưa tính, hiện tại liền chỉ số thông minh đều bị khinh bỉ! Không thể nhẫn nhịn nữa!

Hạ Tiểu Nịnh ngẩng đầu, vẻ mặt trượng nghĩa, “Tôi đây sẽ giúp con bé trả lời một câu đề!”

Phong Tu Viễn lập tức nói tiếp: “Ba ba, ba đọc đề đi a!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cô có thể chống đỡ được bao lâu?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Phong Thanh Ngạn ánh mắt quét qua, xẹt qua nửa khuôn mặt nhỏ của Hạ Tiểu Nịnh được khăn quàng cổ bao quanh, "Cô xác định?”

“Đương nhiên! Còn không phải là một câu đề thôi sao? Đến đây đi!” Hạ Tiểu Nịnh tràn đầy tự tin.

Sau đó……

Liền thấy Phong Thanh Ngạn cầm lên trên tay sách năm nhất tiểu học, nhàn nhạt mở miệng, “Một con ốc sên từ nơi này bò đến mặt trăng, bò mất bao lâu?”

“……” Hạ Tiểu Nịnh bỗng ngốc.

Đây là đề toán học gì vậy?

Phong Mạn Mạn cũng ngốc luôn.

“Nhìn kìa, trả lời không được a?” Phong Thanh Ngạn nhẹ nhàng bâng quơ mà nói một câu.

“…… Anh, cái này không tính! Các anh gian lận! Cái này khẳng định không phải đề toán học năm nhất!”

“Mình làm không được thì thôi đi, sao lại có thể trách chúng tôi?”

Cha con hai người đồng thời đối với cô khinh bỉ mà quăng thêm ánh mắt ghét bỏ.

Phong Tu Viễn bĩu môi, “Ngốc thì nói là ngốc đi, còn không chịu thừa nhận!”

Hạ Tiểu Nịnh khóc không ra nước mắt, rõ ràng chính là Phong Thanh Ngạn chơi ăn gian!

Phong Mạn Mạn bổ nhào vào trên người cô, “Tiểu Nịnh, chúng ta cùng nhau tính!”

Một lớn một nhỏ đếm ngón tay tính khoảng cách cùng tốc độ của con ốc sên bò lên mặt trăng, càng tính càng rối rắm……

Hạ Tiểu Nịnh quả thực muốn thét lên.

Phong Thanh Ngạn chéo chân lên, ưu nhã mà dựa về ghế phía sau, mặt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch lên, một tia ý cười vui vẻ không dễ phát hiện.

……

Rất nhanh đã đến cổng trường học.

Hôm nay có rất nhiều phụ huynh đưa con đến trường làm bài kiểm tra này, hai người một người ôm một đứa, đem bọn nó đưa đến chỗ cổng.

Trên đường đi Phong Thanh Ngạn vẻ ngoài cấm dục với khuôn mặt anh tuấn cùng dáng người cao lớn đã hấp dẫn vô số ánh mắt kinh diễm.

Hạ Tiểu Nịnh đi theo bên người anh, cũng thu hoạch được vô số hâm mộ, cùng với ánh mắt ghen ghét sắp đem cô nghiền thành bột……

Có trời biết cô có bao nhiêu vô tội!

Buông Phong Mạn Mạn ra, cô một tay xoa lấy eo mà thở dốc, một tay nhẹ nhàng giúp tiểu nha đầu sửa lại bím tóc có chút lệch: "Mau vào đi thôi, cố lên ah!"

"Cảm ơn Tiểu Nịnh!"

Phong Tu Viễn đi tới nắm chặt tay chặt em gái, "Đi thôi. Không nên dài dòng."

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Phong Mạn Mạn lại buông tay anh trai ra, nhẹ nhàng mà nhón chân lên, "Tiểu Nịnh."

Hạ Tiểu Nịnh khom lưng xuống.

Bàn tay nhỏ tròn núc ních ôm lấy cổ cô, Phong Mạn Mạn mềm mại mà nói bên tai cô, "Đừng quên ước định giữa chúng ta!"

"Yên tâm, chị nhất định làm được!"

Hạ Tiểu Nịnh vươn tay ra thật mà ngoắc ngoắc tay cô bé, cô bé mới hài lòng mà xiết chặt quai đeo cặp, chạy vào trong trường học.

Hai thân ảnh nhỏ đến chỗ góc rẽ đã không thấy tăm hơi.

"Cô cùng con bé ước định cái gì?"

Thanh âm trầm trầm từ phía sau truyền đến.

"A?" Hạ Tiểu Nịnh xoay qua chỗ khác, thấy Phong Thanh Ngạn rõ ràng vẫn còn chưa đi, chỉ có thể giải thích nói, "Tôi đáp ứng con bé, sẽ luôn ở đây chờ. Để cho con bé ở cửa sổ lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy tôi.

Bằng không con bé sẽ sợ hãi."

"Cô ở chỗ này, con bé sẽ không sợ?"

Phong Thanh Ngạn cười nhạt.

Trên thế giới này không ai so với anh hiểu rõ hơn về công chúa nhỏ của anh.

Hiện tại chính là mời Đông Phương thi thần tới tọa trấn, chỉ sợ đối với Phong Mạn Mạn mà nói đều không có dùng cái gì.

"Đương nhiên. Con bé nói chỉ cần vừa nhớ tới tôi ở ngoài cổng chờ con bé, con bé không sợ cái gì liền toán học cũng không sợ!" Hạ Tiểu Nịnh mặt mũi tràn đầy tự tin, hơn nữa cam tâm tình nguyện.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về phía cô, ý đồ muốn từ vẻ mặt của cô để tìm ra một tia sơ hở bên trong.

Nhưng cuối cùng, anh cái gì cũng không tìm được.

"Hôm nay sẽ có tuyết rơi nhiều, cô xác định ở chỗ này chờ?" Anh hỏi.

"Tôi nói được thì làm được. Không thể để cho con bé thất vọng."

Hạ Tiểu Nịnh giọng điệu bình thường, thần sắc cũng không có gì biến hóa.

Cái này vốn dĩ chính là một chuyện rất là bình thường.

"Tốt lắm, vậy cô cứ ở chỗ này chờ đi."

Phong Thanh Ngạn xoay người, lên xe.

"Thiếu gia……" Tài xế thấy chỉ có một người anh trở về, nghi hoặc lên tiếng, "Hạ tiểu thư cô ấy……"

"Trực tiếp đến Phong thị. Không cần phải lo lắng cho cô ta." Phong Thanh Ngạn sắc mặt không thay đổi.

Muốn từ hai đứa nhỏ bắt đầu đi đến bên cạnh người mình bên người, muốn mượn con cái để hấp dẫn sự chú ý của anh, loại phụ nữ như vậy có rất

nhiều……

Anh, một người cũng đều không tin.

Tuyết rơi lớn như vậy, cho dù không chết cóng, thì cũng sẽ chết lạnh.

Ngược lại là muốn nhìn, cô có thể chống đỡ được mấy phút!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đòi an ủi, đòi bồi thường tổn thất, đòi ôm một cái....

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Một giờ sau.

Phong thị tầng cao nhất.

Trong văn phòng hình tròn trên tầng cao nhất hơi ấm mười phần, ấm áp như xuân.

Phong Thanh Ngạn dáng người cao dài đứng ở phía trước cửa sổ, quần tây màu đen, sơ mi trắng tay áo dài đến khuỷu tay, lộ ra đường cánh tay thẳng nuột.

Một bộ trang phục mỏng tương phản rõ rệt với tuyết rơi tán loạn dày đặc ngoài cửa sổ.

Tầm mắt nhàn nhạt hạ xuống, anh liền thấy được dưới cổng trường học dưới tầng, còn một chấm đỏ đứng ở gió tuyết.

Hôm nay Hạ Tiểu Nịnh mặc một áo khoác màu đỏ, cho nên mặc dù anh đứng ở chỗ cao như vậy, cũng có thể phân biệt được đó chính là cô.

Đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, giống như là hạt đậu nhỏ trên mặt tuyết.

"Thiếu gia," Tề Hàng cầm văn kiện bước vào, thấy anh khoanh ngực đứng ở bên cửa sổ, "Ngài là đang lo lắng tiểu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia làm bài thi sao?"

Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt, cầm lấy văn kiện trong tay Tề Hàng.

Quay trở về bàn làm việc của mình, sau đó mở ra.

Tề Hàng đã quá hiểu thói quen làm việc của Boss nhà mình, người ngoan không nói nhiều lời, tự giác đóng cửa lại rồi lui ra ngoài.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở trước bàn, một tờ lại một tờ văn kiện mà lật xem qua.

Chờ tất cả công việc đều xử lý xong, anh mới đưa tay xoa xoa ấn đường.

Vừa nhìn thời gian, cư nhiên đã tới giữa trưa rồi.

Hai tiểu gia hỏa có lẽ đã thi xong hai môn, buổi chiều còn có hai môn khác.

Đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Tuyết càng rơi xuống lớn hơn, bay lả tả mà nhuộm trắng toàn bộ thế giới.

Trong tuyết trắng kia cái chấm nhỏ màu đỏ cũng càng ngày càng rõ ràng hơn, dường như toàn bộ thế giới đều biến thành nền cho cô.

Diễn đạt. Phong Thanh Ngạn ở trong lòng nhẹ nói ra hai chữ.

Bỗng nhiên, một trận gió to nổi lên, thấy khăn quàng cổ dường như bị thổi bay, Hạ Tiểu Nịnh đuổi theo về phía trước hai bước, khăn quàng cổ bị gió thổi đến càng ngày càng cao……

Cô cuối cùng dứt khoát từ bỏ đuổi theo.

Lại trở về chỗ, lặng lẽ mà chờ.

Tề Hàng gõ cửa tiến vào, "Thiếu gia, bữa trưa hôm nay ăn như cũ sao? Tôi bây giờ gọi nhà hàng đưa tới."

Phong Thanh Ngạn xoay người, trầm bước đi ra ngoài cửa, "Đi ra ngoài ăn đi."

"A?" Tề Hàng sửng sốt một chút.

Hôm nay tuyết rơi thật nhiều……

Phong Thanh Ngạn ngoái đầu nhìn lại, "Còn muốn tôi nói lại lần thứ hai?"

"Tôi liền thông báo cho tài xế chuẩn bị." Tề Hàng cúi đầu, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra.

……

Năm phút đồng hồ sau.

Phong Thanh Ngạn ở cổng Phong Thị lên xe, "Đi đường cổng trường học đi."

Anh nhàn nhạt lên tiếng.

Tài xế sững sờ.

Đi đường qua cổng trường học đến nhà hàng Pháp, đây chẳng phải là đường vòng sao?

Tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư rõ ràng còn có mấy giờ nữa mới ra đến a.

Lòng tràn đầy nghi hoặc,cũng không dám hỏi nhiều, nhanh chóng khởi động xe, lái xe về phía trước.

Trường học cách Phong thị không xa, xe chỉ đi về phía trước chưa đến 100 mét, Phong Thanh Ngạn liền thấy được chấm nhỏ ven đường.

Hạ Tiểu Nịnh vẫn còn đứng ở đó, vừa rồi chân mới chạy ra vài bước lại bị phủ đầy tuyết, cô không ngừng mà dậm chân, hà hơi vào trong lòng bàn tay mình, mặt đông lạnh đến đỏ bừng.

"Đến cổng trường học rồi dừng xe."

Anh phân phó tài xế, đồng thời đã có thể tưởng tượng ra trong lát nữa xe chỉ cần dừng lại, Hạ Tiểu Nịnh khẳng định sẽ không chút do dự thả nhanh chóng bò lên xe.

Hơn nữa sẽ bắt đầu hướng anh tố khổ, vẻ mặt bi tình mà kể ra chính cô có bao nhiêu là không dễ dàng, vì Mạn Mạn mà trả giá như thế nào, nói không chừng còn sẽ hướng vào trong lồng ngực anh, nhào đầu về phía trước, đòi an ủi, đòi bồi thường tổn thất, đòi ôm một cái, đòi các kiểu……

A, phụ nữ mà!

"Thiếu gia, tới cổng trường học rồi." Tài xế nhỏ giọng nhắc nhở.

Xe vững vàng dừng lại bên người Hạ Tiểu Nịnh.

Bóng dáng áo khoác nhỏ màu đỏ có chút chiếu ở trên cửa sổ xe, Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt, sâu kín mà nhìn về phía ngoài cửa sổ ——

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sớm có chuẩn bị!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh đưa lưng về phía cửa xe mặt hướng trường học, vẫn luôn chờ đợi chuyên chú, cho nên căn bản không có nhận thấy được phía sau có người đang nhìn chằm chằm mình.

Cô nhanh chóng chà xát làm nóng những ngón tay đã lạnh ngắt của mình, lấy từ túi xách lớn của mình ra một cái bình giữ nhiệt.

Sáng sớm cô liền chuẩn bị tốt súp rong biển bên trong.

Cái nắp được mở ra, mùi thơm

bốn phía.

Hơi nóng từng đợt đợt một mờ mịt bốc lên, các bông tuyết chung quanh đều thức thời mà tản ra, không có lọt vào trong cốc của cô.

Cô bưng lên cốc lên uống một hớp lớn.

Sau đó bả vai nhô lên, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nhưng là cười……

Bộ dạng thỏa mãn này, giống như là ăn được mật hoa.

Sau đó lại cúi đầu, bắt đầu uống hớp thứ hai.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Hoá ra cô sớm có chuẩn bị, tự cấp tự túc, căn bản không sợ thời tiết ác liệt này!

"Thiếu gia, muốn tôi đi xuống mời Hạ tiểu thư đi lên không?" Tài xế thật cẩn thận hỏi.

Hình ảnh trước mắt cùng tưởng tượng thật sự khác xa một trời một vực, Phong Thanh Ngạn sắc mặt trầm đến lợi hại, "Đi."

"Vâng."

Xe, lại không tiếng động mà từ phía sau lưng cô lái đi.

Toàn bộ hành trình từ đầu đến cuối, Hạ Tiểu Nịnh cũng không biết Phong Thanh Ngạn đã từng tới đây, hơn nữa, còn ở gần cô như vậy……

……

Nửa giờ sau.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở vị trí có tầm nhìn tốt nhất của nhà hàng kiểu Pháp, ưu nhã nhấp chút rượu vang đỏ, ăn gan ngỗng.

Nhưng lại vẫn là không hiểu sao mà nhớ tới kia một cốc súp rong biển được cầm trên bàn tay nhỏ, súp rong biển nóng hổi hổi……

……

Vào đêm.

Phong Mạn Mạn khó được khi thi xong lại còn có thể cao hứng như vậy, ăn xong bữa tối lại kéo Hạ Tiểu Nịnh cùng cô bé kể chuyện xưa.

Lăn lộn tới hơn 10 giờ, tiểu nha đầu cuối cùng mới ngủ thiếp đi.

Hạ Tiểu Nịnh xoa xoa theo men cổ, mới xuống lầu ý định trở về phòng, đã bị Lâm Vân Vân đang xem TV ở phòng khách xem gọi lại.

"Lâm tiểu thư có việc sao?"

"Tôi thấy Mạn Mạn đêm nay thực thích món cao lương bí đỏ chung mà cô làm cho nó tối nay, vừa rồi tôi ở trong phòng bếp nghiên cứu một chút, lại không thể nào làm ra được hương vị kia. Không bằng cô dạy cho tôi?"

"Cái này đơn giản," Hạ Tiểu Nịnh đi sang ngồi, "Cô nghe tôi nói……"

Hạ gia tuy rằng có rất nhiều độc môn bí pháp, nhưng cũng tuyệt đối không phải là không truyền ra ngoài được.

Hạ Chí Dũng là người ngay thẳng trượng nghĩa, Hạ Tiểu Nịnh tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt giữ khư khư công thức điều chế món ăn.

Kết quả cô đều đã nói xong, Lâm Vân Vân vẫn là không hiểu ra làm sao, "Cô…… có thể nói lại lần nữa được không?"

Hạ Tiểu Nịnh: "…… Có muốn tôi viết vào giấy cho cô không?"

"Có! Cảm ơn cô!"

"Không cần khách khí, Lâm tiểu thư."

Lâm Vân Vân ngó trái ngó phải, bỗng nhiên tháo xuống sợi dây chuyền trên cổ mình xuống, không nói không rằng mà liền đeo lên trên cổ Hạ Tiểu Nịnh, "Đây là thù lao!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt bối rối mà cưỡng ép nhìn bị viên kim cương màu hồng (ruby) lớn trước ngực mình, "Tôi không thể nhận, xin cô lấy lại đi!!"

Một công thức nhỏ mà thôi, vị thiên kim tiểu thư hào môn này cũng quá khoa trương, lại đưa đồ vật quý trọng như vậy.

"Đối với cô mà nói chỉ là một cái công thức, nhưng với đối với tôi mà nói, nói không chừng là chìa khóa mở cửa trái tim Thanh Ngạn ca ca đấy?" Lâm Vân Vân nghịch ngợm mà thè lưỡi, "Cảm ơn cô thuyết phục tôi ở lại đây!

Sắp tới, cũng xin cô tiếp tục giúp tôi ah!"

"……"

Lời này cũng nói được, Hạ Tiểu Nịnh cũng không biết tiếp nên như thế nào.

Cô ở cùng Lâm Vân Vân cũng không phải không có tâm tư riêng.

Thôi, sáng mai lại tìm một cơ hội lén đem vòng cổ trả lại vào trong hộp trang sức vị đại tiểu thư này là được, dù sao trang sức cô ấy nhiều như vậy, thêm vào một cái cũng sẽ không phát hiện.

Nếu hiện tại mình không nhận, nói không chừng sẽ làm Lâm Vân Vân thấp thỏm bất an, đến lúc đó lại nháo muốn rời đi, thì mất nhiều hơn được.

Trong lòng hạ quyết tâm, Hạ Tiểu Nịnh mới gật đầu, " Cái kia, Lâm tiểu thư cô cố lên!"

"Cảm ơn!"

Hai người còn đang nói chuyện, cửa bỗng nhiên liền mở ra.

Một cơn gió lạnh tràn vào.

Phong Thanh Ngạn thân hình thon dài đứng ở đó, áo khoác màu đen bị gió đêm thổi góc tay áo tung bay, lộ ra trong không khí ngón tay trắng trẻo thon dài, còn mang theo chút hàn khí.

Liếc nhìn hai người phụ nữ trong phòng khách một cái, ánh mắt cuối cùng dừng ở trước ngực Hạ Tiểu Nịnh——

Viên kim cương màu hồng rất lớn kia.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Tôi muốn từ chức!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Khoảng chừng có năm cara kim cương màu hồng, lại là treo ở bên ngoài bộ đồng phục đầu bếp màu trắng của Hạ Tiểu Nịnh, cho nên muốn cho người khác không chú ý đến cũng rất khó.

Vừa thấy đã biết rõ sợi dây chuyền này tuyệt đối là vừa rồi mới đến, hơn nữa, vốn nó cũng không thuộc về cô.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt có chút hơi trầm trầm.

Người phụ nữ này, quả nhiên kìm nén không được, bắt đầu lộ ra bản chất tham lam của cô ta rồi……

"Thanh Ngạn ca ca!" Lâm Vân Vân đứng lên, ân cần lại ôn nhu: "Anh xã giao về rồi! Anh có muốn uống nước không, để em đi lấy?"

"Không cần." Phong Thanh Ngạn mặt không biểu cảm mà ngồi xuống, đáy mắt có một tia lạnh lùng xẹt qua.

Lâm Vân Vân chỉ có thể ngượng ngùng nhiên mà ngồi xuống.

Hạ Tiểu Nịnh có mắt nhìn rất tốt, đứng dậy, kiên quyết không làm bóng đèn.

"Ngồi xuống."

Phong Thanh Ngạn giọng lạnh lùng mà thốt ra hai chữ.

Lâm Vân Vân mặt đầy kinh ngạc, cô rõ ràng là đang ngồi nha? Chẳng lẽ muốn cô ngồi trên sàn nhà?

Hạ Tiểu Nịnh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, "Tôi đi nghỉ ngơi trước……"

"Ngồi."

Hai chữ biến thành một chữ, giọng điệu bình thản như không, chợt làm người ta cảm thấy áp bách.

Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc xác định, anh là đang ra lệnh cho mình.

Đưa tay ra đỡ dậy Lâm Vân Vân đã sắp ngồi lên trên sàn nhà, Hạ Tiểu Nịnh một lần nữa ngồi trở lại trên ghế sô pha, "Thiếu gia, anh muốn ăn gì sao? Tôi giúp anh đi gọi quản gia xuống."

"Nghe nói đêm nay Mạn Mạn rất vui vẻ?" Phong Thanh Ngạn chân dài chéo lên, không để ý đến vấn đề của cô.

Anh ở trên xe liền nhận được điện thoại quản gia gọi tới báo cáo.

Nói tiểu nha đầu hôm nay sau khi thi xong, sau đó về đến nhà đều thật là vui vẻ, một chút cũng không có khóc nhè.

Không giống chút nào so với trước, sau khi thi xong liền khóc.

Hạ Tiểu Nịnh cho rằng anh chẳng qua là quan tâm tình hình của con gái mình, liền gật gật đầu, "Rất vui vẻ, ăn hết một chén cơm lớn, buổi tối ngoan ngoãn tắm rửa, nghe kể xong chuyện cổ tích, rồi chơi trên giường một lát, liền ngủ thiếp đi rồi."

Cô thật ra là đang báo cáo thật cẩn thận.

Phong Thanh Ngạn con mắt màu đen nhẹ nâng, vẫn luôn không có biểu lộ gì, "Cô nghĩ muốn được khen thưởng cái gì không?"

Khen thưởng?

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Những người có tiền, từng người một đều trực tiếp như vậy sao?

"Tôi chỉ là bởi vì thích Mạn Mạn, cho nên……"

"Muốn cái gì thì liền nói ra." Phong Thanh Ngạn nặng nề cắt ngang lời cô nói.

Về phần những lời hư tình giả ý, không làm người ta tin tưởng, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm lại.

"……"

Đây là nói rõ không muốn cũng phải muốn?

"Có phải thật sự muốn thưởng cho tôi không?" Hạ Tiểu Nịnh cũng ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên nhìn về phía anh.

"Ừ. Cô xứng đáng được đến khen thưởng, nhưng mà, không nên muốn cái cô không nên."

Phong Thanh Ngạn trong giọng nói mang theo một tia nghiêm túc cảnh cáo.

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt không hiểu, cô ngoại trừ nghĩ tới mình có thể ra ngoài kiếm tiền làm thêm, không còn có nghĩ tới những thứ khác.

Chẳng lẽ người đàn ông này lại hiểu sai?

Đột nhiên, cô cảm thấy hơi mệt mỏi……

"Có phải khen thưởng cái gì đều có thể hay không?"

"Đương nhiên." Phong Thanh Ngạn không chút do dự gật đầu.

Với anh tới nói, dùng tiền hoặc là dùng quyền năng đủ giải quyết, cũng sẽ không phải là việc gì khó.

Cho nên anh vẫn là rất có tự tin có thể thỏa mãn hết thảy yêu cầu của cô.

Nói xong, anh còn ưu nhã lông mày nhích lại gần, ngồi chờ con hồ ly nhỏ giảo hoạt trước mắt này rao giá trên trời, lộ ra đuôi cáo của cô……

Lâm Vân Vân ở bên cạnh cũng nghe đến hứng thú bừng bừng, "Tiểu Nịnh, cô không cần khách khí! Thanh Ngạn ca ca có hơn hai nghìn ức đấy!"

(*) ức: đơn vị tiền tệ Trung Quốc, các bạn có thể tra google để tìm hiểu.

Hơn nữa này còn chỉ là suy đoán phỏng chừng, Phong Thị dưới tay anh dẫn dắt phát triển không ngừng, giá trị thị trường dẫn đầu cả nước!

Hạ Tiểu Nịnh cũng không muốn cùng anh khách khí, nhưng trước mắt thứ cô muốn nhất hiển nhiên không phải tiền, "Thiếu gia, xin anh chấp thuận cho tôi từ chức!"

- ----------

Sâu: theo mọi người nghĩ Phong Thanh Ngạn có chấp thuận yêu cầu của Hạ Tiểu Nịnh không?

để lại cmt cho biết cảm xúc, like thể hiện yêu thích, vote làm động lực để sâu cày truyện tiếp nghen các bảo búi

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Con không nỡ rời xa Tiểu Nịnh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……" Phong Thanh Ngạn sửng sốt.

Bên cạnh Lâm Vân Vân trực tiếp kinh sợ.

Cơ hội tốt đến như vậy, cầu tài đến tài, cầu cái gì đến cái đó, cô cư nhiên chỉ nghĩ muốn từ chức?

"Thiếu gia không nói lời nào, tôi coi như anh là chấp nhận." Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, "Tôi sẽ đi thu dọn đồ đạc ngay bây giờ! Tuyệt đối bảo đảm sẽ không xuất hiện lại lần nào nữa!"

Nói xong liền đi về hướng phòng của mình.

Thật vất vả mới nắm bắt được cơ hội này, cô sao có thể không theo đuổi tự do!

"Đứng lại." Phong Thanh Ngạn đứng dậy, đi về phía cô, "Cô có thể từ chức."

"Thật sự?" Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt sáng lên, mở cờ trong bụng, "Thiếu gia anh thật là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, một lời nói một gói vàng, đấng quân tử, đại trượng phu……"

"Ít thả rắm chút, cô cũng sẽ không chết đâu." Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà ngắt lời cô, "Từ chức tôi không đồng ý. Trừ phi cô giao đủ tiền vi phạm hợp đồng. Khen thưởng của cô hết hiệu lực. Cứ như vậy. Ngủ ngon."

Một hơi mà nói xong, anh cũng không quay đầu lại mà một mạch đi lên lầu, chỉ chừa cho cô một bóng lưng thanh ngạo.

Hạ Tiểu Nịnh chỉ cảm thấy bị người ta hắt một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, tự do vụt bay……

Bên cạnh Lâm Vân Vân đi tới, "Tiểu Nịnh, nơi này phúc lợi đãi ngộ đều rất tốt, cô vì cái gì muốn từ chức a?"

"Cô không hiểu." Hạ Tiểu Nịnh đôi mắt trông mong mà nhìn cô.

Phúc lợi đãi ngộ cho dù tốt, mỗi ngày bị người ta xem thành hoa si giống như bệnh tâm thần mà đề phòng, đây chẳng phải là tàn phá tinh thần sao?

"Cái kia……" Lâm Vân Vân gãi gãi đầu, "Tiền vi phạm hợp đồng của cô là bao nhiêu vậy? Nếu không để tôi giúp cô một chút?"

Hạ Tiểu Nịnh thốt ra một con số.

Lâm Vân Vân lập tức hóa đá, sau đó phản ứng kịp, theo bản năng mà bỏ chạy lên trên lầu, "Cái kia, thời, thời gian không còn sớm nữa! Đi ngủ sớm một chút!"

"Này, cô nói giúp tôi trả tiền vi phạm hợp đồng mà?" Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô kêu lên.

"…… Tôi, tôi cố gắng nằm mơ, trong mơ đem tiền tiêu vặt của tôi dành dụm vài lần, đợi nó trở thành hiện thực, sẽ giúp cô trả tiền!"

"……"

Liền biết cô cũng không đáng tin cậy!

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng oán thầm, cam chịu số phận mà trở về căn phòng nhỏ của mình, kéo chăn lên, sau đó hoài niệm sự tự do một đi không trở lại của mình……

……

Hôm sau.

Sau bữa sáng, Phong Thanh Ngạn tuyên bố công việc kinh doanh của mình đã xử lí xong, bắt đầu tiến vào kỳ nghỉ cuối năm.

Hai tiểu gia hỏa hưng phấn thét đến chói tai, cộp cộp cộp mà lên lầu đem ba lô của mình cõng xuống dưới.

Bộ dạng này, không đi biệt thự Nam Sơn là không được.

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn quản gia một cái.

Người kia lập tức hiểu ý, gọi người hầu lại đây, từ phía sau phòng chứa đồ lấy ra mấy túi du lịch lớn.

Túi mở, lộ ra trang bị trượt tuyết mới tinh.

"Bingo!!" Phong Tu Viễn nhào qua một chút, "Con muốn trang bị này đã lâu, ba ba, ba là đặt nó khi nào vậy?"

"Năm trước."

Ván trượt tuyết thủ công mỹ nghệ hàng đầu Thụy Sĩ, một năm mới hoàn thành mấy cái thành phẩm, đặt mua được cũng không phải là việc dễ dàng.

Phong Tu Viễn vui vẻ cực kỳ, Phong Mạn Mạn cũng đứng ở bên cạnh, không có phản ứng gì đặc biệt lớn.

"Mạn Mạn? Cái ván trượt tuyết màu hồng nhạt là của con." Phong Thanh Ngạn nhẹ nhàng đẩy đẩy cô bé, "Đi xem có thích hay không?"

"Thích." Phong Mạn Mạn gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ ngẩng lên, trong khoảnh khắc, hai cặp mắt bồ đào tựa như bên trong đã chứa đầy nước mắt, "Nhưng mà con không nỡ rời xa Tiểu Nịnh."

Phong Thanh Ngạn: "……"

……

Nửa giờ sau.

Hạ Tiểu Nịnh bị quản gia từ trong phòng bếp "mời" ra tới, không hiểu ra sao phải đi lên xe.

Sau khi lên xe mới phát hiện bên trong Phong gia hai nhỏ một lớn đang ngồi cùng với Lâm Vân Vân.

- ----------

để lại cmt cho biết cảm xúc, like thể hiện yêu thích, vote làm động lực để sâu cày truyện tiếp nghen các bảo búi nếu có chỗ nào sai lỗi chính tả do nhấn vội, thỉnh nhắc nhở để sâu sửa để hoàn thiện hơn ^^

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thực xứng đôi

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Phong Tu Viễn ông cụ non mà ngồi ở bên người Phong Thanh Ngạn, bản thân làm ra vẻ mặt khó chịu của tiểu gia trưởng.

"Tiểu Nịnh," Lâm Vân Vân thân thiết mà khoác tay cô, "Cùng nhau đi trượt tuyết a!"

Phong Mạn Mạn nhìn chằm chằm vào các cô, vẻ mặt tràn đầy không vui, "Rõ ràng là em mời chị ấy đi……"

"Được rồi, là em là em," Lâm Vân Vân nhanh chóng đem Hạ Tiểu Nịnh đẩy sang phía Phong Mạn Mạn bên kia.

Hạ Tiểu Nịnh: "……?"

Excuse me? Hai người các người chuyển nhượng cho nhau, có thể chút nào băn khoăn về cảm thụ của người trong cuộc?

Còn chưa kịp phản ứng, xe đã chạy.

Hạ Tiểu Nịnh nguy hiểm bắt lấy thành của hàng ghế phía trước mới không bị ngã văng ra ngoài.

Phản kháng phỏng chừng cũng không giúp gì được, cô dứt khoát ôm Phong Mạn Mạn ngồi xuống, sau đó làm bộ không có nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Phong Tu Viễn quăng đến.

Đã nói là không đi mà đi đấy sao?

Khẩu thị tâm phi, nữ nhân xấu!

……

Đến biệt thự Nam Sơn cần hai giờ lái xe, hơn nữa còn là đường núi, lộ trình tương đối quanh co uốn lượn.

Phong Mạn Mạn ở trên người Hạ Tiểu Nịnh một lát liền chủ động bổ nhào vào trong lòng ngực Phong Thanh Ngạn, kỳ thực như giảm bớt gánh nặng cho cô.

Cha con hai người người đều dựa vào ghế sau, nhắm mắt lại, không biết là ngủ rồi, hay vẫn là đang dưỡng thần.

Kết quả vừa ôm khỏi tay Phong Mạn Mạn mới rời đi xong, Phong Tu Viễn bên cạnh một lúc sau liền chủ động ngồi vào trong lòng ngực cô thế chỗ.

Hạ Tiểu Nịnh không nói nên lời, nhỏ giọng hỏi cậu, "Em không phải rất chán ghét chị sao?"

"Tôi muốn cho chị biết khó mà lui. Lát nữa nhớ kỹ phải ôm chặt tôi, nếu không ôm chặt mà nói, chị nhất định phải chết!" Phong Tu Viễn cũng không chút khách khí mà đáp lại cô vài câu.

"……" Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà đặt tay ở phía trên bụng nhỏ của cậu.

Phong Tu Viễn thừa cơ nhích lại gần hướng vào trong lòng ngực cô, lập tức thấp giọng thở dài, "Chị cupB, không đủ lớn, ba ba tôi hẳn là sẽ không thích."

"……"

"Trên đùi chị cũng không có mấy lượng thịt, người quá gầy. Ba ba tôi cũng sẽ không thích."

"……"

" Tóc chị quét đến mặt tôi, vừa khô khốc lại không có lực đàn hồi, cũng sẽ không có xúc cảm. Ba ba tôi——"

“Đủ rồi!” Hạ Tiểu Nịnh không thể nhịn được nữa, nghiến răng nghiến lợi mà ngắt lời cậu, “Chị không có bất kỳ ý nguyện muốn cùng ba ba em phát triển bất luận cái gì mà tình thân,tình yêu,tình bạn,gian tình!!”

Rống xong, mới nhận ra chính mình dùng bao nhiêu đề xi ben thanh âm.

Toàn bộ bên trong xe đều bỗng nhiên im bặt.

Ngay cả khúc piano êm dịu dương cũng đột nhiên kết thúc……

Phong Tu Viễn biểu lộ không có bất kỳ biến hóa nào, như cũ là vẻ mặt không tin.

Đối diện, Phong Mạn Mạn giống như gấu koala nhỏ ghé vào trong lòng ngực ba ba mình ngủ đến ngon lành, không hề có nhận ra được có một cuộc chiến tranh nhỏ đang diễn ra.

Phong Thanh Ngạn từ từ mở mắt.

Ánh mắt, sâu kín mà dừng ở trên người Hạ Tiểu Nịnh, môi mỏng khẽ mở, “ Tâm ý Hạ tiểu thư tôi hiểu, trùng hợp, tôi cũng nghĩ giống như cô.”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác mình vô hình bị bị người đàn ông này đạp một cước, trong nội tâm bị đè nén.

Lâm Vân Vân ngồi ở bên cạnh nhìn, không giải thích được vì sao cảm thấy hai người bọn họ thời điểm đối chọi lẫn nhau rất đặc sắc, quả thực xứng đôi, so phim thần tượng còn đẹp hơn……

Đợi đã! Không đúng! Mình mới là nữ thần thực sự xứng với Thanh Ngạn ca ca!

Không thể đem anh ấy cùng người khác cưỡng ép xứng đôi, đặc biệt vẫn là căn bản đối với phụ nữ anh không có bất kỳ tâm tư gì cả!

Cô thu hồi suy nghĩ, một lần nữa ngồi xuống, tiếp tục đánh giá Phong Thanh Ngạn ở đối diện.

Soái thực sự là soái quá phận, dáng người cũng tốt đến không tưởng…… Chưa nói đến chuyện giá trị con người, liền chỉ bằng giá trị nhan sắc này, sinh vật nữ toàn bộ vũ trụ chỉ sợ đều sẽ bị hấp dẫn.

Nhưng mà Hạ Tiểu Nịnh này…… Thật sự đối anh ấy một chút ý tưởng đều không có sao?

Lúc Lâm Vân Vân đang buồn bực trong lòng, xe đã dừng lại.

Chỉ nghe tài xế ở ghế phía trước cung kính lên tiếng, “Thiếu gia, tới rồi.”

- ----------

để lại cmt cho biết cảm xúc, like thể hiện yêu thích, vote làm động lực để sâu cày truyện tiếp nghen các bảo búi nếu có chỗ nào sai lỗi chính tả do nhấn vội, thỉnh nhắc nhở để sâu sửa để hoàn thiện hơn ^^

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Giúp đỡ một chuyện nhỏ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Biệt thự Nam Sơn tọa lạc ở ngọn núi cao nhất đế đô, tuyết dày hơn nhiều so với những nơi khác, nhiệt độ không khí tự nhiên cũng thấp hơn nhiều.

Nơi này là thắng địa trượt tuyết tự nhiên ở đế đô, biệt thự không ít, nhưng vị trí tốt nhất trên đỉnh núi cũng liền là một tòa nhà riêng biệt và hiển hách nhất.

Phong gia có người hầu quanh năm phụ trách quét dọn giữ gìn, nhận được tin tức đã sớm chờ ở cổng ra vào.

Nhìn thấy xe dừng lại, tất cả mọi người đều tiến lên mở cửa xe, cầm lấy đồ, ôm tiểu hài tử vào.

Hạ Tiểu Nịnh cái gì cũng chưa chuẩn bị đã bị quản gia nhét lên xe, giờ phút này vẻ mặt ngơ ngác chỉ có thể nhìn những túi lớn túi nhỏ hành lý người hầu xách vào, nhưng lại không thấy túi đồ nào giống như là của cô.

Mấy ngày sắp tới, cô phải làm thế nào bây giờ?

Phong Thanh Ngạn ôm Phong Mạn Mạn dẫm lên mặt tuyết đi đến bậc hành lang.

Tiểu nha đầu vừa mới được buông xuống liền quay đầu đi tìm Hạ Tiểu Nịnh, thấy cô đứng yên một chỗ, "Ba ba, Tiểu Nịnh có phải cũng muốn để cho ba ôm chị ấy qua đây hay không?"

Nghe vậy, người hầu đồng loạt quay đầu lại, ánh mắt đều hướng về mặt Hạ Tiểu Nịnh mà nhìn.

Cô gái này thật là xinh đẹp!

Phong Thanh Ngạn gõ cái đầu nhỏ đang nghĩ ngợi lung tung của con gái, "Nhanh lên trên tầng nhìn xem phòng của con đi."

"Được, con muốn ngủ với Tiểu Nịnh!"

Tiểu gia hỏa cộp cộp cộp mà lên tầng.

Phong Thanh Ngạn cũng mang theo Phong Tu Viễn đi lên.

Sau khi đi vào, Hạ Tiểu Nịnh đã tìm được phòng bếp, giải thích rõ với người hầu về thân phận của mình, cô bắt đầu làm việc.

Trong phòng bếp đầy đủ mọi thứ đồ vật, cô rất thích thú.

Còn chưa có bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, liền thấy Lâm Vân Vân chập chờn đi đến, "Tiểu Nịnh."

"Lâm tiểu thư?" Hạ Tiểu Nịnh đem nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh lấy ra, "Sao cô lại tới đây?"

"Tôi đến xem cái gì tôi có thể giúp được."

"…… Không cần, cô đi ra ngoài đi."

Lâm Vân Vân vẫn đứng ở đó, không đi.

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt không hiểu, "Làm sao vậy?"

Lâm Vân Vân có chút ngượng ngùng mà chà xát tay, "Tiểu Nịnh, cô có thể giúp tôi một chuyện hay không?"

"Có gấp không?"

Lâm Vân Vân đem cô kéo sang một bên, nhỏ giọng thì thầm.

Hạ Tiểu Nịnh nghe được đôi mắt càng ngày càng mở to hơn: "Cô xác định?"

……

Vào đêm.

Hai đứa nhỏ cùng Phong Thanh Ngạn từ bên ngoài trượt tuyết trở về, đã sớm đói đến bụng kiến nghị xì xào.

Bước vào đại sảnh biệt thự, Phong Mạn Mạn nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh đang đứng đó, lập tức chạy vội qua, "Tiểu Nịnh! Buổi tối có món gì ăn ngon không?"

Hạ Tiểu Nịnh đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ lạnh đến đỏ của cô bé, nhường ra một bước.

Tiểu nha đầu đôi mắt đột nhiên sáng ngời!

Đốt lò sưởi ở trong đại sảnh, bên cạnh tường cư nhiên là phong cách gỗ Châu Phi đáp nổi lên, bên cạnh còn có rất nhiều thú nhồi bông bày ở mặt đất trên miếng thảm, trên đó để một cái bàn nhỏ.

Thịt nướng bí mật cùng toàn bộ bánh mì ngũ cốc, kèm theo món súp bơ đặc chế, cùng với quả xoài Bố Lôi tản ra mùi thơm mê người!

"Vừa vặn hợp hoàn cảnh," cô hướng về phía hai tiểu gia hỏa cười ngọt ngào, "Mau đi rửa tay rồi tới dùng cơm đi!"

“Tiểu Nịnh vạn tuế!” Phong Mạn Mạn vung tay hô to, kéo tay Phong Tu Viễn hướng toilet chạy vào.

Có lẽ là thật sự rất đói, tiểu Thái Tử phá lệ mà bữa tối nay không có châm chọc khiêu khích cô, mà là ngoan ngoãn cùng em gái đi rửa tay.

Hạ Tiểu Nịnh cười vui vẻ còn chưa có thu lại, vô tình mà liền đối mặt với con mắt đen sâu thẳm kia của Phong Thanh Ngạn.

Ánh mắt anh rất thành thực, thẳng tắp mà dừng ở trên mặt cô……

Ngực cô bỗng nhiên nhảy lên một chút, nháy mắt mặt bị lò sưởi trong tường bên cạnh nướng đến càng ngày càng nóng lên một chút.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng mím môi, không dám cười nữa.

Người phụ nữ này đối với bọn trẻ vui vẻ ra mặt như vậy, đối với anh liền trưng ra bộ mặt công thức hóa?

Phong Thanh Ngạn ánh mắt trầm,“ Bữa tối của tôi đâu?”

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Em thích anh đã lâu rồi...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“Ở, ở dưới mái hiên!” Hạ Tiểu Nịnh ổn định hô hấp của mình một chút, “Bữa tối đã chuẩn bị xong. Thiếu gia mời anh qua đó dùng cơm!”

Cái này, đến phiên Phong Thanh Ngạn ngoài ý muốn.

Còn tưởng rằng cô lại muốn thoái thác tìm người hầu khác tới làm, không nghĩ tới cư nhiên ngoan ngoãn như vậy nói là đã làm xong.

Con mắt màu đen có chút mà híp híp, “Cô không phải là kêu tôi đến dưới mái hiên uống gió Tây Bắc chứ?”

“…… Tôi làm sao dám a!”

Tuy rằng cô thật sự rất muốn làm như vậy!

“Tin chắc là cô cũng không dám.”

Phong Thanh Ngạn hừ lạnh, tháo bao tay trượt tuyết xuống đưa cho quản gia ở bên cạnh, đến toilet rửa sạch tay, đi về hướng mái hiên.

Hạ Tiểu Nịnh lặng lẽ ở phía sau xoa xoa mồ hôi rịn trên trán.

Bỗng nhiên, một cơn gió lạnh ùa đến.

Phong Thanh Ngạn chẳng biết lúc nào quay đầu lại, “Cô đi cùng tôi.”

“A?” Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, “Tôi không đi…… không được sao?”

Nói xong, cô cảm giác tầm mắt người kia dừng ở trên người mình trở nên càng trầm lạnh hơn……

“…… Tôi, tôi đi.”

Cô căng da đầu theo qua, đứng ở phía sau anh, cách nửa mét là khoảng cách an toàn mà cô nghĩ.

Phong Thanh Ngạn thu hồi ánh mắt, mở cánh cửa đi đến mái hiên nhà.

Mặc dù là trời đông giá rét, nhưng dưới mái hiên ở đây có phòng ấm thủy tinh, chính là vì để tiện cho chủ nhà có thể ngồi ở bên trong ngắm cảnh ban đêm.

Nhưng hôm nay thủy tinh trong phòng rõ ràng không có mở đèn, chỉ còn lại ánh nến lay động, thế giới được bao quanh bởi ánh bạc.

Phong Thanh Ngạn sau khi đi vào mới phát hiện, thì ra Lâm Vân Vân cũng ngồi ở bên trong.

Cô ngồi ở sau tấm lụa mỏng màu trắng, chung quanh tựa hồ có bông tuyết rơi rơi, đối với anh khẽ mỉm cười, “Thanh Ngạn ca ca……”

Thực đẹp. Đẹp đến rung động lòng người.

Nhưng, Phong Thanh Ngạn sắc mặt đột nhiên trầm trầm xuống.

Còn tưởng rằng đầu bếp mình mời đến đổi tính, rốt cuộc chịu "hạ mình" mà tại nơi băng thiên tuyết địa này làm cho mình bữa tối ấm nóng.

Kết quả lại là có một bữa tối đặc sắc ánh nến đang đợi mình!

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà giật giật cánh môi, kéo ghế ra, ngồi ở đối diện Lâm Vân Vân.

Hạ Tiểu Nịnh thấy anh ngồi xuống, cho rằng mình đã công đức viên mãn, đang chuẩn bị xoay người chuồn đi.

“Tiếp tục phục vụ.”

Bốn chữ giống như Quỳ Hoa điểm huyệt tay hung mãnh đánh úp lại, đem cô ở ngay tại chỗ.

“……”

Nói đùa cái gì vậy, thế giới hai người bọn họ bồi dưỡng tình cảm, mình làm bóng đèn để cái gì a!

“Cái kia, tôi sực nhớ, phòng bếp lửa còn chưa tắt……”

“Ngồi xuống!”

Dứt khoát lại hữu lực, chân thật lại đáng tin.

“……” Hạ Tiểu Nịnh yên lặng ngồi xuống, đưa cho Lâm Vân Vân một cái ánh mắt ’ tôi cũng là bị ép ’.

Lâm Vân Vân cũng dùng ánh mắt tỏ vẻ đã hiểu, nhưng thời điểm tỏ tình có một người con gái khác ở đây, không khí này thật sự có chút quỷ dị……

Hạ Tiểu Nịnh nhìn xem cô, lặng lẽ mím môi khẩn, thở nhẹ, tận lực giảm xuống cảm giác sự hiện hữu của mình.

Kỳ thật cũng không có gì để phục vụ.

Đêm nay đồ ăn đều là Lâm Vân Vân làm, cô chẳng qua là đi truyền lời một chút mà thôi.

Nhưng hiển nhiên Phong Thanh Ngạn cũng không nghĩ như vậy, con mắt màu đen vẫn luôn dừng ở trên mặt Hạ Tiểu Nịnh, tựa hồ đang đợi cô làm chút gì đó.

Lâm Vân Vân tỉ mỉ chuẩn bị một bữa tối dưới ánh như vậy, lại không thể có được sự chú ý của anh, có chút không vui.

Cô đưa tay rót một ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng mà đẩy đến trước mặt Phong Thanh Ngạn.

Sau đó hít một hơi thật sâu lấy can đảm, thành kính mà mở miệng, “Thanh Ngạn ca ca, em thích…… thích anh đã lâu lắm rồi……”

Thanh âm rất nhẹ rất mềm, so với bông tuyết mỏng đang rơi ngoài cửa sổ giờ phút này còn cẩn thận hơn.

“Xin anh chấp nhận em, để em làm bạn gái của anh……”

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đột nhiên không kịp chuẩn bị hôn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh vạn phần xấu hổ, nếu như có thể, lúc này cô tình nguyện chui xuống dưới gầm bàn, cũng không muốn đợi ở chỗ này.

Bởi vì cô nghe ra được Lâm Vân Vân có bao nhiêu nghiêm túc, nhưng cũng đồng thời nhìn ra Phong Thanh Ngạn có bao nhiêu không dao động.

Anh như cũ ưu nhã mà ngồi ở chỗ kia, đong đưa ly rượu trong tay, thật giống như nghe xong chuyện không liên quan gì đến mình.

Lâm Vân Vân toàn thân căng thẳng, chỉ cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi miệng, chỉ còn chờ anh trả lời……

Cô từ nhỏ đã thích anh, ánh mắt luôn là dõi theo sau lưng anh.

Với cô mà nói, Phong Thanh Ngạn có thể thỏa mãn tất cả những tưởng tượng về hình mẫu đàn ông của cô từ thời cô ngây thơ niên thiếu đến khi bắt đầu biết yêu……

Cho dù về sau anh đã có hai đứa con không rõ lai lịch, người trong nhà người đều khuyên cô từ bỏ, cô cũng không có nghĩ tới chuyện rút lui.

Trong mắt, trong lòng chỉ có anh.

Ngoại trừ anh ra, ở bên ngoài có người đàn ông ưu tú đến thế nào, cũng không thể lọt vào mắt cô……

Thời gian, tí tách mà, vô tình trôi đi.

Trong không khí, trước sau chỉ có trầm mặc.

Hạ Tiểu Nịnh chứng kiến trên mặt Lâm Vân Vân chờ mong dần dần mà biến thành thất vọng, ngược lại, trong ánh mắt đã bịt kín dày đặc hơi nước, có thể sẽ biến thành nước mắt rơi xuống bất cứ lúc nào……

Người đàn ông này thật là, mặc dù không thích người ta, cũng phải nói rõ ràng ra a!

Như vậy quan hệ sẽ không đau khổ, một chữ cũng không chịu nói ra, càng làm người khác đau hơn a!

Thật sự không thể nhịn được, cô mở miệng, "Phong thiếu, Lâm tiểu thư còn đang đợi câu trả lời của anh!"

Phong Thanh Ngạn tay cầm ly rượu dừng lại, rốt cuộc ngước mắt, nhìn đối diện Lâm Vân Vân.

Hạ Tiểu Nịnh thấy lời mình nói tựa hồ hiệu quả, lập tức rèn sắt khi còn nóng mà đem cái ghế của mình lui về sau.

Người với ghế trực tiếp rời khỏi cái bàn hai mét, vô cùng tự giác mà đem không gian để lại cho hai người bọn họ.

Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt, sâu kín mà liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy.

Anh đi tới chính giữa, phía trước là Lâm Vân Vân, bên tay trái là Hạ Tiểu Nịnh.

"Nếu thích tôi, có phải cái gì cũng đều nguyện ý vì tôi mà làm?" Anh hỏi.

Lâm Vân Vân dường như thấy được ánh bình minh của hy vọng, lập tức kinh hỉ gật đầu, "Đương nhiên!"

"Tốt lắm. Đến, làm nhân chứng a."

Nhân chứng? Là kêu mình sao? Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đứng lên đi tới gần bọn họ, điểm này cô vẫn là cam tâm tình nguyện làm.

Vừa nghĩ đến mình muốn rửa sạch hiềm nghi câu dẫn Phong Thanh Ngạn, từ nay về sau rốt cuộc không sợ tiểu tử Phong Tu Viễn kia trợn trắng mắt khinh bỉ hoặc là không thể hiểu được vì sao bị chỉnh, tâm tình của cô liền nhịn không được mà....Một mảnh trời quang....

Lâm Vân Vân cũng đứng lên, thẹn thùng mà đi về phía Phong Thanh Ngạn.

Cô thích anh nhiều năm như vậy, rốt cuộc quả ngọt cũng tới, trong lòng đã vui sướng mà muốn bay lên!

Chỉ thấy Phong Thanh Ngạn đối với Lâm Vân Vân gật đầu nhẹ, ý bảo cô gần thêm một chút nữa.

Cô thẹn thùng mà bước tới, chờ mong mà nhắm mắt lại, chờ đợi anh tỏ tình, hoặc là…… nụ hôn của anh.

Hạ Tiểu Nịnh cũng mở to hai mắt, một cái chớp mắt một cái mà nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Cô nhất định phải làm tốt nhân chứng này, nếu không phải bởi vì sợ chọc Phong Thanh Ngạn không mất hứng, cô thật đúng là muốn lấy di động ra đem chuyện kích động nhân tâm sắp xảy ra chụp một màn, rồi để cho Phong Tu Viễn nhìn thật rõ!

Ba người đứng rất gần nhau.

Phong Thanh Ngạn rũ mắt, ánh mắt dừng ở trên mặt Lâm Vân Vân.

"Mở to mắt nhìn."

Lâm Vân Vân cảm giác chính mình giờ phút này như là đứng ở đám mây, bất kể anh nói cái gì, cô đều nghe.

Vì thế cô ngoan ngoãn mà mở mắt, cõi lòng đầy chờ mong mà nhìn về phía anh.

Chỉ thấy cánh tay dài của Phong Thanh Ngạn trực tiếp giữ Hạ Tiểu Nịnh ở bên cạnh, cúi đầu, dùng sức mà hôn lên môi cô——

- ----------

cảm ơn mọi người đã ủng hộ sâu~

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nam thần của cô đã trở về

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Một mạch lưu loát, sớm có mưu tính!

Hạ Tiểu Nịnh nhất thời ngẩn ra, đôi mắt mở to, hóa đá ngay tại chỗ.

Cánh môi bên trên, là môi mỏng mềm mại xúc cảm của anh, hormone hơi thở đàn ông, còn có không thể bỏ qua là nhiệt độ cơ thể……

Anh liền như vậy dán lên cô, không có dời đi.

Nhưng, cũng không có tính toán làm gì thêm.

Đầu óc cô chết máy, đồng tử mắt cô phản chiếu tất cả đều là hình ảnh của anh, từ trán đến lông mi thật dày, ánh mắt anh tuấn……

Tim thịch thịch thịch mà nhảy, giống như là nhịp trống đánh vào màng tai bên trên……

Ngay cả Lâm Vân Vân cũng ngớ ngẩn, một hồi lâu mới phản ứng lại được, "Tiểu Nịnh……"

Âm thanh tuyệt vọng làm Hạ Tiểu Nịnh tỉnh táo lại một chút, cô sau đó lùi mạnh về phía sau, cơn giận trong lòng một chút bốc cháy lên, "Phong Thanh Ngạn! Tên khốn kiếp nhà anh!!"

Cư nhiên như vậy mà tính kế cô!

"Cô không phải để tôi cho cô ấy đáp án sao? Tôi cho." Phong Thanh Ngạn mặt mày thanh đạm, không có nửa chút độ ấm.

Lâm Vân Vân khóe mắt đã lộ ra mơ hồ những giọt nước mắt, thanh âm nghẹn ngào: "Anh, anh thật sự…… Một chút cũng không thích em sao?"

"Cô trong lòng đã hiểu, cũng không cần hỏi lại nữa." Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt quét về phía cô, ngữ khí bình tĩnh mà tàn khốc: "Vừa rồi tôi hôn cô

ấy, không có cảm giác. Cô ấy cũng không có chủ động hôn trả lại tôi.

Cho nên Hạ Tiểu Nịnh cũng không có ý tứ câu dẫn tôi. Cô hẳn là thấy rõ ràng, liền làm chứng cho chúng tôi. Tôi coi như là mắt mù tâm đui, toàn thế giới này không còn phụ nữ, tôi cũng sẽ không thích cô ấy."

Thì ra nhân chứng là mình mà không phải Hạ Tiểu Nịnh!

"……" Lâm Vân Vân há hốc mồm, ngơ ngác mà nhìn bọn họ, thanh âm nghẹn ngào: "Em… em đã biết!"

Nói xong, liền thương tâm mà chạy ra ngoài, nước mắt rơi một đường……

"Hạ tiểu thư, hiện tại hiềm nghi của cô được rửa sạch, có thể an tâm làm bữa tối cho tôi chưa?" Phong Thanh Ngạn lành lạnh mà mở miệng, tràn ngập trào phúng.

Hóa ra là như vậy! Hạ Tiểu Nịnh nghiến răng nghiến lợi, "Hay, anh dùng một hòn đá ném chết hai chim nhạn a!"

Đã dùng phương thức cự tuyệt vô tình nhất với Lâm Vân Vân, lại…… Lại làm cô không lời nào để nói, về sau chỉ có thể ngoan ngoãn nấu cơm cho anh!

Cánh môi bên trên, nơi bị anh hôn qua như là đang thiêu đốt!

Cô một chân đá mạnh vào ghế bên cạnh, nhanh chóng mà chạy đi ra ngoài.

Vừa vặn ở dưới mái hiên gặp Phong Tu Viễn không biết ra đây làm cái gì, bước chân cô có chút dừng lại, "Chị nói một lần cuối cùng, chị không thích ba ba em, chị cũng không nghĩ muốn câu dẫn anh ta!"

"Chị……"

"Câm miệng!" Cô thô bạo mà cắt lời Phong Tu Viễn, "Chị có thích một người! Sẽ không thích ba ba em!"

Phong Tu Viễn sững sờ tại chỗ.

Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp lướt qua cậu, chạy vào biệt thự.

Phong Thanh Ngạn từ trong phòng thủy tinh đi ra, chỉ thấy đến con trai đứng một mình ở cửa.

Trong không khí, tựa hồ còn quanh quẩn lời Hạ Tiểu Nịnh vừa mới dùng hết toàn lực nói ra……

Cô nói, cô có thích người……

……

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng chạy như bay về phía nơi trước đó người hầu sắp xếp cho mình, một căn phòng nhỏ.

Dùng sức dùng sức mà hít thở thật sâu, lại vẫn là không thể kìm nén được cơn giận dưới lồng ngực.

Tuy rằng vừa mới chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước mà chạm vào một cái, nhưng chuyện thân mật như vậy cũng tuyệt đối không nên xảy ra giữa hai người bọn họ!

Tên hỗn đản kia rõ ràng liền như vậy lợi dụng cô, lại còn nhẹ nhàng bâng quơ mà kêu cô đi chuẩn bị bữa tối!

Dựa vào cái gì?

Nấu ăn là không thể làm, cô cảm thấy mình sẽ nhịn không được hạ thạch tín cho Phong Thanh Ngạn!

Dữ dội mà ở trong phòng một lát, cô hướng trên ghế mà ngồi xuống, buồn bực mà lấy mu bàn tay dùng sức mà lau cánh môi.

Chính là bất kể cô cố gắng như thế nào, cảm giác mềm mại kia cùng lửa nóng giống như là cố tình bám trụ lại,

không cách nào tìm ra, rồi lại không có ở một chỗ nào.

Như thế nào đều không thể tiêu trừ……

Di động bỗng nhiên vang lên một chút, nhắc nhở có tin nhắn mới.

Hạ Tiểu Nịnh mở màn hình điện thoại di động qua màn hơi nước còn ở trong mắt, cố gắng nhìn rõ ràng chữ phía trên.

Là khuê mật Diệp Anh gửi tới WeChat ——

[Tiểu Nịnh, ngày mai nam thần cậu về nước, cùng đi với tớ tới sân bay đón không?]

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ân nhân cứu mạng

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Mộ Đình Tiêu trở về?

Cô hít sâu một hơi, nhanh chóng hồi phục trả lời Diệp Anh: [Khi nào? Chúng ta gặp nhau ở sân bay.]

Diệp Anh rất nhanh gửi thời gian đến.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng nhớ kỹ, đi toilet rửa mặt, trở về nằm ở trên giường, ý định sớm ngày mai đến sân bay chờ một chút.

Sau đó đem album ảnh điện thoại lướt qua, tìm được một bức ảnh mình giữ được chụp rất lâu về trước——

Ảnh chụp người đàn ông mặc đồ thể thao màu đen, đứng cao ngất ở trên đống đổ nát, lo lắng mà nhìn phía trước, trên mặt tràn đầy bụi đen, sợi tóc cũng có chút hỗn loạn, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp của anh.

Mộ Đình Tiêu, ảnh đế trong mắt, người đàn ông trong lòng muôn vàn phụ nữ, hormone nam tính kích thích vô vàn ảo tưởng ……

Đại minh tinh nổi tiếng nhất trong nước, anh đóng một bộ phim điện ảnh, thù lao đóng phim liền có thể cao đến chín con số.

Nhưng đối với Hạ Tiểu Nịnh mà nói, trừ bỏ tất cả thân phận anh đang có, Mộ Đình Tiêu chỉ là ân nhân cứu mạng của cô.

5 năm trước, theo đội cứu viện lúc đó nói, khi cô nằm ở dưới đống đổ nát của trận động đất, là Mộ Đình Tiêu cùng đoàn đội từ thiện của anh đã tìm được cô, hơn nữa đem cô đào ra, đưa đến bệnh viện.

Bằng không, cô đâu còn mạng để sống đến ngày nay.

Tuy rằng từ đó về sau cô chưa từng liên lạc với Mộ Đình Tiêu, nhưng Hạ Tiểu Nịnh từ từ mà trở thành một fan hâm mộ của anh.

Đối với Mộ Đình Tiêu, cô càng chính xác hơn mà nói, là sùng bái, hơn nữa cảm kích.

Nhưng mà vừa rồi mới nói to với Phong Tu Viễn cái gọi là thích.

Nhưng cô cũng thật sự không có cách nào khác, mới nói ra một câu như vậy. Bằng không thì kế tiếp, còn không biết vị tiểu thiếu gia kia sẽ chỉnh ra chuyện xấu gì nữa khiến người khác nhức đầu để đối phó với mình……

……

Bữa sáng hôm sau, rất yên tĩnh.

Tối hôm qua Lâm Vân Vân suốt đêm rời đi rồi, dù sao cũng đã tan nát cõi lòng đầy đất, cô cũng cấp bách tìm cho mình một chỗ chữa thương.

Phong Mạn Mạn đối với sự việc xảy ra tối hôm qua hoàn toàn không biết gì cả, cái miệng nhỏ chuyên tâm hưởng thụ lấy mỹ thực Hạ Tiểu Nịnh chuẩn bị cho mình, ăn xong liền chạy đi rửa tay.

Mà Phong Tu Viễn thái độ khác thường, rất yên tĩnh, đối với bữa sáng trước mắt cũng không có phát ra bất cứ âm thanh bắt bẻ gì.

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở phía sau bọn họ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mà cúi đầu, âm thanh bình thản, “Thiếu gia, hôm nay tôi muốn xin nghỉ.”

“Không cho phép.” Phong Thanh Ngạn uống ly cà phê, đầu cũng không ngẩng lên.

“Tôi không phải hỏi anh, tôi là thông báo cho anh.” Hạ Tiểu Nịnh tháo tạp dề trên người xuống, trực tiếp đặt ở trên bàn cơm, lập tức đi ra ngoài cửa.

Anh có thể không hỏi, không quan tâm cảm thụ người khác liền tùy tiện muốn hôn thì hôn. Vậy cô cần gì phải để ý anh có cho phép hay không.

Phòng ăn, bởi vì Hạ Tiểu Nịnh đột nhiên rời đi, bầu không khí đột nhiên mà có chút đình trệ.

Phong Thanh Ngạn tay nắm chặt tờ báo cứng đờ một lát, mới một lần nữa bưng ly cà phê lên.

“Thiếu gia……” Người hầu ở bên cạnh có chút chần chờ, “Có muốn điều một đầu bếp khác lên hay không?”

“Không cần.” Phong Thanh Ngạn buông ly xuống.

“Cái kia…… Bên ngoài tuyết vẫn còn đang rơi, Hạ tiểu thư một mình xuống núi, sợ là bất tiện a? Có cần phái tài xế đưa đi không……”

Ông vốn không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng xem Hạ Tiểu Nịnh này thật sự rất được tiểu tiểu thư yêu thích, chỉ sợ đến lúc đó cô rời đi, sẽ khiến cho Phong Mạn Mạn không vui.

Phong Mạn Mạn không vui, dù chỉ là một chút, cũng sẽ làm cho Phong Thanh Ngạn không vui.

Đến lúc đó toàn bộ biệt thự khả năng sẽ tiến vào mùa đông thực sự……

“Bác lo lắng như vậy, không bằng bác đi cùng cô ta?” Phong Thanh Ngạn buông ly cà phê xuống, đứng dậy, đem con trai đã ăn xong bữa sáng từ trên ghế kéo xuống, “Đi thôi, trượt tuyết nào.”

Chỉ là một đầu bếp nhỏ người toàn xương mà thôi, không có cô, hôm nay chẳng lẽ bọn họ phải đói chết sao?

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mộ Đình Tiêu, i love you!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Buổi chiều.

Trong đại sảnh đến sân bay đông nghịt các cô gái trẻ.

Hạ Tiểu Nịnh thật vất vả mới vào được, tìm nửa vòng mới tìm được quả đầu tóc xoăn, mang một cái túi vải lớn, ăn mặc màu sáng phối với quần màu bút chì,Diệp Anh: “Tiểu Nịnh, lại đây!”

Diệp Anh đối với cô vẫy tay, đem cô kéo qua đám người, chen vào hàng đầu tiên.

Tại sân bay, nhân viên an ninh được phái đi, thiết lập lan can, miễn cho đến lúc người hâm mộ nhìn thấy thần tượng của mình như thể sói đói nhào qua.

“Máy bay mất nhiêu lâu mới tới?”

Hạ Tiểu Nịnh thật cẩn thận mà cầm lấy hộp cơm trưa giữ nhiệt trong tay, nhìn vào bên trong.

“Còn ba mươi phút nữa.” Diệp Anh nhìn thấy thứ trên tay cô, “Chuẩn bị đồ ăn cho anh ấy?”

“Ừm.”

“Cậu biết rõ anh ấy sẽ không nhận, cho dù nhận, cũng không dám ăn.”

Đừng nói những vệ sĩ đó sẽ không đồng ý, cho dù Mộ Đình Tiêu thật sự cầm lấy thì như thế nào?

Cuối cùng còn không phải chỉ biết đổ vào thùng rác.

"Đây là một phần tâm ý cùng cảm kích của tớ." Hạ Tiểu Nịnh rất cố chấp.

Ân cứu mạng, nhất định phải báo đáp.

Tuy rằng chút báo đáp này không đủ để nói, nhưng đối với cô mà nói, là chuyện tốt duy nhất có thể làm được trước mắt.

Diệp Anh cũng không để ý lời này của Hạ Tiểu Nịnh, đã có người giơ tấm poster của Mộ Đình Tiêu bắt đầu thét chói tai, cô cũng nhanh chóng hòa nhập vào trong đó.

"Mộ Đình Tiêu, I love you——"

"Nam thần Mộ Đình Tiêu, anh là giỏi nhất!!"

"A a a ～～～ tôi quả thực không thể tin được tôi sắp được nhìn thấy thần tượng của tôi rồi!!"

……

Đủ loại thanh âm đánh vào màng tai, Hạ Tiểu Nịnh đứng ở giữa các cô, tâm tình không thể nói là không kích động nhất, nhưng ngược lại là an tĩnh nhất trong đám đông.

Ba mươi phút sau, cuối cùng ở bên trong sân bay cũng truyền đến thông báo hạ cánh của chuyến bay.

Tiếng thét chói tai càng thêm kịch liệt, sắp đem nóc nhà lật bay đi.

Các nhân viên an ninh gắt gao mà chống đỡ lan can, ngăn không cho người đẩy chúng ra.

Các fangirl từng bước từng bước mà đều nhón chân lên, liều mạng mà xô đẩy lên phía trước.

Hạ Tiểu Nịnh giữ chặt hộp cơm giữ nhiệt trong tay, không để nó bị rơi ra.

Rất nhanh, phía sau cửa truyền đến tiếng bước chân của kiểm an.

Tai cô sắp bị tiếng thét chói tai làm cho điếc, chỉ có thể yên lặng mà đem hộp cơm giữ nhiệt trong tay ôm đến chặt hơn.

Các vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh từ trong thông đạo VIP đi ra.

Bị thân hình cao lớn của bọn họ vây quanh, người ở bên trong khẩu trang màu đen che mặt, một thân áo trắng, môi mỏng gợi cảm ở dưới ánh đèn tạo một đường cung đẹp.

"A —— Mộ Đình Tiêu!!"

Tiếng thét chói tai càng thêm điên cuồng!

Trong lúc nhất thời có hoa cầm tay, cũng có những món đồ chơi sang trọng, còn có một cuốn vở nhỏ xin chữ ký.

Chỉ có Hạ Tiểu Nịnh cầm hộp cơm giữ nhiệt ở giữa, thật lúng túng……

Bọn vệ sĩ mặt không biểu tình mà ở phía trước giải phóng đường đi, Mộ Đình Tiêu ở phía sau giơ tay, nhẹ nhàng mà vẫy chào lại các fan của mình.

Không khí tại hiện trường quả thực rất náo nhiệt, rất nhiều fan hâm mộ đều sắp muốn ngất xỉu.

Nhưng anh vẫn một cái vật cũng chưa có nhận lấy.

Có một lực rất lớn từ phía sau đẩy tới, người phía sau mặt không thấy rõ lắm, liều mạng mà lách về phía trước.

Hạ Tiểu Nịnh lảo đảo, cả người không thể khống chế được lực mà ngã mạnh về phía trước——

Ba~ một tiếng, cả người cùng hộp cơm giữ nhiệt cùng nhau té ngã trên đất, còn bị chân người nào đó dẫm một cái lên trên mu bàn tay, đau đến nước mắt cô muốn tuôn ra.

Chung quanh vẫn còn tiếng hò hét chói tai, hưng phấn của những cô gái kia, cũng không có ai cũng chú ý tới đã có người bị các cô xô ngã.

Mắt thấy lại có bàn chân một người đang muốn đạp lên bắp chân, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng nắm lấy lan can bên cạnh muốn đứng dậy.

Chung quanh, bỗng nhiên liền an tĩnh.

- ----------

Đoán xem là ai nào các nàng~

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Anh ấy còn nhớ rõ cậu!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Mộ Đình Tiêu đột nhiên dừng bước, xoay người về hướng fans hâm mộ bên này, sau đó nâng lên ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nhàng mà đặt ở lên đôi môi của mình, đẹp mắt làm tư thế "Xuỵt".

Mọi người nghe theo lời anh đều như bị đột nhiên ấn xuống nút chế độ yên lặng, thật sự đứng yên tại chỗ, ngoan ngoãn mà không di chuyển, không gây ồn ào.

Hạ Tiểu Nịnh cũng cảm nhận được biến hóa bất thình lình, đang muốn ngẩng đầu nhìn xem chuyện gì xảy ra, một bàn tay đã đưa tới trước mặt cô.

Lòng bàn đường vân quẩn quanh, trắng nõn tinh tế, đốt ngón tay thẳng tắp lịch sự tao nhã……

Cô sửng sốt, người cũng đã được nâng dậy.

Mộ Đình Tiêu không biết tháo kính râm ra khi nào, đỡ cô từ trên mặt đất đứng dậy.

Hạ Tiểu Nịnh ngẩng đầu, vừa vặn cùng anh bốn mắt nhìn nhau……

Trong mắt, phảng phất chợt thấy được óng ánh sắc hoa, cô có chút hoảng hốt.

Chi lan ngọc thụ, kèm theo vầng sáng.

Dùng tám chữ hình dung Mộ Đình Tiêu giờ phút này, nhưng mà lại rất phù hợp.

Giờ phút này anh một thân áo trắng quần trắng, càng làm nổi bật lên làn da trắng của anh, thân hình cao dài, khí chất ôn nhã.

"Đừng để bị té nữa." Anh ấm áp mà mở miệng, "Đứng vững."

"……Ah." Hạ Tiểu Nịnh ngơ ngác mà nhìn nụ cười êm dịu như gió của anh, gương mặt của cô mơ hồ mà bắt đầu nóng lên.

"Tiểu Nịnh, tận dụng thời cơ a!" Diệp Anh ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Hạ Tiểu Nịnh như ở trong mơ mới tỉnh lại, nhanh chóng ổn định tâm trí, "hộp cơm của em, muốn tặng cho anh……"

"Hộp cơm?" Mộ Đình Tiêu nhẹ nhàng quay đầu.

"Ở chỗ này, Mộ tiên sinh." Vệ sĩ lập tức nhặt lên, đưa tới tay anh.

Hộp cơm màu trắng không lớn, phía trên in hình hoa tường vi màu hồng nhạt, còn có thể mơ hồ sờ được nhiệt độ bên trong.

"Cảm ơn." Mộ Đình Tiêu cười khẽ, tựa hồ rất có hào hứng, "Nhất định vị rất ngon."

"Anh thích là tốt rồi……"

Hạ Tiểu Nịnh không nghĩ tới anh bình dị gần gũi như vậy, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu cười cười.

Trên màn ảnh Mộ Đình Tiêu biến hóa rất nhiều vai, nhưng trong cuộc sống Mộ Đình Tiêu mang đến cho cô cảm giác rất hòa đồng, vừa ấm áp vừa ôn

nhu, giống như là tia sáng đầu tiên chiếu vào những đám mây vào sáng sớm.

Làm người ta không thể giữ được, nhưng lại cảm thấy ấm áp.

"Tiên sinh, chúng ta cần phải đi……"

Vệ sĩ lên tiếng nhắc nhở.

Mộ Đình Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, đem cái hộp cơm kia cầm vào trong tay mình, động tác mười phần ưu nhã mê người.

Được vệ sĩ che chắn xung quanh, anh bắt đầu cất bước đi ra ngoài cửa.

Trước khi đi còn đưa tay, nhẹ nhàng mà xoa xoa đầu Hạ Tiểu Nịnh, tươi cười ôn nhu: "Sau này còn gặp lại."

Hạ Tiểu Nịnh ngốc ngốc mà đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng anh chậm rãi biến mất ở ngoài cửa sân bay, sau đó, mới vui vẻ mà cười rộ lên……

"Tiểu Nịnh, anh ấy còn nhớ rõ cậu a?" Diệp Anh vẻ mặt hưng phấn mà đi tới, "Đã qua 5 năm rồi, nam thần chúng ta trí nhớ cũng thật là quá tốt rồi!"

Hạ Tiểu Nịnh nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Anh ấy ngay cả tên tớ cũng không biết, làm sao mà nhớ rõ tớ chứ?"

"Vậy tại sao anh ấy lại nói sau này sẽ còn cùng cậu gặp lại?"

"Phỏng chừng là lời khách sáo thôi."

"Thật là."

Diệp Anh kéo cánh tay Hạ Tiểu Nịnh, trong lúc ánh mắt người hâm mộ còn đang ghen ghét nhanh chóng mà rời khỏi sân bay.

……

Phía bên kia.

Vệ sĩ vây quanh dưới xe Mộ Đình Tiêu.

Bentley màu trắng rất nhanh rời khỏi sân bay.

Trợ lý từ hàng ghế trước xoay người lại, "Tiên sinh, hộp cơm này để tôi đi xử lý."

Đồ vật fans tặng rốt cuộc không an toàn, càng giữ lại trong tay, càng sẽ có những nguy hiểm phát sinh không ngờ tới được.

Lần trước ở nước ngoài có fans tặng hoa hồng cư nhiên trong đó cất giấu ma túy không màu không mùi, cũng còn may là bọn họ kịp thời phát hiện, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.

Mộ Đình Tiêu đem hộp cơm cầm lên, đưa tới.

Trợ lý đang muốn đưa tay ra đón.

Dường như bên cạnh hộp cơm có ánh sáng nhạt chợt lóe lên của vật gì đó, nhìn kỹ, rõ ràng là dán nhãn mã QR.

Phía trên là một cái quảng cáo nhỏ, tổng cộng cũng chỉ có năm chữ vô cùng ít ỏi, rất nhỏ lại không đáng yêu chút nào làm người ta chú ý——

Quán ăn nhỏ Nịnh Tâm.

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngoại trừ baba em

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

——————

……

Diệp Anh lái xe đem Hạ Tiểu Nịnh về Hạ gia, nhân tiện ở lại dùng bữa, sau đó cảm thấy mỹ mãn mà gói lấy vài món ăn ba Hạ Tiểu Nịnh làm ở tủ lạnh rồi rời đi.

Hạ Tiểu Nịnh cùng Cố Lâm Anh cùng nhau lột xong một sọt to bạch quả, sau đó mới trở lại phòng ngủ nhỏ của mình.

Trước khi đi ngủ, lại không hiểu sao mà nghĩ tới gương mặt nhỏ bánh bao của Phong Mạn Mạn, cũng không biết tiểu nha đầu buổi tối hôm nay có ăn ngon miệng hay không……

Di động bỗng nhiên đinh một chút, có tin nhắn đến.

Là một dãy số lạ, đuôi của số thực bộ dáng vênh váo, nhưng tin nhắn gửi tới lại là một bộ dạng mềm mại, dễ thương——

[Tiểu Nịnh, chị đã ngủ chưa? Em là Mạn Mạn nha ～～～]

Đằng sau còn có một biểu cảm thỏ con đáng yêu.

Tiểu nha đầu đi nghỉ đông, cho nên điện thoại di động cũng bị bỏ lệnh cấm?

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng bò dậy, vui vẻ nhấp vào khung trả lời, đánh chữ vào: [còn chưa ngủ đâu. Mạn Mạn có ngoan ngoãn ăn bữa tối không?]

Khả năng là cô bé đánh chữ tương đối chậm, cho nên cô phải đợi một hồi lâu mới nhận được câu trả lời——

[ngoan ngoãn ăn hết, nhưng không có chị làm ăn không ngon.]

Đằng sau còn có một biểu cảm bé thỏ con không vui.

Biệt thự Nam Sơn, Phong Mạn Mạn ở trong ngực Phong Thanh Ngạn, mặt mũi không vui, "Ba ba, con bảo ba giúp con gửi ba chữ moah moah moah cho Tiểu Nịnh, tại sao không có?"

Phong Thanh Ngạn trầm mặc, một lát sau, ngữ khí như thường: "Ba bỗng nhiên quên ba chữ kia viết như thế nào."

"……" Một bên Phong Tu Viễn giương mắt nhìn baba mình liếc mắt một cái, lại cúi đầu chơi tiếp trò chơi ghép hình của mình.

Phong Mạn Mạn tin tưởng không nghi ngờ, "Vậy ba sẽ giúp con gõ một câu, hỏi chị ấy có nhớ con hay không."

"…… Cái này không cần hỏi."

"Nhất định phải hỏi!" Phong Mạn Mạn bím tóc trên đầu đều dựng lên, "Bằng không đêm nay ba kể mười lần chuyện cổ tích con cũng không ngủ!"

Mười lần, không phải mười câu chuyện!

Tiểu nha đầu này ưa thích sự đơn giản lặp đi lặp lại, cho nên khi tức giận sẽ để cho Phong Thanh Ngạn một câu chuyện cổ tích mà kể lại mười lần.

Nội dung tương tự nhau lặp đi lặp lại mười lần…… Đây quả thực là kiểu tra tấn không phải của người đối với Phong Thanh Ngạn.

Hơn nữa, tiểu nha đầu hôm nay từ toilet ra, lúc sau phát hiện Hạ Tiểu Nịnh không có ở đó, làm ầm ĩ rất lâu, rất lâu sau mới bị trấn an tốt, vạn nhất đêm nay lại giày vò, bọn họ còn ngủ được hay không?

Nghĩ điểm này, Phong Thanh Ngạn lập tức gõ chữ, đã gửi tới.

Đinh một tiếng, vốn dĩ Hạ Tiểu Nịnh sắp ngủ lại tỉnh táo hẳn, ấn mở tin nhắn chưa đọc——

[Chị nhớ em không? Mạn Mạn.]

Còn cố tình viết tên? Chẳng lẽ tin nhắn này không phải con bé tự mình gửi? Mà là Phong Tu Viễn giúp con bé gửi tới?

Hạ Tiểu Nịnh càng nghĩ càng cảm thấy khả năng.

Không trả lời thì không được, vạn nhất tiểu gia hỏa còn ở bên kia chờ không ngủ được nghĩa là cô đã tạo ra nghiệp chướng nặng nề.

Nhưng trả lời lại, nói nhớ, chỉ sợ sẽ bị tiểu tử Phong Tu Viễn nói cái gì mà đã bắt được cái chuôi, đến lúc đó chỉnh ác chỉnh mình liền nghĩ không ra.

Gãi gãi đầu từ trên giường ngồi dậy, cô suy nghĩ thật tốt, trong chốc lát, mới chậm rãi mà gõ chữ lên khung trả lời——

[chị cũng nhớ em nha……]

Gõ xong lúc sau, theo bản năng mà muốn ấn xuống nút gửi đi, lại bỗng nhiên dừng một chút.

May mắn còn không có gửi đi, bằng không lại muốn trở thành nghi phạm rồi.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng cơ trí mà ở phía sau thêm vào một loạt chữ, sau đó mới ấn gửi đi.

Biệt thự bên kia, màn hình di động sáng ngời, Hạ Tiểu Nịnh gửi tin nhắn tới, tin nhắn cứ như vậy không sót chữ nào rơi vào mắt Phong Thanh Ngạn——

[chị cũng nhớ em nha (ngoại trừ ba ba của em)……]

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lại có thể biết uy hiếp người...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"Thật tốt quá! Tiểu Nịnh nói chị ấy nhớ con!"

Phong Mạn Mạn vui vẻ mà nhìn chằm chằm vào màn hình di động, tự động loại bỏ mất tất cả những lời khác sau chữ "nhớ em".

"……" Phong Thanh Ngạn cảm thấy mấy chữ đằng sau kia có chút chói mắt, nhìn thoáng qua con gái tự động loại bỏ nhữ như vậy, đem điện thoại cất vào trong túi của mình, "Được rồi, ngủ."

"Tiểu Nịnh ngày mai sẽ trở lại chứ?" Phong Mạn Mạn có chút không xác định, cũng lo lắng.

Đêm nay cô bé chỉ ăn năm phần no bụng, muốn đem bụng để lại cho bữa sáng tình yêu ngày mai Tiểu Nịnh làm.

Phong Thanh Ngạn nâng mông nhỏ của con gái, một tay xách con trai từ trên sàn lên, "Yên tâm, cô ấy không dám không tới."

Tiền vi phạm hợp đồng ba chữ tuyệt đối sẽ giống như văn chú trên Ngũ Chỉ Sơn, ép tới con khỉ nhỏ họ Hạ kia không dám lỗ mãng.

Cô nói xin nghỉ phép một ngày thì ngày mai sẽ nhất định trở về.

……

Ngày hôm sau.

Bữa sáng trên bàn.

Phong Thanh Ngạn lần đầu tiên nếm trải tư vị bị vả mặt.

Năm phút trước quản gia gọi điện tới tới nói cho anh, Hạ Tiểu Nịnh tiếp tục xin nghỉ phép.

Nguyên nhân…… Không rõ.

Phong Mạn Mạn vẻ mặt thâm thù đại hận mà nhìn bánh mì nướng đường trước mặt mình.

Cái này không có Tiểu Nịnh không được thơm ngọt, không có Tiểu Nịnh nướng không mềm xốp, không có Tiểu Nịnh bày trí không đẹp……

Tóm lại, chính là không được!

Cô bé tay cầm nĩa nhỏ, "Con muốn đi tìm Tiểu Nịnh! Ba ba, ba dẫn con đi!"

Phong Thanh Ngạn cũng không ngẩng đầu lên: "Không được."

"Không dẫn con đi mà nói, bài tập kì nghỉ đông này ba ba tự mình phụ đạo cho con a!"

"……"

Con gái anh thật sự bị dạy hư, cư nhiên học được cách uy hiếp người……

……

Hạ Tiểu Nịnh sáng sớm có chút đau đầu nghẹt mũi, liền trực tiếp gọi điện thoại cho lão quản gia xin nghỉ phép.

Dù sao người lớn cảm mạo chỉ là việc nhỏ, nhưng lỡ như đến đó lây bệnh cho hai tiểu quỷ kia, cô gánh lấy tội ác tày trời.

Đi một chuyến chợ buổi sáng về, cô xách nguyên liệu nấu ăn mới ổn định mà đi tới hướng quán ăn nhỏ của mình.

Vẫn còn vài mét là tới, liền nhìn trước cửa nhỏ có người.

Âu phục màu trắng phối với áo sơmi màu tím đậm, vừa thanh lịch vừa ưu nhã, sống mũi trên kính râm hình như đã gặp đâu đó ngày hôm qua.

Hạ Tiểu Nịnh ước chừng sửng sốt một phút mới xác định đây không phải ảo giác của mình, "Anh là…… Mộ Đình Tiêu?"

Trong âm thanh mang theo vài phần không chắc chắn.

Mộ Đình Tiêu liếc mắt nhìn cô một cái, thực tự nhiên mà cầm lấy những túi nguyên liệu nấu ăn mới, "Mở cửa."

"……"

Không phải là tưởng tượng, thật chân thật……

Hạ Tiểu Nịnh nào dám để ân nhân của mình xách đồ ăn, "Để tôi xách cho."

Mộ Đình Tiêu quay đầu nhìn cô, dường như là đang suy nghĩ về lời nói của cô, bỗng nhiên cười.

Nụ cười này giống như gió xuân, đem trái tim người ta làm tan chảy……

Hạ Tiểu Nịnh ngơ ngác mà nhìn anh, cũng đã quên chuyện mình cần làm.

"Lát nữa tôi ở đây ăn, cho nên vẫn là để tôi xách cho." Anh vô cùng tự nhiên mà đi về phía trước.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Ân nhân, hình tượng này của anh với con người rắn rỏi trên màn ảnh cách xa vạn dặm a!

Cô mở ra cửa quán ăn ra, hai người đi vào.

Mộ Đình Tiêu một tay khác đem hộp cơm đặt lên bàn, bên trong không có gì, lại được rửa sạch.

Hạ Tiểu Nịnh có chút cảm động, rốt cuộc ý niệm báo ân nhiều năm của mình như vậy rốt cuộc cũng tận mắt thấy mình làm được, thực làm người ta vui mừng.

Cô đưa tay muốn đem hộp cơm lấy về, dùng một chút lực, lại phát hiện hộp còn đang bị đầu ngón tay Mộ Đình Tiêu gắt gao giữ lấy.

"Mộ tiên sinh?"

"Ừ."

"Hộp cơm có thể trả lại cho tôi."

Mộ Đình Tiêu đầu ngón tay chưa buông, "Chocolate su kem, rượu Rum bánh ngọt, blueberry thư phù."

"……?"

Đưa hộp cơm liền đưa hộp cơm, đang êm đẹp mà đọc tên bánh ngọt làm gì?

Hạ Tiểu Nịnh không hiểu gì mà nhìn anh.

Mộ Đình Tiêu đối với cô hơi mỉm cười, "Những thứ này phiền toái trong chốc lát giúp tôi đựng trong hộp cơm, gói lại."

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh soái, anh có lý

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Ân nhân nguyện ý tiếp nhận mình báo ân là chuyện tốt.

Nhưng ân nhân cường hành mình báo ân, là một chuyện vô cùng áp lực.

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở sau quầy bếp, một bên quấy chocolate, một bên khẩn trương nhìn thấu qua cửa sổ nhỏ xem bên ngoài.

Bây giờ là buổi sáng, sẽ không có ai tới đây dùng cơm.

Chỉ đặt tám bàn nhỏ trong sảnh, bởi vì Mộ Đình Tiêu đến mà có vẻ lu mờ.

Anh thật giống như Ám Dạ phát sáng, bất kể đi đến chỗ nào, đều khiến xung quanh mình trở thành nền, hết thảy đều lu mờ.

Đại minh tinh cộng thêm đại ân nhân thực sự chạy đến quán ăn nhỏ của mình để ăn.

Thật sự là quá không chân thực……

Dường như có tầm mắt đang nhìn mình từ phía sau lưng, Mộ Đình Tiêu quay đầu lại.

Ánh mắt, chạm vào nhau.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng cúi đầu, có chút cảm giác nhìn trộm người khác bị chộp được, đôi má bắt đầu nóng lên đỏ như lửa.

Làn da trắng nõn nà, giống như là trái đào chín vừa mới chín dưới ánh sáng, bề ngoài trắng lại hồng, rất khác biệt.

Mộ Đình Tiêu ánh mắt dừng ở vài sợi tóc đang rũ xuống ở bên má cô, một lát sau, mới chậm rãi dời đi.

Hạ Tiểu Nịnh quản lý quán ăn nhỏ một mình, tuy rằng ngày thường rất bận, nhưng kĩ năng kinh doanh của cô rất thuần thục, nhanh tay.

Rất nhanh đã làm xong mấy cái chocolate su kem, nóng hổi mà bưng ra.

Anh cầm lấy một cái nho nhỏ mà cắn một miếng, "Rất thơm ngon a, mùi vị không tệ."

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô có chút im lặng mà nhìn anh.

"Cùng nhau ăn." Mộ Đình Tiêu đem đĩa đẩy sang bên kia cho cô, "Không cần khách khí."

"……"

Rốt cuộc ai mới là chủ quán đây?

Hạ Tiểu Nịnh ngồi xuống, cũng cầm lấy không khách khí mà bắt đầu ăn, "Không nghĩ tới là chính anh ăn……"

Mộ Đình Tiêu sửng sốt, đưa tay búng vào trán của cô, "Nghĩ gì thế? Chính tôi còn phải hô hấp, ngủ, sống nữa mà!"

“……” Cô quýnh một chút, không chân thật cảm giác bị anh nhìn ra, “Em vừa rồi nghĩ rằng anh kêu em làm mấy thứ này gói lại, là cho người khác ăn.”

“Ăn ngon như vậy, tôi vì cái gì phải cùng người khác chia sẻ?” Mộ Đình Tiêu ra vẻ đó là điều đương nhiên.

Được rồi, anh soái anh có lý. Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà không cãi cọ.

Chocolate su kem độ ấm vừa phải, cắn xuống một miếng, trong miệng vẫn còn lưu hương.

Cô đối với tay nghề của mình vẫn rất là tin tưởng, cũng rất nhanh ăn xong một cái, lúc chạm vào cái thứ hai, đĩa trống rỗng không còn gì nữa.

Gặp qua người tham ăn, cũng gặp qua lớn lên đẹp trai, nhưng cô chưa thấy qua đẹp trai mà phần ăn có thể lớn như vậy……

Yên lặng mà rút tay ra khỏi đĩa, cô bưng đĩa trống đứng lên, định đi vào phòng bếp làm món điểm tâm ngọt tiếp theo.

Cổ tay đột nhiên bị chế trụ, truyền đến một cảm giác nóng.

Hạ Tiểu Nịnh còn không có phản ứng lại chuyện gì xảy ra, Mộ Đình Tiêu đã đứng lên, ngón tay nhẹ nhàng mà xoa nhẹ cánh môi cô, “Dính chocolate rồi……”

Cô sửng sốt.

Ngón tay anh đã lau sạch từ nơi vừa lau đến bên kia.

Lau một đường cong thật dài, động tác không nhẹ không nặng, vô cùng tự nhiên, sau khi lau xong lúc sau rất nhanh thu hồi, dường như không có chút ý nào đi quá giới hạn.

Lại làm tim Hạ Tiểu Nịnh thịch thịch thịch mà tăng tốc độ nhảy, cô mất tự nhiên mà dời đi ánh mắt, vội vàng cúi đầu, “Cảm ơn.”

“Không khách khí.” Mộ Đình Tiêu thanh âm thản nhiên mà lịch sự.

Hạ Tiểu Nịnh giơ tay, theo bản năng mà dùng mu bàn tay chạm vào nơi vừa rồi bị anh lau qua, như thể là bị tia lửa nhỏ đốt phỏng vậy……

Còn không có kịp an ủi trái tim đang rung động của mình, cô liền nghe được sau lưng leng keng một tiếng, âm thanh của bảng điện tử chào đón ở ngưỡng cửa tự động vang lên.

Có người đến.

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Là vì yêu đương!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Phong Thanh Ngạn ôm Phong Mạn Mạn mới vừa đẩy cửa kính quán ăn nhỏ ra, liền nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh cùng một người đàn ông đứng mặt đối mặt, cô cúi đầu, vành tai một bên mang theo màu hồng rất khả nghi.

Cái bộ dạng cụp mi rũ mắt kia, thật giống như là một đôi tiểu tình nhân dường như vừa mới hôn xong, vô cùng…… ngại ngùng?

Hóa ra cô xin nghỉ phép chính là vì yêu đương.

Lông mày rậm nhéo nhéo, anh đặt con gái xuống.

Phong Mạn Mạn xoay chân nhỏ chạy nhào tới trong lòng ngực Hạ Tiểu Nịnh, ủy khuất ba ba mà ôm chặt cô, “Tiểu Nịnh, bữa sáng em không ăn

no……”

Hạ Tiểu Nịnh không nghĩ tới cô bé sẽ đến, theo bản năng mà nhìn thoáng qua Phong Thanh Ngạn ở cửa.

Không hiểu sao lại nghĩ đến nụ hôn chuồn chuồn lướt nước trong phòng thủy tinh kia……

Ánh mắt nhanh chóng mà thu trở về, bên tai cô bắt đầu nóng lên, ngay cả chào hỏi một tiếng với anh cũng không có, trực tiếp ôm tiểu nha đầu liền đi vào phòng bếp.

……

Hai người đàn ông đứng ở sảnh, ánh mắt nhạt nhẽo mà liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Phong tổng.” Mộ Đình Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

“Mộ tiên sinh.” Phong Thanh Ngạn cũng nhẹ nhàng lên tiếng.

Một bên là người thừa kế hào môn, một bên là đại minh tinh được săn lùng nhất, bọn họ đã chạm mặt qua mấy lần ở mấy nơi, cũng biết lẫn nhau, nhưng cũng không thân.

Chào hỏi xong, hai người liền đều tự tìm một cái ghế để ngồi xuống, ai cũng không nói gì thêm.

Phòng bếp cùng sảnh ăn cách nhau một cái cửa sổ nhỏ, có thể nhìn rõ người bên trong đang làm cái gì.

Phong Thanh Ngạn ngước mắt, liền thấy được Hạ Tiểu Nịnh đặt con gái mình ở trên bàn ăn cao, dùng một cục bột nặn thành một bé thỏ con để trêu chọc con bé.

Tiểu nha đầu chóp mũi dính một chút bột mì, cười đến đặc biệt vui vẻ.

Theo tính khí của Phong Thanh Ngạn, yêu cầu đối với vệ sinh rất cao, không cho phép con gái mình có một chút nguy hiểm cùng sơ xuất, càng sẽ không để con bé tiếp xúc đến môi trường không sạch sẽ.

Đầu ngón tay anh đặt trên bàn ăn nhỏ giật giật, nhưng đến cùng…… Cũng không có đứng lên đi ngăn cản cái gì.

Mộ Đình Tiêu cũng rất có hứng thú mà nhìn. Sau một lát, anh mới đem ánh mắt thu hồi lại, dừng ở trên kệ. Phía trên có cái hộp đựng danh thiếp bằng gỗ. Anh đứng dậy, rút ra một tờ đặt ở trong lòng bàn tay. Trên mặt giấy trắng thuần thiết in ba chữ cùng một cái mã QR, trừ cái đó ra thì mặt không có gì khác.

Hạ Tiểu Nịnh……

Hóa ra tên cô ấy gọi như vậy.

Thật đúng là nhân vật đặc biệt, thanh lệ động lòng người. Phong gia anh cũng là biết một ít, mức độ giàu có đã vượt xa hơn hai chữ hào môn để hình dung, nói Phong Thanh Ngạn có thể ở đế đô thậm chí cả nước một tay che trời, hô mưa gọi gió cũng chút nào không khoa trương.

Nhưng một người có địa vị cao quý như anh ta hôm nay vậy mà đầu hàng, nhân nhượng trước người có địa vi thấp, mang theo con gái bảo bối tới một quán ăn nhỏ như vậy để ăn.

Hạ Tiểu Nịnh này, thật đúng là làm người ta thực ngạc nhiên……

……

Một giờ sau, Hạ Tiểu Nịnh mang hộp cơm trưa đã gói xong, đi theo sau là Phong Mạn Mạn ăn đến bụng nhỏ tròn vo từ trong phòng bếp đi ra.

Cô cẩn thận bọc hộp cơm bằng vải hoa làm cotton sạch, đưa cho Mộ Đình Tiêu, “Chocolate su kem bị anh ăn hết rồi, rượu Rum bánh kem cùng blueberry thư phù đều ở bên trong.”

“Cảm ơn.” Mộ Đình Tiêu đứng dậy, nhẹ nhàng nói lời tạm biệt cô.

Hạ Tiểu Nịnh vẫn luôn đứng ở cửa, nhìn anh đi lên một chiếc xe Bentley màu trắng ven đường. Cho đến khi đèn hậu ô tô biến mất sau góc rẽ đầu phố, cô mới buông xuống cánh tay đang của mình, khóe môi với đuôi lông mày mang theo ý cười chậm rãi vào trong quán.

Ai ngờ mới vừa đi vào, một giọng nói lành lạnh liền bổ tới ——

“Hạ tiểu thư vô cớ bỏ bê công việc, hóa ra là bởi vì để làm mấy món điểm tâm nhàm chán cho người mình thích như vậy. Thật sự khiến người làm gia chủ tôi đây lau mắt mà nhìn.”

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Hiệu quả Bao quân vừa lòng!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nhìn về phía Phong Thanh Ngạn, phát hiện mặt mày anh nặng nề, rõ ràng là đang không vui.

Đại khái là bởi vì ngày mùa đông này mà anh còn phải lặn lội dưới tuyết đem Phong Mạn Mạn đưa tới nơi này, cho nên không vui a?

Cô vốn định nói đó không phải người mình thích.

Nhưng nghĩ lại, dứt khoát không giải thích.

Tùy anh, muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ.

Lần này, thì anh ta sẽ không nghĩ là mình đang đùa với anh ta chứ?

Ai ngờ cô không nói lời nào, rơi vào trong mắt cha con hai người quả thực chẳng khác nào là cam chịu (mặc định thừa nhận).

Phong Mạn Mạn ngược lại một chút cũng không mất mát, "Tiểu Nịnh chị có người chị thích. Tối hôm qua còn nói nhớ em, em rất cảm động!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh nhéo nhéo khuôn mặt cô bé, rót một ly trà giúp tiêu hóa thức ăn đặt ở trên bàn trước mặt cô bé.

Phong Mạn Mạn nhìn về phía đối diện, phát hiện sắc mặt ba ba giống như đen kịt.

Cô bé lặng im, sau đó thực thân mật mà đem ly trà kia đẩy đến trước mặt Phong Thanh Ngạn, "Ba ba, Tiểu Nịnh nói không nhớ ba, ba đừng nản lòng. Uống ly trà a."

"……"

Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào ly trà giúp tiêu hóa mùi thơm lan tỏa bốn phía kia, cảm thấy mình căn bản tới đây dạ dày chưa ăn đến bất cứ thứ gì cả.

Anh cái gì đều còn chưa có ăn thì cần tiêu hóa cái gì?

Hết lần này đến lần khác kẻ đầu sỏ gây tội bây giờ còn ở quầy ăn vẻ mặt mãn nguyện tự đắc mà bưng ly trà uống đến vui vẻ.

Hạ Tiểu Nịnh này rốt cuộc còn có...một chút tính tự giác mình là đầu bếp của nhà người ta hay không?

Đem trà một lần nữa thả lại trong tay Mạn Mạn, anh đứng dậy, đi đến quầy ăn.

Hạ Tiểu Nịnh đang ở một bên uống trà vừa phân tâm, trong lòng tự hỏi kế tiếp muốn chuẩn bị menu gì, đỉnh đầu bỗng nhiên có một cái bóng bao trùm xuống.

Ngẩng đầu, liền thấy được khuôn mặt tuấn tú Phong Thanh Ngạn không có biểu tình gì, "Đi làm bữa sáng cho tôi."

"Tôi……"

" Cô lại muốn dùng cái cớ gì để không làm cho tôi ăn, tôi không ngại bây giờ liền tự thể nghiệm lại lần nữa hồi ức đêm qua cho cô nhớ, tôi là làm như thế giúp cô chứng minh trong sạch."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh mặt liền đỏ, đỉnh đầu toạc ra một đám mây hình nấm nổ tung.

Cô nhanh chóng buông ly trà chạy hướng phòng bếp, “Không phải là bữa sáng thôi sao! Tôi lập tức làm!”

Người đàn ông này còn có thể có chút mặt mũi nữa hay không, rõ ràng là hắn cưỡng hôn người ta, hết lần này đến lượt khác còn nói được lẽ thẳng khí hùng như vậy!

Thật sự là cực kỳ khó chịu!

Cô buồn bực mà đến trong phòng bếp bật bếp, trước nấu lên một nồi nước.

Hơi nước nóng phả vào mặt, như là cảm giác cái hôn kia đã trở lại.

Làm cho gương mặt cô vốn là đỏ hồng, lại lần nữa nóng lên, như là tùy thời có thể tích ra như nước trái cây vậy……

Phong Thanh Ngạn đối với việc đầu hàng vô điều kiện của cô, kết quả này coi như vừa lòng, một lần nữa ngồi trở lại đối diện Phong Mạn Mạn, một bên giúp cô bé lau vết bột mì dính trên mặt, một bên chờ bữa sáng của mình.

Hạ Tiểu Nịnh chờ nước nấu sôi, mở nắp nồi một phen buông ra Q đạn thủ công bột, xoay người từ tủ lạnh lấy ra thịt gà đã xé thành nhỏ buông vào, phóng muối...

Mì sợi gà tơ rau tâm, lại phối hợp với canh hải sâm loãng cô chuẩn bị quanh năm, ngon vô cùng.

Hết thảy đều chuẩn bị tốt, cô ngước mắt nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy Phong Thanh Ngạn cao lãnh như thường mà tựa lưng vào ghế ngồi bễ nghễ, hết thảy như vị quốc vương trẻ tuổi, tựa hồ cũng có chút hưởng thụ thành công vừa rồi đem cô một phen chụp chết.

“……”

Người đàn ông này!

Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, trong lòng ngọn lửa nhỏ từ từ tán loạn.

Dựa vào cái gì anh hôn người lung tung, anh còn có lý?

Không được, thù này cô phải báo lại!

Bưng tô mì kia, cô chớp mắt, dừng ở một bên trên giá phòng bếp.

Phía trên kia có đặt một bình thủy tinh nhỏ.

Bên trong chứa gia vị bí chế Hạ Chí Dũng đưa cho cô, trong suốt không màu.

Nhìn không chút nào thu hút, nhưng vị giác hiệu quả…… Tuyệt đối bao quân vừa lòng a!

(*) bao quân: vua mặt đen, biết Bao Thanh Thiên đồng nghĩa biết Bao đại nhân, biết Bao đại nhân thì sẽ biết Bao quân.

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Sẽ bị hủy dung sao?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh bưng mặt, biết vâng lời mà đi ra ngoài, cầm tô mì đặt trước mặt Phong Thanh Ngạn.

Sau đó còn nghiêng người, nhanh nhẹn giúp anh rút đôi đũa lại đặt ở bên cạnh tay anh.

Làm xong những thứ này, cô mới khoanh tay mà đứng, ân cần mà nhìn anh.

Thậm chí còn đối anh khẽ cười cười.

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn tô mì kia một cái.

Súp được phủ mịn, mặt trên nổi lơ lửng rau quả tươi non, thoạt nhìn vô cùng ngon miệng.

"Lạnh sẽ ăn không ngon ah, thiếu gia."

"Vậy sao?" Phong Thanh Ngạn cầm lấy chiếc đũa, đưa tới trước mặt cô, "Xem ra cô đối tô mì chính mình làm này rất hài lòng, không bằng cô ăn trước đi."

"……" Hạ Tiểu Nịnh cười cứng ở khóe miệng, "Tôi ăn xong bữa sáng rồi. Còn cùng Mạn Mạn ăn điểm tâm ngọt. Ăn không nổi."

"Ah, vậy cũng được."

Phong Thanh Ngạn đem chiếc đũa thả lại trên bàn, cũng không có ý định đưa lên tay lần nữa.

"…… Anh không phải đói bụng sao?"

"Bỗng nhiên không đói bụng."

Hạ Tiểu Nịnh không có cam lòng, nhưng cũng chột dạ biết mình không thể biểu hiện quá rõ ràng, chỉ có thể đưa tay tới, định đem tô mì kia trở về.

"Tôi lấy nửa năm tiền lương của cô lệnh cho cô ăn hết tô mì này."

Anh nói một câu bay bổng mà áp lại đây, Hạ Tiểu Nịnh lập tức đứng tại chỗ.

Đây là uy hiếp! Không ăn mì liền bị trừ tiền lương! Cô mới không tin Phong Thanh Ngạn đây là đang quan tâm mình.

Việc đã đến nước này, cô cũng đã rõ ràng, đây là bị anh nhìn thấu rồi.

Nhưng không có đạo lý a, gia vị cô thêm vào là không màu không vị, sau khi ăn mới có thể cảm giác được vị đau khổ đến suy sụp.

"Tôi thật sự không đói bụng……"

"Ăn đi." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà đem chiếc đũa nhét vào tay cô.

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nhanh khóc, nhìn tô mì kia, vẻ mặt giãy giụa cùng thống khổ, muốn hay không ôm một đùi lớn, cầu tha a? Có lẽ còn có một đường sống cơ……

Cửa bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, Phong Tu Viễn xoa đôi mắt chạy vào, "Con ở trên xe ngủ rồi cũng không có gọi con! Ba ba, ba thật quá đáng! Ồ, cái này thoạt nhìn thơm quá!"

Nói xong không chờ những người khác phản ứng lại, cậu đã bưng lên tô lên, ừng ực ừng ực mà uống hai phần nước mì.

"……" Phong Thanh Ngạn mặt đều đen.

Tuy rằng biết Hạ Tiểu Nịnh không đến mức hạ độc chỉnh chết mình, nhưng bây giờ Phong Tu Viễn uống, không biết sẽ có cái gì phản ứng bất lợi gì……

Quả nhiên, tiểu gia hỏa tay run lên, cầm chén nặng nề mà đặt lên bàn, "Thật cay!!! A ——"

Cay đến đổi sắc thái, so ớt Ấn Độ ma quỷ còn muốn đáng sợ hơn gấp trăm lần!!

Hạ Tiểu Nịnh cũng tuyệt đối không nghĩ tới cuối cùng sẽ là cậu bé trong lúc chạy vào đã vô tình thay mình giải vây, nhất thời cũng có chút ngây dại.

"Nước a!!!" Phong Tu Viễn phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhất thời xúc động thiếu chút nữa đem nước bể cá bên cạnh bưng lên uống.

Hạ Tiểu Nịnh như ở trong mơ mới tỉnh, nhanh chóng kéo cậu chạy vào trong phòng bếp.

Hạ Tiểu Nịnh lấy một khối đá trong tủ lạnh ra, sau đó mới miễn cưỡng làm Phong Tu Viễn trấn định một chút.

Tiểu gia hỏa vẻ mặt ai oán, hung hăng nhìn chằm chằm cô, "Tôi sẽ chết sao?"

"…… Sẽ không, chỉ là cay một chút mà thôi."

"Tôi đây sẽ bị hủy dung sao?" Cậu đã cảm giác được trên mặt mình bắt đầu xuất hiện một loại cảm giác nóng như lửa.

Nhìn miệng cậu đã sưng lên như lạp xưởng, Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà dời đầu đi chỗ khác, "…… Sẽ không."

Phong Tu Viễn lại từ biểu tình của cô nhìn ra manh mối, lập tức lấy di động ra muốn soi mặt mình xem thế nào.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng từ trên giá bên cạnh lấy tới một cái khẩu trang ngày thường mình hay dùng nấu cơm mang lên cho cậu, "Đừng nhìn, nhìn em sẽ muốn khóc."

Phong Tu Viễn: "……

Cậu hiện tại cũng rất muốn khóc!

Phong Thanh Ngạn vẫn luôn đứng ở cửa phòng bếp, nhìn bọn họ xử lý đến không sai biệt lắm, mới dùng tầm mắt lãnh trầm quét về phía Hạ Tiểu Nịnh, "Cô, đi ra đây cho tôi."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh chân mềm, ô ô ô làm sao bây giờ, thật sự rất muốn trốn……

- ----------

#cầu_phiếu_a

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kéo xuống bình quân giá trị nhan sắc cả nhà

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Ra đến bên ngoài, Phong Thanh Ngạn để lại hai nhóc ở trong sảnh chơi, chính mình dẫn Hạ Tiểu Nịnh đưa tới ven đường.

Rốt cuộc chuyện tàn bạo máu tanh này, để cho hai nhóc nghe thấy thì không tốt.

Ai ngờ Hạ Tiểu Nịnh ngay cả giãy giụa đều không có một chút, trực tiếp rưng rưng cầu xin tha thứ, "Thiếu gia, tôi sai rồi……"

"……"

Phong Thanh Ngạn vốn định mắng cô vài câu, ai ngờ cô bỗng nhiên một chút như vậy liền chịu thua, làm anh nghẹn lời mất vài giây.

Cuối cùng khuôn mặt điềm tĩnh, lạnh lùng nói, "Trừ ba tháng tiền lương!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh cam chịu số phận.

Vốn dĩ chỉ nghĩ là chỉnh người lớn một chút, hiện tại vô tình làm bị thương tới trẻ con, cô cũng rất áy náy.

Tưởng tượng đến khuôn mặt Phong Tu Viễn miệng thì sưng như lạp xưởng, cô không hiểu sao mà lại có chút muốn cười……

Phong Thanh Ngạn đem biểu lộ nhỏ của cô thu hết vào mắt, "Dám cười lên tiếng, liền trừ nửa năm tiền lương!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh quyết đoán mà quay đầu, tự giác mà chạy vào bên trong, "Tôi đi nấu một tô mì nữa! Bye bye!"

"Không cần."

Phong Thanh Ngạn từ phía sau cô bước lên, chỉ hai ba bước liền nhẹ nhàng đuổi kịp cô, chân dài chính là chọc người ghen ghét.

"Cái kia…… cái kia, thiếu gia ngài muốn ăn chút gì không?" Cô thật cẩn thận hỏi.

Ngay cả từ ' ngài ' cũng được sử dụng, có thể thấy được là thật tâm ăn năn.

"Phạm vào sai lầm lớn như vậy, muốn dùng một tô mì để đuổi tôi?"

Phong Thanh Ngạn đi tới cửa, cường thế mà lật tấm biển "Hoan nghênh quý khách" sang mặt "Tạm dừng buôn bán".

Hạ Tiểu Nịnh lập tức cảnh giác mà nhìn anh, "Tôi hôm nay cảm mạo, không thích hợp đi làm."

"Cảm mạo? Hoàn toàn chính xác là không thích hợp để đi làm."

Anh nhìn chằm chằm cô, như có điều suy nghĩ.

Vốn tưởng rằng anh sẽ không tin tưởng, nhưng hiện tại rõ ràng nói chuyện tốt như vậy, Hạ Tiểu Nịnh lập tức cảm thấy anh có thể là bề ngoài lạnh nhạt, nhưng là một ông chủ tốt quan tâm tới nhân viên của mình, "Vậy cảm ơn thiếu gia, lát nữa tôi liền đóng cửa quán rồi về nhà nghỉ ngơi."

Anh vừa rồi treo lên Tạm dừng buôn bán, cũng hẳn là có ý này, cô có lẽ không có đoán sai.

Phong Thanh Ngạn ném ra một thẻ đen, "Gần đây có siêu thị, tầng một nhập khẩu nguyên liệu nấu ăm tươi mới cũng có nhiều thứ Mạn Mạn thích ăn. Chúng tôi hôm nay ngay ở chỗ này ăn cơm."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh thu hồi lại ý nghĩ của mình về ông chủ tốt, cầm lấy thẻ đen bị vứt đến trên người, nhìn anh.

"Cô cảm mạo còn không có khỏe hết đúng không?" Phong Thanh Ngạn dường như đoán được cô lại muốn nói cái gì.

Hạ Tiểu Nịnh vô lực mà gật đầu.

"Vậy cách Mạn Mạn xa một chút là được."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh ngay cả sức lực kháng nghị đều không có.

Bạo quân! Khủng long! Nhà tư bản! Vô nhân tính!

……

Nửa giờ sau.

Hai lớn hai nhỏ cùng nhau xuất hiện ở ngoài cửa siêu thị.

Phong Thanh Ngạn ôm Phong Mạn mạn, Hạ Tiểu Nịnh nắm tay Phong Tu Viễn.

Tổ hợp giá trị nhan sắc ba người gây sự chú ý lớn không hề áp lực mà hấp dẫn ánh mắt mọi người, mà một bên nhìn đến Phong Tu Viễn mang khẩu trang không thể thấy kỹ được, khá đáng tiếc.

Rõ ràng hình như là người một nhà, như thế nào mặt cậu bé lại ú như vậy? Mặt đều sưng, rõ ràng kéo thấp bình quân giá trị nhan sắc cả a……

Cô bé la hét muốn xem cá, để cho ba ba ôm mình qua.

Phong Tu Viễn đứng ở phía sau, miệng lạp xưởng vẫn còn nóng rát mà đau nhức, không chút khách khí mà liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Nịnh, "Xem ra chị đây ngay cả tình yêu đều không cần bồi dưỡng, trực tiếp chuẩn bị cùng ba ba tôi tiến vào giai đoạn củi gạo mắm muối a!"

Hạ Tiểu Nịnh đôi mắt nhìn chằm chằm vào chỗ sưng phù của cậu, "Chị còn có gia vị cay bí chế so với sáng nay càng cay hơn, em có muốn thử xem không?"

"……" Phong Tu Viễn co rút lại một chút, đối với cô làm cái mặt quỷ, sau đó nhanh như chớp chạy xa.

Hạ Tiểu Nịnh bên tai thanh tịnh, đi tới khu vực hải sản, liền thấy Phong Mạn Mạn ở bên kia đong đưa cái đầu nhỏ, "Đẹp mắt cũng vô dụng thôi, phải ăn ngon mới được! Con cá này nhìn ăn cũng rất ngon!"

……

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Một lớn, hai nhỏ...thật thê thảm a!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Không hổ là em gái nhỏ của mình, ngay cả ánh mắt chọn cá giống đều mình không có sai biệt.

Hạ Tiểu Nịnh hài lòng mà chạm lên tay nhỏ của Mạn Mạn, sau đó cầm lưới bắt cá bên cạnh, vớt con cá đang bơi kia lên.

Con cá chấn kinh, dùng sức giãy giụa, khơi dậy không ít bọt nước, văng tung tóe về phía Mạn Mạn bên kia.

Phong Thanh Ngạn theo bản năng nghiêng người đem con gái bọc ở trong ngực, mặt bị nước văng lên nhưng căn bản không cơ hội lau đi.

Những giọt nước ướt chảy xuống theo đường mặt anh, không ngừng nhỏ giọt xuống cổ rồi vào cổ áo sơmi đen tinh xảo và đắt đỏ kia……

Nhìn anh mặt đen trầm xuống, Hạ Tiểu Nịnh cố gắng làm ra vẻ mặt mình là người vô tội, đồng thời giúp mọi người gọi cá.

Cảm ơn con cá nhỏ, tim cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Làm tốt lắm!

Lát nữa lúc đem nó làm đồ ăn, cô nhất định sẽ nhẹ nhàng một chút!

Hôm nay đã có người tính tiền, cô sẽ không khách khí mà chọn thật nhiều nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng.

Đều là ngày thường bản thân vô cùng muốn mua để thực hành tay nghề, lại không nỡ mua chúng.

Rốt cuộc quán ăn nhỏ là con đường thường đi của người dân, những thứ quá đắt không thể bán được.

Từ siêu thị trở về, bàn trong phòng bếp được chất đống bởi nguyên liệu nấu ăn.

Phong Thanh Ngạn mang theo hai nhóc đi ra ngoài, vừa rồi Mạn Mạn nói muốn đi mua số thứ gì đó mà Hạ Tiểu Nịnh nghe không rõ.

Cô vừa vặn có thể bắt đầu yên tĩnh nấu ăn.

Ba con bào ngư được rửa sạch sẽ, cùng cánh gà, môi cá, gân chân thú, mực và các nguyên liệu khác đều được chuẩn bị tốt, sau đó dùng nước luộc gà, đem nguyên liệu nấu ăn này bỏ vào nồi nấu, bật lửa nhỏ.

Đến buổi tối Phật nhảy tường mới có thể ăn hết.

Hạ Tiểu Nịnh nghĩ đến lát nữa chờ Mạn Mạn ăn vào sẽ có bộ dạng thỏa mãn, không hiểu sao cảm thấy rất vui vẻ.

Cái kia một nhà ba người trước khi rời đi đã nói qua giữa trưa không trở lại ăn cơm, Hạ Tiểu Nịnh chính mình làm vài món hải sản.

Hôm nay nguyên liệu nấu ăn chính là Phong bạo quân tự mình bỏ vốn mua về, cho nên cô cũng không có lật lại tấm biển Tạm dừng buôn bán.

Coi như một ngày nho nhỏ cho mình lười biếng là được rồi.

Đã đến buổi chiều, cô lại chuẩn bị tốt mấy món sở trường của mình, chờ bọn họ trở về, còn thiếu chút nữa có thể hạ nồi.

Ai ngờ lần chờ đợi thứ nhất kéo dài tới khi sắc trời đã tối, lần chờ đợi thứ hai là tới khi đã rực rỡ bóng đèn, cũng không thấy bóng dáng mấy người bọn họ.

Hạ Tiểu Nịnh gọi vào dãy số lúc trước đã gửi tin nhắn cho mình, Phong Mạn Mạn không có nghe điện thoại.

Cô một là không biết số di động của những người khác, hai là không rõ ràng lắm bọn họ đi nơi nào, trong khoảng thời gian ngắn cách nào cũng không được.

Cầm khăn quàng cổ trên kệ, quấn quanh đầu, cô dứt khoát đứng ở ngoài cửa, vừa bước vừa nhìn xem các hướng xung quanh.

Chiếc Rolls-Royce màu đen rất dễ làm người khác chú ý, nếu như đã tới, cô liếc mắt một cái cũng có thể phát hiện.

Nhưng thật lâu về sau, bọn họ vẫn là không có tới.

Trời giá rét, không biết Mạn Mạn có lại la hét đói bụng muốn khóc nhè hay không……

Đầu óc cô đều là nghĩ là cô bé, liên tiếp giơ cổ tay lên xem thời gian, đã qua 8 giờ.

Có mấy người qua đường đi qua, ngăn không được tiếng thở dài, "Thật đáng tiếc a!"

"Đúng vậy, tuổi còn trẻ như vậy! Còn mang theo hai đứa nhỏ!"

"Hai đứa nhỏ kia thật sự dễ thương, đôi mắt to, đi ra ngoài như thế nào lại gặp phải chuyện như vậy!"

Hạ Tiểu Nịnh nghe được hai đứa nhỏ, trong lòng lộp bộp một tiếng, vội vàng túm chặt cánh tay người nọ, "Xin lỗi, tôi mạo muội hỏi một chút, các người đang nói cái gì vậy?"

"Tai nạn xe hơi a, cô không biết?" Người qua đường kia chỉ tay nói, "Thì ở góc rẽ phía trước, một lớn hai nhỏ, thật thê thảm a!"

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: Tia ai oán nhỏ của Phong Thanh Ngạn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Tai nạn xe hơi?

Hạ Tiểu Nịnh trong đầu lập tức trống rỗng, ngay cả cảm ơn cũng đều quên nói, theo hướng đối phương chỉ mà chân chạy đến như điên.

Từ cuối cùng "thảm" người qua đường kia nói tựa như là sét đánh ở trong lòng cô, thiếu chút nữa làm cô té ngã xuống.

Thật vất vả chạy tới ngã tư, nhìn thấy nơi này toàn là người, vây quanh lại thành mấy tầng đầu người, quả thực chật như nêm cối.

Còi cảnh sát kéo vang, chung quanh đều được kéo tuyến cảnh giới, cảnh sát cố gắng mà duy trì trật tự, để xe cứu thương có thể kịp thời tiến vào.

Đám người ở bên kia mỗi người nói ý kiến của mình xì xào gây ồn ào, người có thể khả năng giúp đỡ lại chẳng có mấy người.

Hạ Tiểu Nịnh dốc sức liều mạng mà đi vào trong, chỉ có thể từ khe hở nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc đậu ở chỗ đó, cửa ghế lái đã mở, máu lan ra khắp đường.

Cả người cô choáng váng, một tiếng mà khóc òa lên.

Người chung quanh bị hoảng sợ, lập tức tự giác mà đưa cô đi tới phía trước, "Người nhà, người nhà đến!"

Hạ Tiểu Nịnh phá vỡ vòng vây, nhìn đến cách đó không xa có người ngồi dưới đất, trên đùi bị thương nặng, bên người còn có hai đứa trẻ đang ngồi, ô ô ô mà khóc lớn trong nước mắt.

Nhìn vào hai bóng lưng nho nhỏ, thật sự là Phong Mạn Mạn cùng Phong Tu Viễn.

Cô thoáng có chút đau buồn, chạy như điên qua đó, dưới chân lại không cẩn thận dẫm lên tuyết một phát, mắt liền thấy mình sắp trượt ngã. Cánh tay bỗng nhiên bị người kéo một chút, ngay sau đó, liền thấy được khuôn mặt của Phong Thanh Ngạn dính đầy máu, "Cô tới nơi này làm cái gì?"

“……”

Hạ Tiểu Nịnh hoang mang.

Hết nhìn anh, lại nhìn sang bóng lưng người lớn đang ngồi cách đó không xa.

Cô run lên một chút, run run mở miệng, “Anh đây là…… Hoàn hồn sao?”

“……” Phong Thanh Ngạn đưa tay, búng một cái thật mạnh lên trán cô, “Cô nhìn xem một cái! Xe chúng tôi đang chạy bình thường, đối phương đột nhiên vượt quá tốc độ, nên bị đâm không nhẹ!”

“…… Cho nên người kia không phải anh?”

“……” Vấn đề này chẳng lẽ không rõ ràng sao? Phong Thanh Ngạn đỡ trán, “Đương nhiên là không phải!”

Hạ Tiểu Nịnh đã rõ ràng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Vậy hai đứa nó là đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn nó bị sợ hãi.”

Mạn Mạn nhát gan, lúc xảy ra tai nạn xe hơi sợ tới mức không nhẹ, kết quả cắn một miếng lên trên cánh tay của Phong Tu Viễn bên cạnh, đau đến cậu cũng oa oa khóc to.

Hai đứa hiện tại đều ở bên kia gân cổ lên khóc, cho nên mới làm người khác cảm thấy bọn họ cũng bị thương giống như người lái xe vi phạm luật lệ kia.

Hạ Tiểu Nịnh bước nhanh mà đi tới, một trái một phải mà đem hai đứa kéo tới, liên tục xác định hai đứa không có bị thương chỗ nào, sau đó trái tim cô cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Không biết vì cái gì, vừa rồi lúc nghĩ lầm hai đứa bị thương, tim cô quả thực như là bị bàn tay vô hình nào đó nắm lấy, không ngừng khiến máu bên trong bị ép ra, làm cô liền hô hấp đều trở nên khó khăn.

Trong đầu có một suy nghĩ, nếu hai đứa trẻ này có xảy ra việc gì, cô chết cũng sẽ không bỏ qua cho hung thủ…

Phong Thanh Ngạn bởi vì vừa rồi cứu người, cho nên dính máu lên người, thấy cô nhào qua ôm hai đứa nhỏ mảy may không chút tổn thương nào của mình không ngừng an ủi, anh cũng là im lặng.

Hạ Tiểu Nịnh chờ mình hồi phục lại, mới đưa hai đứa nhỏ hướng bên này đi.

Nhìn đến trên áo sơ mi của Phong Thanh Ngạn có mảng lớn màu máu, cô sắc mặt biến đổi, “Thiếu gia, anh không sao chứ?”

“Có việc cũng kém sắp chết không nhiều lắm, cô thật sự là nhãn lực tốt!” Phong Thanh Ngạn cười lạnh.

“……” Hạ Tiểu Nịnh sờ sờ mũi.

Là ảo giác sao?

Không hiểu sao cô cứ cảm thấy trong giọng nói cứng rắn băng lạnh kia…… Cất giấu một tia ai oán nhỏ?

———————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sinh nhật

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

————————

……

Xe cứu thương đến rất nhanh, lập tức đem người đàn ông kia lên trên cáng cứu thương rời đi.

Ngã tư có camera giám sát, cho nên việc xác định trách nhiệm vô cùng đơn giản, là toàn bộ trách nhiệm của đối phương.

Cảnh sát tự nhiên nhận ra vị này, là nhân vật lớn thường xuyên xuất hiện ở các trang báo kinh tế tài chính, lấy lệ hỏi vài câu, rồi đem người thả ra.

Phong Thanh Ngạn để cho trợ lý đưa quần áo tới rồi lái xe đi bảo hành sửa chửa lại, đi đến khách sạn bên cạnh quán ăn nhỏ thay đổi quần áo rồi trở lại, thời gian đã hơn 9 giờ tối.

Hạ Tiểu Nịnh trước cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một chén súp nóng an ủi, sau đó mới quay về phòng bếp.

Vừa mới bận rộn xong, đem đồ ăn đặt lên bàn, cô thấy cửa bị đẩy ra.

Âu phục màu đen áng mây, phối với áo sơ mi màu xám bạc, bên ngoài lại thêm một áo khoác màu đen.

Rõ ràng không có kiểu dáng đặc biệt, lại bị Phong Thanh Ngạn mặc đến đặc biệt khí chất.

Anh đi tới, đặt những thứ trong tay trên bàn để đi rửa tay.

Đóng gói tinh xảo, bên trong hóa ra là một cái bánh kem.

Phong Mạn Mạn vui vẻ mà ngẩng đầu lên, "Hôm nay là sinh nhật chúng em nha! Đây là bánh kem buổi chiều chúng em làm khi đến cửa hàng thủ công! Tiểu Nịnh chị có ngạc nhiên không?"

Nói xong, cô bé lấy ngọn nến từ túi bên cạnh ra, đổ rầm rầm ra hơn chục cây.

"……"

Hạ Tiểu Nịnh không có ngạc nhiên, nhưng ngược lại kinh ngạc vì hai đứa nhỏ mới có sáu tuổi, cần đến nhiều nến sinh nhật như vậy làm gì.

Đang muốn giúp bọn họ thu lại, chỉ thấy Phong Tu Viễn cầm lấy ngọn nến rồi bắt đầu cắm lên trên bánh kem.

Động tác thuần thục, không nhiều không ít, vừa vặn cắm đủ ba mươi tám cái.

"Ba ba ba mươi hai cái, anh và em sáu cái." Phong Tu Viễn đối với Phong Mạn Mạn vẫn còn đang cố sức đếm đếm nói.

"Ba người là cùng một ngày sinh nhật?" Hạ Tiểu Nịnh kinh ngạc.

Không có chuyện trùng hợp như vậy a……

"Tiểu Nịnh, chúng em không có sinh nhật." Phong Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn cô, âm thanh nhỏ mảnh, "Nhưng quản gia bá bá nói, chúng em bị đưa về bên người ba ba ngày đó, vừa lúc là sinh nhật ba ba. Cho nên ba ba đem ngày đó làm sinh nhật cho chúng em. Mỗi năm, chúng em đều cùng nhau ăn sinh nhật!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nghe cô bé nói xong, không hiểu sao chỗ ngực đau khẩu mũi cay cay.

Còn không bằng trùng hợp đâu……

Hoá ra hai nhóc này, là bị mẹ bọn nó vứt bỏ sao?

Cô không dám hỏi nhiều, nhanh chóng đem bánh kem đặt ở giữa, sau đó lại đem đồ ăn mình làm ăn đẩy đến trước mặt hai nhóc, "Đêm nay các em không cần khách khí, muốn ăn cái gì, chị sẽ làm thêm cho các em."

Trong lòng, rất thương tiếc cho hai nhóc.

"Chúng em có ba ba là đủ rồi!" Phong Mạn Mạn nhìn thoáng qua Phong Thanh Ngạn đang ở bên kia lau tay, nhỏ giọng mà nói, "Cho dù……không có ba ba cùng mẹ giống như các bạn học khác, cũng…… Cũng không thành vấn đề."

Cô bé vừa nói nhỏ vừa lại hiểu chuyện, làm Hạ Tiểu Nịnh càng thêm đau lòng, chẳng biết tại sao, cô không thích khóc, thế nhưng bởi vì mấy câu nói đó của Mạn Mạn trong ánh mắt có một tầng nước hơi mỏng.

Một bên Phong Tu Viễn nhìn qua, "Mạn Mạn, em không thể nói như vậy. Chúng ta ngoại trừ có ba ba, còn có tiền vô tận, tiền đồ tươi sáng, vô số người ủng hộ, sau khi lớn lên muốn làm gì liền làm vậy, có quyền lựa chọn! Cuộc sống vẫn rất là tốt đẹp, rất phong phú, em phải từ nhiều khía cạnh mà đánh giá nó!"

Lời này từ trong miệng một cậu nhóc sáu tuổi nói ra, có chút non nớt buồn cười.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cuộc sống thật sự là như vậy, không có người nào có thể thập toàn thập mỹ, nhưng có thể liên tục điều chỉnh suy nghĩ và hài lòng với bản thân.

Ở bên kia Phong Thanh Ngạn lau khô tay đã trở lại, ngồi ở đối diện hai đứa nhỏ.

Thấy Hạ Tiểu Nịnh không di chuyển, anh nhẹ nhàng lên tiếng gọi cô, "Cô cũng lại đây ngồi đi."

————————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ước nguyện thứ hai

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

————————

Chỗ này cũng không phải trang viên cạnh bờ biển của anh, nếu Phong Thanh Ngạn đã nói vậy, Hạ Tiểu Nịnh cũng không ngượng ngùng, lập tức đi qua ngồi.

Cái bàn hình chữ nhật không lớn, một bên hai đứa trẻ ngồi đối diện với hai người lớn.

Sau khi ăn gần xong, Phong Thanh Ngạn lấy ra một cái bật lửa để đốt nến, Hạ Tiểu Nịnh cũng đứng dậy tắt đèn.

Trong ánh nến màu mật ong, đôi mắt của hai đứa nhỏ thoạt nhìn càng thêm sáng trong hơn.

Cũng không biết mẹ bọn nhỏ là người nào, cư nhiên có thể hạ quyết tâm hai đứa nhỏ xinh xắn lại dễ thương như vậy.

Bọn nhỏ cùng nhau cất giọng trẻ con mà hát một lần bài hát sinh nhật, cuối cùng lại đứng dậy, từng đứa một hôn một cái trên má ba ba mình.

"Ước nguyện gì đi." Phong Thanh Ngạn xoa đầu mỗi đứa một cái, "Như cũ, điều ước của ba để lại cho Mạn Mạn."

Phong Tu Viễn đối việc này không hề phân chia này vì đã quá quen rồi.

Cậu chắp tay ở trước ngực, vô cùng thành kính mà ở trong lòng ước nguyện.

Phong Mạn Mạn bởi vì có hai ước nguyện, cho nên tùy ý hơn nhiều, chờ Phong Tu Viễn ước xong, cô bé lập tức đưa tay, nhắm mắt lại, "Thứ nhất, tôi hy vọng sau này mỗi ngày đều được ăn ngon, hy vọng đều là Tiểu Nịnh làm cho tôi!"

Hạ Tiểu Nịnh: "…… Em tiếp tục nói ước nguyện thứ hai."

Nếu là ước cô cả đời ở Phong gia làm đầu bếp, cô có khả năng sẽ nổ tung ngay tại chỗ.

Ai ngờ cô bé bỗng nhiên im lặng, đong đưa hai bím tóc nhỏ làm như thật sự suy nghĩ một chút, sau đó mới trịnh trọng mở miệng, "Ước nguyện thứ hai của tôi không thể nói ra được, nhưng nó giống như ước nguyện của anh trai! Hy vọng có thể sớm ngày thực hiện!"

Sau khi ước xong, hai cái đầu nhỏ ghé lại, cùng nhau thổi tắt nến.

Phong Thanh Ngạn cắt bánh kem ra, đưa cho hai đứa nhỏ một người một miếng, cuối cùng đưa một miếng cho Hạ Tiểu Nịnh.

"Anh không ăn?" Cô hỏi.

Anh nhìn chằm chằm vào bánh kem kia, vẻ mặt ghét bỏ.

Hạ Tiểu Nịnh cũng tùy ý anh, tự mình cầm lấy cái thìa ăn vài ngụm, hương vị thật không tồi, bơ vào miệng là tan, bánh kem cũng mềm mại thơm ngọt.

"Mạn Mạn, năm trước em ước nguyện cái gì vậy?" Cô thuận miệng hỏi.

Đang vùi đầu ăn nên cô bé không thể trả lời cô.

“Vĩnh viễn không cần làm đề toán học.” Phong Thanh Ngạn bên cạnh rất chi là nhàn rỗi, cư nhiên phá lệ mà trả lời câu hỏi nhàm chán của cô.

“……”

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà cúi đầu xiên một miếng xoài bỏ vào trong miệng mình, xem ra mình so với đề toán học, quan trọng hơn một chút như vậy……

……

Ăn xong bánh kem, Phong Mạn Mạn lại cùng Hạ Tiểu Nịnh chơi một lát, thật sự không chịu nổi nên cùng Hạ Tiểu Nịnh giao hẹn là ngày mai cô phải tới trang viên sớm một chút thì mới được, cuối cùng dựa vào trong lòng ngực ba ba mình ngủ thiếp đi.

“Biểu hiện rất tốt, tiền lương không trừ.” Phong Thanh Ngạn ném xuống những lời này, sau đó mang theo hai đứa nhỏ lên chiếc xe mà trợ lý đem đến.

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Tôi cảm ơn anh a, bạo quân đại nhân!

Nhưng mà đêm nay…… cô cùng cô bé chơi đến thực là vui vẻ.

Cho nên cũng không so đo nữa.

Sau khi dọn dẹp xong quán ăn nhỏ một chút, liền đóng cửa trở về nhà.

Cố Lâm Anh còn đang đợi ở cửa, thấy cô trở về mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng con gái hàn huyên vài câu, lấy cho cô một bộ đồ ngủ để cô tắm rửa xong rồi đi ngủ sớm một chút.

Hạ Tiểu Nịnh lên tiếng "được".

Kết quả tắm rửa xong mới phát hiện mình không thích hợp ——

Buổi sáng vốn dĩ cho rằng chỉ là cảm mạo.

Kết quả hiện tại cư nhiên cả người nóng hổi, ngay cả đi đường đều như là đang say.

Cô mở ra cửa phòng tắm ra, đi ra vừa kêu được một tiếng mẹ, trước mắt liền đột nhiên tối sầm, bịch một tiếng mà ngã xuống trên mặt đất……

————————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Từ chức! Không làm nữa!

……

Phong Thanh Ngạn đã 5 năm không có tổ chức yến tiệc sinh nhật, rốt cuộc bị người ta đưa tới một cặp song sinh anh thừa nhận đời này một lần như vậy đã là cực hạn.

Nhưng lúc trở lại trang viên bên bờ biển, trong phòng khách vẫn là chất đầy đủ loại lễ vật, quà cáp khác nhau.

Anh trầm ổn bế con gái đang ngủ ngon lành băng những đống quà xa xỉ chồng chất như núi kia.

Quản gia cung kính đi theo sát sau lưng bọn họ, dắt tay tiểu thiếu gia.

Lúc đến bậc cầu thang, Phong Thanh Ngạn dừng chân một chút, “Đem thứ kia, sáng mai đưa cho Hạ Tiểu Nịnh đi.”

Cô hôm nay xem như bị ốm một ngày, anh có qua có lại một chút cũng là có lẽ.

Huống chi thứ này còn có thể làm phương tiện cho cô về sau đi làm, để cho Mạn Mạn càng vui vẻ hơn.

Cũng coi như nhất cử lưỡng tiện (một công đôi việc).

“A?”

Quản gia sửng sốt một chút, sau đó nhìn theo tầm mắt thiếu gia nhà mình nhìn sang, liền thấy chìa khóa xe thể thao phiên bản giới hạn Maserati được bao quanh bởi một đống quà tặng trên bàn cà phê.

……

Hôm sau.

Hạ Tiểu Nịnh khi tỉnh lại, toàn thân mình như là bị ngâm ở trong nước, không có chút lực nào.

Cố Lâm Anh ngồi ở mép giường, đôi mắt khóc đến đỏ hoe đỏ bừng, bị kinh hãi không nhỏ, “Tiểu Nịnh, con cuối cùng cũng tỉnh……”

Bà tối hôm qua nghe được âm thanh âm liền từ phòng ngủ chạy ra, liền thấy Hạ Tiểu Nịnh ngã vào cửa phòng tắm bất tỉnh nhân sự.

Cố Lâm Anh sợ tới mức không nhẹ, thiếu chút nữa liền gọi điện thoại cho con trai lớn đang ở trong quân đội kêu trở về, may mắn là Hạ Chí Dũng tối hôm qua kịp thời về nhà, ngăn cản bà.

Hai người trông một đêm, gấp đến độ xoay quanh, hết đút thuốc thì lại là đắp khăn lông lạnh, xoay xoay tới hừng đông, cơ thể vẫn là không có thể bớt nóng chút nào.

“Nước……”

Hạ Tiểu Nịnh từ trong cổ họng khô khốc phát ra một chữ, cảm giác so nuốt lưỡi dao còn đau hơn.

“Được được được,” Cố Lâm Anh liên tục không ngừng mà đáp lại, nhanh chóng mà rót một ly nước ấm đỡ cô dậy.

Hạ Tiểu Nịnh uống nước xong, lại lảo đảo mà ngủ.

Cố Lâm Anh buông cái ly không đi ra khỏi phòng ngủ, gọi Hạ Chí Dũng đến, “Không được, ông lập tức gọi điện thoại đi Lâm Bắc, hỏi Chử lão tiên sinh một chút bây giờ phải làm sao.”

“Được.” Hạ Chí Dũng không chậm trễ dù chỉ là một lát, lập tức đến ban công gọi điện thoại.

Sau khi nói xong, ông mới bước vào trong phòng.

Trang viên quản gia Cao Bá vừa lái chiếc Maserati đến dưới tầng cư dân, liền thấy Hạ Chí Dũng đứng ở trên ban công.

Ông nhanh chóng hạ cửa sổ xuống dùng sức mà vẫy vẫy tay, dù sao gia đình lão Hạ ở tầng hai, tỉ lệ nhìn thấy mình vẫn là rất lớn.

Nhìn đến chiếc xe này, lão Hạ nhất định cũng sẽ rất vui vẻ.

Trong lòng suy đoán loại ý nghĩ này, Cao Bá dừng lại đỗ xe tốt, liền lập tức bắt đầu leo lên tầng.

……

Hạ Chí Dũng nói chuyện điện thoại xong căn bản không thấy được lão Cao, trực tiếp liền đi vào phòng ngủ, đem phương thuốc cổ truyền Chử lão tiên sinh nói ra, còn nói chính mình lập tức đi chuẩn bị.

Chử lão tiên sinh này là Trung y giả ở Lâm Bắc.

5 năm trước Hạ Tiểu Nịnh bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, các bác sĩ Tây y đều tuyên bố thuốc và kim châm cứu đều không có hiệu quả, là liệu pháp thuốc nước của ông này đã cứu cô một mạng.

Người Hạ gia đều vô cùng tin tưởng ông ấy.

“Được.” Cố Lâm Anh gật đầu, nửa là yên tâm nửa là lo lắng mà đem điện thoại Hạ Tiểu Nịnh đưa tới, “Ông xem một chút, lúc này mới 9 giờ, cuộc gọi nhỡ của người Phong gia đã gọi đến sáu bảy cuộc! Thúc giục Tiểu Nịnh đi làm!”

Cau mày đem điện thoại nhận lấy, Hạ Chí Dũng vừa thấy dãy số, thật đúng là của Phong gia.

“Phong gia thật quá đáng, ngày hôm qua Tiểu Nịnh cảm mạo, Phong thiếu gia kia còn mang theo hai đứa con đi tới quán ăn nhỏ ăn cơm. Hôm nay lại thúc giục đến như vậy, Tiểu Nịnh của chúng ta chẳng qua là làm đầu bếp, lại không phải bán mạng cho bọn họ!” Nói đến đây, Cố Lâm Anh lại cúi đầu, lau nước mắt.

Hạ Chí Dũng đâu chịu được con gái đang bị bệnh còn bị khi dễ, đem điện thoại đặt trên bàn một cái, “Đem căn nhà của chúng ta bán đi giao tiền vi phạm hợp đồng! Hôm nay để cho Tiểu Nịnh từ chức, không làm nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cô ấy muốn cái gì?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Cố Lâm Anh đối với việc này không hề có ý kiến.

Rốt cuộc tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, không có có thể kiếm lại, con gái khỏe mạnh cùng vui vẻ đối bọn họ mà nói mới là mong muốn quan trọng nhất.

Nhất là đã trải qua chuyện mấy năm trước, về sau …… Hạ Tiểu Nịnh càng là bảo vật trong lòng bàn tay bọn họ, không được phép xảy ra nửa điểm sơ xuất.

Vợ chồng hai người vừa liếc mắt nhìn nhau đạt thành ý nghĩ, chuông cửa liền vang lên.

Hạ Chí Dũng bảo Cố Lâm Anh đổi một khăn lông mới cho con gái, sau đó liền đi ra ngoài mở cửa.

Lão Cao đứng ở ngoài cửa, mặt đầy tươi cười: "Lão Hạ, chúc mừng Tiểu Nịnh nhà ông biểu hiện làm việc rất tốt, vui mừng đến cửa——"

"Lão Cao?" Hạ Chí Dũng không biết ông vì sao lại đến, nhưng người nếu như là đã đến cũng đúng lúc không cần gọi điện thoại nữa. Ông cũng không có mời người ta vào nhà, trực tiếp ngắt lời của đối phương, "Anh vừa

đến thật đúng lúc, đi nói cho Phong thiếu, Tiểu Nịnh nhà chúng tôi từ chức, không làm nữa!"

Vừa nói xong, Cố Lâm Anh đang ở trong phòng, thì Hạ Chí Dũng bưng một chậu nước ấm đi vào.

Ông không chút do dự trực tiếp đóng cửa lại, ngay cả lời khách sáo cũng lười nói.

Bị bỏ lại ở ngoài cửa Cao Bá: "……"

Đây là lần đầu tiên trong đời ông tặng quà đến, người ta muốn từ chức.

Đây là thù oán gì?

Chẳng lẽ là vừa rồi lão Hạ đứng trên ban công, thấy được xe kia, nói cho Hạ Tiểu Nịnh, cho nên cô ấy nói là không thích nó?

Cho nên muốn từ chức?

Lá gan…… thật lớn.

Xe là Phong Thanh Ngạn đưa cho, Cao Bá không dám tự tiện làm chủ, chỉ có thể gọi điện thoại trở về xin chỉ thị.

Phong Thanh Ngạn đang bị Phong Mạn Mạn không chịu ăn cơm làm cho đau đầu, sau khi nhận được điện thoại, giọng điệu tự nhiên không tốt, "Không muốn xe? Vậy cô ấy muốn cái gì?"

……

Hạ Chí Dũng ra ngoài một chuyến, làm theo phương thuốc cổ truyền lão tiên sinh nói, xắc thuốc thành một chén đen sẫm nồng đậm, hai vợ chồng đỡ Hạ Tiểu Nịnh ngồi dậy, đút thuốc cho cô uống.

Nửa giờ sau, đỡ bớt nóng hơn rất nhiều.

Nhìn con gái ngủ đến an ổn hơn rất nhiều, Hạ Chí Dũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Bà đi ngủ một lát đi, chúng ta chia lượt. Bằng không người nào cũng đều không chịu đựng được."

Cố Lâm Anh gật gật đầu, nhưng vẫn ngồi ở trên ghế bất động.

Sắc mặt, có chút ngưng trọng.

"Ông nói Tiểu Nịnh…… Có thể hay không lại giống như 5 năm trước như vậy mà hôn mê bất tỉnh? Lần này…… Con bé có thể nhớ được một ít gì hay không?"

Hạ Chí Dũng nghe vậy sững sờ, đôi mắt nhìn về phía con gái.

Lại giúp cô thay đổi khăn lông, sau nửa ngày, ông mới mở miệng, "Không nên nghĩ nhiều như vậy, lần này con bé chỉ là cảm mạo bình thường. Được rồi, đi nghỉ ngơi a."

……

Đều nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ.

Hạ Tiểu Nịnh lần này ngủ đến ba ngày, đến ngày thứ tư, mới có thể miễn cưỡng giơ cánh tay dùng sức mà từ trên giường ngồi dậy.

Ăn bát cháo trắng Cố Lâm Anh bưng tới, cô cảm giác mình đã khỏe hơn rất nhiều, "Con ngủ đã bao lâu rồi?"

"Ba ngày a, làm sao vậy?"

"……" Ba ngày?

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lộp bộp một chút, sờ qua di động đầu giường, trên màn hình hiện lên có mấy chục cuộc gọi nhỡ, đều là của Phong Mạn Mạn gọi tới!

Cô vỗ trán một cái, xỏ dép lê vào muốn xuống giường.

"Con làm gì vậy?" Cố Lâm Anh vội vàng đè cô lại, "Con không thể chạy loạn, thân thể còn chưa có khôi phục!"

"Cũng không biết Mạn Mạn ba ngày nay có ngoan ngoãn ăn cơm hay không, con phải nhanh đến xem con bé."

Nói xong liền đứng lên, xoa xoa huyệt Thái Dương một chút, cô trực tiếp đến tủ quần áo bên kia cầm lấy quần áo khoác quần muốn vào phòng tắm thay đồ.

Hóa ra là bởi vì cái này mà vội vàng sốt ruột muốn đi ra ngoài? Cố Lâm Anh kéo một cái ghế dựa lại ngồi, "Quần áo không cần thay đổi, cũng không cần đi ra ngoài. Ba con đã thay con xin Phong thiếu gia từ chức rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Xấu xí!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Từ chức?

Hạ Tiểu Nịnh sững sờ, "Vì sao từ chức cho con?"

"Thân thể con không được lại mệt nhọc nữa. Cần ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian ngắn. Việc tiền vi phạm hợp đồng không cần lo lắng, ba mẹ sẽ tìm cách giải quyết."

"……" Cô ngủ ba ngày, làm sao lại xảy ra việc này? Hạ Tiểu Nịnh cố gắng tiêu hóa lấy tin tức này, "Vậy Phong gia nói như thế nào?"

"Không ai tìm đến, cũng không ai có ý kiến."

Hạ Tiểu Nịnh nghe xong, buông quần áo, vẻ mặt nghi hoặc mà đi vào toilet, bắt đầu rửa mặt đánh răng.

Phong Thanh Ngạn tên bạo quân kia sẽ nói chuyện tốt như vậy?

Nhưng mẹ cũng sẽ không lừa gạt cô.

Nghĩ đến vậy, trong lòng cô lại khoan khoái lên, cuối cùng đã được tự do!

Rửa mặt đánh răng đi ra, cô lấy điện thoại di động ra gửi Phong Mạn Mạn một tin nhắn ——

[Mạn Mạn, chị đã từ chức. Em về sau phải nghe lời ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi học, ngoan ngoãn đi ngủ. Khi nào rảnh, chị sẽ đến trường học gặp em.]

……

Trang viên bên bờ biển.

Phong Thanh Ngạn đang cùng hai đứa nhỏ ở trong phòng xem phim hoạt hình, trong túi điện thoại liền rung lên một chút.

Anh đứng lên, im lặng đi đến hành lang gấp khúc, sau đó mới lấy điện thoại ra, thình lình thấy được tin nhắn Hạ Tiểu Nịnh gửi đến.

Con mắt màu đen lập tức trầm xuống dưới, trên khuôn mặt điển trai bay ra một tầng sương lạnh.

Người phụ nữ này!

Ba ngày nay chơi trò mất tích, hại anh dỗ dành Mạn Mạn dỗ được phải mất đến vạn phần vất vả!

Hiện tại một câu nhẹ như không muốn từ chức, đã nghĩ thoát thân mà chạy?

Cô tưởng bở!

"Chăm sóc tốt hai đứa nó." Anh nói rõ với quản gia đứng ngoài cửa, "Lát nữa để cho bọn nó ngoan ngoãn ăn cơm."

"Được." Cao Bá vội vàng đáp lời, "Thiếu gia, ngài muốn đi ra ngoài?"

"Đi lấy chìa khóa chiếc Maserati lại đây." Phong Thanh Ngạn nặng nề lên tiếng, sau đó sải bước nhanh ra ngoài cửa.

……

Hạ Tiểu Nịnh rửa mặt xong, đã bị Cố Lâm Anh kéo lên trên ban công phơi nắng.

Cô cũng không có phản kháng, ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại, dù sao thân thể vẫn đang yếu, cũng không thể ra ngoài đi đâu đi đó được.

Điện thoại đặt trên đầu gối rung lên một chút, nhắc nhở có tin tức từ WeChat đến.

Cầm lên liếc nhìn một cái, lại là tin tức xác minh thêm bạn tốt.

Đối phương gọi là "Vân chi tiêu", có nói đính kèm một câu: Hạ tiểu thư, tôi là Mộ Đình Tiêu.

"……"

Hạ Tiểu Nịnh lập tức ngồi ngay ngắn, dụi dụi con mắt, ngu ngơ mà nhìn màn hình ba giây, sau đó cô nhấn từ chối, quyết đoán đưa vào hai chữ.

Đại minh tinh tâm huyết dâng trào đi đến quán ăn nhỏ của cô ăn chút điểm tâm ngọt còn chưa tính, thêm WeChat cô, cái này rất không có khả năng.

Cũng không biết là ID của người nào lại bắt đầu bày trò đùa dai.

May mắn cô phát hiện kịp thời, không có thông qua. Bằng không lại phải bị Diệp Anh gia hỏa kia cười nhạo đến chết.

Còn tốt, còn tốt, cảm mạo vẫn còn, nhưng mà cơ trí vẫn còn.

Cô yên lặng mà đem điện thoại đặt lại, một lần nữa nhắm mắt lại, mãn nguyện mà phơi nắng.

Trong nhà một con mèo nhỏ lông trắng từ một bên vụt tới, nhảy lên đầu gối cô, một người một mèo ngồi trên ghế dựa, cảm giác như là bước vào cuộc sống dưỡng lão vậy.

……

Bên kia Mộ Đình Tiêu đang ngồi vừa ăn bữa sáng vừa nghe trợ lý báo cáo hành trình hôm nay của mình, thỉnh thoảng còn phân tâm liếc điện thoại mình xem một cái.

Anh vừa mới gửi tin nhắn để Hạ Tiểu Nịnh xác minh thêm bạn tốt, chỉ chờ Hạ Tiểu Nịnh thông qua.

Qua vài giây, di động đinh một tiếng,

Từ chối xác minh được thông qua, hơn nữa, còn đính kèm hai chữ: xấu xí!

"……" Mộ Đình Tiêu bánh ngọt trong miệng đều thiếu chút nữa phun ra.

Anh sống hai mươi sáu tuổi, từ nhỏ soái đến lớn, đây là lần đầu tiên bị người chê mình xấu……

……

Hạ Tiểu Nịnh phơi dưới ánh nắng mặt trời một lúc, cảm thấy cả người đều ấm áp hẳn.

Điện thoại lại rung lên một chút, cô thề nếu vẫn là người kia vẫn bày trò đùa dai, liền trực tiếp kéo vào sổ đen với Report hắn!

Kết quả vừa cầm lên nhìn, lần này không phải tin tức xác minh từ WeChat, mà là tin nhắn.

Là dãy số kia của Phong Mạn Mạn cái kia dãy số nhắn tới, lời ít mà ý nhiều, chỉ có hai chữ: [xuống dưới.]

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Còn không bằng tài xế đâu!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Mạn Mạn con bé cư nhiên tìm đến nơi này? Thật đúng là vô cùng cố chấp giống nhau a!

Hôm nay bên ngoài trời giá rét thế này, cô nhanh chóng chạy ra đem cô bé vào trong nhà sưởi máy sưởi uống một chút nước ấm mới được.

Hạ Tiểu Nịnh xỏ dép vào rồi vội vàng đứng dậy, thấy Cố Lâm Anh còn ở trong phòng bếp bận việc cũng không nói với bà, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

……

Dưới tầng.

Phong Thanh Ngạn dáng người cao dài mà đứng ở bên cạnh xe thể thao Maserati, anh mặc áo ngoài khoác màu đen thân ảnh cao ngất hấp dẫn toàn bộ ánh mắt người qua đường của tiểu khu.

Ngay cả những bác gái vừa mới đi khiêu vũ từ công viên về cũng đều khó có thể tự kiềm chế, đôi mắt dán thẳng lên trên người anh.

Dù sao đẹp trai như vậy, có khí chất như vậy, còn có vẻ mặt nghiêm túc không có gì biểu tình cấm dục hệ soái ca, bọn họ ngày thường thấy không được nhiều lắm.

Mà anh dường như đã quá quen với ánh mắt nhìn chằm chằm của những người như vậy, chỉ không chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào cầu thang, không chút nào liếc nhìn bọn họ một cái.

Một lát sau, liền nghe được có tiếng bước chân đi xuống cầu thang truyền đến.

Ngay sau đó…… Một người mặc bộ đồ ngủ con cừu trắng, trên chân đi đôi dép màu hồng cánh sen bằng nhung, thân ảnh chui vào tầm mắt của anh.

Không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là một quả cầu tuyết nhỏ đang lăn.

Phong Thanh Ngạn yên lặng mắt dời đi chỗ khác, không muốn lại bị cay con mắt.

Hạ Tiểu Nịnh hai ba bước lẻn đến trước mặt anh, "Thiếu gia anh cũng tới? Mạn Mạn đâu?"

“Lên xe.”

Ở đây nhiều người, anh không muốn cõi trên lưng cái tiếng là bắt nạt thiếu nữ đàng hoàng đâu.

“Ah.” Hạ Tiểu Nịnh cho rằng Phong Mạn Mạn ở bên trong, vui sướng mà mở cửa xe ra ngồi vào trong.

Sau đó mới phát hiện…… bên trong không có ai cả.

Phong Thanh Ngạn cũng mở cửa ghế lái ra, “Đến ngồi phía trước.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh cảm giác được một tia không thích hợp, “Không cần, tôi ngồi ghế sau là được rồi.”

“Chẳng lẽ thoạt nhìn tôi rất giống tài xế sao?”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh bất đắc dĩ, chỉ có thể mở cửa xe ra, ngồi xuống trên ghế lái phụ.

Tài xế người ta thái độ phục vụ đều rất tốt, còn có nước khoáng miễn phí để uống, về thái độ này của anh, còn không bằng tài xế đâu……

“Buộc dây an toàn lại.” Anh nặng nề lên tiếng.

“Ah.” Hạ Tiểu Nịnh buộc lại, lúc sau mới nhớ ra, “Chúng ta sẽ đi đâu?”

"Ở đâu cũng đều không đi.”

“A?”

Cô còn không có hỏi câu nào nữa, xe đã lái ra khỏi khu dân cư, đi lên đường cao tốc.

Hạ Tiểu Nịnh lặng lẽ liếc mắt nhìn một cái bên mặt anh đang căng chặt, nhìn ra tâm trạng anh tựa hồ có chút không vui.

Cô ngoan ngoãn mà ngậm miệng, cũng không quá lo lắng. Dù sao anh có thể mang mình đi chỗ nào? Đơn giản chính là đi trang viên bên bờ biển đi làm thức ăn cho Mạn Mạn mà thôi.

Ai ngờ vừa mới yên tâm xuống một chút, xe liền một tiếng vụt ra xa mấy chục mét.

Phong Thanh Ngạn đem chân ga dẫm mạnh, ngón tay dài lưu loát mà chuyển tay lái, trên cổ tay mặt đồng hồ chợt lóe lên, thì có một chiếc xe bị bọn họ vượt qua.

Quanh mình cảnh vật nhanh chóng rút lui về phía sau, tính năng ưu việt của xe thể thao ở chỗ vẽ ra một đường vòng cung kinh hãi.

Hạ Tiểu Nịnh sợ ngây người, “Tôi tôi tôi ——”

“Câm miệng!” Phong Thanh Ngạn hất một chiếc xe ra sau đuôi, trượt xuống dốc.

“……” Hạ Tiểu Nịnh trái tim run lên, “Anh anh anh……”

“Không câm miệng liền mở cửa đem cô vứt ra ngoài.”

Lại là một đường chuyển, lên dốc!

Tốc độ xe đã đạt tới 220 rồi, Hạ Tiểu Nịnh dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn tới bất kể đồ vật gì.

Kích thích tới quá nhanh tựa như tàu lượn siêu tốc, cô cảm thấy mình nhanh điên rồi, dạ dày bắt đầu kháng nghị nghiêm trọng, buổi sáng ăn chén cháo trắng kia hầu như đã cuồn cuộn tới cổ họng rồi.

Sắc mặt của cô càng ngày càng trắng, thật sự không thể nhịn được nữa, muốn nôn ra ——

>• 5 chương, dạo này hơi bận nên có thể sẽ dịch sẵn rồi đăng thật nhiều vào một ngày nào đó

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cô rốt cuộc muốn cái gì?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Nhưng nếu cô thật sự nôn ra ở trong xe anh, chỉ sợ là sẽ chết không toàn thây.

Chỉ có thể gắt gao mà đè lại dạ dày, nhẫn nhịn chịu đựng……

Cũng không biết qua bao lâu, mới nghe được xoạt một tiếng, xe xuống cao tốc, dừng lại ở ven đường.

Hạ Tiểu Nịnh còn không có chớp mắt, cô cũng cảm giác được một sức nóng nhiệt độ đập vào mặt mình.

Phong Thanh Ngạn tay phải chống ở trên lưng ghế của cô, cả người gần như đem cô nhốt lại, hơi thở nguy hiểm nặng nề mà đè ép xuống, "Trong vòng ba giây, gia tốc có thể lên đến một trăm tám mươi mã lực, xe thể thao Maserati toàn cầu số lượng giới hạn chỉ có ba cái, có giá thị trường là hai ngàn vạn cô không cần, lại nháo từ chức. Hạ Tiểu Nịnh, nói cho tôi biết, cô đến tột cùng muốn cái gì?"

"Tôi muốn nôn……"

Hạ Tiểu Nịnh đã nhẫn nại đến cực hạn rồi, yếu ớt mở mắt, vô cùng đáng thương.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Những ngón tay đặt ở trên lưng ghế từ từ siết chặt, hắn cố gắng kiềm chế xúc động mình muốn đưa tay bóp cổ chết cô, "Lăn xuống xe mà nôn!"

Hạ Tiểu Nịnh hai mắt tỏa ánh sáng, như thể là nghe được cái gì tựa như lệnh đặc xá, ngay lập tức mở khóa dây an toàn của mình, đẩy cửa xe ra.

Ven đường có một thùng rác, nhưng cô đã không kịp chạy tới, đỡ lấy một thân cây, ựm một tiếng mà nôn ra.

Bữa sáng vốn cô ăn không ăn nhiều, cuối cùng ngay cả mật đều nôn ra, cô vô lực mà ngồi xổm ở chỗ đó, "Thiếu gia, làm phiền anh đưa cho tôi một tờ giấy ăn."

Cũng không thể như vậy mà đứng lên, hoặc là dùng tay lau a?

"Không có." Phong Thanh Ngạn không chút nghĩ ngợi.

"……" Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng âm thầm nguyền rủa anh, "Anh nếu không cho tôi mà nói, coi chừng lát nữa tôi cọ lên trên quần áo anh."

"…… Cô dám uy hiếp tôi?"

"Một tờ giấy ăn mà thôi, so với lau trên quần áo anh cái nào tốt hơn?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh không quay đầu lại, một lát, nghe được âm thanh cửa xe lại lần nữa bị mở ra.

Phong Thanh Ngạn từ bên kia đã đi tới, trong tay nắm một bao giấy ăn.

Hạ Tiểu Nịnh trong mắt sáng lên, anh cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, không uổng công cô uy hiếp một phen!

Lễ phép vẫn là phải có, cô mở miệng, "Cảm——"

Lời còn chưa nói xong, giấy ăn thiếu chút nữa nện ở trên mặt cô, sau đó lăn xuống ở trong lòng ngực cô.

"Lau sạch sẽ một chút, giống như một con quỷ!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng cúi đầu, cuối cùng đem giấy ăn đã dùng qua tưởng tượng thành đầu Phong Thanh Ngạn, hung hăng mà vò mấy cái mới ném vào trong thùng rác.

Hai người một lần nữa lên xe, cô ấn lấy tay lái, "Không cần lại đua xe nữa, tôi sẽ chết đấy."

"Ngồi xe đều có thể nôn thành như vậy, nhìn cô một chút tiền đồ cũng không có."

"Ai làm hại?" Hạ Tiểu Nịnh cãi lại, "Tôi vốn là liền cảm mạo nghiêm trọng, chịu không nổi cái giày vò này!"

Phong Thanh Ngạn sửng sốt, " Cô cảm mạo…… Nghiêm trọng lên?"

Quản gia không nói cho bọn họ biết!

"Nếu không thì sao? Ngày hôm qua tôi còn hôn mê bất tỉnh đấy!" Hạ Tiểu Nịnh buồn bực, "Hại tôi nôn thành như vậy, phỏng chừng trở về bệnh tình lại muốn nặng thêm!"

"……" Phong Thanh Ngạn trầm mặc một hồi, "Vậy chuyện cô từ chức……"

"Là ba ba tôi làm chủ. Vốn dĩ tôi vừa rồi lúc xuống tầng còn nghĩ, nếu là Mạn Mạn thật sự không bỏ được, tôi chờ hết bệnh rồi sau đó vẫn là quay trở lại đi làm."

"……"

Phong Thanh Ngạn không nghĩ tới sự việc này biến chuyển nhanh tới mức tựa như gió lốc, lúc trước anh còn chuẩn bị tốt những cái...uy hiếp, không, lý do thuyết phục cô, hiện tại ngược lại là cũng không dùng được.

Hạ Tiểu Nịnh xem anh không nói lời nào, cô cũng không chịu nói chuyện.

Người thoải mái một chút, đôi mắt liền dám bắt đầu đánh giá xung quanh, cô lúc này mới phát hiện xe này lại là hoàn toàn mới tinh, bên ngoài trắng đến tỏa sáng, nội thấy là Barbera hồng, căn bản không giống như là xe đàn ông lái.

Vừa rồi Phong Thanh Ngạn nói cái gì nhỉ? Nói là xe này cô không cần? Chẳng lẽ là cho cô?

Khao cô ngày hôm đó biểu hiện rất tốt?

Càng nghĩ, càng cảm thấy có khả năng.

Cô quay đầu lại, thử mở miệng thăm dò, "Xe này…… Không phải là khen thưởng cho tôi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Muốn trái tim anh!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Thấy cô hiện tại mới hiểu được tới đây, Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt, đạm nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, "Cô cũng có thể không cần!"

"Tôi đương nhiên không cần!" Hạ Tiểu Nịnh không chút do dự.

Cô không thể lái xe, Hạ Chí Dũng cùng Cố Lâm Anh đối với cô bảo hộ có chút hơi quá, kiên quyết không cho cô học lái xe, nói là nguy hiểm.

Hơn nữa xe này cho dù cô muốn, cũng nuôi không nổi.

Bình thường đi ra ngoài ngồi chút tàu điện ngầm hoặc xe bus gì đó, an toàn và thân thiện với môi trường lại tiết kiệm tiền.

Phong Thanh Ngạn một hơi nghẹn ở ngực: "……"

"Đừng tức giận, cái khen thưởng này tôi không cần, những thứ khác tôi có thể suy xét một chút." Hạ Tiểu Nịnh an ủi anh, "Chờ tôi bệnh tốt hơn, tôi lập tức đi làm trở lại."

“……”

“Không bằng anh vừa lái xe đưa tôi trở về, chúng ta vừa trò chuyện?”

“……”

Phong Thanh Ngạn yên lặng mà khởi động xe, quay lại.

Từ chức là không có nào, Hạ Tiểu Nịnh trước mắt rất rõ ràng mà nhận thức được điểm này.

Xe cô không cần, tự do tạm thời cầu mà không được.

Duy nhất có thể muốn khen thưởng, cũng cũng chỉ có tiền.

Xe sắp tới tiểu khu sau cửa nhà mình, Hạ Tiểu Nịnh vô cùng tự giác mà đã mở miệng, “Thiếu gia, khen thưởng tôi nghĩ kỹ rồi.”

Phong Thanh Ngạn ở bên cạnh nghiêng mắt nhìn cô một cái, ánh mắt sâu thẳm.

Hạ Tiểu Nịnh bị nhìn đến có chút cảm giác áp bách, hơn nữa truyền thống mấy ngàn năm lão tổ tông lưu lại, loại chuyện này không tốt nói rõ, chỉ có thể hàm súc mà ám chỉ.

Cô suy nghĩ, giơ tay phải lên, dùng ngón cái cùng ngón trỏ chà xát, ám chỉ anh: “Tôi muốn anh cho cái này.”

Bên ngoài đã có mấy cái bác trai, bác gái bắt đầu hướng về phía bên này nhìn xung quanh, miễn cho bị bọn họ nhìn đến lại nói xấu chọc ba mẹ không vui, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đẩy cửa xe ra rồi đi xuống, đi nhanh vào bên trong.

Cô không có quay đầu lại dặn dò, bởi vì cô tin tưởng Phong Thanh Ngạn tài đại khí thô, cho chút tiền thưởng gì đó, hẳn là không nói chơi!

Trong lòng lén lút nghĩ mình có thể kiếm được một khoản tiền lớn, cô vui vẻ đến quả thực muốn bay lên, ngay cả cảm mạo đều tốt hơn rất nhiều……

Phong Thanh Ngạn ở trong xe sững sờ, chưa kịp đem cô gọi về đến, Hạ Tiểu Nịnh cũng đã lên tầng.

Anh nhấc tay, dựa theo động tác vừa rồi của cô mà so sánh.

Cái động tác này anh rất quen thuộc.

Mỗi lần Mạn Mạn lúc làm nũng với mình đều sẽ ra động tác như vậy.

Người phụ nữ này, sau khi dùng tay ra hiệu xong cũng không quay đầu lại mà rời đi, là thẹn thùng, cũng là ám chỉ với mình, cô muốn trái tim anh?

Nha đầu thúi to gan lớn mật!

Lúc trước giả bộ đến hoàn mỹ như vậy, còn dám nói cô đối với anh không có mơ tưởng!

Phong Thanh Ngạn ấn đường thật sâu mà nhăn lại.

Nhưng trong lòng, dường như cũng không có tức giận như anh tưởng tượng như vậy……

.....

Hạ Tiểu Nịnh về đến nhà, Hạ Chí Dũng cùng Cố Lâm Anh gấp đến độ đi qua đi lại, thiếu chút nữa báo cảnh sát.

“Con đi đâu vậy? Tại sao đi ra ngoài cũng không nói một tiếng cho mẹ biết a?”

“Tùy tiện đi một chút thôi.” Hạ Tiểu Nịnh đóng cửa thật kỹ.

Cô đi ra ngoài trước sau cộng lại cũng không đến một giờ, ba mẹ thật là quá lo lắng cho cô rồi.

“Mặc đồ ngủ đi lung tung?” Hạ Chí Dũng nhíu mày, “Mau tới đây uống canh ba nấu cho con đi.”

“Canh trước hết chưa uống,” Hạ Tiểu Nịnh đi qua, đem ba mẹ hai người đều kéo qua, đầu tiên là nói cho bọn họ mình không có ý định từ chức, sau đó lại nói, “Ba mẹ, hai người có phải luôn muốn mua nhà cho anh trai không? Có thể bắt đầu xem nhà rồi!”

“……” Hai vợ chồng già sửng sốt, “Con có ý gì?”

Bọn họ tuy rằng vẫn luôn có ý tưởng này, nhưng ở đế đô giá nhà thật sự không phải cao bình thường, ngay cả ngôi nhà ba phòng ngủ hiện tại này, cũng là bọn họ 5 năm trước, Hạ Chí Dũng làm công ở nhà kia, ứng trước hai năm tiền lương mới miễn cưỡng trả đủ tiền đặt cọc.

Con trai Hạ Ngật Khôn ở trong quân đội tuy rằng lập không ít công, hiện tại cấp bậc cũng không thấp, nhưng bằng tiền lương mua nhà cũng thật sự không có khả năng.

"Ý của con chính là, con kế tiếp sẽ có một khoản thu nhập lớn, thu nhập hợp pháp! Cho nên, con muốn hiếu kính tốt ba mẹ, muốn giúp hai người hoàn thành tâm nguyện!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nhảy lên trở thành tiểu phú bà!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……"

Hạ Chí Dũng cùng Cố Lâm Anh không hiểu ra sao, vẫn còn muốn lại hỏi vài câu, đã bị Hạ Tiểu Nịnh nhét trở về phòng ngủ, "Ba mẹ nhanh đi thay quần áo, buổi trưa hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn ngon!"

Tiền có thể trị bách bệnh.

Cô không tham tài, nhưng phần thưởng mình kiếm được, nên tiêu thì phải tiêu!

Bộ dạng này, ở chỗ nào còn là người bị bệnh lúc trước?

Hạ Chí Dũng cùng vợ nhìn nhau, cả hai đều đi thay quần áo.

Con gái vui là tốt rồi, chỉ cần con bé nói cái thu nhập kia là thỏa đáng hợp pháp, bọn họ sẽ tin tưởng cô liền không hỏi gì thêm.

Hạ Tiểu Nịnh chạy vào trong phòng của mình, thay một chiếc áo khoác màu trắng, vây quanh là chiếc khăn quàng cổ màu đỏ, sắc mặt thoạt nhìn hồng hài không ít.

Cô một trái một phải tay vác lên vai cha mẹ, "Chúng ta đi The.One ăn cơm thôi, ba vẫn luôn muốn đi xem tay nghề đầu bếp bên kia, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, liền hôm nay a!"

Một nhà ba người ra khỏi cửa, hướng vào khu thương nghiệp phồn hoa nhất ở trung tâm thành phố chạy đi.

Trên đường, Hạ Tiểu Nịnh mi mắt cong cong mà nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy liền nước bẩn rãnh mương cùng thùng rác ven đường đều thuận mắt không ít.

Cô bắt đầu nhịn không được suy đoán, Phong Thanh Ngạn liền hai ngàn vạn tiền xe đều cam lòng nói cho liền cho, nếu là tiền mặt mà nói, anh sẽ khen thưởng cho mình nhiều bao nhiêu?

Ít nhất sẽ không thấp hơn một nửa, thậm chí nhiều hơn!

Nói không chừng, cũng có thể làm cô nhảy lên trở thành tiểu phú bà a!

……

Tại The.One địa chỉ nhà hàng tọa lạc ở tầng cao nhất của tòa nhà cao nhất đế đô, có được mười phần đẹp đẽ xoay tròn quanh nhà hàng, tất cả các tế bào đều tập trung thể hiện trên một chữ —— đắt!

Bỏ qua một bên đắt không nói, nơi này không chỉ không thể đặt hẹn trước, cũng không thể chọn món.

Chỉ có thể xem tâm trạng bếp trưởng tâm tình trong ngày, có cái gì ăn cái đó.

Nhưng nguyên liệu nấu ăn tuyệt đối tươi mới, tuyệt đối có thể làm cho vị giác mỗi một người đều thư giãn thoải mái.

Hạ Tiểu Nịnh bọn họ tới tương đối sớm, cho nên rất thuận lợi mà ngồi xuống bên cửa sổ, vị trí ngắm cảnh tuyệt đẹp.

Bọn họ rõ ràng không có người chung quanh chú ý cách ăn mặc, nhưng cũng tuyệt đối sạch sẽ ngăn nắp, một nhà ba người ngồi cùng với nhau, không thấy chật chội, chỉ có sự ấm áp nói không nên lời.

Hạ Tiểu Nịnh rót mỗi người một ly nước chanh cho hai vợ chồng, sau đó gọi phần ăn cho ba người, liền bắt đầu chờ mong đồ ăn được mang lên.

Cố Lâm Anh biết nơi này đắt, nhưng nếu như đã đến, bà cũng không ngượng ngùng.

Hạ Chí Dũng càng là bắt đầu yên lặng mà đánh giá cách bài trí ở nơi này, lặng lẽ mà ghi nhớ những nơi đáng để tham khảo.

Bữa ăn ba người cơm rất nhanh được mang lên.

Nấm thông hầm keo hoa, rượu nhưỡng thì cá, ……

Rất là tinh xảo.

Hạ Tiểu Nịnh không vội mà cầm đũa, ngược lại là trước tiên đem ly nước chanh trước mặt Hạ Chí Dũng đổi thành nước lọc để ông thuận tiện nếm thử món ăn.

Sau đó một nhà ba người mới chậm rãi bắt đầu ăn.

Tuy là món ăn quý và lạ, nhưng cũng tuyệt đối không tham ăn, sau khi ăn bảy phần no bụng, tất cả mọi người ngừng đũa.

Hạ Chí Dũng kỹ càng mà đem những món ăn đó nghiên cứu thấu triệt, sau đó mới hài lòng gật đầu, lại uống một ngụm nước lọc.

Làm đầu bếp đều rất tự kỷ luật, ông không ăn cay độc hại miệng, vĩnh viễn duy trì vị giác tốt nhất.

"Con đi toilet một chút."

Hạ Tiểu Nịnh đứng lên, đi về hướng ngược lại.

Vừa mới vừa đi đến hành lang bên kia, rẽ một góc.

"Hạ tiểu thư."

Bỗng nhiên có người kêu cô.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, nghiêng mắt qua, liền thấy được đứng ở hành lang cách đó không xa - Mộ Đình Tiêu.

Anh mặc màu len trắng cổ chữ V, phối hợp với cái quần dài màu vàng nhạt, ngọc thụ lâm phong mà đứng ở bên cửa sổ, vụn tóc nhỏ trên đỉnh đầu phất xuống hơi đong đưa bởi máy sưởi thổi hơi tới, đối với cô nhàn nhạt mà cười, "Hiện tại còn ý định đối với tôi chê xấu xí nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nhân sinh, thực sự là phu nhân quá mỹ hảo!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh quýnh lên, hóa ra buổi sáng người thêm WeChat của mình thật sự là anh a!

Ngay cả khi lương tâm của cô bị con chó nó ngậm đi một vạn lần, cô cũng sẽ không nói ân nhân mình là xấu xí a!

Cô nhanh chóng chạy tới, "Xin lỗi, tôi không biết đó là anh, tôi cứ nghĩ đó là trò nghịch ngợm của một người bạn."

"Các cô thường xuyên vui đùa như vậy?" Mộ Đình Tiêu nhẹ nhàng hỏi.

“Không.” Cô ngượng ngùng mà cười.

“Vậy bây giờ, cho cô một cơ hội lấy công chuộc tội được không?”

“Cái gì?”

Cô không nghe hiểu.

Mộ Đình Tiêu đã lấy điện thoại ra, đối với cô quơ quơ, “Một lần nữa thêm.”

“Được.”

Lần này, bọn họ đã thêm WeChat thành công.

Hạ Tiểu Nịnh mở ra gói biểu cảm của mình, đã gửi một tin nhắn “I’m sorry” mặt ục ục cho anh tỏ vẻ xin lỗi.

Mộ Đình Tiêu bỗng nhiên đưa tay, đem khuôn mặt nhỏ của cô đặt ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng chà xát một cái, sau đó bị bộ dạng của cô làm cho tức cười, “Được, tôi tha thứ cho cô.”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh đôi má nóng hổi, cũng không biết là bởi vì độ ấm trong lòng bàn tay anh, hay là bởi vì triệu chứng cảm mạo của cô nữa.

“Đúng rồi, anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Cùng mấy nhà sản xuất phim ăn một bữa cơm, còn cô?”

“Cùng đi với ba mẹ.” Hạ Tiểu Nịnh chỉ vào cái bàn hơi xa đằng sau cây xanh, “Nếu anh có công việc, tôi đây liền không quấy rầy, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Hai người lễ phép chào tạm biệt nhau.

Hạ Tiểu Nịnh trở lại đại sảnh, ngồi một lát với ba mẹ rồi cùng nhau đến quầy thanh toán.

“Bàn của ba người đã có người trả tiền rồi.” Nhân viên phục vụ mỉm cười nói.

Trả tiền rồi? Cha Hạ mẹ Hạ hai mặt nhìn nhau.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng dần dần đã có suy đoán, cô ở chỗ này biết chỉ có Mộ Đình Tiêu vừa mới gặp mà thôi.

Bữa ăn gần năm con số, đây chính là một ân tình lớn.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, cô cùng ba mẹ ngồi trên xe taxi, sau đó lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn WeChat——

[cảm ơn khoản đãi của anh, Mộ tiên sinh.]

Nhưng lần này, Mộ Đình Tiêu lại không có trả lời cô.

……

Dù sao năm mới cũng sắp đến, một nhà ba người đơn giản là đi dạo đến các trung tâm mua sắm ở dưới tầng nhà hàng.

Ngoại trừ mua thêm đồ tết, Hạ Tiểu Nịnh còn mua cho Cố Lâm Anh cùng Hạ Chí Dũng một bộ quần áo.

Cái cô mua chính là cái mới nhất, lúc tính tiền cô bí mật dặn dò nhân viên thu ngân để họ nói cho với ba mẹ mình, đây là đồ giảm giá, không đắt.

Ba mẹ tiết kiệm, không nỡ tiêu tiền. Nhưng cô thân là hậu bối, lúc trong khả năng cho phép cô cũng muốn để cho ba mẹ mặc quần áo tốt.

Ba người đi ra khỏi trung tâm mua sắm, thẻ ngân hàng của Hạ Tiểu Nịnh tiền tiết kiệm lại mất đi một vạn nhân dân tệ.

Sau khi đem túi lớn túi nhỏ đều chuyển về nhà, cô mệt mỏi ghé vào trên sô pha, lấy điện thoại ra nhìn chằm chằm vào màn hình.

Ngoại trừ thông tin về trừ tiền thẻ ngân hàng, cư nhiên không có bất cứ tin nhắc nhở nào.

Lúc trước quản gia chỗ đó đã đăng ký rõ ràng số thẻ ngân hàng của cô.

Chẳng lẽ nói Phong Thanh Ngạn quên rồi?

Ngẫm lại cũng đúng, anh là người trăm công ngàn việc như vậy, lại vừa chăm sóc hai đứa nhỏ, có lẽ nhất thời không nhớ ra thì sao.

Huống chi bây giờ còn sớm, mới hơn ba giờ chiều, cô không nên nóng vội như vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đột nhiên sắp sửa có được một số tiền lớn như vậy, tâm tình của cô vẫn rất là kích động.

Hạ Tiểu Nịnh nhất thời kìm nén không được, dứt khoát cầm bút cùng giấy đặt lên trên bàn trà, cúi đầu xuống nghiêm túc mà bắt đầu lên kế hoạch cho phần thưởng mình sắp nhận được.

Nếu là một ngàn vạn, cô trước hết sẽ mua nhà cho anh trai.

Bản thân mình cũng không cần mua, bởi vì lúc trước ba mẹ đã nói qua, về sau căn hộ này là của cô.

Trọng nam khinh nữ cô nhìn thấy rất nhiều, giống như nhà mình ba mẹ trọng nữ khinh nam…… ngược lại là hi hữu.

Số tiền còn dư sau khi mua nhà, cô muốn mua cho ba mẹ mình hai người mỗi người một phần bảo hiểm nhân thọ, nếu như còn thừa, vậy đem quán ăn nhỏ sửa chữa một lần, sau đó……

Sau khi lên kế hoạch xong, cô mới phát hiện với khoản tiền thưởng kia, mình lại có thể làm nhiều chuyện muốn làm như vậy!

Nhân sinh, thật sự là phu nhân quá mỹ hảo! (câu này ý nói là: Cuộc sống, thật sự là người vợ quá tốt đẹp!)

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Bữa cơm đoàn viên

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Trang viên bên bờ biển.

Phong Thanh Ngạn đang ngồi ở trong thư phòng xem báo cáo tổng kết cuối năm Tề Hàng gửi tới.

Tuy rằng anh vì hai đứa nhỏ nghỉ phép trước, nhưng các nhân viên trong công ty đều chưa bắt đầu kỳ nghỉ Tết âm lịch, mọi việc vẫn diễn ra như bình thường.

Quản gia Cao Bá theo thường lệ đều đưa hộp quà lớn được chuẩn bị tốt như mọi năm đem đến nhà cũ Phong gia bên kia, đặt ở trên bàn.

Hai đứa nhỏ ở bên cạnh chơi cờ cũng không ngẩng đầu lên, Phong Tu Viễn hừ lạnh: "Lại muốn mời chúng ta đi tham gia Hồng Môn Yến!" (*)

(*) Hồng Môn Yến: là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc; Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!

Khi tới Tết âm lịch, cậu với Mạn Mạn

không thích nhất chính là đi đến nhà cũ. Những trưởng bối đó tuy rằng kiêng kị ba ba, không dám nói một chút quá phận, nhưng mà ánh mắt nhìn về phía bọn họ với lúc nhìn về phía ba ba, giống như là nhìn một cổ phiếu nổi bật đã bất ngờ giảm giá ý, tràn ngập bất đắc dĩ cùng tiếc hận.

Hàng năm đều gửi tới những bộ lễ phục mới nhất, đem bọn họ trang điểm đến xinh xắn đẹp đẽ, đem ba ba làm cho rất soái khí, còn không phải là vì muốn đem bọn họ đóng gói bán ra bên ngoài đó sao? [sợ ba ba hai đứa ế mốc meo hay j kkk -))]

Cái bầu không khí đó thật sự làm cho người ta rất không thoải mái, Mạn Mạn mỗi lần từ đó về đều bị bệnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác, không đi không được.

Ai bảo Phong gia lớn như vậy, lại nhiều quy củ như vậy, mà bọn họ đúng lúc là con cháu Phong gia?

Mỗi người đều có lúc bất đắc dĩ, bọn họ mới chỉ có 6 tuổi thôi, cũng không có biện pháp nào khác a...

……

Hạ Tiểu Nịnh vốn muốn ngày hôm sau liền đi làm trở lại, nhân tiện tìm một cơ hội nhắc nhở Phong Thanh Ngạn một chút, đừng quên phần thưởng của anh.

Kết quả còn không có ra khỏi cửa, liền nhận được điện thoại của Cao Bá gọi tới.

Đối phương ý đại khái là cho cô ở nhà nghỉ ngơi nhiều hơn hai ngày, đến lúc đó lại đi làm lại, hơn nữa tỏ vẻ thiếu gia cùng hai đứa nhỏ đối với bệnh tình của cô vô cùng thấu hiểu, cho nên cô không cần phải áp lực tâm lý.

Hạ Tiểu Nịnh có chút không hiểu sao mà thụ sủng nhược kinh (được nhiều người yêu thương vừa mừng vừa lo), nhưng nghĩ lại, bản thân mình bị cảm còn đi vào nhà người ta nấu ăn, không phải thêm phiền thì là gì?

Những thứ khác không nói, nếu thật sự lây bệnh sang hai đứa nhỏ, đó mới là quá sức.

Cho nên có thực là thấu hiểu hay không, căn bản là quản gia Bá Bá vì để cho cô trong lòng dễ chịu một chút mới nói như vậy mà thôi.

Quản gia ông ấy thật là một người tốt, cho nên cô cũng đã đồng ý, tiếp tục ở nhà.

Bị phát thẻ người tốt mà lão Cao không biết, cúp điện thoại, sau đó mới nói với Phong Thanh Ngạn, "Hạ tiểu thư đồng ý."

"Làm cho cô ấy có thể nghỉ ngơi nhiều hai ngày, không vội tới đây." Phong Thanh Ngạn nhẹ nhàng nói, "Bác đi tìm vài người hầu có tay nghề tốt, trước tiên ở phòng bếp mấy ngày, cố gắng làm nhiều một chút món Mạn Mạn thích ăn."

"…… Vâng."

Cao Bá sờ sờ cái mũi, đi ra khỏi thư phòng.

Vạn năm đóng băng, thiếu gia nhìn tới người nào, người nấy sợ run rẩy, như thế nào đột nhiên…… trở nên dễ nói chuyện như vậy?

……

Hạ Tiểu Nịnh lại ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, cảm thấy cảm mạo gần như đã khỏi hết, cũng chờ điện thoại quản gia gọi đến.

"Tiểu Nịnh, cô thuê taxi đến chỗ này một chút, phải nhanh lên." Cao Bá nói ra một địa chỉ xa lạ.

Đó vốn là khu nổi danh quyền quý, nhìn như đều là không ngờ sống ở trong khu viện nhỏ đó, bên trong đó mỗi một người đều là nhân vật lớn.

Hạ Tiểu Nịnh thật bất ngờ, "Tôi qua bên kia làm cái gì?"

"Hôm nay đêm năm cũ, nhà cũ bên này muốn ăn bữa cơm đoàn viên. Trong phòng bếp bỗng nhiên có người xin nghỉ, tôi thật sự điều động không ra người khác……"

"Được." Hạ Tiểu Nịnh không chút do dự mà đáp ứng rồi.

Cô vốn ý định muốn đi làm, ngày nghỉ Tết âm lịch dù sao còn chưa tới, hơn nữa, trước mắt bản thân mình còn đang mong đợi Phong Thanh Ngạn thưởng cho mình tiền mặt!

Rốt cuộc đã nhanh đến Tết, ai mà không muốn ôm một đống tiền mặt lớn, ngon lành mà qua giao thừa đâu!

Nói không chừng đêm nay bản thân mình còn có thể có cơ hội đụng phải anh, nho nhỏ mà nhắc nhở anh một chút vậy sẽ càng tuyệt hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Có trò hay nhìn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Dựa theo địa chỉ quản gia cấp đưa cho, Hạ Tiểu Nịnh bắt xe qua đó.

Cửa ra vào đại viện một loạt vệ sĩ đứng thẳng tắp, người đứng đầu hỏi thăm cô một phen, sau đó lại gọi điện thoại vào bên trong rồi mới cho vào.

Hạ Tiểu Nịnh dọc theo con đường đầy cây tùng bách bảy tám vòng, rốt cuộc cuối cùng cũng đi tới một tòa nhà nhỏ phía trước.

Gạch màu xanh, tường ngói đen, cùng với trang viên bên bờ biển phong cách hoàn toàn khác nhau, nhưng cũng rất là nghiêm túc.

Còn chưa kịp gõ cửa, một chiếc xe thể thao màu xám bạc đã mà một phát lướt qua bên người cô.

Tuyết đọng ven đường hòa tan với nước bẩn bị bắn lên, Hạ Tiểu Nịnh nhảy qua nhảy lại, mới miễn cưỡng thoát được một chút vận đen bị bắn một thân bùn.

Thật sự là không tố chất!

Cô ở trong lòng thầm nói một câu, cảm giác vừa rồi ngồi ở bên trong xe kia hình như là người phụ nữ với một đứa bé.

Lái xe không có đạo đức như vậy, cũng không sợ đem mình làm mẫu cho con mình làm ra sai lầm như vậy sao?

"Tiểu Nịnh, mau vào đây!" Cao Bá ở phía sau mở cửa, thấy cô đã đến, thở dài một hơi nhẹ nhõm, "Liền nhờ cô rồi."

"Được, tôi đến đây!"

Nhắc tới nấu ăn, Hạ Tiểu Nịnh sẽ lập tức kích động đam mê.

Tay nghề tổ truyền, người Hạ gia trong máu đều mang theo thiên phú, đương nhiên không thể lãng phí.

Đi theo Cao Bá vào nhà, nhưng lại không có nhìn thấy chủ nhà đâu.

Bây giờ mới hai giờ buổi chiều, phỏng chừng bọn họ cũng không ở đây.

Bên trong trang trí theo phong cách Trung Quốc thuần túy, mười phần thanh lịch tao nhã, phòng bếp cũng có 50 đến 60 mét vuông, cũng đủ để cô thể hiện sức mạnh của mình.

Bên trong đã có một vài đầu bếp cùng người hầu đang bận việc, khi nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh với quản gia cùng nhau tới đây, tất cả mọi người trong lòng đều biết cô là mời từ ngoại viện (bên ngoài tiểu viện) đến, rất nhanh giao cho cô công việc.

Cô phụ trách bộ phận làm đồ ngọt.

Hạ Tiểu Nịnh rất nhanh liền đi làm, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu.

Một vài người hầu ở phía sau nhặt rau, khe khẽ nói nhỏ, "Nghe nói hôm nay đại thiếu gia muốn mang tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư trở về?"

"Mỗi năm đều không như vậy sao! Có cái gì lạ đâu?"

"Không lạ, nhưng mà tôi vừa rồi nhìn thấy nhị thiếu nãi nãi cùng nhị tiểu thiếu gia cũng tới…… Trong chốc lát phỏng chừng lại có trò hay nhìn."

"Trò hay gì vậy?" Một hầu gái mới tới đây một năm, không hiểu liền hỏi.

"Hai tiểu thiếu gia không được tốt a, tránh không được hằng năm đều muốn cấu véo lẫn nhau, đặc biệt là vị nhị tiểu thiếu gia kia rất ương ngạnh, luôn lên mặt nói thiếu gia không có vợ liền có tới hai đứa nhỏ, nói Mạn Mạn tiểu thư không mẹ, là con hoang, nói những lời này để tới kích thích bọn họ……"

"Aizz, người nhà giàu cũng có phiền não của người nhà giàu a..."

"Đúng vậy a, xuỵt…… Đừng nói nữa, cẩn thận quản gia nghe được sẽ mắng chúng ta đấy."

Mấy người ngậm miệng, nhưng lời vừa rồi của mấy người đó đã rơi vào trong tai Hạ Tiểu Nịnh.

Lấy chuyện người khác không có mẹ, mẹ nó, chuyện lớn viết văn chương, hóa ra Phong gia cũng có loại người đáng ghét như vậy.

……

Đã bận rộn đến 5 giờ chiều, Phong gia liền náo nhiệt lên.

Tới dự tiệc đều là một số họ hàng gần, mỗi người đoan chính quý khí, vừa thấy chút liền biết là sống trong nhung lụa đã quen.

Hạ Tiểu Nịnh ở phòng bếp vô tình liếc mắt từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài một cái, vừa lúc liền thấy được từ trên xe bước xuống một lớn hai nhỏ.

Phong Thanh Ngạn mặc tây trang thủ công màu đen, phối với áo sơ mi chéo màu đen và xanh, chiếc cà vạt màu xám đậm được thắt rất đẹp và phức tạp, cao ngất tuấn lãng.

Hai đứa nhỏ bị anh một trái một phải mà nắm, Mạn Mạn mặc váy liền áo màu xanh ngọc, dải ruy băng màu trắng trên cổ được làm thành một chiếc nơ xinh xắn, Phong Tu Viễn mặc một bộ tây trang nhỏ gần giống như ba ba mình.

Bọn họ chính là hai thiên sứ nhỏ.

Một nhà ba người, quả thực quá hoàn mỹ.

Hạ Tiểu Nịnh thật không nghĩ đến có người sẽ mắt mù như vậy, cảm thấy bọn họ không có mẹ rất đáng thương.

Rõ ràng Phong Thanh Ngạn chăm sóc bọn họ rất khá. Tốt hơn nhiều so với những đứa nhỏ có cả ba lẫn mẹ nhưng lại bị nuôi dưỡng thành tính cách vặn vẹo……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đứa nhỏ ngốc đáng thương

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Trong đại sảnh Phong gia giờ phút này phi thường náo nhiệt.

Phong gia rất lớn, có nhiều chi phụ, nhưng vốn lấy Phong Thanh Ngạn mạch nhất Phong gia này mới là chính chủ, cũng phát triển được hậu duệ gia tộc. Cho nên vừa đến ngày lễ trọng đại này, mặt khác đời đời con cháu trong nhà đều sẽ tới nơi này chúc mừng, có người là bởi vì nhớ lấy thân tình, cũng có người tính toán lấy lợi ích.

Lão gia Phong Quốc Hoa qua tuổi bảy mươi vẫn rất có tinh thần như trước, mặc một bộ quần áo bằng vải sa tanh, trong tay cầm một chuỗi ngọc Phật lưu li, tấc tuyết mỏng đang ở dưới ánh đèn phát ra vẻ rực rỡ lấp lánh.

Năm nay cũng là kỉ niệm 40 năm ngày kết hôn của ông với vợ Dung Thuấn Phương, cho nên yến hội so với các năm trước có chút làm long trọng hơn.

Hai người kết hôn nhiều năm, dưới gối có hai trai hai gái, con gái lớn lập gia đình ở nước ngoài, con gái út cũng là ở nước ngoài để nghiên cứu, hai người bởi vì đủ loại nguyên nhân, cũng đã nhiều năm không trở về ăn tết.

Con trai cả Phong Thanh Ngạn là niềm kiêu ngạo suốt đời ông, nhưng 5 năm trước lại đột nhiên nhiều ra một đôi con mà không rõ mẹ, khiến cho bọn họ rất là bất ngờ.

Con trai nhỏ Phong Thanh Tầm bảy năm trước kết hôn, cũng sinh ra cho bọn họ một cháu trai, nhưng người này một nhà trước sau tư chất thường thường, khó làm nên đại sự.

Phong Mạn Mạn cùng Phong Tu Viễn tiến vào đại sảnh, liền thấy được người đang nhào vào trong lòng ngực gia gia làm nũng Phong Khoa Thụy.

Hai đứa nhỏ nhất trí quyết định trực tiếp làm lơ một màn này, đi vào lò sưởi trong tường phía trước, ngồi ở trên nệm, vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem TV.

Nhưng phiền toái cũng không mời cũng tự đến, một tập phim hoạt hình còn không có xem xong, trước mắt bọn họ bỗng nhiên đã bị chắn lại.

Phong Khoa Thụy sáu tuổi, chống eo, thân thể tròn vo bá đạo mà che ở trước mặt bọn họ, "Không cho xem TV! Chúng ta đi ra ngoài chơi nặn người tuyết!"

"Không đi." Phong Tu Viễn không chút do dự cự tuyệt.

Con hàng này mỗi lần đều nắm lấy cơ hội bắt nạt Mạn Mạn, năm trước còn đem tuyết tạo thành một đống nhỏ nhét vào trong cổ Mạn Mạn, bị lạnh đến mức Mạn Mạn oa oa khóc lớn, cậu mới sẽ không mắc lừa.

"Đi đi ～～～～" Phong Khoa Thụy thò tay ra kéo cậu.

Phong Tu Viễn trực tiếp đẩy.

Cậu căn bản không dùng bao nhiêu lực, ai ngờ Phong Khoa Thụy cư nhiên một chút ngã xuống, cái trán bộp một cái mà đụng vào một góc sô pha, lập tức khóc lớn không ngớt, "Đau quá!! Mẹ ơi, ba ơi, gia gia ơi, nãi nãi ơi, Phong Tu Viễn cố ý đẩy con!!!"

Những người lớn nghe tiếng mà đến.

Kha Linh Lung một phen bế con mình lên, không hỏi xanh - đỏ - đen - trắng liền bắt đầu khóc lớn, "Khoa Khoa của mẹ, con như thế nào luôn bị bắt nạt a! Hai người họ, con chỉ có một, con sao đánh thắng được! Con, đứa nhỏ ngốc đáng thương này!"

Phong Thanh Tầm nhìn chằm chằm vào cháu trai cháu gái của mình, sắc mặt có chút đen tối khó phân biệt.

Bên cạnh có người hoà giải: "Tu Viễn, Mạn Mạn, các cháu lại đây nói xin lỗi đi."

Hôm nay là một ngày trọng đại, cũng không thể gây náo loạn.

Phong Tu Viễn nắm tay Phong Mạn Mạn đứng lên, ánh mắt liếc về người đứng ở cửa thang tầng hai, vừa mới đi lên lấy đồ vật Phong Thanh Ngạn đứng ở chỗ đó, hiển nhiên, ba ba cũng thấy được trò khôi hài này.

Ánh mắt anh đều là tín nhiệm, biết con trai mình tuyệt đối không có đẩy Phong Khoa Thụy.

Bởi vì căn bản khinh thường động thủ.

Vừa thấy ba ba mình như vậy, Phong Tu Viễn vốn là còn có chút mất bình tĩnh, lập tức liền an tĩnh lại.

Chút phiền toái nhỏ như vậy, cũng không nhọc ba ba tới giải quyết.

Chỉ có không tu dưỡng, không có trí tuệ, người lớn mới có thể lao ra khi trẻ con xảy ra mâu thuẫn gấp không chờ nổi mà chạy ra chỉ chỉ, trỏ trỏ, lải nha lải nhải.

Nhẹ nhàng nhéo nhéo bàn tay nhỏ của Mạn Mạn trấn an cô bé một chút, Phong Tu Viễn ho nhẹ một tiếng, "Em ấy nói cháu dùng sức đẩy em ấy mới đụng phải sô pha như vậy, nhưng cháu có biện pháp chứng minh cháu không có."

" Cháu có biện pháp nào?" Kha Linh Lung một bên xoa trán con trai mình, một bên hừ lạnh.

Sự việc xảy ra đến nhanh như vậy, lại không có người lớn nhìn thấy quá trình, nơi này là trong nhà, càng không thể có thể sẽ có camera.

Chẳng lẽ đứa nhỏ này còn muốn trời cao làm chứng phải không a?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Khí phách bênh vực người

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Phong Tu Viễn đứng trầm ổn bình tĩnh mà đi lên phía trước một bước, "Khoa Khoa, em hiện tại là 60 kg à?"

"Nặng mà cũng còn không chịu nổi lực đẩy như vậy của cháu!" Kha Linh Lung ngay lập tức phản bác.

"Cô cũng biết con của cô rất mập?" Phong Tu Viễn cười khẽ, " Cháu cân nặng là 45 kg, cho dù chúng ta bốn bỏ lên năm, tính nhiều hơn một chút, đem tính lực đẩy đẩy tính là 300 Newton, từ chỗ cháu đứng đến chỗ trán em ấy bị đụng đó đại khái là năm mét. Từ quan điểm cơ học, căn bản là không có khả năng. Hơn nữa cháu vừa rồi vẫn còn là đang ngồi."

"……" Kha Linh Lung nghe mà bối rối, cái gì…… Là cái gì? Đứa nhỏ này là đang nói cái gì vậy? Cô quay đầu tìm chồng mình, "Thanh Tầm, anh vẫn là nói với nó hai ba câu đi!"

"Không tin, có thể tìm nhà vật lý học trong đại viện này mà hỏi. Để xem là ai mất mặt." Phong Tu Viễn hai tay vắt chéo ngực, lạnh lùng mà nhìn bọn họ, "Đừng mỗi ngày chỉ lo tiêu xài các thứ hưởng thụ bằng tiền ba ba cháu kiếm được, mà còn phải dạy con trai cô chú, lúc muốn vu oan hãm hại người khác cũng phải động não a!"

"……"

Hai người lớn bị câu nói này nghẹn đến trên mặt không một chút ánh sáng, nhất thời không phản bác lại được.

Rốt cuộc, bọn họ cũng không hiểu……

"Còn thất thần? Tìm bác sĩ đến xem vết thương Khoa Khoa đi!" Phong Quốc Hoa ở bên cạnh âm thanh trầm, lại liếc nhìn Phong Tu Viễn một cái.

Thằng bé này, thông minh, lanh lợi, gặp nguy không loạn.

Chỉ tiếc…… Cũng không biết nhà mẹ ruột của nó rốt cuộc là bối cảnh gì, cho nên mấy năm gần đây Phong thị tuy rằng ở trong tay Phong Thanh Ngạn hô mưa gọi gió, càng làm càng lớn, nhưng vị trí gia chủ này, ông như cũ không có giao ra.

Kha Linh Lung tuy rằng tư chất thường thường, nhưng tốt xấu cũng coi như là nhà mẹ đẻ có chút bối cảnh, bề ngoài cũng được…

Phong Thanh Tầm không dám làm trái ý cha mình, lập tức ôm Khoa Khoa cùng vợ cùng đi tìm bác sĩ.

"Bịa đặt sinh sự, chẳng lẽ không có trừng phạt sao?" Phong Mạn Mạn đứng dậy, nhẹ nhàng nhéo nhéo lấy góc áo gia gia lay động một chút, "Cháu nếu là nói dối, ba ba sẽ tét vào mông nhỏ! Gia gia, ông phải công bằng!"

Âm thanh non nớt, nhưng mỗi lời mỗi chữ đều là đạo lý.

Phong Quốc Hoa cười cười, khảy Phật châu trong tay một chút, đem cháu gái nhỏ bế lên, " Lát nữa phạt Khoa Khoa ăn ít hơn một món."

"Hmm, vậy không cho phép ăn món cậu ta thích nhất kia!" Phong Mạn Mạn gật đầu, "Cháu sẽ giám sát ông, gia gia, mời công chính chấp pháp!"

Buổi nói chuyện, đem tất cả mọi người chọc cho nở nụ cười.

Con bé này, nhỏ mà lanh.

Phong Thanh Ngạn chậm rãi từ trên cầu thang bước xuống, đi về phía con mình, mới nặng nề mà nói, " Mâu thuẫn nhỏ của trẻ con, thì để chính bọn nó đi giải quyết. Nếu là lúc thật sự giải quyết không được, mới có thể mời người lớn ra mặt. Nếu là Tu Viễn với Mạn Mạn không nói lý, tôi sẽ tự quyết định. Nhưng nếu như ai cố tình gây sự, đụng vào các con, tôi Phong Thanh Ngạn, tuy xa cũng diệt!"

Nói năng có khí phách, nặng nề mà đè ép xuống dưới, làm tất cả mọi người ở đây lập tức căng thẳng một chút, ……

Rốt cuộc trong nhà này Phong Thanh Ngạn là người có quyền lên tiếng nhất, cũng là người có thực quyền nhất, chỉ là vẻ mặt không giận mà có uy thế, khiến cho bọn họ cũng đủ mà kiêng kị.

Phong Tu Viễn cùng Phong Mạn Mạn đều nhìn chằm chằm vào ba ba mình, vẻ mặt sùng bái……

……

Trong phòng bếp.

Hạ Tiểu Nịnh xuyên thấu qua khe cửa cũng không nghiêng không lệch mà thấy được một màn này.

Liền khí phách bênh vực con mình đến như vậy! Quả thực không thể hơn được nữa!

Giờ này phút này Phong Thanh Ngạn ở trong mắt cô, quả thực như núi cao ngất, soái nứt trời xanh!

Nhưng mà tên bắt nạt người Phong Khoa Thụy kia lại chỉ phạt phải ăn ít hơn một món đồ ăn, hiển nhiên là quá nhẹ.

Suy nghĩ một lát, cô khóe môi bỗng nhiên cong một đường, đã có một ý kiến hay tuyệt diệu.

……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Thích ăn nhất

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

7 giờ tối.

Gia yến chính thức bắt đầu.

Phong lão gia giơ ba nén hương, dẫn các con cháu đi bái bài vị tổ tông, sau đó theo thứ tự ngồi xuống.

Trong nhà ăn sau khi mới đặt thêm mười bàn gỗ lim tròn lớn đã được ngồi lấp đầy, phi thường náo nhiệt.

Gia chủ mạch nhất là Phong Quốc Hoa, Dung Thuấn Phương, Phong Thanh Ngạn mang theo hai đứa nhỏ, cùng với Phong Thanh Tầm một nhà, ngồi ở một bàn ở giữa.

Còn lại các chi khác ngồi ở hai bên.

Quản gia sau khi đã nhận được chỉ thị của lão gia, lập tức đi về hướng phòng bếp, phân phó đám người hầu đã sớm chờ ở bên kia mang thức ăn lên.

Trong lúc nhất thời, trong phòng bếp lại bắt đầu khí thế ngất trời mà công việc lu bù lên, dựa theo trình tự món ăn trước giữa sau, chay mặn phối hợp bắt đầu đưa món ăn ra bên ngoài.

Nhóm đầu bếp tay nghề lợi hại, tự nhiên sẽ không làm gia chủ thất vọng, rất nhanh mười bàn đã bày đầy, còn bày ra những chai rượu ngon nhất.

Phong Quốc Hoa đứng dậy, gắp mấy đũa trên món heo sữa nướng, cho vào trong bát ba đứa cháu mình một miếng thịt, tuyên bố khai mạc.

Trong lúc nhất thời, tiếng cụng ly chén đan xen, không khí hoà thuận vui vẻ.

Hạ Tiểu Nịnh chuẩn bị làm vài món tráng miệng để đám người hầu bưng đi ra ngoài, canh thời gian không sai biệt lắm, cô mới lấy ra bột nếp, nhanh tay mà làm xong bánh hấp tạo hình một con cá nhỏ tinh xảo.

"Cái này…… Chỉ một cái?" Người hầu tới bưng thức ăn khó hiểu mà nhìn cô, "Cái này phải cho ai?"

"Cho Mạn Mạn. Đây là món con bé thích ăn nhất." Hạ Tiểu Nịnh đem đĩa đưa tới.

Đây là món con bé thích ăn nhất, lúc trước sáng sớm cô ở trang viên bên bờ biển làm rất nhiều lần, còn cố ý đem cái đuôi con cá nhỏ làm cho thực đặc biệt.

Chỉ cần Mạn Mạn nhìn thấy, liền nhất định có thể biết được cô đang ở trong phòng bếp.

Quả nhiên, năm phút đồng hồ sau, ở ngoài cửa phòng bếp vươn ra một cái đầu nhỏ.

Nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh, Phong Mạn Mạn ánh mắt sáng lên, "Tiểu Nịnh! Chị quả nhiên cũng ở chỗ này!"

"Lại đây," Hạ Tiểu Nịnh đối với cô bé vẫy tay.

Cô bé chạy đến ngay lập tức.

Hạ Tiểu Nịnh đưa cô bé đến sân nhỏ phía sau phòng bếp, lại lấy ra một chiếc bánh hấp đưa cho cô bé, "Ăn ngon không?"

"Ừm!" Cô bé không vui vẻ không được, "Em còn nghĩ rằng sẽ rất rất lâu mới có thể lại ăn món chị làm nữa, chị ở đây làm gì vậy!"

Hạ Tiểu Nịnh chạm vào cái đầu nhỏ của cô bé, "Chị nghe nói các em vừa rồi ở bên ngoài bị bắt nạt?"

Không đề cập tới còn tốt, nói ra Phong Mạn Mạn liền càng tức giận, "Chưa nói tới bắt nạt, nhưng mà cái tên Khoa Khoa ghê tởm nhất, mỗi lần đều làm em sợ, trước kia còn đem con chuột chết ném vào cặp sách của em, làm hại em khóc rất lâu!

Chính là nói là tương đương chán ghét!

Hạ Tiểu Nịnh ngồi xổm xuống, áp vào bên tai cô bé nhỏ giọng nói, "Em nói cho chị biết, Khoa Khoa ngày thường thích ăn cái gì nhất?"

……

Năm phút đồng hồ sau.

Phong Mạn Mạn từ trong phòng bếp chạy ra, một lần nữa trở lại phòng ăn, quy củ mà ngồi xuống.

Người lớn đều cho rằng cô bé chẳng qua là đi toilet, cho nên cũng không có ai hỏi nhiều.

Phòng bếp bên kia còn đang không ngừng mang thức ăn lên, nhưng đã sắp kết thúc, cho nên bưng lên đều là một ít súp ngọt các loại.

Nhưng mỗi đứa trẻ đều giống như được đặc biệt chiếu cố đến——

Trước mắt Phong Mạn Mạn là đĩa bánh táo đỏ, phần Phong Tu Viễn là một chén cháo bí đỏ ngọt, mặt khác mấy cái nhà con cái trong nhà khác cũng lấy được các loại đồ ăn khác nhau.

Mấy thứ này đều được làm tinh xảo đáng yêu, vừa nhìn thấy trong lòng bọn họ đều là tốt.

Trước mặt Phong Khoa Thụy tự nhiên cũng không ngoại lệ mà đặt một cái đĩa sứ mới.

Phần của cậu chính là một món cậu ngày thường thích ăn nhất.

Sữa màu vàng bề ngoài thoạt nhìn đặc biệt mê người, làm cậu muốn một hơi nuốt vào……

_____

#dạo_này_sâu_bận_quớ_ó#

#mọingườithôngcảmxúnha!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ai là người may mắn?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Những đứa nhỏ năm trước không có đãi ngộ gì đặc biệt, năm nay bỗng nhiên có, mỗi người đều rất vui vẻ.

Phong Quốc Hoa thấy các cháu của mình đều vui vẻ như vậy, lập tức vẫy tay gọi quản gia tới, "Những thứ này đều là ai chuẩn bị?"

"Hạ Tiểu Nịnh. Cô ấy là đầu bếp trang viên bên kia, bị tôi điều tới." Lão Cao tất cung tất kính mà nói.

Nghe vậy, Phong Thanh Ngạn tay đang cầm chén canh có chút dừng lại.

Cô cũng tới……

Khó trách vừa rồi Mạn Mạn ăn đến ngon như vậy.

Anh lại không có ngẩng đầu, mà là tiếp tục rũ mắt, bất động thanh sắc mà uống canh.

Phong Quốc Hoa căn bản không nhớ được tên, chỉ nói, "Đi gọi người kia ra đây, có phần thưởng."

"Vâng."

Lão gia diễn xuất cũ, tất cả mọi người đều đã quen, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Lão Cao nhanh chóng xoay người, đi vào phòng bếp gọi Hạ Tiểu Nịnh đi ra.

Cô giống như là đã sớm biết mình sẽ bị gọi đi ra ngoài, không chút nào ngoài ý muốn, cởi tạp dề ra đi rửa sạch tay, liền theo lão Cao đi tới phòng ăn.

Người vừa đến, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở trên người cô.

Ở đây hầu hết nam giới còn lộ ra một tia kinh diễm.

Đầu bếp này, trẻ tuổi xinh đẹp, dáng người không thể chê, liền làn da tựa như cũng không dính nửa điểm khói dầu, trắng đến như vậy.

"Những thứ này đều là cô làm?" Phong Quốc Hoa chỉ tay vào mấy món tráng miệng, hỏi.

"Vâng."

"Làm nhiều dạng như vậy, thật có tâm."

"Đều là tôi nên làm." Hạ Tiểu Nịnh không kiêu ngạo không siểm nịnh, "Trong chốc lát còn có một kinh hỉ muốn đưa ra, chỉ là không biết bạn nhỏ nào sẽ có được vận may như vậy."

"Thật không?" Phong Quốc Hoa có một tia hào hứng, "Là kinh hỉ gì vậy?"

"Bây giờ nói ra, liền không tính là kinh hỉ nữa."

"Cũng được. Vậy các cháu ăn nhanh đi." Phong Quốc Hoa liếc mắt nhìn mấy đứa nhỏ một cái.

"Được ạ ——" Phong Mạn Mạn dẫn đầu, ăn đến thỏa mãn.

Phong Tu Viễn cùng mấy đứa trẻ khác cũng bắt đầu ăn.

Đã sớm chờ không kịp, Phong Khoa Thụy cầm lấy nĩa, ngấu nghiến như hổ đói mà bắt đầu ăn.

"Ôi, đau quá ——"

Cậu bỗng nhiên phát ra một tiếng hét thảm, che lại miệng mình lại, lập tức khóc lên.

Có máu, theo kẽ tay cậu lập tức chảy ra……

Những người lớn giật nảy mình, Kha Linh Lung làm rơi chiếc đũa: "Khoa Khoa! Con làm sao vậy?"

Phong Khoa Thụy đau đến mặt đều méo mó, miễn cưỡng hé miệng, nhổ ra một đồng tiền xu 5 tệ, còn có một chiếc răng đã bị gãy nhuốm đầy máu, bộ dáng đặc biệt buồn cười lại đặc biệt thảm thiết……

"Cái này ——" Kha Linh Lung phản ứng không kịp rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra, còn không phải là ăn bánh ngọt ư? Tại sao lại có thể như vậy!

"Chúc mừng nhị tiểu thiếu gia, ăn trúng tiền vàng nhỏ tôi chuẩn bị! Về sau nhất định tài nguyên cuồn cuộn, thăng chức rất nhanh!" Hạ Tiểu Nịnh bước nhanh lên phía trước, cười nói, "Vận khí tốt như vậy, thật sự là đáng chúc mừng!"

"……"

Đây là kinh kỉ theo như lời cô nói?

Mọi người nhìn Hạ Tiểu Nịnh, lại nhìn Phong Khoa Thụy bên kia một miệng máu, cùng với sắc mặt đã thay đổi của Kha Linh Lung, nhất thời cũng không biết phải làm gì……

Hạ Tiểu Nịnh tiếp tục nói: "Nhưng mà nhị tiểu thiếu gia, cậu như thế nào ăn nhanh đến như vậy? May mắn không nuốt vào, chỉ là đứt một chiếc răng, bằng không hậu quả đã có thể nghiêm trọng! Cái này liền chứng minh cậu thật sự là có phúc khí đấy!"

"……"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ có Phong Thanh Ngạn chưa nâng mắt đen lên, nhàn nhạt mà hiện lên một tia sáng.

Phong Khoa Thụy òa khóc oa oa, Kha Linh Lung cùng Phong Thanh Tầm đã đau lòng lại bị đè nén lại.

Đối phương đều nói nhiều nào là cát, nào là lợi như vậy, còn để cho bọn họ nói như thế nào?

Thật sự là không nói gì, ngậm bồ hòn mà im, có khổ cũng không nói nên lời.

Nhưng mà món nợ này, Kha Linh Lung cô xem như là nhớ kỹ, sẽ từ trên người Hạ Tiểu Nịnh này mà đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cách chúng ta xa một chút!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh thấy bọn họ không nói lời nào, lại xoay người đối với Phong Quốc Hoa nhẹ nhàng gật đầu, "Lão gia, tôi vốn là muốn làm một điều may mắn, cũng không nghĩ tới sẽ đem hàm răng Thụy tiểu thiếu gia làm gãy rồi. Tôi đây có thể lấy công chuộc tội hay không, phần thưởng ngài cho tôi, tôi không lấy."

Phong Quốc Hoa: "……"

Lời nói đều bị cô một người nói xong, ông còn có thể nói cái gì?

Thời gian tốt thế này, cũng không thể phát tác.

Cuối cùng, chỉ có thể phất phất tay, "Cô lui xuống đi."

"Vâng."

Hạ Tiểu Nịnh xoay người, lén lút đối với Phong Mạn Mạn chớp chớp mắt, sau đó mới trở về, không chú ý tới phía sau lưng có một tầm mắt sâu thẳm, rốt cuộc bắt đầu dừng ở bóng lưng cô, một cái chớp mắt đều không chuyển.

Cô mới đi được hai bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

"Cô cái người phụ nữ xấu xa này, cô là cố ý hại tôi!"

Phong Khoa Thụy sức lực không biết từ đâu tới, lập tức chạy tới, mọi người còn không có thấy rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra, một chén canh gà nóng hổi đã bị cậu nắm chặt ở trong tay, trực tiếp hất bát về phía Hạ Tiểu Nịnh ——

Trong nháy mắt đó, Phong Thanh Ngạn cảm thấy trái tim mình bị thứ gì đó chèn lại một chút, ánh mắt đột nhiên vừa thu lại, nguy hiểm bắn ra!

Cách đến quá xa, mọi người căn bản không kịp ngăn cản.

Nước canh ở trong không trung vẽ một đường parabol, sau đó bát trực tiếp giội xuống trên đùi Hạ Tiểu Nịnh——

Rất nóng!

Hạ Tiểu Nịnh lập tức liền mềm nhũn, đỡ vào vách tường bên cạnh, trên đùi một mảng đỏ như lửa trên chân!

Cô đau đến kêu rên, mồ hôi lạnh một chút liền từ trên trán toát ra.

May mắn tiểu tử Phong Khoa Khụy này, hất bát vị trí không cao, nếu là cao hơn một chút, cô khả năng hiện tại đã một người canh gà……

"Cô thế nào rồi?" Lão Cao bên cạnh nhanh chóng lại đây đỡ lấy cô, "Tôi lập tức dẫn cô đi thoa thuốc!"

Canh gà dầu đặc, lại là một chén lớn như vậy, không bị phỏng mới là lạ chứ!

"Cảm ơn……" Hạ Tiểu Nịnh âm thanh có chút phát run.

Thật sự rất đau a!

Phong Khoa Thụy quả nhiên là một tên tiểu ác ma!

Nhưng hiện tại, lại không ai trách cứ cậu, bởi vì cô chẳng qua chỉ là một đầu bếp, nhưng Phong Khoa Thụy, lại là tiểu thiếu gia nhà này!

Địa vị cách xa, vừa xem liền hiểu ngay!

Hạ Tiểu Nịnh giật giật khóe miệng, trong lòng tràn ra một tia cười lạnh. Cô đem tay đặt lên cánh tay của Cao Bá, ý định đi lên phía trước.

Phía sau lưng, lại có một tầm mắt lạnh lùng mà truyền đến, đã rơi vào chỗ mà cô cùng Cao Bá đỡ cánh tay nhau.

Ngay sau đó, trong tầm mắt mọi người, Phong Thanh Ngạn ngang tàng đứng dậy, nhanh đi thẳng bước tới.

Anh sắc mặt lãnh trầm mà dọa người, thế cho nên không ai dám hỏi anh ngay lúc này đây muốn định làm cái gì.

Hạ Tiểu Nịnh còn không có kịp phản ứng, sau lưng bỗng nhiên siết chặt, trên eo, rơi xuống một cái cánh tay.

Trước mắt tầm nhìn bỗng nhiên xoay tròn, cả người cô bị ôm ngang bế lên!

Rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc!

Phong Thanh Ngạn cư nhiên bế cô lên!

Hạ Tiểu Nịnh cả người ngây ngẩn, anh đây là đang làm cái gì? Coi như là cô bị phỏng, cũng không đến mức…… Muốn anh tới ôm đi?

Anh vững vàng mà ôm cô, xoay người, nhìn về phía đã ngừng tiếng khóc, giờ phút này vẻ mặt đắc ý của Phong Khoa Thụy cùng với người bên cạnh cậu - Phong Thanh Tầm cùng Kha Linh Lung, "Không có giáo dục là chuyện của nó, nhưng dẫn nó đi ra mất mặt xấu hổ, chính là các người không đúng rồi."

"……"

Một nhà ba người ngu ngơ.

Phong Khoa Thụy ngây ngốc mà còn muốn đi về phía trước, "Đại bá……"

"Tôi không đảm đương nổi một tiếng đại bá này của cậu, về sau xin cậu cách chúng ta xa một chút." Nhàn nhạt nói xong, Phong Thanh Ngạn ôm Hạ Tiểu Nịnh liền chạy lên tầng, để lại cho mọi người một bóng dáng cao lãnh cường thế.

Những người khác còn ngồi ở chỗ kia, hai mặt nhìn nhau……

Vừa rồi A Ngạn vô cùng tự nhiên nói ra "Chúng ta" cái kia, chính là chỉ bản thân cùng với ai?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đối với anh làm nũng...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

……

Trên cầu thang.

Phong Thanh Ngạn ôm Hạ Tiểu Nịnh, vừa đi vừa phân phó quản gia phía sau lưng, "Chuẩn bị một quần mới, sạch của nữ tới đây."

"Vâng." Lão Cao nửa chữ cũng không có hỏi nhiều, lập tức xoay người đi chuẩn bị.

Hạ Tiểu Nịnh bị ôm như vậy, vô cùng bất an mà ngẩng đầu lên nhìn anh một chút, "Nếu không, vẫn là để tôi xuống dưới tự mình đi là được rồi?"

"Câm miệng."

Hai chữ ngắn gọn mà hữu lực, lại phối hợp với ánh mắt lạnh lùng, thành công làm cho cô ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Cầu thang có chút dài, anh không đi nhanh, Hạ Tiểu Nịnh bị ép nằm ở trong khuỷu tay anh, hơi thở tầm đó tất cả đều là hương vị của anh……

Rất trầm liệt, mang theo một chút nhàn nhạt mùi thuốc lá, làm người ta không hiểu sao cảm thấy rất an tâm.

Ít nhất trong lòng ngực anh, so với phòng ăn an toàn hơn nhiều.

Phần còn lại của khóe mắt còn có thể ngắm được yết hầu có chút chuyển động cùng đường cong cằm tinh xảo, đây là lần đầu tiên cô từ góc độ này nhìn anh.

Người đàn ông này, thật đúng là 360 độ không góc chết, tinh xảo a……

Phong Thanh Ngạn ôm cô đã đến thư phòng trên tầng, đem cô đặt ở trên sô pha.

"Muốn hả giận cho Tu Viễn với Mạn Mạn, cũng không cần dùng loại biện pháp ngu ngốc này."

"……" Hạ Tiểu Nịnh không nghĩ tới chính mình giả bộ tốt đến như vậy, vẫn là bị anh nhìn cái đã ra, nhất thời có chút không cam lòng, "Tôi mới không có! Là chính vận khí nhóc kia không tốt mới ăn phải đồng tiền xu đó mà thôi!"

"Cô vừa rồi không phải còn nói nó vận khí tốt đến tài nguyên cuồn cuộn sao?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh cắn cắn môi, nói không lại anh.

Dứt khoát cúi đầu cởi ra giày đầy tuyết của mình, sau đó đem ống quần từng chút từng chút mà xăn lên.

Chân phải rất nhỏ lại rất trắng, nhưng mà bị phỏng đến mức chỗ đó đã sưng đỏ một mảnh.

Phong Thanh Ngạn rũ mắt nhìn lướt qua, nếu là canh nóng kia làm bị phỏng một chút, chỉ sợ là sẽ phồng rộp.

Lông mày nhăn lại, nhăn thành một chữ "Xuyên".

"Không trốn một chút sao! Ngu xuẩn!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh liếc anh một cái, "Sau lưng tôi lại không có mắt, trốn như thế nào?"

"Còn tranh luận?" Anh nhấn mạnh.

"……"

Được rồi, địa bàn của anh, anh là lão đại, cô không thể trêu vào.

Quản gia đến gõ cửa, đưa tới một cái quần cùng một lọ trị phỏng nặng, "Chiếc quần này là tôi tìm thấy ở trong phòng quần áo của nhị tiểu thư, Tiểu Nịnh hẳn là có thể mặc."

Phong Thanh Ngạn nhận lấy, chưa nói nửa chữ, liền trực tiếp đóng cửa.

Quản gia ở bên ngoài thiếu chút nữa bị đụng gãy xương mũi, không hiểu ra sao, ông làm sai chỗ nào, chọc đại thiếu gia không vui ư?

Phong Thanh Ngạn đem quần đặt ở một bên, vặn ra lọ trị phỏng nặng đi qua.

Trực tiếp ngồi trên chiếc ghế sô pha đơn bên cạnh Hạ Tiểu Nịnh, không đợi cô kịp phản ứng, anh cũng đã nâng mắt cá chân cô lên, đặt ở trên đầu gối của chính mình.

Cô sửng sốt, muốn giãy giụa.

Bàn tay anh nắm chặt, trực tiếp đè lên mắt cá chân non mềm, "Muốn để lại sẹo?"

“……”

Hạ Tiểu Nịnh ngoan ngoãn bất động.

Nhưng cô vớ đã cởi, lòng bàn tay anh như vậy đè ở trên làn da cô, không hề cách trở, làm cô cảm thấy…… Thật nóng.

Làm cho cô không hiểu sao tim đập nhanh hơn, xấu hổ, khó có thể bình an.

Ngay cả hô hấp, cũng dần dần mà chậm lại……

“Nếu không, tôi vẫn là tự mình tới……” Cô đưa tay muốn với lấy lọ trị phỏng nặng kia.

Tay của anh lại nhẹ nhàng tránh, căn bản không cho cô cầm được cái lọ thuốc kia, “Bổn sự của mình cũng không biết? Còn có gan giúp đỡ chúng nó xuất đầu?”

Lạnh lùng, ngón tay dài cũng đã nặn lấy một khối thuốc mỡ, trực tiếp bôi thẳng vào chỗ bị thương của cô.

Động tác, thậm chí cũng coi như là nhu hòa.

Cảm giác mát lạnh lập tức khuếch tán ra, giảm bớt cảm giác nóng rát khó chịu.

Hạ Tiểu Nịnh nhịn không được ừ một tiếng, âm cuối run run, thế nhưng anh lại nghe được cô như là đối với anh làm nũng……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thật sự rất thích anh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Phong Thanh Ngạn động tác trên ngón tay dừng lại, ánh mắt thẳng tắp mà hướng về phía cô.

Dần dần mà, trở nên sâu thẳm.

Hạ Tiểu Nịnh bị anh nhìn đến không hiểu được mà hốt hoảng, giờ phút này không có chỗ nào để trốn.

Bàn tay, vô ý thức đặt sang một bên, nắm lấy được một cái gối, sau đó không biết nghĩ như thế nào, lại cứ như vậy cầm lấy nó, che lên trên mặt của mình.

Ngăn cách ánh mắt phức tạp kia của anh.

“Tôi, tôi trên mặt lại không có bị thương, anh chuyên tâm bôi thuốc là được rồi!”

Giọng nói ồm ồm từ dưới mặt gối truyền tới, mang theo hơi thở bất ổn.

Trong phòng, an tĩnh vài giây.

Anh không có lần nữa bôi thuốc cho cô, ngừng lại.

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy kỳ quái, nhưng…… Tưởng tượng đến ánh mắt anh vừa rồi không hiểu sao làm lòng người nóng lên, cô cũng thật sự vô dụng, không có dũng khí đem gối lấy xuống.

Cũng may vài giây về sau, anh lại bắt đầu bôi thuốc.

Khi đôi mắt nhìn không thấy, cảm quan liền sẽ bị phóng đại vô số lần.

Hạ Tiểu Nịnh chỉ cảm thấy đường vân rõ ràng của đầu ngón tay ở trên làn da mình di chuyển lên xuống, một chút lại một chút, như là lông vũ trêu chọc qua, làm cho cô vừa buồn vừa tê vừa đau vừa ngứa……

Không biết rõ là cảm giác gì, nhưng lại làm cho cô dùng sức lực thật lớn, mới khống chế được chính mình không run rẩy lên……

Thời gian bôi thuốc chưa đến một phút đồng hồ, lại làm cho cô cảm thấy thời gian bị vô hạn mà kéo dài quá.

Mỗi một động tác của anh, đều giống như bị chậm lại, rồi chậm lại……

Chậm đến làm cô không cách nào…… Bỏ qua.

Toàn thân nóng hổi đến lợi hại, giống như là muốn đốt tới phổi phế của cô đi, tựa như cô cảm giác mình biến thành một con cá đang bị đặt ở trên kệ nướng……

Rốt cuộc, đã nghe được tiếng lọ thuốc bị một lần nữa nắp lại, âm thanh thật nhỏ.

Cô còn không kịp thả lỏng, gối trên đã bị lấy được.

Phong Thanh Ngạn không biết khi nào lại đây, khuôn mặt tuấn tú, đột nhiên phóng đại ở trước mặt cô.

Mắt đen sâu thẳm tựa hồ có cảm xúc cuồn cuộn, đôi mắt vẫn luôn nhìn vào con ngươi bên trong mắy cô, không hề chớp mắt.

Hô hấl ấm áp mập mờ lại gợi cảm mà đánh vào trên khuôn mặt nhỏ của cô, một đợt, lại một đợt.

"Anh…… anh muốn làm gì?" Hạ Tiểu Nịnh liền thanh âm cũng đều nhẹ.

Là bởi vì sợ hãi, cũng là vì…… Không hiểu.

Không hiểu anh muốn làm cái gì.

Phong Thanh Ngạn môi mỏng khẽ mở, giảm thấp một phần ba âm lượng thậm chí có vẻ càng thêm hấp dẫn người hơn, "Cô muốn chính là phần thưởng kia……"

Nói đến phần thưởng? Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt sáng lên!

Sao không nói sớm đại ca! Hại cô sợ hãi như vậy!

Cô nhanh chóng ngồi dậy, nhìn thẳng vào anh, "Cái phần thưởng kia, thiếu gia anh suy tính như thế nào?"

"……"

Phong Thanh Ngạn xem cô một giây đồng hồ từ chim cút nhỏ tựa như biến thành gà chọi tràn ngập tình cảm mãnh liệt, cũng không nói được lời nào vài giây.

Cô đây cũng quá nóng ruột, quá cấp bách đi?

Lúc này mới mấy ngày a? Nói thổ lộ tình cảm liền thổ lộ tình cảm a?

Anh cũng không phải là người tùy tiện như vậy!

Hắng giọng một cái, anh nghiêm mặt nói, "Tôi chính là muốn nói cho cô biết, phần thưởng của cô, tôi có thể nghiêm túc suy xét một chút."

"A?"

Hóa ra chỉ là như vậy a……

Còn tưởng rằng hôm nay là có thể được chuyển khoản!

Hạ Tiểu Nịnh có chút thất vọng mà rũ đầu xuống.

Phong Thanh Ngạn xem bộ dạng cô như vậy, trong lòng cũng có chút hiểu rõ —— hóa ra cô gái này thích anh thích đến tình trạng này, nói suy xét một chút, biểu hiện của cô liền uể oải đến như thế.

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng mà sờ lên đầu nhỏ của cô, "Tôi sẽ mau chóng suy xét tốt, có đáp án, lập tức sẽ nói cho cô."

"Thật sự?"

Hạ Tiểu Nịnh lập tức dấy lên hy vọng, ngẩng đầu, đôi mắt trong sáng rực rỡ nhìn anh.

Vốn đang muốn hỏi trước giao thừa có thể chuyển khoản sao, nhưng nghĩ lại, cảm thấy mình không thể làm cho quá nhanh, miễn cho người ta muốn cho 1000 vạn, cuối cùng chỉ cho 500 vạn, kia vẫn tính là nhiều a.

"Ừ." Phong Thanh Ngạn trịnh trọng gật đầu, đem quần một bên đưa cho cô, "Mạn Mạn cùng Tu Viễn vẫn còn ở dưới, tôi không thể rời đi quá lâu, cô thay quần xong liền về nhà nghỉ ngơi, không cần đi vào phòng bếp. Mặt khác hết thảy, giao cho tôi tới xử lý."

Nhìn đến cô, ánh mắt có chút chờ mong không chờ đợi nổi, anh lại nhịn không được cong cong môi, tâm tình rất tốt.

Cô gái này, thật sự là rất thích anh a……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 79: Đêm giao thừa

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Dù sao cũng đã sắp hết năm cũ, Hạ Tiểu Nịnh cũng không muốn lại cùng những người Phong khác xảy ra xung đột nào.

Giúp Mạn Mạn xả một hơi, cô cũng cảm thấy công đức viên mãn.

Chờ khi Phong Thanh Ngạn rời khỏi thư phòng, lúc sau cô liền đem quần thay đổi, cầm quần bẩn trong tay, xuống tầng đi về nhà.

Dạ yến Phong gia khôi phục náo nhiệt, những người lớn trong lòng đã sớm bị lòng hiếu kỳ cào đến sốt ruột, nhưng đều rất ăn ý mà không có đề cập tới một màn vừa rồi Phong Thanh Ngạn ôm người khí phách rời đi.

Kha Linh Lung âm thầm ở trong lòng ghi nhớ, chờ điều tra rõ ràng Hạ Tiểu Nịnh kia, cô nhất định phải làm đối phương nhìn rõ mặt mình một cái, Nhị thiếu nãi nãi Phong gia cũng không phải là dễ trêu chọc vào như vậy!

……

Hạ Tiểu Nịnh về đến nhà ngủ ngon lành một giấc.

Ngày hôm sau liền nhận được điện thoại Lão Cao gọi đến, nói Phong Thanh Ngạn ngày mai sẽ mang theo một hai đứa nhỏ đến khu nghỉ mát trên đảo, cho nên trong tất cả người hầu với đầu bếp trong trang viên, bao gồm tài xế cùng người làm vườn từ hôm nay bắt đầu được nghỉ.

Cái này có nghĩa là ngày nghỉ của cô đến sớm!

"Cái kia thiếu gia có hay không thông báo qua…… đưa cho tôi cái gì?" Cô mịt mờ hỏi.

"Cô là nói đến hồng bao (bao lì xì)? Những thứ đó đều là ở chỗ tôi quản lý, cô yên tâm, rồi ai cũng có phần!" Lão Cao vui tươi hớn hở nói.

"……"

Hồng cái gì bao a!

Cô muốn chính là phần thưởng lớn a!

Hạ Tiểu Nịnh cũng không nói rõ, miễn để mình có mà người khác không có, đến lúc đó dẫn tới người khác buồn với đố kỵ, như vậy không tốt.

Nhưng mà Phong Thanh Ngạn nếu đã quyết định muốn đi nghỉ, cô sẽ kiên nhẫn chờ đợi, nói không chừng đến ngày giao thừa hôm đó sẽ có kinh hỉ càng lớn hơn nữa.

……

Nhoáng một cái đã qua bốn ngày qua, sáng sớm giao thừa, Hạ Chí Dũng cũng về nhà.

Nhà hàng đóng cửa ăn tết, trong lúc không buôn bán lão ông chủ đích thân đưa cho ông một hồng bao lớn.

Anh trai Hạ Ngật Khôn năm nay có nhiệm vụ trọng đại, không thể về nhà ăn tết.

Hạ Tiểu Nịnh kéo cha mẹ đi chợ một chuyến, lúc trở về túi lớn túi nhỏ, về đến nhà vừa mở ra, chất đầy trên bàn phòng bếp.

Gà,vịt, thịt, cá mọi thứ không ít, với bánh trứng sủi cảo đều do mình làm.

Hạ Chí Dũng tuy rằng dạy Hạ Tiểu Nịnh không ít về nấu ăn, nhưng 5 năm trước cô lúc bắt đầu học tập, lại không phải đi theo lão ba mình học.

Mà là đi theo một vị lão đầu bếp ở Lâm Bắc.

Đầu bếp kia thời trẻ ở đế đô mở nhà hàng, một tay nấu đồ ăn ngon, tuổi già liền trở về Lâm Bắc.

Hạ Tiểu Nịnh là đệ tử thân thiết của ông ấy.

5 năm trước cô sống sót sau từ sau tai nạn động đất, đại não bị thương, trước kia mình học nghành gì cũng hoàn toàn không nhớ rõ, thật sự không nghĩ muốn thi lại đại học trở về đọc sách, quyết định đơn giản là đi học nghề này.

Cũng may cô là thiệt tình thích, hiện tại cũng không quá tồi.

Ba con hai người ở trong phòng bếp bận rộn nửa ngày, giữa trưa tùy tiện ăn một chút.

Cố Lâm Anh ở bên cạnh nhìn một chút lại kêu còn làm thiếu cái gì, một chút cũng không nên làm cái gì, đến bữa tối trước, thức ăn đều có thể dùng chậu nhỏ tới đựng.

Hạ Tiểu Nịnh giã một đống lớn gạo nếp, giã nhỏ thành một đống nhỏ cho vào dầu ăn, lúc ra khỏi nồi, bọc lên trên là bột đường nâu tinh tế, đặt ở trên đĩa để nguội một chút.

Các món ăn nhẹ truyền thống Lâm Bắc đã sẵn sàng cho cuội vui.

Đây là đêm giao thừa, bữa ăn năm cũ cuối cùng, ăn hết thì năm sau may mắn sẽ tới.

Cô gắp một cái bỏ vào trong miệng, nóng đến đầu lưỡi phát run, lại không có ý muốn nhổ ra, đầu cô lắc lư vài cái, mới miễn cưỡng nuốt vào.

Hạ Chí Dũng ở bên cạnh xem đến buồn cười, "Được rồi, kêu mẹ con ra đây ăn cơm thôi."

"Vâng!" Hạ Tiểu Nịnh vừa mới tháo tạp dề xuống, điện thoại đặt ở trong túi liền vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Không thể ngồi chờ chết

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Là Hạ Ngật Khôn call video tới.

Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt sáng lên, nhanh chóng kêu ba mẹ tới đây, sau đó mới nhấn xuống nút trả lời.

Ở bên kia ánh sáng và tín hiệu đều không tốt lắm, nhìn như là tại lều trại hành quân, Hạ Ngật Khôn bên kia góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt mười phần nam tính cũng có chút mơ hồ.

"Ba mẹ, Tiểu Nịnh, chúc mọi người năm mới vui vẻ!"

"Vui vẻ vui vẻ," Cố Lâm Anh nhìn con trai mình, vành mắt dần dần mà phiếm hồng, "Con cũng không thể trở về ăn tết, ở bên ngoài phải chú ý thân thể của mình, ăn được ngủ ngon, không nên quá mệt mỏi, cũng không nên……"

"Ai nha!" Hạ Chí Dũng một phen chụp lấy vai vợ mình, "Bà nói cái gì đâu? Thằng bé vì nước phục vụ, là quang vinh! Tiểu tử, con công tác tốt! Không phải sợ khổ, sợ mệt, mới là người Hạ gia chúng ta kiêu ngạo!"

Tuy là nói như vậy, nhưng khóe mắt ông, cũng vẫn là mơ hồ có chút đã ươn ướt.

Hạ Tiểu Nịnh cũng nhanh chóng tiến đến trước camera, "Anh, chờ anh trở về, em lại làm đồ ăn ngon cho anh!"

"Được!" Hạ Ngật Khôn còn muốn nói vài câu, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng còi tập hợp khẩn cấp, anh nhanh chóng tắt điện thoại đi, ngay cả câu tạm biệt cũng chưa còn chưa kịp nói.

Một nhà ba người ở bên này nhìn chằm chằm vào màn hình, thật giống như anh dường như vẫn còn ở bên kia.

Qua một hồi lâu, Hạ Tiểu Nịnh mới phản ứng lại, "Ai nha, trên lò bếp còn đang hầm canh, ba mẹ, hai người ngồi trước a!"

"Được……"

Hai vợ chồng già nhìn mắt liếc nhau một cái, cố đè nén dòng lệ bên trong mắt, ngồi trở lại bên cạnh bàn ăn.

Con trai không ở bên người, bọn họ có tiếc nuối, nhưng tuyệt đối không có hối hận.

Người đàn ông, nên muốn đỉnh thiên lập địa, làm đại sự như vậy, bảo vệ quốc gia.

Hạ Tiểu Nịnh tay chân lanh lẹ, rất nhanh liền bày đầy một bàn đồ ăn ngon, còn lấy ra một vò rượu ngon ba mình ủ.

Hạ Chí Dũng nhận lấy, rót một ly đầy cho mình, lại rót nửa ly cho Hạ Tiểu Nịnh.

Cố Lâm Anh muốn ngăn cản, ông lại lắc đầu, "Không có việc gì, chút rượu hẳn là phải có, bằng không con gái về sau ở bên ngoài ăn thiệt thòi?"

Hạ Tiểu Nịnh ngẫm lại lời này cũng có đạo lý, cũng không cự tuyệt mà đem ly rượu bưng lên.

Cố Lâm Anh lấy trà thay rượu, ba người cụng ly.

Quá sức tưởng tượng nói, bọn họ đều sẽ không nói, nhưng hết thảy đều không nói gì.

Hoà thuận vui vẻ mà ăn bữa cơm giao thừa, Hạ Tiểu Nịnh mới mặc áo khoác vào, mang bao tay, quàng khăn quàng cổ xuống tầng.

Cái tiểu khu này tương đối cũ kỹ, rất nhiều người già đều là sống một mình, đêm giao thừa bọn họ đều tụ họp ở trung tâm để hoạt động cùng nhau ăn tết, nói là náo nhiệt, kỳ thật là thống khổ.

Cô bưng hộp thức ăn lớn đã chuẩn bị tốt đưa tới phía trước, sau đó lại chạy đến khu đất trống nhỏ cùng mấy đứa nhỏ chơi pháo hoa một lát.

Nhìn những khuôn mặt nhỏ đáng yêu kia, cô nhịn không được tò mò Phong Mạn Mạn hiện tại là đang làm cái gì.

Cùng cá heo bơi lội, vẫn là đi bộ bên biển? Hay là đuổi theo người hề cá?

Nghĩ đi nghĩ lại liền đem điện thoại lấy ra, muốn gửi cho cô bé một cái tin nhắn, cuối cùng lại vẫn là nhịn xuống. Trong lúc nghỉ ngơi, vẫn là không nên quấy rầy bọn họ.

Nhưng Hạ Tiểu Nịnh từ sáng nay bắt đầu mà liên tiếp nhìn điện thoại của mình, ngay cả tin nhắn chúc phúc của 10086 gửi tới cũng gần như thuộc lòng, chính là không có tin nhắn gì khác.

Đột nhiên cảm thấy trái tim mình thật mệt……

Không được, cô không thể ngồi chờ chết.

Nếu như Phong Thanh Ngạn thật sự quên mất, đem phần thưởng ngâm nước nóng, hồng phiếu đã có thể mọc cánh mà bay đi……

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đứng dậy về nhà tiến vào phòng ngủ của mình, ý tưởng chợt lóe lên, mới bạch bạch bạch mà lục thông tin của tất cả mọi người trong sổ địa chỉ của ba mình đều thêm WeChat, lại nhắn tin gửi đi ——

Chúc mừng năm mới vui vẻ trước, Hạ Tiểu Nịnh chúc tết ngài!

———————————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Khâu nào xảy ra vấn đề?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Nơi nào đó trên phong cảnh đảo tuyệt đẹp.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở ngôi nhà gỗ dựng trên nước, đối diện Phong Mạn Mạn mà mắt to trừng mắt nhỏ, "Con lặn xuống nước thì lặn xuống nước, tại sao lại nôn trong nước biển?"

"…… Không nhịn được." Phong Mạn Mạn sờ lên cái bụng nhỏ của mình, "Ăn hơi nhiều một chút."

"……"

Bên cạnh Phong Tu Viễn yên lặng mà quay mặt qua chỗ khác, cưỡng ép bản thân mình vĩnh viễn không nên nhớ lại vừa rồi ở trong nước kia giống như bị tiên nữ rải hoa, rải vào trong nước là cháo hải sản.

Trùng hợp điện thoại đặt trên bàn rung lên một chút, Phong Mạn Mạn vươn tay béo nhỏ, từ từ đem điện thoại đẩy sang hướng ba ba mình bên kia, "Ba có tin tức."

Phong Thanh Ngạn rũ mắt, nghĩ là tin nhắn chúc phúc bình thường, nhưng sau khi nhìn đến ba chữ Hạ Tiểu Nịnh, anh vẫn là cầm lên, ấn mở.

Một tin nhắn chúc phúc lời ít mà ý nhiều, cùng với những người khác hoa hòe loè loẹt, rõ ràng rất khác nhau.

Cô gái này…… sẽ không phải là phí rất nhiều tâm tư mới nói ra được một câu giản dị tự nhiên như vậy chứ?

Vẫn là nói biết rõ anh không thích quá mức dài dòng, cho nên cố ý muốn làm anh vui vẻ?

Xem ra bản thân mình đối với cô ấy tới nói, thật sự rất đặc biệt.

Phong Thanh Ngạn ấn đường giãn ra một chút, chuẩn bị trả lời hai chữ với cô, kết quả bên cạnh điện thoại Phong Tu Viễn cũng vang lên, ngay tiếp theo là Phong Mạn Mạn, còn có quản gia đều vang lên.

"Tiểu Nịnh thực sự gửi tin nhắn chúc phúc cho một ông già như tôi a," Lão Cao cười ha ha, "Nói là sớm chúc tôi năm mới vui vẻ, chúc tết cho tôi."

"……"

Phong Thanh Ngạn ngón tay cứng đờ.

"Cháu cũng nhận được. Chị ấy cũng chúc tết cháu!" Phong Mạn Mạn vui vẻ mà nói.

Phong Thanh Ngạn nhìn thoáng qua tin nhắn của con gái mình, phát hiện nội dung hoàn toàn giống với tin mình nhận được.

"……" Anh BA~ mà đập điện thoại xuống mặt bàn, "Còn thất thần làm cái gì? Mau dẫn bọn nó đi tắm rửa!"

"Ah, vâng." Lão Cao kịp phản ứng, lập tức mang hai đứa nhỏ đi ra.

Lòng hiếu kỳ lại nhịn không được bắt đầu bành trướng ——

Chẳng lẽ tin nhắn Hạ Tiểu Nịnh gửi cho thiếu gia nội dung không giống nhau? Rốt cuộc đã gửi cái gì, mới chọc đến thiếu gia vẻ mặt không vui……

……

Hạ Tiểu Nịnh gửi tin nhắn là hàng loạt, người trong sổ địa chỉ một người cô cũng không sót.

Gửi đi không bao lâu, liền nhận lại được rất nhiều lời chúc phúc.

Nhưng Phong Thanh Ngạn bên kia, lại chậm chạp mà không có tin nhắn……

Cô nhịn không được gãi gãi đầu, cách 12 giờ còn chưa đến mười phút, đều nói tháng giêng không thể tìm bất cứ là người nào để đòi tiền, phần thưởng này không phải là muốn thất bại đi a?

Bỗng nhiên đinh một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn WeChat tới.

Hơn nữa lại là nhắc nhở chuyển khoản!

Ánh mắt cô sáng lên, kích động đến nỗi ngay cả tay đều run lên, nhanh chóng ấn mở màn hình nhấn vào ——

Vân Chi Tiêu *acc Wechat Mộ Đình Tiêu* (chuyển khoản 1888 nhân dân tệ): [cảm ơn lời chúc phúc của cô, cũng chúc cô năm mới vui vẻ, đại cát đại lợi!]

"……"

Không phải Phong Thanh Ngạn.

Hạ Tiểu Nịnh mếu máo, yên lặng mà đã gửi một gói biểu cảm cảm ơn Mộ Đình Tiêu, sau đó nhận lấy bao lì xì kia, sau đó lại chuyển cho anh bao lì xì hơn một nhân dân tệ: [cùng vui cười!]

Bên kia không có ai trả lời, ảnh đế tết chỉ càng thêm bận.

Nhưng mà cô cũng không thèm để ý, cứ như vậy chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình của mình, yên lặng mà chờ đợi Phong Thanh Ngạn trả lời.

Tiền thưởng của cô, cô chờ mong……

Không biết suy nghĩ của Phong đại thiếu gia sẽ là gì a……

Yên lặng mà chờ rồi lại chờ, thẳng đến ngoài cửa sổ vang lên tiếng trẻ con thét chói tai đếm ngược ——

"Mười, chín, tám, bảy……"

Phùm! Phùm!

Pháo hoa ầm ầm nổ tung, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm!

Hạ Tiểu Nịnh rơi nước mắt, đã qua 12 giờ, tiền thưởng của cô…… vừa muốn kéo dài một chút……

"Tiểu Nịnh? Con đang ở đây làm gì vậy? Mau ra đây xem, tiết mục này đặc biệt buồn cười, mẹ và ba con đều cười đau cả bụng!" Cố Lâm Anh vặn cửa phòng ra, thúc giục cô.

"Tới đây tới đây," Hạ Tiểu Nịnh quay đầu, lộ ra một bộ dạng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

Làm sao lại liền như vậy đã bay đi? Rõ ràng anh đã từng nói qua muốn suy xét.

A a a a! Rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề đây?

……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Ai cũng không được cản cô ấy...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

——————

……

Tết âm lịch này, Hạ gia vẫn vui vẻ hòa thuận như thường lệ.

Nếu bỏ qua trong lòng Hạ Tiểu Nịnh thường thường sẽ kéo đến giọng thống khổ, vậy cũng có thể nói là có được một cái Tết hoàn mỹ.

Hạ gia ở đế đô không thân thích gì, cho nên Hạ Tiểu Nịnh ở nhà trọn vẹn mười ngày xem TV, sau đó mới nhận được điện thoại quản gia, thông báo cho cô ngay ngày mai có thể chính thức trở lại trang viên làm việc.

Tháng giêng chưa qua hết, tiền thưởng đều không thể chủ động mở miệng muốn, cô ủ rũ cụp đuôi mà nói tiếng được, sau đó mới ra cửa đi đến quán ăn nhỏ, treo biển tạm dừng buôn bán lên.

Vừa hết bận xong, điện thoại lại vang lên.

Lần này là một dãy số di động lạ lẫm, Hạ Tiểu Nịnh ấn nghe, đặt ở bên tai, “Xin chào, xin hỏi là vị nào?”

“Mộ Đình Tiêu.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, cho rằng mình nghe lầm, nhanh chóng xoa xoa lỗ tai, “A? Lại là anh!”

“Là tôi, tôi ngoại trừ tự mình hô hấp bên ngoài, còn có thể tự mình gọi điện thoại, ngoài ý muốn đi à nha?”

Trong thanh âm ôn hòa mang theo một tia trêu chọc.

Hạ Tiểu Nịnh sững sờ, “Tôi không có ý đó.”

“Có thể giúp tôi một chuyện hay không?”

“Ngài nói đi.”

“Trước Tết âm lịch có nhận một đại ngôn quảng cáo, vì dáng người cũng không thể ăn cơm ngon, hôm nay mới vừa chụp ảnh xong, đột nhiên rất muốn ăn món điểm tâm ngọt cô làm, không bằng cô giúp tôi đưa một chút đến đây? Thù lao tôi sẽ dựa theo tiêu chuẩn của cô trả cho cô."

Ân nhân mở miệng, làm sao có thể không theo?

“Trả thù lao coi như xong, tôi đi làm cho anh. Tiramisu thì sao?”

“Không thành vấn đề.” Mộ Đình Tiêu âm thanh sung sướng, “Vậy thì nhớ để đến địa chỉ này.”

“Được.”

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng lấy ra một tờ giấy ghi chép, vừa nghe vừa viết, “Một tiếng sau tôi xuất phát đưa qua, có thể chứ?”

“Không thành vấn đề, tôi ở chỗ này chờ cô.”

“Được.”

Hai người đều cúp điện thoại, Hạ Tiểu Nịnh đem kia tờ giấy cầm lên lại nhìn một lần ——

Đường số 888, tập đoàn Phong thị, phụ tầng 1 studio A.

Cô lát nữa như thế nào lại đi đến chỗ kia lại là Phong thị?

……

Với tư cách là một ảnh đế siêu hot và là thần tượng nổi tiếng, Mộ Đình Tiêu trong một năm nhận được rất mời rất nhiều đại ngôn.

Đoàn đội của anh cũng sẽ căn cứ vào những lời mời kia để sàng chọn tuyển chọn cái phù hợp nhất cho anh.

Không hề cho rằng, lời mời của bộ phận PR Phong thị là có giá trị nhất.

Cùng tập đoàn Phong thị danh tiếng cùng thực lực đều vô cùng tốt hợp tác, là đôi bên cùng có lợi.

Sau khi chụp ảnh xong, Mộ Đình Tiêu từ dưới ánh đèn flash đi ra.

Một bên trợ lý lập tức đưa nước ấm đến, “Tiên sinh, chờ lại chụp quảng cáo vedio, chúng ta có thể hai giờ để nghỉ ngơi, nếu không chúng ta đi ra ngoài

trước tìm nhà hàng ăn chút cơm?”

“Các cậu đi đi.” Mộ Đình Tiêu tìm vị trí ngồi xuống.

“Nhưng anh chưa ăn……”

“Đi đi,” anh phất phất tay, “Tôi có ăn.”

Trợ lý còn muốn nói vài câu, bị người đại diện bên cạnh trực tiếp lôi đi.

Cái này rõ ràng chính là Mộ Đình Tiêu muốn cho bọn họ nghỉ ngơi, chàng trai trẻ này thật đúng là không có nhãn lực mà!

……

Một tiếng rưỡi sau.

Hạ Tiểu Nịnh xách theo một hộp thứrv ăn nhỏ từ trên xe taxi đi xuống.

Tòa cao ốc Phong thị gác cổng vô cùng nghiêm ngặt, không có hẹn trước căn bản vào không được.

Cô gọi mấy cuộc điện thoại cho Mộ Đình Tiêu, nhưng lại không người ai nghe máy.

Chính lúc đang hết đường xoay xở, đúng lúc đụng phải từ một người đàn ông từ bên trong vội vàng đi ra.

Đối phương khuôn mặt thanh tú, vẻ mặt nhã nhặn, hình như là…… trợ lý Phong Thanh Ngạn.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng chạy tới, “Trợ lý Tề, xin chào!”

“……” Tề Hàng sững sờ, nâng đỡ mắt kính nhìn về phía cô, có chút không xác định, “Hạ……”

“Hạ Tiểu Nịnh, đầu bếp trang viên!” Cô nhanh chóng tự giới thiệu, “Tôi muốn đưa chút đồ ăn vào, nhưng bọn họ không cho phép, anh có thể giúp tôi mà châm chước một chút hay không?”

Cô nói được cũng có chút ngượng ngùng, sợ đối phương sẽ bởi vì chính mình mà khó xử.

Ai ngờ Tề Hàng nghe xong chỉ là nhìn thoáng hộp cơm trong tay cô, liền lập tức gật đầu, “Không thành vấn đề, tôi lập tức để bọn họ cho cô đi vào.”

Nói xong anh liền xoay người, đi nhanh qua mấy nhân viên bảo vệ ở cửa nói rõ ràng, “Hạ tiểu thư là tới đưa cơm trưa cho Phong tổng, các người ai cũng không được cản cô ấy.”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Đã đợi không kịp

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở cách đó không xa, nhưng cũng không nghe rõ Tề Hàng rốt cuộc nói gì, chỉ thấy mấy bảo vệ kia bỗng nhiên đối với cô lễ phép cười cười, còn có một người chạy tiến vào đại sảnh, dường như là đang giải thích cái gì đó.

Tề Hàng một lần nữa đi về hướng cô, “Hạ tiểu thư, cô có thể đi vào.”

“Cảm ơn!”

“Không cần khách khí. Tôi đây còn có việc đi trước.” Tề Hàng nói xong đã đi xa.

Hạ Tiểu Nịnh xách theo hộp cơm vào cửa Phong thị, lúc này đây thế mà thật sự được vào bên trong.

Trên đường đi cũng có không ít người nhìn cô, bên trong ánh mắt mang theo hâm mộ, ghen ghét, cùng với không chút nào che dấu sự dò xét.

Hạ Tiểu Nịnh toàn bộ trực tiếp làm lơ.

Rốt cuộc đưa điểm tâm ngọt cho ảnh đế, loại may mắn này không phải mỗi người cũng có được, những người đó hâm mộ bản thân mình, cũng là có thể lý giải được.

Cô bước vào thang máy, cửa từ từ đóng lại, ngăn cách khỏi những ánh mắt đó.

Những người khác cũng nhanh chóng thu hồi tầm mắt ——

Phong tổng đẹp trai như vậy, cũng chỉ có người đẹp như vậy mới có thể xứng đôi với anh, đây là các cô ghen ghét phúc khí không đến a.

……

Hạ Tiểu Nịnh sau khi vào thang máy ấn tầng một, sau khi đến nơi liền dựa vào chỉ đường mà một mạch đi về phía trước, rất dễ dàng mà tìm được cửa studio.

Hiện tại là ăn trưa, cho nên bên trong người cũng không nhiều lắm, ngoại trừ mấy nhiếp ảnh gia đang chơi với máy móc ở bên ngoài, cũng chỉ còn có một người đang nghiêng người dựa vào ghế nhẹ nhàng chợp mắt.

Áo trắng quần trắng vĩnh viễn có thể được anh mặc mà có phong cách đến như vậy, vừa thấy thấy chính là Mộ Đình Tiêu không sai.

Cô hơi mỉm cười, bước nhanh tới, "Xin chào, Tiramisu đã đến."

Mắt phượng đẹp khẽ mở, Mộ Đình Tiêu nhìn thấy cô, khóe miệng ý cười cũng sâu hơn rất nhiều.

Anh lập tức ngồi dậy, "Cô gái ốc sên đã đến."

"……"

Tại tri ân đồ báo *có ơn tất báo*, điểm trên này Hạ Tiểu Nịnh không phủ nhận mình chính là cô gái ốc sên.

Cô ngồi xuống ghế bên cạnh, đem hộp đồ ăn đưa cho anh, "Vừa mới nướng ra. Nhân lúc nóng, ngài ăn đi."

Mộ Đình Tiêu không có đưa tay ra đón, mà là vui vẻ gợn sóng mà nhìn chằm chằm cô, "Tôi có già như vậy sao?"

"A?"

Chủ đề này nhảy lên quá nhanh, Hạ Tiểu Nịnh một chút cũng không đuổi kịp.

" Ý của tôi là, cô vẫn luôn ngài ngài ngài mà gọi tôi, không mệt sao?"

"…… Khá tốt a."

Cô vốn là rất tôn kính anh cảm kích anh, cũng rất bội phục cách làm người của anh.

"Nhưng tôi cảm thấy không tốt," Mộ Đình Tiêu đưa tay sờ sờ chóp mũi cô, "Tôi cũng có thể mặt dày vô sỉ mà tìm cô muốn Tiramisu, cô có thể không cần phải khách khí với tôi như vậy?"

Hạ Tiểu Nịnh chóp mũi nóng lên, chỗ bị anh chạm qua địa phương không hiểu sao tê dại, "Tôi.…"

"Về sau, gọi tôi là Mộ Đình Tiêu, hoặc là Đình Tiêu, A Tiêu, đều có thể."

"……"

Thật không được tự nhiên, Hạ Tiểu Nịnh gọi không ra miệng.

Nhưng thấy anh ôn hòa như vậy mà nhìn mình, hiện tại vào lúc này cô thật sự không có biện pháp quét sạch sự quan tâm của người khác.

Thôi, sửa xưng hô mà thôi, dù sao về sau cũng sẽ không thường xuyên gặp mặt.

Cô nghĩ nghĩ, "Tôi và những fan khác của anh đều giống nhau, gọi anh là Tiêu gia đi!"

"…… Cũng tốt a."

Tương lai còn dài.

Anh, không vội.

……

Giờ ăn trưa, các công nhân viên Phong thị đều hướng nhà ăn đi đến, vừa đi vừa trao đổi chuyện bát lớn vừa mới xảy ra.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều biết có một người đẹp tới đưa bữa trưa tình yêu cho Phong tổng.

Tin tức này lập tức lan truyền nhanh chóng, giống như đã mọc cánh nhanh chóng bay đến tầng cao nhất Phong Thanh Ngạn đang xử lý công việc trong văn phòng……

Nghe thư kí nói có một người phụ nữ đưa cơm trưa cho anh, lại còn họ Hạ.

Ngoại trừ Hạ Tiểu Nịnh ra, Phong Thanh Ngạn nghĩ không ra còn có người nào khác.

Coi như là thức thời đi, còn biết đưa cơm trưa tới cho anh.

Xem ra mười ngày không gặp mặt, cô gái kia rốt cuộc là nhịn không nổi, đợi không kịp, muốn biết đáp án từ chỗ của anh……

Phong Thanh Ngạn môi mỏng chậm rãi nói một câu, ấn xuống tuyến điện thoại nội bộ phân phó cho phòng thư kí, "Không cần chuẩn bị bữa trưa cho tôi. Tôi có sắp xếp khác rồi."

"Vâng, Tổng giám đốc."

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Nụ hôn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hai mươi phút sau.

Phong Thanh Ngạn một lần nữa ấn xuống tuyến điện thoại nội bộ: "Đi xem có người bị chặn lại ở đại sảnh hay không, hay là đi đến thang máy."

"Được ạ."

"Đợi đã, nhìn lại một chút có người lạc đường nào không."

"…… Vâng, tổng giám đốc."

Cúp điện thoại, Phong Thanh Ngạn đứng dậy đi vài bước, chỉ chờ tới thư kí tới gõ cửa, "Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư đã lên tầng một."

Tầng một? Studio chụp ảnh?

Phong Thanh Ngạn ấn đường nhíu lại.

Xem ra cô ngoại trừ nấu ăn, những mặt khác đều không được, đặc biệt là nhận biết đường đi.

"Tổng giám đốc, tôi đi gọi Hạ tiểu thư lên đây?" Thư kí thử hỏi.

"Không cần."

Phong Thanh Ngạn cất bước đi ra ngoài, cô lạc đường, anh đi đem cô mang về đây.

Vào thang máy, anh trực tiếp ấn tầng một.

Trong studio chụp ảnh người không nhiều lắm, cho nên mới vừa đi vào, anh đã tìm thấy chính xác người ngồi cách đó không xa.

Cô hôm nay mặc một bộ áo khoác ngoài màu lam nhạt, thanh lệ tươi đẹp, ngồi ở chỗ kia không biết cùng đối diện với Mộ Đình Tiêu nói gì đó, khóe mắt với đuôi lông mày đều là ý cười.

"Cô có phiền nếu tôi dự định đặt một năm liên tiếp Tiramisu của chỗ cô không?" Mộ Đình Tiêu cười hỏi.

"Có thời gian tôi sẽ làm cho anh ăn, không cần dự định." Hạ Tiểu Nịnh thành khẩn mà nói.

"Tốt thật." Anh duỗi tay xoa xoa đầu cô, động tác mềm nhẹ, ấm áp như gió.

Ai cũng không nhìn thấy Phong Thanh Ngạn đứng ở cửa, sắc mặt đã dần dần trầm như băng……

Anh đi nhanh về phía trước, đi thẳng qua những ghế dựa, đi về phía bọn họ.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Mộ Đình Tiêu, trực tiếp kéo Hạ Tiểu Nịnh rời đi.

Cô hoảng sợ, thấy là Phong Thanh Ngạn, cũng không rõ ràng cho lắm, "Thiếu gia? Anh làm thế nào tới đây?"

"Công ty của tôi, tôi không thể tới sao?"

Ngữ khí, rất lạnh, rất cứng.

"Phong tổng." Mộ Đình Tiêu đứng lên, chắn ở trước mặt bọn họ, "Tuy rằng đây là công ty anh, nhưng Tiểu Nịnh là khách tôi mời tới. Cô ấy hẳn là không nên là anh quản đi?"

Ngữ khí tuy rằng nhẹ nhàng, nhưng cũng hàm chứa một tia cảnh cáo.

"Tránh ra." Phong Thanh Ngạn thần sắc lạnh lùng, kiên quyết, cằm căng như dây cung.

Mộ Đình Tiêu biết rõ người này xưa nay sát phạt quyết đoán, nói một không hai, dứt khoát chuyển tầm mắt, chỉ nhìn Hạ Tiểu Nịnh, "Cô muốn ở lại chỗ này, đúng không?"

"Vâng." Hạ Tiểu Nịnh không chút do dự.

Cô đều nhanh bị Phong Thanh Ngạn làm cho bối rối, hơn nữa xem vẻ mặt khắc nghiệt hiện tại cùng bộ dáng thật sự đáng sợ của anh, mới không đi cùng anh.

Nghe thấy chữ này, Phong Thanh Ngạn sắc mặt càng thêm mà không tốt, "Các người mời Mộ tiên sinh tới là làm cái gì? Còn không cùng anh ta tiếp tục công việc sao?"

Mới vừa cơm nước xong trở về, bộ phận nhân viên PR vừa vào cửa chợt nghe được tổng giám đốc nặng nề nói, sợ tới mức nhanh chóng chạy lên phía trước, đem Mộ Đình Tiêu cản trở lại, "Mộ tiên sinh, chúng ta thảo luận một chút chi tiết công việc kế tiếp."

"Ah đúng rồi, Mộ tiên sinh, kế hoạch hôm nay, tôi có chỗ không hiểu rõ……"

Các nhân viên tiến lên đem Mộ Đình Tiêu vây quanh chật như nêm cối.

Phong Thanh Ngạn trực tiếp nắm cổ tay Hạ Tiểu Nịnh, đem cô kéo ra khỏi studio, vào thang máy.

Không thèm để ý chút nào đến những ánh mắt tò mò của những người đó.

Các nhân viên lại sợ ngây người.

Làm thế nào một tổng giám đốc cực kỳ bình tĩnh trầm ổn sẽ làm ra loại chuyện đoạt người này?

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều ở trong lòng có một loại suy đoán lớn mật……

Phong Thanh Ngạn nhấn nút đóng cửa thang máy, lại không có ấn tầng nào, cứ như vậy ánh mắt nặng nề mà nhìn cô, " Bữa trưa của tôi đâu?"

"A?" Hạ Tiểu Nịnh mơ hồ, xoa chỗ xương cổ tay sắp bị anh bóp nát, đau cũng không dám nói: "Tôi…… Tôi không chuẩn bị bữa trưa cho anh a!"

"Vậy cô nói với Tề Hàng tới đưa cơm cho tôi, chính là vì lừa cậu ta giúp cô vào, để cho cô có thể nhìn thấy Mộ Đình Tiêu?"

Lời nói, lạnh như băng, giống như là đao phóng về phía cô.

Hạ Tiểu Nịnh da đầu run lên, theo bản năng mà di chuyển tới cạnh cửa nghĩ muốn chạy, nhưng còn chưa có chạm vào nút mở cửa, đã bị anh một phen kéo trở về.

Phần lưng đụng vào trên vách tường một tiếng, vừa lạnh vừa đau.

Gắt gao mà đè đầu vai cô lại, anh cúi đầu, hung hăng mà hôn lên cô ——

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chơi không dậy nổi thì đừng đến trêu chọc!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Môi và răng đan xen quấn lấy nhau, không giống như nụ hôn chuồn chuồn lướt nước thăm dò thử trước đó, lần này anh là thảo phạt, là cướp đoạt!

Hơi thở, che trời lấp đất mà xâm lược tất cả hô hấp của cô!

Hạ Tiểu Nịnh ngây người, choáng váng, đã quên cách phản ứng như thế nào, đôi mắt mở to nhìn anh, nhưng một chút lực sát thương cũng đều không có!

"Nhắm mắt lại!" Ánh mắt anh dần dần sâu, trầm giọng ra lệnh, "Không phải đang chờ đợi ban thưởng của tôi à? Đây là đáp án của tôi!"

"Ban thưởng?" Hạ Tiểu Nịnh như ở trong mơ mới tỉnh dậy, "Không phải, ai muốn anh ban thưởng như vậy?"

"Cô đối với tôi ám chỉ, còn không phải là muốn cái này sao?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh tuyệt đối không nghĩ tới một cử chỉ đơn giản như vậy sẽ làm anh hiểu lầm thế này, đưa tay liều mạng mà đi đẩy anh ra, "Tôi mới không phải tìm anh cầu yêu thương, tôi là tìm anh muốn tiền thưởng! Tiền thưởng! Cái động tác kia, là ý kiếm tiền! Là tiền, tiền!"

Giọng nói rơi xuống đất, toàn bộ không gian trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Cô chỉ có thể nghe được tiếng tim đập vô cùng hoảng loạn của mình, cùng với hơi thở càng ngày càng trầm trọng của anh……

Con mắt sắc của Phong Thanh Ngạn lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ âm trầm xuống, lời cô nói, anh nghe một chữ cũng không bỏ sót!

Cứ tưởng rằng anh muốn buông mình ra, nhưng anh lại không chút di chuyển, cúi đầu, lại muốn hôn xuống dưới ——

"Không cần!" Hạ Tiểu Nịnh kịch liệt giãy giụa, trong lòng bi phẫn đan xen, lung tung quơ quơ cánh tay, thế nhưng lại BA~ một chút, đánh vào trên mặt anh.

Vừa tức, vừa giận, vừa ủy khuất……

Nhìn lại Phong Thanh Ngạn, ánh mắt anh âm trầm đáng sợ, như thể giây tiếp theo liền sẽ đem cô xé tan nát thành từng mảnh!

Hạ Tiểu Nịnh hô hấp cứng lại, cho dù đã không đường thối lui, nhưng cô vẫn là co người thụt lui vào vách tường phía sau.

Phong Thanh Ngạn một tay chống ở bên tai cô, một cái tay khác nâng lên tới, sờ lên khóe miệng đã chảy máu của mình, "Chơi không dậy nổi thì đừng có đến trêu chọc tôi!"

Chơi?

Hóa ra anh cho rằng, cô là đang chơi anh?

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác xấu hổ nhục nhã giống bị người ta lột sạch quần áo vậy!

Cô mới không có muốn chơi! Càng không muốn cùng anh chơi!

Nếu có thể, cô tình nguyện cách xa xa anh mà! Mới không cần cùng anh nhấc lên bất luận quan hệ gì!

"Cút!"

Lời nói nguội lạnh từ môi mỏng của anh hung hăng phát ra.

Hạ Tiểu Nịnh bị lạnh lùng bỏ qua, làm cho người ta cảm thấy anh như thể vứt bỏ vỏ trái cây, rác rưởi.

Thái độ khinh thường cùng kiêu ngạo như vậy……

Thật giống như vừa rồi, cái hôn cuồng liệt kia, chẳng qua là anh nhất thời cao hứng giống như là đang chơi……

Ngực như là bị mắc kẹt một miếng sợi bông rách nát, không cách nào hô hấp, lại cảm thấy ủy khuất…… Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, "Cho dù anh cầu tôi, tôi cũng không muốn ở lại chỗ này!"

Nói xong liền trực tiếp ấn nút mở cửa thang máy, chạy ra khỏi cao ốc Phong thị.

Đứng ở trong gió lạnh bắt xe taxi, vành mắt lại dần dần mà đỏ lên……

Bắt xe taxi về nhà, trực tiếp rút ra một tờ tiền đưa tới, lần này ngay cả tiền lẻ đều đã quên lấy lại, Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp về đến nhà.

May mắn ba mẹ giờ phút này đều không ở nhà, không ai phát hiện cô khác thường.

Đem mình quăng lên trên giường, cầm lấy gối đầu che mặt mình lại.

Nước mắt, một chút liền tuôn chảy ra……

Bị cưỡng hôn, đã là hai lần!

Hơn nữa tiền thưởng cũng bay, căn bản không phải có chuyện như vậy!

Cô gắt gao siết chặt gối đầu, hét to, "Phong Thanh Ngạn! Khốn kiếp, khốn kiếp!"

Sau khi hét xong, nước mắt lại chảy ra càng dữ dội hơn, cô dứt khoát oa mà một tiếng rồi khóc lên, "Thật quá đáng! Quá đáng ghét! Tôi chúc anh về sau trên mặt vợ anh tàn nhang thật nhiều, chúc anh vĩnh viễn làm quen không được người mình thích, chúc anh lúc đang họp quên kéo khóa quần……"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Cô chờ đó cho tôi!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Cuối cùng mắng đủ rồi, bộ ngực phập phồng dữ dội, Hạ Tiểu Nịnh mệt mỏi nhắm mắt lại, hỗn loạn mà đã ngủ……

Ở trong mơ, tiếp tục vẽ từng cái vòng nguyền rủa tên xấu xa Phong Thanh Ngạn kia!

Ngày hôm sau, Hạ Tiểu Nịnh tắt đồng hồ báo thức, không đi đến trang viên làm việc.

Khi tỉnh dậy đã là giữa trưa, thậm chí bữa sáng cũng chưa ăn.

Cô nằm ở trên giường, đần độn mà đưa tay sờ lên bờ môi của mình, cảm giác vẫn rất nóng, như thể còn lưu lại nhiệt độ cùng hơi thở của anh……

Ảo não ngồi dậy, giật giật tóc mình, sau đó mới chạm vào điện thoại trên đầu giường nhìn thời gian.

Kết quả có vô số cuộc gọi nhỡ, đều là quản gia Cao Bá gọi tới.

Hạ Tiểu Nịnh nghĩ nghĩ, trực tiếp gửi tin nhắn cho Phong Thanh Ngạn ——

"Hôm nay xin nghỉ! Tâm trạng không tốt!"

Bên kia không có hồi âm.

Cô đem điện thoại ném xuống, yên tâm thoải mái mà tiếp tục ngủ.

Ngày thứ ba, Hạ Tiểu Nịnh tinh thần tốt lên một chút, lại lấy điện thoại ra, tiếp tục gửi tin nhắn ——

"Hôm nay lịch vạn sự nói không thích hợp để ra ngoài, xin nghỉ!"

Bên kia, vẫn là không ai hồi âm.

Ngày thứ tư, lúc hoàng hôn gửi tới một tin nhắn qua: "Hôm nay dậy trễ, xin phép nghỉ."

Ngày thứ năm, cô lười đến mức không muốn di chuyển ngón tay, chỉ gửi trực tiếp hai chữ: "Xin nghỉ!"

……

Phong thị.

Trong thang máy, Phong Thanh Ngạn sau khi nhận được tin nhắn, trực tiếp ấn mở, phát hiện chỉ có hai chữ xin nghỉ, ánh mắt anh trầm trầm, trực tiếp gọi tới ——

Hạ Tiểu Nịnh đang chơi trò chơi, vô tình không cẩn thận ấn xuống nút trả lời.

Lúc nhìn đến số điện thoại, cô thật sự vô cùng muốn cắn lưỡi tự sát.

Đã trầm mặc vài giây, bên kia truyền đến thanh âm trầm tính của anh, "Hôm nay vì sao lại muốn xin nghỉ?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh cười lạnh.

Biện lý do đã không còn kịp nữa rồi, cô hít sâu một hơi, siết chặt điện thoại, hét to lên, "Còn không phải bởi vì không muốn lại bị anh cưỡng hôn lần ba! Phong đại tổng tài!!"

Nói xong, đem điện thoại trực tiếp hướng trên bàn cơm khẽ bóp, liền bảng điện đều rơi ra, điện thoại tắt nguồn.

Trong thang máy, Phong Thanh Ngạn cầm điện thoại của mình, vài giây không di chuyển.

Điện thoại hiệu quả cách âm cho dù tốt thế nào, cũng không giấu được một tiếng hét cuồng loạn như vậy của cô.

Xấu hổ, trong không khí giống như virus mà lây lan……

Sau vài giây, Phong Thanh Ngạn mới như không có việc gì cầm lấy điện thoại, "Đều thất thần làm cái gì? Còn không mau đi ra ngoài làm việc?"

Mây trôi nước chảy hai câu nói đem các nhân viên trong thang máy Phong thị sợ tới mức chết khiếp, từng người từng người một nhanh chóng giơ túi cùng cặp văn kiện lên chạy chối chết.

Căn bản không dám để tổng giám đốc thấy rõ mặt bọn họ.

Ngoài ra còn có một nhân viên hai tay trống trơn, trực tiếp cởi áo khoác đội lên trên đầu mình, nghiêng ngả lảo đảo chạy ra khỏi thang máy, ngay cả lúc ngã cũng không dám làm rớt áo trên đầu mình, ở trong lòng lại điên cuồng tò mò rốt cuộc người phụ nữ dạng gì mà cần tổng giám đốc đối với người ta dùng sức mạnh……

Trong khoảnh khắc, trong thang máy chỉ còn lại một mình Phong Thanh Ngạn.

Khi con số trên màn hình LCD liên tiếp nhảy lên, sắc mặt anh càng ngày lại càng trầm.

Cuối cùng thang máy leng keng một tiếng đã đến tầng cao nhất, Tề Hàng mang theo các trợ lý cùng thư ký chờ ở ngoài cửa, "Phong tổng, buổi sáng tốt lành!"

Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt quét mắt nhìn bọn họ một cái.

Tề Hàng lập tức tiến lên, một tay chặn ở cửa thang máy.

"Buông ra." Phong Thanh Ngạn vẻ mặt ghét bỏ.

"……"

Tề Hàng yên lặng lại ủy khuất mà buông lỏng tay ra.

Sau đó…… Đang trong lúc mọi người khó hiểu, Phong Thanh Ngạn trực tiếp ấn nút tầng hai.

Đã đến gara, anh trực tiếp chọn một chiếc xe thể thao tính năng tốt nhất, lái xe nhanh nhất đi qua.

Hạ Tiểu Nịnh, cô chờ đó cho tôi!

_____

(^^)#các bảo bối ơi, tháng sau nhớ thả phiếu thật nhiều nhé# #muốn bão bao nhiu cũng đc, #

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Mi chờ làm chú độc thân đi!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh đang nằm trên ghế ở ban công phơi nắng, bỗng nhiên liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Chẳng lẽ là mẹ đi chơi tiểu mạt chược, quên mang chìa khóa?

Cô xỏ xong dép lê, đi tới cửa, kéo cửa ra, "Lại quên……"

Ngoài cửa, Phong Thanh Ngan thình lình đứng đĩnh bạt như cây tùng!

Cô bị làm cho sợ nhảy dựng đứng, nhanh chóng đóng sầm lại.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Làm sao bây giờ? Anh ta như thế nào có thể tìm tới đây được?

Cô vội vàng đem những sợi tóc còn đang loạn gom lại, chuẩn bị buộc lên.

Đợi đã…… Bây giờ không phải lúc chú ý hình tượng a Hạ Tiểu Nịnh! Cô dậm chân, hít sâu, làm bản thân mình bình tĩnh trở lại.

Sau đó cách cánh cửa, hắng giọng một cái, cao lạnh mà nói, "Thiếu gia, hôm nay tôi xin nghỉ. Không đi làm."

"Tôi biết. Cô trước tiên mở cửa ra." Trong giọng nói của anh một chút cảm xúc đều không có.

"Xin lỗi, tôi hiện tại ở nhà một mình, cô nam quả nữ thật không tiện, có việc gì anh ở bên ngoài nói là được rồi."

"Cũng được, nếu cô không ngại bị hàng xóm nhà cô nhìn thấy một người đàn ông sáng đã ở trước cửa nhà không chịu đi mà nói, tôi đây cũng không có vấn đề gì."

Hàng xóm? Hạ Tiểu Nịnh ha ha, "Anh bớt dọa tôi!"

"Hàng xóm của cô có phải 40 tuổi hay không, thích mặc quần áo mùa thu màu đỏ, đổ rác vào buổi sáng, nóng với mái tóc quăn giá rẻ, biểu lộ thoạt nhìn còn đặc biệt bát quái?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh hít một hơi thật sâu, nhanh chóng cửa mở ra, chộp lấy anh bắt vào, "Thiếu gia, có chuyện gì chúng ta đóng cửa thương lượng."

Phong Thanh Ngạn cúi đầu liếc mắt nhìn cô một cái, "Hàng xóm của cô vừa rồi không có ở bên ngoài, tôi chẳng qua là lúc đi lên gặp phải bác ấy mà thôi. Cô rất sợ bác ấy sao?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lóe lên một vạn cái MMP.*

*: na ná chửi thề con mẹ nó.

Nhưng hiện tại người đã vào được, cô tự hỏi đánh nhau cô cũng không phải đối thủ của anh, cho nên cũng không thể đem anh đuổi ra bên ngoài.

Phong Thanh Ngạn liếc mắt một cái nhìn quanh bốn phía, phát hiện cái phòng này không lớn nhưng lại được bố trí tương đương ấm áp.

Anh chú ý mà đi đến ghế sô pha rồi ngồi xuống, chân dài chồng lên nhau, "Chúng ta đều rất bận. Cho nên nói ngắn gọn, cô muốn thế nào mới có thể không nghỉ phép trở lại đi làm?"

Hạ Tiểu Nịnh nhìn anh một cái, cũng đi về phía đối diện anh rồi ngồi xuống, học bộ dáng của anh hai chân chồng lên nhau, "Tôi đây cũng nói ngắn gọn, anh muốn thế nào mới có thể rời khỏi nhà tôi?"

Nơi này là địa bàn của cô, ai sợ ai a?

"……" Phong Thanh Ngạn ánh mắt trầm xuống, "Không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Hạ Tiểu Nịnh."

"Tôi không muốn uống rượu phạt, nhưng tôi cũng không uống rượu mời."

Hạ Tiểu Nịnh biết, anh nhất định là bị Mạn Mạn cuốn lấy không có biện pháp, cho nên mới cùng mình giảng hòa.

Nhưng, dựa vào cái gì anh giảng hòa, cô phải đáp ứng a?

Không có cửa đâu!

"Cô không phải muốn tiền thưởng sao? Chuyện xảy ra lúc trước chúng ta xóa bỏ toàn bộ, tiền thưởng tôi cho cô, cô đi làm trở lại." Phong Thanh Ngạn ném ra một câu.

Hạ Tiểu Nịnh ngay cả tiếp đều không muốn tiếp, "Xóa bỏ toàn bộ, nói được thật nhẹ nhàng!"

"Vậy cô nói, phải làm sao bây giờ?" Anh không nhanh không chậm mà nói.

Từ chức, cô gái này là không dám.

Tiền vi phạm hợp đồng kia cô chịu không nổi.

Nhưng cô mỗi ngày xin nghỉ như vậy, cũng không phải là biện pháp.

"Tôi suy nghĩ," Hạ Tiểu Nịnh cắn cắn môi, nhìn đến con heo đất tiết kiệm đặt ở trên bàn, cô trực tiếp đưa tay cầm lên, chỉ vào con heo nhỏ hung hăng nói, "Đừng tưởng rằng mi có một bụng tiền, mi có thể muốn làm gì thì làm! Có tiền là ghê gớm a!"

Phong Thanh Ngạn: "……"

Anh xác định, cô là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

"Nhưng mà có tiền, mi cũng bất quá chỉ là một tên không có lễ phép, độc miệng, phúc hắc, lạnh lùng, hống hách!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại tiếp tục chọc chọc bụng con heo nhỏ, "Heo thúi! Mi như vậy là không có con gái nhà nào thích! Mi cứ chờ làm ông chú độc thân đi!"

……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Báo thù nụ hôn của anh!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Đương nhiên con heo đất tiết kiệm sẽ không thể nói chuyện, tùy ý để cho cô nói, Hạ Tiểu Nịnh nói được thoải mái cực kỳ: "Giả bộ được thâm trầm đến như vậy, cho rằng mình đẹp trai là ghê gớm! Lão nương nếu là có tiền, lão nương cũng có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ a! Đẹp trai ở đâu mà chả có a! Ngày mai, ngày mốt còn chưa xác định đâu!

"Giống tên gia hỏa nhà mi, đã sớm nên phá sản! Bởi vì ngoại trừ tiền, mi cũng không có những thứ khác!"

"Nếu không phải bởi vì mi có mấy đồng tiền dơ bẩn, chỉ bằng cái tính thối nóng nảy của mi, đã sớm bị mấy đám phú bà kia chơi thành tiểu bạch kiểm rồi!"

"Mama lão nương nói đánh người là không đúng, bằng không lão nương đã sớm thu thập mi rồi!"

"Một ngày ba bữa cơm cho mi, buổi tối không cho thêm bữa khuya! Xem mi còn kiêu ngạo như thế nào!!"

Sau khi nói xong trong lòng cô thoải mái hơn nhiều!

Báo thù nụ hôn của anh!

Cô thật dài mà thở phào nhẹ nhõm, "Thiếu gia, nếu anh đã đến đây rồi, vậy thì đã tiết kiệm cho tôi một khoản phí tin nhắn của ngày mai, ngày mốt, ngày kia, nhiều ngày khác nữa.

Đi thong thả, không tiễn!"

Nói xong, cô ra lệnh đuổi khách.

Lúc này đây, Phong Thanh Ngạn phá lệ không có lập tức phản bác lời cô nói, mà là nghênh đón bên trên ánh mắt cô, "Cô xác định, đây là cô muốn?"

"Vô cùng xác định!"

Quả thực không thể lại xác định!

"Vậy theo cô nói, cô mấy ngày nữa đều sẽ không trở về trang viên?"

"Không trở về!"

Kẻ ngốc mới trở về, giống như con dê nhỏ bị anh bắt nạt!

"Rất tốt, nếu là chính cô trở về……"

"Tôi đây chính là cún con!" Hạ Tiểu Nịnh tỏ thái độ kiên quyết, bày ra quyết tâm.

Phong Thanh Ngạn ý vị thâm thúy nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy, rời đi.

Sau đó Hạ Tiểu Nịnh chạy tới cửa khóa trái, trong lòng lúc này mới thả lỏng lại.

Cô cầm ngón tay lên bắt đầu tính toán ngày nghỉ tiếp theo của mình.

Quả thực có thể tính thành một kỳ nghỉ dài hạn nhỏ nha! Quán ăn nhỏ lại có thể buôn bán mấy ngày rồi!

Một trận đánh đến so với trong tưởng tượng nhẹ nhàng đến không ít a! Xem ra Phong Thanh Ngạn cũng chỉ là một con hổ giấy……

Thoải mái mà cười cười, cô ở trong lòng vì mình vung tay hô to, tán dương rất nhiều!

……

Khuya hôm đó.

Một chiếc xe màu đen bọc thép Jeep không âm không thanh mà lái vào tiểu khu Cẩm Tú.

Mười người mặc quần áo màu đen dạ hành bộ đội đặc chủng nhanh chóng xuống xe, trang bị huấn luyện tốt, sau đó leo lên trên đỉnh của một toà nhà cao nhất.

Bọn họ thắt dây thừng, trèo xuống cửa sổ, rõ ràng người không ít nhưng mà lại không có phát ra nửa chút thanh âm.

Rất nhanh, đã đến cửa sổ nhỏ bên ngoài tầng hai nào đó.

Phá cửa sổ, tiến vào, rơi xuống đất, một loạt động tác bị bọn họ thực hiện đến mười phần hoàn mỹ, như trước lặng yên không một tiếng động.

Thậm chí ngay cả bức màn đều không có bởi vì bọn họ đến mà lay động chút nào.

Người trên giường như cũ ngủ ngon lành, chẳng qua là tư thế ngủ…… Có chút không nỡ nhìn thẳng.

……

Năm phút đồng hồ sau.

Một đám người áo đen rút lui từ cửa sổ một cách trật tự, đem tất cả mọi thứ đều khôi phục về trạng thái ban đầu.

Sự khác biệt duy nhất chính là, lần này trên vai hai đội viên bọn họ, khiêng một cuộn lớn.

Bọn họ nhanh chóng lên xe, biến mất giống như sương mù trong đêm, tan biến không dấu vết, không có ai biết bọn họ đã từng tới nơi này.

Xe Jeep một mạch đi về phía trước, mười phần ổn định, mãi cho đến bên ngoài trang viên bờ biển nào đó mới ngừng lại được.

Đám người kia nhanh chóng xuống xe, nhìn đến người đàn ông đang đứng ngang tàng ngoài cửa, sau đó bọn họ đồng thời gật đầu, cung kính nói, “Phong thiếu, chúng ta đã đem người mang tới cho ngài!”

Phong Thanh Ngạn hài lòng mà rũ mắt, nhìn thoáng qua người đang quấn tròn ở trong chăn như trước vẫn còn ngủ say sưa, không hề phát giác chút nào bản thân mình đã bị Càn Khôn Đại Pháp chuyển dời - Hạ Tiểu Nịnh.

Hoan nghênh trở về, cún con.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cầm lấy, đi chữa bệnh đi!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

……

Hôm sau, sáng sớm.

Đồng hồ báo thức vang lên.

Hạ Tiểu Nịnh vươn vai thoải mái, từ trên giường ngồi dậy, sau đó mở to mắt.

“……!”

Cô là ai? Đây là đâu? Cô tại sao lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ còn ở trong mơ chưa có tỉnh lại? Cô hung hăng mà nhéo đùi mình một cái, đau đến thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Đây không phải mơ!

Xa hơn về phía bên cạnh, thấy được bài trí quen thuộc cùng với phong cách trang hoàng.

Đây là trang viên bên bờ biển!

Nhưng cô tối hôm qua rõ ràng là ngủ ở trong nhà mình đó a!

Hạ Tiểu Nịnh mông lung, nhanh chóng mặc xong quần áo rồi chạy ra khỏi căn phòng nhỏ.

Trong đại sảnh, đám người hầu đang làm nhiệm vụ riêng của họ, hoặc là quét tước hoặc là sửa sang lại, quản gia Cao Bá cũng ý cười nhẹ nhàng mà đứng ở nơi đó, nhìn bọn họ làm việc.

Bọn họ nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh, không có chút nào kinh ngạc, mà là từng người từng người một đều đối với cô mỉm cười nói chào buổi sáng.

Hạ Tiểu Nịnh chạy đến quản gia bên kia, "Cao Bá bá, tôi, tôi tại sao lại ở chỗ này?"

Cao Bá lập tức nghi ngờ mà nhìn cô, "Tối hôm qua chính cô trở về a... Vẫn là tôi đi mở cửa cho cô, cô quên rồi?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh càng buồn bực mà gãi gãi tóc, làm sao có thể?

Tối hôm qua cô ở trong mơ đều là mơ thấy bản thân mình được ngồi trên khinh khí cầu rời xa nơi này, sao có thể sẽ trở về được?

Đang buồn bực, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Phong Thanh Ngạn mặc áo len màu đen quần dài màu đen, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn cô, "Nếu như mình đã trở lại, về sau cũng đừng có lại tùy ý xin nghỉ. Đi làm việc thật tốt đi."

"……"

Hôm qua mới thề nói không trở lại, hôm nay đã bị BỐP~ BỐP~ vả mặt, Hạ Tiểu Nịnh rất không nói nên lời cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng trực giác nói cho cô biết, đây là Phong Thanh Ngạn giở trò quỷ!

Cô hai ba bước mà vọt lên một chút, "Là anh đang chỉnh tôi có đúng không?"

"Chỉnh cô?" Phong Thanh Ngạn khinh thường mà hừ lạnh, "Cô bị thương? Vẫn là chịu lạnh cóng? Hay vẫn là chịu khổ? Tôi chỉnh cô cái gì?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh nhất thời lại không có lời gì để phản bác lại.

"Ah, cô sẽ không phải cảm thấy là tôi tìm người đem cô trộm từ Hạ gia ra, sau đó để cô ở nơi này đi?" Anh nhíu mày, ngữ khí như trước gợn sóng không sợ hãi, "Hóa ra tôi ở trong lòng cô, tôi có bản lĩnh lớn như vậy!"

"…… Thiếu, thiếu gia, chính anh trên mặt dát vàng! Tôi không có nghĩ như vậy!"

Hạ Tiểu Nịnh có chút hụt hơi.

"Cô tối hôm qua là tự mình trở về, vẫn là quản gia mở cửa cho cô đấy, không tin cô hỏi bọn họ một chút thì biết." Phong Thanh Ngạn mặt tràn đầy thông cảm mà nhìn cô, "Nói không chừng…… Cô mộng du?"

Mộng du?

Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa sụp đổ, đây là tật xấu quái quỷ gì a! Cô như thế nào trước đây đều không có phát hiện được?

"Tới đâu thì hay tới đó, cô đều đã đã trở lại, trước kia chúng ta liền xóa bỏ toàn bộ. Mặt khác……" Phong Thanh Ngạn đưa tay, đem một tờ chi phiếu mỏng đặt vào trong lòng bàn tay cô, "Cầm lấy, đi chữa bệnh mộng du đi."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh liếc mắt nhìn chi phiếu kia một thoáng, đôi mắt lập tức sáng lên.

Phần thưởng tới muộn của cô a!!!

Phong Thanh Ngạn đem biểu lộ không có tiền đồ này của cô thu hết vào mắt, chỉ cảm thấy ngực không hiểu sao bị đè nén.

Chút tiền như vậy liền mua được cô, người phụ nữ này rốt cuộc có hiểu hay không làm người ánh mắt không thể thiển cận, phải mưu tính sâu xa a?

"Chúng ta đây một lời đã định, anh quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, không thể đổi ý! Về sau cũng không cho phép…… Không cho phép……" Hạ

Tiểu Nịnh âm thanh dần dần nhỏ xuống, giống như con muỗi.

"Cô là nói không cho phép hôn cô lần nữa à?" Phong Thanh Ngạn giúp cô nhắc lại một chút, âm thanh không có đè thấp.

Cái này, tất cả mọi người đều đã nghe được……

……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Không cho phép tùy tiện trêu chọc tôi!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

A——

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức đều đã phóng tới, tràn ngập tò mò, hiếu kỳ.

Ở vị trí trung tâm bị nhìn vào chăm chú như vậy, Hạ Tiểu Nịnh tràn lệ, quả thực muốn chết đi là vừa……

Cô cúi đầu, mặt đã ửng hồng.

Nhưng thẹn thùng thì thẹn thùng, nhưng cũng không quên điểm ban đầu, "Đúng vậy! Về sau, anh không thể lại tùy tiện hôn tôi!"

Nghe được thì cũng đã nghe được, lời nói vẫn nhất định phải nói rõ ràng!

Phong Thanh Ngạn liếc xéo đám người người hầu đó một cái, bọn họ lập tức cúi đầu, không dám lại nhìn loạn.

Anh lúc này mới rũ mắt, nhìn Hạ Tiểu Nịnh trước mặt mình, ánh mắt hơi sâu.

Cúi đầu, cúi người xuống bên tai cô.

Hơi thở giống như cơn lốc xoáy, một đợt một đợt mà rót vào tai cô, "Vậy cô về sau, cũng không thể lại tùy tiện trêu chọc tôi!"

"…… Tôi nào có?"

Hạ Tiểu Nịnh ủy khuất vô cùng, theo bản năng mà ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt, đối mặt với ánh mắt đen sâu kín của anh, ánh mắt kia như có thực chất, như thể tùy bất cứ lúc nào cũng đều có thể đem cô hút vào bên trong.

Ngực cô run lên, không dám lại gần anh nửa phần, nhanh chóng quay đầu vội vàng xuống cầu thang, "Tôi nấu cơm đây, tạm biệt!"

Một hơi chạy tới trong phòng bếp.

Trái tim cô, lại vẫn là nhảy thịch thịch thịch nhanh chóng mà không ngừng.

Dường như, rối loạn tiết tấu……

……

Hạ Tiểu Nịnh sau khi trở về, những người hầu trong phòng bếp thấy cô giống như nhìn thấy ánh bình minh của sự sống, đối với cô rất tốt bụng, chỉ cầu cô không nên lại tùy tiện rời đi.

Bởi vì mấy ngày này trôi qua với bọn họ quả thực như nước sôi lửa bỏng.

Tiểu tiểu thư dù sao cũng là tính cách một đứa trẻ, khóc thét còn chưa tính.

Ngay cả Phong Thanh Ngạn cũng giống như là một máy mang công năng đông lạnh khép kín, 24 giờ tản ra hàn khí như tủ lạnh, quả thực làm cho bọn họ thiếu chút nữa khóc lên.

Nếu không phải bởi vì nơi này thù lao thật sự tốt, thì có lẽ bọn họ đã sớm gánh không được, không làm.

Hạ Tiểu Nịnh nghe xong bọn họ tố khổ, gọi điện thoại về nhà nói mình đã tới làm, sau đó lại nhanh chóng bảo đảm mình sẽ không lại tùy tiện lén lút đi nữa, lúc trước là bởi vì có tình huống đặc biệt, mọi người lúc này mới yên lòng.

……

Ba ngày sau chính là ngày khai giảng của Phong Mạn Mạn cùng Phong Tu Viễn.

Phong Thanh Ngạn bận rộn nhiều việc, họp đại hội cổ đông lần đầu tiên sau khi công ty khai trương, ăn xong bữa sáng xong liền đến công ty.

Nhiệm vụ đưa hai đứa nhỏ đi, vô cùng tự nhiên mà rơi vào trên người Hạ Tiểu Nịnh.

Đã không có Phong Thanh Ngạn trong xe thì đều là mười phần hài hòa, ngay cả Phong Tu Viễn đều bởi vì ba ba không có ở đây, mà đối với Hạ Tiểu Nịnh thiếu đi vài phần cảnh giác.

Cô trước tiên chuẩn bị cho bọn nhỏ bữa trưa tình yêu để bọn nhỏ có thể đưa vào trong trường học, chỉ cần giữa trưa dùng lò vi sóng một chút là có thể ăn.

Phong Mạn Mạn ôm hộp cơm vẫn luôn nuốt nước miếng, rồi lại cố nhịn không mở cái nắp ra, bộ dáng thật sự đáng yêu.

Hạ Tiểu Nịnh nhịn không được nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, "Khi đi học không thể ăn vụng ah."

Phong Mạn Mạn mắt to khẽ căng, giống như bị chọc trúng tâm sự, có chút tiếc hận lại có chút khổ sở, "Ăn một chút cũng không thể sao?"

"Không thể. Em phải chuyên tâm nghe giảng bài." Hạ Tiểu Nịnh kiên quyết lắc đầu.

"…… Vậy được rồi." Phong Mạn Mạn đau lòng mà nhìn thoáng qua hộp cơm của chính mình, đem nó chậm rãi bỏ vào cặp sách.

Rất nhanh liền đến ngoài cửa trường học, Hạ Tiểu Nịnh xuống xe, đem hai bọn nhỏ trong tay giao cho giáo viên ở cửa.

Kha Linh Lung ngồi ở ghế sau của chiếc Bentley của mình, mới vừa sửa sang lại cặp sách của Phong Khoa Thụy, liền ở xa xa mà nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh đang đứng trước cửa trường học.

Ánh mắt cô sáng lên, lập tức bảo tài xế lái xe nhanh hơn một chút, chờ xe vừa mới dừng hẳn, liền nắm tay Phong Khoa Thụy đi qua.

"Hạ tiểu thư?" Kha Linh Lung cười đến đặc biệt nhiệt tình, "Cô thay Thanh Ngạn đưa bọn nhỏ đến trường đi học?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Lịch sử đen

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh nhìn mẹ con hai người bọn họ liếc mắt một cái, làm sâu gạo (hay còn gọi là mễ trùng, nghĩa: ăn rồi chờ chết) mà trang phục toàn thân thêm phụ kiện cộng lại vượt quá bảy con số, lại còn vô cùng không biết xấu hổ, cũng là một loại cảnh giới nhân sinh a.

Thu hồi ánh thường khinh thường, cô đi về.

Còn chưa có đi được hai bước, đã bị Kha Linh Lung đưa tay ngăn cản, "Nghe nói quê quán của Hạ tiểu thư là ở Lâm Bắc? Thật trùng hợp, tôi cũng là người Lâm Bắc! Không bằng chúng ta ngồi xuống cùng nhau uống ly cà phê, tâm sự một lát?"

Hạ Tiểu Nịnh bước chân dừng lại, liếc xéo cô ta, "Nghe nói? Cô là nghe gió nói, hay là nghe quỷ nói?"

Kha Linh Lung sắc mặt cứng đờ, người phụ nữ này như thế nào lại không có giáo dục như vậy! Mở miệng thật khó xử!

"Tôi cùng Kha tiểu thư không cùng là một lớp người, người thuộc đẳng cấp thượng lưu hẳn là sẽ không có bạn bè như tôi đây." Hạ Tiểu Nịnh sâu kín mở miệng, "Về sau cô muốn điều tra tôi cái gì, trực tiếp tới hỏi tôi là được rồi, tôi thành thật, sẽ không sợ cô hỏi."

"……"

Kha Linh Lung trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

Đã nói hai chữ như vậy, bị cô bắt được dấu vết để lại, suy tính ra bản thân mình đang điều tra cô, Hạ Tiểu Nịnh này có chút không đơn giản!

"Ngược lại là cô, có sợ người khác điều tra không?" Hạ Tiểu Nịnh hừ lạnh một tiếng, xoay người, rời khỏi cửa trường học.

Uống cà phê?

Chỉ bằng lúc trước cô ta bắt nạt Mạn Mạn bộ dáng thiếu đòn kia, hôm nào chính mình mời cô ta uống thuốc trừ sâu DDVP còn không kém nhiều lắm!

Kha Linh Lung đứng ở phía sau, nhìn Hạ Tiểu Nịnh không trừ chút mặt mũi nào cho mình, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm……

Nhà mẹ của cô ta tuy rằng so với Phong gia kém hơn, nhưng cũng xem như là cẩm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), kể từ khi cô ta thành công thượng vị gả cho Phong Thanh Tầm về sau, thì càng không có ai dám ở trước trước mặt cô ta kiêu ngạo qua như vậy!

Hạ Tiểu Nịnh này, quả thực không biết điều!

……

Từ trường học trở lại trang viên, Hạ Tiểu Nịnh vừa mới bước vào phòng khách, thiếu chút nữa bị bao lớn bao nhỏ đồ vật làm cho trượt chân.

"Cẩn thận cẩn thận!" Lâm Vân Vân nhanh chóng chạy tới đỡ lấy cô, "Đừng ngã!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nhìn những cái hộp quà đó, "…… Lâm tiểu thư cô đã đến rồi a. Những thứ này đều là cô mua tới?"

"Ừm! Tôi vừa mới du lịch trở về, những thứ này là quà tôi mua cho mấy người!"

Này, cũng quá nhiều a! Hạ Tiểu Nịnh đi xuyên qua, "Cô đi du lịch ở đâu vậy?"

"Châu Âu."

"Vậy cô kế tiếp sẽ tiếp tục ở chỗ này sao?" Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt chờ mong.

Rốt cuộc lại có người đến chia sẻ hỏa lực rồi.

"Không đâu," Lâm Vân Vân lắc đầu, "Tôi đã hiểu hết rồi."

"……" Vui vẻ được một giây, Hạ Tiểu Nịnh dường như thấy được từ trên mặt Lâm Vân Vân nở rộ ra một vị Phật quang.

Cô ngấn lệ, "Nếu không, cô hãy suy xét lại một chút?"

"Thế giới bên ngoài rất đặc sắc, tôi không cần thiết vì một thứ không có kết quả mà vĩnh viễn truy đuổi, tôi Lâm Vân Vân tuyệt đối không làm bụi gai chim."

"……"

Quả nhiên là người đi bên ngoài thư giãn một vòng trở về, nói chuyện đều cao thượng như vậy.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà nhịn xuống chua xót trong lòng, "Vậy cô nhất định phải trở về thật nhiều nhìn xem…… Bọn họ."

Thuận tiện ngẫu nhiên giải cứu một chút cho tôi.

"Không thành vấn đề." Lâm Vân Vân gật đầu, có chút muốn nói lại thôi, "Tiểu Nịnh, cô gần đây không có đắc tội người nào a?"

"Không biết a!" Hạ Tiểu Nịnh thực thành thật mà nói, "Hiện tại tất cả mọi người trong xã hội đều như vậy, cho dù bị tôi đắc tội, cũng sẽ không nói cho tôi biết a?"

“……” Lâm Vân Vân im lặng nhìn cô vài giây, cuối cùng vẫn là quyết định thức tỉnh một câu, “Tôi nghe nói nhị thiếu nãi nãi Phong gia Kha Linh Lung đang điều tra cô!”

Nói xong, cô liền nhìn chằm chằm vào Hạ Tiểu Nịnh, muốn nhìn một chút cô sẽ sợ hãi tới mức độ nào.

Ai ngờ Hạ Tiểu Nịnh đặc biệt thản nhiên, “Tôi biết rõ a, buổi sáng cô ta đã gặp tôi, tự mình nói lỡ miệng.”

“Vậy cô biết cô ta điều tra cô là tại sao không?”

“Có thể là bởi vì rảnh rỗi đến nhức cả buồng trứng?”

“……” Lâm Vân Vân ha ha, “Cô thật sự một chút đều không sợ bị cô ta điều tra sao? Lỡ như đào sâu ra được lịch sử đen của cô thì làm sao bây giờ?”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Thật sự không suy xét một chút?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Lịch sử đen?

Hạ Tiểu Nịnh nghiêm túc mà suy nghĩ, “Tôi 5 năm này không có lịch sử đen gì, 5 năm trước…… Tôi cũng không biết.”

“…… Chính cô như thế nào cũng không biết?”

“Bởi vì 5 năm trước động đất, tôi bị tổn thương não bộ, cái gì cũng đều không nhớ rõ.”

“……” Lâm Vân Vân đồng cảm mà nhìn về phía cô, “Tiểu Nịnh, không thể nghĩ được cô khổ như vậy……”

“Có gì khổ?” Hạ Tiểu Nịnh cười tủm tỉm, “Tôi hiện tại thân thể khỏe mạnh, gia đình hoàn chỉnh, so với những người bỏ mạng trong trận động đất kia, tôi không biết may mắn gấp bao nhiêu lần. Chuyện trước kia, ba mẹ tôi nói, đơn giản chính là nỗ lực đọc sách. Không nhớ rõ thì không tính. Yên tâm đi, Kha Linh Lung không thể làm hại tôi đâu.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Lâm Vân Vân liếc mắt nhìn thời gian một cái, “Tôi phải đi hẹn hò rồi, bye bye!”

“…… Cô thật sự không hề suy xét một chút?”

Hạ Tiểu Nịnh liên tục giữ lại, Lâm Vân Vân vẫn là kiên định thẳng bước rời đi rồi.

Để lại cô một mình ai oán mà đứng ở ngoài cửa lớn, một bộ dáng trời muốn diệt người mà người lại không thể phản kháng được, biểu tình đau khổ……

……

Vào đêm.

Phong Thanh Ngạn bởi vì công việc nên chưa về.

Hai đứa nhỏ cơm nước xong, sau khi rửa sạch tay, Phong Tu Viễn liền chạy lên trên phòng trò chơi ở trên tầng.

Phong Mạn Mạn vẻ mặt hâm mộ: “Nếu em là con rết thì tốt rồi.”

"……” Hạ Tiểu Nịnh nghe không hiểu, “Ý em là gì?”

"Vậy em có thể cùng anh ấy hoàn thành bài tập kỳ nghỉ giữa khóa, về nhà chỉ chơi thôi.”

“……Anh trai em sớm hoàn thành bài tập về nhà không phải bởi vì anh em là con rết, mà là anh em đủ nghiêm túc.” Hạ Tiểu Nịnh lau khô tay đem cô bé

từ trên ghế ăn ôm xuống dưới, "Đi thôi, chị cùng em làm bài tập nào."

"Được!" Phong Mạn Mạn đôi mắt lập tức sáng lên, "Vậy lát nữa nếu em làm không được, chị không được cười em!"

Hạ Tiểu Nịnh ôn hòa mà sờ sờ đầu nhỏ của cô bé: "Làm sao có thể?"

……

Một giờ sau.

Thư phòng trên tầng.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà đè nén, cô nhịn cười nhịn đến đau bụng.

Cô bé làm bài tập về nhà, không thể dùng mô tả để hình dung đến.

Quả thực là…… Văn vẻ thảm họa a.

Điền từ vào chỗ trống: (...) ti mã tích.

Câu hỏi liên quan: Mười lăm ánh trăng —— cực lớn lại thơm.

Đặt câu: Nơi tôi thích nhất là nhà bếp, bởi vì có rất nhiều món ăn ngon!

"…… Được rồi, chúng ta trước hết làm toán học đi." Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng thay đổi sách bài tập.

Phong Mạn Mạn cũng không phản kháng, mà là nghiêm túc ngồi.

Không đầy một lát, Hạ Tiểu Nịnh lại thấy được câu trả lời trực tiếp phá nát thế giới quan của cô——

384 000 km là khoảng cách là trái đất đến nhà em.

"……" Hạ Tiểu Nịnh đỡ trán, "Mạn Mạn, em đi học trên lớp có nghe giảng không?"

Phong Mạn Mạn dùng sức gật đầu, "Có nghe a! Giáo viên hôm nay còn khen em nữa đó!"

"Khen em cái gì?"

"Nói em lúc đi học nhìn chằm chằm vào giáo viên, mắt to tròn tròn, rất đáng yêu!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà thở ra một hơi, "Được rồi, chúng ta giải lại một lần nữa ah, em xem đề này……"

Một mực mân mê đến hơn mười một giờ, cô bé đối với sách vở cùng bài tập về nhà như cũ cái gì cũng không biết.

Cái đầu to dựa vào đầu nhỏ, vẫn luôn giảng đề, cuối cùng đều có chút mệt nhọc, đầu từng chút mà gật gà gật gù, giống như hai con gà đang mổ thóc.

Quản gia bước vào thúc giục rất nhiều lần, Mạn Mạn thật sự chống đỡ không được nữa, đã lăn ra ngủ trước.

Hạ Tiểu Nịnh một mình ở trước cái bàn nhỏ viết lung tung gì đó, còn vẽ mấy bản phác thảo sinh động lên kế hoạch ngày mai lại giải thích cho Phong Mạn Mạn một số khái niệm toán học.

Đến cuối cùng cũng dần dần chống đỡ không nổi, gục vào chỗ đó ngủ mà không hay biết.

……

Phong Thanh Ngạn đêm nay có xã giao, uống vài chén, có chút hơi say.

Khi trở lại trang viên đã qua nửa đêm, anh lên tầng chuẩn bị trực tiếp bước vào phòng của mình, lại ngoài ý muốn phát hiện đèn thư phòng vẫn còn sáng lên.

Cửa, bị anh không tiếng động đẩy ra.

Sau đó liền thấy được gục vào chỗ đó là Hạ Tiểu Nịnh.

Trên người cô còn mặc trang phục đầu, mềm mại nhẹ nhàng giống như thỏ, ngủ đến rất thơm rất thoải mái.

Trên mặt được bao phủ bởi một tầng áng màu vàng nhàn nhạt, yên tĩnh xinh đẹp.

Mắt đen yên lặng nhìn cô, ánh mắt, dần dần sâu thẳm……

Anh an tĩnh mà thẳng bước đi qua, sau đó cúi người, môi mỏng từng chút từng chút một mà tiếp cận cô ——

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Tới hiện trường phát sóng trực tiếp

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Trong lúc ngủ mơ, Hạ Tiểu Nịnh cảm giác được có thứ gì tựa như lông chim chạm vào gương mặt của mình, khiến cô có chút hơi ngứa, ngủ không được.

Theo bản năng mà ưm một tiếng, di chuyển sang bên cạnh, cái loại cảm giác này quả nhiên liền biến mất.

Cô thỏa mãn mà thở ra một tiếng, ngủ đến càng ngon.

Phong Thanh Ngạn dừng lại, đứng dậy, dùng tay đẩy bả vai cô, "Đừng ngủ ở thư phòng."

Hạ Tiểu Nịnh quơ quơ, ở trong mơ còn tưởng rằng là Mạn Mạn đang gây sự, xoay người một chút ôm lấy, "Ngoan, không quậy chị……"

Phong Thanh Ngạn: "……"

"Mạn Mạn, em chừng nào thì đã lớn như vậy?" Cô lầu bầu, không mở to mắt, tay ở trên đùi anh sờ sờ, "Cánh tay đều thô như vậy!"

Nói xong, cô còn muốn tiếp tục chuyển sang bên trái sờ, lại sờ sờ.

Thật kỳ quái, như thế nào cũng chưa sờ đến khuôn mặt nhỏ của Mạn Mạn……

"……"

Phong Thanh Ngạn hô hấp tăng thêm, nhanh chóng bắt được bàn tay đang mò mẫm sờ loạn của cô.

Rũ mắt, liền thấy khuôn mặt nhỏ khờ ngọt của cô tựa vào bụng của mình, ngủ đến không tim không phổi.

Gọi dậy phỏng chừng là gọi không tỉnh, anh dứt khoát xoay người, đem cả người cô ôm ngang bế lên.

Trầm ổn đi ra thư phòng.

Đám người hầu đều đã ngủ, cho nên đoạn đường này đều không người quấy rầy bọn họ.

Đã đến trong căn phòng nhỏ của cô, đem cô vững vàng mà đặt ở trên giường, mới vừa đứng dậy để đi, vạt áo sơ mi trước đã bị cô gái này túm một cái, Phong Thanh Ngạn cả người thiếu chút nữa áp lên trên người cô.

Một tay nguy hiểm khẽ chống.

Môi mỏng, cách hô hấp cô chỉ còn một chút khoảng cách……

Khuôn mặt trắng nõn dường như sáng lên trong đêm tối, khiến ánh mắt anh lại lần nữa thâm trầm thêm, cuối cùng, tập trung ở làn da trắng hồng, dừng lại ở trên đôi môi màu đỏ mọng kia……

Yết hầu gợi cảm hết lên rồi lại xuống một chút, anh không có do dự mà cúi đầu, nhẹ nhàng ép xuống ——

Xúc cảm mềm mại giống như bánh nhung ngọt, lập tức bao bọc lấy các giác quan của anh.

Phong Thanh Ngạn thật lâu sau chưa di chuyển, ngay cả hơi thở cũng đều rất nhẹ……

Chỉ có ánh trăng lẳng lặng xuyên thấu qua rèm cửa, rơi vào trên hai người bọn họ, như thể một lớp vải tuyn mỏng ngăn cách với thế giới bên ngoài……

Không biết qua bao lâu, anh mới đứng dậy, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà xoa xoa ánh nước trên cánh môi cô, giúp cô kéo chăn lên, chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ mới vừa quay người lại, liền thấy được đứng ở cửa là một cô bé.

Phong Mạn Mạn chân trần đứng ở nơi đó, mặc một váy ngủ màu hồng nhạt, trong tay còn nắm chặt bé thỏ bông Peter thích nhất, đôi mắt hắc bồ đào mở to, ngây thơ lại buồn ngủ mà nhìn anh.

"……" Phong Thanh Ngạn giờ phút này tâm trạng chỉ có thể dùng "loạn mã" để hình dung.

Hai cha con hai mắt to trừng mắt nhỏ, ước chừng nhìn lẫn nhau mười giây, anh mới quay về lý trí, "Mạn Mạn, con tới nơi này đã bao lâu rồi?"

Phong Mạn Mạn nhéo lỗ tai thỏ con, "Con vừa rồi mơ thấy ác mộng, muốn xuống tìm Tiểu Nịnh. Tới chưa lâu."

Vậy là tốt rồi. Phong Thanh Ngạn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi về hướng con gái, định đem cô bé mang lên tầng để tiếp tục ngủ.

"Là từ lúc ba bắt đầu hôn Tiểu Nịnh, con mới đến." Phong Mạn Mạn lại nói thêm một câu.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Cho nên anh vừa rồi làm cái gì vậy? Làm trò trong lúc đang có mặt con gái đến hiện trường phát sóng trực tiếp!

Mà anh đáng chết rõ ràng không có phát hiện!

"Ba ba, ba hôn Tiểu Nịnh, chị ấy biết không?" Phong Mạn Mạn nghiêng đầu, "Chị ấy có tức giận hay không lại chạy mất, không bao giờ để ý tới chúng ta nữa?"

"……" Hít sâu một hơi, anh ngồi xổm xuống, "Cho nên con hy vọng cô ấy rời khỏi sao?"

"Đương nhiên không!"

"Chúng ta đây ở đây ngoắc tay, chuyện này là bí mật của con cùng ba ba, chúng ta vĩnh viễn không thể nói ra, được không?" Phong Thanh Ngạn hướng dẫn từng bước.

Phong Mạn mạn có chút khó xử, không chịu dễ dàng mà cùng với ba ba nhà mình cùng nhau làm chuyện xấu: "Chính là…… Con không muốn lừa dối Tiểu Nịnh."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ba ba em không phải cố ý hôn chị

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

"Ah…… Vậy là Mạn Mạn con hy vọng cô ấy rời khỏi nơi này?" Phong Thanh Ngạn bế con gái mình lên, đóng cửa phòng lại, chạy lên tầng.

"Không! Con muốn Tiểu Nịnh, ngoại trừ chị ấy, ai con cũng đều không thích!" Cô bé lập tức không vui, "Ba ba, nếu chị ấy rời khỏi nơi này, con sẽ không bao giờ ăn cơm nữa! Đem Mạn Mạn ú của ba đói thành một người gầy nhỏ, xem ba đau lòng hay không đau lòng!"

"Vậy con đừng nói ra, cô ấy cũng sẽ không đi rồi." Phong Thanh Ngạn vươn một ngón tay.

Phong Mạn Mạn do dự một hồi lâu, cuối cùng mới cùng ba ba móc ngoắc một chút.

Cô bé có thể không nói, nhưng nếu là Tiểu Nịnh tự mình phát hiện, vậy phải làm sao bây giờ?

Suốt cả đêm, cô bé đau đáu về vấn đề này, cho nên ngủ cũng không được ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau ngồi ở trên bàn cơm, cứ ngủ gà ngủ gật, còn có hai quầng thâm mắt không nhỏ.

Xem cô bé một bộ dáng uể oải không phấn chấn, Hạ Tiểu Nịnh không hiểu sao đau lòng, "Mạn Mạn em tối hôm qua ngủ không ngon sao? Lại mơ thấy ác mộng?"

"Không có a, em chỉ là……" Phong Mạn Mạn thiếu chút nữa buột miệng nói ra.

"Khụ ——" Phong Thanh Ngạn bưng lên ly cà phê trước mặt nhẹ nhàng uống một ngụm.

"Ah ah ah, có có có! Em là mơ thấy ác mộng!" Phong Mạn Mạn kịp phản ứng, nhanh chóng chủ động để ác mộng cõng tội.

"……"

Hai ba con này có chút kỳ quái.

Hạ Tiểu Nịnh một bên bày biện dụng cụ cắt gọt trên bàn ăn một bên lén lút nhìn cô bé.

Kết quả cô phát hiện số lần nhìn mình của Phong Mạn Mạn rất nhiều, hơn nữa trong ánh mắt còn mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu cùng rất nhiều, rất nhiều thật cẩn thận, thận trọng……

"Trên mặt chị có gì sao?" Cô hỏi.

"…… Không có, không có a!" Phong Mạn Mạn chột dạ gục đầu xuống, "Em chỉ là cảm thấy hôm nay bánh mì nướng đặc biệt ngon……"

"Em thích là tốt rồi." Hạ Tiểu Nịnh đối với cô bé mỉm cười.

Ai ngờ cô bé càng thêm cúi đầu, sắp trượt xuống phía dưới bàn ăn, không đối diện với cô.

Hạ Tiểu Nịnh càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, đưa tay qua muốn đem cô bé kéo lên.

"Hạ tiểu thư, khoai dung hấp xong rồi. Xin cô lại đây nêm gia vị." Hầu gái kéo cửa phòng bếp ra, nhẹ giọng gọi cô.

"Ah, được."

Hạ Tiểu Nịnh quay người, bước nhanh đi vào phòng bếp.

Phong Mạn Mạn còn còn ở đó, vẫn không nhúc nhích.

Phong Tu Viễn cảm thấy kỳ quái, "Mạn Mạn, em làm sao vậy? Gần đây không có bài kiểm tra a! Em khẩn trương như vậy làm cái gì?"

"……" Phong Mạn Mạn nhanh khóc, nhìn anh trai, lại nhìn ba ba mình.

"Hai người có phải có bí mật gì gạt con hay không?" Phong Tu Viễn mẫn cảm mà ngửi được một tia không đúng.

Phong Mạn Mạn khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ.

Phong Thanh Ngạn bình tĩnh mà cầm lấy tờ báo sáng kinh tế tài chính trước mặt mở ra, ngay cả mí mắt đều không có nhấc lên một chút, "Nếu như nói bí mật thì con phải giả bộ người đàn ông trên trang tạp chí mà nói cho thật đúng."

"……" Phong Tu Viễn bị một chiêu làm mất mạng, yên lặng mà nhấc lên nửa mảnh lá rau xà lách chắn mặt của mình, "Tri thức chẳng phân biệt đắt rẻ sang hèn, miễn là con không hiểu, có thể mua sách để nghiên cứu sao?!"

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn Phong Mạn Mạn một cái, cho cô bé một ánh mắt an tâm.

Cô bé từ từ ngồi thẳng trên ghế, cũng hơi thả lỏng một chút.

Có lẽ, Tiểu Nịnh thật sự sẽ không phát hiện a, chỉ cần chị ấy không phát hiện, thì cũng sẽ không rời khỏi nơi này, sẽ vĩnh viễn ở bên mình rồi……

Thật tốt.

Nhưng trấn định còn không đến ba giây, cô bé liền thấy cửa phòng bếp bị kéo ra, Hạ Tiểu Nịnh mang theo một con dao băm, nhanh chóng hướng bọn họ chỗ này vọt đến.

Phong Mạn Mạn bị dọa đến sắc mặt trắng nhợt, oa oa khóc thành tiếng, "Tiểu Nịnh, ba ba em không phải cố ý hôn chị! Chị không cần giết ba ba em a!!"

———————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 95: Anh hôn tôi?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt chết lặng: "??"

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cô chẳng qua là định nhanh trở về phòng thay đổi quần áo, sau đó đem con dao băm bị hỏng đi ra cửa hàng bên ngoài sửa lại mà thôi a! Như thế nào Mạn Mạn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch?

Phong Mạn Mạn thấy cô không nói lời nào, vì thế khóc đến càng thêm thảm thiết, nhào qua ôm chặt cổ ba ba mình, nước mắt nước mũi lẫn lộn, "Ba ba là người ba tốt nhất trên thế giới! Tối hôm qua ba ba thật sự không phải cố ý hôn chị! Thật sự! Chị không thể giết ba ba em!"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Phong Thanh Ngạn đứng lên, đem con gái bế lên, ôm vào trong ngực, nhanh chóng nói: "Ác mộng của trẻ con, cô đừng xem là thật. Là muốn đưa con dao này đi sửa sao? Cô mau đi đi."

Anh cũng nhìn đến con dao bị hư kia, chém chết người là không có khả năng, nhiều nhất có thể đem người mài cho từ từ mà chết.

"Ah." Hạ Tiểu Nịnh ngơ ngác mà từ phòng ăn đi ra, cứ cảm thấy chính mình giống như đã bỏ lỡ điểm gì quan trọng.

Đợi đã!

Cô xoay người, đằng đằng sát khí mà nhìn về phía Phong Thanh Ngạn, "Mạn Mạn nói, anh hôn tôi?"

Sáng nay lúc thức dậy cô còn có chút mơ hồ, rõ ràng cô nhớ rõ chính mình tối hôm qua là ngủ ở thư phòng, đến khi thức dậy lại ở trong phòng nhỏ.

Quần áo không có cởi, giày không có cởi, nhưng là lại đắp chăn lên.

Còn nghĩ rằng là chính mình mơ mơ màng màng mà đi xuống cầu thang cho nên không nhớ rõ, hiện tại xem ra, việc này có chút kỳ quặc……

"Cô có thể là ác mộng." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà mở miệng, thần sắc cẩn thận, nhìn không ra bất cứ dấu vết nào.

"Vậy sao?"

"Không tin cô hỏi Mạn Mạn, tối hôm qua tôi cùng con bé ở cùng nhau."

"……" Hạ Tiểu Nịnh nhìn thoáng qua cô bé.

Cô bé liền như vậy ghé đầu vào vai Phong Thanh Ngạn, trong đôi mắt to còn có nước mắt muốn rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn còn không có khôi phục hoàn toàn lại hồng hào.

Làm cho người ta sao có thể nhẫn tâm hỏi lại?

Hóa ra là như vậy, tôi đây yên tâm. Khả năng, là tôi lại bị mộng du đi." Hạ Tiểu Nịnh hơi hơi mỉm cười, quay người trở về phòng của mình.

Tạm thời vượt qua, cha con hai người người nhìn nhau, đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

……

Hạ Tiểu Nịnh trở lại trong phòng, nụ cười trên mặt lập tức liền biến mất.

Vừa rồi lúc cô hỏi Phong Thanh Ngạn, anh lại không có trực tiếp trả lời có hay là không có.

Cho nên bên trong…… nhất định có ẩn tình!

Bàn tay cầm con dao băm có chút phát run, là tức giận cũng là xấu hổ, cô hít sâu một hơi, nhanh chóng buông dao xuống.

Chỉ sợ bản thân mình một lần nữa lại xúc động trực tiếp chạy ra hướng người đàn ông kia tiếp đón thật tốt.

Bình tĩnh, bình tĩnh, suy nghĩ kỹ hơn!

Hết thảy chuyện này là từ khi nào bắt đầu không thích hợp? Đúng, bắt đầu từ khi cô trở về.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, cô nhanh chóng chạy ra, tìm được bác bảo vệ cổng, "Cháu có thể nhìn xem một chút camera theo dõi đêm trước được chứ?"

Bác bảo vệ nghi ngờ nhìn cô một cái, "Tại sao muốn xem cái này?"

"Cháu…… Cháu buổi tối hôm trước khuyên tai bị rơi mất, ngay tại cổng lớn, nó với cháu mà nói rất quan trọng, cho nên cháu muốn tìm tìm xem!"

"Được rồi, chờ chút." Bác bảo vệ thấy vành tai cô trống trơn, lại có lỗ đâm hoa tai, liền lập tức tin là thật.

Rốt cuộc đều là làm việc ở trang viên, chút tín nhiệm này vẫn có.

Ông lập tức chuyển video giám sát, điều chuyển tới hình ảnh buổi tối hôm trước.

Hạ Tiểu Nịnh đợi một lúc, liền thấy được một chiếc xe việt dã màu đen bọc thép dừng lại ở ngoài cửa, vài người xuống xe, nâng một cái đồ vật gì đó đi ra ngoài, giao cho Phong Thanh Ngạn ở cửa.

Hình ảnh có chút mơ hồ, bên trong đồ vật kia là thứ gì cô nhìn thấy cũng không rõ lắm.

Nhưng…… hoa văn phía trên cô lại vô cùng quen thuộc ——

Đó là chăn nhà cô mà!!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Anh không dám?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Gặp quỷ rồi! Mộng du?! Cái vẻ mặt vô tội của anh!

Hạ Tiểu Nịnh tức giận đến toàn thân phát run.

Cô là nằm mơ cũng không thể nghĩ ra được đúng thật là Phong Thanh Ngạn đem mình từ trong nhà trộm tới nơi này!

Làm hại mẹ cô còn gọi điện thoại đi Lâm Bắc tìm Chử bá bá tư vấn các loại, lo lắng hãi hùng mà cho rằng cô mộng du là di chứng của trận động đất năm đó.

Anh trộm cô trở về, cố ý hôn cô, là muốn chứng minh mị lực (sự quyến rũ) của anh sao? Vẫn là hướng cô chỉnh chết, nhục nhã cô?

Bất kể là xuất phát từ mục đích gì, anh quá đáng chết!

"Còn xem nữa không?" Bác bảo vệ hỏi.

"Không xem nữa, cảm ơn bác." Hạ Tiểu Nịnh phục hồi lại tinh thần, đối với ông miễn cưỡng cười cười, "Việc cháu xem camera không cần nói cho những người khác biết, kẻo tất cả mọi người đều giúp cháu tìm khuyên tai, chậm trễ công việc làm cháu thấu áy náy."

“Được.”

Bác bảo vệ không có nghĩ nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh hít sâu một chút, quay đầu bước vào bên trong trang viên.

……

Phòng ăn.

Phong Tu Viễn nắm lấy nĩa ăn, vẻ mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép mà nhìn ba ba nhà mình.

Cậu vất vả cực khổ đề phòng cải trắng nhà mình không bị heo củng, kết quả cải trắng lại tự mình chạy tới chuồng heo, đây quả thực làm người ta đau đớn vô cùng……

“Ba ba, ba tối hôm qua thật sự hôn Hạ Tiểu Nịnh?”

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn cậu một cái, vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang đi tới phòng ăn.

Anh lập tức rũ mắt, tiếp tục vẻ mặt bình tĩnh mà uống cà phê.

Hạ Tiểu Nịnh vừa rồi nghe được Phong Tu Viễn hỏi, may kịp thời khống chế được biểu tình tức giận của mình, cười dịu dàng mà thẳng bước đi vào, “Mấy người đang nói chuyện gì vậy? Bữa sáng có hài lòng không?”

“Coi như cũng được.” Phong Tu Viễn mếu máo, kéo Phong Mạn Mạn rời đi, “Đi thôi, đi học nào!”

Phong Mạn Mạn lưu luyến mỗi bước đi cứ nhìn về bên này, muốn xác định Hạ Tiểu Nịnh có vui vẻ hay không, cũng rất đã bị anh trai kéo đến ngoài cửa.

Hạ Tiểu Nịnh còn đứng ở nhà ăn, khách khí mà nhìn Phong Thanh Ngạn, cười híp mắt hỏi: “Thiếu gia bữa sáng dùng tốt rồi, hôm nay có bận không?”

“Khá tốt.” Phong Thanh Ngạn buông ly cà phê xuống, nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái.

“Vậy có thể hay không mời thiếu gia đi cùng tôi làm một chuyện?”

“Chuyện gì?”

……

Mười lăm phút sau.

Một chiếc màu xám bạc Cayenne từ trong gara trang viên chạy nhanh ra.

Phong Thanh Ngạn mặc một áo khoác mỏng màu đen với đường kẻ mượt mà, cổ áo thoáng dựng lên, khiến cho anh vốn là ngũ quan xuất sắc càng hiện lên vẻ thâm thúy.

Bàn tay lịch sự tao nhã nắm trên tay lái, liền động tác lái xe đều trôi chảy ưu nhã đến như vậy.

Vào lúc này nếu như ném ra sau ót việc anh làm, Hạ Tiểu Nịnh hết thảy bốn bỏ lên năm vẫn coi như là hoàn mỹ.

Cô từ lúc vừa lên xe liền ngoảnh mặt về phía ngoài cửa sổ, trong xe chỉ có âm thanh đà đà giọng nữ hướng dẫn anh rẽ phải rồi rẽ trái mấy lần từ điện thoại truyền đến, cứ như vậy mà đim

Thế nhưng mà một mực đi như vậy hơn một giờ, cũng không thấy dừng lại, ngược lại bắt đầu ngửi thấy được mùi gió biển ẩm ướt dính đầy dầu mỡ, lại tới đường ven một bờ biển khác.

Nơi này thuộc về khu dân cư cấp thấp, không giống đường bờ biển bên ngoài trang viên hoàn mỹ, hoàn toàn khác một bậc.

Mặt đường bắt đầu trở nên lắc lư gập ghềnh, bốn phía có nước bẩn giàn giụa, siêu xe chạy qua đó, chung quanh là những ngôi nhà thấp bé cùng đường phố cũ nát.

Phong Thanh Ngạn hơi nhíu mày, ấn đường đã có một tia không kiên nhẫn, “Rốt cuộc muốn đi chỗ nào?”

“Nhanh thôi.” Hạ Tiểu Nịnh chỉ tay, “Tới rồi, dừng xe đi.”

“……” Phong Thanh Ngạn ấn đường nhăn lại, mười phần không vui mà nhìn chỗ cũ nát không chịu nổi trước mắt, dây điện kéo loạn, còn thỉnh thoảng có ruồi bọ bay qua nhà thấp bé trước mắt, “Cô xác định chúng ta phải đi chỗ này?”

“Như thế nào? Anh không dám?”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Địa bàn của cô, cô làm chủ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh cười nhạo, nhướng mày, “Uổng công Mạn Mạn hôm nay còn nói anh là ba ba tốt nhất thế giới, hóa ra cũng chỉ là như vậy! Vì con bé vào chợ hải sản cũng không được sao?”

“Chợ hải sản có rất nhiều, không cần tới nơi bẩn thỉu như vậy.” Phong Thanh Ngạn càng thêm không vui.

“Nhưng nơi này là tươi ngon nhất. Mạn Mạn tối hôm qua từng nói qua với tôi hôm nay con bé muốn ăn hải sản, anh không đến à?”

Nói xong cô liền trực tiếp đẩy cửa xe ra rồi đi xuống, chỉ chừa cho anh một bóng lưng tiêu sái.

Nhưng mà giờ phút này ở trong lòng Hạ Tiểu Nịnh, đang âm thầm mà đếm——

Một, hai, ba……

Rầm!

Phía sau lại lần nữa truyền đến tiếng đóng cửa xe lại, Phong Thanh Ngạn hai ba bước liền đứng cạnh cô, “Tốc chiến tốc thắng.”

“Được.” Hạ Tiểu Nịnh sảng khoái mà đáp ứng.

Nhưng đáp ứng thì đáp ứng, cụ thể thực hiện thế nào, liền phải xem tâm trạng của cô.

Câu nói kia phải nói như thế nào nhỉ?

Địa bàn của cô, cô làm chủ.

Hai người đi vào ngay lập tức hấp dẫn phần đông ánh mắt, bác gái bán thịt heo ngày thường đều tiếp xúc với động vật tai to mặt lớn, vừa nhìn thấy Phong Thanh Ngạn, đôi mắt lập tức thẳng, ánh mắt giống keo siêu dính 502 dính ở trên người anh, xé thế nào đều xé không xuống được.

Bàn tay cầm con dao xương khẽ run lên nhè nhẹ, sửng sốt mà đem xương sườn trong tay băm thành thịt mạt.

Cô bé bán đậu hủ thiếu chút nữa đem tấm bảng gỗ treo trên ngực để bán như đậu hủ, hỏi hai người bọn họ có muốn hai lượng hay không.

Ngày thường những người đó thích thiếu cân thiếu lạng nhưng bây giờ mấy bác gái đều hận không thể cho không, hỏi cẩn thận bọn họ đã mua đủ chưa.

Hạ Tiểu Nịnh lúc mua cá “không cẩn thận”, không bắt được con cá mè hoa, bọt nước lập tức bắn lên, làm ướt áo sơ mi Phong Thanh Ngạn, như ẩn như hiện lộ ra đường cong cơ ngực, lúc ấy bác bán cá, em trai nhỏ bán cá ánh mắt liền bắt đầu có chút đăm đăm……

Phong Thanh Ngạn sắc mặt cũng đã càng ngày càng đen……

Từ bên trong đi ra, đã là chuyện ba giờ sau đó.

Hai người nhận được thân thiết an ủi từ khắp nơi, trong tay đồ ăn cộng lại có hơn mấy chục loại, tất cả đều được giảm giá.

Nhưng mà, giảm giá cũng phải trả bằng một cái giá lớn khác, áo sơ mi Phong Thanh Ngạn không biết bị ai làm nhăn nheo, trên mu bàn tay có nhiều vết trầy xước rõ ràng, nút thắt áo khoác cũng bị nắm rớt một viên, ngay cả dây lưng đều thiếu chút nữa rơi ra……

Ngược lại Hạ Tiểu Nịnh bên cạnh anh

, quả thực là đơn giản mà rút lui!

Cô đối với anh bên ngoài cười thực áy náy, "Tôi thường xuyên đến đây, bọn họ khả năng có chút ma cũ bắt nạt ma mới."

"Khả năng? Có chút?" Phong Thanh Ngạn thanh âm đã ngưng như hàn băng.

"Về sau anh cùng tôi đến nhiều hơn, tôi bảo đảm bọn họ sẽ không như vậy!"

"Không có lần sau!" Phong Thanh Ngạn mặt lạnh xách theo mấy túi thức ăn đi tới xe đang đậu ở ven đường.

Đây mới chỉ là một phần mười số lượng bọn họ mua, phần còn lại ở bên chân Hạ Tiểu Nịnh, chờ anh xách qua đó.

Đi qua đi lại mấy vòng, cuối cùng chỉ còn một đợt, anh cũng không cảm thấy mệt nhọc, càng không thở hổn hển, chỉ là mơ hồ đổ mồ hôi trên trán.

Hạ Tiểu Nịnh vô cùng ' tự giác ' mà mua một chai nước khoáng từ quán nhỏ bên cạnh, vặn nắp ra, đưa cho anh, "Uống một ngụm trước rồi nghỉ ngơi một chút đi."

"……" Phong Thanh Ngạn nhìn vào ngày sản xuất trên chai nước, trên trán gân xanh nhảy lên, "Không cần."

"Uống một chút đi! Tốt xấu gì cũng là một chút tâm ý của tôi."

Cô đem nước đưa đến bên cạnh anh, không cẩn thận ' tay run lên ', cả chai nước khoáng "rào" một chút, toàn bộ…… giội lên trên đũng quần Phong Thanh Ngạn.

Áo sơmi, dây lưng, quần, giày da…… Không một cái may mắn thoát khỏi.

Anh giờ này phút này thoạt nhìn, thật giống như là một…… Kẻ điên.

Phong Thanh Ngạn trong mắt thoáng qua tóe ra sát khí, "Hạ! Tiểu! Nịnh!!"

"Tôi đây tôi đây, tôi thật sự không phải là cố ý!"

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng tiến lên làm bộ muốn giúp anh làm khô, kết quả bị Phong Thanh Ngạn vung tay hất ra, mà chiếc chìa khóa xe Cayenne trong tay cũng không thể cầm chặt được, dùng một đường parabol duyên dáng mà bay ra ngoài ——

Cuối cùng keng một tiếng mà rớt vào cống thoát nước ven đường……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Để cho cậu ta làm một nụ hôn gió

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Chìa khóa xe cứ như vậy mà biến mất trước mặt bọn họ.

Phong Thanh Ngạn sắc mặt đã đen đến không cách nào hình dung, "Cô cố ý à?"

"Tuyệt đối không phải!" Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng lùi lại về sau mấy bước, cô cũng bất ngờ được không!

Phong Thanh Ngạn nhớ điện thoại của mình với ví tiền đều ở trong xe, vì vậy đưa tay về phía cô.

"Anh cho vặn chết tôi cũng vô dụng!" Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, "Chìa khóa xe tuyệt đối không phải tôi cố ý làm rớt xuống!"

"……" Phong Thanh Ngạn huyệt Thái Dương nhảy lên: "Lấy điện thoại của cô ra đây!"

Nếu như không gọi điện thoại tìm người đến đón, anh cảm thấy mấy bác gái, cô gái ở chợ đang trốn đằng sau kia sẽ thật sự vội vàng xông lên đem anh

lột đi.

“Điện thoại tôi ở trong xe……” Hạ Tiểu Nịnh bất đắc dĩ.

“……” Phong Thanh Ngạn ánh mắt càng âm trầm, “Vậy thì đưa tiền đây, đi tới điện thoại công cộng bên cạnh gọi điện.”

“Tiền, tiền cũng tiêu hết, vừa rồi chút tiền cuối cùng mua hành lá, anh quên rồi?”

“……” Phong Thanh Ngạn biểu lộ rét lạnh, sự phẫn nộ đã đạt đến đỉnh điểm: “Tôi mặc kệ cô dùng biện pháp gì, đi ăn trộm hay là cướp giật hay là đi ra ăn xin, đều đi lấy cho tôi một phần tiền tới đây! Gọi điện thoại!”

“Anh mới đi ăn xin!” Hạ Tiểu Nịnh nổi giận.

“Cô nói cái gì?”

Khủng long ở tại chỗ nổ tung, sắp đối với cô phừng phừng phừng mà phun ra nham lửa!

“Tôi nói tôi lập tức đi!” Hạ Tiểu Nịnh cất bước bỏ chạy, chạy tới mấy bác gái ở cửa chợ thiếu chút nữa khóc lên, “Xin cho cháu mượn một số tiền……”

“Mỗi người chúng ta đều có thể cho cháu mượn một ít tiền, nhưng cháu phải đáp ứng chúng ta một điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Cô có loại dự cảm không tốt.

“Cháu làm người đàn ông kia nhảy một đoạn điệu quảng trường cho chúng ta xem!”

“……” Hạ Tiểu Nịnh đỡ trán, “Độ khó có thể thấp hơn một chút?

“Vậy để cho cậu ta làm một nụ hôn gió cho cũng được!”

“……”

Thật đúng là quần tây hạ chết, thành quỷ cũng phong lưu a!

Khủng long phun nụ hôn lửa, cũng không sợ đem mấy người thiêu chết!

Hạ Tiểu Nịnh đã chẳng quan tâm tập thể mấy người đó có bao nhiêu khó coi, cúi xuống sờ tới trong túi một bác gái, lấy ra một số tiền rồi xoay người bỏ chạy.

“Này——”

Đằng sau có người đuổi theo.

Cô tuổi trẻ chạy trốn mau, đi qua bắt lấy tay Phong Thanh Ngạn, liền túm anh chạy như điên.

Hai người rẽ trái rẽ phải, bước vào hẻm nhỏ nước bẩn giàn giụa, phía sau tiếng bước chân mới dần dần mà ngừng lại.

Hạ Tiểu Nịnh ghé vào trên vách tường giống như thằn lằn không nhúc nhích.

Phong Thanh Ngạn âm trầm mà híp mắt, “Hạ Tiểu Nịnh, cô có thể bắt đầu suy nghĩ bản thân mình muốn chết như thế nào. Đây là sự nhẫn nại cuối cùng với tôi với tư cách một người đàn ông đối với một người phụ nữ!”

“…… Không chết có thể chứ?” Hạ Tiểu Nịnh rưng rưng, “Anh vẫn muốn tiền còn đang ở trong tay tôi đó!”

Phong Thanh Ngạn: “……”

Anh hô hấp bình phục một chút, “Đi gọi điện thoại cho Tề Hàng, số là 138…5678, kêu cậu ta tới nơi này đón tôi.”

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng xoay người lại, nhìn thoáng qua buồng điện thoại công cộng cách đó không xa.

Hiện tại đi ra ngoài, khả năng sẽ bị mấy bác gái đang mai phục ở bên ngoài bắt được, chết không toàn thây.

“Vẫn là anh đi đi.” Cô đem đồng tiền xu vứt ném qua.

Xe taxi cô hoàn toàn có thể chấp nhận, không nhất định cần người tới đón, hoàn toàn không có cần người đàn ông bệnh ngạo kiều trước mắt.

Phong Thanh Ngạn bắt được, “Cũng được, nhưng mà cú điện thoại này gọi xong, chi phiếu trước đây cô nhận cũng có thể trả lại cho tôi.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh phong hoá một giây, nhanh chóng tiến lên đoạt lấy tiền xu trong tay anh, “Còn không phải là gọi điện thoại sao? Tôi lập tức đi!”

Chi phiếu kia vốn là lão bà của anh trai cô, nó không thể quay về!

Phong Thanh Ngạn đằng đằng sát khí mà nhìn chằm chằm cô, "Nói chuyện điện thoại xong liền trở lại nơi này, nghe thấy không? Bằng không, tôi cũng có thể tùy lúc làm cho tấm chi phiếu kia hết hiệu lực!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Anh ôn nhu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Rắn đánh bảy tấc. Hạ Tiểu Nịnh lập tức cảm giác mình bị anh bóp lấy cửa mạng, "Được được, tôi biết rồi!"

Nói xong liền nhanh như chớp mà chạy ra ngõ nhỏ.

Còn tốt mấy bác gái đó còn phải giữ quầy hàng cho nên không thể chiến đấu.

Lúc Hạ Tiểu Nịnh đi ra ngoài, mấy người đó đã giải tán.

Cô nhanh chóng tìm được buồng điện thoại công cộng, bấm dãy số kia ra, nói rõ vi trí cho Tề Hàng, sau đó quay về lại ngõ nhỏ.

Ở dưới ánh mắt Phong Thanh Ngạn nặng nề đang nhìn chăm chú, cô trong chốc lát cảm thấy mình khó giữ được cái mạng nhỏ này, trong chốc lát cảm thấy mình sau khi chết khả năng thành quỷ đều rất khó khăn.

Bởi vì anh giống như một giây đều sẽ xông tới, trực tiếp đem cô chụp đến hồn phi phách tán……

Còn tốt, Phong Thanh Ngạn dùng một tia lý trí cuối cùng vẫn luôn kiên trì tới lúc Tề Hàng đến.

Lúc chiếc xe RV màu đen dừng lại ở đầu ngõ, Tề Hàng còn có chút không thể tin được Phong Thanh Ngạn sẽ đến nơi dơ bẩn khỉ go cò gáy này.

Khi anh bước xuống xe nhìn thấy Boss nhà mình, biểu tình đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung ——

"Thiếu gia, cơ thể anh ướt!"

Phong Thanh Ngạn: "……"

Con mắt mười phần sát khí hình viên đạn bay qua.

Tề Hàng run run một cái, nhanh chóng sửa miệng, "Ah không phải, anh là bị ướt!"

"……"

"Ah, không không không, anh…… anh ướt……"

"……" Phong Thanh Ngạn siết chặt nắm đấm của mình, "Cậu lại đây!"

Tề Hàng khao khát sống rất mãnh liệt mà bước sang bên cạnh, "Thiếu gia, xe đang chờ ở bên ngoài. Có thể đi trở rồi."

Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt, hướng bên ngoài nhìn thoáng qua, sau đó cất bước, lãnh trầm mà đi hướng cửa xe, "Chiếc Cayenne kia đậu ở bên cạnh cửa chợ, chìa khóa xe rớt xuống cống nước chảy, còn một chiếc chìa khóa dự phòng, cậu đi tìm rồi đem xe lái trở về."

"Vâng."

"Đừng để tôi nhìn thấy chiếc xe kia một lần nữa."

“…… Vâng.”

Hai người đàn ông một trước một sau mà đi ra ngoài, Hạ Tiểu Nịnh sau đó phản ứng lại, cũng lập tức đuổi kịp.

“Thiếu gia, mời.”

Tài xế đã đã mở cửa xe cho Phong Thanh Ngạn.

Hạ Tiểu Nịnh không thể không tăng tốc, “Thiếu gia, anh mau vào đi a.”

Anh không vào, cô cũng không có biện pháp lên xe a!

Chạy một đường ra đầy mồ hôi, hiện tại bị gió lạnh thổi, cô đều cảm thấy rất lạnh.

Phong Thanh Ngạn rũ mắt, sâu kín nhìn cô một cái.

Lại là một con gió lạnh khác thổi đến, Hạ Tiểu Nịnh run rẩy, run run một chút.

Phong Thanh Ngạn đưa tay, cởi áo khoác của mình xuống, động tác có thể nói ôn nhu mà đem áo khoác phủ trên người cô, “Đừng có lại bị cảm lạnh.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh trong lòng ấm áp lên, cảm động đến rối tinh rối mù, “Chúng ta nhanh lên xe a, như vậy cũng sẽ không bị cảm.”

“Lên xe?” Phong Thanh Ngạn nhướng mày, “Tôi nhớ rõ vừa rồi lúc đọc số điện thoại cho cô, nói rất rõ là bảo Tề Hàng tới đón tôi. Không phải đón chúng ta.”

“…… Anh có ý gì?” Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

“Ý của tôi là, Hạ tiểu thư cô có thể tùy ý ở chỗ này đi dạo phố, hoặc là tản bộ. Nhưng đêm nay nếu lúc Mạn Mạn trở về không đúng hạn làm bữa tối, vậy tính cô nghỉ làm, trừ một tháng tiền lương.”

“…… Này, anh không thể……”

Lời cô nói còn chưa nói xong, anh đã quay người ngồi vào trong xe.

Xe đi mất hút.

Hạ Tiểu Nịnh một mình đứng ở ven đường, trên người mặc một chiếc áo khoác màu đen nhăn nhúm, giống một cây nấm hương nhỏ bị bỏ rơi, trong lòng đau khổ quả thực như nước sông cuồn cuộn triền miên không dứt……

Trong lòng yên lặng mà nguyền rủa Phong Thanh Ngạn ngàn vạn lần, cô một bên vẫy tay đón xe một bên yên lặng mà dậm chân sưởi ấm.

Một chiếc xe màu trắng ngừng lại ở trước mặt cô.

Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp kéo cửa ra ngồi xuống, “ Làm phiền chở tôi đến tiểu khu Cẩm Tú, tiền xe lát nữa tôi tìm ba mẹ đưa cho.”

Người ngồi ghế phía trước bỗng nhiên xoay người lại.

Chỉ nhìn thoáng qua, Hạ Tiểu Nịnh liền sững sờ.

_____

(Đoán xem là ai nào)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Là người hay quỷ?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Chiếc RV màu đen vững vàng chạy nhanh ở trên đường.

Tề Hàng ngồi ở hàng phía trước nói chuyện điện thoại xong, quay đầu lại báo cáo thận trọng, "Thiếu gia, quản gia đã gửi chìa khóa dự phòng chiếc Cayenne đến công ty, lát nữa tôi sẽ trở về xử lý chiếc xe kia."

Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà ừ một tiếng.

"Cái kia Hạ tiểu thư…… Thật sự để cho cô ấy một mình đứng ở ven đường sao? Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa rất to."

Phong Thanh Ngạn trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng: " Lát nữa cậu lái xe, mang cô ấy trở về trang viên đi."

"Vâng."

……

Bên kia.

Ở bên trong chiếc xe màu trắng.

Hạ Tiểu Nịnh hoàn toàn theo bản năng, sợ tới mức đấm một quyền qua đó, bộp một chút đánh vào trên ót đối phương, "Cô rốt cuộc là người hay là quỷ?"

"……" Kha Linh Lung bị đánh đến mắt nổi đom đóm, che lại cái trán cùng gương mặt mới đi phẫu thuật thẩm mỹ liên tục kêu đau, "Người phụ nữ này có thể hay không đừng thô bạo như vậy!"

Âm thanh này…… Có chút quen tai!

Hạ Tiểu Nịnh nghe được cô ta là ai, "…… Mặt sưng phù này của cô…… Là vừa từ trên tầng ngã xuống, mặt chạm phải đất đi?"

"Nói hươu nói vượn gì thế! Tôi đây là bỏ ra hai mươi tám vạn đi làm mặt đấy!" Kha Linh Lung bất mãn mà trừng mắt.

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác mình giống như đang xem phim ma.

Phu nhân hào môn tư duy quả nhiên hiếm thấy, hai mươi tám vạn mua cái làm biến dạng mặt, còn nói được hợp tình hợp lý như vậy, khiến cho cô ta ngỡ giống như tiên nữ, nhưng kỳ thật đã sớm sưng giống như đầu heo.

"Tôi lên nhầm xe rồi, xin lỗi." Cô đi qua muốn đẩy cửa xe đi ra, lại phát hiện đã bị khóa.

"Hạ tiểu thư, chọn ngày chi bằng đúng ngày, nếu hôm nay chúng ta có duyên đụng phải, vậy chuyện tôi nói lần trước chúng ta cùng đi uống cà phê thôi." Kha Linh Lung hơi mỉm cười, khởi động xe lập tức rời đi.

"……"

Uống cái con khỉ, mẹ kiếp nhà cô!

Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng hung hăng chửi bới.

Nhưng hiện giờ cửa xe mở không ra, điện thoại lại không có ở trên người, kêu cứu cũng không có khả năng, cuối cùng, cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà cười cười, "Vậy được rồi, tôi biết một tiệm cà phê rất ngon, không bằng……"

"Không cần," Kha Linh Lung ngắt lời cô, "Tôi biết nơi nào có cà phê tốt nhất, Hạ tiểu thư, cô ngồi xuống là được. Nếu như cứ khư khư phải xuống xe, khả năng sẽ thịt nát xương tan, vậy chuyện cũng sẽ không liên quan tới tôi."

Cái này cứ phải gọi là không phải phí chút công sức nào.

Cô ta hao hết tâm tư, điều tra lâu như vậy, cũng chưa tra được lịch sử đen gì của Hạ Tiểu Nịnh, hôm nay vừa vặn đúng lúc đụng phải cô, sao có thể dễ dàng buông tha.

Ngay cả khi họ Hạ này cái gì cũng không nói, cô ta cũng có biện pháp cạy miệng đáng ghét của cô, làm cho cô thành thật khai báo, báo thù cho chiếc răng của Khoa Khoa!

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nghe được lời này của cô ta, đã biết rõ người này đến đây khẳng định không có tốt lành gì.

Cô quay đầu nhìn xem ngoài cửa sổ một bên, miễn cho nhìn nhiều vào mặt heo kia lại mơ thấy ác mộng.

Trong lòng cũng một mực nhớ kỹ này lộ trình của chiếc xe này chạy, lát nữa tìm được cơ hội, nhất định giết chết người phẫu thuật thẩm mỹ quái dị này!

……

Xe chạy ước chừng được nửa giờ, cuối cùng ngừng lại ở bên ngoài một ngôi nhà nhỏ vùng ngoại ô.

Kha Linh Lung xuống xe đầu tiên, sau đó gõ gõ vào cửa sổ phía sau xe, "Xuống đây đi."

Hạ Tiểu Nịnh ngoảnh mặt về phía bên ngoài liếc mắt đánh giá một cái ——

Ngôi nhà nhỏ có hai tầng cao, thoạt nhìn tương đối tinh xảo, bên ngoài còn có cái ước chừng khoảng trăm bình hoa nhỏ.

Nhưng bên trong lại thoạt nhìn u ám, không có chút khí người nào.

Lúc này thời tiết đã vào xuân, bên ngoài sân cây cối đều đã ra chồi non lộc xanh.

Nhưng trong sân hoa cỏ cây cối đều vẫn là trụi lủi, cành khô, đá lởm chởm, lộ ra một cỗ quỷ dị……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Hỏi gì đáp nấy

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Gió thổi qua, thổi trúng chuông gió trong sân một thanh âm leng keng vang lên.

Cửa sân được mở ra.

Một người mặc váy dài màu đen, để tóc dài đến eo, người phụ nữ trung niên gầy mảnh khảnh chậm rãi đi ra, "Hóa ra là có khách quý tới, sáng nay tôi mới nói quạ đen của tôi vì cái gì xoay quanh ở trên ngọn cây, không chịu xuống dưới ăn thức ăn đâu."

Kha Linh Lung cười cười, "Mang bạn tới đây uống ly cà phê, bà đi chuẩn bị đi."

Nói xong, cô ta trực tiếp kéo cửa sau xe ra, nhướng mày nhìn Hạ Tiểu Nịnh, "Xuống đây đi."

Nơi này đúng thật là quán cà phê?

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác được một cỗ lạnh lẽo, theo bản năng mà đưa tay kéo áo khoác màu đen trên người mình lại.

Cô thấy được tấm bảng bên ngoài sân nhỏ ——

[mặc · già]

Còn khiến cho văn nghệ như vậy, như thế nào không dứt khoát kêu là quán cà phê Đêm là được rồi?

Bà chủ ở trong cửa mời bọn họ đi vào ngồi.

Hạ Tiểu Nịnh suy nghĩ nếu mình ở trong xe không đi xuống, phỏng chừng sẽ bị kéo lê vào.

Cô cuối cùng dứt khoát cũng theo vào sân nhỏ, chọn một vị trí gần cửa nhất, thuận tiện để bất cứ lúc nào mình cũng thể chạy trốn.

Kha Linh Lung nhìn thấu tâm tư cô, cũng không có trực tiếp chọc thủng, mà là ở đối diện cô từ từ mà ngồi xuống.

Cà phê rất nhanh liền được đưa lên, tổng cộng ba ly, hương thơm đậm đặc bốn phía.

Hạ Tiểu Nịnh theo Hạ Chí Dũng học qua cách ngửi mùi hương, biết rõ đây là loại cà phê mèo tốt nhất.

Nhưng cô vẫn là không có động chạm qua một chút.

Bà chủ cũng ngồi ở bên cạnh bọn họ, cùng Kha Linh Lung câu được câu không buôn chuyện việc nhà, nói chuyện đều là một số đề tài nhàm chán đến cực điểm.

"Cô xem," Bà chủ lấy giọng khàn khàn xoay đầu lại, "Đều đã quên hỏi vị này này tên gọi là gì. Đúng rồi, cô cùng Linh Lung là quan hệ gì vậy? Cô……"

"Dừng lại." Hạ Tiểu Nịnh giơ tay làm điệu bộ dừng lại, "Không phải người bên cạnh bà đã điều tra qua tôi rồi sao? Cô ấy đối với tôi hẳn là hiểu rất rõ ràng. Hôm nay tìm tôi tới đây cũng chính là muốn thu thập tôi đi?"

Kha Linh Lung: "……"

Chưa bao giờ gặp qua người trực tiếp như vậy, rốt cuộc cũng không theo kịch bản mà diễn? Lúc này chẳng lẽ không phải nên biểu hiện ra là rất sợ hãi mới đúng ư?

"Rốt cuộc có chiêu hay không chiêu? Nếu không, tôi phải đi đây. Việc của tôi rất nhiều, rất bận. Không có khả năng mỗi ngày chỉ nghĩ đến việc chích thế nào để làm mặt mình biến dạng." Hạ Tiểu Nịnh cũng không khách khí.

"……"

Lần này ngay cả bà chủ cũng xấu hổ mà chớp mắt một cái, cười ha ha mà bưng cà phê lên, không nói gì.

Đến khi Kha Linh Lung lại lặng lẽ từ dưới bàn trao cho một chồng tiền mặt mới tinh, bà ta mới bí mật nhận cất vào trong túi quần, lại quay đầu đối với Hạ Tiểu Nịnh hơi hơi mỉm cười, trên mặt nếp nhăn lập tức gấp nếp lên, một cái lại một cái, có khe có rãnh.

Hạ Tiểu Nịnh đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng đầu, khung cảnh phía sau đều bắt đầu dần dần mà mơ hồ, trước mắt nếp nhăn bà lão kia đang phóng đại, không ngừng mà phóng đại.

Cuối cùng giống như sóng nước, ở trước mắt cô không ngừng mà chuyển động, kéo ra, vòng qua vòng lại……

Thật chóng mặt a……

Cô đây là làm sao vậy? Liều mạng mà lắc đầu, muốn đuổi đi loại cảm giác choáng váng này.

Nhưng vừa mới chạm xuống một chút, nó sẽ ngay lập tức điên cuồng mà phản công, như là có một bàn tay vô hình gắt gao mà ấn đầu cô xuống nước.

Tinh thần dần dần như bị hút ra, Hạ Tiểu Nịnh trước mắt tối sầm, đầu bộp một chút ngã quỵ ở trên bàn đá.

Bà chủ hài lòng mà dừng nụ cười của mình lại, quay đầu, mặt không thay đổi mà nhìn về phía Kha Linh Lung, "Cô ta đã bị tôi thôi miên, cô muốn đào lịch sử đen của cô ta, hiện tại liền có thể bắt đầu hỏi. Cô ta sẽ đối với cô hỏi gì đáp nấy."

Kha Linh Lung ánh mắt sáng lên, lập tức lấy ra điện thoại ra, bật camera, "Có cái này, sẽ không sợ cô ta về sau không thừa nhận."

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Có một bí mật lớn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Cô ta đưa tay ra, đẩy đẩy Hạ Tiểu Nịnh đang gục trên bàn, "5 năm trước, trước trận động đất kia, cô đã làm ra chuyện gì không?"

Hạ Tiểu Nịnh mơ mơ màng màng, cảm thấy mình đang đi ở trong một ngõ nhỏ rất dài, rất tối, trong tai như là đầy nước.

Ngõ nhỏ không có kết thúc, yên tĩnh thật sự đáng sợ.

Rồi lại có một thanh âm, như là từ đỉnh đầu, lại như là từ bốn phương tám hướng truyền đến, hỏi cô trước kia đã làm chuyện gì.

Động đất trước kia……

Cô không nhớ rõ, thật sự không nhớ rõ.

Mỗi lần cố gắng nhớ lại một chút, đều cảm thấy đầu đau quá, như là muốn nổ tung……

Gục vào trên bàn Hạ Tiểu Nịnh đầu đầy mồ hôi, sắc mặt dần dần trắng đến không bình thường, lông mày nhíu chặt, như là đang ra sức giãy giụa cái gì.

Kha Linh Lung nhíu mày, "Cô ta như thế nào cái gì cũng không nói?"

"Có thể là trình độ không đủ." Bà chủ xoay người từ trong phòng lấy ra một nén nhang, thắp lửa rồi đặt ở bên cạnh.

Mùi thơm quỷ dị làm không khí đều trở nên ngưng đọng lại, như thể muốn đem người đưa về quá khứ, dừng lại ở một thời điểm xác định nào đó……

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác bản thân mình càng ngày càng đau đầu, nhưng đột nhiên đứng dậy, miễn cưỡng mở mí mắt ra một chút, nghiêng ngả lảo đảo mà đi ra ngoài cửa.

"Không tốt! Đi ngăn cô ta lại!" Kha Linh Lung sợ hãi kêu một tiếng.

Bà chủ lập tức nhảy dựng lên đi ngăn Hạ Tiểu Nịnh lại, nhưng bà ta cũng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Kha Linh Lung thoáng một chút tình thế cấp bách này, nắm chặt bình cà phê trên bàn hung hăng mà nhắm trên ót Hạ Tiểu Nịnh mà định ném tới ——

"Cô làm cái gì thế?"

Âm thanh lạnh lẽo chợt vang lên, Kha Linh Lung sợ tới mức cả người run run.

"Anh, anh cả, anh, sao anh lại tới đây……"

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng nhìn cô giơ bình cà phê lên, đáy mắt khắc nghiệt một mảnh.

Nếu không phải Tề Hàng phát hiện không thấy Hạ Tiểu Nịnh, lại kịp thời phát hiện không thích hợp, phái người theo dõi suốt một đường này, chỉ sợ Hạ Tiểu Nịnh hiện tại đầu đã nở hoa rồi.

Kha Linh Lung nhẹ buông tay, bình cà phê BANG~ một chút ngã trên mặt đất, chia năm xẻ bảy, "Em chính là mời cô ấy uống ly cà phê mà thôi!"

"Uống cà phê mà ngược lại nhắm tới trên đầu người ta sao? Lần sau cô cũng uống như vậy cho tôi xem!"

Phong Thanh Ngạn vươn tay ra, đem Hạ Tiểu Nịnh ôm tới.

Hơi thở quen thuộc cứ một chút mà chiếm cứ hô hấp, Hạ Tiểu Nịnh cố sức ngước mắt lên, cố gắng mà nhìn anh một cái.

Là Phong Thanh Ngạn……

Vô số Phong Thanh Ngạn, giống như kính vạn hoa ở trước mắt cô đảo quanh.

Trái tim, bình yên.

Choáng voáng đến càng sâu, cô gắt gao bắt lấy vạt áo trước âu phục của anh, nhỏ giọng lầu bầu ra một câu.

"Cái gì?" Phong Thanh Ngạn nhìn vào bàn tay nhỏ, móng tay đang dùng sức của cô, kiên nhẫn mà cúi người xuống.

"…… Không được tính tôi nghỉ làm, không được trừ tiền lương của tôi……"

Nói xong, Hạ Tiểu Nịnh trước mắt tối sầm, yên tâm mà ngất đi.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Phía sau bọn họ, Kha Linh Lung cầm lấy túi của mình, muốn trốn đi.

"Lát nữa tôi ở bệnh viện nếu không nhìn thấy cô, sẽ đóng băng tất cả thẻ ngân hàng mà cô đang sử dụng, nhân tiện đuổi Khoa Khoa ra khỏi trường học quốc tế." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà ném xuống những lời này, ôm ngang Hạ Tiểu Nịnh bế lên, bước lên xe của mình.

Kha Linh Lung hóa đá tại chỗ: "……"

Cô ta rốt cuộc đã làm cái mốc gì! Đánh rắm cũng chưa có hỏi đến, còn rước lấy một thân tanh!

Bà chủ ở bên cạnh nơm nớp thực lo sợ một trận, xem Phong Thanh Ngạn rời đi rồi, mới lớn mật bước tới, "Cái kia, vừa rồi tôi chỉ là thôi miên vừa phải, Hạ Tiểu Nịnh kia phản ứng lại lớn như vậy. Tôi cảm giác cô ta không đúng."

"Bà có ý gì?"

"Tuy rằng tôi không rõ ràng lắm nội dung cụ thể là cái gì, nhưng trên người cô ta……" Bà chủ ý vị thâm trường mà nhìn thoáng ra bên ngoài, "Có một bí mật lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Thôi miên sâu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

……

Nửa tiếng sau.

Bệnh viện.

Phong Thanh Ngạn hai tay đút vào túi quần, dựa vào trên vách tường lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng, khí thế nghiêm nghị.

Cao gần một mét chín, ngang tàng đĩnh bạt mà đứng ở đó, ngay cả các bác sĩ y tá đều theo bản năng mà nhường nhường sang bên cạnh.

Chưa kể vợ chồng Phong Thanh Tầm vừa mới vội vàng chạy tới.

Đặc biệt là Kha Linh Lung, ngay cả hô hấp đều tựa hồ bị đè nén lại, lời nói cũng nói không lưu loát.

Phong Thanh Tầm hỏi cô ta rất nhiều lần, cô ta mới lắp bắp mà đem chuyện đã xảy ra nói hết, sau đó lại cả gan liếc mắt nhìn Phong Thanh Ngạn một cái, mới hơi chút cất cao một chút âm thanh nói, "Em chính là cảm thấy…… Hạ tiểu thư đáng yêu, cho nên mới muốn trêu đùa cô ấy, muốn cùng cô ấy tâm sự một ít chuyện lúc trước mà thôi…… Không nghĩ tới việc muốn làm tổn thương cô ấy……"

Cô ta bây giờ thật sự vạn phần hối hận.

Sớm biết như vậy thì sẽ tìm một nơi cái hơn địa phương rồi động thủ với Hạ Tiểu Nịnh, ai biết Phong Thanh Ngạn như thế nào mà chạy tới nhanh như vậy!

Hiện tại thù của mình còn không báo thì chưa nói, còn rước lấy một thân phiền toái!

Phong gia trên dưới ai không dựa vào hơi thở vị đại thiếu gia này mà sống? Ngay cả lão gia cùng lão phu nhân, thúc giục anh ta tìm đối tượng cũng thúc giục nhiều năm như vậy, đã ai thấy qua Phong Thanh Ngạn nghe lọt tai dù chỉ một lần?

Nghe vậy, con mắt Phong Thanh Ngạn đang nhìn chằm chằm vào phía phòng kiểm tra, không mặn không nhạt mà quét mắt nhìn cô ta một cái.

Thấy anh cả rốt cuộc cũng chịu nhìn đến mình, Phong Thanh Tầm ngay cả hỏi cũng không dám, mà chỉ là dùng ánh mắt nhìn ba mình mà im ắng đối diện với anh.

Kha Linh Lung lá gan rốt cuộc lớn hơn một chút, cho rằng lời mình nói anh nghe lọt được, mở miệng, lại muốn nói chuyện.

"Đùa thôi à?" Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt hỏi.

"…… Vâng, đúng như vậy!" Cô ta nở ra một nụ cười, "Em không có ác ý, thật sự!"

“Ah……” Âm cuối nhàn nhạt mà bị kéo dài, anh dùng cằm cách không một chút, “Lần sau tôi cũng trêu đùa cô như vậy, trực tiếp đem cô đùa đến nhà tang lễ. Hy vọng cô cũng không cần để ý.”

“……” Kha Linh Lung đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Phong Thanh Tầm ở bên cạnh liền đỡ cô ta một phen, dũng khí một chút đều không có.

Ai bảo vợ mình không biết cố gắng, cả ngày đều làm tốt một con sâu gạo, nhưng mà không nên một hai phải tìm đường chết, đi động thổ trên đầu thái tuế đâu!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cửa phòng kiểm tra vẫn còn chưa có mở ra.

Phong Thanh Ngạn lông mày nhíu lại, trước mắt hiện ra sắc mặt Hạ Tiểu Nịnh tái nhợt, cánh môi không có sắc máu, nhắm chặt hai mắt, còn có hơi thở yếu ớt……

Bàn tay anh rũ xuống bên người bỗng chốc siết chặt.

Cánh cửa được mở ra, bác sĩ kéo khẩu trang xuống, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng, “Đại thiếu gia, có thể nói chuyện riêng một lát không?”

……

Hai người đi tới hành lang bên kia, bác sĩ nhanh chóng nói, “Hạ tiểu thư có chút không thích hợp. Lúc trước đã bị thôi miên qua, nhưng hiển nhiên, cô ấy bị thôi miên lúc sau phản kháng thật sự lợi hại. Nhưng loại phản kháng này không phải cô ấy tự chủ mà, mà là…… Bộ phận ký ức bản năng chống cự lại.”

“Cô ấy khi nào sẽ tỉnh lại?” Phong Thanh Ngạn lời ít mà ý nhiều.

Trước mắt anh chỉ có để ý duy nhất là cái này.

Về phần cái gì sau thôi miên để khám phá lịch sử đen, loại trò nhàm chán này cũng chỉ có Kha Linh Lung cái loại phụ nữ não tàn mới có thể làm.

“……” Bác sĩ trầm ngâm vài giây, bảo thủ nói, “Trước mắt dựa vào tự nhiên cô ấy tỉnh lại phỏng chừng sẽ rất lâu, rất lâu. Nhưng mấy người bác sĩ chúng ta vừa rồi mới thương lượng một chút, có một biện pháp có thể thử xem.”

“Nói.”

“Chúng tôi là bác sĩ khoa Tâm lý có thể lại vì cô ấy tiến hành một lần thôi miên, nhưng ở mức độ sâu hơn. Làm cô ấy thuận lợi mà nhớ lại những chuyện kia, sau khi nói ra, cô ấy sẽ rất nhanh tỉnh lại.”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Tồn tại đặc biệt

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Sau khi bác sĩ nói xong, lại chậm chạp không có đợi đến lúc Phong Thanh Ngạn nói cho biết. Anh ta cả gan lặng lẽ liếc mắt nhìn vị đại thiếu gia này một cái, phát hiện ánh mắt anh nặng nề, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Vì vậy cũng không dám thúc giục.

Phong Thanh Ngạn đứng bên cửa sổ, nhìn về phía cảnh ban đêm đen như mực.

Hạ Tiểu Nịnh…… Ở trang viên thật sự là một sự tồn tại đặc biệt.

Những người hầu khác, từ quản gia cho tới người làm vườn, mỗi người lai lịch rõ ràng, trước kia phát xảy ra chuyện gì, được viết rõ ràng trên bản lý lịch.

Đây không chỉ là biểu hiện qua một mặt giấu, mà là Phong Thanh Ngạn yêu cầu, vì chịu trách nhiệm an toàn cho Phong Tu Viễn cùng Phong Mạn Mạn.

Duy chỉ có cô, 5 năm trước hết thảy đều là chỗ trống.

Tuy nói cô tuổi không lớn, 5 năm trước cũng không có khả năng đã làm chuyện xấu gì, nhiều lắm chính là sinh viên đọc sách, ngẫu nhiên ở trong trường học công khai thanh xuân của mình.

Nhưng trong lòng Phong Thanh Ngạn …… Chính là không hiểu sao mà tò mò cô đã trải qua những gì.

"Đối với thân thể cô ấy có thể tạo thành tổn thương hay không?" Sau một lúc lâu, anh chỉ hỏi một câu như vậy.

"Sẽ không." Bác sĩ điểm nắm chắc này vẫn phải có, "Chính là sẽ làm cho cô ấy cảm thấy có chút mệt mỏi, chỉ cần ở bệnh viện quan sát mấy ngày thì tốt rồi."

"Được, vậy các người chuẩn bị đi."

Phong Thanh Ngạn nói xong, xoay người đi về phía phòng kiểm tra.

Bác sĩ kia còn không có kịp phản ứng lại, anh cũng đã vặn cửa ra đi vào bên trong.

Bên trong bốn bác sĩ đều vây quanh Hạ Tiểu Nịnh, thấy Phong Thanh Ngạn đột nhiên bước vào, lại là khuôn mặt lạnh lùng như vậy, lập tức đều có chút không biết làm sao.

"Đại thiếu gia……"

"Cô ấy thế nào?"

"Ngẫu nhiên sẽ mở to mắt, nhưng không có ý thức tự chủ."

"Ừ." Anh nhàn nhạt mà lên tiếng, đi về phía trước, nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh lẽo của cô.

Các bác sĩ hai mặt nhìn nhau, "Ngài, cái này……"

"Tôi ở chỗ này. Các người tiếp tục đi. Dựa theo phương pháp vừa mới nói."

"…… Ah, được."

Bọn họ nhanh chóng bắt đầu thảo luận phương án, cuối cùng, chọn một bác sĩ chuyên thôi miên.

Có người tắt ánh đèn đi, thắp lên một ngọn nến.

……

Trong bóng tối, Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy đầu mình đau như muốn nứt ra.

Cô hoảng hốt cảm thấy chính mình giống như trở về 5 năm trước, bị đè dưới một đống gạch vụn đổ nát, thân thể đã chống đỡ tới cực hạn.

Thế nhưng cô không dám khóc.

Sợ vừa khóc ra, bản thân mình liền sẽ hoàn toàn mà sụp đổ mất, không bao giờ được cứu nữa

……

Vì vậy liền gắt gao mà chịu đựng, nhịn đến toàn thân đã thấm ướt mồ hôi lạnh, nhưng vẫn là mơ hồ lại kiên định cắn môi, không rên một tiếng nào……

Tuyệt vọng như vậy, giống như bản thân mình đã trải qua một lần trước trận động đất.

Nhưng là cụ thể là khi nào, là chuyện gì, cô cũng nghĩ không ra……

Nhưng vào lúc này, bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh ôn nhu đến cực điểm, vừa xa vừa gần, nhưng rất thoải mái mà an ủi cô, "Cô chỗ nào không thoải mái? Nói ra đi. Còn có chuyện gì, muốn nói cho tôi cũng có thể nói……"

Nói? Nói cái gì đây……

Cái lưng rõ ràng bị đè nén, nhưng toàn thân dường như rất đau đớn, như là bị xé rách, lại như là bị vò nát……

Cô gắt gao mà siết chặt quả đấm, cắn nát bờ môi mình, cố gắng mở miệng, nhưng lại ngay cả một âm tiết đơn giản đều không thể phát ra.

Mơ mơ màng màng, cô lại mở mắt, chỉ có thể nhìn đến một mảnh lờ mờ.

Có một người đang nắm lấy bàn tay của mình, đứng ở bên cạnh, hình dáng của người đó mơ hồ lại quen thuộc……

Hình như là Phong Thanh Ngạn.

Là ảo giác sao? Cô cảm thấy anh giờ phút này ánh mắt thực dịu dàng……

Cô có thể không phải đi làm à? Chẳng lẽ anh không tức giận?

"5 năm trước, hoặc là thời gian sớm hơn, cô đã xảy ra chuyện gì?"

Âm thanh ôn nhu kia lại bắt đầu ở bên tai cô thúc giục, dẫn dắt cô đi đến ký ức, đi về suy tư……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Đừng đi...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh mơ màng mà mở to mắt ra, suy nghĩ dường như bị khống chế, hoàn toàn bị người kia dẫn theo tiết tấu.

Cư nhiên bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng càng nghĩ, đầu lại càng đau nhức……

Cô dùng sức mà mở miệng, mím cánh môi khô khốc phát mấy chữ: "Đau quá, đầu……"

Vừa nói xong, cô rõ ràng cảm giác được cánh tay của xiết chặt, âm thanh ôn nhu vừa mới nói ở bên tai kia đột nhiên trở nên lạnh: "Cô ấy nói đau."

"……" Bác sĩ đang thôi miên ở bên cạnh run một cái, thiếu chút nữa khóc lên, "Đại thiếu gia…… Ngài không thể nói chuyện……"

Bắt đầu thực hiện lại.

"……" Phong Thanh Ngạn mím môi, "Có biện pháp nào có thể khiến cô ấy không đau không?"

"…… Tôi sẽ cố gắng."

"Không phải "sẽ" cố gắng, là "phải"!

"…… Vâng."

Bác sĩ hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu lại một lần nữa.

Phong Thanh Ngạn xoay người, ngồi xổm ở mép giường, nhẹ nhàng mà đưa tay ôm lấy Hạ Tiểu Nịnh đang run rẩy, "Đừng sợ, cứ làm theo những gì cậu ta là được rồi……"

Có lẽ là lời này rất có ma lực, cô nghe xong lại thật sự gật đầu nhẹ, không thể phân rõ là ảo giác hay là hiện thực, thực sự ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Cô kỳ thật…… thật là muốn hỏi anh đêm nay rốt cuộc có trừ tiền lương hay không a……

Chỉ tiếc thật sự không có chút sức lực huống gì là nói chuyện.

"Không phải sợ," âm thanh bác sĩ chậm rãi tấn công lần nữa, giống như sóng nước, một vòng một vòng mà quấn lấy cô, "Cô có thể tin tưởng tôi, có thể nói cho tôi biết hết thảy……"

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy như có gì đó trong bóng đêm, hình ảnh giống như gương bị vỡ, mỗi một mảnh đều có những đồ vật khác nhau, không cách nào ghép lại với nhau được.

Mọi thứ xen kẽ giữa hiện thực cùng cảnh trong mơ, lờ mờ xem không rõ……

Cô cố gắng đi bắt lấy, lại bị mảnh nhỏ kia lập tức cắm vào trái tim, đau đến cô bỗng nhiên kêu to, nước mắt theo khóe mắt mà rơi xuống….

Mọi thứ điên loạn làm cô rốt cuộc không chịu nổi nữa, tay đột nhiên từ

trong lòng bàn tay anh rút ra, gắt gao mà che đầu mình lại, như là ở trong mộng, lại như là ở hiện thực, "Đau quá! Đau quá —— đừng hỏi, đừng hỏi nữa!! Tôi cái gì đều không nhớ rõ!!! A ——"

Đột nhiên xảy ra bộc phát làm cho tất cả mọi người hoảng sợ, bác sĩ thôi miên cũng không thực hiện bất cứ

hành động nào nữa, ngơ ngác mà nhìn cô, "Cái này…… Người bệnh kháng cự như vậy, tôi là lần đầu tiên nhìn thấy……"

Phong Thanh Ngạn đứng dậy, bàn tay ôm lấy đầu cô, nhanh chóng đem Hạ Tiểu Nịnh khóa vào trong lòng ngực mình, "Sao lại thế này?"

"Người bình thường bị tôi thôi miên sây như vậy, lúc sau sẽ nói ra hết thảy. Nhưng mà cô ấy lại kháng cự như vậy…… Ngoại trừ não bộ thực sự chịu qua tổn thương bên ngoài, hẳn là chính cô ấy không muốn nhớ lại đoạn quá khứ kia." Bác sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán, "Xem ra tôi chỉ có thể áp dụng một biện pháp khác ——"

"Không cần." Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà ngắt lời anh ta.

Thánh nhân cũng có quá khứ, tội nhân cũng có tương lai.

Huống chi cô còn trẻ như vậy, quá khứ không có khả năng tội ác tày trời.

Nếu cô không muốn nói, vậy anh liền tôn trọng cô.

Phong Thanh Ngạn rũ mắt, ngón tay dài nhẹ nhàng mà rẽ lấy tóc mái ướt đẫm mồ hôi lạnh trên trán của cô, "Đưa chúng ta đến phòng bệnh đi."

"Vâng."

Bác sĩ khó hiểu, rõ ràng nếu đổi một biện pháp khác nói không chừng có thể thành công, như thế nào đại thiếu gia sẽ đột nhiên nói từ bỏ là liền từ bỏ.

Nhưng mà hiện tại bọn họ cũng không dám phát ra bất cứ dị nghị gì, chỉ nhanh chóng mà dẫn hai người họ đến phòng bệnh.

Thanh Ngạn xoay người, đem Hạ Tiểu Nịnh đặt ở trên giường bệnh lớn, vừa mới đứng dậy, đã cảm thấy tay trái của mình bỗng nhiên nóng lên.

Hóa ra là bị cô nắm lấy.

"Đừng đi……" Cô nhẹ nhàng, vô thức mà nói mớ.

Phong Thanh Ngạn sâu kín nhìn cô vài giây, bỗng nhiên cúi người, dựa vào chóp mũi cô, khàn giọng mà tế nhị hỏi: "Cô…… là không muốn ai rời đi?"

(Khi nãy ad ấn lộn chương, nên số thứ tự hơi thay đổi, các bạn nhấp vào chương 103 rồi mới đến chương 104 ở đằng dưới nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ông già lạnh lùng

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Đáng tiếc Hạ Tiểu Nịnh còn chưa có đưa ra đáp án, lại lần nữa lâm vào hôn mê.

“……”

Phong Thanh Ngạn bất đắc dĩ, chỉ có thể cứ như vậy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, tùy ý để cô nắm lấy ngón tay út của mình, cũng không có rút về.

Dùng tay phải lấy điện thoại trong túi ra, trước tiên anh điều chỉnh chế độ im lặng, sau đó mới gửi tin nhắn cho Tề Hàng.

Phân phó cậu ta chuẩn bị một ít đồ vật đưa tới phòng bệnh.

Tề Hàng vẫn luôn chờ ở dưới tầng, cho nên trả lời thật sự rất nhanh, nói mình ngay lập tức đi chuẩn bị.

Sau đó Phong Thanh Ngạn mới gửi tin nhắn cho Phong Tu Viễn với Phong Mạn Mạn ——

[ba ba đêm nay có việc không trở về nhà, các con đi ngủ sớm một chút.]

Một lớn hai nhỏ ở trong một nhóm chat, tin tức anh vừa gửi đi một chút, lập tức nhận được hồi âm ——

[Phong Tu Viễn: Ba ba đêm nay không ở, Hạ Tiểu Nịnh cũng không ở, hai người các người đang ở bên nhau? Ba ba sẽ không phải là thật sự thích chị ấy a? Ba ba?!]

[Phong Mạn Mạn: Ba ba, con có thể ăn một miếng bánh kem mousse rồi đi ngủ không? Ba ba ngày mai sẽ trở về phải không?]

Hai đứa nhỏ trả lời ngược lại rất nhanh, khẳng định thừa dịp anh không có ở nhà lại chơi điện thoại.

Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào tin nhắn của bọn nhỏ rồi gõ chữ, trầm ngâm một lát, mới trả lời qua ——

[đúng vậy. Các con đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.]

Trang viên.

Hai đứa nhỏ sau khi nhận được tin nhắn, trước tiên ấn mở xem.

Phong Tu Viễn: “……”

Một câu "đúng vậy" này của ba ba, rốt cuộc là ở trả lời cậu hay vẫn là trả lời em gái?

Ông già lạnh lùng, quả nhiên không giỏi nói chuyện như vậy!

……

Tề Hàng rất nhanh chuẩn bị xong một ít thực phẩm thiết yếu khi nằm viện, lúc xách túi lên tầng đưa cho Phong Thanh Ngạn, ở trong hành lang đụng phải vợ chồng Phong Thanh Tầm còn không dám rời đi.

“Trợ lý Tề,” Kha Linh Lung đối với anh lấy lòng mà cười cười, “Mấy thứ này để tôi đưa vào đi. Còn thiếu cái gì cũng xin anh nói cho tôi biết, tôi lập tức đi mua thêm.”

Theo Phong Thanh Ngạn nhiều năm, Tề Hàng tự nhiên biết vị nhị thiếu gia cùng nhị thiếu phu nhân Phong gia này là hạng người như thế nào.

Anh khách sáo cười, đem đồ vật xách ra phía sau một chút, “Mua thêm thì không cần. Ngài trước hết vẫn là nghĩ cách nào đi xin lỗi Hạ tiểu thư đi. Rốt cuộc loại chuyện này, ai gặp người đó xui xẻo, so với dẫm cứt chó còn ghê tởm. Ngài nói đúng không?”

Kha Linh Lung chạm phải cái đinh mềm, còn bị so sánh với cứt chó, đổi lại là ngày thường cô ta nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nhưng bây giờ…… Cũng chỉ có thể nhận biết sợ rồi.

“Tề trợ lý nói đúng nói đúng……”

“Tôi đây tạm biệt. Tổng giám đốc vẫn còn chờ tôi đi đưa đồ.” Tề Hàng đối với bọn họ gật đầu, sau đó không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đi về hướng phòng bệnh cách đó không xa.

Kha Linh Lung ở phía sau anh dần dần lộ ra ánh mắt oán độc.

Một trợ lý nho nhỏ mà thôi, thật là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Chờ cô ta hòa nhau một ván này, nhất định không chỉ thu thập Hạ Tiểu Nịnh kia, khẳng định cả Tề Hàng cũng thu thập cùng!

“Còn trừng cái gì trừng? Lại đang có ý đồ xấu gì hả?” Phong Thanh Tầm bên cạnh mặt mũi không nhịn được, cũng nổi giận, “Đều là chuyện tốt cô làm! Không có việc gì đi trêu chọc người bên cạnh anh cả làm cái gì?”

“Em, em…… Em còn không phải muốn báo thù cho Khoa Khoa! Lần trước thằng bé răng bị gãy, đau đớn vài ngày, đến bây giờ cũng không dám đi làm

răng giả! Anh không xót con nhưng mà em xót!"

Nói về con trai mình, Phong Thanh Tầm càng phát cáu, "Về sau bảo con trai bảo bối của cô cũng ít trêu chọc Tu Viễn với Mạn Mạn đi!"

"Nó chẳng lẽ không phải là con anh sao?"

"Là con tôi cũng không thể đi rước rắc rối!" Phong Thanh Tầm giận dữ mắng mỏ, "Hiện tại cô trước suy nghĩ thật kỹ cách xin lỗi Hạ Tiểu Thư kia như thế nào đi! Bằng không cô cứ chờ bị đuổi khỏi nhà!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Hôn trộm

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hôm sau.

Phòng bệnh yên tĩnh không một tiếng động.

Ngày xuân ánh mặt lặng lẽ xuyên thấu qua rèm cửa, rơi xuống bên cạnh giường bệnh.

Hạ Tiểu Nịnh chống đỡ cáu đầu mơ hồ, ký ức còn dừng lại lúc ở trong quán cà phê nhỏ ngày hôm qua.

Cuối cùng bản thân mình, hình như là được Phong Thanh Ngạn cứu.

Cảm giác trên eo bị thứ gì đè lên, làm cô thực khó thở.

Cô nhíu mày, theo bản năng mà quay đầu về phía nguồn sức mạnh đó.

Môi, bỗng nhiên chạm vào một hơi ấm áp, và mềm mại…

"……"

Cả người cứng đờ.

Đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn cảm giác được cằm người nào đó vừa mới mọc râu lên, mắt nhìn trộm lên trên một cái, nhìn thấy cái mũi cao thẳng mũi với đôi mày kiếm rậm kia, cả người cô đều đã không dám động……

Bàn tay nhỏ đặt ở dưới chăn nhẹ nhàng mà nhéo đùi mình một chút.

Không phải mộng!

A...A...A...A...!!

Trong lòng cô rối bời, ngay cả thở cũng không dám, lén lút mà đem cánh môi mình từ từ thu về, mím chặt môi.

Mặt đỏ, tim đập, buồn bực……

Ngày hôm qua là Phong Thanh Ngạn cứu cô, chẳng lẽ nói, anh ở cùng mình trong bệnh viện một đêm sao?

Đang buồn bực hết sức, anh đã tỉnh.

Trong đôi mắt của Phong Thanh Ngạn mang theo một tia lười biếng, một tay chống đỡ cánh tay của mình, rũ mắt một cái, liền nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh cách mình chỉ khoảng vài cm.

Cô đang nhìn anh bằng một ánh mắt kì lạ, dùng sức mím chặt môi, không tự giác phồng má lên, thấy thế nào cũng giống như một con cá nóc bị kích thích phồng lên.

"Cô làm sao vậy?"

Sáng sớm âm thanh đầu tiên cực kỳ gợi cảm.

Hạ Tiểu Nịnh nghe được, bên tai đều nóng lên, "Không có, không sao cả. Cái kia, ngày hôm qua cảm ơn anh."

Phong Thanh Ngạn đứng dậy, đi xong giày đứng lên, nghe vậy ngoái đầu nhìn lại liếc cô một cái.

Hạ Tiểu Nịnh quần áo bệnh nhân trên người lỏng lẻo, càng thêm nổi bật lên sự xinh xắn lanh lợi của cô, đặc biệt là cổ áo lộ ra một vùng xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa……

Yết hầu anh chuyển động một chút, nhịn không được mà lại muốn trêu chọc cô: "Cô là nói cảm ơn tôi vì đã cứu cô?"

"Ừm!" Cô gật đầu.

"Không cần khách khí, hô hấp nhân tạo mà thôi, không cần để ở trong lòng."

"Cái gì ～～～～"

Hô hấp nhân tạo!

Hạ Tiểu Nịnh hóa đá.

Đây là lần thứ mấy? Lúc trước cưỡng hôn, hôn trộm…… Cộng lại thật nhiều lần a!

"Sẽ không lại muốn tìm tôi tính sổ chứ?" Phong Thanh Ngạn thần sắc nhàn nhạt mà nhìn cô, "Tình thế cấp bách, tôi cũng là bị động."

"……"

Bị động cái nhà anh! Rõ ràng lại đang chỉnh cô mà!

Hạ Tiểu Nịnh buồn bực đến mức quả thực muốn bắt lấy chăn trực tiếp che rồi giết chết anh!

Hết lần này tới lần khác anh còn bày ra vẻ mặt vô tội cùng bất đắc dĩ, lại đúng lý hợp tình như vậy!

"Tức giận?"

Phong Thanh Ngạn thay quần áo xong ra khỏi toilet, thấy cô còn ngồi ở chỗ kia một bộ dạng nghẹn uất muốn đánh anh cho hả giận lại tìm không thấy lý do.

Anh chậm rãi bước qua, đưa tay định xoa xoa đầu cô, sau đó nói cho cô biết hô hấp nhân tạo là anh biên soạn ra để dọa cô, sự thật chuyện không phải là như vậy.

Ai ngờ Hạ Tiểu Nịnh nhanh nhẹn ẩn nấp, làm bàn tay anh dừng lại ở giữa không trung.

"Anh lại muốn làm gì vậy?" Cô phòng bị mà nhìn anh.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt sắc không để lại dấu vết mà lạnh một lần, sau đó từ từ thu tay về, ngồi xuống trên ghế bên cạnh, "Kỳ thật tôi làm hô hấp nhân tạo cho cô, cô cũng không có mất mát gì."

"…… Ý của anh là, có thua thiệt thì cũng vẫn là anh roài?" Hạ Tiểu Nịnh cảm giác mình bị chọc cho cười.

"Tôi cũng không có ăn thiệt thòi, ý tôi là, chúng ta huề nhau." Anh khoanh chân dài, nhọt nhạt mở miệng, "Vừa rồi lúc cô tỉnh ngủ, không phải cũng hôn trộm tôi đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 108: Tôi nói có thì có!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……!!" Hạ Tiểu Nịnh cứng đờ, "Hóa ra anh lúc ấy đã tỉnh? Chết tiệt, rõ ràng là giả bộ ngủ?"

"Rốt cuộc cô cũng thừa nhận cô hôn tôi rồi?"

"Không phải, tôi không có, anh nghe tôi nói ——"

"Cô có!" Phong Thanh Ngạn cắt ngang lời cô nói, "Nhưng mà tôi có thể hiểu được hành vi của cô, rốt cuộc như hôm nay vậy, tỉnh lại có ngay mỹ nam ở bên, tình huống này không nhiều lắm. Có thể nói là vô cùng khó có được, trong nháy mắt đi lên đỉnh cao nhân sinh."

"……" Hạ Tiểu Nịnh đỡ trán, "Tôi thật sự không có!"

"Tôi nói có liền có!"

"Anh có thể hay không……"

"Không thể!" Phong Thanh Ngạn sắc mặt trầm trầm, "Tôi đều không so đo, cô cũng không cần lại đi tìm lung tung lí do thực buồn cười này nọ để giải thích!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh thật nhiều lời nói còn mắc ở trong cổ họng, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Quả nhiên là bạo quân! Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho người ta!

Cô dứt khoát nằm xuống, kéo chăn ra che đậy mặt của mình lại.

Không biết là bị anh nói hay sao, như thể chính mình còn dán lên môi anh, mềm mại lại ấm áp, còn giống như kèm theo hương thơm cánh hoa……

Thật là muốn điên rồi……

Cũng không biết che bao lâu, cho đến khi thở không nổi, cô mới nhẹ nhàng đem chăn kéo xuống một chút, liếc mắt nhìn sang bên cạnh một cái.

Kết quả…… Phong Thanh Ngạn không thấy đâu.

Ngay cả khi anh rời đi là lúc nào, cô cũng không biết.

Nào có như vậy? Lúc đến thì không mời, nói đem cô vứt bỏ liền vứt bỏ.

Hạ Tiểu Nịnh dẩu miệng, ngồi dậy.

Gọi y tá tới hỏi, mới biết được chính mình phải ở bệnh viện ước trong ba ngày nữa, ngay cả xuất viện trước cũng đều không được.

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy nhàm chán, thân thể cũng không có cảm thấy có bất cứ cái gì là không thoải mái, nghĩ lát nữa muốn chuồn êm xuất viện, nhưng xem khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của y tá nhỏ, đoán chừng chính mình cũng khó có thể đi ra ngoài.

Khóe mắt nhìn thấy được chiếc điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường, chính là ngày hôm qua cô làm rớt ở trên xe Phong Thanh Ngạn.

Trong lòng cô vui vẻ, nhanh chóng ngồi xuống.

Trước gọi điện thoại cho ba mẹ ở nhà dò xét ý, phát hiện hai người họ cũng không biết việc mình đang ở bệnh viện này, cô mới yên lòng.

Bằng không dựa theo mức độ khẩn trương của ba mẹ đối với cô, sẽ lại lo lắng cực kỳ lâu a.

Mới vừa cúp điện thoại, tin nhắn WeChat đến ——

Vân Chi Tiêu: [Tiểu Nịnh, cô ở đâu?]

Hạ Tiểu Nịnh trố mắt một chút, vẫn là trả lời thành thật ——

[bệnh viện, làm sao vậy?]

Bên kia lại không có nhắn tin gì tới nữa.

Cô cũng không có hỏi lại Mộ Đình Tiêu có chuyện gì, sau đó cánh cửa liền bỗng nhiên bị đẩy ra.

"……" Hạ Tiểu Nịnh ngơ ngác nhìn Mộ Đình Tiêu đang đứng ở cửa, "Anh…… Anh đây là xuyên qua được đây sao?"

Mái tóc dài trắng như màu tuyết, áo choàng màu tím sẫm, phối với áo bên trong màu xanh lục, trên chân là một đôi giày đế biệt màu đen cổ xưa.

Cả người ngọc thụ lâm phong, băng da tuyết cốt, tựa như thần tiên.

Mộ Đình Tiêu bước chầm chậm về phía cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà véo một cái, "Cô chủ nhỏ này, tôi đêm xem tinh tượng, tính được thân thể cô không khoẻ sẽ tới bệnh viện, cho nên đến đây nhìn xem cô."

"……" Hạ Tiểu Nịnh phụt ra một tiếng cười, "Nếu anh đều đã tính rồi, vì cái gì còn nhắn WeChat hỏi tôi ở đâu? Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Mộ Đình Tiêu thu tay lại, mỉm cười, "Cô rất thông minh. Lúc đang đóng phim tôi với người đóng chung đánh nhau bị thương, chúng tôi đưa cậu ấy tới bệnh viện, sau đó tôi ngồi ở quầy y tá vô tình nhìn thấy hồ sơ bệnh án của cô. Vừa mới ban đầu còn cho rằng trùng tên trùng họ, không nghĩ tới thật đúng là cô. Cô ở chỗ nào không thoải mái?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ai ở lại cùng cô?

Lúc anh cười rộ lên thật sự rất là đẹp, giống như một đám mây trắng, đáy mắt trong veo đến mức không có nửa phần tạp chất.

Hạ Tiểu Nịnh sờ sờ đầu, "Chính là bị người ta tính kế, sau đó hôn mê. Bác sĩ nói phải ở lại quan sát thêm."

"Ai tính kế cô?" Khóe miệng ý cười của Mộ Đình Tiêu tức khắc biến mất, trở nên nghiêm túc.

"Anh không biết." Hạ Tiểu Nịnh xua xua tay, bị hộp cơm trong tay anh hấp dẫn, "Anh xách theo cái gì vậy?"

"Con mèo nhỏ ham ăn," Mộ Đình Tiêu đưa tay, "Cho cô."

Lúc vừa mới nhận được tin nhắn WeChat của cô, sau đó, anh đi xuống dưới tầng mua.

Nơi này là bệnh viện tư nhân tốt nhất đế đô, cho nên ở cửa có rất nhiều nhà hàng cao cấp, muốn mua một phần bữa sáng tinh xảo bữa cũng không phải cái việc gì khó.

Hạ Tiểu Nịnh ngửi mùi hương mà hít mũi một cái, bụng thật đúng là không khách khí mà kêu ục ục lên.

"Tôi đây liền không khách khí!"

"Cô chậm một chút." Mộ Đình Tiêu rút một cái khăn ướt từ trên bàn đưa cho cô một tờ, "Tôi cũng không ăn tranh của cô đâu."

Hạ Tiểu Nịnh lấy chiếc đũa ra: "Anh cũng không ăn tranh a!"

Nói xong liền cúi đầu, gắp một cái sủi cảo tôm nhét vào trong miệng của mình.

Ngày hôm qua hầu như nguyên một ngày cô cũng chưa ăn cái gì, hôn mê xong rất là đói, giờ phút này ăn cái gì đều là thơm, huống chi đầu bếp nhà hàng này tay nghề thật sự coi như không tệ.

Một cái rất nhanh bị cô ăn xong, khi cô đang chuẩn bị ăn cái thứ hai, cửa phòng bệnh bỗng nhiên lại mở ra.

Phong Thanh Ngạn quay lại, đi đến, trong tay…… Còn xách theo một hộp cơm bữa sáng tinh xảo.

Nhìn đến một màn này trong phòng bệnh, ánh mắt anh đột nhiên phát lạnh, "Cô ở đây đang ăn cái gì?"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Anh như thế nào lại trở về? Hơn nữa cô bỗng nhiên bị anh nhìn chằm chằm đến mức không hiểu sao cảm giác mình là người có tội, trong lòng có một cảm giác đang làm chuyện xấu bị bắt gặp là chuyện gì đang diễn ra vậy....

Mộ Đình Tiêu nhíu mày, "Phong tổng, cô ấy chỉ là đang ăn bữa sáng tôi mang đến mà thôi, anh không cần nổi giận như vậy."

Ngày đó ở studio lúc Phong Thanh Ngạn cưỡng ép mạnh mẽ túm Hạ Tiểu Nịnh đi, anh chính là còn nhớ rõ ràng.

Trực giác người đàn ông nói cho anh viết, Phong Thanh Ngạn đối với Hạ Tiểu Nịnh, tuyệt đối không chỉ đơn giản là quan hệ chủ nhà với đầu bếp như vậy.

Phong Thanh Ngạn trầm bước đi qua, cầm trong tay hộp cơm đang ăn kia của Hạ Tiểu Nịnh để sang bên cạnh, "Thức ăn lai lịch không rõ ràng cũng dám ăn?"

"Không phải không có lai lịch không rõ," miếng sủi cảo tôm còn ở trong miệng Hạ Tiểu Nịnh, mơ hồ mà lẩm bẩm, "Là Tiêu gia đưa tới mà!"

Xưng hô thân mật như này làm Mộ Đình Tiêu thành công khôi phục dáng vẻ tươi cười, còn lại Phong Thanh Ngạn thì là trực tiếp trầm mặt.

Anh mang hộp cơm đến đặt ở đâu đó, cũng không giúp cô mở ra.

Có thể Hạ Tiểu Nịnh không chỉ có biết nấu ăn, còn là một người có thâm niên ăn uống, cũng không nhìn ra anh giờ phút này thần sắc không vui, cô liền đem hộp cơm mở ra, ăn cả hai hộp cơm.

Ăn thì ăn, còn cười khẽ, nhìn ra được cô ăn đến rất vui vẻ.

Phong Thanh Ngạn sắc mặt lúc này mới thoáng giảm bớt một ít.

Y tá đẩy cửa bước vào, không nhận ra người ăn mặc kì quái đưa lưng về phía mình chính là Mộ Đình Tiêu, chỉ nhìn thấy bên trong là hai nam một nữ, hình ảnh có chút làm người ta khó hiểu ——

Còn không phải là ăn bữa sáng thôi sao? Hai người đàn ông này nhìn chằm chằm một người phụ nữ, vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ là đang ép ăn cơm?

Cô hắng giọng một cái, xử việc theo phép công nói, "Nơi này chỉ có thể một người chăm sóc ở lại cùng. Người không liên quan mời đi ra ngoài."

Chung quanh vẫn luôn an tĩnh không tiếng động, đột nhiên nghe được thanh âm, Hạ Tiểu Nịnh ở trong miệng đang nuốt một ngụm cháo, thiếu chút nữa sặc ra.

Mộ Đình Tiêu làm lơ ánh mắt rét lạnh từ bên cạnh truyền đến, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng của cô, trực tiếp hỏi cô, "Tiểu Nịnh, cô hy vọng ai trong hai người chúng ta ở lại cùng cô?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Phải chọn một!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……"

Cô đang ăn cơm rất tốt, tại sao phải bỗng nhiên ném cho cô loại đề tài toi mạng này?

Hạ Tiểu Nịnh thật sự là khóc không ra nước mắt.

Hơn nữa này hai người đàn ông này, một người là tổng giám đốc tập đoàn lớn, một người lại là đại minh tinh nổi tiếng toàn cầu, nàng chỉ là một đầu bếp nhỏ nhoi dựa vào cái gì mà để bọn họ chăm sóc a?

Hai người này đều không nên trêu chọc vào, cũng đều không nên đắc tội!

“Tôi cảm thấy tôi không cần người ở cùng chăm sóc, tôi một mình khá tốt.”

Nghĩ nghĩ, nàng đối với bọn họ đều hơi hơi mỉm cười, quyết đoán tránh đi cái hố to này.

“Không được!” Hai người đàn ông có cùng suy nghĩ đồng thanh nói, ngay cả giọng điệu cũng bá đạo giống nhau.

“……” Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà buông chiếc đũa xuống, “Tôi lựa chọn xuất viện!”

“Đừng làm rộn,” Mộ Đình Tiêu nhẹ nhàng mà sờ đầu cô, “Thân thể cô quan trọng hơn, bác sĩ nói chưa được xuất viện cô không thể ra. Kể cả cô chọn anh ấy hay là tôi, tôi cũng đều sẽ không trách cô.”

“……”

Có thể hay không không cần ép cô như vậy a!

Hạ Tiểu Nịnh phát hiện Mộ Đình Tiêu nhìn thì ôn hòa, nhưng trên thực tế lại cũng không dễ nói chuyện như vậy.

Cô nhăn mũi lại, không nói lời nào.

Chọn, chẳng khác gì là chịu chết.

Chọn Phong Thanh Ngạn, Mộ Đình Tiêu tốt xấu gì đến cũng là khách, như vậy để cho anh ấy xám xịt rời đi, cũng quá không có lễ phép.

Chọn Mộ Đình Tiêu, vậy sau này mình còn muốn lăn lộn ở trang viên nữa hay không? Đắc tội khủng long kết cục thực là đáng sợ!

Nhìn cô rối rắm như thế, ánh mắt Phong Thanh Ngạn cũng càng ngày càng trầm, “Chọn một người nhanh lên! Phải chọn!”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh bị thúc giục đến có chút bốc lửa, quyết định chắc chắn, dứt khoát đem đầu lưỡi mình le lưỡi ra cắn, “Lại &%＊&＊%＊￥￥%＊#＃＃!!”

“Cô nói cái gì?” Hai người đàn ông cùng nhau nhìn sang.

Y tá nhỏ ở bên cạnh cư nhiên thần kỳ mà nghe hiểu: "Cô ấy nói, các người lại ép cô ấy, cô ấy liền cắn lưỡi tự tử.”

Phong Thanh Ngạn và Mộ Đình Tiêu: “……”

Cuối cùng, Phong Thanh Ngạn đứng dậy đi ra ngoài, “Tôi đi làm. Nhưng mà cô nhớ kỹ, không có sự cho phép của tôi, không được tùy tiện xuất viện.”

“Tôi cũng đi đây, cô đừng xằng bậy. Ăn cơm thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt.” Mộ Đình Tiêu cũng mặt đầy tiếc hận, lưu luyến mà từng bước rời đi rồi.

Phòng bệnh cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Y tá nhỏ lúc này mới nhịn không được nhỏ giọng hỏi, “Vừa nãy cái kia…… Có phải Mộ Đình Tiêu hay không a?”

Hạ Tiểu Nịnh không quan tâm cô ấy.

Y tá nhỏ lộ ra mắt trái tim (≡-≡), hai mắt đăm đăm mà nhìn ra bên ngoài, “Trong vòng một ngày thấy được hai đại mỹ nam tiêu chuẩn cao như vậy, dạ dày của tôi thật đúng là không cần ăn chút gì nữa a……”

Hạ Tiểu Nịnh đóng cửa lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tình nguyện một mình cô đơn mà ở lại trong bệnh viện, cô cũng không muốn lại trải qua loại nước sôi lửa bỏng như vừa nãy!

Lúc sau lại có bác sĩ bước vào, một lần nữa kiểm tra lại, vẫn là để cô nằm viện quan sát, ngay cả Hạ Tiểu Nịnh nghiêm chỉnh kháng nghị cũng không có hiệu quả.

Cô một mình nhàm chán đến sắp phát thiu, đến lúc chiều, tin nhắn Diệp Anh gửi tới ——

[Tiểu Nịnh, đêm nay đoàn fans chúng ta đi đoàn phim Tiêu gia tiếp ứng, muốn tiếp ứng đồ ăn, cậu tới đây giúp một chút đi.]

Tiếp ứng? Hạ Tiểu Nịnh nghĩ nghĩ, trả lời lại: [đêm nay khả năng tớ không ra ngoài được. Không tiện lắm.]

Diệp Anh: [Bất tiện? Cậu bị ba mẹ cấm túc, hay là dì cả tới?]

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô còn chưa có nghĩ ra trả lời như thế nào mới tốt, Diệp Anh lại nhắn tin tới: [những người khác đều hy vọng cậu có thể tới. Chúng ta làm tiếp ứng đồ ăn, nhất định phải vượt các fans nhà khác làm mới được, phải để cho Mộ Đình Tiêu có thêm thể diện! Anh ấu chính là ân nhân cứu mạng của cậu mà!]

Hạ Tiểu Nịnh lại suy nghĩ trong chốc lát mới trả lời lại: [vậy gặp ở chỗ cũ!]

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Tôi không biết là cô

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh thay đổi lại quần áo của mình từ bệnh viện chuồn ra ngoài, sau khi lên xe taxi, trong lòng vẫn là cảm thấy còn sợ hãi.

Cũng không biết có phải tại câu nói kia trước khi Phong Thanh Ngạn rời đi, không cho phép tùy tiện xuất viện vô cớ hay không, cô cứ cảm thấy đằng sau dường như có người nhìn chằm chằm vào mình, làm cho cô thực sự rất chột dạ.

Đọc địa chỉ, sau đó còn nhanh chóng gọi taxi, chờ sau khi bệnh viện hoàn toàn nhìn không thấy, lúc này mới cảm thấy an lòng một chút.

……

Cái gọi là chỗ cũ, kỳ thật chính là tiệm cà phê dưới nhà Diệp Anh.

Giờ phút này tiệm chưa đầy ba mươi mét vuông đang chật kín người, đều là fans muốn đi tiếp ứng đoàn phim Mộ Đình Tiêu.

Rất nhiều người nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh đã đến, đều không khỏi mà ánh mắt sáng lên.

Có Diệp Anh tuyên truyền, các cô đều đã biết vị này chính là cao thủ nấu ăn, cho nên hôm nay áp lực về các đội tiếp ứng các minh tinh khác hẳn là không có vấn đề gì.

Hạ Tiểu Nịnh cũng không có phụ sự kỳ vọng của các cô, mượn bếp sau tiệm cà phê, dùng một buổi trưa nấu công phu hơn mười loại bánh tráng miệng tinh xảo đi ra, sau đó gói chúng trong một hộp, cả một nhóm người chạy về phía đoàn phim.

Mọi thứ đã chuẩn bị tốt, Diệp Anh xách theo đi ở phía trước, nhưng thật ra Hạ Tiểu Nịnh chính mình không có kích động như vậy.

Nếu là để cho nhóm người này biết hôm nay Mộ Đình Tiêu đã từng xuất hiện ở trong phòng bệnh của cô, khả năng sẽ ghen ghét đến mức đem cô đang sống sờ sờ mà lột da a.

Rất nhanh, bọn họ đã đến trung tâm công viên đế đô.

Nơi đây kiến trúc cổ kính, là địa điểm quay bộ phim mới của Mộ Đình Tiêu.

Anh luôn đối xử với các fan rất tốt, cho nên đoàn đội nhân viên anh cũng đều biết cách đối xử khách khí, lịch sự với họ.

Các cô vừa đến, đã được sắp xếp tới một gian nhà để nghỉ tạm, đồ ăn cũng cầm được đưa đến cho Mộ Đình Tiêu.

Trong nhóm Hạ Tiểu Nịnh đi đến cuối cùng, nhìn đông nhìn tây muốn đi tìm toilet, rốt cuộc vì thế mà một mình đi lạc.

Cách đó không xa có một ngôi nhà giống như phòng ở, môn khép hờ.

Cô chầm chậm đi qua, đẩy cửa ra.

Phát hiện bên trong rất lớn rất sáng rõ, rường cột chạm trổ, bố trí vô cùng giống như cung điện cổ đại, trong không khí tựa hồ còn thoảng mùi gỗ đàn

hương.

Đoàn phim thật có tiền, khung cảnh bên trong đều tinh xảo như vậy!

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng muốn lui ra ngoài, lại bỗng nhiên nghe được âm thanh sột sột soạt soạt sau bức bình phong.

"Xin hỏi, bạn có biết toilet ở đâu không?" Cô lễ phép hỏi một chút, miễn cho lát nữa lại đi nhầm.

Nhưng phía sau không có người trả lời.

Có dải lụa mỏng màu trắng từ phía sau bay ra tới, lộ ra một bàn tay trắng nõn thon dài, các đốt ngón tay đặc biệt đẹp mắt.

Hạ Tiểu Nịnh cho rằng đối phương không nghe rõ lời mình nói, lại từ từ mà thẳng bước đi qua, "Xin chào, xin hỏi toilet, a ——"

Phía sau bức bình phong bỗng nhiên có bàn tay vươn tới, kéo cổ tay trắng nõn của cô một cái!

Bùm một tiếng, Hạ Tiểu Nịnh cũng đều còn không có thấy rõ ràng là chuyện gì xảy ra, cũng đã rớt vào trong hồ nước nóng sau bức bình phong!

"……"

MMP!

Toàn thân cô ướt đẫm, đứng lên, nhìn những cánh hoa đỏ hồng vàng chung quanh, cái này là đang nấu cà chua trứng hoa súp đi!

Đến cùng ai thù cái gì oán cái gì cô thế!

" Đi ra cho tôi!" Cô cũng tức điên lên rồi, mặc kệ đối phương là ai, trước tiên rống cái đã!

Dưới nước, bong bóng sủi lên, rầm vài tiếng, Mộ Đình Tiêu toàn thân chỉ mặc áo lụa mỏng, giống như thần tiên mà đứng lên.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Như thế nào lại là anh?

Chẳng lẽ đàn ông đều thích động một chút lại động đem phụ nữ ném trong nước cho ướt ư?

Hơn nữa dựa vào cái gì cô rơi xuống liền chật vật giống như chó rơi xuống nước, anh đứng ở chỗ này liền phiêu dật giống như Long Vương Tam Thái Tử hả?

Không công bằng!

Mộ Đình Tiêu nhẹ nhàng cười, "Tôi nghĩ là nữ diễn viên chơi cùng tôi đã đến, xin lỗi. Không biết là cô."

Trên người áo lụa, phác hoạ dáng người hoàn mỹ, không có quá nhiều cơ bắp, lại vô cùng cân xứng thon dài.

Năm giác quan đẹp như tranh vẽ, lại hơi dính nước, về sau có vẻ càng thêm trắng nõn quyến rũ mê người……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Thật kích thích...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Không biết mới là lạ! Hạ Tiểu Nịnh liếc mắt, "Trò đùa này một chút cũng không buồn cười, nhờ có anh ban tặng, tôi phải đi về thay quần áo!"

Nói xong cô đi đến bên cạnh hồ nước, lại bởi vì trì vách tường hồ bơi quá cao, bò lên rất nhiều lần cũng chưa leo lên trên được.

Động tác, còn càng ngày càng vụng về……

Mộ Đình Tiêu nhìn thấy bật cười, bước qua đó, nhẹ nhàng nắm một cái, đưa cô đem lên trên bờ.

Cả anh cũng lên, từ trên giá gỗ hoa lê bên cạnh tiện tay cầm lấy một bộ quần áo, "Trang phục diễn viên, cô trước hết thay cái này, đừng để bị cảm lạnh."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh không có lựa chọn nào khác.

Ngược lại là anh, lần này không cần cô nói cái gì, Mộ Đình Tiêu cũng đã rất lịch sự mà đi ra bên ngoài bức bình phong.

Hạ Tiểu Nịnh không làm ra vẻ, càng không muốn bị cảm lạnh.

Người lấy việc thân thể khỏe mạnh ra nói giỡn là người vô trách nhiệm nhất.

Cô một thân một mình ở sau bức bình phong, nhanh chóng cởi bỏ quần áo ướt trên người mình đi, mặc trang phục diễn viên vào.

Làn váy lụa ánh trăng, áo màu hồng cánh sen, ngược lại nổi bật lên cô giống tiểu tiên nữ thướt tha yểu điệu.

Thay xong rồi đi ra ngoài, Mộ Đình Tiêu nhìn thấy cô, ánh mắt có chút không dời đi được.

"Có lẽ nên cho cô tới diễn vai nữ chính bộ phim này." Anh khẽ nói.

Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày, đây là đang châm chọc cô ăn mặc khó coi? Biết rõ cô chỉ biết nấu cơm sao!

Cô nhíu mày, hùng hổ mà đi về phía anh, "Cho dù con mắt anh cay cũng nhịn cho tôi! Tôi rớt trong nước là do ai hại? Còn có ——"

Đi quá nhanh, thoáng một chút dẫm đến trên làn váy, cô lảo đảo một cái, cả người ngã mạnh về phía anh——

Thoáng một lát đem anh đè ở trên mặt đất, môi anh đào mất kiểm soát mà quẹt nhẹ qua má anh……

Chỉ kém 0,01 cen-ti-mét, liền người cũng tới!

Tư thế này, thật sự là ái muội, lại quỷ dị……

Hạ Tiểu Nịnh mặt liền đỏ ửng lên, giãy giụa muốn bò dậy.

Cửa đúng lúc bị đẩy ra.

Diệp Anh là tới tìm Hạ Tiểu Nịnh, kết quả lại nhìn đến một cảnh tượng như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, "Tiểu Nịnh…… Tiêu gia, hai người…… Các người……"

"Tới kéo tớ lên!" Hạ Tiểu Nịnh gọi về hướng cô.

Diệp Anh như ở trong mơ mới tỉnh, nhanh chóng chạy tới đem cô kéo lên, lại nhìn thoáng qua quần áo trên người cô, "Tiểu Nịnh, cậu ở đây cùng Tiêu gia chơi cosplay? Thật kích thích a!"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Rất vô lực, rất vô ngữ……

Thấy Mộ Đình Tiêu ở bên cạnh cũng đi lên, sắc mặt có chút khó coi, Diệp Anh nhanh chóng sửa miệng, "Khụ, Tiểu Nịnh, cậu sao lại có thể như vậy chứ? Chúng ta tuy rằng đều muốn ngủ với anh ấy, thế nhưng đó cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi a! Cậu không thể xúc động như vậy a!"

Mộ Đình Tiêu: "……Thật ngại quá, tôi không phải kẻ điếc."

"A a a a a, anh ấy thực sự nói chuyện với tớ!" Diệp Anh tiếng thét chói tai thiếu chút nữa bay cả nóc nhà, "Trời ạ, tớ không phải đang nằm mơ đi!"

Nói xong, thẳng chằm chằm mà lại nhìn ngực Mộ Đình Tiêu, nuốt nuốt nước miếng, "Tiêu gia, quần áo anh ướt thế này, anh có muốn đổi một chút hay không? Thiếu người hỗ trợ hay không? Tôi có thể làm thay, không lấy tiền lương của anh!"

Mộ Đình Tiêu: "……"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Đã nói rồi đấy, không cần phải xúc động như vậy đâu?

Mộ Đình Tiêu đi đến phòng nghỉ ngơi bên cạnh thay quần áo, Hạ Tiểu Nịnh kéo Diệp Anh nhanh chóng rời khỏi phòng kia..

Diệp Anh còn chưa có hồi hồn, "Rất đẹp trai rất đẹp trai, đẹp đến mê người……"

Hạ Tiểu Nịnh ở trên trán cô nàng hung hăng búng búng, "Đừng làm hoa si. Các cậu không phải ở đình nghỉ mát bên kia chờ sao? Cậu như thế nào bỗng nhiên tìm đến nơi này vậy?"

"Còn không phải bởi vì cậu ném túi cho mình à, điện thoại trong túi vẫn luôn reo, thật sự không có biện pháp tớ mới đến tìm cậu." Diệp Anh đem điện thoại lấy ra đưa cho cô, "Này, lại gọi tới, mau nghe đi!"

Hạ Tiểu Nịnh nhận lấy, liếc mắt nhìn trên màn hình hiển thị tên người gọi tới, ngay lập tức cả người rùng mình.

Oh My God! Phong Thanh Ngạn gọi điện tới!!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Cô đến tột cùng ở chỗ nào?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh ngay cả tay cầm điện thoại cũng run lên.

"Cậu sao lại không nghe?" Diệp Anh ở bên cạnh nhìn thấy nhíu mày, "Vừa rồi chính là cái dãy số này vẫn luôn gọi tới. Trước sau gọi ít nhất mười mấy lần a."

"……"

Trong lòng nhất thời tiếng kêu than dậy khắp trời đất, Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà chọn cho chính mình một cây sáp, sau đó đi tới một bên, ấn nút trả lời điện thoại, "Alo."

"Cô đang ở đâu?" Phong Thanh Ngạn hỏi thẳng vào vấn đề.

Trong giọng nói, nghe cũng không ra sự tức giận nào.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng nhìn thời gian trên màn hình điện thoại một chút.

Đã 5 giờ chiều rồi.

Lúc này, anh có lẽ là chưa tan tầm, cũng không đến bệnh viện a?

Cô nghĩ nghĩ, "Tôi ở bệnh viện a! Đang nằm ở trên giường bệnh đấy!"

"Ah? Phải không?" Phong Thanh Ngạn lúc này đang đứng ở trong phòng bệnh, ngón tay chạm đệm chăn, gối đầu không có chút độ ấm nào, "Tôi hiện tại liền phân phó y tá bên kia đi qua, kiểm tra thêm một lần cho cô."

"…… Không, không cần đâu! Tôi hiện tại sinh khí dồi dào nha! Tôi cảm thấy chính mình có thể nằm ngửa ngồi dậy hít đất một trăm cái mà không thở dốc, thật sự luôn đấy!!"

Cô luống cuống.

"Nhất định phải. Bằng không thì bị thương đầu óc có thể như thế nào được?"

"…… cái kia, cái kia," Hạ Tiểu Nịnh gấp đến độ dậm chân, tổng không thể nói cho anh bản thân mình không ở bệnh viện là bởi vì đi tiếp ứng đồ ăn?

Nói vậy, lúc trở về không chừng sẽ bị anh thu thập như thế nào a.

“Tôi kỳ thật…… Tôi kỳ thật…… Cũng không có ở phòng bệnh, tôi ở trong sân tản bộ! Cảm thấy thân thể rất thoải mái rất tốt! Cho nên không cần làm phiền bác sĩ!”

“Ah…… Vậy cô tản bộ sân nào ở bệnh viện? Bên ngoài xuân hàn se lạnh, tôi bảo y tá tới đưa áo khoác cho cô, kẻo cô lại bị cảm.”

Thanh âm của anh lại lạnh hơn rất nhiều.

“……” Hạ Tiểu Nịnh nghẹn họng.

“Vẫn là cô phân không rõ đông nam tây bắc? Không bằng cô gửi định vị WeChat cho tôi cũng được.”

“……”

Gửi cái gì mà gửi a, Hạ Tiểu Nịnh biết rõ, chính mình đây là bại lộ rồi.

Cô cắn môi, cúi đầu xuống.

“Nói cho tôi biết, cô đến tột cùng ở chỗ nào?”

“Tôi…… Tôi làm chút đồ ăn……”

“Cô ở quán ăn nhỏ?” Phong Thanh Ngạn nhíu mày.

“……” Hạ Tiểu Nịnh chột dạ mà ừ một tiếng, không có phản bác.

“Tốt lắm, tôi từ bên này qua đó đại khái mất khoảng ba mươi phút, cô ở chỗ đó chờ tôi, tôi mang ngươi quay về bệnh viện.”

Nói xong, anh liền ngắt máy.

Ba mươi phút!

Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa khóc lên, cả người nhanh chóng chạy ra ngoài công viên.

Diệp Anh ở phía sau không hiểu ra sao, “Tiểu Nịnh, cậu đi đâu vậy? Này, cậu ——”

Hạ Tiểu Nịnh thậm chí quần áo còn không kịp đổi, trực tiếp vọt thẳng tới bên lề đường, vẫy tay gọi một chiếc xe taxi, “Sư phụ, cứu mạng a……”

Tài xế thấy cô một thân quần áo cổ đại, “Cô…… Cô nương, cô muốn đi chỗ nào?”

Sẽ không phải chính mình ban ngày ban mặt đụng quỷ a!

"Hai, hai mươi phút đến quán ăn nhỏ Nịnh Tâm ở khu Cẩm Tú, thành Nam, tôi cho anh thêm tiền, hai trăm!”

“…… Được!”

Tài xế xác định cô là người sống, lúc sau liền vèo vèo vèo mà tăng tốc, chạy xe như bay, nhanh chóng băng qua phố lớn ngõ nhỏ, hoàn hảo tránh đi tất cả đèn xanh đèn đỏ, nguy hiểm đang tới.

Hai mươi phút, vừa đúng lúc.

Hạ Tiểu Nịnh đau lòng mà xoát WeChat thanh toán hai trăm, sau đó đứng ở cửa quán ăn nhỏ chờ đợi.

Lại đợi đến một giờ, cũng không thấy có người đến.

Ven đường lạnh, cô không mang chìa khóa cũng không có mặc quần áo dày, gió cứ thổi qua, không muốn sống mà thổi vào trong làn váy làm đồ lót ướt đẫm dán trên người cô, thổi đến đau xót.

Ngón tay đều đông lạnh đến có chút phát cóng, cô lấy điện thoại ra, run rẩy mà gửi một tin Wechat cho Phong Thanh Ngạn ——

[thiếu gia, anh đến chỗ nào rồi?]

———————————

(Bão_1)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Không nên kinh sợ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Ước chừng qua tầm mười phút, bên kia mới trả lời lại một cái——

Phong Thanh Ngạn: [về nhà rồi. Làm sao vậy?]

Hạ Tiểu Nịnh trong đầu Ô...Ô...Ông mà nổ tung, làm sao vậy?

Anh cư nhiên hỏi cô làm sao vậy?

Cô ở chỗ này mạo hiểm mà đợi anh trong gió lạnh lâu như vậy, thiếu chút nữa bị đông cứng thành con chó, anh rõ ràng trở về trang viên a!

Lần này, Hạ Tiểu Nịnh xác định chắc chắn cùng với đảm bảo, chính mình lại bị anh chơi một vố!

Siết chặt nắm đấm của mình, hít sâu, cô đưa điện thoại thả lại trong túi của mình.

Bệnh viện, hừ, không đi!

Mình cũng phải làm thế nào "Có qua có lại " một chút mới được, ngoan ngoãn mà trở về trang viên, sau đó "Đáp lễ" anh thật tốt mới đúng!

Lửa lòng đốt càng ngày càng rực, cô đứng trên mặt đất đón xe buýt, quay trở về trang viên.

Quản gia ở trong sân, thấy Hạ Tiểu Nịnh ăn mặc quần áo kỳ quái, vẻ mặt sát khí mà xông vào, quả thực lại càng hoảng sợ, "Tiểu Nịnh, cô làm sao vậy?"

Hạ Tiểu Nịnh không nói lời nào, nặng nề mà đi vào trong.

Cô không phải không lễ phép, cũng không phải không muốn trả lời, mà là đông lạnh lại lạnh cóng, cũng không biết phải nói như thế nào.

Người giúp việc trong phòng bếp tình cờ đi ra có việc tìm quản gia, nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh, ánh mắt của cô sáng lên, nhanh chóng tiến lên, "Tiểu Nịnh cô đã trở lại rồi! Thiếu gia bọn họ đều ở nhà, nhanh cùng tôi đến phòng bếp chuẩn bị bữa tối a."

Hạ Tiểu Nịnh khớp hàm đều đang run, "Tôi chỉ là tới nơi này đi làm, lại không phải ký khế ước bán mình! Không có tự do, lúc nào cũng bị giám thị, tôi là làm nô lệ sao? Không, nô lệ cũng không có thảm như tôi!"

"……" Nữ hầu bị dọa, nhất thời lại cũng không biết đáp lời như thế nào.

Quản gia từ phía sau bọn họ đi tới, nhìn thấy chỗ lan can tầng hai có người, nhanh chóng gật đầu, "Thiếu gia!"

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, cũng thuận thế nhìn lại, mới phát hiện là Phong Thanh Ngạn cũng không biết từ khi nào đã đứng ở chỗ đó.

Anh một thân quần áo mặc ở nhà sợi tơ tằm màu xanh biển, khí chất trầm ổn, mắt như chút mực, lạnh lẽo như hồ nước lạnh.

Ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén, thẳng tắp đâm tới phía cô.

Hạ Tiểu Nịnh da đầu tê rần, muốn thu lại tầm mắt cũng không còn kịp rồi.

Vì thế cứ như vậy đối mắt nhìn nhau, một người thong dong tự nhiên, một người lại mười phần vất vả……

Không thể thua, mình là đến tính sổ! Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà ở trong lòng cổ vũ, cho dù anh nghe được lời mình vừa nói thì như thế nào, cô mới không sợ!

Thế nhưng thời gian dần dần trôi qua, ánh mắt của cô có chút phù phiếm, nhìn loạn trái phải……

Đang chuẩn bị tập trung tư tưởng suy nghĩ lại lần nữa khuyên bảo bản thân mình lúc này không nên kinh sợ, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Bác bảo vệ cửa đi đến, nhất thời không thấy được Phong Thanh Ngạn trên tầng hai, bắt gặp Hạ Tiểu Nịnh, giọng liền nói, "Có người đưa đồ tới, bảo tôi giao cho cô!"

Nói xong trực tiếp đem mấy cái túi giấy đưa cho cô, "Người nọ có nói rõ là, đây là quần áo cũ hôm nay cô mặc ở chỗ của cậu ta. Còn mấy cái túi khác là cậu ta dựa theo cơ thể cô mua đến, bảo cô sẽ rất vui khi mặc chúng."

Hạ Tiểu Nịnh: "…… Người đó đâu?"

Cô biết rõ người tới là ai.

"Đi rồi a. Nơi này của chúng ta không cho phép vào. Nhưng mà người nọ địa vị cũng rất lớn, tôi thấy cậu ta thường xuyên xuất hiện ở trên TV, dường như gọi là Mộ Đình Tiêu, đúng không?"

"…… Đúng vậy."

"Đồ cô lấy, tôi đi đây." Bác bảo vệ đem một đống đồ nhét vào trong lòng cô, lại đi ra ngoài.

Hạ Tiểu Nịnh bưng mấy cái giấy túi đó, chẳng biết tại sao, theo bản năng mà nhìn lại phía trên tầng.

Sau lan can trên tầng hai, cũng đã rỗng tuếch.

Phong Thanh Ngạn không biết là từ khi nào rời đi.

Ngay cả quản gia cùng người hầu bên người cô đều đã đi rồi, chỉ còn một mình cô đứng ở chỗ đó, không hiểu sao cảm thấy trong phòng so bên ngoài còn lạnh hơn.

Điện thoại rung lên một chút, là Diệp Anh gửi tin nhắn WeChat tới ——

[vừa rồi Tiêu gia hỏi tớ địa chỉ nơi làm việc của cậu, tớ nói cho anh ấy biết, anh ấy có đi tìm cậu không? Tiểu Nịnh, cậu thật hạnh phúc nha……]

Hạnh phúc? Vốn là có lẽ cảm thấy như vậy.

Thế nhưng mà Hạ Tiểu Nịnh đột nhiên, chỉ cảm thấy…… rất không có tí sức lực nào.

_____

(Bão_2)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bị làm lơ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Hạ Tiểu Nịnh thức dậy đúng giờ, đã làm xong ba phần bữa sáng dinh dưỡng lại ngon miệng, sau đó mới đem Phong Mạn Mạn từ trên tầng ôm xuống dưới.

Cô bé thật sự rất vui mừng, cái miệng vẫn luôn dài ngắn không ngừng gọi Tiểu Nịnh, còn để cho Hạ Tiểu Nịnh ở lại trong nhà ăn cùng cô bé.

Cũng không lâu lắm, Phong Thanh Ngạn cùng Phong Tu Viễn cũng đều xuống dưới.

Nhìn ba phần bữa sáng trên bàn, hai đứa nhỏ rất tự giác mà ngồi xuống vị trí của mình, bắt đầu động đũa.

Phong Thanh Ngạn cũng ngồi ở vị trí chính, "Bữa sáng của tôi đâu?"

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, không phải đặt ở trước mặt anh rồi sao?

Cô tiến lên, đem chiếc đĩa trên bàn ăn đẩy tới trước mặt anh, cũng không nói lời nào.

Phong Thanh Ngạn nghiêng mắt nhàn nhạt quét qua một bên liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt nhưng lại không có tiêu cự, hơi thở lạnh lùng, "Quản gia, bữa sáng của tôi đâu?"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô rốt cuộc cũng hiểu được, không phải anh không phát hiện phần bữa sáng kia, mà là mình bị anh phớt lờ lơ đi!

Lão Cao cũng thấy rõ bầu không khí quỷ dị này, nhanh chóng gật đầu, "Tôi đi phòng bếp nhìn xem."

Nói xong, lập tức đi ngay.

Những người hầu khác đối với Hạ Tiểu Nịnh quăng cho ánh mắt nghi hoặc lại vừa đồng tình.

Hai người kia là làm sao vậy?

Khoảng thời gian trước là Hạ Tiểu Nịnh không muốn chuẩn bị món ăn cho thiếu gia, hiện tại đã thành thiếu gia không muốn ăn bữa sáng cô chuẩn bị.

Chẳng sợ cái gọi là phong thuỷ luân chuyển, cái này cũng xoay chuyển có chút quá nhanh a?

Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp quay đầu đi, không nhìn tới những người kia, bước nhanh đi về phía phòng bếp.

Không để ý tới sẽ không quan tâm, yên lặng vui mừng!

Ai ngờ mới vừa đi được hai bước, phía sau lưng thì có thanh âm sâu kín truyền đến, "Cà phê."

Hạ Tiểu Nịnh dừng một chút, vẫn là trả lời: "Vẫn còn pha, lập tức liền ——"

"Nghe không hiểu sao?" Phong Thanh Ngạn ngắt lời cô, quét con mắt lạnh về phía mấy người hầu bên cạnh.

Những người đó sợ tới mức không nhẹ, nhanh chóng gật đầu, "Vâng vâng, chúng tôi lập tức đi chuẩn bị!"

Nói xong các cô chạy vào phòng bếp.

Lúc đi ngang qua Hạ Tiểu Nịnh, mấy người này ngày thường ở trong phòng bếp còn cùng cô vừa nói vừa cười, quan tâm lẫn nhau, giờ phút này ngay cả dũng khí nhìn cô đều không có……

Chỉ chốc lát sau, cà phê đã được bưng ra, rót vào cốc sứ Tiffany tinh xảo, đưa đến trước mặt Phong Thanh Ngạn.

Anh bưng lên, nhẹ nhàng mà uống một ngụm nhỏ, như cũ đối diện trước phần bữa sáng chuẩn bị sẵn kia lựa chọn làm như không thấy.

Hạ Tiểu Nịnh ở bên cạnh siết chặt nắm tay.

Rõ ràng là cô dậy sớm vất vả đi xay cà phê, pha ra tới cà phê mùi hương đậm đặc, người đàn ông này lại hết lần này tới lần khác một vẻ mặt không muốn cùng cô có bất cứ quan hệ gì, bộ dáng thật sự là làm người ta rất xúc động muốn đánh người!

Nhưng mà cô không thể!

Nhất định phải nhẫn nại!

Nếu không đừng nói tới ngày đó tiền vi phạm hợp đồng, chính là Phong Thanh Ngạn hơi nhíu mày một chút, chỉ sợ gia đình bọn họ ở đế đô lăn lộn không được".

Nhịn một chút, nhịn, nhịn một cây đao trên đầu!

Cô hít thở, thở vào lại thở ra, hít một hơi thật sâu……

Sau đó mới miễn cưỡng khống chế được thanh âm của mình, nhàn nhạt mở miệng, "Các cô như thế nào lại đem cái này bưng ra? Cà phê này chỉ là sản phẩm buổi sáng tôi thí nghiệm tay nghề mà thôi."

Sau khi nói xong, cô nhìn thấy Phong Thanh Ngạn tay rõ ràng dừng lại.

Muốn đưa ly cà phê đến bên môi, cứ

như vậy ngừng ở chỗ đó, không có lại tiếp tục đưa lên uống.

Hạ Tiểu Nịnh ra vẻ không biết, lại thu hồi tầm mắt tiếp tục nói, "Tôi bỏ vào vài loại hạt cà phê, cuối cùng không cẩn thận…… Giống như là có mấy hạt đậu mèo không rửa qua mà ném vào trong."

"……"

Phong Thanh Ngạn sắc mặt mơ hồ mà trở nên khó coi.

"Tôi nhớ ra rồi, cuối cùng còn bỏ một chút gì đó, ah, còn có gàu trên đầu tôi……"

_____

(Bão_3)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Bạn gái thần bí!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……" Mấy người hầu ở phía đối diện nghe được đều nhanh nôn ọe ra.

Đây là thật sự thí nghiệm khẩu vị nặng gì vậy? Cư nhiên còn có thể dùng tới gàu? Cô là đem nó làm như một gia vị phải không?

Có thể hay không ngoại trừ gàu, cà phê kia…… Còn có thứ kỳ quái gì khác?

Phong Thanh Ngạn tay bưng ly cà phê ly hoàn toàn bất động.

Anh đương nhiên biết gàu gì đó là không có khả năng, nhưng…… Cũng thành công bị cô làm cho buồn nôn rồi.

Hạ Tiểu Nịnh không hề nhìn sắc mặt của anh, cũng biết cà phê này có lẽ là anh sẽ uống không nổi nữa.

Chỗ này phỏng chừng cũng không có chuyện của mình, cô quay đầu lại, trở về trong phòng của mình.

Buồn bã mà đóng cửa phòng lại, nhớ tới vừa rồi Phong Thanh Ngạn khí đã ngưng tụ thành băng trên mặt mày, cô thật sự cũng không cảm thấy vui vẻ……

……

Trong nhà ăn.

Phong Thanh Ngạn buông cái ly xuống, nặng nề đứng lên, tay từ từ thắt nút áo vest.

Quản gia từ trong phòng bếp một lần nữa bưng ra bữa sáng, anh thậm chí nhìn cũng chưa nhìn một cái, trực tiếp đi ra ngoài cửa, muốn lên xe.

"Thiếu gia, xin đợi một chút!"

Lão Cao từ phía sau đuổi tới, "Thiếu gia, có chuyện này còn phải xin ngài bảo cho biết nên xử lý như thế nào mới ổn thỏa."

"Nói."

Nhàn nhạt một chữ, tỏ rõ giờ phút này anh tâm trạng không vui.

Lão Cao căng da đầu tiến lên vài bước, bởi vì việc này không thể không nói, hơn nữa chuyện sắp xảy ra, "Ngày hôm qua Bạch tiểu thư gọi điện thoại tới, nói hôm nay sẽ trở về nước. Ngài xem là sắp xếp cho cô ấy sống ở tầng ba, phòng cho khách, hay vẫn là……"

"Ông xem rồi xử lý đi."

“Máy bay cô ấy 5 giờ chiều nay đến đế đô, ngài muốn đích thân đi đón cô ấy sao?”

……

Chạng vạng tối.

Hạ Tiểu Nịnh bình tĩnh mà đi vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Hôm nay quản gia mua tới tôm sú tươi, cô đem tôm bóc, lột thịt ra, dùng gia vị bí chế trong nhà ướp, sau đó đặt ở trong lò nướng, mùi thơm lập tức tràn ngập toàn bộ phòng bếp.

Nhưng ngày thường nhóm hầu gái hứng thú muốn học cách nấu ăn của cô cũng chưa lại đây, toàn bộ vây quanh ở cửa sổ bên kia, chỉ tay vào điện thoại của một người khe khẽ nói nhỏ, “Vị Bạch tiểu thư này, các cô trước kia đã thấy qua chưa?”

“Không có a, làm sao vậy?”

“Các cô xem tin tức này a! Hiện tại đã lên đầu đề hot search rồi!” Trong đó một hầu gái đem điện thoại bật âm lượng lớn, đặt ở trên bàn nấu ăn.

Trong tấm ảnh, Phong Thanh Ngạn cùng với một người phụ nữ xinh đẹp đi cạnh nhau từ tập đoàn Phong đi ra, nam thanh nữ tú, đặc biệt mà gây chú ý ánh mắt của người ngoài.

Hạ Tiểu Nịnh hơi chút nhìn thoáng qua, cảm thấy Bạch tiểu thư này không hiểu sao nhìn quen mắt.

Dường như ở đâu đó đã gặp qua, thế nhưng mà nghĩ không ra đã gặp khi nào, ở đâu……

Âm thanh video tin tức có chút kích động——

“Trước đây nghe nói Phong thiếu có một người bạn gái thần bí, tất cả mọi người đều cho rằng chỉ là đồn đại, ai ngờ hôm nay bị truyền thông chụp được anh ấy cùng tiểu thư Bạch gia cùng nhau từ Phong thị bước ra……”

Hình ảnh hết thảy lại chụp khi Phong Thanh Ngạn cùng Bạch tiểu thư cùng nhau lên xe.

Trước vô số microphone thiếu chút nữa đem cửa sổ xe phá vỡ, anh trước sau vẫn duy trì trầm mặc, cằm căng chặt, cả người như cũ tản ra hơi thở người sống chớ tiến lại gần.

Dù đám truyền thông tuy dám hỏi, nhưng rốt cuộc cũng không dám lại gần người.

Cuối cùng, cửa sổ xe bị rung lên, để lại cho mọi người một bóng dáng lạnh lùng.

“Thiếu gia đẹp trai quá!”

Quản gia không ở trước mặt, nhóm hầu gái lại bắt đầu đánh bạo, tập thể làm hoa si.

“Vừa cool lại có hình thể, quả thực quá đẹp!”

“Bạch tiểu thư cũng rất có khí chất a! Cùng thiếu gia thật là xứng đôi a!”

Có người lớn mật suy đoán: “Ài, các cô nói, cô ấy cùng tiểu thiếu gia với tiểu tiểu thư có thể chính là……”

_____

(Bão_4)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Hẹn hò với con!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

“Xuỵt—— câm miệng!” Một hầu gái lớn tuổi một chút lập tức che miệng người kia lại, “Muốn bị đuổi ra khỏi đây sao?”

Đây chính là cấm kỵ trong trang viên, bất cứ lúc nào ở đâu, bất cứ kẻ nào đều không thể nhắc tới!

Những người khác nhanh chóng thè lưỡi, ai cũng không dám lại suy đoán lung tung.

Hạ Tiểu Nịnh đứng một chỗ, ánh mắt như trước đặt ở trên mấy người kia, còn không có tới kịp thu hồi lại.

Hóa ra Phong Thanh Ngạn này có bạn gái rồi.

Nhưng đêm hôm đó vẫn còn hôn trộm cô!

Người đàn ông này thật là…… Lả lơi ong bướm! Quỷ đáng ghét!

Trong lòng cô dừng lại mãnh liệt chửi thầm, thẳng đến lò nướng kêu tích tích tích vài lần, mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Toi rồi! Tôm nướng!

Lại phải làm lại một lần nữa!

Đều do Phong Thanh Ngạn cái người này, từ cửa Phong thị đi ra đều gây ra động tĩnh lớn như vậy! Sợ người khác không biết anh có phụ nữ sao?

Hạ Tiểu Nịnh buồn bực mà đem tôm đen xì lấy ra, đổ vào thùng rác, lại lần nữa bắt đầu làm.

Những người khác xem xong tin tức bát quái liền đi ra ngoài, ở lại phòng bếp hỗ trợ có hai người.

Trong đó có một người gọi là A Tú, rất trẻ tuổi, tay chân nhanh nhẹn, người cũng rất lanh lợi.

“Tiểu Nịnh, cô nói Bạch tiểu thư này có thể tới nơi này ở lâu hay không a? Nếu nói như vậy, chúng ta có phải chuẩn bị thêm thức ăn cho một người nữa?” Cô lại gần, cùng với Hạ Tiểu Nịnh xử lý râu tôm, rửa tôm.

“…… Tôi không biết.” Hạ Tiểu Nịnh lại cầm lấy một con tôm, đối với đề tài này không có hứng thú gì.

“Nói thật, cái Bạch tiểu thư kia cùng thiếu gia chúng ta nhìn thật sự xứng đôi, nói không chừng chúng ta ở chỗ này rất nhanh sẽ có phu nhân nha!”

“…… Vậy sao?”

Hạ Tiểu Nịnh thất thần một cái, không cẩn thận bị tôm kìm cắt một chút vào ngón tay, máu thoáng một chút liền chảy ra, một màu đỏ.

A Tú liếc nhìn cô một cái, “Cô như thế nào không tập trung vậy? Có phải mệt mỏi hay không?”

“Khá tốt.” Hạ Tiểu Nịnh nhìn sang bên cạnh, “Cô giúp tôi lột mấy tép tỏi đi, lát nữa tôi cần dùng đến.”

“Ah, được.” A Tú nhất thời cũng đã quên đêm nay căn bản không cần dùng tỏi nấu ăn, rất tự nhiên mà liền đứng ở một bên, bắt đầu nghiêm túc lột tỏi.

Hạ Tiểu Nịnh hít sâu, từ từ thở ra, sau đó mới đem tôm một lần nữa ướp lại, đem toàn bộ lực chú ý trở về bên công việc.

Nhưng một giờ sau, một việc ngoài ý đã xảy ra ——

Phong Thanh Ngạn cũng không có mang Bạch tiểu thư cùng quay về trang viên.

Bữa tối, theo thường lệ là anh mang theo hai đứa nhỏ ăn.

Ai cũng không có mở miệng nói chuyện, ngay cả ngốc nghếch như Phong Mạn Mạn cũng cảm giác được không khí có chút không bình thường.

Cô bé nâng đầu nhỏ lên, nhìn xem ba ba mình, lại nhìn xem Hạ Tiểu Nịnh, sau đó cúi đầu, tiếp tục ăn khoai tây nướng hương thảo trong bát.

Bữa tối gần kết thúc, Phong Thanh Ngạn ánh mắt thậm chí đều không có nhìn sang bên cạnh một chút.

Anh đứng dậy, giúp Mạn Mạn lau tay nhỏ, đang chuẩn bị mang hai đứa nhỏ đi lên tầng, lúc đó bỗng nhiên nhìn thấy quản gia bước vào, phía sau còn mang theo hai người.

Hạ Tiểu Nịnh kinh ngạc không thôi.

Người đến thực sự là Hạ Chí Dũng cùng Cố Lâm Anh.

Giờ này, ba không phải còn ở trong nhà hàng làm việc, mẹ không phải còn đang ở trong nhà nghỉ ngơi hoặc là đi nhảy quảng trường sao?

Như thế nào hai người xa như vậy mà đến tận chỗ này?

"Ba? Mẹ? Hai người sao tới đây vậy?"

"Dĩ nhiên là có việc quan trọng." Hạ Chí Dũng nhìn thấy Phong Thanh Ngạn, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà gọi một tiếng thiếu gia, sau đó mới nói, "Trong nhà có việc. Tôi muốn xin phép cho Tiểu Nịnh nghỉ hai ngày."

"Trong nhà xảy ra chuyện gì?" Hạ Tiểu Nịnh trong lòng căng thẳng, đã mở miệng hỏi trước.

Phong Thanh Ngạn đứng ở nơi đó, không có lên tiếng.

Cố Lâm Anh thấy con gái khẩn trương như thế, nhanh chóng bước lên nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vào tay cô, trấn an nói, "Không có việc gì to tát, con không cần hoảng sợ. Chính là Chử lão tiên sinh ở Lâm Bắc đã đến, đi cùng ông ấy chính là học trò ông ấy rất tự hào, ông ấy nói là muốn để cho cậu ấy hẹn hò với con!"

_____

(Bão_5)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Còn không cho lập gia đình?!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh bối rối, không hiểu ra sao: "…… Hẹn hò?"

Trong tiểu khu không biết đã có bao nhiêu bác gái đến cửa Hạ gia nói qua việc này, nhưng Hạ Chí Dũng cùng Cố Lâm Anh thái độ rất kiên quyết ——

Không tìm đàn ông để đô, ai cũng đều không được.

Hiện tại người ở quê đến, hai người nghe nói đối phương bộ dáng đoan chính, trước mắt cũng có tiền đồ chức nghiệp, hiện giờ mới cảm thấy nhẹ nhõm mà tới đón cô về.

Phong Thanh Ngạn ở phía đối diện ánh mắt lập tức nghiêm nghị, cách khoảng cách không ngắn, anh hơi nghiêng mắt, lập tức bắt gặp được ánh mắt của cô.

Hạ Tiểu Nịnh không kịp thu hồi, không hiểu sao cảm thấy trong mắt anh mơ hồ có chút không vui.

Chẳng lẽ là cô nhìn lầm rồi?

Dụi dụi con mắt, cô cũng không dám đối diện cùng anh nữa, nhanh chóng xoay mặt nhìn về phía ba mẹ của mình.

"Thiếu gia, xin ngài chấp thuận. Tôi đây liền mang Tiểu Nịnh về nhà." Hạ Chí Dũng nói lại một lần nữa xin phép.

Phong Thanh Ngạn nhìn về phía ông, ánh mắt sâu thẳm, nhất thời cũng không có trả lời.

Một lúc lâu sau, môi mỏng anh mới khẽ mở, "Trên hợp đồng được viết bằng giấy trắng mực đen, không phải ngày nghỉ, người không có bị bệnh, không thể tùy ý xin nghỉ phép."

Ba mẹ Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Biết rõ loại người nhà có tiền này, phần lớn các thiếu gia đều không dễ ở chung, nhưng không có tính người như vậy, lại vẫn là lần đầu tiên thấy.

Chẳng lẽ muốn đem con gái giam lại ở chỗ này cả đời nấu ăn cho nhà bọn họ, không cho gả chồng?

Cái này lẽ nào lại như vậy!

Hạ Tiểu Nịnh không muốn đi hẹn hò, nhưng cô cũng không có ngờ được Phong Thanh Ngạn lại có thể nói như vậy, cũng sửng sốt một chút.

Hạ Chí Dũng nhíu mày, đi về phía trước một bước, "Tiểu Nịnh nhà tôi năm nay 24, theo tuổi mà nói cũng không nhỏ. Chúng tôi đều cảm thấy đối tượng theo lời Chử tiên sinh nhắc tới là đối tượng nhã nhặn an tĩnh, rất thích hợp với con bé."

"Có thích hợp hay không, nhìn xem là sẽ biết sao? Phải ở chung thời giam dài mới có thể rõ ràng." Phong Thanh Ngạn ánh mắt có chút dừng lại, tựa hồ như di chuyển sang một bên.

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy anh giống như nhìn lướt qua về phía mình, nhìn kỹ, có vẻ như không phải vậy.

Lại nghe Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt hỏi, "Cô có đồng ý đi không?"

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, anh không phải là đang cùng ba mình nói chuyện đấy sao? Tại sao lại đột nhiên hỏi mình rồi?

Hẹn hò cô kỳ thật cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng Chử lão tiên sinh tới đế đô, đối phương nói như thế nào cũng từng có ơn với cô, cô như thế nào cũng không thể tránh mà không gặp.

Nghĩ nghĩ, cô gật đầu, "Tôi đi một chút rồi sẽ trở lại."

Nghe vậy, Phong Thanh Ngạn ấn đường nhăn lại, ánh mắt lập tức lạnh trầm đến có chút đóng băng, "Cô xác định?"

Hạ Tiểu Nịnh bị đôi mắt lạnh lùng của anh đột nhiên nhìn xuống khiến cho ngực cả kinh, trong lúc nhất thời cứng một chỗ, cảm thấy không nói chuyện có thể quay về.

Hạ Chí Dũng nhìn xem con gái, lại nhìn xem Phong Thanh Ngạn, cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không thể nói được chỗ nào kì quái.

Ông thoáng nghĩ một lúc, mới tiếp tục nói, "Sẽ không chậm trễ thời gian dài đâu, nếu là thiếu gia ngài không yên tâm, bữa ăn hai ngày này tôi có thể ở lại chỗ này hỗ trợ cũng không sao."

Dù sao vì chuyện hẹn hò của con gái, hai ngày này ông cũng đã xin nghỉ phép ở nhà hàng.

"Tôi cũng không lo lắng cái này." Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà lại nhìn cô.

Giọng điệu, so với vừa rồi còn đông lạnh hơn.

Ánh mắt anh giống như mũi băng nhọn áp về phía cô, làm cho Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy hô hấp đều rất khó khăn.

Giờ phút này bộ dáng này của anh, thật giống như là một con sư tử, chỉ cần cô hơi di chuyển một chút, anh dường như sẽ trực tiếp đem cô xé nát.

Còn không phải là xin phép nghỉ sao? Còn đối với?

Nhưng trong lòng cô, vẫn là vì vậy mà thấp thỏm……

Hạ Chí Dũng thấy việc này không hiểu sao lại lâm vào cục diện bế tắc, chỉ có thể bắt đầu từ con gái mình bên này, "Tiểu Nịnh, con nếu cảm thấy hai ngày quá dài, vậy con muốn xin bao lâu?"

_____

(bão_6)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tùy cô!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"……" Hạ Tiểu Nịnh đưa tay gãi gãi đầu, không hiểu sao ở dưới ánh mắt như muốn ăn thịt người của Phong Thanh Ngạn, cô căng da đầu nhìn về phía Mạn Mạn.

Cô bé cũng đang nhìn cô, trong mắt rõ ràng có luyến tiếc.

Nghĩ nghĩ, cô mới nói, "Thiếu gia, nếu không tôi trước chờ sáng mai làm xong bữa sáng cho Mạn Mạn rồi lại về nhà? Ngày mai kịp trở về trước bữa trưa, anh xem như vậy có thể chứ?"

Như vậy liền tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện gì, anh hẳn là sẽ đồng ý a?

"Cái này rất tốt, sắp xếp như vậy lại rất thích hợp." Hạ Chí Dũng tuy rằng cảm thấy thời gian có chút vội, nhưng xem thái độ này của Phong Thanh Ngạn, cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

"Tôi cũng nghĩ thế." Hạ Tiểu Nịnh gật đầu phụ họa.

Ai ngờ vừa mới nói xong, trên mặt Phong Thanh Ngạn liền đột nhiên ngưng tụ một tầng sương lạnh.

Đáy mắt, hình như có tức giận cùng thất vọng kích động mà qua……

Hạ Tiểu Nịnh xem đến vẻ mặt không hiểu, trong lòng mơ hồ mà sinh ra một tia bất an.

Chẳng lẽ nói, ngay cả nửa ngày nghỉ cũng không có thể?

Cô cẩn thận mà nhìn qua, "Thiếu gia……"

"Tùy cô!" Phong Thanh Ngạn nét mặt không thay đổi mà bỏ lại một câu, sau đó mang theo hai đứa nhỏ lên tầng.

Không khí này không thể nói là không kỳ quái.

Nhưng ba mẹ Hạ Tiểu Nịnh tự động gán nguyên nhân là vì thiếu gia nhà giàu thích đùa nghịch, tính tình nóng nảy, cũng không có nghĩ tới những thứ khác.

Bọn họ cùng con gái thảo luận về thời gian gặp nhau vào ngày mai, rồi rời đi trang viên.

Hạ Tiểu Nịnh cũng quay người trở lại phòng bếp để thu dọn đồ.

Vẫn luôn ở bên cạnh không nói lời nào, quản gia lão Cao lông mày nhíu lại, trong mắt dần dần mà hiểu rõ.

……

Ở phòng bếp ăn chút gì rồi lát nữa thu dọn, lúc đi ra đã là hơn 8 giờ, vừa mới chuẩn bị trở về trong căn phòng nhỏ của mình nghỉ ngơi, Hạ Tiểu Nịnh đã bị lão Cao chờ ở bên ngoài ngăn cản đường đi, "Tiểu Nịnh. Tôi đêm nay chân đau, bệnh phong thấp cũ lại tái phát, cô giúp tôi một việc này."

"Không thành vấn đề, bác cứ nói."

"Đây là đồ vật tôi lúc trước chuẩn bị muốn trình bày với thiếu gia, cô thay tôi đưa lên đi."

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô hiện tại đổi ý còn kịp sao?

Lão Cao thấy mặt cô lộ vẻ rối rắm, lập tức tay mắt lanh lẹ đem vật kia nhét vào trong tay cô một cái, "Buồn ngủ quá! Tôi đem xương cốt già đi ngủ trước, ngủ ngon!"

Nói xong liền đi, cũng không dừng lại một chút.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Đã nói rồi đấy, chân đau đâu?

Cô nhìn vào trong tay mình, phát hiện là một bảng biểu tất cả các loại chi tiêu và thu nhập của trang viên trong tháng này, không nhìn không biết, vừa nhìn mới biết được chi phí tiêu dùng hằng ngày mỗi tháng cộng lại thế mà nhiều hơn bảy con số.

Xem ra cái bảng biểu này rất quan trọng.

Hiện tại đám người hầu đều đã trở về phòng riêng của từng người, cô cũng ngại khi lại để cho người ta đưa thứ này lên.

Tất cả bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình đi.

Dù sao lão Cao chỉ nói kêu cô đưa lên đi, lại chưa nói muốn đưa đến trong tay người ta.

Giữ bảng biểu mẫu trong tay lên đến tầng hai, hóp lưng lại như mèo đi đến trước cửa phòng ngủ Phong Thanh Ngạn, sau đó ngồi xổm xuống, từng chút từng chút mà đem bảng biểu nhéo vào bên trong.

Nhét vào được khoảng một phần ba, bảng biểu giống như bị thứ gì chặn lại.

Chẳng lẽ là thảm?

Cô cắn cắn môi, càng thêm dùng sức mà nhét vào bên trong!

Thành công!

Tuy rằng nhét được so với lúc trước chậm một ít, nhưng lần này tốt xấu cũng bắt đầu đi vào bên trong rồi.

Một tiếng Ya— làm tinh thần hăng hái thêm, cô dùng hết sức lực toàn thân tiếp tục.

Đầu cũng không có tự chủ mà nghiêng càng ngày nhiều vào bên trong, cuối cùng, trọng lượng của toàn bộ cơ thể hầu như đều đặt ở trên ván cửa.

Sau đó liền nghe được cùm cụp một tiếng, cửa mở.

BANG~! Hạ Tiểu Nịnh ngã thành tư thế quả bí đỏ chật vật mà nằm trên mặt đất, theo bản năng mà ngẩng đầu, liền thấy được một đôi chân thẳng tắp thon dài……

Đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là……

Chủ nhân của đôi chân này, giờ phút này rõ ràng một tia… Không ngoẻo…

_____

(Bão_7)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Nửa đêm chơi đại bàng giương cánh làm cái gì!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Phong Thanh Ngạn mới vừa tắm rửa xong đi ra, còn chưa kịp lấy áo ngủ trên kệ, liền nhìn thấy ở khe cửa có một trang giấy bị người ta nhét vào.

Đối phương nhét đến đặc biệt chăm chỉ.

Vì vậy anh cầm lấy áo ngủ trong tay, cứ như vậy bước tới, đứng ở phía sau cửa.

Ai ngờ tờ giấy kia giống như một con mắt dài, thực sự nhét vào dưới dép của anh.

Anh cũng đã nhìn thấy, trên tờ giấy kia là bảng biểu chi tiêu trong trang viên, liền cho rằng người ngoài cửa là lão Cao.

Vì vậy liền mở cửa.

Vì vậy……

Thì có một màn này ở hiện tại.

Hạ Tiểu Nịnh đã ngây người, ngay cả đôi mắt đều đã quên dời đi, nhìn thẳng vào anh.

Mà Phong Thanh Ngạn cũng cầm áo ngủ trong tay, nhất thời không biết là bảo cô nhắm mắt lại, hay vẫn là chính mình xoay người sang chỗ khác trước.

Sau khi bế tắc kéo dài được ba giây, Hạ Tiểu Nịnh bỗng nhiên hoàn hồn, "Tôi, anh, a ——"

"Dám kêu to mà nói, tôi hiện tại liền ở trên người cô!" Âm thanh lạnh lùng tràn ngập hăm dọa mà truyền đến.

Hạ Tiểu Nịnh ừng ực một chút, đem nửa câu thét chói tai sau nuốt trở lại trong bụng, nhanh chóng đứng lên, nhắm mắt lại, xấu hổ không thôi, "Anh…… anh như thế nào lại không mặc quần áo!"

"Dựa theo ý của cô, tôi có lẽ là nửa đêm mặc tuxedo (áo bành tô), sẽ chờ cô đến chỗ tôi, tôi sẽ biểu diễn thêm một đoạn cái gì gọi là ăn mặc gọn gàng, đúng không?" Phong Thanh Ngạn hừ lạnh, mặc áo ngủ vào.

"Cái kia…… Vậy anh tốt xấu gì cũng phải mặc cái quần lót gì đó a! Nửa đêm để chim di dạo làm cái gì!"

Mặt của cô đều nhanh muốn rỉ máu!

"Cô nói cái gì?" Phong Thanh Ngạn trong thanh âm tuôn ra một cỗ mùi vị cực kì nguy hiểm.

"……" Hạ Tiểu Nịnh run một cái, cười gượng hai tiếng, "Tôi nói anh nửa đêm chơi đại bàng giương cánh làm cái gì a?"

Phong Thanh Ngạn: "……"

Con mắt lạnh nhìn cô trong chốc lát, cũng không nhìn tới cái bảng biểu kia, mà là đi đến trên sô pha nhung bên cửa sổ lười biếng mà ngồi xuống, "Cô lại đây, đọc cho tôi nghe."

Nói xong anh còn động tác nhàn nhã mà cầm lấy một chai rượu vang đỏ bên bàn trà nhỏ, rót một ly nhỏ, nhẹ nhàng uống.

"……"

Cô cũng không phải học lại cơ!

Nhưng mà nghĩ đến ngày mai mình còn phải xin nghỉ, Hạ Tiểu Nịnh cũng lập tức kinh sợ, từ từ đi qua đó, đứng ở bên cạnh anh, "Tháng trước chi tiêu bên ngoài. Chi tiêu bộ phận……"

"Giọng quá nhỏ, tôi không nghe thấy được."

"……" Hạ Tiểu Nịnh cất cao âm thanh, "Tháng trước ——"

"Nghe không thấy!"

"……" Lại bị nhiều lần cố ý làm cho khó xử, Hạ Tiểu Nịnh nổi giận không thôi, "Giọng của tôi cũng chỉ có thể lớn đến như vậy!!"

"Thật không?" Phong Thanh Ngạn sâu kín ngước mắt, liếc mắt nhìn cô một cái, "Lúc ở phía dưới nói mình đồng ý đi hẹn hò, âm thanh không phải rất lớn sao?"

Người đàn ông này quả thực không thể hiểu được!

Cô ở dưới tầng nói chuyện âm thanh còn không có lớn như âm thanh hiện tại đâu!

Hạ Tiểu Nịnh nhìn anh mặt thờ ơ không nóng không lạnh, thật sự nghĩ không ra chính mình lại có chỗ nào chọc tới anh, trong lúc nhất thời cảm thấy lại nghẹn khuất lại bất đắc dĩ, "Tôi đã nói chuyện với âm thanh lớn nhất! Không tin anh tới sờ tôi ah!"

Nói xong, cô chỉ chỉ vào dây thanh còn đang run của mình.

Phong Thanh Ngạn lại bởi vì rũ mắt mà không thấy được động tác của cô.

Nghe vậy, anh mới ngẩng đầu.

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị bỗng chốc trát đi qua, dường như mang theo vạn quân thế sét đánh lôi đình, sợ tới mức Hạ Tiểu Nịnh run lên, thiếu chút nữa cất bước bỏ chạy.

"Phương thức cô tự chứng trong sạch, thật đúng là đủ đặc biệt." Thanh âm âm vô cùng lạnh lùng.

"Cái kia, bằng không anh muốn làm sao bây giờ?" Hạ Tiểu Nịnh muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, chỉ có thể cả gan, đem tờ giấy trong tay kia đưa tới, "Cái này anh cầm đi, tôi đi đây."

Cô đưa rất gần, giấy bên cạnh cơ hồ cọ qua thái dương anh.

Nhưng anh ngược lại, ngay cả chút ý tứ nhận lấy đều không có……

_____

(Bão_8)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Anh mắt què, tôi mắt mù

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Thấy anh như vậy, Hạ Tiểu Nịnh lại bị chọc đến lửa lòng ứa ra, "Anh có muốn hay không a!"

Cô cúi đầu, đem tờ giấy kia BA~ mà một chút vỗ về phía trên bàn trà nhỏ của anh.

Lúc cúi người, cổ áo buông xuống, lộ ra một mảnh tuyết trắng trêu chọc người.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt đột nhiên sâu xuống, yết hầu không dấu vết mà di chuyển một chút, "Đứng lại."

Hạ Tiểu Nịnh còn chưa bước ra được hai bước, cổ tay bên trái phút chốc nóng lên, bị một cỗ lực đạo thật lớn kéo trở về, cô một chút cũng không có đứng lại, đột nhiên nằm trên đầu gối của anh, "Anh……"

"Tôi nói cô có thể đi sao?"

"……"

Cho nên không cho cô đi, cũng chê âm thanh cô không đủ lớn, lại đem cô kéo trở về như vậy, là ý tứ gì?

Đặc biệt là bây giờ, cô ngồi trên đùi anh, da thịt chỉ có cách hai tầng vải dệt hơi mỏng, cái nhiệt độ nóng bỏng kia như là dầu nóng truyền đến.

Lồng ngực của cô bị đè nặng như vậy, thậm chí còn chưa ra khỏi hình dạng ái muội mập mờ……

Bất an mà vặn vẹo một chút, muốn dùng tay tựa bên cạnh ghế sô pha để cho mình đứng lên trước, nhưng trên eo bỗng nhiên xiết chặt lại.

Lòng bàn tay nóng hổi đặt ở eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, một cái nâng lên, liền đem cô bế lên.

Hơi thở, giao hòa.

Cô hiện tại không phải nằm sấp, mà là…… Ngồi ở trên một ghế đẩu thấp trên sô pha giữa hai chân anh.

Hai người tầm đó, chỉ cách nửa đường hô hấp.

"..."

Thình lình mà, tim cô đập nhanh như vậy.

Trong lòng bàn tay, càng là toát ra một tầng lại một tầng mồ hôi mỏng, lau đều lau không hết được.

Hơi thở anh đến trước mặt, như là một đốm lửa nhỏ, tùy thời lửa có thể cháy lan ra đồng cỏ.

Theo bản năng mà ngừng thở, cô cũng đã lời không nói thành câu, "Tôi, anh, anh…… Làm gì vậy?"

"Tốt rồi, hiện tại khoảng cách đủ gần, cô có thể đọc." Thanh âm của anh vẫn nhàn nhạt như trước, không có nửa điểm hỗn loạn.

"……" Hạ Tiểu Nịnh hít sâu, "Anh…… Tai điếc sao?"

Phong Thanh Ngạn rũ mắt quét nhìn cô một cái, ánh mắt dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ như sứ trắng vài giây.

Không biết là tức giận hay vẫn là xấu hổ, hai gò má cô phiếm hồng, giống như những quả anh đào bọc sương mỏng dưới ánh nắng trong ngày mùa đông, mềm mại, lại lộ vẻ ngon miệng như vậy.

Sau một lúc lâu, anh thu hồi tầm mắt, trì hoãn âm thanh nói, "Tai không điếc. Nhưng khả năng mắt què."

"……"

Lần đầu tiên nghe thấy được cái tươi mát thoát tục như vậy, rất không để ý, qua loa đến cực điểm lấy cớ!

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà xiết chặt tờ giấy kia, "Anh mắt què, tôi mắt mù. Cho nên anh vẫn là tự mình xem đi."

Nói xong, lại đưa qua.

Bàn tay đơn giản dừng lại ở trước mắt anh, ngón tay như ngọc, ngón áp út tay trái còn dán một băng dán cá nhân mới.

Phong Thanh Ngạn sáng rực mà nhìn vào nơi đó, vươn ngón tay ra, hình như có ý lại tựa vô tình mà chạm qua chỗ đó, "Sao lại thế này?"

Đầu ngón tay hơi thô, đường vân tay thoáng một chút cọ qua mu bàn tay non mềm của cô, Hạ Tiểu Nịnh toàn thân đều đã tê rần một chút, theo bản năng mà sau đó rút cổ tay ra.

Anh lại đột nhiên mà nắm chặt, chuẩn xác mà nắm lấy cô, "Sao lại thế này? Đừng có lại làm cho tôi hỏi lần thứ ba!"

Ngữ khí, trầm rất nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt không hiểu, chẳng lẽ là ngại mình dùng băng dính cá nhân nhà anh?

"Đêm nay lúc cạo vẩy cá, không cẩn thận bị lưỡi dao đụng phải một chút, chảy máu. Hầu gái cầm cái này cho tôi……" Cô lẩm bẩm mà giải thích.

Cùng lắm thì, trả lại cho anh là được rồi!

Ai ngờ cô vừa nói xong, Phong Thanh Ngạn tự mình động thủ.

Anh nâng tay phải lên, xé ra chỗ đang dính bảy tám cái băng dính cá nhân kia.

Miệng vết thương thình lình hiện ra, há lại chỉ có đơn giản là dao đụng vào một chút như vậy? Nếu là sâu hơn một chút, sợ sẽ nhìn thấy xương……

Ánh mắt anh chăm chú nhìn sâu như vậy, Hạ Tiểu Nịnh bị nhìn đến không được tự nhiên cực kỳ, giãy giụa muốn rút lui trở về.

Phong Thanh Ngạn thực sự cúi đầu một cái, môi mỏng, chuẩn xác không có sai mà dán sát vào miệng vết thương cô ——

……

_____

(Bão_9)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 122: Cách xa anh ba mét!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh cả người run lên, cương cứng ở nơi đó.

Sức nóng giống như gợn sóng mà xuyên thấu qua làn da mỏng manh, dọc theo các tĩnh mạch của mạch máu từng đợt lại từng đợt mà cường thế tràn ra.

"Anh, anh……"

Trố mắt, cứng lưỡi.

Tất cả suy nghĩ đều biến thành hư vô, trong đầu như có pháo hoa nổ tung, từng mảnh từng mảnh, không cách nào suy nghĩ……

Quằn quại, miệng vết thương cọ qua hàm răng của anh.

Đau đớn làm lý trí ngay lập tức quay trở về, cô thở hổn hển, "Đau quá! Anh buông tôi ra!"

Mùi máu tươi nhè nhẹ tràn ngập ở trong miệng, Phong Thanh Ngạn ánh mắt trầm xuống, hung hăng một ngụm mút ở trên miệng vết thương của cô.

"……" Hạ Tiểu Nịnh đau đến nước mắt đều thiếu chút nữa rơi ra, hung hăng kéo ra sau một phát, cuối cùng mới thoát ra được.

Vốn dĩ miệng vết thương đã cầm máu, hiện tại lại nứt ra rồi, đau đến đầu ngón tay cô đều phát run.

Nhìn trên mu bàn tay trắng nõn của mình nhiễm tơ máu, cô tức khắc tức giận bạo phát nổ tung, "Anh là quỷ hút máu sao? Ngửi được mùi máu tươi liền cắn loạn!"

"Ai bảo cô lộn xộn?" Phong Thanh Ngạn mặt không biểu tình, đem tay cô một lần nữa nắm tới, lung tung rút ra chiếc khăn giấy ấn ở trên miệng vết thương.

Động tác, cũng như vậy mà thô bạo cứng ngắc, một chút cũng không nhẹ nhàng.

Hạ Tiểu Nịnh hoàn toàn không biết anh đêm nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ngay cả khi mình không cẩn thận bước vào liếc nhìn anh một cái, thua thiệt cũng là cô - một cô gái a.

Anh một người đàn ông lớn ru rú trong nhà, anh có chịu thiệt gì đâu?

Hít sâu một hơi, đem đau nhức tới khóc ra nước mắt ép trở về, cô mới run rẩy nói, "Thật sự rất đau! Còn có, tôi bảo đảm về sau không bao giờ bước lung tung vào phòng anh! Mỗi lần gặp mặt, ít nhất cách xa anh ba mét!"

Phong Thanh Ngạn động tác trên tay dừng lại.

Ngay cả cơn gió làm lay động rèm cửa, đều bỗng nhiên ngừng lại.

Toàn bộ trong phòng trong một giây an tĩnh tới mức gần như tình trạng quỷ dị, chỉ còn lại sót lại tiếng hít thở của đối phương.

Hạ Tiểu Nịnh cố gắng rút tay mình một lần nữa, căn bản rút không ra được.

Cô nghi hoặc, ngẩng đầu.

Kỳ lạ, đụng phải một con mắt tĩnh mịch như hồ, rất sâu thẳm.

Bên trong, dường như có vô số dòng nước xoáy ngầm, chỉ cần cô vừa lơ đãng, liền sẽ bị cuốn vào, tiện đà ngập đầu……

Hô hấp theo bản năng mà bỗng nhiên buộc chặt, cô cuống quít mở mắt dời đi chỗ khác, nhất thời không dám lại cùng anh đối diện.

Chỗ bên tai, vô cùng lo lắng mà nóng hổi lên……

"Muốn hẹn hò, nên muốn cùng tôi phân rõ giới hạn?" Âm thanh lạnh lùng trào phúng từ phía đối diện truyền đến.

Hạ Tiểu Nịnh sững sờ.

Cái gì gọi là cùng anh phân rõ giới hạn?

Giới hạn giữa bọn họ không phải vẫn luôn đều vô cùng rõ ràng, chưa bao giờ có nửa phần mơ hồ ư?

Cô còn không có phục hồi lại tinh thần, lại càng không biết sự trầm mặc như vậy rơi vào trong mắt anh, tương đương với mặc định.

Một lát sau, Phong Thanh Ngạn lạnh lùng đứng dậy, "Cút."

Anh xoay người, đi đến phía giường lớn, chỉ chừa cho cô một bóng lưng lạnh lùng kiêu ngạo.

"Còn chưa cút, chờ tới đây để ngủ với tôi à?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh giật mình một cái, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ của anh, đi xuống tầng.

Thật sự là…… Gần vua như gần cọp.

Hổ cũng chưa đáng sợ như anh vậy, ít nhất hổ muốn uống máu ăn thịt, mà anh…… Rốt cuộc muốn làm gì, cô lại một chút đều nhìn không thấu.

Từ trong ngăn kéo phòng mình lấy ra nước sát trùng cùng với băng dính cá nhân một lần nữa xử lý một chút lên trên miệng vết thương ngón áp út.

Nhưng sức nóng kia bị anh đốt cháy trên da, dường như là nhiệt độ bị phong ấn, theo mạch máu nhè nhẹ từng đợt từng đợt mà chạy qua.

Làm cô chỉ cảm thấy toàn thân phần phật mà nóng hổi lên, giống như bị nắng gắt thiêu đốt.

Trong lòng, càng là khô nóng không thôi, rất lâu cũng khó có thể bình phục……

_____

(Bão_10)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Tại sao là anh a?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hôm sau.

Phong Thanh Ngạn chạy bộ buổi sáng trở về, hai đứa nhỏ đã ở nhà ăn chờ anh cùng nhau ăn bữa sáng.

"Ba ba, Tiểu Nịnh trước khi đi làm đồ ăn rất ngon cho chúng ta, ba ba chính là món salad cá ngừ đại dương với bánh mì nướng, còn có cà phê đen ba ba thích nhất!" Phong Mạn Mạn chỉ chỉ vào trước vị trí của anh, "Ba ba hôm nay cần phải hiểu chuyện một chút! Không thể lại cự tuyệt đồ ăn chị ấy chuẩn bị!"

Phong Thanh Ngạn: "……"

Anh ngồi xuống, bưng cà phê lên.

Vừa rồi không có thể bỏ qua câu nói kia của con gái "Tiểu Nịnh trước khi đi", cho nên hiện tại, cô hẳn là đã rời đi rồi.

Giờ phút này nói không chừng cô cùng cái gọi là đối tượng hẹn hò kia đang trò chuyện vui vẻ với nhau, nói không chừng đã bắt đầu thảo luận về sau phòng cưới mua ở nơi nào, còn nói không chừng đã bắt đầu thảo luận về sau tên em bé gọi là gì……

Anh ngày thường tuyệt đối không phải là người não hay nghĩ nhiều, nhưng giờ này phút này, lại có chút không kiểm soát được……

Đặc biệt là bộ não nghĩ đến Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt ngây thơ mà nói với đối phương "Về sau con gái chúng ta liền gọi là Tiểu Nịnh Nịnh" lúc đó, Phong Thanh Ngạn sắc mặt càng là không thể ngăn cản mà trầm xuống dưới.

Lão Cao đứng ở bên cạnh, đưa thần sắc khẽ thay đổi của anh thu vào đáy mắt, lập tức nhìn thoáng qua Phong Mạn Mạn liếc mắt ra hiệu.

Cô bé nhận được tín hiệu, lặng lẽ gật gật đầu, sau đó mới nói, "Con vừa rồi nghe Tiểu Nịnh nghe điện thoại, giống như ba mẹ chị ấy giúp chị ấy hẹn bảo hôm nay mười hai giờ trưa, cùng đối phương ở nhà hàng Clark gặp mặt. Ba ba, ba biết nhà hàng này không? Ăn có ngon không?"

……

Mười hai giờ trưa.

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt khổ ha ha mà bị ba mẹ đẩy đến cửa nhà hàng Clark.

Trên người cô mặc chiếc váy mẹ mới mua cho cô, nghe nói là bộ xuân mới nhất, giá cả không rẻ, nhưng mà cái màu xanh non này…… Mặc dù theo lời mẹ cô nói, làm nổi bật màu da trắng như tuyết của cô, giống như trên đầu cành còn mang theo giọt sương trên quả táo non. Nhưng cô thật sự vẫn là có

chút không thói quen.

Không thể phụ lòng ba mẹ, không thể không đi vào, nhưng chỉ như là đi ngang qua sân khấu, sau đó nói cho đối phương biết mình không thể kết hôn là được.

Dù sao người tới, cũng liền tính là báo cáo kết quả công việc.

Hai vợ chồng già Hạ gia đứng ở phía sau nhìn con gái đi vào trong, Cố Lâm Anh nhịn không được có chút lo lắng, "Ông nói đối phương…… Có thể hay không là người không dễ ở chung, tính tình cao lạnh, lại rất kiêu ngạo?"

"Sao có thể chứ?" Hạ Chí Dũng ôm lấy bả vai trấn an bà xã mình, " Đồ đệ Chử lão tiên sinh, nhân phẩm nếu là không tốt, có thể giới thiệu cho Tiểu Nịnh chúng ta sao?"

"Nói cũng đúng. Tiểu Nịnh tuổi nói nhỏ cũng không nhỏ, tôi lúc hai mươi lăm tuổi, đã gả cho ông hai năm, sinh ra Hạ Ngật Khôn……"

Hạ Chí Dũng kiên định gật đầu: "Người ta đều không phải nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc sau này sao? Bà đừng lo lắng. Tiểu Nịnh của chúng ta nhất định là một đứa trẻ có phúc khí."

Cố Lâm Anh nghe vậy chỉ trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới thở thật dài.

……

Hạ Tiểu Nịnh vừa đi vào nhà ăn, lập tức cảm nhận được một ánh mắt đang dừng ở trên người mình.

Cô theo bản năng mà quay đầu nhìn lại, rồi chỉ lại thấy một chậu cây xanh rậm rạp.

Phía sau cây xanh, ước ước ẻo lả mà có một hình dáng bóng người, trừ lần đó ra, liền cái gì đều thấy không rõ.

Chẳng lẽ là bên kia có người đánh giá cô?

"Chào cô, xin hỏi có hẹn trước sao?" Phục vụ đi về phía cô.

"Có, bàn số 8." Hạ Tiểu Nịnh hoàn hồn, thu về tầm mắt của mình.

"Vâng, mời cô theo tôi."

Phục vụ dẫn cô đến bàn số 8.

Vừa mới ngồi xuống, Hạ Tiểu Nịnh liền theo bản năng ngước mắt nhìn lên phía đối diện, kinh ngạc, "Tại sao là anh a?"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Đang thổ lộ!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Mộ Đình Tiêu ngược lại là so với cô phản ứng thong dong hơn một ít, ở trong mắt kinh ngạc, anh mỉm cười dịu dàng, "Làm sao lại không thể là tôi?"

"Có thể…… Ba mẹ tôi nói, người đến là đồ đệ Chử lão tiên sinh tự hào a……"

"Tôi chính là vị đồ đệ tự hào kia, đại học tôi là học khoa y tế, không phải khoa diễn xuất."

"……" Hạ Tiểu Nịnh xấu hổ, lúng túng nắm chặt cái túi, "Cái kia nếu là như thế này, tôi liền đi trước. Không làm chậm trễ thời gian của anh……"

Mộ Đình Tiêu tay mắt lanh lẹ, thoáng một chút đè bả vai cô xuống, "Gấp cái gì? Đến đều đã đến, ngồi một lát đi. Tôi từ nhỏ chính là cô nhi, một nhà sư phụ đối với tôi vô cùng tốt, lời thầy không thể trái, cho nên tôi mới đến nơi này. Còn đang suy nghĩ lát nữa phải thế nào hóa giải bữa cơm xấu hổ với

người xa lạ, kết quả người đến là cô, tôi càng yên tâm.”

Anh vừa nói như vậy, Hạ Tiểu Nịnh ngược lại không rời đi nữa.

Bình tĩnh mà xem xét, nhìn thấy đối phương là anh, cô cũng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thậm chí ngay cả khi rời đi, lấy cớ đều không cần thiết, nhiều lắm chính là túi tiền đau một chút, mời ân nhân ăn một bữa ăn lớn, so đối với người xa lạ không biết làm sao thì còn tốt hơn nhiều.

“Cũng tốt, chúng ta gọi món ăn đi……” Cô lại lần nữa ngồi xuống.

Một tầm mắt tinh nhuệ xuyên qua đằng sau cây xanh cách đó không xa, lại rất nhanh thu hồi.

Tề Hàng ngồi ở đằng sau cây xanh, lấy điên thoại ra lén lút chụp một bức ảnh, sau đó gửi qua cho Phong Thanh Ngạn, hơn nữa đính kèm dòng chữ: [Hai bên bắt đầu tiếp xúc thân thể.]

……

Trong văn phòng tổng giám đốc tầng cao nhất Phong thị.

Phong Thanh Ngạn sau khi nhận được tin nhắn này, lòng bàn tay nắm lấy điện thoại rồi siết chặt nó.

Ánh mắt, cũng trầm đến lợi hại.

……

Nhà hàng Clark bàn số 8.

Hạ Tiểu Nịnh hỏi một cái lúc trước Diệp Anh cũng rất muốn biết về giới giải trí bát quái, “Cái nữ minh tinh kia rốt cuộc có phải hay không có rất nhiều bạn trai a? Đó có phải là……”

Mộ Đình Tiêu biết rõ chân tướng, lại không thể quá lớn tiếng mà nói rõ, vì thế liền đối với cô ngoắc ngón tay ra hiệu, ý bảo cô áp tai qua đây.

Sau khi đứng dậy, Hạ Tiểu Nịnh cúi người nhẹ nhàng đưa tới.

Mộ Đình Tiêu nói mấy câu ở bên lỗ tai cô.

Đằng sau cây xanh Tề Hàng nhanh chóng chụp hình lại, lại lần nữa đem hình ảnh gửi tới cho Phong Thanh Ngạn ——

[bắt đầu nói nhỏ…… Nhưng mà cũng có khả năng là đang thổ lộ. Bởi vì sau khi Hạ Tiểu Nịnh nghe xong lỗ tai đều đỏ.]

Sau khi gõ chữ xong, anh ấn nút gửi đi.

……

Phong Thanh Ngạn ngồi ở sau bàn làm việc của mình, nhìn thấy hình ảnh cùng cùng chữ gửi tới, ánh mắt lập tức cứng lại như mực, đen sẫm nặng nề, khó có thể tan ra.

Anh đem điện thoại ném trở lại trên bàn.

Suy nghĩ vài giây, lại lần nữa cầm lên, gõ mấy chữ ——

[tùy cô ta!]

Gõ xong muốn ấn gửi đi, nhưng cuối cùng, lại vẫn là đem mấy chữ này xóa đi, một lần nữa nhập lại, sau đó gửi đi.

……

Nhà hàng.

Tề Hàng nhận được chỉ thị của Boss nhà mình, cả kinh cái cằm đều thiếu chút nữa rơi xuống.

Lại tỉ mỉ mà đem đoạn văn bản kia đọc lại một lần, anh nhanh trả lời qua: [thiếu gia, ngài xác định sao?]

Một lát, điện thoại lại rung một chút ——

Phong Thanh Ngạn: [cần tôi nói lại lần thứ hai?]

“……”

Được rồi, phong cách cường thế bá đạo này quả nhiên rất chi là Phong Thanh Ngạn.

Với tư cách một người mười tám ban võ nghệ, mọi thứ đều thông kim bài đặc trợ, Tề Hàng chỉ có thể lựa chọn phục tùng.

Anh thở dài, vẫy tay đem quản lý nhà hàng gọi lại đây, sau đó áp vào tai nói phân phó mấy câu.

Quản lý vừa mới bắt đầu còn cúi đầu khom lưng, đằng sau lại càng nghe càng kinh ngạc.

Cuối cùng hoàn toàn mà mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin mà nhìn Tề Hàng, “Trợ lý Tề, anh xác định đây là ý Phong tổng? Anh ấy thật sự muốn chúng ta làm như vậy?”

“Xác định! Mau đi đi!”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tình yêu có độc

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh cùng với Mộ Đình Tiêu gọi mấy món đặc trưng của nhà hàng, không đợi đến khi đồ ăn được mang lên, người quản lý nhà hàng đã đến trước.

“Mộ tiên sinh, cô gái này, bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt, cho nên chúng tôi quyết định tặng hai vị một phần ăn.”

“??”Hạ Tiểu Nịnh không hiểu ra sao, “Hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy?”

Ngày rõ ràng là bình thường, không có gì lạ, cô như thế nào một chút đều không nghĩ ra được ngày đặc biệt gì?

Trốn ở đằng sau cây xanh Tề Hàng cũng kinh ngạc ——

Phong đại Boss chỉ ra lệnh cực kì đơn giản chỉ có bốn chữ: [quấy nhiễu cuộc hẹn.]

Nhưng hiện tại nhà hàng này lại chịu trách nhiệm về phần ăn, thấy thế nào cũng không giống như là người xấu muốn phá hỏng uyên ương a?

Rốt cuộc cái quái gì đang xảy ra vậy?

Quản lý nghẹn họng một chút, anh cũng không thể nói hôm nay là đại Boss hạ lệnh xuống, muốn chia rẽ thời gian của hai vị a?

Sau đó, chỉ có thể cười gượng nói, “Tóm lại, chính là rất đặc biệt! Mời hai vị vui lòng nhận cho!”

Hạ Tiểu Nịnh không tin thiên hạ có bữa cơm trưa miễn phí, nhưng quản lý đưa một ánh mắt ra ngoài, cũng đã có người bắt đầu dọn món ăn lên.

Rõ ràng là nhà hàng cao cấp, nhưng vị quản lý lại dọn ba món ăn đơn giản lại hiếm thấy——

Hành lá trộn với đậu phụ, được gọi là “Thanh thanh bạch bạch”.

Đậu phụ thúi chiên dầu, được đặt tên là “Tình yêu có độc”.

Còn có một nửa con chim bồ câu nửa sống nửa chín, gọi là “Mỗi người một ngả”.

Nghe quản lý đọc xong tên món ăn, Hạ Tiểu Nịnh cả người đều không tốt.

Đây đến cùng là cái gì vậy? Mặc dù cô cùng với Mộ Đình Tiêu không phải là người yêu, nhưng tên những món ăn cũng không hợp lẽ đi à nha!

Mộ Đình Tiêu sắc mặt càng là khó coi đến cực điểm, anh luôn luôn nhẹ nhàng, liền dáng vẻ tươi cười đều cứng lại ở khóe miệng.

Quản lý giống như chưa phát hiện ra, "Đây là phần ăn chia tay, chúc hai vị vĩnh viễn sẽ không ở bên nhau. Mời từ từ thưởng thức."

"……" Tề Hàng ở đằng sau cây xanh nghe được đều đã muốn nổ lên.

Thật là đồng đội ngu như heo! Như vậy rõ ràng là phá hoại, Mộ Đình Tiêu người ta lại không phải kẻ ngốc, người này rốt cuộc là như thế nào trở thành quản lý? Có thể làm việc hay không a!

"Đợi đã," Mộ Đình Tiêu nặng nề mở miệng, "Đây là cách nhà hàng đãi khách?"

"……" Quản lý nghẹn một chút, anh cũng không muốn, cũng không biết làm sao đại Boss có lệnh, ai dám không theo.

Nghĩ nghĩ, anh xoay lưng chân thành nói, "Là như vậy, tôi có chút nghiên cứu về xem tướng, nhìn thấu hai vị cũng không xứng đôi, không bằng buông tha cho, từ bỏ hai người đường ai người nấy đi……"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô vẫn còn chưa có làm ra cái hành động gì a, người này rốt cuộc mắt mù cho rằng cô đối Tiêu gia có ý đồ?

"Anh ta thật đúng là hao tâm tổn huyết, trực tiếp sử dụng thủ đoạn này." Mộ Đình Tiêu trực tiếp mặt đen, đứng dậy đem khăn giấy vứt ở trên bàn, kéo Hạ Tiểu Nịnh liền đi.

Nhà hàng này khai trương năm trước liền có đủ mọi tầng lớp người trong xã hội, thậm chí còn mời tới một số Michelin đầu bếp ba sao, bên trong trang trí càng là xa hoa đến cực điểm, món ăn cũng tương đương không tồi.

Đồn đại, nó lệ thuộc vào tập đoàn Phong thị, là một trong số nhiều nhà hàng của Phong thị.

Hiện tại Mộ Đình Tiêu càng thêm xác định, cái này không chỉ có riêng là đồn đãi mà thôi.

Câu ' anh ta ' này là đang chỉ ai? Hạ Tiểu Nịnh không hiểu ra sao mà bị anh kéo đến chỗ cửa.

Ai cũng ngăn không được.

Hai người đã đến bên ngoài nhà hàng, Mộ Đình Tiêu lấy chìa khóa xe ra, ấn xuống một chút.

Chiếc xe màu trắng Bentley Continental bên đường đèn hậu sáng lên.

"Chúng ta đổi chỗ khác ăn."

Anh mang theo Hạ Tiểu Nịnh đi qua, không chút nào để ý mình bị người qua đường nhận ra hay không.

Mới vừa kéo ra cửa xe đem cô nhét vào trong, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm giọng nói kinh ngạc mà nhiệt tình ——

"Tiểu Nịnh? Ở chỗ này cũng có thể gặp phải cô, thật sự là đúng dịp a!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Ba người hơi đông

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh nghe tiếng mà nghi hoặc nhìn sang, liền thấy Tề Hàng không biết từ góc xuất hiện, đang ở ven đường vẻ mặt sáng lạn mà chào hỏi mình.

“……Xin chào, trợ lý Tề.”

“Cô bây giờ đi chỗ nào? Trang viên ư?” Tề Hàng mặt mũi tràn ngập biểu tình ‘ngẫu nhiên gặp được’ cô, sau đó nhiệt tình, “Nếu không tôi tiễn cô một đoạn đường nha?”

“Không được, chúng tôi đi ăn cơm.” Mộ Đình Tiêu trả lời thay cô.

“Hóa ra Mộ tiên sinh cũng ở đây!”

“Trợ lý Tề ánh mắt cũng thật là tốt, sẽ không phải là vừa rồi ăn nhiều đậu phụ thối quá nên bị hoa mắt chứ?” Mộ Đình Tiêu cười hỏi anh.

Tề Hàng chỉ có thể làm bộ nghe không hiểu sự châm chọc trong lời nói của anh: “…… Cái kia, đi ăn cơm à? Vừa đúng lúc tôi cũng chưa ăn gì, hai người sẽ không ngại tôi cùng đi ăn chung chứ?”

Nói xong, anh đã chen vào ghế sau xe, ngồi cùng với Hạ Tiểu Nịnh, “Chiếc xe đắt tiền như vậy tôi không lái đâu, Mộ tiên sinh, làm phiền anh rồi.”

Ý để cho đối phương làm tài xế đã vô cùng rõ ràng.

Mộ Đình Tiêu: “……”

Anh mím môi, đi vào ghế trước, đóng cửa, khởi động xe.

“Muốn ăn cái gì?” Nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, anh dịu dàng hỏi Hạ Tiểu Nịnh.

“Tôi biết một nhà hàng mới mở không tồi, chúng ta đến thử xem đi.” Tề Hàng phối hợp nói.

“……” Mộ Đình Tiêu im lặng một giây, “Tôi không phải là đang hỏi anh.”

“Ah……” Tề Hàng ủy khuất mà cúi đầu, một bộ dạng biểu tình ‘tôi sai rồi, là tôi không hiểu chuyện’ đáng thương.

Hạ Tiểu Nịnh ở bên cạnh nhìn thấy có chút không đành lòng, “Không có việc gì, trợ lý Tề nói đi. Nhà hàng kia ở vị trí nào?”

“Hay vẫn là thôi đi. Vừa rồi là tôi không có tự mình hiểu lấy, tôi kỳ thật chỉ là một trợ lý mà thôi, không thể cùng hai người ngồi cùng một xe, cùng nhau ăn cơm. Tôi không xứng.”

“…… Anh nói gì vậy?” Hạ Tiểu Nịnh ngắt lời, “Anh là trợ lý, tôi cũng là đầu bếp đấy! Chúng ta đây đều không xứng, vậy cùng nhau xuống xe là tốt rồi.”

Mộ Đình Tiêu: “……”

Cô gái ngốc này có thể hay không đừng trượng nghĩa như vậy…… Chẳng lẽ nhìn không ra đây chỉ là khổ nhục ế của Tề Hàng sao?

Sợ cô thật sự nửa đường nháo xuống xe, anh chỉ có thể điều chỉnh sách lược, nhẹ nhàng hỏi, “Trợ lý Tề, nhà hàng kia ở chỗ nào?”

Tề Hàng lúc này mới vui sướng mà nói ra địa chỉ.

Mộ Đình Tiêu ngón tay cầm chặt tay lái lập tức căng thẳng.

Cái địa chỉ này thật là chọn được thật tốt quá, cách tập đoàn Phong thị đặc biệt gần.

……

Nửa giờ sau.

Một nhà hàng hải sản nào đó.

Vốn là bữa trưa ấm áp của hai người, lại biến thành ba người ăn, ở giữa có thêm một cái đầu lớn, thấy thế cũng khó coi.

Mộ Đình Tiêu cùng Hạ Tiểu Nịnh ai cũng không có mở miệng nói một lời trước.

Ngược lại là Tề Hàng so với trước nhiệt tình hơn rất nhiều, đem phần cơm chiên hải sản đẩy tới cho Hạ Tiểu Nịnh trước, “Cô ăn trước đi.”

“Được.” Hạ Tiểu Nịnh cũng không khách khí, bởi vì giằng co giữa hai nhà hàng, trên đường lại chậm trễ một lát, cô thật sự rất là đói bụng.

Ba người có ba tâm trạng khác nhau.

Mộ Đình Tiêu bất đắc dĩ, Hạ Tiểu Nịnh thản nhiên, Tề Hàng…… thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Điện thoại ở trong túi rung một chút, hẳn là Boss đại nhân gửi tin nhắn tới hỏi tình hình.

Hạ Tiểu Nịnh đang ngồi ở bên cạnh anh, cho nên Tề Hàng không thể lấy ra, nhưng cũng không có can đảm không để ý tới Phong Thanh Ngạn.

Nghĩ nghĩ, anh mượn cơ hội đứng dậy đi rót nước nhanh chóng đem điện thoại cầm điện thoại ra, mở tính năng trò chuyện video, chờ kết nối với Boss, liền đem nó đặt nó ẩn ở một bên, trên giá rượu vang đỏ, sau đó mới vẻ mặt dường như không có việc gì mà trở lại chỗ ngồi.

Ai ngờ mới vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy Mộ Đình Tiêu ở đối diện bỗng nhiên đưa tay ra.

Ngón tay thon dài như ngọc, dừng ở trên đôi môi đỏ mọng non mềm của Hạ Tiểu Nịnh……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chúng ta có thể không đi được nữa rồi

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Cô còn chưa kịp phản ứng, ngón tay Mộ Đình Tiêu đã lướt qua, đã không nhanh không chậm mà lau cánh môi cô.

Sau đó ở khóe miệng của cô nhẹ nhàng xoa, "Có hạt cơm."

Động tác thân mật, còn có đầu ngón tay tản ra nhiệt độ, làm ngực cô bỗng nhiên nhảy dựng lên, ngay cả hạt cơm dính lên khóe miệng xấu hổ đều chẳng quan tâm, vội vàng cúi đầu xuống, rút một tờ khăn giấy một bên ra vô thức lau sạch miệng mình.

Chỗ má, làn da trắng nõn dấy lên đám mây hồng.

Dáng vẻ này rơi vào trong mắt người khác, giống như cái cúi đầu nhẹ nhàng với thẹn thùng kia.

Tề Hàng lại bỗng chốc đứng lên, lặng yên không một tiếng động dừng lại ở trước camera ở giá rượu vang đỏ.

Boss vẫn là không cần nhìn, quá đau lòng rồi……

Anh đứng không biết bao lâu, màn hình bên kia giống như không có âm thanh gì, cầm máy xuống nhìn, đã thấy đã ngắt trò chuyện.

Cái kia xem ra là không có việc gì rồi.

Tề Hàng lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi, ở trong lòng đang suy nghĩ lát nữa phải làm như thế nào đem một mình Hạ Tiểu Nịnh mang về trong trang viên.

Bên kia hai người đó đã ăn gần hết, xem ra bọn họ định tiếp tục nói chuyện phiếm, Tề Hàng nhanh chóng quay lại, "Bữa cơm này tôi mời. Tôi đi quầy lễ tân thanh toán tiền, hai người nghĩ có muốn chút gì nữa hay không?"

"……" Mộ Đình Tiêu im lặng, lấy ví tiền của mình ra, rút ra một chồng tiền lớn đưa qua đó, "Bữa cơm này chỉ có thể là tôi trả tiền."

"Nói cũng phải," Tề Hàng cười híp mắt mà rút ra hai tờ ở ví của mình rồi cầm trong tay, "Của anh anh trả, tôi với Tiểu Nịnh, tôi trả."

Một câu, đem quan hệ của anh cùng Hạ Tiểu Nịnh hủy đến không còn một mảnh.

Mộ Đình Tiêu tay nắm tờ tiền hơi dừng lại, sau đó mới dường như không có việc gì mà thu hồi, "Trợ lý Tề thật đúng là toàn năng. Không biết Phong Thanh Ngạn mời anh, phải bỏ ra bao nhiêu tiền?"

"Nói đến tiền làm tổn thương đến tình cảm." Tề Hàng cười ha ha, "Thời gian không còn sớm, tôi cũng phải đi làm. Tiểu Nịnh, không bằng tôi trước hết đưa cô về trang viên a?"

Hạ Tiểu Nịnh vốn dĩ cũng chỉ xin nghỉ nửa ngày, trở về chậm chỉ sợ lại chọc con khủng long nào đó không được vui, cô áy náy mà nhìn thoáng qua Mộ Đình Tiêu, đứng dậy, "Tôi xin lỗi, vậy lần sau chúng ta lại……"

“Tiểu Nịnh, tôi đi Phong thị lấy xe, cô với tôi cùng nhau đi.” Tề Hàng cắt lời cô nói, phát ra lời mời.

“…… Không cần đâu, tôi ở chỗ này chờ anh là được rồi.”

Hạ Tiểu Nịnh bản năng cự tuyệt, như thể nơi đó có con mãnh thú gì đó.

Tề Hàng liếc nhìn cô một cái, cũng không nên cưỡng cầu, liền gật đầu, “Vậy cô chờ tôi, tôi mười phút nữa sẽ tới.”

“Được.” Cô gật đầu.

Thấy Tề Hàng đã đi xa, Mộ Đình Tiêu bỗng nhiên cười nhạt một tiếng.

Nụ cười trời quang trăng sáng kia đang nở trên khuôn mặt đẹp trai đến cực điểm, lại nhất thời làm cho người ta có chút không rời mắt được, cô thì thào: “Anh cười cái gì?”

“Hôm nay bỏ qua vị trợ lý Tề này, chúng ta cũng coi như là ở cùng nhau được một lúc rồi.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh cho rằng anh không vui, chỉ có thể bối rối mà cười cười, “Thật xin lỗi, lần sau tôi nhất định làm cho anh nhiều Tiramisu một chút.”

“Vậy một lời đã định.” Mộ Đình Tiêu đứng dậy, đi cạnh cô cùng nhau đi ra ngoài.

Khi tới cửa nhà hàng, anh vừa muốn kéo cửa ra, sắc mặt lại bỗng nhiên mà biến đổi.

“Làm sao vậy?” Hạ Tiểu Nịnh thấy bàn tay lớn của anh đặt ở trên then cửa bỗng nhiên không di chuyển, nghi ngờ hỏi.

Mộ Đình Tiêu ấn đường nhíu chặt, nhìn nhìn chằm chằm ngoài ngoài ô cửa mênh mông một mảng lớn người, “Làm sao nhiều người tới như vậy?”

Lại lấy điện thoại ra, anh nhìn thấy ——

Hot search Weibo, đứng đầu là tin tức anh cùng một người phụ nữ xa lạ cùng nhau ở nhà hàng ăn cơm trưa!

“…… Tiểu Nịnh, chúng ta có thể không đi được nữa rồi.”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Sự tồn tại đáng yêu cũng rất đáng sợ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Năm phút sau.

Hạ Tiểu Nịnh đứng tại chỗ, nhìn Mộ Đình Tiêu đứng ở cách đó không xa không ngừng gọi điện thoại cho trợ lý của anh, người đại diện, cùng với vệ sĩ của anh.

Cô lúc này mới dần dần nhận ra một manh mối tới ——

Tin tức Mộ Đình Tiêu ở chỗ này ăn cơm bị lan truyền, người ở bên ngoài đều là các fangirl của anh.

Hơn nữa với tư cách ‘ người phụ nữ xa lạ’ trong vụ scandal này, cô chỉ cần vừa đi ra ngoài, khả năng sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, bị ném trứng gà, ném cà chua khả năng vẫn còn là nhẹ.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi một trận đau đầu.

Bị lộ ra? Mấy người bị mù sao? Rõ ràng bên người cô còn có một Tề Hàng nữa a, làm sao lại thành hai người bọn họ một mình cùng đi ăn cơm trưa chứ?

Những người này thật đúng là chỉ xem náo nhiệt, không hỏi chân tướng a!

"Cái kia, tôi cảm thấy tôi có thể giải thích ——" cô đối với Mộ Đình Tiêu vừa mới mở miệng, đã bị anh làm động tác tay ra hiệu ngăn lại, ý bảo cô trước hết không cần nói chuyện.

Anh còn ở liên lạc điện thoại với các vệ sĩ ở phía bên kia, "Mang nhiều người tới đây một chút…… Đúng, không sai……"

Mười mấy phút sau, Mộ Đình Tiêu mới kết thúc trò chuyện, đi đến trước mặt Hạ Tiểu Nịnh, nhẹ nhàng mà nhìn cô, "Thật xin lỗi."

"…… Anh nói quá lời rồi. Tôi cũng không nghĩ tới sẽ như vậy."

"Lát người đại diện của tôi đến, tôi sẽ từ cửa chính rời đi, cô ở chỗ này trước không nên đi ra ngoài. Chờ bên ngoài anh tĩnh lại rồi rời đi." Anh đưa ra một lời khuyên hợp lý nhất.

Bởi vì Mộ Đình Tiêu, ba chữ này đại diện cho danh lợi, địa vị, nhưng cũng đại diện cho những người ác ý đó công kích, phỏng đoán, cùng ngờ vực vô căn cứ.

Anh không muốn làm cô bị lộ ra một cách thô bạo như vậy, bởi vì chính mình mà làm mất đi cuộc sống đơn giản và trong sáng của cô.

Hạ Tiểu Nịnh căn bản không có suy nghĩ nhiều, anh vừa nói xong, cô liền gật đầu, "Không thành vấn đề. Anh chú ý đến an toàn."

Giờ này phút này cô cũng nhất định phải chăm sóc bản thân mình, không thể gây ra thêm cái rắc rối, tai tiếng gì cho ân nhân của mình nữa.

"Được." Anh nhẹ nhàng sờ lên cái đầu nhỏ của cô, khẽ thở dài, "Lần sau, tôi lại mời cô đi ăn cơm. Chỉ có tôi với cô. Được không?"

"Ừm?"

Hạ Tiểu Nịnh trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy bàn tay của anh đi qua sợi tóc, lại cọ qua da đầu, cảm giác thật sự quá mức tê dại.

Động tác nhỏ như vậy, không phải chỉ có tình nhân mới có sao?

Cô cắn môi, nhẹ nhàng mà đối mặt với ánh mắt sâu thẳm của anh, đôi má nóng lên.

Mộ Đình Tiêu còn muốn nói cái gì đó, điện thoại cũng đã vang lên.

Là người đại diện đã đến rồi, chờ anh ở ngoài cửa.

Bọn vệ sĩ cũng đã bày trận sẵn sàng, không thể trì hoãn thêm được nữa.

Anh thở dài một tiếng, chỉnh lại tóc mái mỏng manh đang loạn của cô, " Đồ ngốc nhỏ, lần sau gặp."

Giọng nói rơi xuống đất, trong không khí, cũng chỉ còn lại một chút nhiệt độ của anh.

Mộ Đình Tiêu kéo cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài tiếng thét chói tai ngay lập tức nổi lên bốn phía ——

"Tiêu gia, I love you!!"

"A a a a! Mộ Đình Tiêu, anh không thể yêu đương!!"

"Thật đẹp trai a, tôi muốn ngất xỉu!!"

Đinh tai nhức óc.

Các cô thực sự ngưỡng mộ với thích Mộ Đình Tiêu, nhưng…… Cũng thực sự mà sẽ đem bất kể người phụ nữ nào xung quanh người Mộ Đình Tiêu đều xem thành kẻ thù.

Fans hâm mộ, là một sự tồn tại đáng yêu cũng rất đáng sợ.

Mộ Đình Tiêu sau khi ra ngoài đối với những người kia mỉm cười, sau đó đã bị bọn vệ sĩ vây quanh xe.

Chỉ để lại một chuỗi khói xe ô tô, cùng với những người hâm mộ chưa thỏa mãn đuổi theo xe.

Các cô đều yên lặng nhìn theo một hướng, như thể hoa hướng dương đang đuổi theo ánh sáng mặt trời, ngay cả khi xe đã biến mất cũng còn chưa có

phục hồi lại tinh thần.

Hạ Tiểu Nịnh lặng lẽ ở phía sau cửa sổ nhà hàng nhìn ra bên ngoài, xác định Mộ Đình Tiêu đã đi xa, cô mới thở dài một hơi, chuẩn bị rời khỏi chỗ này đi tìm Tề Hàng trở về trang viên.

Kết quả mới vừa kéo cửa ra, bỗng nhiên đã bị bên ngoài người hâm mộ nào đó thấy được.

Đối phương mắt mở to tròn, "Cô…… Cô

…… Mọi người mau nhìn, cô ta sẽ không phải là cái người phụ nữ cùng Tiêu gia ăn cơm kia chứ?"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thiếu gia, cứu mạng a!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Trên thực tế, bức ảnh chụp lém trên hot search Weibo chụp thật sự rất mờ, căn bản không thể nhìn ra được rốt cuộc là ai.

Nhưng chỉ bằng phỏng đoán, mọi người nhanh chóng mà xúm lại cô, lập tức lộ ra ánh mắt không có ý tốt, bắt đầu đối với bình phẩm từ đầu đến chân, khinh bỉ cùng khinh thường.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lộp bộp một tiếng, "Các người nhận nhầm người rồi, bye bye!"

Nói xong liền buông then cửa ra, nhanh chóng chạy vào phía bên trong toilet nhà hàng, ý định tránh đi một chút trước.

Cô cũng không muốn bị những mấy người phụ nữ điên rồ đó ăn tươi nuốt sống!

Nhưng cô đã chạy chậm, không có Mộ Đình Tiêu, những người phụ nữ này sẽ càng thêm điên cuồng, mọi người không hẹn mà cùng nhanh chóng chen vào nhà hàng, vây quanh ở bên ngoài cửa toilet bị khóa trái, điên cuồng gõ cửa, ào ạt giống như cá mòi đóng hộp xông đến bên trong.

Người phụ trách nhà hàng cùng các nhân viên đều chạy tới khuyên can, nhưng bọn họ quá đông, căn bản không có biện pháp lay động họ cả.

Hạ Tiểu Nịnh chống đỡ cánh cửa, cả người nhanh hỏng mất.

Cô không muốn làm Thiên vương tẩu gì cả, thật sự, một chút đều không muốn!

Nhưng lời này nói ra bên ngoài, đoán chừng đám fangirl bọn họ chẳng những không tin, ngược lại sẽ đem cô xé đến thảm hại hơn!

Cánh cửa mau chóng chống cự không nổi, mắt thấy liền sắp bị mở ra, cô trong cái khó ló cái khôn, chạy nhanh đến phía cửa sổ toilet bên.

Cửa sổ nơi này không lớn, nhưng có lẽ là cũng đủ cho cô chui ra đi.

Kéo thùng rác đến bên cạnh, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đứng lên trên, vén rèm cửa lên cửa liền chui ra bên ngoài.

Khuỷu tay cố sức mà chen ra ngoài, kéo khung cửa sổ, liều mạng nhảy ra bên ngoài, ai ngờ mới vừa chui ra đi một nửa liền……bị kẹt.

Cái cửa sổ này nhỏ hơn so với những gì cô vừa nhìn thấy, rất nhỏ.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Muốn lui về, càng thêm khó khăn.

Cô ở mắc kẹt ở giữa tường giống y như con giun quằn quại, khóc không ra nước mắt phát hiện nơi này vậy mà đối diện với đại lộ.

Mà một chiếc xe màu đen Rolls-Royce trùng hợp ở ven đường dừng lại.

Phong Thanh Ngạn vừa xuống xe, liền thấy được tư thế quỷ dị giữa không trung, biểu tình thống khổ Hạ Tiểu Nịnh……

Anh mặc áo vest màu xám đậm ám mây, đẹp trai cao ngất, cô lại…… chật vật như thế này.

Tầm mắt hai người ở không trung bất ngờ mà va chạm nhau một chút, cô lập tức quay đầu nhìn bầu trời, giả vờ không nhìn thấy được anh.

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng thu hồi tầm mắt, đi tới, "Hạ Tiểu Nịnh."

"À?" Hạ Tiểu Nịnh cúi đầu, "Thật là đúng dịp a, thiếu gia! Anh cũng tới nơi này ăn cơm?"

Giả bộ được còn rất tốt. Phong Thanh Ngạn cười lạnh, "Người yêu của cô đâu?"

"Cái gì mà người yêu với không người yêu! Nói khó nghe như vậy!" Hạ Tiểu Nịnh thở phì phì.

"Anh ta không tới cứu cô à?"

Phong Thanh Ngạn trên đường tới đã nhìn thấy tin tức, biết Mộ Đình Tiêu đã rời đi.

Hạ Tiểu Nịnh bị anh đâm một nhát, cũng không cam lòng yếu thế mà đáp trả trở lại, "Tôi ghé vào nơi này ngắm phong cảnh mà thôi! Cần ai tới cứu tôi?"

"Ah…… Ngắm phong cảnh……" Phong Thanh Ngạn âm cuối kéo dài, "Phía trên không khí như thế nào?"

"…… Rất, rất tốt!"

"Vậy cô từ từ ngắm, tôi sẽ không quấy rầy. Tạm biệt." Phong Thanh Ngạn rất hiếm khi nói lời tạm biệt với cô, cử chỉ có thể nói hoàn mỹ.

Nói xong anh liền xoay người, ưu nhã mà đi về phía xe của mình.

Trong lòng, yên lặng mà đếm, một, hai, ba……

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô mở to hai mắt nhìn, liều hết sức lực từ khi sinh ra để thoát ra khỏi cửa sổ, cô thề, chờ khi thoát ra ngoài chuyện thứ nhất chính là cho vào trong đồ ăn của anh thuốc trừ sâu DDVP, cho thuốc độc chuột liều mạnh, cho thạch tín!

Độc chết anh!

Nhưng mặc dù đã căng đến giống như con cá vàng, cô vẫn là không thể nào từ bên trong đó thoát ra……

Phía sau cửa cũng đã bị đẩy ra, cánh cửa ầm ầm ngã xuống đất, phát ra tiếng vang lớn, như thể âm thanh của tử thần.

Hạ Tiểu Nịnh cẳng chân đạp loạn, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, kêu to lên, "Thiếu gia, cứu mạng, uhuhu——"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Mona Tiểu Nịnh mỉm cười

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Phong Thanh Ngạn bước chân dừng lại tại chỗ, lại không có quay đầu lại, "Cứu cô? Tôi nhận được cái gì?"

"……"

Cái này là nhân lúc cháy nhà mà đi cướp của, khốn khiếp!

Hạ Tiểu Nịnh nhịn rồi lại nhịn, chỉ có thể đôi mắt trông mong mà nhìn anh, "Anh nói phải làm sao bây giờ?"

"Đáp ứng một yêu cầu của tôi, bất kể là cái gì, cô đều phải làm được."

Anh như thể đã sớm chuẩn bị xong, cũng chỉ chờ cô mở miệng xin anh.

"……" Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, không nói chuyện.

"Cô có mười giây thời gian suy xét."

"Tôi không ——"

"Tám giây."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh còn muốn giãy giụa lại lần nữa, nhưng phía sau lưng không biết móng vuốt của ai trực tiếp kéo xuống một chiếc giày của cô, sợ tới mức cả người cô run lên, "Tôi tôi tôi đáp ứng! Tôi nguyện ý! Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, tôi đều đáp ứng anh!"

"Giết người phóng hỏa? Cô có phải đánh giá cao chỉ số thông minh của mình rồi hay không?"

"Anh!!"

Phong Thanh Ngạn xoay người, đối mặt với cô, "Thức thời sớm một chút cũng chẳng phải có nhiều chuyện như vậy?"

Nói xong, anh còn lấy ra điện thoại của mình quơ quơ ở trước mặt cô.

"Anh có ý gì?" Hạ Tiểu Nịnh hỏi.

"Vừa rồi lời cô nói tôi đều đã ghi âm, về sau, không cho phép chống đối."

"……"

Tên gian thương này!

Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, "Được được được, cứu tôi trước a, a ——"

Một chiếc giày khác cũng bị túm mất!

Phong Thanh Ngạn búng tay một cái, không biết từ nơi nào chui ra thật nhiều vệ sĩ, bọn họ đồng loạt mà vọt vào nhà hàng, rất nhanh mà đem những người kia ném ra ngoài.

Lại suy nghĩ các loại biện pháp để đưa Hạ Tiểu Nịnh xuống dưới.

Chỉ có điều cô kẹt đã quá chặt, cho nên lúc xuống dưới, trên người còn treo một khung cửa sổ bằng gỗ, thoạt nhìn không hiểu sao mà…… Buồn cười.

Tề Hàng vừa mới đến, vừa thấy cảnh này lập tức phản ứng lại, "Thiếu gia, Tiểu Nịnh, hai người đang chơi cosplay? Nào, Tiểu Nịnh, mau làm Mona Lisa mỉm cười cho tôi đi!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng uể oải, sắp bạo phát, hung hăng liếc mắt nhìn anh một cái, "Mau nghĩ cách giúp tôi đem cái khung này lấy xuống a!"

"……" Tề Hàng nhìn cô, lại nhìn Phong Thanh Ngạn.

Người kia hơi hơi gật đầu, lúc sau, anh mới dám chạy vào nhà hàng mượn công cụ tới, giúp Hạ Tiểu Nịnh mở khung cửa sổ ra.

"Lên xe."

Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt phân phó, sau đó xoay người đi trước.

Hạ Tiểu Nịnh cay đắng mà đi theo phía sau anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn cuối thấp xuống, chuyện mất mặt như vậy, cô thật sự không cách nào nhớ lại lần thứ hai!

Lên xe, Phong Thanh Ngạn căn dặn tài xế quay về trang viên, sau đó liền lười biếng mà dựa vào ghế sau, "Cô ban ngày nếu như rảnh rỗi như vậy, không bằng bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày giữa trưa bữa trưa của tôi cô tới phụ trách đi!"

Anh vì cái gì bỗng nhiên nói như vậy?

Chẳng lẽ đây là cái chuyện kia anh muốn mình đáp ứng ư?

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lập tức khoan khoái, ánh mắt phát sáng mà nhìn về phía anh, "Được a được a, không thành vấn đề! Tôi nhất định sẽ chuẩn bị tốt cho anh! Cho anh mỗi ngày ăn đến no nê, nửa tháng lên mười cân!"

Phong Thanh Ngạn mắt đen nhíu lại, thấy cô bộ dáng ân cần như vậy, sẽ không phải là hiểu sai ý của anh a?

"Đây chỉ là bổn phận công việc của cô. Không cần biểu hiện kinh hỉ đến như thế."

"……" Hạ Tiểu Nịnh giống như bị đấm một quyền, cả người đều ngốc, "ý anh là gì?"

"Tôi vừa mới nói cái yêu cầu kia, lần khác tôi sẽ nhắc lại."

"……" Hạ Tiểu Nịnh không vui vẻ mà mếu máo, "Không thể thoải mái một chút sao?"

"Ah, cô thích tốc chiến tốc thắng." Phong Thanh Ngạn nói.

"Vậy cũng tốt hơn trên đỉnh đầu lúc nào cũng treo thanh kiếm, không biết chính mình khi nào sẽ bị anh chỉnh mạnh chết a!"

"Chỉnh chết?" Phong Thanh Ngạn bàn tay khẽ bóp, ấn chặt xuống đầu vai cô, đem cả người cô kéo qua, môi mỏng tới gần cánh môi cô, "Chỉnh không chết cô, bởi vì……"

Thanh âm ái muội nhẹ như lông chim, tê dại mà trêu chọc qua đầu quả tim của cô, làm xương cốt người ta như nhũn ra……

_____

(Bão_1)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 131: Lòng thiếu gia, như kim dưới đáy biển

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Tâm như có con chim nhạn bay qua trên mặt nước, nhẹ nhàng chạm một chút, tạo nên những làn sóng dao động……

Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm môi mỏng gợi cảm khẽ nhếch của anh, trái tim nhỏ cứ bùm bùm giống như nai con chạy loạn, "Anh, anh……"

Phong Thanh Ngạn tay chỉ cằm cằm của cô, mắt đen híp lại, từng chút lại từng chút mà đến gần cô ——

Hạ Tiểu Nịnh sợ tới mức mở miệng: "Phong Thanh Ngạn! Sĩ khả sát bất khả nhục (*giết thì giết đại đi đừng có mà làm nhục) a!"

Nói xong, cô nhanh chóng ngậm miệng lại.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt chợt lạnh, vừa rút lui tay, lại để cho Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa tự ngã ở xuống.

Anh thoạt nhìn nửa là chán ghét, nửa bỏ rơi mà đẩy cô ra, giọng nói lạnh lùng, "Bởi vì cô là Tiểu Cường (*gián) đánh không chết, cho nên không dễ dàng chết như vậy! Nhưng mà cô yên tâm, tôi cũng sẽ không dễ dàng mà buông tha cô!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh ngồi lệch sang một bên, nhìn chằm chằm anh trong một giây đồng hồ có thể trở nên lạnh lùng, trong lòng gào thét một vạn lần không thể hiểu được.

Chơi cô đúng không?

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, có bản lĩnh chờ xem!

……

Kế tiếp toàn bộ hành trình, Hạ Tiểu Nịnh đều không có nói thêm một chữ nữa.

Ngay cả hơi thở cũng đều khống chế được vô cùng tốt, cố gắng giảm xuống cảm giác tồn tại của mình, miễn cho lại bị ác ma đùa giỡn.

Người đàn ông quá giảo hoạt, quá gian trá, lại có độc, làm bất cứ chuyện gì đều không đoán được, cô cũng không muốn mình tuổi còn trẻ đã bị anh chỉnh cho chết.

Xe ngừng ở cửa trang viên.

Hạ Tiểu Nịnh lập tức mở cửa xe đi xuống, không chút do dự đi đến căn phòng nhỏ của mình bên kia.

"Đứng lại." Phong Thanh Ngạn lặng lẽ mở miệng.

"Thiếu gia còn có gì căn dặn không? Nếu như không có, tôi muốn đi nghỉ ngơi."

Rốt cuộc bị kẹt ở trên cửa sổ WC, loại chuyện này trải qua một lần, là cần thời gian rất lâu mới chữa trị nội tâm bị thương của mình.

"Cơm trưa tôi chưa ăn, đi nấu ăn cho tôi." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà nói.

"Hiện tại đã qua giờ cơm!" Hạ Tiểu Nịnh kiên định mà cự tuyệt.

"Đi làm phần hai người, tôi với cô cùng nhau ăn."

"…… Tôi đã ăn no rồi."

"Lúc trước cô ăn không tính."

"…… Anh dựa vào cái gì——"

"Tiểu Nịnh!" Một bên quản gia xem tình hình không đúng, lập tức kéo Hạ Tiểu Nịnh đi vào trong phòng bếp.

"Thiếu gia buổi trưa rất hiếm khi trở về, sai cô đi nấu ăn thì cô cứ nấu, cô cũng đừng có từ chối."

"……"

Vậy cô còn có lẽ cảm thấy thật là vinh dự phải không?

Nhớ tới lúc ở trên xe bị anh choi, một màn kia, cô cũng cảm thấy hơi bực bội.

Nhưng ở dưới ánh mắt cầu xin của Cao Bá, cô vẫn là cầm lấy nồi, sau đó mở tủ lạnh ra.

Bên trong có đầy đủ hết nguyên liệu nấu ăn tươi mới nhất, đang được tầm mắt quản gia chú ý tới, cô cũng không có thể có cái động tác gì mờ ám.

Chẳng mấy chốc, sắc hương vị đều đầy đủ, hải sâm nấu cùng rượu vang đỏ, rau xào, cùng với canh gà đều đã làm xong.

Quản gia phụ trách đưa tới nhà ăn, mới vừa đặt xuống, chỉ thấy Phong Thanh Ngạn nhìn về phía Hạ Tiểu Nịnh lạnh lùng hất cằm một chút, "Lại đây ngồi. Ăn."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh ấn ấn vào cái bụng còn chưa có hoàn toàn tiêu hóa hết cơm trưa, căng da đầu ngồi qua đó.

Ở chỗ nào là đang ăn cơm?

Rõ ràng chính là đang trừng phạt cô!

Nhưng mà cô không trêu chọc anh, chu dù kẹt ở trên cửa sổ, người mất mặt cũng chính là cô mà!

Thật không biết người đàn ông này đang giận cái khỉ gì.

Thật là lòng thiếu gia, như kim dưới đáy biển.

Cô yên lặng mà lay hạt cơm trong chén, đang ăn được không còn gì luyến tiếc, trước mắt bỗng nhiên có một miếng hải sâm.

Phong Thanh Ngạn bình thản ung dung mà đem hải sâm bỏ vào trong chén của cô, động tác như là đang ném thức ăn cho cô, "Ăn một miếng, bồi bổ

đầu óc.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh ngồi thẳng một chút, sắc mặt không thay đổi mà dùng cơm lấp vùi miếng hải sâm kia, lại gắp một cái chân gà ’săn sóc’ mà bỏ vào trong chén anh, “Thiếu gia, nghe nói ăn nhiều chân gà sẽ nhanh giàu, anh đừng khách khí, hai cái đều là của anh!”

“Cô tương đối nghèo, vẫn là cô thích hợp ăn cái này!” Phong Thanh Ngạn không chút do dự đem chân gà ném vào trong bát cô.

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Đang chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, điện thoại cô bỗng nhiên vang lên.

Màn hình cuộc gọi hiện lên ba chữ —— Mộ Đình Tiêu.

_____

(Bão_2)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 132: Chỉ cho phép vào, không cho phép ra

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Anh ấy an toàn về đến nhà rồi sao? Hạ Tiểu Nịnh nghĩ hỏi chuyện này trước mặt nhiều người như vậy thì không tốt, vì thế đứng lên, nhìn vào trong phòng bếp.

“Thiếu gia, tôi ăn no rồi, anh dùng từ từ.”

Cô ném xuống những lời này, nhanh chóng mà chạy ra.

Phong Thanh Ngạn hơi rũ mắt, ánh mắt ý vị thâm trường mà xẹt qua bóng lưng nhỏ vội vã nói rời đi kia.

Lén lút nghe điện thoại, muốn cũng biết là ai gọi tới.

Hạ Tiểu Nịnh chạy vào trong phòng bếp, đóng cửa lại mới nhấn nghe điện thoại, “Tiêu gia.”

“Cô đi ra có an toàn không?” Mộ Đình Tiêu hỏi thẳng vào vấn đề.

“Đã ra. Mọi thứ đều thuận lợi.”

Cô bỏ qua đoạn bị kẹt ở cửa sổ kia không đề cập đến.

“Buổi trưa thật sự xin lỗi. Buổi tối tôi ở phim trường, muốn ăn Tiramisu cô làm, có thể chứ?”

“Buổi tối? Khi nào?” Cô không biết mình còn có thể xin nghỉ phép hay không.

“9 giờ.”

“Vậy thì không thành vấn đề.”

Sau giờ ăn tối, cô liền tương đối tự do hơn nhiều.

“Được, tôi gửi địa chỉ cho cô, chúng ta gặp ở phim trường.”

Mộ Đình Tiêu cúp điện thoại, khóe mắt với đuôi lông mày như trước vẫn còn ý cười ấm áp, khiến cho trợ lý mới số 3 xem đến choáng váng, “Tiêu gia, vui vẻ như vậy, là có chuyện tốt gì sao?”

“Không có gì.” Mộ Đình Tiêu thu hồi điện thoại, trong mắt ý cười trở nên nhạt dần, “Chuẩn bị quay đi.”

“Vâng.”

……

Nghe điện thoại xong, Hạ Tiểu Nịnh tính toán một chút thời gian công việc đêm nay, sau đó đi đến nhà ăn.

Ngoài ý muốn phát hiện Phong Thanh Ngạn vẫn còn ở đó, mà trước mặt anh đồ ăn trên đĩa đều đã hết sạch rồi.

Cô mấp máy môi, giả vờ như không thấy anh mà đi qua bên cạnh.

“Đợi đã.” Phong Thanh Ngạn sắc mặt trầm lạnh, “Đêm nay tôi hẹn khách tới ăn cơm, chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút. 8 giờ bắt đầu ăn.”

Đêm nay?

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, “Cái kia, có thể bắt đầu ăn sớm hơn một chút không? 7 giờ thì thế nào?”

“Không thể.” Phong Thanh Ngạn biểu tình càng thêm đông lạnh, khuôn mặt không vui.

“Vậy 7 giờ rưỡi thì sao?”

Cô thử cùng anh thương lượng.

Dù sao đã đáp ứng chuyện Mộ Đình Tiêu rồi, không thể lại đổi ý.

“Là cô trả tiền lương cho tôi sao?” Phong Thanh Ngạn hơi thở cao lạnh.

“……” Hạ Tiểu Nịnh siết chặt nắm tay, “Vậy 8 giờ tôi sẽ chuẩn bị tốt tất cả các món ăn tối.”

“Ah, đã quên nói cho cô biết,” Phong Thanh Ngạn ném giấy ăn xuống, “Đêm nay vị khách này rất quan trọng. Cho nên lúc dùng bữa tối, cô cũng phải ở bên cạnh, để có thể thỏa mãn các nhu cầu về khẩu vị của khách.”

“……” Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc xác định anh đây là đang làm khó mình, nóng tính lập tức liền nhảy lên tận ót, “Còn chưa có gặp qua nhà nào đối với đầu bếp có loại yêu cầu này! Tôi không chấp nhận! 8 giờ bắt đầu nấu ăn, dọn xong đồ ăn, tôi còn có việc riêng muốn làm! Thứ cho không phụng bồi!”

Nói xong, cô trực tiếp đi ngang qua anh, căn bản không để ý tới sắc mặt anh hiện tại có bao nhiêu khó coi.

Dựa vào cái gì đối với cô đưa ra loại yêu cầu này? Quả thực là đang hạn chế cuộc sống tự do của cô!

Cô cũng lại không phải nô lệ của anh, ăn cơm còn phải ở cùng!

Quá phận!

Phong Thanh Ngạn đứng nguyên tại chỗ, trong mắt dần dần mà thấm ra một cổ hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi……

“…… Thiếu gia……” Lão Cao ở bên cạnh nhìn đám mây đen trên đầu Phong Thanh Ngạn không di chuyển, chỉ có thể đánh bạo mà tiến lên, thật cẩn thận hỏi thăm, “Đêm nay cần tôi về nhà cũ mượn một ít người tới đây hỗ trợ một tay không?”

“Không cần. Để cô ấy một mình chuẩn bị. Mặt khác,” Phong Thanh Ngạn chuyển lời nói, vô cùng cường thế mà ra lệnh, “Từ giờ trở đi, trang viên nhà này chỉ cho vào không cho phép ra. Đặc biệt là đêm nay, ngay cả khi chỉ là một mảnh bồ công anh cũng không cho phép bay ra khỏi cổng lớn! Nếu không tôi chỉ có hỏi mình ông!”

_____

(Bão_3)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Cô là cái gì?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Vào ban đêm.

Đèn đường thắp sáng trong trang viên bên bờ biển, như viên minh châu.

Đám người hầu mỗi người đều đã sẵn sàng đón tiếp, ngay cả trên quần áo dính một chút bụi cũng đều không cho phép, phải bảo đảm trạng thái tốt tới đón tiếp khách.

Hạ Tiểu Nịnh bận việc mất một buổi trưa, cuối cùng lúc 7 giờ chuẩn bị xong tất cả các nguyên liệu, bắt đầu nấu ăn.

8 giờ.

Ngoài cổng lớn một chiếc xe đậu bên ngoài, người hầu nghênh đón Bạch Nhu Gia bước vào nhà ăn.

Trùng hợp lúc này Hạ Tiểu Nịnh cũng bắt đầu mang thức ăn lên.

Cô đánh giá một chút, phát hiện Bạch tiểu thư - Bạch Nhu Gia so với trên TV thượng còn đẹp hơn, một thân quần áo Chanel, áo màu xanh ngọc, chân ống dài, khí chất, trí thức ưu nhã.

Đặc biệt là chiếc kẹp tóc vô cùng đẹp mắt kiểu Pháp cùng với búi tóc, hoa tai ngọc trai lấp lánh, càng làm cho cô lộ ra vẻ đẹp dịu dàng và ôn hòa.

Nhưng kỳ lạ chính là, rõ ràng Phong Thanh Ngạn đã nói qua vị này chính là khách quan trọng, nhưng anh vẫn không có tự mình xuống dưới tiếp đón.

Bắt đầu từ buổi chiều bắt, anh vẫn luôn ở thư phòng trên tầng một mình làm việc.

Thậm chí bây giờ Bạch Nhu Gia cũng đã ngồi xuống, cũng không gặp một động tĩnh gì trên cầu thang.

Hạ Tiểu Nịnh dọn xong món ăn, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, trở lại phòng bếp.

A Tú cùng mấy người giúp việc tụm lại cùng nhau khe khẽ nói nhỏ, "Nghe nói vị Bạch tiểu thư này trước kia ở nước ngoài đã cùng với tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư quan hệ vô cùng tốt đấy, cho nên bọn họ cũng giống như không bài xích cô ấy."

"Thật sự?"

"Nói không chừng cô ấy đúng thật là có thể trở thành phu nhân của chúng ta……"

"A Tú," Hạ Tiểu Nịnh tính tính thời gian sắp gần hết, tắt lửa đi, gọi cô lại đây, "Cái súp này hầm lâu một lát, sau đó mang đi ngoài đi."

"Cô muốn đi thật à? Tôi nghe nói thiếu gia hôm nay hạ lệnh cấm không được đi ra ngoài đấy! Cô——"

"Không nói nữa. Tôi đi đây."

Hạ Tiểu Nịnh tháo tạp dề xuống, không chút do dự đi ra ngoài.

Đã thời đại nào rồi, còn hạ lệnh cấm đi ra ngoài? Cô cũng không phải bán mình đến chỗ này!

Đi ra đại sảnh, đi vào trong hoa viên, cô một đường thông suốt không bị ngăn cản, ngay cả nửa cái bóng người cũng không thấy.

Cái gì mà lệnh cấm, rõ ràng chính là phô trương thanh thế a! Khinh thường mà chép miệng, cô trực tiếp đi về phía cổng lớn.

Kết quả chân trước mới vừa bước ra, liền nhìn thấy Phong Thanh Ngạn đứng ở trước mặt, đôi tay khoanh trước ngực, lạnh lùng mà nhìn cô.

"……"

Người không phải đang ở thư phòng sao? Như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở chỗ đó, một chân còn ở bên trong cửa, trong lúc nhất thời bước ra có vẻ quá kiêu ngạo, thu hồi lại có vẻ quá kinh sợ.

Hai người mắt to trừng mắt lớn.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt sắc bén như hàn băng, chân dài bước về phía trước một bước, chế trụ cổ tay cô rồi liền đem người trở lại hoa viên.

"Khách vừa mới tới, cô như thế nào có thể đi vậy?" Anh lạnh lùng thốt.

“Này, đồ ăn tôi đã dọn đủ.” Hạ Tiểu Nịnh tay giãy giụa không thoát ra được, chỉ có thể tức muốn hộc máu mà hét lên với anh, “Ngược lại là anh, khách tới, anh còn ở chỗ này làm cái gì?”

Phong Thanh Ngạn không có quay đầu lại, kéo mạnh tay cô, rời đi hơn mười mấy mét, mới buông tay cô ra, “Xem ra cô đem lời tôi nói như gió thoảng bên tai?”

Anh đứng ở nơi đó, thân hình cao lớn, tràn ngập cảm giác áp bách, làm người ta cực kỳ không được tự nhiên.

“Tôi nói có việc phải làm! Đồ ăn đã dọn đủ, bây giờ cũng không phải thời gian làm việc của tôi!”

“Có việc?” Anh liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng, “Vội vàng đi đưa bánh kem cho Mộ Đình Tiêu sao?”

Hạ Tiểu Nịnh đồng tử có chút co rụt lại, không rõ anh là làm sao mà biết được.

Phong Thanh Ngạn sắc mặt càng thêm đông lạnh, “Người ta chính là ảnh đế chạm tay cũng có thể bỏng, mỗi ngày hốt bạc, còn cô? Cô là cái gì?”

_____

(Bão_4)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 134: Mắc mớ gì đến anh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

“……”

Hạ Tiểu Nịnh nghe được sững sờ.

Đây là đang châm chọc cô, nói cô không xứng làm bạn với những người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp như bọn họ sao?

Cho nên, anh mới có thể không vui như vậy?

Người đàn ông này thật đúng là tự đại, kiêu ngạo, hơn nữa còn không nói đạo lý!

“Trả lời câu hỏi của tôi! Cô là cái gì?” Sắc mặt anh căng đến gắt gao, “Có lẽ cô tạm thời đã quên, cô cảm thấy anh ta đem cô đưa tới tầm cao thấy được phong cảnh rất đẹp! Nhưng mà tôi nhắc nhở cô Hạ Tiểu Nịnh, cô chỉ là một đầu bếp nhỏ sống yên phận ở Phong gia! Không cần trèo cao như vậy, bằng không sẽ ngã rất thảm!”

Lại nhiều lần lấy cái gọi là tầng lớp ra nói chuyện, cảm thấy cô chẳng qua là một con sâu, con kiến nhỏ nhoi.

Đại thiếu gia Phong gia này ánh mắt nhìn người thật đúng là đủ cao.

Nhưng mà cô không thể lọt vào mắt anh, lại liên quan gì đến Mộ Đình Tiêu người ta chứ? Anh cho rằng khắp thiên hạ đàn ông đều thích lấy thân phận địa vị áp người sao?

Hạ Tiểu Nịnh cuối cùng cũng nghe đến tức giận, “Tôi trèo cao được hay không cũng không cùng anh - Phong đại thiếu gia có quan hệ gì đâu? Người ta ảnh đế sẵn lòng làm bạn với tôi, đó cũng là giữa tôi với anh ấy, chuyện hai người chúng tôi!”

Một hơi hét lên trở về, cô cảm thấy thoải mái một ít, nhưng Phong Thanh Ngạn sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp không có ý định tiếp tục cái đề tài này, xoay người lại lần nữa chạy tới phía ngoài cửa.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một lực rất lớn.

Phong Thanh Ngạn đi đến ấn bả vai cô xuống, lại chỉ kịp bắt được túi xách của cô.

Kéo ra, túi xách lập tức từ trong tay cô lấy ra, rơi trên mặt đất, đồ bên trong rơi lả tả đầy đất.

"Túi của tôi!" Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày, nhanh chóng cúi người xuống nhặt đồ.

Phong Thanh Ngạn cũng kinh ngạc nửa giây, ý anh vốn cũng không phải là như thế.

Chính là đồ trong túi quá nhiều.

Có gương của cô, son dưỡng môi, kem dưỡng da tay, điện thoại, ghi chú về công thức nấu ăn…… Thậm chí còn có cả tấm ảnh 5 năm trước khi cô nằm ở phòng bệnh cùng thần chết vật lộn, cô y tá nhỏ đưa cho cô bức ảnh có chữ kí của Mộ Đình Tiêu…… Chính là khi đó, bọn họ nói cho cô biết, là Mộ Đình Tiêu cứu được cô.

Gió đêm thổi, cuốn bức ảnh kia bay lên, lập tức bay đến trên nhánh cây bên cạnh.

"Ảnh chụp ——" Hạ Tiểu Nịnh chạy tới, không màng tất cả muốn trèo lên trên cây vân sam cao kia.

Phong Thanh Ngạn vừa rồi cũng thấy được người trên ảnh chụp, thấy cô để ý như thế, ánh mắt càng là lạnh như băng, "Cô là bao nhiêu tuổi? Còn học người ta truy tinh (*theo đuổi ngôi sao)? Cô không biết cảm thấy xấu hổ sao?"

"Anh mới truy tinh! Tôi đối với Mộ Đình Tiêu, căn bản không phải đơn giản là truy tinh như vậy!"

Hạ Tiểu Nịnh ngực giống như châm một ngòi thuốc nổ mà khó chịu.

Mộ Đình Tiêu là ân nhân cứu mạng của cô, mức độ biết ơn này, lớn hơn nhiều so với sự mê hoặc của các ngôi sao.

Đối với cô mà nói, chỉ cần Mộ Đình Tiêu yêu cầu không quá phận, không liên quan đến điểm mấu chốt của cô, cô đều sẽ hết sức mà đi báo đáp anh.

Bởi vì không có ai biết 5 năm trước bị vùi lấp ở dưới đống đổ nát đó, đến tột cùng có bao nhiêu tuyệt vọng……

Hung hăng mà cắn môi, vành mắt cô đỏ ngầu, tay chân lại lần nữa dùng sức mà trèo lên trên cây, phát hiện chính mình trèo không cao hơn được, còn định lấy cái thang bên cạnh của người làm vườn, ý định bắc thang đứng lên trên.

Gió đêm cuốn qua, lại thổi bức ảnh mắt vừa nhìn thấy kia đi mất rồi……

Cái thang còn không có dựng vững vàng, Hạ Tiểu Nịnh đã bắt đầu trèo lên trên phía trên.

Phong Thanh Ngạn ấn đường nhanh chặt lại, hung hăng quát lớn, "Xuống dưới! Cô không muốn sống nữa sao?"

Hạ Tiểu Nịnh lại không có dừng lại một chút, tiếp tục dùng tay chân mà trèo lên.

Cái thang lung lay sắp đổ, cô đứng ở phía trên, cố gắng mà nhón mũi chân, vươn tay đi lấy bức ảnh kia ——

_____

(Bão_5)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tôi rất thích, có thể chứ?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"Cô điên rồi sao?" Phong Thanh Ngạn ngực nhắc đến, đã suy nghĩ trước khi hành động, người nhanh chóng vọt đến bên cô, đỡ cây thang, "Ngã xuống cô sẽ gãy xương! Cô không phải truy tinh, vậy cô…… thích anh ta sao?"

Anh nghiến răng nghiến lợi nói được, cuối cùng, lại giống như mang theo một tia bất đắc dĩ than thở……

“Vâng, tôi thích! Tôi rất thích! Có thể chứ?”

Theo anh nói như thế nào cũng tốt, cô bây giờ muốn lấy về là bức ảnh làm bạn với ở trên giường bệnh, chiến đấu cùng thần chết vô số lần!

Hạ Tiểu Nịnh cũng lớn tiếng mà hét trở lại, nhưng tay vẫn là với không tới bức ảnh kia, nước mắt cô cũng bỗng chốc chảy xuống một chút.

Từng giọt từng giọt một mà rơi xuống, rơi xuống ở trên mu bàn tay của anh.

Phong Thanh Ngạn sửng sốt.

Nhìn ở nước trên mu bàn tay của mình ngưng tụ thành một vũng nhỏ, anh đương nhiên biết rõ đó là cái gì.

Rõ ràng là lạnh, lại làm anh cảm thấy nóng hổi như dầu.

Lại phá lệ mà không có ngẩng đầu nhìn cô.

Đã qua vài giây, anh bỗng nhiên buông lỏng tay đang nắm thang ra, đối với quản gia nghe tiếng mà đến nói, “Các người lại đây đỡ lấy cô ấy, giúp cô ấy lấy lại bức ảnh.”

Âm thanh, rất nhẹ.

Có vẻ như, còn mang theo một chút không muốn bị người khác phát hiện mất mát……

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, như thể không tin anh sẽ đột nhiên nói chuyện tốt như vậy, chống một đôi con ngươi sương mù mênh mông, cứ như vậy nhìn anh.

Phong Thanh Ngạn đi nhanh mà về phía bên trong trang viên, tựa hồ có thể cảm nhận được ánh mắt khó hiểu phía sau lưng.

Nhưng anh vẫn không có quay đầu lại.

Chỉ có rũ mắt bàn tay bên người, im lặng mà siết chặt.

Anh đi rất nhanh, lúc bước vào đại sảnh, sắc mặt lại khôi phục lạnh lùng kiên nghị như trước, không có chút sơ hở nào.

Người hầu đi đến, “Thiếu gia, Bạch tiểu thư vẫn còn ở nhà ăn……”

“Để cô ấy ăn trước. Không cần chờ tôi.”

Nói xong, anh bước lên cầu thang, cũng không quay đầu nhìn lại mặt đất.

Bên ngoài.

Hạ Tiểu Nịnh vẫn còn đứng ở trên thang, ngón tay chạm vào nhánh cây vân sam gió đêm thổi qua, chỉ cảm thấy không hiểu sao cảm thấy phát lạnh.

Ngay khi cô ngây người, trong nháy mắt vốn là bức ảnh bị kẹt ở trên nhánh cây lại lần nữa bị gió đêm cuốn lên, nhanh chóng biến mất ở phía đường chân trời bên cạnh, cuối cùng không có thể tìm thấy……

……

Nhà ăn.

Bạch Nhu Gia đứng sát ở sau cửa sổ, trước sau không nói một lời mà nhìn thấy được toàn bộ quá trình từ khi bức ảnh trong túi Hạ Tiểu Nịnh rớt ra tới lúc nó lại bay đi.

Cùng với vừa rồi sắc mặt Phong Thanh Ngạn trầm xuống kia.

Bọn họ quen biết nhiều năm, cô ta vốn luôn cho rằng anh là một người đàn ông vui buồn không hiện ra trên mặt, dù cho Phong thị trong cơn mưa gió lại xuất hiện nguy cơ lớn, cũng không nhìn thấy anh hắn cau mày một chút.

Nhưng đêm nay, anh hiển nhiên không giống như là anh thường ngày.

Một người đầu bếp mà thôi, loại người này bình thường căn bản không thể lọt vào bọn họ, thật sự làm được không tốt, đưa một số tiền rồi đuổi, lại tìm một người khác là được.

Có thể hoàn toàn, đáng giá anh tự mình đi đến cổng lớn để bắt được người, đáng giá anh tính tình nóng nảy tới như vậy, đáng giá anh ngay cả bữa tối đều không muốn đến nhà ăn ăn…… Cũng là một đầu bếp nhỏ.

Bạch Nhu Gia ánh mắt dần dần ý vị sâu xa mà rơi vào trên người Hạ Tiểu Nịnh.

Xem ra, cô ta chính mình trước kia cảm thấy trên thế giới này không có người phụ nữ nào nữ có thể vào được trong mắt Phong Thanh Ngạn, là cô ta đã nghĩ quá cực đoan.

Bữa tối kiểu Pháp anh không thích, nhưng điều đó có nghĩa anh sẽ từ chối cháo trắng rau xào nuôi dạ dày a……

"Tên cô ấy gọi là gì?" Bạch Nhu Gia nhẹ giọng hỏi hầu gái một bên.

"Bạch tiểu thư là cảm thấy cô ấy làm đồ ăn không tồi sao? Tiểu tiểu thư cũng rất thích tay nghề của cô ấy đấy." A Tú nhẹ nhàng mà đáp lời, "Cô ấy họ Hạ, gọi là Hạ Tiểu Nịnh."

_____

(Bão_6)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Thiên Vương tẩu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Một đêm này, Hạ Tiểu Nịnh không có gắng phải ra khỏi trang viên.

Thứ nhất, bức ảnh bị mất, giống như trong lòng chỗ nào đó ỷ lại cùng cảm giác an toàn cũng cùng nhau biến mất, tâm tình thật sự không tốt đến nhất thời không cách nào thu thập.

Thứ hai, chờ cô từ trên thang bước xuống dưới thì cũng đã khuya, làm Tiramisu cũng đã không còn kịp rồi, đi cũng chỉ có thể đi tay không.

Mộ Đình Tiêu đã gửi nhiều tin nhắn WeChat hỏi cô đến nơi nào, cô cũng không có trả lời.

Trở lại trong căn phòng nhỏ của mình cô nằm xuống, kéo chăn lên, che mặt mình lại, chỉ cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, không có sức lực gì.

Sau đó cứ như vậy mà ngủ rồi.

Ngủ một giấc, đến tận hừng đông.

……

Đế đô vùng ngoại ô phim trường.

Trời tờ mờ sáng.

Nhịn một đêm trợ lý mua cà phê nóng đưa đến trong tay Mộ Đình Tiêu, "Tiêu gia, đạo diễn nói đêm nay nội dung ngày mai lại quay, để cho chúng ta đi về nghỉ ngơi trước."

Cũng không biết ảnh đế đại nhân là làm sao vậy, ngày thường hạ bút thành văn, diễn một cảnh tình cảm thông thường một lần là qua, tối hôm qua lại NG không biết bao nhiêu lần.

Cho dù thế nào cũng chưa biện pháp nhập tâm vào, rước lấy đạo diễn liên tục kêu cut.

Cũng may mắn lần này diễn với nữ diễn viên là người có tính tình tốt, đổi lại là một tên tuổi lớn nào đó, đã có thể không xong việc.

Mộ Đình Tiêu nhàn nhạt mà ừ một tiếng, đem cà phê cầm lấy ở trong tay.

Một tay kia lấy điện thoại ra, lại nhìn thoáng qua.

Màn hình vẫn tối như cũ, không có bất luận cái gì tin nhắn hoặc là cuộc gọi nào.

Đợi Tiramisu một đêm, cũng không có đưa đến.

Anh uống một ngụm cà phê, đem ly buông xuống, bước ra phim trường với bọn vệ sĩ.

Ngoài cửa sớm có những người hâm mộ thức trắng đêm đợi, nhìn thấy người vừa xuất hiện, tiếng thét chói tai lập tức dời non lấp biển mà đến.

Mộ Đình Tiêu giơ tay lên, đỡ đôi lông mày hơi mỏi mệt, nhận lấy kính râm từ trợ lý, mắt nhìn thẳng đi về phía trước.

Tiếng hét gào lên một tiếng lại một tiếng mà đi qua màng tai, nghe được làm người ta càng thêm chóng mặt nhức đầu.

Xe bảo mẫu đang đợi ở phía trước, chỉ cần xuyên qua những đám người này, anh có thể được yên tĩnh lại rồi.

Đi được nửa đường, Mộ Đình Tiêu ngừng lại.

Người hâm mộ dường như cảm nhận được anh muốn nói chút gì đó, cả tập thể kỳ diệu yên tĩnh lại.

Sau đó, liền thấy Mộ Đình Tiêu xuyên qua mấy người vệ sĩ, đi tới trước mặt một cô gái có mái tóc ngắn, xinh đẹp, đáng yêu.

Có người nhận ra cô là Diệp Anh.

Mộ Đình Tiêu tháo kính râm xuống, bỏ qua ánh mắt kinh diễm từ chung quanh truyền đến, chỉ nhìn một mình Diệp Anh, "Thay tôi nói với cô ấy, Tiramisu tôi sẽ chờ ra sau khi quay xong ngoại cảnh, trở về lại ăn."

Nói xong, anh một lần nữa được các vệ sĩ vây quanh đi về phía xe bảo mẫu.

Xe rất nhanh lái đi, người hâm mộ đều đã đuổi theo.

Chỉ còn lại Diệp Anh một mình đứng nguyên tại chỗ, đầy mặt khó hiểu.

Nói với "Cô ấy"? Chính là chỉ ai?

Tiramisu? Đây chẳng lẽ là tên đồ ngọt ư?

Trong đầu tìm kiếm một vòng, trong tất cả mọi người cô biết, duy nhất cùng liên quan đến đồ ngọt rất sâu, hơn nữa còn biết Mộ Đình Tiêu cũng chỉ có một người —— Hạ Tiểu Nịnh!!

Lời này là nói với Hạ Tiểu Nịnh, chẳng lẽ Tiêu gia đang trông chờ cậu ấy tới?

Anh chẳng lẽ là…… Thích Hạ Tiểu Nịnh đi à nha?

Diệp Anh bị kết luận mà mình suy đoán làm cho sợ ngây người!

Mộ Đình Tiêu nếu thật sự thích Hạ Tiểu Nịnh mà nói, cậu ấy chẳng phải là muốn sắp trở thành Thiên Vương tẩu sao?

Vậy mình…… Chẳng phải là sắp trở thành khuê mật Thiên Vương tẩu?

Đôi mắt đột nhiên sáng ngời, Diệp Anh cảm thấy cả người mình đều sắp bốc cháy lên……

Tiền đồ bằng phẳng, lại có thêm thần trợ công là cô hỗ trợ, ngày đem Hạ Tiểu Nịnh gả đi ra ngoài quả thực sắp tới rồi a!

_____

(Bão_ 7)

/Mộ Đình Tiêu trong giới được gọi là Thiên vương -> người yêu được gọi là Thiên Vương tẩu/

/khuê mật - bạn thân/

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Đưa cơm cho anh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Trong trang viên bên bờ biển.

Vào mùa xuân, bầu trời đã sáng rõ, trong hoa viên tường vi đón gió biển một đêm nở nộ, hương thơm ngào ngạt lay động tập kích mọi người khí, chui vào trong từng căn phòng.

Vừa mới tỉnh ngủ Hạ Tiểu Nịnh không biết nào biết bản thân mình đã bị khuê mật hận đem gả cho, mò mẫm đến trong phòng tắm, sau khi rửa mặt xong, cô mới liếc mắt một điện thoại mình một để nhìn thời gian.

Kết quả phát hiện nó không biết khi nào đã hết pin, cho nên ngay cả đồng hồ báo thức đều không có reo lên.

Cắm vào nguồn điện, đợi một lát mới có thể khởi động máy.

Màn hình bắt đầu sáng lên, liền có vô số tin nhắn đến.

Trong đó hầu hết trong đó là Mộ Đình Tiêu.

Cô ấn mở ra xem, lại trả lời anh một cái ——

[tối hôm qua gặp tình huống đặc biệt, không có tiện đi ra ngoài. Xin lỗi.]

Gửi xong đợi thật lâu, bên kia đều không có trả lời lại.

Ngược lại là Diệp Anh có gửi vài tin nhắn WeChat tới——

[nói mau, cậu rốt cuộc là như thế nào làm ảnh đế đại nhân đối với cậu có phần coi trọng?]

[Tiểu Nịnh, tớ phát hiện cậu có tố chất làm ảnh đế phu nhân a!]

[thật cố lên lên, về sau gặp mặt, tớ có thể phải gọi cậu một tiếng Mộ phu nhân rồi!!]

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Đây đều là những cái gì thế?

Cô không có trả lời Diệp Anh, tiện thể nhìn thoáng qua thời gian, liền nhanh chóng thay trang phục đầu bếp đi đến nhà ăn.

"Tiểu Nịnh, bữa sáng không cần chuẩn bị." Lão Cao cười híp mắt mà nhắc nhở cô, "Thiếu gia lập tức muốn dẫn theo tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư đi ra ngoài ăn. Tiểu tiểu thư muốn ăn bánh cuốn ở cửa hiệu lâu đời ở thành tây kia."

"…… Ah." Hạ Tiểu Nịnh dùng sức mà chà xát gương mặt có chút lạnh buốt của mình, xoay người định trở về phòng, lại vừa vặn gặp một lớn hai nhỏ từ trên tầng đi xuống.

Phong Mạn Mạn mặc một áo chui đầu gấu trúc lông xù, phía dưới là váy màu đen cùng với giày cao bồi Martin, tóc buộc thành một cái đuôi ngựa nhỏ, thoạt nhìn đặc biệt đáng yêu.

Vừa nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh, cô bé lập tức đem tay nhỏ từ bàn tay ba ba rút ra, cộp cộp cộp mà chạy tới, "Tiểu Nịnh, chị tối hôm qua không ngủ không ngon sao? Quầng mắt thâm gấu trúc trên quần áo của em rất giống nhau ah!"

Nghe vậy, hai cha con vẫn còn ở trên cầu thang động loạt nhất mà quăng tầm mắt đến.

Phong Tu Viễn nhìn cô một cái, lúc sau liền mím môi, dời ánh mắt đi chỗ khác.

Phong Thanh Ngạn thì là nhìn về phía cô, rồi lại không giống như đang nhìn cô, anh mặc một áo khoác dài màu đen rất gọn gàng, dáng người vô cùng đĩnh bạt cao ngất, quanh thân như cũ tản ra khí thế bức người.

Hạ Tiểu Nịnh miễn cưỡng mà cười cười, "Có rõ ràng như vậy sao?"

"Chị yên tâm ah," Phong Mạn Mạn tri kỷ mà an ủi cô, "Hôm nay chúng em đi ra ngoài ăn, chị không cần chuẩn bị bữa sáng cho chúng em, đi ngủ lại một lát đi!"

"Chị không có việc gì đâu, buổi tối chờ em về nhà, chị làm đồ ăn ngon cho em."

“Được.” Cô bé vừa nghe đến ăn ngon, ánh mắt liền lập tức trở nên rất sáng.

Vừa vặn hai cha con phía sau đều không nghe được trong lời nói Hạ Tiểu Nịnh chứa đựng trông mong hai người bọn họ sẽ về nhà.

Phong Tu Viễn không chút nào để ý.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt, lại trầm hơn vài phần.

Hạ Tiểu Nịnh cố ý bỏ qua dáng vẻ kia, không cần ngẩng đầu cũng biết cảm giác áp bách mình từ đến chỗ ai mà đến, đưa tay sờ đầu cô bé, cúi người giúp cô bé buộc lại lần nữa dây giày có chút lỏng lẻo.

Còn chưa có kịp nói tạm biệt, cô bé đã dắt đi một lần nữa rồi.

Phong Thanh Ngạn để cho Phong Tu Viễn đưa em gái mình đắt lên xe chờ mình trước, sau đó mới nghiêng mắt, mặt không thay đổi mà nhìn về phía Hạ Tiểu Nịnh, “Giữa trưa đưa cơm, đừng quên.”

Âm thanh, lạnh đến như giống là tủ lạnh.

“Đã biết.”

Hạ Tiểu Nịnh cúi đầu, thanh âm buồn bực mà đáp.

Tiếng bước chân trầm ổn càng lúc càng xa, thẳng đến khi xe khởi động rồi rời đi, cô mới ngẩng đầu lên, suy sụp rơi xuống bả vai.

_____

(Bão_8)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Chỉ còn hai người bọn họ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Trụ sở của tập đoàn Phong thị tổng cộng có 33 tầng, văn phòng tổng giám đốc nằm ở tầng cao nhất.

Tòa nhà sang trọng kiến trúc hình elip độc đáo từ lâu đã đại biểu cho tiêu chí kiến trúc của thành phố này.

Mười hai giờ trưa, Hạ Tiểu Nịnh xách theo hộp cơm, đúng giờ từ trên xe buýt xuống.

Giương mắt một chút nhìn lên phía trên, thiếu chút nữa làm mũ che nắng trên đầu cô đều rớt xuống.

Quả nhiên đủ cao.

Không hổ là sào huyệt khủng long.

Khủng long thật đáng sợ, không ăn no khủng long hẳn là càng đáng sợ. Cho nên lúc cô đang nấu ăn tự nói với chính mình đây là chức trách công việc mà mình nhất định phải cố gắng hết sức làm, cuối cùng rốt cuộc miễn cưỡng nhịn xuống không bỏ vào trong đồ ăn của anh thuốc diệt gián hay là thuốc độc chuột liều mạnh gì đó.

Cũng không biết là nguyên nhân gì, lần này cô đi vào đặc biệt thuận lợi, xách theo hộp cơm vào thang máy, liền dựa vào trên vách tường, nhìn những con số trên màn hình LCD cứ một đường lên thẳng như diều gặp gió.

Tới tầng 33, thang máy dừng lại.

Tề Hàng đã chờ ở ngoài cửa, "Tiểu Nịnh, xách một đường xa như vậy, cô vất vả rồi. Nhanh,tới đây ngồi một chút."

Anh đem cô dẫn đến khu vực nghỉ ngơi, nhưng lại không cho cô đi vào.

Hạ Tiểu Nịnh có chút khó hiểu, chỉ chỉ hộp cơm: "Cái này, không ăn sẽ nguội đó."

Tề Hàng lộ ra nụ cười công thức hoá, "Bạch tiểu thư ở bên trong. Nửa giờ trước vừa đến."

"…… Ah."

Thì ra là thế.

Bạn gái anh đã đến, tự nhiên là người lạ muốn sống chớ quấy rầy, cần thế giới hai người, muốn ở bên trong tình chàng ý thiếp, không thích bị người khác can thiệp……

"Cô ấy là tự mình đến tặng đồ cho thiếu gia." Tề Hàng không biết vì sao, lại nói thêm một câu như vậy.

Hạ Tiểu Nịnh nghe được sững sồ, hoàn hồn.

Trợ lý Tề đây là…… Đang giải thích cái gì sao?

Bằng không vì cái gì anh phải nói cho mình cái này?

Còn có chính mình vừa rồi thực sự thất thần, không thể hiểu được mà não vẽ ra rất nhiều hình ảnh như vậy, thật là……

Cô nhanh chóng đứng lên, "Không liên quan đến tôi. Cơm trưa đã đưa đến, tôi đi trước."

Nói xong, liền đứng dậy đi đến phía thang máy.

"Đợi đã Tiểu Nịnh!" Tề Hàng nóng nảy một chút, "Ah, cái kia, ừm…… Đúng rồi! Mẹ tôi vừa rồi giống như gọi điện thoại đến kêu tôi về nhà ăn cơm! Cho nên cái hộp cơm này cô vẫn là tự mình giao cho thiếu gia đi!"

Không nói lời gì mà đem hộp cơm nhét lại cho cô, sau đó vội vã đi vào trong thang máy.

"..." Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt một chút, ngược lại nhìn về phía những người khác.

Nhưng có thể ở tầng cao nhất Phong thị làm đến chức thư kí, làm sao có thể là người bình thường? Những người đó Hoả Nhãn Kim Tinh, đã sớm từ chỗ Tề Hàng xem đã hiểu, chong chóng đo chiều gió.

Một trong hai đứng lên, nhanh chóng bay nhanh chui vào thang máy bên kia.

"Ai nha tôi đã quên, vợ tôi đang ở bệnh viện sinh con đang chờ tôi đi ký tên……"

"Anh vừa nói tôi cũng nhớ tới, tôi hôm nay bản thân muốn sinh em bé……"

"Mẹ bảo tôi về nhà lấy quần áo."

"Em họ tôi nói……"

Trong khoảnh khắc, một phòng thư kí to như vậy, lại cũng không có một người ở lại.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Vị kia tuyên bố hôm nay hôm nay bản thân muốn sinh em bé, nhưng anh ta là thư ký nam, anh ta lấy cớ còn có thể kéo lại một chút lý được không?

Nhưng mà cũng là, Phong Thanh Ngạn loại núi băng lớn này, ai đến gần đều sẽ bị đóng băng vì giá rét, cho nên bọn họ không muốn đi đưa cơm hộp cũng là bình thường.

Chức trách công việc của mình, bây giờ đem hộp cơm đưa đi cũng không muộn.

Cô một lần nữa ngồi trở lại khu vực nghỉ ngơi, đợi không bao lâu liền nghe được cách đó không xa có âm thanh mở cửa truyền đến.

Sau đó là lộp cộp tiếng giày cao gót vang lên trên mặt đất.

Bạch Nhu Gia như cũ một người phong cách ăn mặc OL, mười phần có trí thức xinh đẹp, nhưng cô không thấy được Hạ Tiểu Nịnh, cho rằng khu làm việc không có ai, cho nên cứ như vậy rời đi.

Chờ cửa thang máy đóng lại, Hạ Tiểu Nịnh liền xách theo hộp cơm đứng lên, đi đến bên ngoài văn phòng tổng giám đốc gõ cửa.

“Vào đi.”

Âm thanh lạnh nhạt không độ ấm của Phong Thanh Ngạn từ bên trong.

_____

(Bão_9)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Ăn cơm còn muốn đọc

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh vừa mới đẩy mở cửa đi vào, liền thấy được người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc.

Hiện tại nhiệt độ không khí không nóng không lạnh, trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ngang tàng đĩnh bạt ngồi ở chỗ kia, tay áo vén đến chỗ khuỷu tay, lộ ra một đường cánh tay rắn chắc mịn màng.

Phong Thanh Ngạn cũng không ngẩng đầu lên, vẫn còn nghiêm túc mà nhìn văn kiện trong tay.

Mà Hạ Tiểu Nịnh lại thấy được trên bàn làm việc của anh trừ bỏ các tài liệu còn có một đồ vật ——

Đó là một hộp cơm tương đương đẹp, cái nắp trong suốt, bên trong những miếnn sashami cá ngừ đại dương được xếp chồng lên nhau gọn gàng, rất hấp dẫn.

Chỉ cần nhìn vào màu sắc của nó, liền biết nó tươi đến bao nhiêu, từ việc câu lên lại đến giết mổ, cắt lát, cuối cùng đưa cái này lên trên bàn làm việc, phỏng chừng tổng cộng sẽ không vượt quá ba giờ.

Không cần cố sức suy nghĩ, cũng biết nó đến từ ai.

Xem ra phần cơm trưa này của mình đưa đến là có chút dư thừa. Hạ Tiểu Nịnh có chút ngượng ngùng mà nghĩ.

Cầm chặt hộp cơm trong tay, cô xoay người, định yên lặng đóng cửa lại, đến như thế nào thì trở về như thế nấy.

“Đứng lại. Tới đây.”

Phong Thanh Ngạn như cũ không có ngẩng đầu, môi mỏng thốt ra mấy chữ này.

Không phải mệnh lệnh, nhưng cũng không thể không theo.

Hạ Tiểu Nịnh lại căng da đầu đi qua đó, lần này, đem hộp cơm giấu ở phía sau lưng mình.

Rốt cuộc mình dùng nguyên liệu nấu ăn cùng với một sashami cá ngừ đại dương này so sánh vẫn là có chút chênh lệch.

Nếu là bị anh nhìn thấy, ghét bỏ việc nhỏ, giận chó đánh mèo với cô, vậy lớn chuyện.

Phong Thanh Ngạn lật đến tờ văn kiện cuối cùng, mạnh mẽ hữu lực mà ký tên xuống, sau đó buông bút xuống, ngước mắt nhàn nhạt nhìn cô, “Đồ vật phía sau lưng lấy ra đây.”

“Lấy cái gì?” Hạ Tiểu Nịnh giả ngu.

“Không lấy hộp cơm ra, chẳng lẽ lấy mạng cô tới?”

“……” Có muốn hù dọa người như vậy hay không a! Hạ Tiểu Nịnh le lưỡi một cái, bất đắc dĩ mà đem hộp cơm lấy ra tới đặt ở trên bàn.

Hai cái hộp cơm song song đặt ở cùng nhau, cô mang đến kia chỉ vài chút hoa văn nhỏ, thật là có chút thua chị kém em.

Nhưng mà Phong Thanh Ngạn lấy tay trực tiếp cầm lấy hộp cơm của Hạ Tiểu Nịnh.

"Làm món gì đây?" Anh hỏi.

"Qua cầu mễ tuyến." (*tiếng việt gọi là món | Bún qua cầu|, một đặc sản ở tỉnh Vân Nam Trung Quốc)

Hạ Tiểu Nịnh máy móc mà đáp lại.

Cô suy xét về việc tới chỗ này khá xa, đồ ăn để lâu sẽ thay đổi vị, cho nên mới làm cái này.

Canh gà luộc đến đặc, dầu cũng đủ.

Rau xanh, mộc nhĩ, măng mảnh, đều rất tươi, phối hợp với thịt cắt lát mỏng, cùng bún gạo cùng nhau bỏ vào trong canh liền quen thuộc, mười phần tươi ngon.

Vậy cũng coi như là với tư cách một người đầu bếp tràn đầy thành ý.

Nhưng cô cũng biết, mấy thứ này chắc chắn so với sashimi cá ngừ đại dương kia không ngon bằng.

Cho nên cũng không trông cậy vào anh sẽ thật sự muốn ăn.

Ai ngờ nghe vậy, ngón tay Phong Thanh Ngạn đang muốn mở nắp dừng lại.

Ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín mà nhìn về phía cô, ngữ khí giống như nghiền ngẫm, "Qua cầu mễ tuyến?"

"Đúng vậy a, làm sao vậy?" Hạ Tiểu Nịnh bị anh nhìn đến cực kỳ không được tự nhiên, theo bản năng mà lặp lại lời anh nói, cố gắng nhìn hộp cơm, không cùng anh đối mặt.

"Cô biết ngọn nguồn của Qua cầu mễ tuyến như thế nào không?"

"……"

Ăn liền ăn, không ăn thì thôi! Chưa thấy qua ai

ghét bỏ còn muốn tìm lý do! Anh không phải đại Boss sao! Giờ này phút này anh có lẽ là tùy hứng một chút nói thẳng không ăn a!

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng có chút phát điên, trên mặt cũng có chút cứng, qua loa nói, "Không biết."

Phong Thanh Ngạn lấy ra điện thoại ra, mở bách khoa toàn thư ra tìm, nhấp vào bốn chữ Qua cầu mễ tuyến, sau đó đem điện thoại ném cho cô, "Đọc."

"…… Anh ăn một bữa cơm còn phải muốn đọc cùng?" Hạ Tiểu Nịnh nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Cô nói cái gì?"

"Không có gì!" Cô cầm lấy điện thoại, đọc to, "Qua cầu mễ tuyến, là rất lâu trước kia về trước một người vợ thư sinh đau lòng chồng mình……"

_____

(Bão_10)

- góc bên lề: Ad để nguyên văn là Qua cầu mễ tuyến tại vì mấy câu cuối a nhà có tìm bách khoa tìm 4 chữ, mà nếu ad viết tên tiếng việt thì hơi không khoa học cho lắm, các bn muốn thử làm hoặc ăn món này thì có thể tìm "Bún qua cầu" trên Google nhé "@@"

_muốn bão nữa thì cmt cho ad biết nhé ~~~

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 140: Đàn ông ăn hết có thể mang thai

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

"Người dân tầm đó sôi nổi noi theo, trong khoảng thời gian ngắn này đoạn giai thoại đôi vợ chồng này cũng rộng rãi lưu truyền, từ đây, món này liền trở thành món ăn nổi tiếng. Nó bị gọi vì……"

Đọc xong nguồn gốc của Qua cầu mễ tuyến, Hạ Tiểu Nịnh thản nhiên mà đem điện thoại anh đặt lại trên bàn.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt lại dừng ở trên mặt cô, sâu kín, mang theo một tia sáng quắc tìm tòi cùng nghiền ngẫm.

Bị anh nhìn đến có chút không hiểu sao mà hốt hoảng, cô lau mặt một cái, "Những người này vì bán bún gạo thật sự chuyện xưa gì đều biên soạn ra được! Ngoài người vợ cùng tú tài, như thế nào không nói mấy đứa trẻ ăn hết có thể đỗ đại học đế đô? Đàn ông ăn hết có thể mang thai đi?"

"……" Phong Thanh Ngạn đáy mắt vừa mới sinh ra chút kiều diễm cũng bị lời nói của cô làm cho tan.

Hiển nhiên, cô gái này bún gạo đến đây không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, chỉ là bởi vì nó thuận tiện mang theo, hơn nữa tương đối giữ ấm tốt mà thôi.

Anh cầm lấy chiếc đũa, "Còn không qua tới giúp tôi nấu nóng đồ ăn?"

Nấu nóng cái con khỉ! So với hoàng đế còn có người bá đạo hơn, cũng chỉ có Phong Thanh Ngạn! Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng yên lặng mà thêm hai câu, bất đắc dĩ mà tiếp nhận chiếc đũa, "…… Được."

Ai ngờ tay còn chưa có thu hồi, liền đột nhiên bị anh nắm chặt.

Phong Thanh Ngạn đứng lên, kéo về một cái, liền đem cô thành công từ đối diện đưa tới trước mặt mình.

Ngực, dán sát vào phía sau lưng cô.

Dạ thịt nóng bỏng được ngăn cách với cô bởi một chiếc áo mỏng, phần nhiệt độ kia thật sự đốt lửa người, làm cô bất an mà di chuyển về phía trước một chút.

"Đừng lộn xộn."

Cánh tay rắn chắc liền như vậy ôm quanh lấy đầu vai cô, tay phải anh quấn lấy tay phải của cô, hai người cùng nhau cầm chiếc đũa, Hạ Tiểu Nịnh liền như vậy bị anh giữ chặt chẽ trước người.

Thình thịch, thình thịch……

Tiếng tim mạnh mẽ mà hữu lực từ trên phía sau lưng truyền đến, bất kể là cảm quan hay là ý thức, cô cũng không cách nào bỏ qua chỗ tiếp xúc với anh.

Cổ họng, không hiểu sao mà khô khốc.

Cô nuốt nuốt nước miếng, thử cùng anh thương lượng, "Anh có thể hay không——"

"Tôi trước kia chưa từng ăn qua thứ này, dạy tôi."

Miệng lưỡi anh nhàn nhạt, cũng làm cho Hạ Tiểu Nịnh không tiện từ chối, cô quay đầu, kinh ngạc, "Thật sự chưa từng ăn qua?"

"Rất kỳ quái sao?" Anh có chút cúi người, dùng tay trái mở nắp hộp cơm ra.

Hai người lập tức dán đến càng gần, sau lưng không có một tia kẽ hở, cô thậm chí có thể rõ ràng mà cảm giác được kết cấu cơ ngực kia của anh.

Hạ Tiểu Nịnh gương mặt nóng lên, "Cũng đúng, anh chưa từng ăn rất bình thường."

Anh loại người này sinh ra ngậm thìa vàng, dẫm lên thang pha lê, Qua cầu mễ tuyến món ăn vặt địa phương này sẽ không xuất hiện ở trên bàn cơm của anh.

"Như thế nào để nhúng?" Phong Thanh Ngạn vẫn duy trì tư thế dán sát, môi mỏng khẽ mở, quét qua bên tai cô.

Như có dòng điện chạy qua, Hạ Tiểu Nịnh nhẹ nhàng run lên, hơi thở không xong, "Trước, trước thả bất cứ thứ gì anh thích ăn……"

Thân thể, ở trong lòng ngực anh kéo căng đến thẳng tắp.

Sợ mình một cái không cẩn thận, cùng anh lại có tiếp xúc gì.

Phong Thanh Ngạn tầm mắt dừng một chút, thu hồi tới, dừng ở trên cổ trắng nõn mịn màng của cô.

Ánh mắt, sâu hơn một chút.

Cổ tay được nhẹ nhàng xoay chuyển, một nắm, chiếc đũa trong tay cô liền như vậy trơn tuột ra ngoài, rơi trên bàn.

Người, bị anh xoay ngược trở lại.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, đối mặt với ánh mắt của anh, trái tim nhẹ nhàng đung đưa.

Bên tai cô sợi tóc buông xuống dưới, bị ngón tay anh rẽ một cái, dừng lại ở phía sau tai.

Đường vân đầu ngón tay ấm áp giống như đánh bóng mà xuyên qua da đầu cô, tóc đen len lỏi ở giữa các ngón tay anh.

Lòng bàn tay nắm lấy cơ hội kìm lại, anh lập tức giữ ở cái ót cô, sau đó, môi mỏng liền như vậy đè ép đi qua ——

_____

(Bão_11)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Mộ phu nhân!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh toàn thân chấn động, nhất thời ngây người, nhìn đôi môi mỏng kia càng ngày càng gần hơn, trong đầu sớm đã loạn.

Như là đứng ở đám mây trôi lơ lửng, hoặc như là bị ấn ở trong nước mông lung như vậy, ngay cả chớp mắt đều đã quên, liền như vậy ngơ ngác mà nhìn anh……

Bỗng nhiên ——

Một tiếng chuông đột nhiên reo lên, cô hoàn hồn, đẩy anh ra, "Anh…… anh ——"

Anh vừa rồi, chẳng lẽ là muốn hôn cô sao?

Phong Thanh Ngạn không hề phòng bị, bị cô đẩy lùi lại phía sau nửa bước.

Khoảng cách giữa hai người được kéo dài ra.

Trong không gian yên tĩnh mập mờ này, tiếng chuông điện thoại thật sự vang lên quá đột ngột, làm người ta khó có thể bỏ qua.

Lông mày anh nhăn lại, trong mắt có thất vọng vì đẩy ra về sau mà không vui.

Hạ Tiểu Nịnh gương mặt ửng đỏ, sau vài giây mới phản ứng lại đây là điện thoại di động của cô đổ chuông.

Cúi đầu, đầu ngón tay phát run mà nhanh chóng lấy điện thoại ra, lại mất thăng bằng mà làm nó rơi xuống đất, lúc cúi người xuống nhặt lên, ngón tay lại lần nữa xẹt qua màn hình, liền nút loa cũng bị chạm vào.

"Mộ phu nhân!!" Giọng nói Diệp Anh tràn ngập hưng phấn mà từ bên kia truyền đến.

Ba chữ vô cùng rõ ràng quanh quẩn ở bên tai hai người.

Phong Thanh Ngạn sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt rét lạnh mà nhìn về phía cô.

"……"

Chuyện gì vậy?

Hạ Tiểu Nịnh không rõ cho lắm, "Cậu đang nói cái gì vậy?"

"Còn giả bộ với tớ? Cậu cùng Mộ Đình Tiêu, hai người các người tầm đó hắc hắc hắc……"

"……" Hạ Tiểu Nịnh vội vàng đem điện thoại nhặt lên, đứng dậy tắt tính năng loa, đặt ở bên tai, "Tớ sẽ nói với cậu sau. Cậu chờ một chút."

Nói xong cô hướng về Phong Thanh Ngạn gật đầu một chút, "Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại."

Nơi này là văn phòng của tổng giám đốc Phong thị, nếu là Diệp Anh lại nói cái gì không đúng, phỏng chừng chính mình sẽ bị Phong Thanh Ngạn lên án, cho nên cô định đi ra ngoài nghe điện thoại với giải thích rõ ràng.

Không nghĩ tới hành động như vậy trong mắt anh nhìn thấy, đã thành chột dạ, cùng với cam chịu, mặc định.

"Chờ một chút." Phong Thanh Ngạn buông cổ tay cô ra.

Độ ấm người đột nhiên biến mất, thay vào đó, đĩ nhiên là một tia lạnh lẽo.

Hạ Tiểu Nịnh khó hiểu mà nhìn về phía anh.

Trên khuôn mặt tuấn tú kia, như cũ tản ra hơi thở rét lạnh tựa như băng.

Anh căng chặt cằm, ngồi trở lại trên ghế của mình, khôi phục trạng thái cao lãnh ngày thường, "Tôi vừa mới chỉ là muốn nói cho cô biết, đồ ăn giá rẻ như vậy, về sau cũng đừng đưa tới cho tôi. Rửa qua a."

Giọng điệu lạnh nhạt.

Thái độ vô tình.

Không hề có độ ấm mà tuyên án, phần Qua cầu mễ tuyến cuối cùng về chỗ.

Đồ ăn giá rẻ? Hạ Tiểu Nịnh nhìn về phía mình nhịn đói ba giờ, canh gà vẫn còn bốc hơi nóng, cảm thấy chóp mũi đau xót.

Không hiểu sao ủy khuất như là nước hồ mặn chát lập tức khắc tràn ngập qua tâm……

Có thể hết lần này tới lần khác, nhìn đến trên bàn phần sashimi cá ngừ đại dương giá trị xa xỉ kia, lại lập tức không có sức lực để phản bác.

Cùng với Bạch Nhu Gia đưa món ăn trân quý, đem so sánh với Qua cầu mễ tuyến của cô thật sự là không đáng giá tiền rất nhiều.

Biện minh, không thể biện minh.

Hóa ra, anh là nhớ thù tối hôm qua, là vì nhục nhã cô, mới khiến cho cô đưa cơm trưa đến đây.

Trong ánh mắt, lập tức bịt kín một tầng hơi nước hơi mỏng.

Đầu ngón tay nắm điện thoại bởi vì dùng sức mà có chút trắng bệch, cô quay người, đem súp trên bàn một lần nữa đậy kín, sau đó một tay xách đi ra ngoài.

Trong toàn bộ quá trình, Phong Thanh Ngạn cũng không từng ngước mắt lại nhìn cô một cái.

Cửa bị đóng lại, để lại một căn phòng vắng lặng.

Anh đè đè trống vắng, đã có chút thấy đau dạ dày, nhìn lướt qua miếng cá sống cắt lát trước mặt, sau đó đơn giản mà dời đi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Trời sinh một cặp

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Bên ngoài văn phòng tổng giám đốc vẫn đang không có một bóng người.

Hạ Tiểu Nịnh xách theo hộp cơm trưa của mình đi vào thang máy.

Dựa vào vách tường, rõ ràng trong điện thoại bên tai vẫn còn truyền đến âm thanh ồn ào bát quái của Diệp Anh về chuyện tốt sắp đến gần, cô sững sờ một chữ đều không có nghe vào.

Cái gì mà Mộ phu nhân, cái gì chuyện tốt đến gần, đây là đang nói ai?

Thang máy đến tầng mười sáu lại "đinh" mà ngừng một chút.

Sau khi mấy nhân viên nữ Phong thị bước vào, đóng cửa lại, các cô liền nhịn không được mở máy hát ra.

"Hôm nay lúc Bạch tiểu thư đến các cô có thấy không?"

"Đương nhiên thấy được! Cái đó gọi là một vẻ đẹp a!"

"Mấu chốt là có khí chất! Người đẹp có nhiều? Loại người đẹp mà có khí chất này, chính là rất ít!"

"Bạch gia gia nghiệp lớn như vậy, nuôi dưỡng được con gái tự nhiên cũng rất tôn quý rồi! Cô ấy cùng tổng giám đốc, thật đúng là……"

Mấy người dừng một chút, nhìn thoáng qua nhau, sau đó trăm miệng một lời nói, "Trời sinh một cặp a!"

"Cũng không phải ư?" Trong đó một người lại nói tiếp, "Chỉ bằng mỗi ngày gần đây đều đến đưa cơm trưa, liền biết…… Các cô hiểu."

"Ài, Bạch tiểu thư mệnh thật tốt a……"

"Loại mệnh này, cô hâm mộ không đến đâu!"

Mấy người ríu rít nói chuyện không để yên, hoàn toàn phớt lờ Hạ Tiểu Nịnh đang đứng ở trong một góc.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô có thể chỉ là một cái nhân viên mới đến bình thường, ai cũng không có chủ động phản ứng cô.

Từng chữ từng chữ mà, đều rót vào lỗ tai cô.

Hạ Tiểu Nịnh nghe được rõ ràng, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm vào hộp cơm đang dần dần mất đi độ ấm trong tay, trong lúc nhất thời, lại thật sự thất thần……

Tới rồi tầng một, những người khác đều nối đuôi nhau mà ra.

"Ủa, cô còn không đi?" Rốt cuộc có người tốt bụng quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhắc nhở nói.

Phục hồi lại tinh thần, Hạ Tiểu Nịnh cũng từ thang máy đi ra, đến bên ngoài, phát hiện trời mưa nhỏ tí tách tí tách.

"Anh Anh, tớ trước không nói với cậu nữa. Tạm biệt."

Đem điện thoại từ bên tai lấy xuống, mới phát hiện Diệp Anh không biết khi nào đã cúp máy.

Vừa rồi cô ở trong điện thoại đến tột cùng nói cái gì?

Hạ Tiểu Nịnh không có đầu mối.

Không có ô che, cô xách theo hộp cơm đi trong mưa rồi trước khi đến trạm xe buýt, khi lên xe, toàn thân cũng đã ướt đẫm.

Trên xe người không nhiều lắm, cô lại ngồi ở hàng cuối cùng, cho nên toàn bộ hành trình cũng chưa người nào phát hiện cô.

Đến lúc xuống dưới trạm, lại đi một đoạn đường mới trở lại trang viên.

Quản gia ở dưới hiên nhà nhìn thấy cô, thấy cả người cô ướt đẫm, nhịn không được sửng sốt, "Như thế nào cũng không đem ô? Đưa cơm trưa đến cho thiếu gia?"

"Cao Bá bá, làm phiền bác giúp tôi xem một chút, hợp đồng giữa ba ba tôi với nơi này còn kéo dài bao lâu?"

Cô nhanh chóng đỡ không nổi nữa.

Lão Cao sửng sốt, lúc này mới nhìn đến hộp cơm trong tay cô, trong lòng sáng tỏ chuyện có thể phát triển không hướng theo ý mình mong muốn như vậy, vì thế nhanh chóng đánh lên Thái Cực, "Hợp đồng đang ở thư phòng, tôi phải đi xem mới biết được, với lại trang viên nhiều người hầu như vậy cô nói có phải hay không? Tóc cô đều ướt, nhanh chóng về phòng sấy khô, buổi chiều phải nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc!"

"Tôi……"

Cô còn muốn hỏi vài câu, đã bị quản gia lão bá đẩy trở về phòng mình.

Đầu có chút lảo đảo, cảm thấy nằng nặng, cô cởi quần áo ướt thay đồ ngủ xong, sau đó đem quấn mình vào trong chăn.

Một giấc đã ngủ, lại như là bị người ta đặt ở lò nướng.

Từ 5 năm trước một chuyến từ quỷ môn quan trở về, thể chất cô liền tương đối yếu đi một ít, khi đêm đến, đúng là cả người đều vô cùng nóng hổi, liền ý thức đều có chút tan rã.

Ngay cả A Tú lại đây kêu cô thức dậy chuẩn bị bữa tối, Hạ Tiểu Nịnh cũng một chữ cũng không có nghe được……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Có việc gì cứ nói thẳng

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Đêm khuya, mười một giờ.

Phong Thanh Ngạn từ bên ngoài trở về, cởi áo khoác, xoa xoa ấn đường.

Lão Cao chờ ở phía sau cửa lập tức nghênh đón, nhận lấy áo khoác từ trên cánh tay.

Phong Thanh Ngạn sửng sốt, xem ông, "Sao vẫn còn ở chỗ này? Đã có tuổi rồi cũng cố chịu đựng đứng đây, không sợ thân thể xảy ra vấn đề?"

Lão Cao cười cười, bưng cái khay đặt ở trên bàn trà, "Đây là trợ lý Tề gọi điện thoại đến để lấy thuốc dạ dày đã chuẩn bị, nói thiếu gia một ngày hôm nay cái gì cũng chưa ăn. Cậu vẫn là nên ăn trước đi rồi hãy uống."

Phong Thanh Ngạn cầm lấy viên thuốc, uống một ngụm nước liền nuốt xuống dưới.

Lão Cao nhận cái ly trở về, "Nói đến gần đây thời tiết cũng thật là không ổn định, trang viên chúng ta thì cũng có một vài người bị bệnh……"

Nghe vậy, Phong Thanh Ngạn nhăn mày.

Việc vặt trang viên anh cũng không hỏi đến, lời nói này của Lão Cao có ẩn ý.

"Có việc gì cứ nói thẳng."

Lão Cao như cũ là bộ dáng cười tủm tỉm, "Giống tôi, A Tú, còn có Hạ Tiểu Nịnh, chúng tôi đều bị cảm, tôi còn tốt một chút, chỉ là Hạ Tiểu Nịnh cô ấy không biết như thế nào, bỗng nhiên bị sốt cao……"

Lời nói còn chưa nói xong, liền thấy Phong Thanh Ngạn lông mày sắc rùng mình, chân dài sải bước nhanh về phía căn phòng nhỏ tầng một nào đó.

Lão Cao ở phía sau lộ ra nụ cười vui mừng, đang chuẩn bị giấu công cùng danh mà ông làm, liền thấy Phong Thanh Ngạn dừng lại, xoay người, cũng không quay đầu lại mà chạy lên tầng.

"Không phải đã nói loại việc vặt này, không cần báo cáo cho tôi rồi sao?"

Giọng điệu nhàn nhạt rất nhanh liền phiêu tán ở trong không khí, khiến cho Lão Cao một mình đứng nguyên chỗ đó, vẻ mặt khó hiểu, lúc sau lại là khuôn mặt hiểu rõ.

Ông theo Phong Thanh Ngạn hơn hai mươi năm, biết sâu biết rõ bản tính nóng nảy của thiếu gia nhà mình.

Thoáng nghĩ một lúc, ông xoay người đi đến cửa phòng Hạ Tiểu Nịnh, vẫn luôn dựa tường đứng yên như vậy.

Lúc chạng vạng tối, ông để A Tú cho Hạ Tiểu Nịnh uống thuốc hạ sốt, nhưng tóm lại ông vẫn là không thể rời đi.

Đứng như vậy ước chừng được nửa giờ, sau đó…… Chợt nghe được có tiếng bước chân từ trên tầng có truyền đến.

Từng bước từng bước một mà đang tới gần, hơn nữa còn là tiết tấu quen thuộc.

Lão Cao cả người rùng mình, cúi đầu đi về phía trước, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên mặt đất, cũng kiên quyết không ngẩng đầu lên.

Vào lúc đi ngang qua nhau, Phong Thanh Ngạn gọi ông: "Lão Cao."

"Thiếu gia, tôi cái gì cũng không thấy, tôi cái gì cũng không biết, đêm nay tôi 10 giờ đã lên giường đi ngủ!"

"……" Phong Thanh Ngạn khóe miệng nhẹ nhàng kéo ra, "Đi chuẩn bị một chậu nước ấm cùng khăn lông sạch tới đây, ngoài ra đem miếng dán hạ sốt đặc hiệu của Mạn Mạn cầm tới đây cho tôi."

"Vâng."

Lão Cao nhanh chóng đáp ứng, nhanh chóng mà chuẩn bị, nhanh chóng mà đem đồ đưa tới trong tay Phong Thanh Ngạn, sau đó nhanh chóng biến mất.

Toàn bộ quá trình dùng chưa đến mười phút.

Phong Thanh Ngạn hết chỗ nói một giây, sau đó một tay cầm đồ vật, một tay thoải mái mà mở cửa căn phòng nhỏ.

Bên trong chỉ có một chiếc đèn ngủ nhỏ để trên đầu giường.

Hạ Tiểu Nịnh nằm ở chỗ đó, quấn trong chăn giống như nhộng, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở có chút yếu ớt, gương mặt đỏ ửng, đã ngủ rồi.

Trên trán trơn bóng mồ hôi dày đặc đổ ra, tóc mái một sợi lại một sợi mà dính ở chỗ đó.

Cô nhẹ nhàng mà cau mày, có lẽ cảm thấy không thoải mái.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng mà rẽ tóc rối bời trên trán của cô, lòng bàn tay đi xuống dưới, nhiệt độ như trước vẫn không thấp.

Anh thu tay lại, vắt khăn lông đắp ở trên trán của cô.

Lúc rút tay lại, chạm vào bàn tay nhỏ bé của cô nàng đặt ở bên ngoài chăn.

Thân thể cô nóng như vậy, nhưng lòng bàn tay như thế nào mà lại lạnh như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Yếu đuối, đáng thương, bất lực, không ai yêu...

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Lông mày cô nhíu chặt, Phong Thanh Ngạn nâng hai tay lên, giữ ở trong lòng bàn tay ấm áp khô ráo của mình, âm thầm mà dùng nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho cô.

Thế nhưng là bởi vì khẽ động này lại làm cho trong lúc hôn mê Hạ Tiểu Nịnh càng thêm bất an, cánh môi khô nứt mấp máy một chút, thì thào tự nói,

“Không, không, tôi không……”

Dường như là mơ thấy chuyện gì đó không tốt, hoặc là nói, không muốn nhớ lại chuyện kia.

Ngay cả ở trong mơ, cô cũng giãy giụa, sợ hãi, bàng hoàng như này……

Phong Thanh Ngạn nghe thấy vậy, theo bản năng mà dùng ngón cái nhẹ nhàng mà vuốt ve mu bàn tay cô một chút.

Một chút, lại một chút.

Ổn định làm cảm xúc người ta an tâm, theo máu mạch chảy dường như có thể chui vào đầu quả tim.

Hạ Tiểu Nịnh dần dần cũng rốt cuộc ngủ yên.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có hơi thở hai người bọn họ thật sâu thật nhẹ nhàng chồng chéo nhau……

Ánh mắt sâu thẳm thẳng tắp không che dấu mà dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Phong Thanh Ngạn như cũ lông mày nhíu chặt.

Bộ dáng hiện tại của cô, làm anh nhớ đến lần di chứng sau khi cô bị Kha Linh Lung thôi miên.

Cô gái này, 5 năm trước, cô rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì……

……

Hôm sau.

Sắc trời tờ mờ sáng.

Nhiệt độ Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc lui xuống, Phong Thanh Ngạn lặng lẽ từ trong phòng đi ra.

Lão Cao đã tinh thần tràn đầy mà chờ ở ngoài cửa, đang tự hỏi lát nữa phải nói như thế nào cho Hạ Tiểu Nịnh biết là thiếu gia chăm sóc cô suốt một đêm, chợt nghe được một giọng nói thình lình mà truyền đến ——

“Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, bác có lẽ rất rõ ràng. Chờ cô ấy tỉnh lại, bác khiến cho cô ấy về nhà nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà ném xuống câu mệnh lệnh này, lúc quay người lại, khóe môi vẫn không nhịn được nở ra một nụ cười cay đắng.

Trong lòng cô gái kia sợ là chỉ có Mộ Đình Tiêu, nếu cô ấy biết mình ở trong phòng cô ấy cả đêm, chỉ sợ…… Sẽ càng thêm chán ghét mình?

Quản gia đứng ở phía sau, thấy không rõ biểu cảm của thiếu gia nhà mình, lại bởi vì lời anh nói mà nhẹ nhàng thở dài.

Sau khi Hạ Tiểu Nịnh tỉnh lại, không chút nào biết rõ tối hôm qua là ai chăm sóc mình, chống đỡ đầu nghe quản gia nói cho phép mình nghỉ xong, cô chân thành mà nói một câu cảm ơn, liền bắt taxi về nhà.

Nhưng không may là, Hạ Chí Dũng bận việc ở nhà hàng, đúng lúc mấy ngày nay Cố Lâm Anh trở về Lâm Bắc thăm người thân, cho nên trong nhà lúc này một người cũng không có.

Hạ Tiểu Nịnh trở về, phải tự mình rót nước uống.

Cũng may Diệp Anh kịp thời đến đó, giúp cô nấu chút cháo, Hạ Tiểu Nịnh miễn cưỡng ăn, sau đó trở về phòng đi ngủ.

Diệp Anh một thân một mình canh giữ ở phòng khách chờ Hạ Tiểu Nịnh tỉnh lại, nhất thời có chút lưỡng lự mình rốt cuộc có nên thông báo cho ba mẹ Hạ gia nói Hạ Tiểu Nịnh bị bệnh hay không.

Sợ hai người sẽ lo lắng ở gấp rút trở về, trên đường sẽ xảy ra chuyện, cho nên cuối cùng vẫn là không thể gọi điện thoại.

Nhưng mà……

Đúng rồi, có một người, cô có thể thông báo!

Diệp Anh ánh mắt sáng lên, nhanh chóng cầm lấy điện thoại của mình, ấn mở Weibo.

Sau đó gửi một tin nhắn, trực tiếp @ Mộ Đình Tiêu ——

[Tiêu gia, Tiểu Nịnh ngã bệnh rồi. Tôi là bạn của cô ấy, Diệp Anh.]

……

Cùng lúc đó.

Bên trong trang viên bên bờ biển.

Quản gia lão Cao sau khi nghe xong một cuộc điện thoại, lại nhanh chóng gọi cho Phong Thanh Ngạn, "Thiếu gia, vừa rồi ba Hạ Tiểu Nịnh gọi điện thoại đến nói không liên lạc được với cô ấy, hỏi cô ấy có phải vẫn còn ở đang ở trang viên chúng ta hay không. Tôi tạm thời chỉ nói cho ông ấy biết Tiểu Nịnh đi ra ngoài mua thức ăn, nhưng cô ấy hiện tại khẳng định một mình ở nhà, vừa yếu đuối, đáng thương lại bất lực, bị bệnh không ai đau, không ai yêu, này phải làm như thế nào mới tốt a?"

……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Lay động trái tim thiếu nữ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh mơ màng ngủ một lát, lại bị Diệp Anh từ trên giường kéo dậy, ăn cháo, đo nhiệt độ cơ thể, lại đắp một miếng băng dán lên trên trán.

Lần này, cô là hoàn toàn bị giày vò đến buồn ngủ đều không có.

Hai cô gái cùng nhau ngồi trên sô pha nhỏ ở phòng khách Hạ gia, mắt to trừng mắt nhỏ.

Diệp Anh không nói cho cô chuyện biết lát nữa Mộ Đình Tiêu có thể đến đây, ý định làm cô ngạc nhiên một chút.

Hạ Tiểu Nịnh ngồi một lát, uống xong toàn bộ cháo nước, rồi đứng lên, đi rửa tay.

Cô vừa mới đi vào, cửa Hạ gia liền bỗng nhiên bị gõ.

"Tới rồi tới rồi!!" Diệp Anh một bên mang theo mong đợi đi qua.

Liền mắt mèo cũng không xem, cô trực tiếp cửa mở ra.

Sau đó liền…… Ngây ngẩn cả người.

Là ảo giác ư? Ngoài cửa vì sao lại có một anh chàng siêu cấp siêu cấp siêu cấp đẹp trai đứng đấy?

Một thân áo khoác đen, quần đen, quả thực soái phá chân trời!

Còn có ngũ quan tinh xảo thâm thúy kia, không có bất kỳ khuyết điểm nhỏ nhặt! Ngay cả dáng người đều là hoàn mỹ như vậy!

Diệp Anh chớp chớp mắt, anh chàng đẹp trai này quả thực cùng Mộ Đình Tiêu chẳng phân cao thấp được, sàn sàn như nhau, đều là siêu cấp vô địch đại vưu vật a!

Còn đứng ở ngoài cửa Phong Thanh Ngạn cũng là sửng sốt.

Lão Cao không phải nói chỉ có Hạ Tiểu Nịnh một mình ở nhà sao? Làm sao người đến mở cửa người không phải cô ấy?

Chẳng lẽ là mình đi nhầm?

"Nơi này là……"

Lời nói anh còn chưa nói hết, bịch một tiếng, cửa đã bị Diệp Anh đóng sầm lại.

Cô dựa vào sau cánh cửa, che lại trái tim nhỏ đang bùm bùm nhảy loạn của mình, lại một lần nữa trăm phần trăm xác định, vừa rồi chẳng qua là ảo giác của mình!

Bởi vì diện mạo dáng người đều hoàn mỹ, ngay cả giọng nói đều dễ nghe như vậy, đây là chuyện không khoa học chút nào!

Hạ Tiểu Nịnh mới từ toilet đi ra, liền nhìn thấy vẻ mặt hoa si của Diệp Anh đang dựa vào sau cửa nhà mình, tay còn ôm ngực.

Cô nghi ngờ mà nhíu mày, "Cậu đang ở đây làm gì vậy? Trúng tà?"

"…… Không phải, nhưng mà cũng không sai biệt lắm," Diệp An mắt lấp lánh vì sao, "Vừa rồi tớ rõ ràng tưởng tượng ra một vị siêu cấp đẹp trai đứng ở ngoài cửa nhà cậu, cậu nói tớ có phải trúng tà rồi hay không?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh nghe được không hiểu ra sao, đi qua, "Siêu cấp đẹp trai? Cậu sẽ không phải là đem anh trai tớ nhốt ở ngoài cửa đi à nha?"

"Cậu có bị ngốc hay không vậy? Anh trai cậu Hạ Ngật Khôn tớ không biết sao?" Diệp Anh mắt trợn trắng, "Anh cậu tuyệt đối là người đàn ông rắn rỏi nam tính! Nhưng vừa rồi vị kia quả thực, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn dáng người có dáng người, mấu chốt còn quý khí! Hoàn toàn có thể làm lay động tất cả trái tim thiếu nữ!!"

Hạ Tiểu Nịnh: "…… Cậu rốt cuộc có mấy viên trái tim thiếu nữ?"

Giọng nói vừa mới rơi xuống đất, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Hạ Tiểu Nịnh nhìn thoáng qua cánh cửa, trực tiếp kéo Diệp Anh ra, lần này tự mình đi mở cửa.

Nhìn đến người ngoài cửa, cô lập tức trừng lớn đôi mắt, hít một hơi thật sâu, "Anh anh anh……"

"Nhìn thấy tôi kích động như vậy?" Phong Thanh Ngạn đang chuẩn bị lướt qua cô đi vào bên trong.

Bỗng nhiên bả vai xiết chặt, cúi đầu, liền thấy Hạ Tiểu Nịnh đưa tay nhỏ ngăn lại ở ngực mình, "Anh chờ một chút!!"

"Chờ cái gì?" Phong Thanh Ngạn khó hiểu.

Hạ Tiểu Nịnh thu lại cánh tay, sau đó lùi một bước dài, sau đó nhanh chóng giữ cửa dùng sức mà đóng lại!

Lại lần nữa không cho vào, đứng ngoài cửa, Phong Thanh Ngạn: "……"

"Bên ngoài thật sự có người?" Diệp Anh sợ ngây người, lập tức ghé vào sau mắt mèo nhìn ra bên ngoài xem, "Bà mẹ nó, anh chàng đẹp trai này lại là người thật! Anh ta là ai a?"

"Là ông chủ của tớ a! A a a a, anh ta đến làm gì!!" Hạ Tiểu Nịnh ở phòng khách bạo nổ, thiếu chút nữa đem đầu tóc của mình đều nắm mất.

Chẳng lẽ là biết cô ngã bệnh, cố ý đến bỏ đá xuống giếng, cười nhạo cô, châm chọc cô, chế nhạo cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Tôi là một Girl tinh xảo_Sâu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh càng nghĩ càng cảm thấy có thể, cầm lấy mớ tóc lộn xộn của mình, cuối cùng vẻ mặt nghiêm túc lại, "Không được, tớ không thể để cho anh ta chê cười!"

Diệp Anh vẻ mặt mê hoặc, "Ông chủ cậu? Anh ta đến nhà cậu làm cái gì? Nhìn cậu chê cười cái gì?"

"Không kịp giải thích," Hạ Tiểu Nịnh sờ lên bộ quần áo ngủ nhăn nhúm trên người, cố gắng dùng sức PA~ PA~ đánh trên má mình hai cái, "Sắc mặt tớ thoạt nhìn có tốt chút nào không?"

"……" Diệp Anh lắc đầu, đối với hành vi tự làm hại mình của cô tỏ vẻ mười phần khó hiểu, "Không đau sao?"

"…… Đau." Hạ Tiểu Nịnh chạy tới cầm lấy túi Diệp Anh, lấy ra hộp make-up từ bên trong, "Nhanh, giúp tớ đánh phấn nền mắt, má đỏ, làm như thế nào cho hồng hào lên!"

Bởi vì tính chất công việc, cô ngày thường đều không thể make-up, tự nhiên cũng sẽ không được tự nhiên.

"……" Diệp Anh là lạ liếc nhìn cô một cái, "Cậu xác định?"

Hạ Tiểu Nịnh vội vã xông vào trong phòng ngủ thay một chiếc váy liền áo màu hồng nhạt mà mẹ trước đó không lâu mới vừa mua cho cô, "Đến đây a! Không cần khách khí!"

"……"

Diệp Anh cầm lấy túi, nhanh như bay trang điểm nhẹ cho cô, son môi dùng màu đang thịnh hành dạo gần đây, sau đó đem mớ đầu tóc lộn xộn kia chải chuốt kỹ, buộc thành hai búi viên phấn nộn đáng yêu.

"Như vậy có thể chứ?" Hạ Tiểu Nịnh đứng lên, hỏi.

"Từ từ!" Diệp Anh đem lược ném về trong túi của mình, không chút do dự đưa tay đem cổ áo trước của Hạ Tiểu Nịnh mở hai chiếc cúc áo ra, giúp cô độn thêm một lớp vào trong ngực "Có thể!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh có chút không nói nên lời, muốn đem nút cúc áo cài về.

Diệp Anh nhanh chóng nắm chặt tay cô xuống, "Không có lộ cái gì ra cả, nhưng như vậy càng có khí thế!"

Được rồi, không thể thua trận!

Hạ Tiểu Nịnh hít sâu một hơi, đi qua mở cửa.

Phong Thanh Ngạn như cũ duy trì tư thế đứng ở ngoài cửa, đẹp trai khí chất.

Nhìn thấy cô một lần nữa đi ra, ánh mắt anh híp lại, từ đầu đến chân đem cô đánh giá một lần, "Cô là muốn đi thảm đỏ?"

"Tôi ở nhà chính là trạng thái này." Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt bình tĩnh, "Những ngày qua cũng chính là tinh xảo như vậy! Tôi chính là một Girl tinh xảo!"

Phong Thanh Ngạn: "……"

"Thiếu gia đến đây làm cái gì vậy?" Cô lại bình tĩnh hỏi.

Phong Thanh Ngạn khuôn mặt trầm xuống vòng qua cô, ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách.

"Anh trước tiên ngồi một chút, tôi đi chuẩn bị cho anh trà chiều." Hạ Tiểu Nịnh mỉm cười, không thấy nửa chút bệnh trạng, cố gắng ưu nhã mà trấn định đi vào phòng bếp.

Đi vào, liền dựa vào bàn ăn suy yếu mà thở hổn hển một hơi, sau đó mới ngửa đầu, từ tủ bát lấy ra trà ba đặt ở đáy hòm Thiết Quan Âm một bộ cốt sứ Anh quốc người khác đưa tới rất ít khi sử dụng kia.

……

Phòng khách.

Diệp Anh bưng một cái ghế gấp nhỏ ngồi ở bên cạnh sô pha, đôi mắt không kiêng nể gì cả mà đánh giá Phong Thanh Ngạn trước mắt, "Anh là đến thăm bệnh?"

Anh lạnh lùng mà liếc mắt nhìn cô một cái, nhận ra giọng nói này.

Chính là người phụ nữ đã gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Nịnh gọi Mộ phu nhân kia.

Diệp Anh thấy anh không nói, cũng có một chút không cảm thấy xấu hổ.

Anh chàng đẹp trai mà, lạnh lùng một chút sẽ càng ngầu bá cháy hơn!

Cô phối hợp tiếp tục nói, " Thành thật mà nói tôi còn là lần đầu nhìn thấy người đẹp trai như anh vậy……"

Nói còn chưa dứt lời, một tầm mắt cảnh cáo u lãnh lần nữa rơi tới đây.

Diệp Anh cổ họng nghẹt thở, nhanh chóng thay đổi đề tài, "Tôi còn là lần đầu tiên nhìn thấy người thăm bệnh như anh không mang theo chút gì đó bên người. Nhưng mà anh cũng không cần băn khoăn, tay không mà đến cũng không có sao, đợi chút mời tôi cùng Tiểu Nịnh ăn một bữa cơm là được, anh thấy thế nào?"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Uy vũ sinh phong (mạnh mẽ sinh gió)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Phong Thanh Ngạn như cũ vẫn không có trả lời cô.

Diệp Anh cũng không thèm để ý, như cũ gắt gao mà nhìn chằm chằm anh, xem đến mọi thứ hài lòng!

Cái gì gọi là 360 độ không góc chết, là cái này ah!

Hơn nữa nhìn một thân trang phục này, giá trị con người khẳng định cũng xa xỉ a!

Người đàn ông đẹp trai như vậy, Hạ Tiểu Nịnh như thế nào lúc trước không cùng cô đề cập qua? Còn có phải là khuê mật hay không a!

Hạ Tiểu Nịnh rót trà ngon từ trong phòng bếp bưng ra, nhìn thấy chính là Diệp Anh ngồi ở một bên mắt sói nhìn xem Phong Thanh Ngạn, mà người sau ngồi như tượng điêu khắc ở trên sô pha, mắt nhìn thẳng, không di chuyển.

Cô ho nhẹ một tiếng, đem khay trong tay đặt xuống, vô cùng khách khí mà nói, "Trước uống một chút bá tước hồng trà a."

"……" Phong Thanh Ngạn ngước mắt liếc nhìn cô một cái.

Hạ Tiểu Nịnh lập tức chân mềm, giả vờ không thấy được tầm mắt của anh, nhanh chóng ngồi xuống cách xa anh nhất có thể.

Phong Thanh Ngạn bưng lên cái ly Thiết Quan Âm vị "Bá tước hồng trà", giọng điệu trầm lạnh mà mở miệng, "Nếu hết bệnh rồi, vậy tối nay trở về đi làm việc đi."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa tại chỗ lớn tiếng ho khan, một hơi liền như vậy kẹt ở ngực, nửa vời không lên.

Quả nhiên là một nhà tư bản!

Như vậy chạy tới chính là vì thúc giục cô bắt đầu đi làm việc!

Cô nhẫn nhịn, gật đầu, "Đã biết, thân thể tôi thoải mái sẽ trở về."

"Ý cô chính là, bây giờ còn không thoải mái?"

"Không có! Tôi bây giờ rất thoải mái! Vô cùng thoải mái! Toàn thân thư thái, sảng khoái tinh thần, vui vẻ chạy nhảy!"

"……"

Phong Thanh Ngạn vốn là tới thăm bệnh, bây giờ xem cô giả vờ bình ổn, sắc mặt trầm xuống rất nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh thấy trong lòng có chút ít sợ hãi run lên, cảm giác anh dường như không quá tin tưởng chính mình thì coi như xong rồi, vì thế dứt khoát đứng lên, bước đi hai bước uy vũ sinh phong (mạnh mẽ sinh gió).

Sau đó mới thử hỏi, "Nếu không…… Tôi sẽ đi xuống cầu thang, chạy hai vòng cho anh xem nha?"

"……"

Không muốn sống nữa sao?

Phong Thanh Ngạn sắc mặt khó coi đến nghiêm trọng hơn, đặt ly trà xuống, “Thật đúng là sinh khí dồi dào, cô vất vả rồi. Tối nay gặp.”

“……Được.”

Hạ Tiểu Nịnh biểu lộ sung sướng gật đầu, trong lòng so với quả mướp đắng còn khổ hơn.

Phong Thanh Ngạn nặng nề mà đứng lên, cất bước đi đến cửa.

Diệp Anh trừng lớn đôi mắt, “Soái ca, đừng đi a!”

Cô còn không chưa xem đủ đâu!

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Diệp Anh đứng dậy mà vội vã vọt đến, “Soái ca, kỳ thật Tiểu Nịnh cậu ấy còn bệnh, tôi một mình không thể chăm sóc, anh giúp tôi ở cùng chăm sóc cậu ấy một chút!”

Phong Thanh Ngạn bước chân dừng lại.

Hạ Tiểu Nịnh trừng lớn đôi mắt, quả thực không thể tin được Diệp Anh giờ phút này thấy sắc quên bạn đã đến tình trạng như thế, “Anh Anh! Đừng nói hươu nói vượn!”

“Tớ không có a! Cậu vừa rồi còn sắc mặt tái nhợt, bảo tớ make-up cho cậu, thuận tay tớ đem mút ngực độn vào cho cậu kia mà!”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh hiện tại chỉ nghĩ hóa thành một đám khói xanh trực tiếp bay là được rồi!

Đây đến cùng là cái gì vậy!

Cô chịu đựng bối rối đi ra cửa, “Đừng nghe cậu ấy, tôi hết bệnh rồi, chuyện gì cũng đều không có. Thật sự! Buổi tối có thể trở về đi làm!”

Diệp Anh: “Fake!” (giả dối)

“……”

Phong Thanh Ngạn cứ như vậy đứng ở chỗ đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn các cô, hai người cậu một lời tớ một câu mà tranh cãi.

Kỳ thật, Hạ Tiểu Nịnh có khỏe hay không, anh trong lòng vô cùng rõ ràng.

Bất kể người nào cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy mà sốt cao khỏi hẳn, huống chi là về điểm này thân thể cô giống như Tiểu Đậu Nha. (nôm na là cô bé mới nảy mầm)

Nhưng nhìn vào một bộ dạng này của Hạ Tiểu Nịnh "tôi bị bệnh cũng không muốn nói cho anh biết’ biểu lộ cậy mạnh, anh đặc biệt không vui.

Hai cô gái còn không có tranh luận ra đến nguyên do, liền nghe được đinh đong ba tiếng bỗng nhiên truyền đến.

Cửa lại reo lên.

Lại là ai tới? Hạ Tiểu Nịnh đầy mặt khó hiểu, trực tiếp đi qua kéo cửa ra……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Ánh mắt chết chóc đang nhìn

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Một bó hoa bách hợp vô cùng lớn thình lình xuất hiện ở trước mắt, phía trên còn mang theo giọt sương sớm hôm nay, đặc biệt xinh đẹp.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô sửng sốt một chút, lập tức hắt xì một cái.

Cái mũi ngưa ngứa.

Hoa bách hợp bị thoáng dời đi một chút, người đằng sau rốt cuộc cũng lộ mặt.

Mộ Đình Tiêu mặc đồ cổ trang, vội vàng từ đoàn phim chạy đến, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay đổi, lại chỉ đơn giản là vắt kiệt thời gian để đi mua một bó hoa bách hợp lớn như vậy.

Ít nhất…… có đến 99 đóa đi à nha? Diệp Anh ở phía sau vẻ mặt hít thở không thông mà kích động mà im lặng đếm.

Mộ Đình Tiêu nhìn Hạ Tiểu Nịnh, ánh mắt dịu dàng đến quả thực có thể nhiếp nhân tâm phách(*) [:Ý chỉ một sự vật quá tốt đẹp, khiến mình đánh mất bản thân], "Nghe nói cô bị bệnh. Tôi đến đây thăm cô."

Vừa mới nói xong, giống như tảng băng chạm vào dung nham, như thể phanh một chút, toàn bộ không gian đều an tĩnh……

Hạ Tiểu Nịnh lập tức cảm nhận được ánh mắt chết chóc giống như sư tử nhìn, ở từ phía sau lưng.

Không cần quay đầu lại, cô biết tầm mắt kia đến từ Phong Thanh Ngạn, chính mình dùng đầu ngón chân cũng biết chuyện mình ngã bệnh là ai nói ra ngoài.

Yên lặng, cô quay đầu trừng mắt liếc Diệp Anh bên cạnh một cái.

Người kia lại chỉ vội vàng phát bệnh hoa si, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe được……

Tức giận đến khớp hàm phát ngứa, Hạ Tiểu Nịnh bây giờ muốn một cước đá đi.

Mộ Đình Tiêu đã ôm bó to hoa bách hợp kia vào cửa, nhìn thấy Phong Thanh Ngạn đứng ở lối vào trước cửa, anh đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh kịp phản ứng, nói, "Phong tổng cũng đến thăm bệnh? Nhìn anh tư thế này là muốn rời đi đứng không?"

"Không, tôi vừa tới, chẳng qua là đi nhầm phương hướng." Phong Thanh Ngạn mặt không thay đổi mà trả lời một câu, sau đó quay người, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế sô pha.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Mộ Đình Tiêu không hổ là ảnh đế, dưới tình huống chủ nhà không tiếp đón mình, bên cạnh còn có Diệp Anh - đại hoa si thế kỷ này, cũng có thể trấn định tự nhiên mà đem hoa bách hợp đặt ở trên bàn trà, sau đó, ngồi ở bên cạnh Phong Thanh Ngạn.

Hai người đàn ông anh tuấn ngồi cùng nhau, Diệp Anh cảm thấy hai mắt đều nhanh không đủ dùng, bưng lấy mặt cảm thấy chính mình hôm nay quả thực là vận khí may mắn, trở thành con cưng của thượng đế!

Phòng khách nhà họ Hạ vốn là không lớn, trên sô pha hai người đàn ông cao lớn ngồi cạnh nhau, lập tức liền có vẻ càng thêm chật chội.

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà dịch sang hướng bên trái, "Hoa anh đã đưa đến, thăm bệnh cũng đã xong, anh có thể đi rồi."

Mộ Đình Tiêu cũng không chút khách khí nào mà dịch sang hướng bên phải, "Tôi cũng không biết bệnh tình cô ấy như thế nào, sao có thể đi đâu? Phải đi mà nói, trước hết mời Phong tổng ngài đi a."

Diệp Anh đứng ở bên cạnh, nhìn bọn họ càng đến càng gần, não đã sớm đã hiện ra hình ảnh nam nam tương thân tương ái, máu mũi đều sắp chảy xuống……

"Cô ấy không có sao. Bây giờ toàn thân thư thái, sảng khoái tinh thần, vui vẻ chạy nhảy!" Phong Thanh Ngạn vẻ mặt thành khẩn cùng chắc chắn.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Này không phải lời cô vừa nói, anh sống chết cũng đều không tin sao?

"Thật không?" Mộ Đình Tiêu giật giật khóe miệng, cắm rễ ở trên sô pha thật sâu, "Tiểu Nịnh, cô hết bệnh rồi sao? Bây giờ cảm thấy thế nào?"

"Tôi……" Hạ Tiểu Nịnh vừa mới mở miệng, liền cảm nhận được ánh mắt uy hiếp đến từ bên cạnh.

Không cần nhìn cũng biết Phong Thanh Ngạn sắc mặt hiện tại có bao nhiêu khó coi.

Cô triệt để hết chỗ nói rồi.

Vừa rồi cô nói chính mình hết bệnh rồi, anh không chỉ không tin, còn trầm khuôn mặt xuống.

Bây giờ cô muốn nói thật, anh lại nhìn cô như vậy.

Rốt cuộc là muốn quậy kiểu gì?

"Nói cho Mộ tiên sinh, cô đến cùng đã khỏi chưa?" Phong Thanh Ngạn cong cong môi, đối với cô nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Thực không thể tưởng tượng được, cũng rất……Ôn nhu.

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Chị em thân thiết như đồng đội heo[Sâu]

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Nhưng Hạ Tiểu Nịnh lại bởi vì nụ cười này mà sinh ra sợ hãi run lên một cái, liền lời nói đều hoàn toàn không nghĩ nói.

Người đàn ông này lại có thể…… có thể đối với cô cười!

Thật giống như Tử Thần vẫn luôn lạnh lùng mà nhìn chính mình, cuối cùng ngay lúc giơ lên lưỡi hái kia, lộ ra một nụ cười ôn nhu, nhưng tuyệt đối là vì muốn mạng của cô!

Nhìn thấy phản ứng của Hạ Tiểu Nịnh, Phong Thanh Ngạn sắc mặt trầm đến lợi hại hơn.

Mộ Đình Tiêu tức thì ánh mắt nhẹ nhàng vẫn luôn nhìn cô, dường như vẫn còn đang đợi cô trả lời.

Không khí, có chút không hiểu sao mà xấu hổ……

Lần này người phản ứng trước tiên nhất lại là Diệp Anh.

Cô từ cạnh cửa chạy đến, thân thiết mà nắm lấy cánh tay Hạ Tiểu Nịnh, "Phong tổng, vừa rồi anh không phải đồng ý muốn mời chúng ta đi ăn cơm sao? Đi thôi?"

Hạ Tiểu Nịnh triệt để không muốn nói chuyện.

Cô hôm nay quả thực là dùng máu cùng nước mắt bản thân tự trải nghiệm cái gì gọi là chị em thân thiết như đồng đội heo a……

Phong Thanh Ngạn dáng người cao dài mà từ trên sô pha đứng lên, sắc mặt trầm lạnh, "Vậy đi thôi."

Diệp Anh một tay cầm lấy cái túi trên bàn trà, một tay dắt Hạ Tiểu Nịnh đi ra ngoài.

Hạ Tiểu Nịnh đau đầu đến không được, nhưng cũng không muốn làm cho bọn họ ở nhà của mình cãi nhau như vậy, bằng không hàng xóm nghe thấy được quay lại nói cho ba mẹ, cô thật đúng là không biết nên giải thích như thế nào.

Cho nên cũng liền tùy ý mình bị lôi ra cửa.

Phong Thanh Ngạn đi đằng sau theo bọn họ ra cửa, Mộ Đình Tiêu tự nhiên cũng không có không đi.

Bốn người đi xuống dưới tầng.

“Chúng ta đi chỗ nào ăn?” Diệp Anh tích cực nhất.

Phong Thanh Ngạn gọn gàng linh hoạt mà đưa ra một tờ danh thiếp, “Cầm tấm danh thiếp này đi đến Thiên Tân số 1, tùy tiện chọn một chỗ ngồi, gọi món ăn tùy ý.”

Danh thiếp nền đen, cảm nhận vô cùng tốt, phía trên chỉ có bá đạo ba chữ —— Phong Thanh Ngạn.

Diệp Anh ngây thơ mà nhận lấy, “Anh…… anh không đi sao?”

Phong Thanh Ngạn vẻ mặt phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), “Vừa rồi tôi có rơi thứ gì đó trên tầng, Hạ Tiểu Nịnh, lấy chìa khóa ra, tôi tìm xem rồi liền xuống dưới.”

“Anh thứ gì……”

Hạ Tiểu Nịnh nói, còn không có hỏi xong, Diệp Anh đã từ trong túi lấy ra chìa khóa dự phòng, thân thiện mà đưa tới, “Đây là lúc trước Hạ thúc thúc cùng Cố a di đưa cho tôi, nói đây là để đối phó cho tình huống bất ngờ.”

“……”

Trơ mắt mà nhìn Phong Thanh Ngạn cầm chìa khóa tiêu sái lên tầng, Hạ Tiểu Nịnh thật sự là nửa chữ cũng cũng không nói ra được.

Ai bảo bạn thân của mình có ngực, có mông, có chân dài, nhưng chính là không đầu óc a?

Nhưng cô biết rõ Phong Thanh Ngạn tuyệt đối sẽ không đi lên nhà mình lục lọi tìm lung tung, cô dứt khoát cũng leo lên trên xe bảo mẫu của Mộ Đình Tiêu.

Ba người bắt đầu đi đến Thiên Tân số 1 trước.

……

Phong Thanh Ngạn lên tầng, dùng chìa khóa mở cửa.

Mắt nhìn thẳng lập tức đi về phía phòng khách, những thứ đồ vật bên cạnh vẫn không có nhìn xem, anh không có bất kì đam mê rình coi việc riêng tư nhà người khác.

Bàn tay trực tiếp cầm lấy bó hoa bách hợp đang đặt ở bàn trà kia, nghĩ lát nữa đem nó trực tiếp ném vào thùng rác dưới tầng mới cảm thấy trong lòng thoải mái vài phần.

Anh quay người trở về, ánh mắt lơ đãng mà dừng ở bức ảnh gia đình trên tường phía trên cửa tủ giày.

Trên tấm ảnh có bốn người, khung ảnh là mới tinh, thoạt nhìn thời gian cũng không phải đã rất cũ.

Hạ Tiểu Nịnh mặc váy liền áo cùng Hạ Ngật Khôn một thân quân trang đứng ở phía sau, ở hàng phía trước là ba mẹ mặc quần áo bình thường, ánh mắt yêu thương và ôn hòa.

Hóa ra gia đình cô ấy là như vậy.

Phong Thanh Ngạn đưa tay, động tác nhẹ nhàng mà chậm rãi đem ảnh có chút hơi lệch sửa lại, sau đó mới đẩy ra cửa đi ra ngoài.

Xuống dưới tầng, không chút do dự vứt bỏ bó hoa bách hợp ướt át trong tay.

Sau đó anh mới ngồi vào trong xe của mình, khởi động động cơ, chạy nhanh đến Thiên Tân số 1.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Song hùng tranh bá[Hai người hùng tranh đấu] (Bão1)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch giả: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh bọn họ sớm đến một bước.

Thiên Tân số một là nhà hàng ăn lớn nhất đế đô, bên trong thức ăn mới mẻ lại độc đáo, nghe nói muốn có chỗ ngồi đều phải sắp xếp đến nửa năm sau.

Nhưng Diệp Anh sáng ngời đưa ra danh thiếp của Phong Thanh Ngạn, quản lý nhà hàng liền vội vàng chạy ra, cung kính mời bọn họ vào ngồi ở chỗ tốt nhất, lớn nhất.

Còn không đợi bọn họ gọi món ăn, quản lý cũng đã phân phó người đi phòng bếp thông báo muốn chuẩn bị các món ăn đặc trưng ở đây.

Diệp Anh ừng ực nuốt nước miếng.

Phong Thanh Ngạn này địa vị thật lớn, xem ra dùng tên của anh rất tốt a……

……

Món ăn dọn lên thời điểm không sai biệt lắm, Phong Thanh Ngạn cũng đã đến.

Lại liếc mắt nhìn bàn tròn ba người một cái, anh không di chuyển thanh sắc, trầm trầm ánh mắt, phân phó nhân viên phục vụ một bên, "Thêm một cái ghế vào bên tay phải Hạ tiểu thư."

Nhân viên phục vụ im ắng liếc mắt nhìn bên kia một cái, nhìn thấy hai cô gái ngồi cùng nhau, bên cạnh còn có một người đàn ông, lập tức cơ trí kịp phản ứng ai là Hạ tiểu thư.

Anh ta chuyển một cái ghế tới đây, chen vào giữa Hạ Tiểu Nịnh với Mộ Đình Tiêu.

Phong Thanh Ngạn đi qua ngồi xuống, Hạ Tiểu Nịnh liền bắt đầu trong im mà xấu hổ.

Ngồi gần như vậy làm cái gì?

Ngược lại là Phong Thanh Ngạn chính mình một bộ dạng phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), dùng cằm chỉ chỉ vào con cua lớn hấp trên bàn, "Mộ tiên sinh hôm nay một thân áo quần lố lăng, lại là bộ dáng trừng tròng chết không nhắm mắt này, ngược lại là cùng nó có vài phần tương tự. Cho nên trước hết mời anh a."

Mộ Đình Tiêu: "…… Tôi chỉ là mới từ phim trường chạy tới mà thôi. Ngược lại là Phong tổng anh, khuôn mặt này so với súp gà đen trên bàn còn đen hơn, thời gian trôi qua không ngắn, làm chậm trễ việc anh kiếm thật nhiều tiền, trở về lại bị đám cổ đông bọn họ chất vấn a?"

Hạ Tiểu Nịnh vừa thấy bọn họ lại bắt đầu cấu véo lẫn nhau, huyệt Thái Dương lập tức co lại, co lại mà đau.

Diệp Anh lại xem đến ngon lành, hai người đàn ông này giống như đang tranh giành tình cảm a!

Sẽ không phải…… Bọn họ đều thích Hạ Tiểu Nịnh a?

Một suy đoán lớn mật mà xuất hiện, cô lập tức giật mình một cái, nhìn về phía Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt tràn ngập sùng bái, giống như nhìn một người đoạt huy chương giải thưởng lớn.

Hạ Tiểu Nịnh lại hồn nhiên chưa phát giác ra, đầu càng ngày càng chóng mặt.

Lúc cô đi ra ngoài, không có mặc áo khoác, bây giờ mặc mỏng hơn so với bọn họ, mặc dù ở ghế có máy sưởi chống đỡ, nhưng cô cũng nhanh chịu đựng không nổi.

Trên eo bỗng nhiên được bao quanh bởi một cánh tay mạnh mẽ, không nặng không nhẹ mà ở sau lưng cô chống đỡ, không cần nghĩ cũng biết chủ nhân của tay kia là ai.

Nhưng cô đã không còn sức lực đi xác nhận cùng kéo ra.

Được rồi, tùy bọn họ hai đấu đá thì đấu đá đi, khuyên bảo của mình lúc trước coi như xong, về sau cách xa hai người đàn ông này một chút là được! Hạ Tiểu Nịnh giận dỗi mà quyết định cái gì cũng không quản.

Có chút lạnh mà chà xát cánh tay, cô còn không có thả tay xuống, trên vai bỗng nhiên thấy nặng xuống.

Một chiếc áo khoác màu đen ấn xuống, đem toàn thân cô bao bọc lấy, truyền lại hơi ấm không thể bỏ qua.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, thoáng thấy Phong Thanh Ngạn vừa đi đến gần, liền thấy bên kia Mộ Đình Tiêu cũng đứng lên.

Anh không có mặc áo khoác, nhưng là một thân màu xanh lam, cởi áo khoác bên ngoài ra, cũng không chút do dự phủ lên trên người cô, "Lạnh thì mặc thêm một chút."

"……"

Diệp Anh nhìn bọn họ lại bắt đầu một vòng PK mới, hưng phấn đến gắt gao mân môi, liền lỗ mũi đều banh ra, nhìn chằm chằm trận đấu song hùng tranh bá này.

Nhìn xem đến cùng ai sẽ thắng!

Đến cùng ai sẽ là No.1 của Hạ Tiểu Nịnh, ai mới là chân mệnh thiên tử của cô, ai mới là đùi vàng sau mình mình có thể ôm được?

Nghĩ đến đây, cô lập tức hưng phấn mà đá đá dưới chân Hạ Tiểu Nịnh bên kia, định cho cô ấy một chút ánh mắt ám chỉ……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Anh ta thích cậu (bão2)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Ai ngờ chân mới vừa đá một cái, Hạ Tiểu Nịnh cũng đúng lúc ho một tiếng, bị một đá như vậy, liền biến thành liên tục ho khan: "Khụ khụ khụ khụ——"

Ho đến sắc mặt tái nhợt, một chút màu máu cũng không nhìn thấy.

Phong Thanh Ngạn quyết định thật nhanh, lập tức đứng dậy đem cô từ trên ghế kéo ra bên ngoài, "Nói không chừng là viêm phổi, tôi dẫn cô đi bệnh viện xem thế nào!"

Nói xong còn không quên thuận tay cầm lấy điện thoại của cô.

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt mộng bức(*), vươn lấy áo khoác dài bị anh lôi kéo rời đi hai bước.

Cổ tay trái lại bỗng nhiên bị Mộ Đình Tiêu bắt lấy, chỉ thấy anh cười đến ôn hòa, giọng nói lại mang theo cường thế không thể xem nhẹ: "Vừa rồi thổi hai cơn gió lạnh, cho nên ho khan vài lần. Làm thế nào bị viêm phổi dễ dàng như vậy? Tiểu Nịnh quần áo không đủ mà thôi. Tôi chỗ này còn có."

Nói xong, anh lại cúi đầu cởi áo choàng trắng trên người mình trên người ra.

Diệp Anh ở bên cạnh xem đến đôi mắt đều đăm đăm, chỉ kém chảy ra hai hàng máu mũi.

"Quả nhiên là dựa vào nhan sắc kiếm tiền, bây giờ cũng không quên cởi quần áo." Phong Thanh Ngạn lạnh lùng đáp lại.

"Trước sau cường thủ hào đoạt (là dùng sức mạnh hoặc quyền thế để chiếm đoạt, giành lấy),là phong cách của anh a?" Mộ Đình Tiêu như cũ mỉm cười đối chọi gay gắt.

Hạ Tiểu Nịnh đầu choáng váng, não càng nặng hơn, căn bản nghe không rõ bọn họ đang tranh luận cái gì, đầu óc từng chút từng chút mà run.

Khi nghiêng sang bên trái, Mộ Đình Tiêu mỉm sâu hơn, Phong Thanh Ngạn tức thì sắc mặt xoay mình chìm xuống.

Khi nghiêng sang bên phải, Phong Thanh Ngạn vẻ mặt lại hòa hoãn một ít, Mộ Đình Tiêu dáng vẻ tươi cười lại phai nhạt rất nhiều.

Diệp Anh ở bên cạnh đều xem đến ngây người, sợ hai người đàn ông này lôi lôi kéo kéo sẽ đem Hạ Tiểu Nịnh xé thành hai nửa.

Cô nhanh chóng đứng dậy đi lên muốn nâng người, "Thức ăn còn chưa có ăn đâu, Tiểu Nịnh trước tới đây ăn cơm đi……"

Hạ Tiểu Nịnh được cô đỡ một chút, lảo đảo mà đi lên phía trước.

Nhìn vào một bàn quay tới quay lui đầy màu sắc món ăn, thật giống như một vòng này lại một vòng lốc xoáy khác không ngừng hút lôi kéo tầm mắt cùng tâm trí của cô.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người ngã thẳng xuống, sắp ngã vào trong món súp gà đen sẫm kia rửa mặt ——

"……" Diệp Anh sợ tới mức hít một hơi khí lạnh, đưa tay muốn đỡ cô.

Tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Phong Thanh Ngạn quyết định thật nhanh tiến lên một bước, nắm chặt eo Hạ Tiểu Nịnh đem cô mạnh mẽ mà đỡ trở về.

Người đã ngất xỉu đi cứ như vậy mềm mại mà dựa vào ngực anh, trước đó chưa từng có nghe lời như vậy.

Mộ Đình Tiêu khóe miệng cứng lại tại chỗ, nụ cười hoàn toàn biến mất, "Tiểu Nịnh?"

Phong Thanh Ngạn bàn tay vung lên, vững vàng kéo xuống chiếc áo khoác trên đầu vai Hạ Tiểu Nịnh, sau đó là áo choàng, tất cả ném trả lại cho Mộ Đình Tiêu, chỉ để lại áo khoác của anh.

Xoay người, cúi xuống muốn đem người bế ngang lên.

"Anh đi ra ngoài như vậy, cô ấy cảm lạnh còn có thể càng nghiêm trọng. Anh cảm thấy quần áo của anh đủ ấm không?" Mộ Đình Tiêu cười lạnh, nhặt quần áo lên, muốn đi đoạt lấy người.

Sau đó, Diệp Anh ngay tại chỗ trợn mắt há miệng, nhìn thấy được cảnh làm cô kiếp này khó quên ——

Phong Thanh Ngạn một tay ôm Hạ Tiểu Nịnh, một tay khác bắt lấy khăn trải bàn, nhìn như không dùng lực kéo mạnh ——

"Rầm ào ào"!

Trên bàn bát, cốc bỗng rơi xuống, khăn trải bàn lông thiên nga mỏng màu xanh đậm đã bị anh chộp vào trong tay.

Sau đó, liền nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh bị quấn lại giống bánh chưng, trực tiếp bị ang khiêng ra khỏi phòng.

Là khiêng!

Ngay cả Mộ Đình Tiêu cũng sửng sốt một lát.

Cái này, Hạ Tiểu Nịnh tuyệt đối sẽ không lại bị đông lạnh nữa!

Diệp Anh kích động mà muốn xông lên nói vài câu, kết quả bị quản lý nhà hàng ngăn cản, "Phong tổng giao cho chúng tôi tiếp tục hầu hạ hai vị ở lại dùng cơm. Không cần theo."

Đây quả thực là ngụy trang ngăn cản bọn họ tiếp tục đi làm bóng đèn a!

Trái tim thiếu nữ Diệp Anh các loại đã nứt toạc, kế tiếp não đã vẽ ra một bộ phim truyền Hạ Tiểu Nịnh VS Phong Thanh Ngạn, tình cảm đủ các dạng nút thắt mở, nhanh chóng cầm lấy điện thoại nhắn tin cho Hạ Tiểu Nịnh——

[Tiểu Nịnh, nhìn đến những hành động vội vã của Phong Thanh Ngạn hôm nay, anh ta nhất định là thích cậu!]

_____

[(*) vẻ mặt mộng bức: ý là trạng thái bị chuyện gì đó giật sấm (kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng, bốc khói lời) 'ngoài khét trong sống'. Và vẻ mặt mộng bức có thể hiểu là, sau khi bị 'sét đánh' bởi một chuyện nào đó hoặc ai đó, khuôn mặt xuất hiện biểu cảm trợn mắt hốc mồm.]

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Anh vẫn còn cơ hội (bão3)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Sau khi gửi tin nhắn xong, Diệp Anh cầm điện thoại đặt nhẹ lên trên bàn, ngẩng đầu bỗng nhiên đối diện với khuôn mặt đẹp trai của Mộ Đình Tiêu.

"……"

Trái tim nhỏ nhảy lên bùm bùm, cường độ kịch liệt có thể so với tàu lượn siêu tốc liên hoàn, quả thực làm người ta chịu không nổi.

Diệp Anh cảm giác hôm nay tròng mắt mình đều sắp bị kinh diễm đến phát nổ, nhanh chóng dùng sức mà đóng lại, sau đó một lần nữa mở ra.

Mộ Đình Tiêu ý cười nơi khóe mắt, đuôi lông mày cũng đã mất, nhưng cũng không có bởi vậy mà nóng nảy với người vô tội, mà cũng coi như là ôn hòa nói, "Vậy cô ăn trước đi, tôi đi trước."

"Đừng a!" Diệp Anh cảm thấy thấy một bàn thức ăn ngon này không thể lãng phí, hơn nữa dù thế nào cũng không thể khiến thần tượng đói bụng a, "Nếu không, tôi hỗ trợ anh đem Hạ Tiểu Nịnh cướp về? Dù sao theo tôi được biết, cậu ấy bây giờ có lẽ là ai cũng

không thích! Anh vẫn còn cơ hội!"

"……"

Mộ Đình Tiêu bị câu " an ủi ' này của cô làm cho có vài phần dở khóc dở cười, cuối cùng vẫn là lấy ví tiền của mình ra, rút ra tất cả tiền mặt bên trong đặt lên trên bàn, "Cô từ từ ăn, ăn xong rồi đi tính tiền. Tôi đi đây."

Nói xong, anh rời khỏi ghế, đi vào phía bên ngoài hành lang gấp khúc.

Diệp Anh một người ngồi ở chỗ kia, nhìn đống tiền mặt kia, lại nhìn vào

những món ăn kia, cuối cùng yên lặng mà đem tiền thu lại, múc một chén canh gà.

Rời khỏi ghế, cô đuổi theo, đem canh gà nâng đến trước mắt Mộ Đình Tiêu, "Bên ngoài còn lạnh đấy, uống chút canh đi, sẽ ấm áp hơn."

Mộ Đình Tiêu rũ mắt, xem cô lỗ mãng chạy tới, rồi lại cẩn thận lấy chén canh gà kia, rốt cuộc cũng không cự tuyệt, đưa tay bưng qua.

Mới vừa uống vào một ngụm, liền nghe được đối diện truyền đến tách tách một tiếng.

Diệp Anh lấy điện thoại đối với anh công khai mà chụp, vẻ mặt thưởng thức cùng kinh diễm: "Không nghĩ tới anh thật sự tự mình ăn cơm! Chậc chậc chậc……"

Mộ Đình Tiêu: "……"

……

Uể oải mà ngủ thật lâu, lúc Hạ Tiểu Nịnh tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ở trên giường lớn của một nơi xa lạ, trên người đang đắp chăn dày mềm.

Cơ thể dường như ít khó chịu hơn.

Cô đứng dậy rồi đứng lên, mới vừa miễn cưỡng đi được hai bước liền phát hiện đây là nơi nào ——

Tòa cao ốc Phong thị!

Hơn nữa nhìn từ cảnh ngoài cửa sổ, nơi này là tầng cao nhất, hẳn là phòng nghỉ của Phong Thanh Ngạn.

Tên kia lại có thể đem cô đưa đến đây!

Cô như cũ xoa xoa huyệt Thái Dương có chút sưng, bốn phía đánh giá một chút, phát hiện phòng này không chỉ có không gian rộng rãi, trang trí rất đẹp, những cái nên có đều có.

Ngoại trừ mình ra, bây giờ bên ngoài cũng không có người khác.

Ngoài cửa sổ, ánh tà dương nhiều, cô thấy được chiếc điện thoại được đặt ở trên đầu giường là của mình, đi đến nhìn thoáng qua thời gian, còn chưa tới giờ tan làm.

Làm sao bây giờ?

Là tự mình đi ra ngoài tìm anh, hay vẫn là ở ngồi chờ ở đây?

Hoặc là, một mình rời đi?

Nhất thời cũng không nghiêng về bên nào, cô dứt khoát lại sờ đến cánh cửa phía sau phòng nghỉ, vốn chỉ định nhìn xem bên ngoài rốt cuộc là hành lang hay vẫn là cửa thang máy, có thuận tiện hay không để mình trốn đi.

Kết quả mới vừa kéo ra một tia khe cửa, cô liền thấy được cảnh tượng ngoài cửa ——

Các giám đốc điều hành của Phong thị một loạt đứng ở chỗ đó, yên tĩnh mà nghe Phong Thanh Ngạn chỉ dẫn.

Nhhiều bộ phận như vậy, nhiều chuyện như vậy, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có biến hóa mới.

Anh lại đâu vào đấy như vậy, chỉ điểm giang sơn, đem công việc đều sắp xếp đến gọn gàng ngăn nắp, làm những cái người tinh anh kia đều tìm không ra bất kể là khuyết điểm gì nhỏ nhặt.

Trong công việc, anh tập trung như vậy, mang theo một cổ ngang nhiên quyết đoán, giống như từ trường tự nhiên, có thể hấp dẫn mọi thứ xung quanh mình.

Thẳng đến khi điện thoại của cô bỗng nhiên trong lòng bàn tay rung lên một chút, nhắc nhở có dự báo thời tiết mới, Hạ Tiểu Nịnh mới đột nhiên hoàn hồn.

"……" Có chút im lặng mà đem cửa đóng lại.

Xem ra bệnh cảm lạnh của mình càng nghiêm trọng hơn, lại có thể bị sắc đẹp mê hoặc, nhìn lén chằm chằm ngoài cửa vài phút……

Cô cúi đầu muốn đem nhắc nhở thời tiết nhắc nhở đóng đi, sau đó mới nhìn thấy tin nhắn Wechat Diệp Anh gửi tới mấy giờ trước ——

[Phong Thanh Ngạn…… Anh ta nhất định thích cậu!]

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Tranh giành tình cảm (bão4)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Thích……cậu?

Hạ Tiểu Nịnh ngực khẽ động, như là có thứ gì phần phật lướt qua, còn không có tới kịp bắt lấy cảm giác nói không rõ kia, nó cũng đã biến mất không dấu vết.

Cô nhanh chóng ngồi trở lại trên giường, lời lẽ chính đáng mà trả lời Diệp Anh: [Cậu đừng nói hươu nói vượn! Anh ta sao có thể thích tớ?]

Diệp Anh vốn dĩ chính là một cô gái nghiện lướt mạng, điện thoại động hầu như không rời tay, cho nên cũng trả lời rất nhanh——

[Anh ta hôm nay cùng Mộ Đình Tiêu vì cậu tranh giành tình cảm, chẳng lẽ cậu còn không có nhìn ra? Nếu không có thị lực thì mới không nhìn thấy như vậy!]

Tranh giành tình cảm?

Hạ Tiểu Nịnh tưởng tượng một giây, cảm thấy Phong Thanh Ngạn vì mình tranh giành tình cảm xác suất có lẽ cùng người ngoài hành tinh đến ăn món cô làm không sai biệt lắm.

Cố sức mà nghĩ lại cảnh trước lúc mình té xỉu, có thể mơ hồ mà nhớ lại một ít đoạn ngắn trong đó.

Cô suy tư một chút, lại cho Diệp Anh câu trả lời: [đây không phải là tranh giành tình cảm, là tranh cường háo thắng. Giống như anh trai tớ ở bộ đội vậy, anh ấy nói, đó là bản năng của người đàn ông. Tớ bốn bỏ lên năm cũng coi như là nhân viên của Phong Thanh Ngạn, anh ta có lẽ chỉ muốn nhanh chóng đem tớ trở về làm việc, nhân đôi giá trị thặng dư của tớ?]

Diệp Anh nhận được câu trả lời của Hạ Tiểu Nịnh, yên lặng thở dài một lát, sau đó mới trả lời lại ——

[Mộ ảnh đế tớ sẽ quan sát lại, nhưng tớ cảm thấy, Phong Thanh Ngạn nhất định thích cậu!]

Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm màn hình, hoàn toàn hỗn loạn.

Diệp Anh không hổ là Diệp Anh, trong đầu phân thành bộ não có thể tạo ra bộ phim giả tưởng lớn như này..

Một người là ảnh đế đang nổi, một người là tổng tài trăm tỷ, thích cô?

Khi Hạ Tiểu Nịnh - cô là đô la Mỹ a? Mỗi người đều sẽ thích.

Cô không có trả lời lại, mà là đặt điện thoại trở lại đầu giường, một lần nữa nằm xuống giường ý định tới đâu hay tới đó, rồi ngủ tiếp một lúc.

Thế nhưng là chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu, câu nói kia của Diệp Anh giống như mưa đạn bay ra "Phong Thanh Ngạn nhất định thích cậu!"

Giống như ma chú, ở trong đầu xoay quanh lại xoay quanh, một lần lại một lần mà tra tấn thần kinh não của cô.

Cô với Phong Thanh Ngạn biết nhau cũng có hơn vài tháng, từ chỗ của anh có thể cảm nhận được cảm xúc có khinh thường, khinh bỉ, bỉ nghễ (nhìn người khác bằng nửa con mắt), tức giận……

Thích - hai chữ này, là chuyện hoang đường đến cỡ nào……

Anh thậm chí còn đã từng nói qua cho dù phụ nữ trên toàn thế giới đều chết hết, cũng sẽ không thích cô a!

Khi trong đầu đang ở giữa đầu mối, bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, cửa phòng nghỉ bị mở ra.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng ở trong đầu hô một tiếng ngừng, sau đó điều chỉnh hơi thở một chút, giả vờ mình vẫn còn đang hôn mê.

Đã đến giờ tan làm, Phong Thanh Ngạn đuổi mấy vị giám đốc điều hành kia đi, cách đây không lâu vẫn còn nhìn thấy cái đầu nhỏ lông xù ở khe cửa, bây giờ cô lại đang nằm ở trên giường "Hôn mê".

Anh lặng lẽ mà thẳng bước đi đến, sau đó ngồi xuống ở mép giường.

Bàn tay phải dùng lực vừa phải mà dừng ở trên trán hơi nóng của cô, đầu ngón tay áp út giống như vô tình mà từ chỗ đuôi lông mày trái của cô sờ lên, xẹt qua toàn bộ lông mày của cô.

Cuối cùng, dừng lại ở trán cô, nhẹ nhàng một chút.

Cảm giấc tê dại lẻn đến toàn thân, Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa run lên một cái.

Đo nhiệt độ cơ thể thì đo là được rồi, hành động của anh là gì!

Thật sự không thể nhịn xuống, cô không thể không mở mắt, đối mặt với mắt đen sâu thẳm của anh, cô còn ngáp một cái, "……Anh tại sao lại ở chỗ này? Đây là nơi nào?"

"Tỉnh liền đứng lên uống thuốc." Bàn tay của anh còn chưa có thu về lại.

Hạ Tiểu Nịnh á một tiếng, giả vờ như duỗi người đẩy tay anh ra, rồi sau đó sắc mặt mới bình thường mà ngồi dậy.

Phong Thanh Ngạn lấy nước ấm cùng thuốc viên bên cạnh qua, đưa tới trước mặt cô.

Hai người lại bỗng nhiên đến gần, hơi thở trên người anh bao phủ đến, làm cô lần thứ hai cảm thấy hít thở không được dễ chịu……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 154: Tối nay tôi ở cùng cô (bão5)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Cực kì nhanh mà nắm lấy viên thuốc trong lòng bàn tay anh, đầu ngón tay lại bởi vì chạm vào đường vân trên bàn tay lớn của anh mà có hơi phát run, cô miễn cưỡng mà hít sâu một chút mới cảm thấy mình có lẽ là không lộ ra sơ hở gì.

Nuốt lấy viên thuốc kia rồi uống vào một ngụm nước, Hạ Tiểu Nịnh lại nhanh chóng cúi đầu, "Cảm ơn."

Cúi đầu, bộ dạng uể oải ủu xìu lại làm người ta càng thêm hoài nghi cô có phải không thoải mái hay không.

"Cảm ơn tôi vì cái gì?"

Lần này, anh biết rõ còn cố hỏi.

"……" Hạ Tiểu Nịnh vô thức mà dùng tay ôm lấy một góc chăn, đầu ngón tay có chút trở nên trắng, nhưng như trước không ngẩng đầu lên, "Cảm ơn anh quan tâm thân thể của tôi."

"Ý của cô là, tôi đối với thân thể cô cảm thấy hứng thú?"

"Khụ khụ khụ ——" nước vừa mới nuốt vào thiếu chút nữa sặc trở về, Hạ Tiểu Nịnh dứt khoát một chút kéo chăn ra, nằm xuống, "Không biết anh đang nói cái gì, không cần xuyên tạc ý của tôi!!"

Cô nói đặc biệt lớn tiếng, nhưng rốt cuộc vẫn là đang bệnh, thật sự không có lực uy hiếp gì.

Trong đầu câu nói kia còn đang không ngừng xoay quanh, cô cảm thấy mình đều sắp không thể nghĩ được gì nữa rồi!

Trái tim, cũng đang bùm bùm nhảy điên cuồng.

Vừa rồi bị bàn tay to của anh đụng vào trán, càng là nóng hổi một mảnh, như thể ngọn lửa……

"Hạ Tiểu Nịnh, cô rốt cuộc có muốn đi bệnh viện không?" Phong Thanh Ngạn bị thái độ kỳ quái của cô làm cho có chút không hiểu, "Nếu không tôi gọi điện thoại kêu bác sĩ đến đây một chuyến?"

"…… Không cần, tôi đi ngủ tiếp, đổ một thân mồ hôi thì tốt rồi."

"Vậy tối nay chúng ta ngủ ở nơi này đi."

"Cái gì?" Hạ Tiểu Nịnh cả kinh chấn động, "Tôi, chúng ta, ngủ, ngủ……"

"Làm gì mà giật mình như vậy?" Phong Thanh Ngạn vẻ mặt đương nhiên, "Cô bị nhiễm virus cảm, cúm mùa này. Chẳng lẽ còn muốn trở về lây bệnh cho Tu Viễn với Mạn Mạn?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng về điểm này, tiểu tâm tư kiều diễm bị ép khởi động lập tức bị chụp đến hồn phi phách tán.

Hóa ra anh có ý này……

Đều do Diệp Anh suy đoán lung tung, làm hại cô bây giờ cũng đi theo mà suy nghĩ loạn……

"Vậy anh thì sao?"

"Cô ngủ trước đi. Không cần phải xen vào tôi." Phong Thanh Ngạn động tác vô cùng tự nhiên mà giúp cô kéo chăn, giống như đang thở dài, lại dường như là nhẹ giọng mắng cô, nhưng giọng điệu cũng không mãnh liệt: "Như thế nào lại nhiều bệnh như vậy, động một chút liền bị cảm?"

Sau khi nói xong anh đứng dậy, ngồi lại trên sô pha.

Hạ Tiểu Nịnh không có cãi lại, một lần nữa nhắm mắt lại, cảm xúc lại bị những lời này của anh làm cho không hiểu sao nhộn nhạo, một chút một chút mà đánh vào bờ lòng, khó có thể dừng lại……

Nếu như lần này Diệp Anh thật sự mỏ quạ đen nói đúng, mình không cẩn thận vào trong mắt Phong Thanh Ngạn, vậy kế tiếp anh sẽ đối với mình làm gì?

Nghĩ về điểm này, cô lặng lẽ lén lút quận chặt chăn trên người mình giống như nhộng, dự định không ngủ, cứ như vậy im lặng không lên tiếng mà duy trì tỉnh táo.

Thế nhưng là đến cùng không có thể chống lại hiệu quả của thuốc, không bao lâu trong đầu liền bắt đầu hỗn loạn, buồn ngủ lần nữa đánh úp lại, chìm vào mộng đẹp.

Trên sô pha Phong Thanh Ngạn đứng lên, động tác tự nhiên, nhẹ nhàng cởi áo khoác của mình, đi đến mép giường, kéo chăn cô ra, cúi người nằm đi xuống……

Ánh mặt trời đã hoàn toàn chìm ở phía dưới đường chân trời, ngoài cửa sổ một mảnh lờ mờ mông lung, anh không có bật đèn.

Cánh tay nhẹ nhàng mà di chuyển đầu cô một chút, làm cho mặt cô quay về phía mình.

Ánh mắt ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dần dần sâu thẳm, sau đó, dùng sức mà thắm thiết hôn lên môi cô……

Hạ Tiểu Nịnh đặt bàn tay phía dưới chăn, bởi vì động tác của anh mà bỗng nhiên siết chặt ——

Làm sao bây giờ? Bây giờ rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 155: Hormone phụ nữ dư thừa! (bão6)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Phản ứng đầu tiên của Hạ Tiểu Nịnh là vung một tát vào mặt, sau đó đứng dậy, dùng Vô Ảnh Cước đá vào cái đó của yêu râu xanh này về sau cũng không thể trồng người.

Nhưng giống như tay bị đè lại, đầu ngón tay run lên, ngay cả chân cũng nhấc không nổi.

Cô xấu hổ và giận dữ mà lắc đầu: "A ～～～～ không cần!! Anh tên khốn nạn này!!"

Sao có thể động một chút lại cưỡng hôn cô!

"Phong Thanh Ngạn, anh buông tôi ra!!"

Loại chuyện thân mật này sao có thể nói làm liền làm đâu? Anh rốt cuộc muốn chơi cô đến khi nào mới cam tâm a!

Trong phòng ngủ, phát ra một trận lại một trận kêu thảm thiết ——

"A a a a, anh cắn tôi đau!!"

"Không thể xuống chút nữa!!!"

"Ô ô ô ô…… Tay anh, không nên sờ loạn a a a a a!!"

"……" Phong Thanh Ngạn từ trên sô pha đứng lên, đi đến bên mép giường, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ nào đó mắc kẹt trong mơ, không cách nào tự kềm chế.

Vươn tay ra, hung hăng bắn một loạt đạn hạt dẻ vào trên trán cô.

Hạ Tiểu Nịnh đau đến kêu một tiếng rên, từ trong mơ bừng tỉnh, mở mắt lên, liền nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng kia của Phong Thanh Ngạn.

Cô vừa rồi…… Là đang nằm mơ sao?

"……" Im lặng vài giây, cô nhanh chóng kéo chăn đem mình một lần nữa bọc lại kỹ lưỡng, sắp nghẹt thở gần chết cũng tuyệt đối không ngẩng đầu, "Thật xin lỗi, tôi gặp ác mộng!"

Thật mất mặt quá đi!

Lại có thể mơ như vậy!

"Là giấc mơ đẹp, phải không?" Phong Thanh Ngạn hoài nghi, "Xem ra cô hormone quá thừa, cần phát tiết một chút mới có thể."

“……”

Đây là ở trào phúng cô khao khát sao?

Hạ Tiểu Nịnh thậm chí thẹn thùng đều đã quên, một chút xốc lên chăn, “Không bằng anh để cho tôi đánh một trận, tôi mới có thể phát tiết được rất tốt!”

Trong con mắt mượt mà vừa rồi còn có vài phần ngượng ngùng, bây giờ đã bị tức giận bao trùm.

Rước lấy một cái hừ lạnh từ Phong Thanh Ngạn, “Ai đánh ai còn không biết.”

Nói xong liền chìa tay đến cô.

Hạ Tiểu Nịnh sợ tới mức giật mình ra sau, cả người giống như thằn lằn gắt gao dựa vào đầu giường, ánh mắt phòng bị mà nhìn về phía anh.

Bàn tay lịch sự tao nhã, bỗng nhiên ở giữa không trung.

Anh thật ra thì…… Chỉ đơn giản là muốn xem thử nhiệt độ cơ thể của cô mà thôi.

Nhưng ánh mắt phòng của cô giờ phút này giống như là một nắm đấm vậy, ngay lúc này đem lòng của anh nghiền một chút.

Từ từ hạ năm ngón tay xuống, lạnh lùng mà thu lại tầm mắt, Phong Thanh Ngạn xoay người đi ra khỏi phòng.

Cửa vừa mở ra rồi đóng lại, thổi đến gió lạnh cuối mùa xuân, phất ở vẻ mặt khó hiểu trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Không, không phải là muốn đánh cô sao? Tại sao bỗng nhiên dừng lại?

Sẽ không phải là đi tìm công cụ gì tiện tay đi? Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng từ trên giường mò xuống dưới, lén lút ghé vào phía sau cửa nghe lén.

Nhưng bên ngoài sau khi tiếng bước chân dần dần biến mất, không còn có bất kỳ âm thanh gì nữa.

Nằm không biết bao lâu, cô đứng lên ý đồ vặn cửa đi ra ngoài, mới phát hiện đã bị

khóa lại.

Phong Thanh Ngạn đến cùng đang tính cái gì?

Khó hiểu mà nhíu nhíu mày, cô lấy điện thoại ra muốn gọi Diệp Anh đến đón mình một chút, lại phát hiện đã hết pin rồi.

Quay đầu trở lại giường lại yên lặng mà chờ đợi một lát, buồn ngủ lần thứ hai lại ập đến.

Một giấc này, mãi cho đến bình minh.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, còn chưa đến giờ làm việc, toàn bộ toà cao ốc vô cùng yên tĩnh.

Hạ Tiểu Nịnh mơ mơ hồ hồ mà đi vào trong toilet rửa mặt, lúc đi ra phát hiện phòng nghỉ chẳng biết khi nào đã bị mở ra.

Cô thuận thế đi ra ngoài, sau đó liền thấy được văn phòng bên cửa sổ bày lên một bàn ăn.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở chỗ kia, dáng người cao ngất, áo sơ mi trắng cởi ba nút, tay áo xắn lên, lộ ra những đường nét mượt mà của cánh tay.

Nắng sớm từ bên ngoài chiếu vào, rơi vào bên trên mặt tinh tế, thâm thúy của anh, đem mặt mày lạnh lùng kia thêm chút mềm mại khiến cho người ta bị mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Tiểu Nịnh, cứu mạng a~ (bão7)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Trên bàn có hộp thức ăn chuyên dụng của nhà hàng, những thứ bên trong đều đã bày ở trên bàn, mùi thơm bốn phía.

"Còn không qua đây?" Phong Thanh Ngạn cầm lấy bao bọc đũa gỗ đàn hương, cũng không ngẩng đầu lên mà nói với cô.

Không biết có phải Hạ Tiểu Nịnh nghe nhầm hay không, cảm giác thấy giọng nói của anh so với ngày thường hơi trầm thấp hơn một chút, mang theo một cổ khàn khàn, lại không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy gợi cảm.

Khi từ cuối cùng đi vào tim cô, chính cô giật nảy mình.

Sao, như thế nào dùng cái từ này đi hình dung anh……

Chẳng lẽ là mình thật sự bị câu nói kia của Diệp Anh làm cho si ngốc, cho rằng anh thật sự thích mình?

Vẫy vẫy đầu, cô cố gắng đem suy đoán hoang đường không thôi này vứt ra khỏi đầu, sau đó mới đi qua ngồi xuống.

Bào ngư nhỏ tươi nấu cháo, lại phối hợp cùng với tỏi băm nhỏ xào, lại để thêm một chút hẹ xanh non ở trên, thậm chí nhiệt độ cũng đều vừa phải.

Rõ ràng cháo tươi ngon đến nỗi đầu lưỡi đều có thể nuốt vào, cô lại ăn không được yên lòng.

Ánh mắt thỉnh thoảng mà cùng gió xuân không chịu khống chế cành liễu dường như hướng về phía anh bên kia lén lút thổi đi, phát hiện anh ăn chính là cháo cua vỏ sò, tướng ăn ưu nhã.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên ngẩng đầu.

Thình lình mà bốn mắt nhìn nhau, Hạ Tiểu Nịnh ngực run lên nhẹ nhàng, muốn cúi đầu cũng đã không kịp.

Ngược lại là anh, thong dong tự nhiên, ánh mắt thẳng tắp mà dừng ở trên người cô, không thấy chút nào bối rối.

Cô đang xấu hổ, điện thoại anh đặt trên bàn liền đổ chuông lên.

Nhìn thấy số người gọi, Phong Thanh Ngạn ánh mắt nhẹ nhàng xuống, ấn nút nghe.

Điện thoại là Phong Mạn Mạn gọi đến, cô bé dùng âm thanh buồn ngủ hỏi ba ba vì cái gì một đêm chưa về, ngay cả Tiểu Nịnh cũng chưa trở về.

Phong Thanh Ngạn kiên nhẫn mà giải thích cho cô bé, lại dặn dò cô ăn xong bữa sáng rồi sau đó đi học.

Cuối cùng cô bé làm nũng nói mình muốn mua một con búp bê Barbie bản số lượng có hạn, Phong Thanh Ngạn cũng không chút do dự, nhẹ nhàng mà đồng ý rồi.

Hạ Tiểu Nịnh ở phía đối diện nhìn, nhịn không được ở trong lòng lén lút mà nghĩ, đây là bộ dạng anh đối với người anh thích đi?

Lông mày dịu dàng, ánh mắt cưng chiều, nói chuyện liên tục, đều là âm điệu nhẹ nhàng, sợ dọa đến Mạn Mạn đang làm nũng.

Nếu anh đúng như Diệp Anh nói như vậy, thích mình vậy anh có phải hay không cũng sẽ……

Một cái ý niệm nho nhỏ ở trong lòng ngo ngoe rục rịch, Hạ Tiểu Nịnh chờ anh cúp điện thoại, cũng đứng lên đột nhiên đi qua, phồng má đối với anh đáng yêu mà chớp chớp mắt, bán manh mà nói, "Tôi không muốn ăn cháo của mình, tôi muốn ăn một phần của anh!"

"……"

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên phóng to ở trước mặt mình, Phong Thanh Ngạn hơi thở đừng lại.

Chợt, anh vươn một ngón tay để trên trán mịn màng của cô, dùng sức đem cô đẩy trở về, khuôn mặt cũng khôi phục lạnh lùng trầm tĩnh lúc trước, "Ăn phần cô! Không nên nói nhảm nhiều như vậy!"

Phía dưới cháo anh có bỏ thêm đậu phộng, cô là người dị ứng cái này có thể ăn sao?

"……"

Hạ Tiểu Nịnh bị đẩy trở về, đuôi xương cụt đụng trên mặt ghế, chép miệng.

Quả nhiên, người đàn ông này căn bản cũng là không thích cô!

……

Ăn bữa sáng xong, Hạ Tiểu Nịnh chủ động rời đi.

Sắp đến thời gian làm việc, cô cũng không muốn lại đối mặt với những ánh mắt tinh anh, tò mò, tìm tòi, nghiên cứu của những người trong tập đoàn Phong thị.

Ở tiệm thuốc ven đường mua chút thuốc trị cảm, trở lại trang viên để sạc pin điện điện thoại, cô bước vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Còn chưa làm ra cái nào ra trò, lão Cao liền vội vàng đi đến, "Tiểu Nịnh, điện thoại cô vẫn luôn đổ chuông, tôi cho người lấy tới đây. Nhìn xem có phải người nào có việc gấp tìm cô hay không?"

"A?" Hạ Tiểu Nịnh lau tay trên tạp dề, nhận lấy điện thoại, "Alo?"

"Tiểu Nịnh, cứu mạng a ～～～～～～" Phong Mạn Mạn mang theo âm thanh khóc nức nở chợt truyền đến.

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Cô ấy là mami cháu! (bão8)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

……

Hạ Tiểu Nịnh bắt taxi vội vàng đi đến trường học.

Trên đường đi sốt ruột không thôi, bên tai không ngừng vọng lên tiếng khóc sốt ruột của Mạn Mạn trong điện thoại.

Ngay cả tạp dề cũng là tài xế xe taxi nhắc nhở cô mới tháo xuống.

Vừa xuống xe liền nhìn thấy Phong Mạn Mạn vành mắt đỏ đang đứng ở sau cổng trường chờ cô.

Bảo vệ cửa đưa quyển sách đăng ký đến đây, "Xin hỏi cô có quan hệ thế nào với học sinh Phong Mạn Mạn?"

"Cô ấy là mami cháu!" Phong Mạn Mạn lớn tiếng nói.

Hạ Tiểu Nịnh đã bị sốc: "??"

Nhưng cô bé liên tục dùng tay vuốt ve vào lòng bàn tay của cô, giống như đang ám hiệu cái gì.

"Mami nhanh ký tên a!" Cô bé thúc giục.

Hạ Tiểu Nịnh bất đắc dĩ, căng da đầu cái gì cũng không nói, ký tên của mình xuống.

Hai người đi vào trong sân trường, Hạ Tiểu Nịnh xác định chung quanh không có ai mới lên tiếng, "Vừa rồi em gọi số điện thoại đó là của ai? Tại sao kêu cứu mạng? Tại sao không cho chị nói cho những người khác?"

"Là anh em, anh bị người khác đổ oan!"

"Phong Tu Viễn?"

Hạ Tiểu Nịnh vững chắc mà lắp bắp kinh hãi.

Cái ông cụ non kia hỗn thế tiểu ma vương, ai có thể đổ oan cho cậu a?

"Có người bắt chước nét chữ của anh ấy viết một lá thư gửi cho một bạn nữ xinh đẹp, đáng yêu nhất trong lớp, sau đó bạn gái sợ quá nên khóc, báo với giáo viên đến đó, anh em cùng người bắt chước nét chữ viết tay của anh ấy đã đánh nhau. Giáo viên bảo anh ấy mời phụ huynh tới, nhưng mà…… anh ấy không chịu."

“……”

Bây giờ con cái đều sớm chín như vậy sao?

Hạ Tiểu Nịnh cố gắng tiêu hóa một chút tin tức này, lấy điện thoại ra muốn gọi cho Phong Thanh Ngạn.

Phong Mạn Mạn nhanh chóng nắm tay lấy cô lại, “Không thể tìm ba ba đến! Bằng không anh ấy sẽ tức giận! Những việc nhỏ như vậy không thể làm phiền toái ba ba!”

“Chị đây cũng không phải phụ huynh các em a!”

“Chị có thể như vậy! Vừa rồi bác bảo vệ không phải không hoài nghi chị sao?”

“……” Hạ Tiểu Nịnh hết chỗ nói trong vài giây rồi, “Không được, loại chuyện như này sao có thể nói dối được?”

“Tiểu Nịnh……” Phong Mạn Mạn lập tức ôm lấy đùi cô, “Năm trước anh ấy cũng bởi vì đánh nhau với người ta, bị ba ba dạy dỗ rất lâu, phạt anh ấy chạy bộ dưới ngày tuyết rơi nặng hạt, còn đánh vào mông anh ấy…… Em cầu xin chị, chị giúp chúng em một chút đi……”

Phong Thanh Ngạn đối với Phong Tu Viễn tàn nhẫn như vậy?

Hạ Tiểu Nịnh tay muốn gọi điện thoại dừng một chút.

“Chúng em không có mami hiền từ, lại có ba ba nghiêm khắc……” Phong Mạn mạn đôi mắt đỏ hoe lên, nước mắt muốn tuôn rơi.

Cô bé thật sự thực không hy vọng anh trai mình bị đánh.

Giọng nói của cô bé có chút phát run, Hạ Tiểu Nịnh nghe được, mềm lòng đến rối tinh rối mù, chỗ nào còn lo lắng cái gì nguyên tắc hay không nguyên tắc.

Huống hồ nghe cô bé vừa rồi miêu tả, chuyện này Phong Tu Viễn cũng không có làm sai cái gì.

Cô nhẹ nhàng mà sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Mạn Mạn, “Đừng khóc. Chị không gọi điện thoại.”

“Vậy là chị đồng ý?”

“…… Chỉ một lần này, không có lần sau.”

“Yeah!!” Phong Mạn Mạn một chút nhảy dựng lên, trong mắt nước mắt lập tức không thấy bóng dáng, khuôn mặt nhỏ cười đến so hoa còn sáng lạn hơn, “Tất cả các bạn ra đây xem, đây là mami mình!!”

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Cô nhanh chóng che lại cái miệng của cô bé, “Giả dối cũng đừng có trắng trợn tuyên dương, mang chị đến văn phòng nhanh lên, tốc chiến tốc thắng.”

“Không có việc gì, nhiều lắm là lại để anh ấy đứng nhiều hơn một lát,” Phong Mạn Mạn nắm tay cô đi về phía phòng văn phòng giáo vụ, “Không cần đi nhanh như vậy.”

“……”

Đã nói rồi đấy, huynh muội tình thâm ở đâu kia chứ?

Hạ Tiểu Nịnh dứt khoát bế cô bé lên, đi nhanh về hướng bên kia đi.

Tới cuối hành lang rồi, liền nhìn thấy có vài người đứng trong phòng giáo vụ, phụ huynh đánh đứa trẻ bị đánh đã đến, Phong Tu Viễn cô đơn đứng ở đối diện bọn họ, đồng phục trên người nhăn nhúm bởi vì đánh nhau, tóc cũng rối loạn, nhưng như cũ là vẻ mặt ngạo nghễ.

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Tính toán rõ ràng! (bão9)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Trường học này là Phong Thanh Ngạn vì hai con học cách mình gần một chút mà đầu tư xây dựng, nhưng trong trường học từ hiệu trưởng, cho tới đội ngũ nhân viên bình thường, không người nào biết đại cổ đông sau lưng đến tột cùng là ai.

Trong chuyện này nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì anh không muốn làm con mình ở trường học nhận được quá nhiều sự chú ý, nuôi dưỡng thành tính tình nóng nảy khó thuần, muốn cho các giáo viên với con cái mình đối xử bình đẳng.

Cho nên lúc ở trong trường học tất cả mọi người đối đãi với Phong Tu Viễn với Phong Mạn Mạn cũng cũng không có nhiều đặc biệt.

Khi phạm vào sai lầm, tất cả mọi người đều giống nhau, nên bị phạt thì bị phạt, nên phê bình thì phê bình.

Đứa trẻ bị đánh họ Ngô, tên là Ngô Tông Hiên.

Có thể vào trong cái trong trường học này không phú thì quý, cho nên Ngô phu nhân nhìn đến con trai nhà mình bị đánh, căn bản không hỏi xanh đỏ đen trắng, trực tiếp vung mặt, vẫn luôn ở trong lòng nghẹn lấy chiêu lớn sẽ chờ phụ huynh đối phương đến tính sổ.

Hạ Tiểu Nịnh mang theo Phong Mạn Mạn đi vào, bên trong mọi người đều là sửng sốt.

Lúc trước họp phụ huynh gì đó đều là Phong Thanh Ngạn đến dự, người trong trường học đối với người đàn ông đẹp trai và giàu có kia đều rất có ấn tượng.

Nhưng ai cũng không nghĩ đến vợ của anh sẽ thanh tú, trẻ tuổi như vậy.

Chủ nhiệm lớp, cô giáo Từ trước hết nhất kịp phản ứng, "Phong phu nhân? Xin chào."

Một tiếng Phong phu nhân làm cho Phong Tu Viễn kinh ngạc, lại nhìn thấy Phong Mạn Mạn đang cố gắng đối với mình đưa mắt ra hiệu, cậu lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Vốn định giải thích vài câu, để cho Hạ Tiểu Nịnh không cần tự cho là đúng có thể giải quyết vấn đề của cậu.

Nhưng trên mặt lại chợt nóng lên, đầu tóc lộn xộn trên trán được rẽ bát sang một bên, cậu đối mặt với cặp mắt thanh triệt kia của Hạ Tiểu Nịnh.

Sau đó chỉ nghe thấy cô đối với mình nói, "Đừng sợ."

Giọng nói nhẹ nhàng, hai chữ vô cùng bình thản.

Cậu sẽ sợ? Phong Tu Viễn muốn cười lạnh, nhưng không biết tại sao, cuối cùng lại cũng gật đầu nhẹ, mím môi quật cường mà với Mạn Mạn cùng nhau đứng ở phía sau cô.

Cô giáo Từ lại nói một lần chuyện đã xảy ra, sau đó nói, "Chuyện trẻ con tầm này va chạm cũng rất bình thường, cả hai bên tôi đều đã phê bình qua. Chuyện này tôi để cho hai cháu nói lời xin lỗi với nhau, liền ——"

"Không có khả năng như vậy!" Ngô phu nhân làm ra vẻ mà đứng lên, lại nhìn thoáng qua phía Hạ Tiểu Nịnh bên kia.

Phát hiện cô toàn thân trên dưới cộng lại trang phục không vượt qua 1000 tệ, ánh mắt Ngô phu nhân thậm chí càng thêm khinh thường, "Con nhà tôi không quý sao! Biết lão Ngô nhà tôi là ai không?"

"Không biết." Hạ Tiểu Nịnh rất thành thật mà trả lời.

"Cô——" Ngô phu nhân bị chắn đến lỗ mũi càng thêm chỉ lên trời, "Cô xách giày cho lão Ngô nhà tôi cũng không xứng!"

"Ừ, bà xứng, cho nên bà mỗi ngày đều đang xách giày cho ông ấy?"

"……"

Ngô phu nhân sắc mặt trở nên càng thêm khó coi.

Một bên cô giáo Từ cố nén cười, nhưng xuất phát từ lập trường của mình, cô lại chỉ có thể tiếp tục hòa giải, "Mẹ Ngô Tông Hiên, bà xem, con bà cũng không bị thương nặng, hơn nữa ——"

"Ai nói không có?" Ngô phu nhân cười lạnh, "Đem hốc mắt Hiên Hiên chúng tôi đánh thâm, còn không tính là bị thương nặng? Nếu ảnh hưởng thị lực thì làm sao bây giờ?"

“Đó là chính cậu ta không né.” Phong Tu Viễn nhỏ giọng lầu bầu một câu.

“Mày nói cái gì?” Ngô phu nhân giọng nói lập tức bén nhọn lên.

Hạ Tiểu Nịnh đem Phong Tu Viễn giấu phía sau lưng mình, ánh mắt bình tĩnh, “Nếu muốn tính, phải tính cho rõ ràng, ai cũng không thiệt thòi, bà đồng ý không?”

“Hừ.” Ngô phu nhân không có phản đối.

Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, tiến lên phía trước một bước, “Chúng ta hôm nay ở đây phải tính toán rõ ràng nét bút!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Đến một thịt một, đến hai giết cả đôi (bão10)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

“Con của bà bắt chước nét chữ viết Tu Viễn của chúng tôi, xem như xâm phạm quyền sở hữu trí tuệ của thằng bé, mặt khác lại dùng loại chữ viết này để viết thư tình cho con bé nhà người ta, xâm phạm danh dự của Tu Viễn nhà chúng tôi, hơn nữa nó không chịu nhận sai, thái độ ác liệt, ra tay đánh Tu Viễn nhà chúng ta trước, cái này gọi là cố ý tổn thương, đừng tưởng rằng trẻ vị thành niên thì không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật. Kể cả Tu Viễn nhà chúng tôi đánh trả, cũng gọi là phòng vệ chính đáng!”

Hạ Tiểu Nịnh một hơi nói xong, nguyên nhân trước, kết quả sau không sai chút nào.

Đặc biệt là mở miệng một cái Tu Viễn nhà chúng ta, rơi vào trong tai người khác, quả thực không thể lại bao che khuyết điểm!

Ngô phu nhân tức giận đến trước mắt biến thành màu đen, “Cô, cô đổi trắng thay đen!”

“Chẳng lẽ chuyện đã xảy ra không phải như thế?”

“Thật là như vậy.” Cô giáo Từ công bằng mà nói.

“Vậy chẳng phải đúng rồi?” Hạ Tiểu Nịnh thương tiếc mà liếc nhìn Ngô Tông Hiên một cái, "Cháu bây giờ biết chữ không nhiều lắm, chờ luật sư của chúng ta đến trường học, cô sẽ tự mình đọc cho cháu nghe.”

“……” Ngô Tông Hiên đỡ đòn, mắt gấu trúc lớn 0.0, căn bản nghe không hiểu cô đang nói cái gì.

Ngô phu nhân một tay béo chống trên bàn, một tay khác vuốt lồng ngực của mình, “Cô giảng chút đạo lý được không? Nhà cô có bị thương sao?”

“Chính con trai bà không chắc nịnh, bị đánh thành dạng đầu heo này, nhiều nhất sau khi hồi phục yêu cầu axit hyaluronic suốt dung gì đó, cái này tiền chúng tôi nguyện ý chi ra. Bà liền bồi thường cho chúng tôi một số tiền bồi thường thiệt hại tinh thần bên trong. Còn có ý kiến ư?”

“……” Ngô phu nhân thiếu chút nữa bị tức lên cơn suyễn, nhanh chóng từ trong túi lấy ra ống xịt phun sương xuống, “Tôi không cùng với cô cãi chày cãi cối! Dù sao con trai tôi bị con cô đánh! Chuyện này tôi không để yên cho các người đâu! Lão Ngô, lão Ngô sẽ giúp mẹ con chúng ta báo thù!”

“Ừ, có thể. Đem lão Ngô gọi đến đi.” Hạ Tiểu Nịnh không chút hoang mang.

Đến một người làm thịt một người, đến hai người giết một đôi.

Mặc kệ nó lão Trương, lão Ngô hay là lão Vương, cô mới không kinh sợ!

Ngô phu nhân tức giận đến không nhẹ, run rẩy lấy điện thoại ra muốn gọi điện thoại cho chồng mình, có thể là vì thể hiện uy phong gì đó, còn cố ý ấn nút loa ngoài ——

Bên kia bắt máy, bà gấp không chờ nổi mà mở miệng, “Ông xã, em nói với anh, con trai chúng ta ở trường học ——”

“Chị à? Chị tìm lão Ngô a?” Bên kia truyền đến một giọng nói trẻ tuổi kiều mị, “Thật ngại quá, anh ấy đang tắm rửa. Vừa mới cùng tôi…… Quá mệt mỏi. Chị biết đấy……”

Nói xong, điện thoại đã bị cúp máy.

“……”

Ngô phu nhân giống như đột nhiên bị tát một cái vào mặt, cả người đều mô hồ vòng.

Chờ phục hồi lại tinh thần, lúc đó mới cảm thấy mất mặt, nhanh chóng đứng dậy, sắc mặt trắng bệch mà lôi kéo con trai nhà mình đi nhanh ra ngoài.

“Mẹ ơi, mẹ còn chưa có báo thù cho con đâu!” Ngô Tông Hiên không chịu, muốn kéo bà trở về.

Ngô phu nhân khó thở, một cái tát lên trên mặt con trai bảo bối của mình, “Báo thù cái gì chứ? Nhà còn giữ không được!”

“Oa, huhu——” Ngô Tông Hiên khóc lớn tại chỗ, lại bị cưỡng ép kéo đi xa.

Cô giáo Từ trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Phong phu nhân, cảm ơn cô.”

Nếu không phải cô kịp thời chạy đến, chỉ sợ chuyện này còn trở nên càng khó giải quyết.

Ba của Ngô Tông Hiên cô ít nhiều biết một chút, chức không lớn, lại thích sĩ diện, một mgười siêu cấp khó tiếp xúc.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt một chút, mới phản ứng lại câu Phong phu nhân này là đang gọi cô.

Bên tai lập tức có chút nóng lên, không biết là bởi vì chột dạ vẫn là cái gì khác, cô không dám nhìn cô giáo Từ, chẳng qua là vuốt vành tai, nhẹ gật đầu, “Hôm nay thứ sáu, buổi chiều không phải đến lớp đi học? Tôi trước đem Phong Tu Viễn mang đi kiểm tra một chút xem có bị thương hay không, có thể chứ?”

“Được, phòng y tế ở ngay bên kia ——”

Cô giáo Từ giúp bọn họ mở cửa, ở phía trước dẫn đường.

Hạ Tiểu Nịnh một trái một phải mà nắm tay hai đứa nhỏ theo phía sau.

Phong Tu Viễn phá lệ mà không có nửa chữ nhiều lời, ngay cả bàn tay nhỏ đều đặt ở trong lòng bàn tay cô, vô cùng yên tĩnh.

Một lớn hai nhỏ dần dần mà đi xa, một bên khác hành lang lại đột nhiên có cái đầu nhỏ xuất hiện.

Phong Khoa Thụy tay nhỏ cầm điện thoại của mình, nhỏ giọng mà mách lẻo với bên kia: “Mẹ, vừa rồi con nghe Phong Mạn Mạn ở hành lang hét là mẹ mình đến. Cho nên liền sang đây nhìn xem, kết quả mẹ đoán đã xảy ra chuyện gì? Người đến lại có thể là lần người bắt nạt chúng ta lần trước Hạ Tiểu Nịnh!”

“Cái gì?” Đang làm đẹp Kha Linh Lung lập tức ngồi dậy, ngay mặt nạ rớt cũng không đưa tay đi nhặt một chút, “Cái con tiện nhân kia, cô ta lại có thể dám to gan lớn mật mà tự xưng là mẹ của Phong Tu Viễn với Phong Mạn Mạn?”

_____

(làm xong lúc 11h đêm, buồn ngủ quá nên ngủ quên, sáng dậy còn đi học cuối cấp nên bây giờ mới đăng lên) - Hết bão.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Em bình tĩnh một cái thử xem !

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

……

Từ sau lần trước ở trong bệnh viện bị chồng mình mắng toe tua, Kha Linh Lung trong khoảng thời gian này an phận rất nhiều.

Nhưng cô ta cũng tuyệt đối sẽ không tìm cái gì mà cơ hội đi xin lỗi Hạ Tiểu Nịnh.

Một người đầu bếp mà thôi, sao có thể so sánh với cô ta Phong nhị thiếu phu nhân được mọi người ở bên ngoài nịnh bợ?

Xin lỗi Hạ Tiểu Nịnh, loại người như vậy cũng xứng sao? Thật đúng là không sợ Hạ Tiểu Nịnh về điểm này mạng nhỏ đoản thọ!

Giọng điệu này vẫn luôn nghẹn ở trong lòng Kha Linh Lung, không có chỗ trút giận, làm cô ta gần đây cả người đều tương đối nóng nảy.

Cho nên vừa mới nhận được điện thoại của con trai, cô ta lập tức rời khỏi nhà, vô cùng lo lắng mà lái xe chạy đến trường học.

Hạ Tiểu Nịnh với Phong Thanh Ngạn nếu ở bên nhau, cô ta liền đem chuyện này nháo cho mọi người đều biết, làm tất cả người có uy tín, danh dự đều biết Phong gia đại thiếu gia coi trọng một đầu bếp nhỏ không có chút thu hút nào.

Nói không chừng còn có thể đem tin tức này truyền tới nhà cũ bên kia, làm lão gia cùng lão phu nhân đều nhìn xem con trai lớn tìm cái dạng phụ nữ không thể ở trên bàn.

Nếu bọn họ không có ở bên nhau, vậy cô ta cũng có thể mượn cơ hội làm ồn ào một hồi, nói Hạ Tiểu Nịnh giả mạo đại thiếu phu nhân Phong gia, còn có thể trực tiếp gọi cảnh sát đem cô nhốt lại, đến khi cô hoài nghi về sự sống!

Bất kể kết quả là loại nào đều đối với mình vô cùng có lợi!

Lúc Kha Linh Lung xuống xe nghĩ như vậy, nhịn không được hưng phấn mà xoa xoa đôi bàn tay, quả thực giống một con ruồi bọ nghe thấy được mùi phân.

Sau khi vào trường học, cô ta tìm được một giáo viên mình quen biết, đem chuyện xảy ra vừa rồi tìm hiểu đến rõ ràng.

Sau đó tính thời gian tan học không sai biệt lắm, mới gọi điện thoại cho Phong Thanh Tầm: " Chồng ơi, em đang đón Khoa Khoa tan học, anh đoán xem em nhìn thấy ai?"

……

Trong trường học.

Sau khi giáo viên y tế tỉ mỉ kiểm tra cho Phong Tu Viễn một lần, xác định cậu không có bị thương, sau đó Hạ Tiểu Nịnh mới đưa theo hai đứa nhỏ đi đến ngoài cổng trường.

Chờ giáo viên vừa đi xa, ba người liền giao ước chuyện này phải tuyệt đối bảo mật, ai cũng không thể nói cho, nếu như nói ra, chính là tiểu phản đồ.

Hạ Tiểu Nịnh lại trịnh trọng nói cho hai đứa, loại chuyện này không thể lại xảy ra lần hai.

Bởi vì giả mạo "Phong phu nhân" cũng không phải là chuyện tốt gì, nếu mà bị Phong Thanh Ngạn phát hiện…… Hậu quả cô thật là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Một lớn hai nhỏ lần đầu tiên đối mặt với chuyện đạt thành nhất trí, sinh ra một cổ cảm giác thân mật khác.

Phong Tu Viễn cũng tạm thời không có dùng cái loại ánh mắt đối địch nhìn Hạ Tiểu Nịnh, cậu suốt đường đều bận rộn dặn dò em gái mình ngàn vạn lần không nên ở trước mặt ba ba nói lỡ miệng.

Phong Mạn Mạn một bên gật đầu đáp lời một bên vuốt bụng nhỏ đã đói dẹp của mình, "Tiểu Nịnh, em mệt mỏi quá, thật đói, buồn ngủ quá nha……"

Hạ Tiểu Nịnh cúi đầu, nhẹ nhàng mà sờ lên đầu của cô bé, "Lát nữa trở về làm thức ăn ngon cho em."

Vốn nghĩ rằng cô bé sẽ vô cùng vui vẻ mà đáp ứng, nhưng lần này lại hết sức ngoại lệ.

Phong Mạn Mạn nhanh chóng đem tay nhỏ giãy giụa trở về, hai tay che lại miệng nhỏ của mình, đôi mắt mở lớn nhìn về phía ngoài cổng trường ——

Gió mùa xuân se lạnh, Phong Thanh Ngạn dáng người cao dài mà đứng đó, áo khoác màu đen bị gió thổi đến tung bay.

Sắc bén cường thế làm cho hết thảy xung quanh mình đều ngay lập tức trở thành nền.

Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt dừng ở góc áo khoác, căn bản không dám đi lên cũng đã rất không có tiền đồ mà giật mình, nếu không phải chống đỡ mạnh mẽ một hơi, thiếu chút nữa muốn quỳ xuống.

Anh, anh không phải là đang đi làm sao? Tại sao lại đột nhiên đến đây?

"Ba ba có lẽ chỉ là đến đón chúng ta tan học, bình tĩnh!" Phong Tu Viễn với tư cách người đàn ông duy nhất trong ba người, cố gắng duy trì giọng bình

tĩnh.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Em bình tĩnh một cái thử xem?

Cô bây giờ thầm nghĩ muốn chạy trốn a!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 161: Vả mặt Kha Linh Lung

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Trong lúc nhất thời, tư thế đi đường của Hạ Tiểu Nịnh đều trở nên có chút quái dị, trong đầu đã bay ra 108 cách chết sau khi mình giả mạo Phong phu nhân.

Cuối cùng, cô cũng đi ra cùng tay với chân……

Đến ngoài cổng trường rồi, Phong Mạn Mạn bị Phong Thanh Ngạn một chút bế lên, tay nhỏ còn che ở ngoài miệng không chịu buông ra, cũng không giống như ngày thường gọi ba ba.

Anh ngược lại là không có hỏi nhiều, chỉ đưa tay, ánh mắt lạnh nhạt giúp con gái kéo tay nhỏ xuống, "Làm gì lại che miệng?"

"Con sợ hãi nha……" Phong Mạn Mạn nói nhẹ nhàng.

"Sợ cái gì?"

"Sợ…… Lời nói sẽ tự mình chạy ra nha!"

Nói xong, cô bé nhanh chóng lại đưa tay che miệng của mình, sợ lại càng hoảng sợ.

Hạ Tiểu Nịnh và Phong Tu Viễn: "……"

Hai người yên lặng mà liếc mắt nhìn nhau một cái, cô bắt đầu hoài nghi mình chốc nữa có thể bị Phong Thanh Ngạn xé đến bất tỉnh nhân sự hay không.

Ai ngờ anh nghe con gái nói xong, lại có thể chỉ nhẹ nhàng giương khóe miệng lên, dường như mỉm cười một chút, ánh mắt cũng như trước yêu thương.

Sau đó quay người, mang theo ba người bọn họ ba đi đến chiếc xe đậu ở ven đường.

Hạ Tiểu Nịnh ở phía sau lén lút cùng Phong Tu Viễn liếc mắt nhìn nhau một cái ——

Có lẽ, có thể, maybe, lão ba nhà mình còn không biết chuyện ở trường học, bọn họ có thể kê cao gối mà ngủ đến bình minh?

Nghĩ đến đây, trong mắt hai người đều tóe lên ánh sáng như đồng đội của nhau, sau đó lại nhanh chóng mà dời tầm mắt đi, giả vờ xa lạ với đối phương.

Bốn người, hai trước hai sau mà đi tới bên cửa xe.

Phong Thanh Ngạn vừa mới kéo cửa xe ra đặt con gái vào ghế sau, bỗng nhiên chợt nghe được một giọng nói quen thuộc truyền đến ——

"Anh cả."

Kha Linh Lung không biết từ sau cây nào xông tới, nắm tay Phong Khoa Thụy nhanh chóng đến gần phía bọn họ.

"……" Hạ Tiểu Nịnh vừa mới bình phục một chút, tim đập lại như giống như là bị chó hoang điên cuồng đuổi theo.

Có người phụ nữ này ở đây, có chuyện không tốt!

Nếu không phải mình vừa mới hạ sốt, thân thể không được tốt, thế nào cũng phải thử xem một chân có thể đá bay cô ta hay không!

Kha Linh Lung vẻ mặt thân thiện mà nhìn về phía cô với anh chồng: "Cô cũng là nghe nói chuyện ngày hôm nay mới đến à? Ai da! Tôi đều đổ mồ hôi thay hai đứa nó! Thật đúng là đừng nói ——"

Ai ngờ, anh chồng trực tiếp dời tầm mắt, coi cô ta như không có gì: "Hai người vẫn còn chưa lên xe?"

"Ah ah được!" Phong Tu Viễn từ trong sợ hãi hồi phục lại tinh thần, giờ phút này lại cảm thấy ba ba mình không để ý tới người khác có vài phần đáng yêu!

Cậu nhanh chóng lôi kéo tay áo Hạ Tiểu Nịnh, hai người cúi đầu lên xe.

Phong Thanh Ngạn trầm thân ngồi xuống, sắc mặt lạnh lùng, trực tiếp phân phó tài xế lái xe.

Sau xe, Kha Linh Lung trên mặt biểu lộ kinh ngạc trong chốc lát, nhụt chí trong chốc lát, tức giận trong chốc lát …… Quả thực so với vỉ pha màu còn đặc sắc hơn.

Cô ta biết mình xuất thân không tính là thấp, nhưng so với Phong gia cũng là trèo cao.

Lúc trước vào cửa Phong gia, cũng không phải thuận lợi vậy, nhưng từ sau khi bước vào, tất cả mọi người đều sẽ bởi vì quan hệ với Phong Thanh Tầm mà đối với cô ta bằng ánh mắt xem trọng.

Đặc biệt là sau khi sinh Hạ Khoa Thụy, ngay cả những người ở sau lưng có nhàn ngôn loạn ngữ cũng không dám lại khua môi múa mép loạn.

Anh cả tuy rằng đối ai đều là trước sau như một, vẫn luôn lạnh lùng như vậy, nhưng cũng chưa bao giờ làm lơ cô ta như vậy!

Ngay cả bình thường nhất gật đầu đều không có, thậm chí, con mắt đều không có nhìn thoáng qua cô ta một chút.

Thái độ như vậy giống như một cái tát nóng rát vào mặt, làm Kha Linh Lung học được cái gì gọi là hoàn toàn chán ghét ——

Không phải mắng, cũng sẽ không ra tay, mà là trực tiếp làm lơ, không để ý!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Mẹ hai đứa nó_Sâu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Cô ta hôm nay tính toán thành công dã tràng, còn giữa thanh thiên bạch nhật bị những phụ huynh nhìn một hồi chê cười, đều do Hạ Tiểu Nịnh kia!

Kha Linh Lung hận đến ngứa răng, "Con trai, con nhớ kỹ, về sau người phụ nữ này có chuyện gì lại đến trường học, con cũng phải nói với mẹ trước tiên!"

Cô ta không tin một lần bắt không được nhược điểm, hai lần ba lần, còn có thể nhiều lần đều bắt không được?! "Vâng!"

……

Trên xe.

Phong Tu Viễn bởi vì thái độ của ba mình mà tâm trạng rất tốt, trong khoảng thời gian ngắn phòng thủ đã giảm đi rất nhiều, ở trên xe còn cùng em gái mình chơi kéo búa bao..

Hạ Tiểu Nịnh lén lút quan sát một lúc, phát hiện Phong Thanh Ngạn chỉ là ngồi ở một bên, thần sắc lạnh nhạt, thỉnh thoảng nhìn con gái một cái, ánh mắt yêu thương vẫn như mọi khi.

Xem ra anh còn chưa biết chuyện xảy ra trong trường học.

Cô lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, đặt trái tim thả lại trong bụng.

Toàn bộ hành trình trở về, không khí trong xe đều nhẹ nhàng với vui sướng, tài xế càng lái chậm càng ổn định, bật hệ thống máy sưởi vừa phải, Hạ Tiểu Nịnh có chút buồn ngủ.

Cứ như vậy một đường đã đến trang viên, vào phòng khách, mở máy sưởi ấm trong nhà làm cô cảm thấy so với bên ngoài xuân lạnh thoải mái hơn vài phần.

Quả thực chính là xuân về hoa nở không khí dễ chịu!

Hôm nay thật là một ngày tốt đẹp! Sau đó…… Cô chợt nghe được Phong Thanh Ngạn mười phần gần gũi mà nói với con gái bên cạnh, "Mạn Mạn, con lên tầng vào trong phòng nhìn xem con búp bê Barbie mới đã tới chưa?"

Phong Mạn Mạn ánh mắt sáng lên, "Hay quá! Cảm ơn ba ba!"

Nói xong còn ở dùng sức hôn lên trên mặt anh một cái mới trượt xuống, thật vui vẻ mà chạy lên tầng.

Phong Tu Viễn ở bên cạnh xòe tay, "Ba ba, con muốn phiên bản Lego mới nhất……"

"Đi làm bài tập trước, sau đó lại đến nói với ba hôm nay đã xảy ra chuyện gì."

Oanh một tiếng, sấm sét từ trên trời đánh xuống.

Phong Tu Viễn kịp thời né tránh, nhanh chóng chạy trốn lên tầng.

Hạ Tiểu Nịnh chạy trốn không kịp, hồn phách bay ra ngoài, cô chẳng quan tâm lo ý nghĩa trong lời nói thâm ý của anh, nhanh chóng hóp lưng lại như mèo từ bên người anh muốn trốn đi.

"Trốn đi đâu a? Mẹ hai đứa nó." Giọng nói lạnh lùng từ phía sau lưng truyền đến.

"……!"

Xong rồi, mọi thứ sớm đã bại lộ, là cô quá "too.young.too.simple" (trẻ tuổi, đơn giản), mới cảm thấy chính mình đã hạ cánh an toàn.

Hai cái chân chạy trốn càng nhanh hơn, chỉ cần có thể an toàn đến trong căn phòng nhỏ khóa trái cửa lại, không chờ mong anh hoàn toàn nguôi giận, nhưng cầu xin thời gian kéo dài một tí, anh cũng có thể bình tĩnh hơn một chút.

"Đứng lại."

Giọng nói, càng lạnh hơn.

Hạ Tiểu Nịnh cảm giác quanh mình không khí đều kết băng, không thể không dừng lại, căng da đầu xoay người, "Ha ha, anh là đang gọi tôi sao thiếu gia?"

"Cô không phải nói với giáo viên tự xưng là mẹ hai đứa nó ư? Tôi không gọi cô, chẳng lẽ là gọi lão Cao? Ông ấy còn có kinh vi thiên nhân(*) như vậy, trai già có năng lực đẻ ngọc?!"

[(*) Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.]

Lão Cao một bên: "……"

Hạ Tiểu Nịnh: "Tôi, tôi có thể giải thích……"

Phong Thanh Ngạn căn bản không có trả lời cô, mà là bước chân dài ra, từng bước một mà đến gần cô.

Hạ Tiểu Nịnh bị mắt anh thấy rõ hiểu rõ tất cả sợ tới mức không nhẹ, cả người trực tiếp dán ở trên mặt sau đồng hồ để bàn, đưa tay ôm chặt lấy thân chuông, một bộ dạng biểu lộ hôm nay tôi ở chỗ này đứng thành hoá thạch cũng sẽ không đi theo anh.

Phong Thanh Ngạn trực tiếp đứng ở trước mặt cô, cười lạnh, không đợi cô kịp phản ứng lại, hai tay trực tiếp ôm lấy eo cô.

Trời đất quay cuồng, lập tức đem cô khiêng ở trên vai, sau đó trực tiếp đi thẳng vào trong căn phòng nhỏ của cô, đồng thời còn không quên cảnh cáo những người hầu kia: "Ai cũng không cho phép đi theo!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Có muốn thở một hơi cho cô không? (Bão.1)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

———————

"……" Cảnh báo trong đầu Hạ Tiểu Nịnh trong đầu vang lên một lần lại một lần, ở trên đầu vai anh liều mạng giãy giụa, "Anh thả tôi ra a!"

Giống như bao cát bị ném lên vậy, lại bị buông thõng như vậy, cô hiện tại đã không dám ngẩng đầu nhìn những đám người hầu sắc mặt vi diệu kia!

Cô không cần mặt mũi sao?

Khuôn mặt nhỏ dần dần đỏ lên vì dùng sức cùng với máu nghẽn lại, cô đánh không được, đơn giản ở trên da eo anh dùng sức mà véo ——

…… Cứng quá! Véo đến đầu ngón tay cô đau quá!

Nhanh chóng lắc lắc thu tay lại. Người đàn ông này như thế nào cả người nhiều cơ bắp như vậy, dường như không có điểm yếu!

Xong rồi, bây giờ cô không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt "Quan tâm" đến từ bốn phương tám hướng, đoán chừng từ giờ trở đi, trong căn nhà này nhân vật chính mới của bát quái tuyệt đối là cô!

Bởi vì những người này không dám thảo luận Phong Thanh Ngạn a!

Uhuhuhu……

Rầm một tiếng, cửa bị mở ra, lại bị đóng lại!

Bên ngoài thế giới hoàn toàn cùng cô nói bye bye!

Cô còn không kịp tìm điểm công kích lại, đã bị anh từ trên vai ném xuống dưới, cả người bị ấn xuống sô pha nhỏ trong phòng, cuộn tròn giống như một con gà con, không hề có sức phản kháng.

Phong Thanh Ngạn cúi người xuống, một tay chế trụ hai cổ tay cô kéo cao đến đỉnh đầu cô, một tay khác chống ở bên cạnh người cô, hơi thở tiếp cận, "Bên ngoài quá nhiều người, cô có thể không nhớ được hôm nay đã xảy ra chuyện gì, ở chỗ này ít người, cô nhớ lại cho tốt một chút, sau đó lại nói cho tôi biết."

Trên thực tế, lúc buổi chiều anh còn đang họp, liền nhận được cuộc gọi tới của Phong Thanh Tầm.

Nghe xong Hạ Tiểu Nịnh lại có thể dám đánh bạo giả mạo mẹ bọn nhỏ đi đến trường học, lại giúp đỡ Phong Tu Viễn can thiệp vào chuyện của nó, lúc sau anh bình tĩnh mà kết thúc hội nghị, bình tĩnh mà đứng dậy, bình tĩnh xuống cầu thang, bình tĩnh mà đi đến trường học.

Ngay cả Tề Hàng, người theo anh lâu như vậy, cũng không nhìn ra anh khi đó nhìn như bình tĩnh, trong lòng kỳ thật sớm đã tức giận cuồn cuộn ——

Giận, cô có việc không chịu nói với anh, mà là tự mình một người chạy đến giải quyết.

Giận, cô thậm chí đối với phụ huynh đối phương mấy cân mấy lượng cũng không biết, liền dám đi lấy trứng gà chọi vào cục đá.

Càng tức, dưới loại tình huống này lại có thể sẽ đi nghĩ ——

Cô lúc ở trường học lẽ thẳng khí hùng mà nói ra bản thân là mẹ hai đứa nó, trong lòng có cho dù là một lát nho nhỏ hay không…… Sẽ nghĩ đến anh?

Hạ Tiểu Nịnh ủy khuất mà nhếch môi, rốt cuộc cũng hiểu được cái gì gọi là lực chênh lệch giữa nam và nữ lực.

Bị anh áp chế như vậy, cô căn bản ngay cả một tia phản kháng, khả năng cũng đều không có, chỉ có thể cuộn tròn như vậy, nhìn trên đỉnh đầu anh, "Anh buông tôi ra trước, tôi không thể thở được —— a ——"

Thái sơn áp đỉnh cũng không thảm như vậy a?

Mới vừa nói xong, Phong Thanh Ngạn bàn tay to oằn xuống, trực tiếp đem cô bế lên, sau đó chính anh ngồi ở trên sô pha.

Hạ Tiểu Nịnh còn không có phục hồi tinh thần lại, đã bị anh ấn ngồi ở…… Trên đùi anh.

Giống như con ếch xanh nhỏ ghé vào trên lá sen, chẳng qua là ếch xanh người ta là tự nguyện và "happy" mà phơi nắng, cô là bị ép buộc hơn nữa cũng sắp bị thiêu chết!

Giờ phút này, như là biết cô giống như sẽ giãy giụa trốn thoát, tay anh còn xuyên qua sợi tóc cô, đem cả người cô mạnh mẽ ấn nằm trên ngực của mình.

"……" Hạ Tiểu Nịnh đứng hình hai giây, lần thứ hai từ bên ngoài chân cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh, đã sắp xấu hổ, "Anh……"

"Có dễ thở hơn một chút? Có muốn tôi thở một hơi cho cô không?" Anh nhìn chằm chằm cánh môi màu hồng của cô, nghiêm túc hỏi.

_____

• (Trả bão 100 lượt bỏ phiếu (2.6k->2.7k) (1/7)

• Lên top25 phổ biến rồi kìa các nàng ơi □

, ko ngờ lun á, iu các nàng□□

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Cô đối với chuyện này phụ trách (bão.2)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____(Bão2/7)_____

"……"

Cho mười nghìn tấn khí cũng không thể cứu được tình cảnh khó khăn hiện tại a! Hạ Tiểu Nịnh đầu óc nóng lên, duỗi tay che chặt trên bờ môi của anh, "Anh không cần nói chuyện! Cho tôi một cơ hội để tôi giải thích tốt! Chờ tôi nói xong, tôi sẽ buông anh ra!"

Đã ở trong lòng bắt đầu ấp ủ sự tức giận, Phong Thanh Ngạn: "……"

"Lúc ấy thật là tình thế cấp bách, tôi thừa nhận tôi không nên giả mạo Phong phu nhân, nhưng xin anh tin tưởng tôi, tôi chỉ là vì trợ giúp hai đứa nhỏ, tuyệt đối không có bất kỳ ý muốn không an phận gì cả, càng không phải muốn cùng anh nhấc lên cái gì gọi là quan hệ không rõ ràng!"

"……"

Đây là đang…… an ủi anh để cho anh không cần nghĩ nhiều sao?

Phong Thanh Ngạn cảm thấy bị đấm một cú vào ngực, đặc biệt không vui.

Đã nhận ra sắc mặt anh càng thêm đen trầm xuống, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng lấy tay về, thừa dịp trong lúc anh lơ đãng lơi lỏng, cả người cô bắn ra bên ngoài, dán chặt vách tường, "Tôi thề, chỉ một lần này thôi, không có lần sau!"

"……"

Hít một hơi thật sâu, anh cắn răng, chống tay xoa xoa gân xanh đang thình thịch nhảy trên trán, "Cô lại đây."

"Không."

"Cô lại đây, tôi bảo đảm không giết cô." Phong Thanh Ngạn không còn biện pháp, chỉ có thể nhẹ giọng mà dụ dỗ.

Hạ Tiểu Nịnh toàn thân run lên, càng thêm cảnh giác mà nhìn anh.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Anh đứng dậy, đem cả người cô bắt lại đây, áp xuống ghế sô pha, một tay chế trụ hai cổ tay cô, "Không được chạy nữa!"

"…… Tôi, anh có thể dễ nói chuyện vậy sao?" Cô theo bản năng mà giãy giụa, bởi vì dùng quá sức, thậm chí cổ tay cũng bắt đầu phiếm hồng.

Phong Thanh Ngạn lực nhẹ hơn một ít, "Tôi có thể buông cô ra, nhưng mà cô không thể chạy, nếu lại chạy sẽ có trừng phạt. Đồng ý thì gật đầu."

"……" Hạ Tiểu Nịnh bị anh ép tới hít thở khó khăn, giờ phút này chỉ nghĩ muốn giải thoát, gật đầu lung tung.

Anh lúc này mới buông cô ra, sau đó thuận thế ngồi ở bên cạnh cô.

Ghế sô pha vốn là rất nhỏ, lách vào như vậy, hai người lập tức dán sát đến không có nửa điểm khe hở, Hạ Tiểu Nịnh đỏ mặt tay xoa mũi cay cay, ủy khuất vô cùng, lại không dám nhìn anh, "Anh muốn nói cái gì?"

"Cho cô nghe vài thứ." Phong Thanh Ngạn lấy điện thoại ra, ấn mở một đoạn tin nhắn âm thanh WeChat ——

[Phong tiên sinh, hôm nay Phong phu nhân đã đã đến trường học xử lý mâu thuẫn giữa bọn nhỏ, nhưng quên để lại phương thức liên lạc, ngài ngày thường công tác bận quá, về sau bọn nhỏ nếu là có cái gì cần liên lạc, tôi sẽ trực tiếp tìm Phong phu nhân!]

"……" Mở miệng một tiếng Phong phu nhân làm cho Hạ Tiểu Nịnh nghe được càng thêm chột dạ, ánh mắt lơ lửng: "Cái này, ai vậy a?"

"Cô giáo Từ, giáo viên chủ nhiệm lớp hai đứa nhỏ, buổi chiều cô mới thấy qua, nhanh như vậy quên mất rồi à?"

"Quên, đã quên a," Hạ Tiểu Nịnh nhìn trời, nhìn đất, nhìn không khí, chính là không tới nhìn anh, "Chuyện cũ năm xưa không thể truy tìm lại được, anh vẫn là không nên quá rối rắm. Cố gắng nhìn về phía trước mới là quan trọng nhất, ngày mai lại là một ngày mới! Ha ha……"

"……"

Phong Thanh Ngạn lần đầu tiên phát hiện tài ăn nói của cô tốt đến như vậy, ngụy biện một tràng cái chuẩn, anh bình tĩnh mà đặt điện thoại xuống, "Bây giờ toàn trường cũng đều biết cô là Phong phu nhân, về sau chỉ sợ sẽ vẫn luôn tìm cô, cô đối với chuyện này phụ trách."

Trách nhiệm ầm một chút như đỉnh núi Thái Sơn, Hạ Tiểu Nịnh bối rối, cô không phải là giúp đỡ một chút thôi sao, làm thế nào bây giờ cũng bị khiển trách?

Trong lòng run lên, cô bản năng mà nhanh chóng quyết định tránh đề tài này đi, "Hôm nay ánh trăng có vẻ không tồi a, tôi ra ngoài đi dạo, anh cứ tự nhiên!"

Nói xong chạy tới phía sau cánh cửa, đặt tay lên tay nắm cửa, mạnh mẽ xoay mở, lúc này không trốn càng đợi khi nào!

Nhưng chỉ một chút trong nháy mắt, đầu vai cô bỗng nhiên xiết chặt, thậm chí cũng chưa kịp thấy rõ ràng anh là như thế nào nhanh như vậy đã tới đây, cả người cũng đã bị lật qua.

Trời đất quay cuồng, đột nhiên một chút, Hạ Tiểu Nịnh bị ném ở trên giường ——

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 165: Vẫn còn rất đau? (bão.3)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____(Bão3/7)_____

Vòng eo mảnh khảnh bị anh giữ chặt lại, làm cho sự giãy giụa của cô lập tức trở thành phí công vô ích, Hạ Tiểu Nịnh hai tay múa loạn, nhưng căn bản không thể lay chuyển được anh.

"Anh, anh đang làm cái gì vậy?" Cô bị dọa đến ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Sức lực người đàn ông này cô đã thấy qua, mình tuyệt đối không thể đấu lại với anh, nếu như anh nghĩ đến muốn giết người diệt khẩu diệt xác kia, cô đã có thể tuyệt đối không thấy được mặt trời ngày mai!

“Tôi vừa mới nói qua, lại chạy nữa sẽ có trừng phạt, cô chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên rồi à?”

Trong giọng nói nặng nề giống như bọc lấy một tia lửa giận khó có thể dập tắt, anh trở tay một cái, đem cả người cô lật lại lần nữa, còn mình tức thì ngồi ở trên giường.

Hạ Tiểu Nịnh bị ném vào trên đùi anh, tư thế nằm sắp chật vật, khuôn mặt nhỏ nhắn úp vào giường, hơi thở khó khăn, giãy giụa đến mặt đều đỏ lựng.

Nhưng anh không lại có một chút ý muốn buông cô ra, hung hăng giơ tay lên, sau đó ——

Bốp~ một tiếng, không chút do dự đánh vào mông xinh đẹp của cô!

“……”

Đau đớn kéo dài dọc theo cột xương sống, như pháo hoa mà nổ tung, trong não cô trống rỗng.

Sau khi phản ứng lại những gì anh đang làm, Hạ Tiểu Nịnh lập tức tức giận đến trước mắt đều tối sầm, “Anh tại sao lại đánh người! Còn dùng lực lớn đến như vậy! Hơn nữa vẫn còn là…… Vẫn là……”

“Vẫn là đét mông phải không?” Anh đem toàn bộ xấu hổ của cô nói ra miệng.

“……” Hạ Tiểu Nịnh mặt đỏ tía, xấu hổ và giận dữ vừa khuất nhục, giãy giụa muốn chạy trốn thoát, nhưng giờ phút này lại chỉ có thể giống như một đuôi cá con ở trên người anh uốn éo loạn xạ.

Cô chỉ mặc mỏng một áo lên mỏng, khẽ động như vậy, chọc đến Phong Thanh Ngạn hít thở càng nặng nề, “Đừng lộn xộn nữa!”

“Mới không nghe anh! Anh là đồ khốn khiếp, đáng ghét!!”

Cô lại không phải người ngu, không phản kháng, chẳng lẽ còn chờ bị anh đét mông lần hai nữa à?

Hạ Tiểu Nịnh hung hăng mà siết chặt ga giường, vặn vẹo độ cong càng thêm lớn hơn, đem sức lực từ khi bú sữa mẹ đều dùng ra, nghĩ muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của anh.

“Còn muốn lộn xộn nữa có phải không?” Giọng nói của anh, bỗng nhiên trở nên thô lỗ và mờ ám.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị anh một tay bế lên, lập tức ngồi lên trên đùi anh.

Sắc mặt cô cứng đờ, giờ phút này dù chậm chạp như thế nào cũng kịp phản ứng đó là cái gì……

Bàn tay quấn chặt lấy eo nhỏ của cô, Phong Thanh Ngạn hung dữ nhìn cô, “Còn lộn xộn sao?”

Hạ Tiểu Nịnh muốn di chuyển, nhưng, thật sự không dám.

Trên mông còn có một cái đét kia của anh để lại đau nhức còn chưa mất hết, cô ủy khuất mà mếu máo: “…… Không di chuyển nữa.”

Nói xong, cô còn cả gan nhẹ nhàng liếc mắt xuống một cái, muốn xác định mình rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm.

Cái động tác nhỏ này hoàn toàn rơi vào trong mắt anh rồi, so với vẻ mặt đầy phòng bị của cô, anh lại có vẻ đặc biệt nhàn nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió, “Phản ứng bình thường của đàn ông còn không phải bị cô mời ra sao?”

“……” Hạ Tiểu Nịnh cắn cắn môi, cô thật là điên rồi khi trước mới có thể cảm thấy anh sẽ thích mình.

Lại không giữ lại chút tình nào mà đét mông cô, lại còn cái gì mà phản ứng bình thường cơ chứ.

Cô thề, về sau có bất kỳ sự hiểu lầm nào về vấn đề này với tên đó, cô chính là đầu heo!

Nghĩ đến đây, chỗ mông bị đét lại là một trận đau nhức, nóng rát, nhưng lại không thể ở trước mặt tên này xoa mông, chỉ có thể chịu đựng như vậy, đến cuối cùng, vành mắt cũng nhịn không được bởi vì ủy khuất cùng với xấu hổ mà có chút mơ hồ mà phiếm hồng……

Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào cô, tay phải đang ra, đầu ngón tay không nặng không nhẹ mà một chút xoa trên khóe mắt cô.

Giọng điệu, không chút dấu vết nào mà thấp hơn một ít, “Vẫn còn rất đau?”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Xác định muốn tôi làm như vậy? (bão.4)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____(Bão4/7)_____

Kết quả là không hỏi còn tốt, anh vừa hỏi cái này, Hạ Tiểu Nịnh không hiểu sao ủy khuất trong lòng liền tăng lên vài phần.

Cái mũi đau xót, cô dùng sức chớp chớp mắt mới không để cho nước mắt chảy ra.

Chính anh dùng vài phần lực, chính anh chẳng lẽ không biết sao? Hơn nữa đánh chính là mông, đây quả thực chính là tuyệt đối nhục nhã!

Bây giờ nếu đã biết rõ như vậy còn cố hỏi, quả thực là đáng giận!

Năm ngón tay Phong Thanh Ngạn khẽ chống, nắm nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay, các đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo mép bên cạnh má, "Hiện tại tốt hơn chút nào chưa?"

"Anh đánh chính là mặt sao?" Hạ Tiểu Nịnh quá tức giận, không chút suy nghĩ mà liền cãi lại.

Anh nghe vậy sửng sốt, tiếp theo, lông mày rất có thâm ý mà cong một cái, "Ah, tôi có nên xoa chỗ vừa rồi không?"

Nói xong, ngón tay của anh liền nhẹ nhàng đi chuyển xuống dưới, như có như không mà xẹt qua đường cong của cổ cô.

Cảm giác tê dại lần thứ hai chui vào mạch máu, thân thể Hạ Tiểu Nịnh cứng đờ, nhanh chóng sửa miệng, "Hết đau rồi! Một chút cũng đã hết đau, anh, anh đừng có lại xằng bậy!"

"Tôi đâu có xằng bậy? Tôi ở cùng cô thảo luận kỹ xem nên giải quyết chuyện 'Phong phu nhân' này như thế nào, là chính cô động một chút liền muốn chạy."

Không ngờ kết quả lại như thế, vẫn là lỗi của cô? Hạ Tiểu Nịnh trong lòng một vạn lần ha ha ha lướt qua, nhưng bị anh giam cầm như vậy, cô căn bản không dám biểu lộ ra, "Thảo luận một chút là có thể, nhưng mà…… Anh có thể buông tôi ra trước hay không? Không cần như vậy…… Như vậy……"

"Cờ đã cương quyết dựng như vậy, đã cho thấy thái độ của tôi rồi đứng không?"

Nói xong, anh lại giống như vô tình đi chuyển, làm hai người dán sát gần nhau hơn, làm cô càng cảm nhận sâu sắc được lá cờ của anh rốt cuộc đứng thẳng đến có bao nhiêu, đang cương quyết……

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Phong Thanh Ngạn một lần nữa ôm eo cô, môi mỏng giống như vô tình mà cọ qua vành tai cô, giọng nói bỗng nhiên vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, "Vì phòng ngừa cô lại chạy trốn lần nữa, cô nói, có muốn tôi đưa cô ra để pháp luật xử lý tội mạo danh không?"

Tim đập đột nhiên lỡ một nhịp, cả người gào thét rồi nóng lên, Hạ Tiểu Nịnh trong đầu giống như bị bàn ủi bị nóng lên một chút, những dòng suy nghĩ đều gần như biến mất không thấy!

Bình tĩnh, bình tĩnh! Cô dốc sức liều mạng bóp đùi mình, cố gắng đạt tới duy trì tỉnh táo.

Người đàn ông này tuy rằng soái đến không có thiên lý, nhưng mà anh tuyệt đối có độc! Giống như cá nóc, ăn ngon nhưng sẽ chết!

Anh nhất định là đang chỉnh mình, chơi mình, trêu đùa mình thôi!

Nếu không tỉnh táo mà nói, đó là một con đường chết!

Xong rồi xong rồi, véo đùi cũng không có cảm giác, cô cảm giác mình đã nhanh điên rồi, hung hăng tăng thêm lực lớn hơn……

"Cô véo đùi tôi, véo có hài lòng lòng?"

Bên tai, bỗng nhiên truyền đến giọng nói sâu kín của anh.

Hạ Tiểu Nịnh: "……!!"

Cô nhanh chóng thu tay lại, vẻ mặt cao lạnh mà nhìn về phía nơi khác, "Tôi đây là đang giúp anh duy trì tỉnh táo, tốt rồi, anh…… Có thể không phản ứng a?"

Anh dán sát vào vành tai cô, về phía ốc nhĩ cô thổi một ngụm khí nóng, "Cô thử xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Cả người dường như bị ném trên đám mây nổi lơ lửng, lại dường như bị ấn vào đáy biển, liền hít thở đều rất khó khăn, rất nóng, lại rất giòn……

Xem ra thằng này thật là rất thù dai! Ngày thường là một người cao lãnh như vậy, giờ phút này lại có thể hy sinh sắc đẹp đến trêu chọc mình, sau đó nhìn mình xấu mặt!

Cô chịu đựng cảm giác cả người nhũn ra, đôi tay bỗng nhiên đặt lên bờ vai rắn chắc của anh, khẽ kéo ra một chút khoảng cách với anh, "Anh thật sự…… Xác định muốn tôi làm như vậy?"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Bọn họ cười tôi là cẩu độc thân (bão.5)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____(Bão5/7)_____

Giọng của Hạ Tiểu Nịnh đặc biệt mềm mại, làm người ta hoảng hốt sinh ra loại ảo giác cô nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì.

Phong Thanh Ngạn không chút do dự mà tiếp tục nắm lấy tay nhỏ của cô.

Cô cũng không giãy giụa phản kháng, mà là vô cùng, vô cùng ôn hòa mà nhìn anh, "Lúc tôi chọn con hải sâm cũng sẽ bóp nhúm trước, thích hợp với kho hay phi hành hay là hấp, chỉ cần sờ tôi trong lòng liền hiểu rõ!"

"……!"

Tay anh, cứng đờ ở chỗ đó.

Kho, phi hành, hấp……

Người phụ nữ này ngay cả thủ đoạn uy hiếp đều tươi mát thoát tục như vậy, là muốn đem anh biến thành thái giám sao?

Hạ Tiểu Nịnh nhân cơ hội nhanh chóng đứng lên một chút, "Được rồi, hôm nay chuyện giả mạo làm Phong phu nhân tôi xin lỗi. Trừ cách đó ra, tôi thật sự không có biện pháp khác có thể đền bù."

Chân thành lại bất đắc dĩ nói, làm Phong Thanh Ngạn càng thêm…… Không thể làm gì.

Anh cúi đầu, không có nhìn cô, đường như đang suy nghĩ cái gì đó, cho nên hít thở cũng nhẹ hơn một ít.

Đã qua vài phút, Hạ Tiểu Nịnh mới thấy anh lại từ trong túi chậm rãi lấy điện thoại ra, ấn mở một giọng nói khác——

[A Ngạn, anh khi nào lặng lẽ không một động tĩnh gì mà tìm ra một người vợ vậy? Dẫn đến đây cho mấy người chúng em nhìn xem a! Bây giờ tất cả mọi người đều biết cái danh hiệu Phong phu nhân này đã bị anh chắp tay đưa cho người ta rồi, muốn gặp chị dâu quá!]

Hạ Tiểu Nịnh nghe được ngây người, đây là ai vậy?

Phong Thanh Ngạn ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt gần như sương mù nhìn về phía cô, đáy mắt kia hình như có bất đắc dĩ, hình như đang lăn tăn, lại có vài phần không biết làm sao, "Đây là một trong những cậu bạn thân nhất của tôi, đại luật sư Kỳ Tư Diệu. Hiện tại tất cả bạn bè của tôi đều biết có sự tồn tại của một Phong phu nhân, tôi có chút…… Không biết nói rõ cho bọn họ như thế nào."

"……" Từ trước đến nay nói một không nói hai, người đàn ông dường như có thể khống chế tất cả lại dùng ánh mắt mê mang như vậy mà nhìn mình, Hạ Tiểu Nịnh lập tức liền tay chân cũng không biết đặt ở đâu.

"Bọn họ cười tôi cẩu độc thân đã lâu lắm rồi, tôi cũng không thể phản bác cái gì……" Phong Thanh Ngạn đứng lên, đi về phía cô nhưng lại không có

nhìn cô, "Lần này lời đồn truyền ra, chỉ sợ sẽ có càng nhiều người cười nhạo tôi hơn. Nhưng mà cái này không quan trọng……"

Anh dừng lại một chút, ánh mắt như cũ không mang bi thương, "Tôi chỉ là…… sợ Tu Viễn cùng với Mạn Mạn bị liên lụy, sẽ lại khóc."

Nói xong, còn có dư vị một tiếng thở dài thật lâu.

Tiếng thở dài của anh cùng với cảm giác vô tận áy náy ở trong lòng Hạ Tiểu Nịnh bỗng nhiên bị tràn ra, trái tim dường như bị nắm chặt, làm cô khổ sở đến nhất thời không thể nói ra lời được.

Hóa ra Phong Thanh Ngạn cao cao tại thượng, cũng sẽ có lo lắng với ưu sầu, anh cũng sẽ có những lúc bất đắc dĩ như vậy……

Anh dừng lại cách cô nửa bước, cô cúi đầu, nhìn trên mặt đất hai bóng người gần như chồng chéo lên nhau.

Hơi thở của người đàn ông như xa như gần mà một vòng một vòng dừng ở trên đỉnh đầu cô, rõ ràng anh không có nói thêm nữa chữ, cũng không có lại khiển trách cô nửa câu, nhưng Hạ Tiểu Nịnh lại im ắng vô hình mà cảm thấy cảm giác áy náy không ngừng bành trướng đến, cùng với áp lực……

Cuối cùng, cô rốt cuộc vẫn không thể đứng vững, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh nói muốn làm sao giải trừ cái hiểu lầm này? Tôi có thể đi giải thích một chút cho bạn bè anh."

"Không được." Phong Thanh Ngạn nhẹ nhàng mà nói, "Giải thích, bọn họ chỉ càng cảm thấy tôi kém cỏi, ngay cả một người phụ nữ cũng đều không giữ lại được."

Này cũng không được, kia cũng không được, Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy mình không có chiêu, chỉ có thể cầm lấy tóc buồn rầu hỏi anh: "…… Hoặc là anh còn biện pháp nào khác không?"

Anh tài giỏi lại lợi hại như vậy, có thể quản lý một tập đoàn Phong thị lớn như vậy, không đến mức ngay cả chút việc nhỏ này đều làm không được a?

Nhưng Phong Thanh Ngạn lại lắc lắc đầu, dùng ánh mắt vô tội gần như thất vọng, liền như vậy vẫn luôn nhìn cô……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Mẹ mới amp; mẹ ruột (bão.6)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____(Bão6/7)_____

……

Năm phút sau.

Phong Thanh Ngạn đã kết thúc những gì anh vừa mới nói, lễ phép ưu nhã mà đối với cô nói một câu ngủ ngon, sau đó mới thản nhiên rời đi.

Cửa phòng ngủ mở rồi lại đóng, cơn gió nhẹ ngoài cửa thổi vào trong phòng đã vài vòng, Hạ Tiểu Nịnh vẫn còn chưa có phục hồi lại tinh thần ——

Anh vừa rồi nói cái gì hở? Phương án giải quyết của anh là, trước khi anh tìm được người phụ nữ mà mình thích, cô luôn phải tùy lúc khi bọn họ yêu cầu, đóng vai người phụ nữ của anh, hoặc là mẹ hai đứa nhỏ?

Cô nhắm mắt lại, lại dùng sức mà nghĩ lại những lời anh vừa mới nói, đ

đúng thật như vậy là không sai!

Thế nhưng cô cũng còn chưa đồng ý, anh cũng đã đi rồi.

Đây là chắc chắn cô nhất định sẽ đồng ý sao?

A a a a a…… Hạ Tiểu Nịnh cầm lấy đầu tóc mình, đem mình ném lên trên giường, dùng sức siết chặt gối đầu.

Anh dựa vào cái gì mà chắc chắn cô sẽ phối hợp diễn kịch với anh như vậy?

Dựa vào cái gì sau khi bỏ quả bom nặng như vậy xuống, lại như vậy mà đi luôn?

Dựa vào cái gì lại làm cô đối mặt một đêm kế tiếp này tâm sự nặng nề không ngủ được?

……

Ngoài cửa.

Phong Thanh Ngạn chân dài bước nhẹ lên tầng, trên cánh môi lộ ra một vòng cung làm người ta không dễ phát hiện.

Quay trở lại phòng ngủ, anh gọi quản gia đến: "Mấy năm nay đều ở truy tìm sự việc kia, về sau đều không cần tra xét nữa."

Lão Cao sửng sốt, "Thiếu gia, ngài xác định?"

Mấy năm nay bọn họ vẫn luôn ở truy tìm năm đó rốt cuộc là ai sinh tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư rồi đưa đến trang viên, nhưng trước sau không có manh mối gì, nhưng lần này thiếu gia lại có thể nói muốn từ bỏ, không khỏi làm lòng người sinh khó hiểu.

"Bọn họ rất nhanh sẽ có mẹ mới." Phong Thanh Ngạn chắc chắn gật đầu, "Để cho tất cả mọi người dừng truy tìm đi."

"…… Vâng." Quản gia nghi ngờ, trong lòng biết rõ mẹ ruột cùng với mẹ mới đối với bọn nhỏ mà nói, đến cùng là không giống nhau.

Nhưng ông vẫn không có hỏi nhiều, chỉ vội vàng rời khỏi đi chấp hành mệnh lệnh.

Điện thoại Phong Thanh Ngạn rung vài cái, anh lấy ra rồi nhìn thoáng qua.

Màn hình di động im lặng bỗng sáng lên, phía trên tin nhắn WeChat chưa đọc lại lần nữa hiển thị đến——

[anh ơi anh à, buổi chiều anh bảo em gửi tin nhắn âm thanh WeChat đến, bảo đọc ra câu nói kia rốt cuộc là có ý gì vậy hả? Cái gì mà Phong phu nhân? Em không hiểu a!]

Đại luật sư Kỳ Tư Diệu ở trong phòng khách nhà mình nhảy nhót lung tung, vò đầu bứt tai mà đau khổ mà chờ Phong Thanh Ngạn trả lời.

Anh của cậu lại trực tiếp đem điện thoại ném ở một bên trên bàn, rất là sung sướng mà cởi bỏ áo somi cổ áo, đi vào phòng tắm.

……

Hạ Tiểu Nịnh ở trên giường buồn bực một hồi lâu, mới miễn cưỡng đưa một chút thần trí trở về.

Cửa bị gõ vang, truyền đến giọng nói phép của Phong Tu Viễn, "Tiểu Nịnh, xin chị mở cửa một chút."

Cô đứng lên, đi qua, đem cửa mở ra, "Thật xin lỗi, chị đã quên thời gian, chị sẽ đi chuẩn bị bữa tối cho các em ngay đây, em muốn ăn cái gì?"

"Bữa tối không cần phải gấp gáp." Phong Tu Viễn đi vào, giữ cửa rồi một lần nữa đóng lại, "Em tìm chị có việc."

"Cái gì?"

Cậu bé yên lặng mở lòng bàn tay ra, duỗi tay đến trước mặt cô, "Cảm ơn chị ngày hôm nay đi đến trường học thay em giải vây, đây là món quà dành chị."

Một hòn đá đen xì hình quả trứng gà lớn như vậy nằm ở trong lòng bàn tay cậu, thoạt nhìn thực rất ít.

"……" Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới cậu sẽ đột nhiên tặng đồ cho mình.

Phong Tu Viễn cho rằng cô chướng mắt, giải thích nói, "Đây là thiên thạch, em đem một viên ngôi sao trên bầu trời đưa cho chị."

Ngôi sao……

Những thứ tốt đẹp như vậy, bị kẹp trong lòng bàn tay đứa bé đẹp như vậy, còn nói muốn tặng cho cô……

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng nhất thời mềm đến không còn hình dáng, ngồi xổm người xuống nhẹ nhàng mà nhận lấy, "Cảm ơn em……"

"Không, nên là em cảm ơn chị mới đúng," Phong Tu Viễn nghiêm túc, giống như người lớn nhìn cô, "Nhưng ngoại trừ mẹ ruột của em với Mạn Mạn, em sẽ không chấp nhận bất cứ kẻ nào làm mẹ chúng em. Mong chị hãy hiểu."

———————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Không chỗ nào có thể trốn (bão.7)

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____(Bão7/7)_____

Thằng bé này là biết rõ cái gì sao?

Thiên thạch giữ trong lòng bàn tay bỗng nhiên trở nên vô cùng nóng hổi, cô mở to miệng, nhất thời cũng không biết nên nói hay hỏi chút gì đó.

Phong Tu Viễn thanh âm như cũ rất ổn định: "Em nói đến đây thôi, chị tự giải quyết cho tốt."

Nói xong, cậu còn nhẹ nhàng cúi chào cô, sau đó mới rời khỏi căn phòng nhỏ của cô.

Hạ Tiểu Nịnh lần thứ hai ngây người tại chỗ, tự hỏi chưa bao giờ từng có ý nghĩ gì không an phận, không biết mình nên tự giải quyết ở chỗ nào cho tốt.

Nhưng lúc trước Phong Thanh Ngạn vừa rời đi, lúc sau cậu bé lại lặng lẽ chui ra, cha con hai người, một người là con sư tử lớn, một người là con báo nhỏ, ai cũng không dễ chọc.

Cô rất là đau đầu mà xoa xoa trán, nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ chỉ có một cái con đường có thể đi —— chạy!

Không chạy chẳng lẽ ở lại nghiền nát con tim bé bỏng của cô sao? Bọn họ chính là cha con ruột, cô mới không cần làm pháo hôi!

Nghĩ thông suốt điểm này, cô nhanh chóng đưa ra quyết định, thu dọn xong một số đồ vụn vặt của mình, đến nỗi quần áo gì đó quá dễ làm người khác chú ý, cái nào có thể không mang theo thì không mang theo.

Hít sâu, buộc mình bình tĩnh lại, sau đó đi vào phòng bếp.

Bình thường mà chuẩn bị bữa tối, làm tốt công việc của mình, ngay cả sau khi ăn cơm Phong Mạn Mạn muốn cô làm bài tập cùng mình, Hạ Tiểu Nịnh cũng không có từ chối.

Làm xong bài tập, cô dỗ cô bé ngủ, nhận nụ hôn chúc ngủ ngon của cô bé, rồi mới xuống tầng ——

Ba giờ sau, Hạ Tiểu Nịnh mượn cảnh ban đêm bao la, rộng lớn từ trang viên thành công chạy ra ngoài trang viên, về đến nhà đối với ba mẹ nói Phong gia cho nghỉ.

Hai vợ chồng già không có nghĩ nhiều, càng không có hỏi nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh trở lại trên giường trong phòng của mình, đã đến 3 giờ sáng vẫn không buồn ngủ chút nào, ngoài cửa sổ bỗng nhiên nổi lên cơn giông, nước mưa theo cửa kính uốn lượn trôi xuống, từng giọt cuối cùng hội tụ cùng nhau.

Cắt thì không đứt, gỡ còn rối hơn.

Không biết buổi sáng ngày mai người trong trang viên phát hiện không thấy mình sẽ như thế nào?

Phong Thanh Ngạn có thể…… nổi trận lôi đình hay không?

Cô nhụt chí mà vùi đầu vào dưới gối, giống như đà điểu đem bản thân mình giấu đi.

Được rồi, chuyện ngày mai, ngày mai lại nói……

……

Hôm sau.

Phong Thanh Ngạn chạy bộ buổi sáng trở về, liền thấy quản gia đứng ở phía dưới hiên nhà chờ mình, cái mặt già nhăn như mướp đắng, "Thiếu gia, Hạ Tiểu Nịnh không thấy đâu cả."

Không thấy? Trán Phong Thanh Ngạn nhíu một cái, lập tức đi vào trong, giọng nói bình tĩnh, "Lập tức xem camera giám sát, tìm bảo an trang viên báo lỗ hổng, báo cảnh sát chưa?"

"…… Không có."

"Vì cái gì không báo?" Phong Thanh Ngạn bước chân dừng lại, sắc mặt nghiêm túc.

"Trong phòng cô ấy rất sạch sẽ, tôi xem camera theo dõi, là chính mình cô ấy đi ra ngoài. Cũng đã gọi điện thoại cho lão Hạ, ông ấy nói con gái đang ở nhà, chỉ nói chúng ta ở đây cho nghỉ……"

……" Phong Thanh Ngạn ước chừng sửng sốt ba giây, mới hiểu được cô gái kia là tự mình chạy về!

Anh tối hôm qua đắc chí hài lòng, cho rằng cô sẽ đồng ý yêu cầu, bản thân mình nắm chắc thắng lợi, tại lúc này lập tức chuyển hóa thành tràn đầy cảm giác bất lực.

Lại sao lại…… không nghe lời như vậy?

Xem ra đét mông là hoàn toàn không thể làm cô nhớ lâu, anh có lẽ là nên dùng một chút phương thức trưởng thành giữa nam và nữ làm cho cô biết rõ, mình tuyệt đối không nói giỡn với cô!

"Thông báo tài xế chuẩn bị xe, tôi muốn đi đến nhà bọn họ."

"A?"

"Còn muốn tôi nói lần thứ hai?"

"…… Vâng vâng!" Lão Cao lập tức xuống dưới chuẩn bị.

Phong Thanh Ngạn bước chân dài ra, thẳng tắp mà đi lên tầng.

Nếu cô muốn chạy trốn, vậy anh đã khiến cho cô biết, trong thiên hạ này, người mà Phong Thanh Ngạn anh nhìn trúng, căn bản không chỗ nào có thể trốn!

……

_____(hết đợt bão)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Không có người nào là không thể thay thế

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Mười phút sau, chiếc RV màu đen lặng lẽ ra khỏi trang viên.

Nhưng mới vừa đi đến cổng, xe bỗng nhiên phanh gấp.

Phong Thanh Ngạn lông mày nhíu lại, "Còn biết lái xe hay không vậy?"

Tài xế mồ hôi rơi như mưa: "Thiếu gia, đột nhiên có một chiếc xe ngăn cản chúng ta……"

Tề Hàng từ trên một chiếc xe xuống, anh theo Phong Thanh Ngạn đã nhiều năm, trên người từ lâu có vài phần dáng vẻ trầm ổn giống như Boss nhà mình, chỉ là hôm nay có vẻ hơi khác thường, "Thiếu gia, dự án hợp tác lớn kia bên châu Âu xảy ra vấn đề, cần ngài tự mình qua đó xử lý. Máy bay đã chuẩn bị ở sân bay, chờ ngài vừa đến là có thể lập tức cất cánh."

……

Hạ gia.

Cùng với cơn mưa xuân liên tục, Hạ Tiểu Nịnh ngủ một giấc thật dài, đến hơn 10 giờ mới bị Hạ Chí Dũng từ nhấc khỏi giường đi ăn bữa sáng.

Hai vợ chồng già từ trước đến nay đối với con gái vừa khoan dung vừa chiều chuộng, giờ phút này trên bàn cơm tất cả đều là món cô thích ăn.

Hạ Tiểu Nịnh bưng một chén cháo gà thơm ngào ngạt, tai thính nghe được tiếng giọt mưa tí tách từ ngoài cửa sổ truyền đến, cô quay đầu nhìn một chút.

Tình cờ liền nhìn vào đồng hồ treo trên tường.

Gần 11 giờ rồi.

Người ở trang viên bên kia có lẽ đã sớm phát hiện mình biến mất, nhưng trong điện thoại không có bất kỳ cuộc gọi cùng tin nhắn nào.

Phong Thanh Ngạn có lẽ cũng biết.

Xem đi, đã nói tối hôm qua lời đề nghị kia là đang chơi đùa mình, căn bản không có bất kỳ thành ý gì.

Nghĩ đến đây, không có lý do gì mà trong lòng cô tựa như là hơi nước thấm vào ngoài cửa sổ, cảm thấy không hiểu sao mà buồn bực một trận……

"Tiểu Nịnh?" Cố Lâm Anh duỗi tay vẫy vẫy ở trước mặt con gái mình, "Còn chờ gì nữa? Nhanh ăn đi!"

"…… Ah, vâng."

……

Mười ngày tiếp theo, Hạ Tiểu Nịnh ở trong nhà sống an tĩnh.

Không có bất kỳ người nào đến tìm cô, hoặc là liên lạc với cô.

Ở phía trang viên bên kia, hẳn là cũng chấp nhận sự thật cô đã rời đi rồi, phỏng chừng đã tìm được đầu bếp mới rồi.

Không có người nào là không thể thay thế.

Nếu như bây giờ hợp đồng ước xem như đã được hủy bỏ, cô cũng lên kế hoạch một chút công việc tiếp theo của mình, quán ăn nhỏ có thể như thường lệ buôn bán, đợi cô trước tiên làm xong chuyện trong tay này rồi, liền có thể một lần nữa khai trương lại.

Ăn bữa sáng xong, Hạ Tiểu Nịnh gọi ba mẹ đến, "Ba, ba hôm nay xin phép nghỉ, không đi làm. Mẹ hôm nay cũng không cần đi công viên luyện Thái Cực Quyền, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài một chuyến."

"Có chuyện gì thế con?" Hạ Chí Dũng hỏi.

"Ừm, có việc."

Trong tay cô cầm tờ chi phiếu Phong Thanh Ngạn đưa kia, một ngàn vạn không phải con số nhỏ, cầm ở trong tay tóm lại vẫn là có chút nóng tay, không bằng sớm một chút đi mua một ngôi nhà cho anh trai để cho ba mẹ sớm yên tâm.

Hai vợ chồng già nghe cô nói như vậy đều sốc, nửa ngày không khép miệng được, chờ Hạ Tiểu Nịnh giải thích xong nguồn gốc của số tiền này, lại đưa bọn họ đến một văn phòng bán bất động sản gần đó, bọn họ vẫn còn cảm thấy như là đang trong mơ.

Các nhân viên bán hàng rất là nhiệt tình mà dẫn bọn họ đi vào, giới thiệu các loại nhà cùng với giá cả, cùng thời gian giao nhà.

Loại chuyện mua nhà này vẫn là người già có kinh nghiệm, Hạ Tiểu Nịnh tùy ý cho hai người họ đi dạo nhìn xem xung quanh, mình thì đi đến quầy tiếp tân bên kia định lấy mấy quyển quảng cáo về nhà ở, muốn gửi đến anh trai mình trong bộ đội nhìn xem một chút.

Lúc bàn tay vươn ra ngoài, trùng hợp đụng phải người bên cạnh, cô hướng sang bên cạnh một chút, "Xin lỗi."

"Không sao," Giọng nói dễ nghe từ bên cạnh truyền đến, "Ồ, là cô? Tôi còn nhớ cô tên là…… Hạ Tiểu Nịnh?"

Bỗng nhiên bị người ta gọi tên, sửng sốt rồi ngẩng đầu nhìn, liền thấy đứng ở trước mặt cô là Bạch Nhu Gia.

Chu choa, cha mạ ơi, phiếu tăng lên nữa rồi, tui lại típ tục làm nữa đây

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Cơ hội tốt!

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Cả người bộ đồ màu trắng, nhìn không thấy nhãn hiệu nhưng rất tinh tế, hơn nữa cùng với vẻ ngoài xuất chúng cùng trang điểm nổi bật như vậy, làm Bạch Nhu Gia sớm đã trở thành tâm điểm chỗ này.

Hạ Tiểu Nịnh đối với cô khẽ gật đầu, lễ phép nói: "Xin chào, Bạch tiểu thư."

"Đến mua nhà sao?" Bạch Nhu Gia thân thiết cười, "Văn phòng mua bán bất động sản này vừa đúng lúc là phát triển trên danh nghĩa của công ty nhà tôi, cô thấy ưng ý cái nào? Tôi để cho bọn họ giảm giá cho cô."

"…… Không cần đâu. Cảm ơn."

Đối mặt với nụ cười ôn hòa như vậy, Hạ Tiểu Nịnh lại không hiểu sao cảm thấy không thoải mái.

Thật giống như mình đứng trên mặt đất, có người đứng ở trên đám mây, nói với cô: tôi có thể cho bạn mượn sức mạnh của tôi làm một ít chuyện bạn không thể làm được.

Giống như một loại bố thí, thương hại, khoe khoang.

Cô xoay người, định đi tìm ba mẹ, rồi lại bị Bạch Nhu Gia gọi lại: "Hạ tiểu thư, ở đây tôi có một phần thư mời không biết cô có hứng thú hay không?"

Hạ Tiểu Nịnh bước chân có chút dừng lại, vẫn không quay đầu lại, Bạch Nhu Gia dường như là sợ cô từ chối, nhanh chóng nói, "Gần nhất tôi đã lên kế hoạch một chương trình về nấu ăn ngon trên truyền hình, sẽ mời một số đầu bếp có tay nghề tới tham gia thi đấu. Lần trước tôi rất ngạc nhiên khi ăn món cô làm ở nhà Thanh Ngạn."

Cô ta vừa nói xong, trợ lý bên người liền lập tức từ trong túi lấy ra thư mời đưa cho Hạ Tiểu Nịnh.

Thiếp có hoa văn màu vàng, kết cấu tinh tế, thoạt nhìn liền biết hàm lượng vàng khá cao.

"Ta hôm nay đến đây cũng là ở quảng cáo thi đấu lần này, Hạ tiểu thư có thể suy xét một chút đến tham gia. Tôi còn có chuyện khác cần làm, tạm biệt trước."

Bạch Nhu Gia nói xong liền rời đi, chỉ để lại trong không khí mùi nước hoa mờ nhạt.

Trợ lý cầm thư mời đợi một lúc lâu sau, cũng không thấy Hạ Tiểu Nịnh có động tĩnh gì, lại ngẩng đầu muốn khuyên cô hai câu, cô thực sự đã đi rồi.

Hai vợ chồng Hạ Chí Dũng đã chọn một căn hộ một trăm mét vuông, gồm 3 phòng ngủ, đang muốn tìm con gái trưng cầu ý kiến, liền thấy Hạ Tiểu Nịnh đã đi đến, "Còn có mấy văn phòng bất động sản có thể xem, chúng ta lại chọn tiếp đi."

"…… Được."

Con gái đã lên tiếng, bọn họ tự nhiên không có gì ý kiến.

Cả ngày thời gian đều ở mấy chỗ văn phòng bất động sản bôn ba chọn nhà, cuối cùng quyết định chọn một căn nhà, Hạ Tiểu Nịnh cầm quyển sách quảng cáo nhà gửi đến trong bộ đội, từ chỗ chuyển phát nhanh về đến nhà, đã qua 6 giờ tối rồi.

Hạ Chí Dũng xuống bếp xào mấy món ăn, có lẽ là bởi vì con trai về sau cũng có phòng cưới, cho nên hai vợ chồng già hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, lúc ăn cơm còn mở một lọ rượu ủ.

Rót cho mỗi người một chén nhỏ, ông lại vào trong phòng bếp vội vàng lấy đậu phộng rang ông đã chuẩn bị từ lâu tới nhắm rượu.

Hạ Tiểu Nịnh giữ cái chén ngồi ở đó đợi, trong đầu không hiểu sao mà lại nghĩ tới hai chữ 'Thanh Ngạn' trong miệng Bạch Nhu Gia lúc buổi chiều.

Cô ấy là tiểu thư nhà có tiền, giọng nói dễ nghe lại ôn nhu, hai chữ này lúc từ son môi cao cấp trên miệng của cô ấy nói ra, giống như thân mật cùng quen thuộc này người ngoài không cách nào sánh bằng được. Như là một loại bí ẩn triền miên……

"Tiểu Nịnh?" Cố Lâm Anh lay lay con gái mình, cảm thấy gần đây cô như người già hay ngẩn người, "Ba ba con mới vừa nói con cảm thấy như thế

nào?”

“A?”

Hạ Tiểu Nịnh hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Hạ Chí Dũng không biết khi nào đã trở lại, trong tay không có đậu phộng mà là đang nghe điện thoại, trên mặt mơ hồ có một cổ thần sắc hưng phấn.

“Ba vừa rồi nói cái gì?”

Bị con gái không để ý Hạ Chí Dũng cũng không giận, mà là cười cười, “Vừa rồi có một đồng nghiệp gọi điện thoại tới, nói gần đây có cuộc thi Trù Thần hỏi Hạ gia chúng ta có muốn tham gia hay không, ba nghĩ muốn, cảm thấy đây là một cơ hội tốt!”

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Nhân vật lớn muốn đến

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lộp bộp một chút, trực giác không tốt, lập tức hỏi, “Cuộc thi kia tên là gì?”

“Đối phương gửi tư liệu sang cho ba, con chờ một chút,” Hạ Chí Dũng nheo mắt lại nhìn tin nhắn trên WeChat một chút, đưa cho Hạ Tiểu Nịnh, “Con xem.”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm vào chữ trên màn hình, biểu lộ có chút một lời khó nói hết.

Thật đúng là cuộc thi Bạch Nhu Gia tổ chức.

Thật sự là nói tới nói lui, đều vòng quanh vị Bạch tiểu thư này, quả thực chính là nghiệt duyên.

Hạ Chí Dũng đang hưng phấn, nhất thời không có chú ý tới thần sắc con gái mình giờ phút này, phối hợp nói, “Bây giờ loại thi đấu này đều dần xuống dốc, rất nhiều người ngại không kiếm được tiền nên không làm, không nghĩ tới một đời này của ba còn có thể gặp được cơ hội như vậy, Tiểu Nịnh, con nhất định phải cố lên!”

“Con……”

“Đúng vậy, chính là con!” Hạ Chí Dũng xoa tay, “Ba cùng nhà hàng có thỏa thuận, ngoại trừ làm ở chỗ họ, không thể đi bất kỳ nơi nào khác nấu ăn, cho dù đi, cũng chỉ có thể đại biểu cho nhà hàng. Không phải đại biểu cho Hạ gia. Nhưng mà con có thể. Cho nên con cũng học tập Hoa Mộc Lan, tới thay cha xuất chinh được không?”

Sau khi nói xong, mặt mày ông hớn hở mà ngâm nga một đoạn ngắn kinh kịch Hoa Mộc Lan xuất chinh.

Tay nghề nấu ăn của Hạ gia có thể nói là tuyệt nhất, tổ tiên nghe nói đã làm qua ngự trù (đầu bếp trong hoàng cung), chỉ là về sau thời cuộc rung chuyển bị ép chuyển đến Lâm Bắc, dần dần bị chôn vùi quên lãng.

Bây giờ Hạ Chí Dũng xem cuộc thi này là cơ hội tốt vực dậy vinh quang, sao có thể dễ dàng buông tay?

Hạ Tiểu Nịnh im lặng.

Một đời.

Đây là hai chữ bất đắc dĩ lại chua xót đến cỡ nào, bất đắc dĩ đến ngay cả cô muốn từ chối cũng không đành lòng.

Đang ăn cơm yên tĩnh, nghe kế hoạch của ba mình, cô thậm chí còn nhẹ nhàng giương khóe miệng mình lên, không có phát ra dù chỉ là nửa tiếng phản bác.

Trong vòng thời gian ngắn như vậy có thể đưa ra một kế hoạch vừa chi tiết chu đáo, không phải thật tâm hướng tới, làm sao có thể nghĩ ra được?

Giảng đến khúc cùng, Hạ Chí Dũng trực tiếp vỗ bàn, "Đã định như vậy rồi, ngày mai ba đưa con đi báo danh!"

Cố Lâm Anh nhanh chóng nắm lấy tay ông, "Ông nhẹ một chút! Cái bàn sắp bị ông đập cho yếu rồi!"

"Để con tự đi." Hạ Tiểu Nịnh khẽ cười, "Ba, ba yên tâm đi làm, con khẳng định có thể đối phó."

……

Hôm sau.

Sau khi ăn xong bữa sáng từ trong nhà đi ra, dưới ánh mắt thiết tha mong chờ của ba mẹ, cô gọi taxi đi đến địa điểm báo danh thi đấu.

Địa điểm ngay ở đế đài truyền hình đế đô, cách nhà năm cây số, lúc đến phát hiện các quảng cáo quá nhiều, nhóm nhân viên công tác trên tầng hai dựng bàn bên kia đã lâu.

Nhưng kỳ lạ chính là không có mấy người đến báo danh, có lẽ loại chương trình này thật sự xuống dốc.

Cô viết tên trên mẫu đơn, tổng cộng cũng chỉ có mười mấy người, để lại số điện thoại đăng ký, cầm thông tin đăng ký do nhà tổ chức đưa ra rồi từ tầng hai đi xuống.

Không lâu sau khi cô rời khỏi, một cô gái đeo kính gọng đen từ quầy lễ tân đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhỏ giọng mà bắt đầu gọi điện thoại ——

"Chị Nhu Gia, em là Tiêu Văn đây, Hạ Tiểu Nịnh kia quả nhiên đến báo danh……"

……

Hạ Tiểu Nịnh lật xem tư liệu giải thi trong khi xuống tầng một, thời gian chuẩn bị cũng không có nhiều, thứ hai sẽ bắt đầu vòng sơ khảo, mà hôm nay đã là thứ sáu.

Cô yên lặng mà đem tư liệu cất kỹ, đang định từ trong tòa nhà này đi ra ngoài, lại phát hiện bên ngoài bỗng nhiên bị phong tỏa, rất nhiều bảo an đột nhiên đều chạy đến đây, ở cửa ra vào đứng thành hai hàng.

Đây là có nhân vật lớn nào muốn đến đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Ngoan ngoãn chờ tôi

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng nghi ngờ vừa mới lóe lên, bên ngoài tiếng người bỗng nhiên ồn ào lên: "Mộ Đình Tiêu!"

"A a a a, em yêu anh——"

"Tiêu gia soái nhất, Tiêu gia uy vũ, Tiêu gia là nhất!!!"

Mộ Đình Tiêu đi bộ trong đám đông vệ sĩ cùng trợ lý vây quanh, vừa vào cửa liền thấy được Hạ Tiểu Nịnh đang đứng trố mắt tại chỗ.

Anh vẫn như trước là quần trắng áo trắng, ngay cả áo khoác cũng là màu trắng, bước đi thong dong, cử chỉ khuynh thành.

Anh ưu nhã tinh tế mà mỉm cười với cô, sau đó im lặng dùng khẩu hình nói hai chữ: Hảo xảo (*Thật là đúng dịp).

Không kịp nói thêm lời nào, đã bị đám vệ sĩ vây quanh vào trong thang máy, đi lên tầng hai.

Bảo an phía bên ngoài được sơ tán, người hâm mộ lập tức vọt vào, Diệp Anh mắt sắc nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh, kéo cô lại, "Cậu tại sao lại ở đây?"

"Tớ đến báo danh, có cuộc thi Trù Thần tớ muốn tham gia."

"Ah?" Diệp Anh trong mắt lập tức toát ra vẻ hưng phấn, lặng lẽ kéo cô sang một bên, "Vậy cuộc thi này cậu nhất định thắng rồi!"

"Tại sao đột nhiên nói như vậy?"

"Cậu còn không biết?" Diệp Anh vỗ một tát vào trên ót của cô, "Mộ Đình Tiêu chính là người đại diện kiêm giám khảo cuộc thi Trù Thần này. Anh ấy hôm nay đến chính là đi ký hợp đồng, phỏng chừng một lát nữa sẽ đi xuống đây!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh cố gắng tiêu hóa tin tức này, "Giám khảo có lẽ không phải chỉ là một mình anh ấy?"

"Quản nhiều như vậy làm gì? Anh ấy nhất định là đẹp trai nhất, chói mắt nhất, đặc biệt nhất, có trọng lượng nhất trong ban giám...!" Nói quá nhanh, Diệp Anh bị nước miếng của mình làm cho sặc.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà vỗ lưng cô giúp cô thông khí, "Cậu nói chuyện chậm một chút được không?"

"Không được! Tiêu gia làm việc hiệu suất vẫn luôn rất cao, lập tức sẽ xuống! Không thèm nghe cậu nói nữa, tớ đi đợi đây!" Diệp Anh đẩy tay của cô ra, lại chạy đi nhanh như chớp.

Hạ Tiểu Nịnh nhìn thấy cửa thang máy bên kia người hâm mộ nữ đang chen chúc thành đoàn, quyết định vẫn là không đi xem náo nhiệt.

Lách qua đám người kia, đang chuẩn bị rời đi, điện thoại bỗng nhiên rung một chút, là Mộ Đình Tiêu gửi tin nhắn WeChat đến ─

[ngoan ngoãn đi cửa sau chờ tôi.]

Giọng điệu này làm người ta cảm thấy có chút kỳ quái…… Hạ Tiểu Nịnh nghĩ nghĩ, trả lời anh: [có chuyện gì không?]

Bên kia rất nhanh trả lời lại, chỉ có bốn chữ: [là chuyện quan trọng.]

"……"

Chẳng lẽ là về Chử lão tiên sinh Lâm Bắc hoặc là chuyện gia đình mình? Hạ Tiểu Nịnh nghĩ như thế, bỏ điện thoại vào trong túi, sau đó nhìn thoáng qua hướng ngược lại của cửa chính, rẽ trái rẽ phải mà đi đến phía cửa sau.

Không quá mười lăm phút, đại sảnh bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng reo hò, tiếng thét chói tai, dường như người của các cô gái ấy đang đợi đã xuống rồi.

Không phải nói ở phía cửa sau sao? Hạ Tiểu Nịnh nghi ngờ nhíu mày, vừa định qua xem đến tột cùng là chuyện gì, bỗng nhiên có một bàn tay từ bên cạnh duỗi ra giữ chặt cô, đẩy cửa sau ra rồi chạy ra ngõ nhỏ bên ngoài.

Hạ Tiểu Nịnh hét lên, xông đến đối phương đá một cước.

Mộ Đình Tiêu linh hoạt tránh đi, bật cười, "Ý thức phòng bị rất mạnh nha, là tôi đây. Tiểu Nịnh."

"…… Anh không phải đi ra bằng cửa chính sao?"

Nhìn thấy là anh, Hạ Tiểu Nịnh mới bình tĩnh lại.

"Phía trước chỉ là quả bom khói tôi đặt thôi. Cô đang ở đây, tôi sao có thể đi nơi khác được?" Hơi thở anh hơi dồn dập.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, hai người đều sửng sốt một chút.

Về sau, cũng đều dường như không có việc gì mà nhìn về sang một bên.

Mộ Đình Tiêu sắc mặt khôi phục như thường: "Khụ, ý của tôi là, vệ sĩ cùng với trợ lý bọn họ rời đi trước rồi. Thời gian cả ngày sau đó đều là thời gian riêng của tôi. Cho nên, cô muốn đi đâu?"

"Hửm?" Cô khó hiểu, "Anh không phải nói có chuyện quan trọng muốn nói cho tôi sao?"

"Đúng vậy, bởi vì quan trọng, cho nên càng không thể ở nơi này tùy tiện nói được." Mộ Đình Tiêu cười đến giờ phút này chân trời kia giống như đám mây trắng mềm mại, " Cô nói có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Gọi tôi một tiếng ca ca

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

……

Xung quanh đài truyền hình có rất nhiều quán cà phê, Mộ Đình Tiêu chọn một quán phong cách có vẻ tốt, đeo kính râm lên mang theo Hạ Tiểu Nịnh đi vào.

Anh yêu cầu một phòng riêng sát lề đường, lật ra vài trang thực đơn đồ uống, "Cho tôi một tách Cappuccino, Tiểu Nịnh, cô muốn uống gì?"

Hạ Tiểu Nịnh cầm lấy thực đơn, "Một ly nước chanh."

"Vâng," Nhân viên phục vụ đặt đơn hàng trên Ipad, "Hôm nay chúng tôi vừa mới làm xong Tiramisu, hai vị có muốn nếm thử hay không?"

Hạ Tiểu Nịnh vẫn chưa có trả lời, Mộ Đình Tiêu đã lắc đầu, "Không cần."

"Được, hai vị xin chờ một chút."

Nhân viên phục vụ rời khỏi phòng.

"Anh không phải thích ăn Tiramisu nhất sao? Tại sao lại không ăn?" Hạ Tiểu Nịnh nghiên cứu thực đơn các món tráng miệng, phát hiện ra có rất nhiều loại khác nhau.

Mộ Đình Tiêu cười nhạt, "Trong khoảng thời gian này tôi đều ở ngoại thành cùng đoàn phim đóng phim không có cách ra ngoài, cũng không thể nhìn thấy cô. Cô hình như…… gầy đi?"

"Không có đâu!" Cô theo bản năng mà sờ lên gương mặt của mình, rõ ràng không gầy cũng không béo mà.

"Để tôi nhìn xem một chút."

Mộ Đình Tiêu bỗng nhiên sát vào, ngón tay dài nhẹ nhàng lướt qua má cô, lúc thu tay về, trong mắt anh vui vẻ càng tăng lên, "Còn tốt, gầy thêm chút nữa thì đã khó coi rồi. Bây giờ hình dạng này vừa vặn xinh đẹp đáng yêu."

Đột nhiên được anh khen như vậy, Hạ Tiểu Nịnh có chút ngượng ngùng mà sờ bên tai nóng lên, "Anh đóng phim có thuận lợi không?"

"Đã đóng máy rồi."

Ngoài cửa sổ xuân hàn se lạnh, trong phòng lại bởi vì người đàn ông này dịu dàng đến không hiểu sao lộ ra vẻ ấm áp. Hạ Tiểu Nịnh gật đầu, "Chúc mừng anh, lại có phim mới sắp được chiếu."

"Dự kiến năm tới mới chiếu."

Nhân viên phục vụ gõ cửa, bưng cà phê cùng nước chanh đến.

Hai người tạm thời không nói chuyện, chờ người nọ sau khi rời khỏi, Mộ Đình Tiêu mới lại nói, "Cô muốn tham gia cuộc thi Trù Thần(thần bếp) lần này?"

Anh vừa rồi ở đài truyền hình, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, thấy được trên mẫu báo danh có tên cô.

"Đúng vậy," Hạ Tiểu Nịnh gật đầu.

"Dự định tạo lập danh tiếng sao?" Mộ Đình Tiêu cười hỏi, có vẻ đối với chuyện này cảm thấy hứng thú, "Có kế hoạch nào để dự thi không?"

"…… Thật sự là không có."

"Không bằng cô gọi tôi một tiếng Đình Tiêu ca ca, tôi sẽ bật đèn xanh cho cô suốt chặng đường." Anh nói nửa thật nửa giả, còn đưa tay dường như cưng chiều mà xoa xoa đầu cô, "Được không?"

Hạ Tiểu Nịnh uống một ngụm nước chanh thiếu chút nữa sặc ra, cô không nghĩ đến muốn gian lận, "Đúng rồi, anh nói có chuyện quan trọng, chuyện gì?"

Không nhận được câu trả lời của cô, anh có vẻ có chút thất vọng, nhưng mà trên mặt nụ cười cũng không giảm đi, mà là ngồi thẳng dậy, từ trong mình túi áo tây trang màu trắng lấy ra một thứ đồ vật đặt trước mặt cô, "Đã nói muốn cô làm một năm Tiramisu, đây là thù lao cho cô."

Một hộp màu nhung đỏ, lớn cỡ nửa bàn tay người đàn ông, phía trên không có bất kỳ logo nào, chỉ một khóa vàng tinh xảo cài lên hộp.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng xua tay, "Chẳng phải đã nói Tiramisu tôi làm cho anh rồi ư, tại sao lại cho thù lao? Hơn nữa thứ này vừa thấy cũng đã rất đắt tiền, tôi không thể nhận."

"Đắt tiền?" Mộ Đình Tiêu bật cười, kỹ thuật diễn xuất tại lúc này lại phát huy tác dụng của nó, anh một tay mở chiếc hộp, đẩy sang phía cô, "Cô xem, chỉ là một chiếc vòng tay thủy tinh bình thường mà thôi. Chỉ là lúc đóng phim tôi nhìn thấy nó trong một cửa hàng nhỏ, cảm thấy nó cũng không tệ lắm, liền thuận tay mua về."

Thủy tinh? Hạ Tiểu Nịnh nhìn vào chiếc vòng tay tinh xảo, đẹp đẽ lại tạo hình độc đáo kia, cảm thấy bây giờ đám thợ thủ công thật là càng ngày càng rất giỏi, ngay cả thủy tinh đều có thể làm được đẹp đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Tóm lấy bé thỏ con họ Hạ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Nếu như giá cả không đắt, lại đại diện cho tấm lòng của người khác, cô từ chối cũng không tốt lắm.

Hạ Tiểu Nịnh cầm lấy cái hộp, không đeo vào mà bỏ vào trong túi, cô nhẹ nhàng mỉm cười, "Vậy cảm ơn anh. Tôi sẽ cố gắng làm càng nhiều Tiramisu hơn cho anh ăn."

"Vậy một lời đã định. Lịch trình kế tiếp của tôi sẽ tương đối rảnh, phỏng chừng mỗi ngày đều sẽ ở nhà," Mộ Đình Tiêu không biết từ nơi nào lấy ra một tờ giấy nhỏ nhét vào trong lòng bàn tay cô, "Nếu như thuận tiện, vậy thì bắt đầu càng sớm càng tốt."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh ngồi đơ ra nhìn, "Anh……Mang theo địa chỉ nhà riêng luôn sao?"

"Ừm," Mộ Đình Tiêu bưng tách cà phê trước mặt uống một ngụm, biểu lộ vô cùng tự nhiên, "Khi chúng tôi làm nghề này, cần phải biết rất nhiều người, công ty quản lý, các nhà đầu tư, nhà sản xuất phim, vân vân…… Nên đề phòng trước khỏi hoạ."

Giống như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại dường như rất có đạo lý.

Hạ Tiểu Nịnh không có nghĩ nhiều, đem địa chỉ cất kỹ.

Điện thoại Mộ Đình Tiêu reo lên, là người đại diện gọi đến, nói là đoàn phim bên kia yêu cầu hôm nay có cảnh cần anh đóng, cho dù không vui, nhưng tinh thần chuyên nghiệp vẫn làm ảnh đế đại nhân gật đầu.

Cúp điện thoại, anh nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, "Xem ra hôm nay ăn không được Tiramisu cô làm rồi, vậy chúng ta gặp lại sau."

"Được, anh đi đường cẩn thận." Hạ Tiểu Nịnh khách sáo mà dặn dò.

Mộ Đình Tiêu mỉm cười gật đầu, lúc đứng dậy, anh dùng đôi tay lịch sự tao nhã như dương cầm của mình buộc lại hai nút thắt trước bộ âu phục, động tác vô cùng đẹp mắt.

Sau khi đứng dậy, lại đưa tay xoa xoa đầu cô, "Hôm nay tận hưởng ánh nắng mặt trời đầu hạ thật tốt nhé, tạm biệt."

Nói xong, anh quay người, bước đi nhẹ nhàng, ưu nhã rời khỏi.

Hạ Tiểu Nịnh nhẹ nhàng sờ lên chỗ làn da vừa mới bị đầu ngón tay anh cọ qua, cảm thấy có chút nóng lên.

……

Nước Pháp, sân bay Charles.

Sau khi máy bay tư nhân mới nhất nhận được hướng dẫn bay từ đài quan sát, đang ở đường băng với tốc độ tối đa đi về phía trước, chuẩn bị cất cánh.

Phong Thanh Ngạn để cho Tề Hàng mang văn kiện, sau đó khí thế lỗi lạc mà xoay người, ngồi trên chiếc ghế dựa lớn.

Một bộ áo sơ mi màu trắng đơn giản với quần tây màu đen, đường cắt tinh tế, đường nét may gọn gàng, càng nổi bật lên mười phần khí chất của anh, đẹp không gốc chết.

Đang cúi đầu, không ngừng lật xem văn kiện trong tay mình.

"Thiếu gia, máy bay lập tức cất cánh," Tề Hàng đứng ở một bên, cung kính mà vì anh mà mở đèn đọc sách, "Ngài đã làm việc cường độ cao mười ngày qua, tạm thời nghỉ ngơi một chút trước đi."

"Không cần."

Giọng nói lạnh nhạt không độ ấm, không thể nghi ngờ.

Anh dùng thời gian mười ngày giải quyết vấn đề lớn như vậy, chính là vì trở về sớm một chút.

Bởi vì còn có một bé thỏ con họ Hạ…… Chờ anh đi bắt.

Tề Hàng cũng không khuyên nữa, bởi vì Phong Thanh Ngạn là không thể lay động, hơn nữa Boss vô cùng có chủ kiến, điểm này ngày đầu tiên anh bước vào tập đoàn Phong Thị làm đã vô cùng rõ ràng.

Máy bay thuận lợi cất cánh, trong cabin vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến một chút tiếng trang giấy bị lật, cho đến khi một phần văn kiện đã được Phong Thanh Ngạn xem xong.

Anh nhận từ tay Tề Hàng rồi đặt bút ký tên, nét bút có lực mà ký xuống phần cuối cùng của tờ giấy, sau đó ngồi bắc chéo chân, mười ngón tay đặt trên đầu gối của mình, "Cô ấy đang làm cái gì?"

Có thể ở tập đoàn Phong thị làm kim bài đặc trợ, tự nhiên đã sớm tu luyện thành tinh, Tề Hàng lập tức phản ứng lại người anh đang nói đến chính là ai, may mắn mình gần đây đều có người chú ý tình hình ở đế đô.

Tề Hàng bình tĩnh mà gật đầu, cung kính nói, "Hạ tiểu thư từ khi trở về hiếm khi ra khỏi cửa, ngày hôm qua chỉ đi xem mấy ngôi nhà bất động sản. Hôm nay đi đài truyền hình báo danh tham gia cuộc thi nấu ăn tên là Trù Thần mà Bạch tiểu thư tổ chức.

Có điều người đại diện cùng với ban giám khảo đều là Mộ Đình Tiêu."

_____

(Mấy hôm nay tính dịch bão mà bận quá □)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Tôi không phải vì cô ta

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Nghe vậy, Phong Thanh Ngạn đang gõ nhẹ ngón trỏ vào đầu gối có chút dừng lại, ngước mắt, liếc mắt nhìn Tề Hàng một cái, "Có phải lần trước Bạch Nhu Gia đến tập đoàn chúng ta kéo tài trợ chính cho cuộc thi không?"

"Đúng vậy."

Tề Hàng kinh ngạc với Boss nhà mình, mỗi ngày phải xử lý trên trăm phần văn kiện cùng sự kiện, lại còn có thể nhớ rõ ràng loại việc nhỏ này như vậy.

Xem ra mình cũng không cần nhắc nhở Boss, lúc ấy Bạch Nhu Gia đã bị bộ phận PR, quảng cáo cùng với bộ phận dự án đồng thời từ chối.

Phong Thanh Ngạn nhất thời không có nói gì thêm, nghiêng mắt nhìn thoáng qua bóng đêm vô tận ngoài cửa sổ, vài giây sau, mới nhàn nhạt mở miệng, "Cậu đi bàn bạc, nói với Bạch Nhu Gia, nói cho cô ta biết cuộc thi này sẽ do tôi tài trợ riêng."

"……"

Tề Hàng nghe xong, cằm đều nhanh rớt xuống.

Tài trợ riêng, đây không phải là muốn tự xuất tiền túi? Anh hiểu rõ tính tình Phong Thanh Ngạn sẽ không lấy việc công làm việc tư, nhưng hào phóng tài trợ một cuộc thi như thế, lại có vẻ có chút khác thường.

"Lịch trình tiếp theo của ngài vô cùng đầy, về phần thời gian có thể sẽ rất khẩn trương." Tề Hàng thật cẩn thận mà tìm từ ngữ, "Nếu là vì cảm ơn Bạch tiểu thư lúc trước đã làm bạn, chăm sóc cho ba mẹ ngài, tôi cảm thấy thật ra không cần thiết phải……"

"Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi vì cô ta?"

Máy bay đã tới trên tầng mây, có một ngôi sao đúng lúc xẹt qua ngoài ngoài cửa sổ, ánh sao lập tức hợp lại vào trong đáy mắt đen thăm thẳm của Phong Thanh Ngạn. Anh không có quay đầu lại, giọng nói vẫn như cũ, mạnh mẽ hết mức có thể như vậy ——

"Nói với Bạch Nhu Gia, điều kiện tài trợ chỉ có một —— tôi phải làm giám khảo."

……

Bạch gia.

Bạch Nhu Gia đứng ở trong vườn nhà mình, trong tay cầm cái kéo, từ từ mà cắt tỉa cho chậu hoa tường vi màu hồng nhạt vừa mới ra búp trước mắt.

"Chị Nhu Gia tay thật là khéo nha, sau khi chị sửa lại như vậy, em cảm thấy hoa này xinh đẹp lên không ít, đến lúc nở ra khẳng định sẽ càng đẹp hơn nữa!" Tiêu Văn đẩy gọng kính đen của mình kính đen, không chút áp lực nào mà từ trong miệng phun ra một loạt nịnh bợ như thả rắm.

Tiêu gia cùng với Bạch gia mặc dù là họ hàng xa, nhưng mà hôm nay bì không kịp với Bạch gia ở đế đô hiển hách như vậy, cho nên cô ta vẫn luôn đi theo bên người Bạch Nhu Gia giúp làm việc, đúng lúc thổi phồng.

Ngược lại là Bạch Nhu Gia, nghe vậy chẳng qua là cười nhạt một tiếng, "Đó là chính chúng nó lớn lên đẹp đẽ thôi."

"Cũng phải nhìn xem chúng nó lớn lên ở chỗ nào nha? Phong thuỷ không tốt, có thể đẹp sao?"

"Tiểu thư, điện thoại của ngài." Người hầu cầm một chiếc điện thoại, cung kính mà đưa tới trước mặt Bạch Nhu Gia.

Nhìn thấy số người gọi, Bạch Nhu Gia đôi mắt sáng ngời, hắng giọng một cái, khách khí mà nghe máy, "Alo, trợ lý Tề……"

Mặc dù giờ phút này không thể nhìn thấy đối phương, nhưng khóe miệng cô ta giương lên độ cong như trước, ưu nhã hoàn mỹ, cười đến đặc biệt có lực tương tác.

Nhưng Tề Hàng bên kia không biết nói cái gì đó, lại làm cho dáng vẻ tươi cười của Bạch Nhu Gia đừng lại, vài giây sau, mới lại lần nữa cong khóe môi lên, thái độ ôn hòa: "Được, không thành vấn đề, đây là việc tôi nên làm."

Lúc nói chuyện, chiếc kéo trong tay kéo lệch về một bên, đóa hoa tường vi trên đỉnh còn phủ đầy sương đã bị cắt đứt, rơi xuống bùn trên mặt đất mà không có bất kỳ sự tức giận nào.

Cúp di động, Bạch Nhu Gia vẫn như trước duy trì tư thế này, di chuyển cũng chưa đi chuyển.

Tiêu Văn thật cẩn thận mà đánh giá cô ta, "Chị Nhu Gia, có chuyện gì vậy?"

"Thanh Ngạn muốn tài trợ riêng cho cuộc thi của chúng ta, nhưng anh ấy muốn làm giám khảo."

Mặc dù cô ta tự an ủi mình như thế nào, cho rằng anh tự xuất tiền túi tài trợ cuộc thi là vì mình, nhưng yêu cầu phía sau làm giám khảo kia giống như là một cây kim tàn nhẫn, ngay lập tức liền chọc thủng ảo tưởng hèn mọn của cô ta.

Dùng đầu gối nghĩ, cũng biết anh là vì ai.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Tiêu Văn sầu muộn, "Cái này không nằm trong kế hoạch của chúng ta……"

"Kế hoạch đương nhiên không có thay đổi nhanh chóng," Bạch Nhu Gia cất bước, nhẹ nhàng giẫm qua những nụ hoa rơi trên mặt đất, giọng điệu càng

nhẹ nhàng đến giống như một cơn gió: "Giám khảo anh ấy có thể làm, nhưng hình thức thi đấu cuối cùng vẫn là chúng ta tạo ra……"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Con sẻ nhỏ bối rối

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

……

Đêm dài.

Máy bay vững vàng mà đáp xuống trên sân bay ở đế đô.

Phong Thanh Ngạn bước xuống thang, đi theo phía sau là Tề Hàng, mấy người điều hành còn lại đã đến Châu Âu đàm phán.

Nhóm thư ký Phong thị sớm đã chờ sẵn với đoàn xe màu đen bên dưới.

"Tổng giám đốc, hôm nay bộ phận nghiên cứu và phát triển có một quyết định quan trọng còn cần ngài định đoạt, ngày mai sẽ phải gửi đến Cục quản lý dược để thẩm định."

Vừa lên xe, thư ký liền bắt đầu báo cáo về các hạng mục lớn tồn đọng trong khoảng thời gian này.

Phong thị tham gia vào nhiều lĩnh vực, trong đó ngành công nghiệp dược phẩm ở trong nước dẫn đầu và vượt xa các công ty khác, cho tới nay cũng là công việc trọng tâm của Phong Thanh Ngạn.

Sau khi nhận được các văn kiện tối mật do thư ký đưa tới, anh nhanh chóng đọc qua một lần.

Thấy anh không nói gì, thư ký lại cẩn thận nhắc nhở nói, "Phong tổng, tất cả mọi người đang ở công ty chờ ngài trở về mở cuộc họp đưa ra quyết định."

Không phải không biết một đoạn đường bay dài có bao nhiêu vất vả, nhưng thương trường như chiến trường, đưa ra quyết định một cách kịp thời có thể sẽ đưa loại thuốc mới của bộ nghiên cứu và phát triển của Phong thị nâng lên một bước tầm cao mới.

Như thế mới không có phụ lòng nhiều người của bộ nghiên cứu phát triển ngày nối tiếp đêm dốc hết tâm huyết như vậy.

Phong Thanh Ngạn im lặng khép văn kiện lại, trả lại cho thư ký, "Từ nơi này lái xe đến công ty lái xe phải mất một giờ, để cho bọn họ chờ tôi thêm mười phút nữa."

"Vâng." Thư ký nghi ngờ nhìn về phía ngoài cửa sổ, đang nghĩ đến đêm khuya đế đô đã không còn tắc đường nữa, vì sao lại để cho những người đó một mình chờ thêm mười phút, chợt nghe thấy giọng nói trầm lạnh của Phong Thanh Ngạn lần nữa vang lên——

"Đi đường Cẩm Tú thành nam. Đến dưới tầng tiểu khu số 2 đường Cẩm Tú rồi dừng lại."

"Vâng." Tài xế lái xe vừa nhanh lại ổn định.

Phong Thanh Ngạn nhắm đôi mắt lại dưỡng thần.

Thư ký im lặng mà nhìn thoáng qua Tề Hàng bên cạnh, dùng ánh mắt cầu giải đáp, vì cái gì tổng giám đốc đột nhiên muốn đi tiểu khu Cẩm Tú.

Tề Hàng lại chỉ dùng một cặp mắt sâu không lường được biểu lộ ý bảo nghiêm cấm hỏi nhiều.

……

Nửa giờ sau.

Xe im ắng đỗ ở tiểu khu Cẩm Tú.

Thời gian lặng lẽ mà trôi qua quá 12 giờ đêm.

Hầu hết mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn lại có vài cửa sổ rải rác còn sáng đèn lên, trong không khí còn thoang thoảng mùi hoa đặc trưng của mùa này, mơ hồ có tiếng ve truyền đến.

Cửa sổ xe lặng yên hạ xuống, ánh trăng ở đằng kia phủ lên một tầng ánh vàng nhàn nhạt rõ ràng lên hình dáng, lên trên khuôn mặt đẹp trai, làm cho cảnh đêm càng thêm dịu dàng hơn.

Trong cửa sổ nhỏ tầng hai nào đó ánh đèn lờ mờ, phác hoạ hình bóng của chậu cây trên bệ cửa sổ.

Thư ký định đi xuống phía bên kia mở cửa xe, lại bị Tề Hàng dùng ánh mắt im ắng ngăn lại.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở vị trí như cũ, ánh mắt thẳng tắp mà kiên định dừng ở nơi nào đó, không có chút nào lệch đi, nhưng cũng vẫn không có ý định xuống xe.

Qua mấy phút, sau cửa sổ bỗng nhiên xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Hạ Tiểu Nịnh buổi tối có uống một ly nước trước khi đi ngủ, mơ mơ màng màng thức dậy muốn đi vệ sinh, lại đi nhầm hướng mò tới cửa sổ bên kia.

Nhắm mắt mà sờ sờ mở cửa sổ ra, nhưng vẫn không sờ đến công tắc điện, gấp đến nỗi cô phải miễn cưỡng mà mở mắt ra, phát hiện mình là đang đứng ở bên bệ cửa sổ, lập tức bất đắc dĩ mà cười cười, nghịch ngợm mà thè lưỡi, đóng cửa sổ lại rồi xoay người đi về phía toilet.

Bộ dạng đáng yêu giống như một con chim sẻ nhỏ bối rối, cô cho là sai lầm nhỏ vừa rồi của mình không người nào biết được, nhưng lại không biết tất cả những cái này đã sớm rơi vào ánh mắt người đàn ông dưới tầng.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt mảy may không dời đi, ánh mắt lập tức dịu dàng vài phần, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ: "Các cậu nhắm mắt lại, không cho phép nhìn loạn!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Tất cả những gì tốt đẹp của cô đều thuộc về anh

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Tề Hàng, tài xế cùng thư ký: "……"

Ba người vốn dĩ cái gì cũng chưa nhìn thấy, giờ phút này càng là đồng loạt nhất trí nhìn về phía ngoài cửa sổ bên kia, thưởng thức "phong cảnh" căn bản không tồn tại.

Phong Thanh Ngạn sắc mặt lúc này mới dịu đi một chút, ánh mắt tiếp tục dừng ở cửa sổ trên tầng phía trước.

Cô đáng yêu, cô bối rối, cô xinh đẹp…… Tất cả những gì tốt đẹp của cô, dù chỉ thể hiện rồi trong chốc lát như vậy, anh cũng không muốn cho phép bất kỳ người đàn ông nào khác có mơ ước……

Cho đến khi ánh đèn bên trong từ từ tối dần, Phong Thanh Ngạn mới thu lại tầm mắt, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh và tự kiềm chế mình: "Về công ty."

"Vâng." Tài xế nhanh chóng ngoảnh cổ lại, nói vâng một tiếng, một lần nữa khởi động xe, lúc đó theo bản năng nhìn thoáng qua thời gian, không nhiều không ít, chỉ mười phút.

……

Trên tầng, phòng ngủ Hạ gia.

Trở về trong ổ chăn Hạ Tiểu Nịnh rất nhanh ngủ thiếp đi, cũng không biết là mơ thấy cái gì, cô ở trên giường trở mình, sau đó bỗng nhiên 'a' một chút, cười khẽ ra tiếng……

……

Bộ phận nghiên cứu và phát triển của Phong thị phát hiện, tổng giám đốc bọn họ sau khi trải qua một chuyến bay dài có vẻ…… Càng thêm anh tuấn đẹp trai, tinh thần có mười phần!

Hội thảo này vẫn luôn diễn ra từ đêm khuya cho đến rạng sáng cũng chưa thấy anh lộ ra nửa chút mệt mỏi, trong lúc đó càng là đưa ra rất nhiều chỉ thị cùng với ý kiến thích hợp, cuối cùng đưa ra quyết định mấu chốt.

Mạch suy nghĩ có trật tự, mười phần rõ ràng quả quyết, thậm chí sức chiến đấu so với trước lúc đi công tác càng mạnh hơn!

Boss trên con đường điên cuồng công việc lại lần nữa tiến hóa thăng cấp, chỉ còn đám người còn lại chỉ có thể càng thêm cố gắng vùi đầu làm việc chăm chỉ hơn, đổ máu đổ mồ hôi không đổ nước mắt!

Mà Boss bọn họ tăng ca ước chừng hai ngày hai đêm, sau khi xử lý xong đống văn kiện quan trọng chồng chất lúc trước, cuối cùng cũng nghe nói trợ lý Tề ban hành một chỉ lệnh mới:

"Từ hôm nay trở đi, tôi muốn nghỉ phép."

"……"

Người toàn công ty cằm đều phải rớt đến rốn bụng rồi.

Cả năm 365 ngày, trừ khi ngày nghỉ lễ bắt buộc theo luật quy định nếu không sẽ không bao giờ nghỉ ngơi, tổng giám đốc đại nhân lại có thể chủ động nói chính ngài muốn nghỉ phép……

……

Hạ Tiểu Nịnh ở trong nhà chờ đợi hai ngày, Hạ Chí Dũng về nhà liền tiến hành huấn luyện chuyên sâu với con gái, ba con hai người người ở trong phòng bếp mỗi ngày đến tận đêm khuya mới ra, đối với cuộc thi lần này vô cùng coi trọng.

Đã đến buổi chiều chủ nhật rồi, Diệp Anh cũng đến, "Tiểu Nịnh, cậu có biết cuộc thi lần này còn có giám khảo nào không?"

"Ngoại trừ Mộ Đình Tiêu, còn có ai?" Hạ Tiểu Nịnh khó hiểu mà nhìn bạn thân đang ở trên bàn cơm đang chạm vào cánh gà ăn một cách ngon lành, "Tại sao lại đột nhiên hỏi cái này?"

"Tớ hai ngày nay suy nghĩ," Diệp Anh cầm lấy cánh gà chạy tới, " Cuộc thi Trù Thần này thật ra là một cuộc thi không có đặt ra tiêu chuẩn, cậu làm đồ ăn nếu phù hợp khẩu vị giám khảo nào đó, nói không chừng có thể được chấm điểm cao, nếu không phù hợp sẽ không được. Cho nên đây là chuyện rất chủ quan."

"Sau đó thì sao?"

"Cậu phải tìm hiểu rõ ràng có những vị giám khảo nào, sau đó hiểu những người này một chút, căn cứ vào khẩu vị bọn họ mới làm tốt đồ ăn được ah!"

"Dường như…… Rất có đạo lý!" Hạ Tiểu Nịnh gật gật đầu, "Nhưng mà tớ cũng không biết có những giám khảo nào!"

"Đi nghe ngóng!"

"Làm sao nghe đây?"

"……" Diệp Anh nhất thời cũng nghẹn lời, không thể tìm được ban tổ chức hỏi ban giám khảo có những người nào a? Vậy nhất định sẽ bị hiểu lầm trở thành muốn hối lộ trước, nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hạ Tiểu Nịnh trong đầu bỗng nhiên nghĩ ra một người, "Đã có, tớ biết phải hỏi ai rồi!"

"Ai?"

"Cậu từ từ, tớ lập tức gọi điện thoại bảo người ta đi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Thi đấu bắt đầu

179. Thi đấu bắt đầu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

……

Một giờ sau, trong quán cà phê bên ngoài tiểu khu Cẩm Tú.

Lâm Vân Vân mang một túi xách Chanel nhỏ, dáng vẻ thướt tha vào cửa, liền thấy được ngồi ở bên cửa sổ Hạ Tiểu Nịnh.

Cô lập tức cười đi qua đó, "Tiểu Nịnh, hôm nay ngọn gió thổi vậy? Lại còn hẹn tôi ra đây uống cà phê?"

Hạ Tiểu Nịnh ngượng ngùng cười cười, "Có chút việc muốn làm phiền cô, sẽ không làm chậm trễ thời gian của cô chứ?"

"Làm sao có thể? Tôi không thiếu nhất chính là tiền cùng với thời gian, gần đây ở nhà rảnh rỗi đến mốc meo, tạm thời lại không gặp được người đàn ông nào có thể làm tôi động lòng, cô hẹn tôi ra đây, tôi vui vẻ còn không kịp nữa là!" Lâm Vân Vân ngồi xuống ở đối diện cô, chọn một ly cà phê Lam Sơn, "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì vậy, cô bé."

"Tôi muốn làm phiền cô hỏi giúp tôi một việc……"

Hạ Tiểu Nịnh lại gần, nhỏ giọng nói rõ ràng chân tướng cho cô biết.

Vốn nghĩ rằng đó là chuyện rất đơn giản, ai ngờ Lâm Vân Vân nghe xong ngay lập tức lắc đầu, "Chỉ sợ không nghe ngóng được gì."

"Vì sao vậy?" Lâm gia cũng không kém a, Lâm Vân Vân cũng là hào môn đại tiểu thư chân chính, làm sao lại không nghe ngóng được?

"Cái cuộc thi này tôi có nghe nói qua, là Bạch Nhu Gia tổ chức đúng không?"

"Đúng vậy."

"Tôi nói cho cô biết," Lâm Vân Vân nhìn chung quanh một chút, sau khi không có những người khác, mới hạ giọng tiếp tục nói, "Bạch Nhu Gia này chính là nhân vật hung ác, cô ta là nhị tiểu thư Bạch gia, trước cô ta có mấy người anh trai cùng một người chị gái, theo lý thuyết là không có thu hút nhất. Nhưng cô ta về nước không bao lâu, cũng đã trở thành đệ nhất danh viện chạm tay cũng có thể bỏng trong hội chúng tôi, không chỉ có bạn bè nhiều, hơn nữa có rất nhiều công tử hào môn duy chỉ theo cô ta, tương đối lợi hại đấy!"

"Cái này cùng chuyện tôi muốn hỏi thì có quan hệ gì?"

"Đương nhiên là có quan hệ roài! Danh sách ban giám khảo, ngoại trừ đã công bố Mộ Đình Tiêu ra bên ngoài, những thứ khác đều là tuyệt mật nha! Nếu ai tiết lộ ra ngoài, không phải là kẻ thù của cô ta sao? Sẽ không có ai ngu ngốc như vậy!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh bả vai sụp xuống, "Cái này xem ra không thể nghiên cứu khẩu vị bọn họ trước rồi."

"Yên tâm," Lâm Vân Vân vỗ vai cô, an ủi nói: "Tôi đã ăn qua những món cô làm, tuyệt đối Ok! Cô không cần đặt áp lực quá lớn! Ngày mai tôi sẽ đến trường quay cổ vũ cho cô!"

"…… Cảm ơn."

Hạ Tiểu Nịnh mặc dù tin tưởng vào tay nghề của mình, nhưng mà cảm giác thấy cuộc thi này sẽ không đơn giản giống bọn họ dự đoán như vậy.

Chỉ mong là cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi đi……

……

Hôm sau.

Sáng sớm, Diệp Anh lái chiếc xe nhỏ của mình đến đón người, lấy cái danh là trợ lý kiêm người đại diện của Hạ Tiểu Nịnh, kỳ thật chính là muốn trà trộn đi vào nhìn thấy Mộ Đình Tiêu nhiều lần hơn.

Hai người lái xe đến trường quay đài truyền hình bên kia rồi, thời gian còn sớm, đến cũng không có nhiều người lắm, chỉ có mấy người trợ lý đang đứng chào đón ở ngoài cửa ra vào.

Có người rất nhanh liền đưa các cô vào hậu trường, "Chuẩn bị trang điểm trước một chút, sau đó chúng ta liền bắt đầu ghi hình. Thợ trang điểm lập tức tới đây, xin chờ một chút."

Nói xong, đối phương liền đi ra ngoài.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đuổi theo, "Xin hỏi nội dung thi đấu là gì? Cái này cần sớm nói cho chúng tôi biết, chúng ta mới chuẩn bị tốt được!"

Người nọ liếc mắt nhìn các cô một cái, "Đợi một thông báo thống nhất đã. Không cần cấp."

"…… Được."

Hạ Tiểu Nịnh trở lại phòng trang điểm ngồi xuống, trong lòng thoáng có chút thấp thỏm.

Thời gian từng phút từng giây mà qua đi, mắt thấy sắp đến thời gian chính thức ghi hình, nhưng thợ trang điểm còn chưa đến, ngay cả một cái gọi là nội dung thông báo cũng không có.

Diệp Anh đi ra ngoài nhìn rất nhiều lần, tìm không thấy bất luận người nào có thể giúp đỡ.

Lúc 9 giờ đúng, cửa bỗng nhiên đã bị đẩy ra, Tiêu Văn đứng ở ngoài cửa, "Hạ Tiểu Nịnh?"

"Là tôi." Cô đứng lên.

"Đi với tôi, bắt đầu ghi hình rồi."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Tiramisu

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

"Này! Đợi đã!" Diệp Anh lập tức đứng dậy, "Không phải nói có thợ trang điểm sao, không có ai giải thích tình hình một chút cho chúng tôi sao? Vì sao một người cũng chưa đến lại muốn bắt đầu ghi hình?"

"Trang điểm? Cũng không phải cuộc thi chọn hoa hậu, làm cho đẹp để làm cái gì?" Tiêu Văn hừ lạnh.

Lời này nghe có vài phần chói tai, Hạ Tiểu Nịnh đang chuẩn bị bác bỏ trở lại, đã có người gọi về.

Hạ Chí Dũng cùng với Cố Lâm Anh chạy đến, vẻ mặt mong chờ mà nhìn con gái nhà mình, vẻ mặt không quá mức tệ, cuối cùng cầm tay Hạ Tiểu Nịnh, "Ba mẹ vẫn luôn ở bên con, không cần phải sợ."

"……Vâng." Cô khẽ gật đầu, "Thi xong rồi con muốn về nhà ăn thịt kho tàu ba làm."

"Được được được," Hạ Chí Dũng không ngớt lời đồng ý, "Sẽ có đủ!"

Hạ Tiểu Nịnh với Tiêu Văn cùng nhau đi vào, cánh cửa nhanh chóng đóng lại, ngay cả Diệp Anh cũng không vào được.

Vào đến bên trong, Hạ Tiểu Nịnh mới phát hiện đây là sân khấu cực lớn, bố trí thật sự chuyên nghiệp, có điểm giống nhà hàng phương Tây, tất cả mọi thứ đồ vật đều đầy đủ.

Tổ quay phim đã ở dưới sân khấu bắt đầu chuẩn bị.

Nhưng bởi vì là buổi sơ khảo cho nên ngay cả khán giả mời đến cũng không nhiều, chỗ ngồi dưới sân khấu đều là trống không.

Ban giám khảo phỏng chừng còn chưa đến.

Có người lại đây, phát cho mười mấy đầu bếp trên sân khấu một người một bộ quần áo, lại dẫn bọn họ đi đến hướng phòng thay quần áo.

Thay trang phục với đội mũ đầu bếp trở ra, Hạ Tiểu Nịnh lập tức không khẩn trương nữa.

Đây là việc cô làm 5 năm này, sớm đã nhớ kỹ trong lòng, căn bản không cần sợ hãi.

Người dẫn chương trình nhanh chóng xuất hiện, thoạt nhìn không có danh tiếng gì nhưng lại vô cùng trẻ trung, làm cho người ta nhịn không được sinh lòng nghi hoặc ——

Lấy thân phận cùng với địa vị của Bạch Nhu Gia, lại có thể sẽ đem cuộc thi làm cho đơn điệu như vậy?

Nhưng bọn họ không kịp nghĩ nhiều, dẫn chương trình nam trẻ tuổi liền đem nội dung thi đấu thông báo ra.

Làm một Tiramisu.

Tất cả người dự thi đều có chút phát ngốc, nhưng nghĩ vậy là vòng sơ khảo nên không có người nào nghi ngờ gì cả, mọi người từng người cầm lấy tài liệu rồi bắt đầu rút thăm, sau đó dựa theo trình tự mà bắt đầu làm.

Hạ Tiểu Nịnh đồ ngọt chưa học qua bất luận người nào, đều là mình lúc nhàn rỗi suy nghĩ ra, nhưng khách hàng cũng rất thích.

Hơn nữa Tiramisu vốn là không khó, sáu người đầu tiên rất nhanh làm xong, đến phiên số 7 - Hạ Tiểu Nịnh.

Tổ làm phim bỗng nhiên kéo gần màn ảnh, chụp đến đặc biệt nghiêm túc, không buông tha bất luận một chi tiết làm bánh nào.

Chỉ thấy đôi tay trắng nhỏ ở trước màn ảnh như có ma lực tung bay, từ việc chuẩn bị đến cuối cùng là những bông hoa đều làm đến mười phần điêu luyện lại còn rất đẹp, cuối cùng thậm chí còn sáng tạo khác người, dùng màu trắng bơ ở bánh kem một bên trang trí hình giọt nước.

Người dẫn chương trình bị hấp dẫn, "Xin hỏi cái này có ngụ ý gì sao? Hoặc là chú ý gì?"

"Đây là…… Ly biệt nước mắt." Hạ Tiểu Nịnh nhẹ giọng nói, "Tiramisu có nghĩa là dẫn tôi đi, nhưng điển cố của nó là một câu chuyện xưa hơi bi thương. Cho nên, đây là nước mắt."

Cô nói được nghiêm túc như vậy, rõ ràng là về chuyện tình yêu, đáy mắt lại lộ ra thuần khiết, rất thuần khiết.

Ở đây có người nhẹ giọng cười, tiếp theo lại không có người phát ra tiếng cười gì nữa.

Rất nhanh tác phẩm của cô đã bị dán nhãn số 7 lên, dùng cái nắp đậy kín, đặt ở một bên.

Các thí sinh còn lại cũng lần lượt lên sân khấu, rất nhanh hoàn thành tác phẩm của riêng mình, người dẫn chương trình yêu cầu trợ lý dán nhãn riêng cho Tiramisu, phía trên chỉ có con số đại diện cho mỗi người, cũng không có bất kì thông tin gì về tên của bọn họ.

Ngay sau đó, các nhân viên công tác đẩy những tác phẩm này ngay ngắn trật tự đi về hướng cửa một bên.

Tất cả những người dự thi đều nghi hoặc nhìn vào cánh cửa kia, không rõ nguyên do cho lắm.

Bỗng nhiên, cửa bên kia liền truyền đến tiếng vỗ tay như sấm dậy cùng với tiếng hoan hô của khán giả!

Người dẫn chương trình hào hứng đi đến trên sân khấu bên kia, "Các khán giả thân mến, tác phẩm của các thí sinh đều đã chuẩn bị sẵn sàng, xin mời ban giám khảo của chúng ta ngày hôm nay!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Trang phục tình nhân

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Hóa ra cách vách mới là trường quay thật sự, bọn họ bên này nhiều nhất chỉ là phòng để làm việc mà thôi!

Bên kia có người xem, có vỗ tay, có hoa tươi, có giám khảo!

Hơn nữa chỉ để các tác phẩm với số thứ tự được đánh lên đi qua, mà không cho người dự thi qua để bảo đảm thi đấu tuyệt đối công bằng.

Không thể không nói, chơi mánh khoé này Bạch Nhu Gia là một cao thủ.

Cánh cửa cách âm ở giữa được đóng lại, rốt cuộc cũng không thể nghe thấy một chút âm thanh nào, ngay cả người dẫn chương trình giới thiệu vị giám khảo kế tiếp là những ai, cũng không tài nào biết được.

Tác phẩm của mọi người đều đã đưa qua, không khí bên này ngược lại đã trở nên thoải mái hơn một ít, có mấy người tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm với nhau.

Trong đó nói lớn tiếng nhất là một người tên là Tưởng Như Nam, là con gái lớn Tưởng gia ở đế đô, trưởng nữ đầu bếp Tưởng gia.

Cô ta mười phần giận dữ, nói giọng rất lớn, "Còn nghĩ rằng cứ như vậy thê thảm mà mở màn, hóa ra là vì chơi mánh lới! Lần này ban giám khảo các người biết rõ có người nào không?"

"Không biết." Bên cạnh một thí sinh nam nhã nhặn đẩy mắt kính.

"Cũng không để cho ba mẹ anh giúp hỏi thăm chút sao?" Tưởng Như Nam trêu ghẹo anh ta, "Bọn họ chẳng phải là nhân vật dậm chân một cái đế đô đều rung sao! Huống chi anh Hứa An Nhiễm chính là du học nước Pháp trở về, rất có khả năng đoạt giải quán quân nha!"

Bị cô ta nói to như vậy, tất cả mọi người đều hướng về phía bên này nhìn xem tiểu công tử Hứa gia.

Hứa An Nhiễm bối rối, mặt đỏ bừng bừng, nhanh chóng xua tay bảo cô ta không nên nói nữa, anh thầm nghĩ ít xuất hiện tham gia thi đấu.

Bên này trêu ghẹo vừa mới kết thúc, chợt nghe được có người đến đây kêu to, "Ban giám khảo chấm điểm xong rồi, các thí sinh lập tức lên sân khấu, mọi người mau chuẩn bị!"

Tiêu Văn tới đây, để cho bọn họ xếp thành hàng chờ ở phía sau cửa.

Chờ người dẫn chương trình bên kia vừa báo số, lập tức liền thúc giục bọn họ đi lên sân khấu phía trước.

Từng người từng người một đi lên, dưới sân khấu vẫn là tiếng vỗ tay liên tục, một số khán giả may mắn được những món ăn này vỗ tay đặc biệt có sức.

Đến lượt Hạ Tiểu Nịnh đứng lên trên sân khấu, có chút cúi đầu sau đó đứng thẳng, ánh mắt theo bản năng mà quét qua phía hàng ghế ban giám khảo bên kia, lập tức cứng lại rồi.

Năm người trong ban giám khảo có Mộ Đình Tiêu, cái này cô là sớm đã biết rõ đấy, nhưng người bên cạnh anh lại là chuyện gì xảy ra?

Hơn mười ngày không nhìn thấy Phong Thanh Ngạn, mặc một bộ âu phục màu đen, tuấn lãng vô song lại ưu nhã sang trọng mà ngồi ở chỗ kia, ánh mắt thẳng tắp về phía cô, nhìn đến trái tim cô không hiểu sao run lên.

Làm thế nào một người bận rộn như anh ấy sẽ đến loại chương trình có tính chất giải trí như thế này làm giám khảo? Đây cũng quá kỳ quái rồi!

Còn đang nghi hoặc, liền thấy được ngồi ở hàng ghế kia, lại cách Phong Thanh Ngạn gần nhất Bạch Nhu Gia.

Cô ta mặc một chiếc váy nhỏ màu đen, không tính là rất long trọng, lại không hiểu sao làm người ta cảm thấy…… Rất xứng đôi.

Hai người ăn mặc giống như là trang phục tình nhân được chuẩn bị kĩ lưỡng, vô cùng phối hợp ăn ý.

Cô tức khắc hiểu được nguyên nhân anh tới tham gia, trong lòng không hiểu sao bỗng nhiên sinh ra một cổ cảm giác bất tài vô lực, trong một giây nào đó muốn xoay người rời đi.

Nhưng trong lòng đến cùng nhớ đến sự kỳ vọng của ba, lại chỉ có thể nhanh chóng cúi đầu, che lại một lát thất vọng của mình, không muốn bị camera chụp lại được cái gì.

Chính ngay tại lúc rũ mắt này, cô bỏ lỡ Phong Thanh Ngạn trong im lặng làm khẩu hình với cô —— Cố gắng lên.

Tưởng Như Nam từ phía sau đi lên, "Hạ Tiểu Nịnh? Cô đừng đứng ở đây nữa, ngược lại là đi lên phía trước đi!"

"Ah, được." Cô nhanh chóng thu thập tốt cảm xúc nhỏ bé trong lòng của mình, theo đội đi lên phía trước, đi đến vị trí chính giữa sân khấu.

_____

(Bão1)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: 0 điểm

___(Bão2)___

Dịch:Sâu

Mộ Đình Tiêu ánh mắt vẫn luôn theo dõi cô, nhưng ngay cả một cái ánh mắt đáp lại cũng không có, đột nhiên muốn chạm vào Tiramisu trong bụng để xem phần nào là cô làm. Trên những những chiếc bánh thí sinh làm có đánh số, nhưng giờ phút này lại không có bất kỳ một dấu hiệu nào của bọn họ cả. Nhất thời thực làm cho người ta nhìn không thấu.

Người dẫn chương trình đã cầm lấy bảng điểm thống kê, bắt đầu đọc điểm từng người.

Năm vị ban giám khảo, mỗi người trong tay đều có 10 điểm, điểm tối đa là 50.

Mấy người phía trước đạt điểm không cao không thấp, đến lượt của Hứa An Nhiễm, bỗng nhiên đạt 46,5 điểm.

Khán giả toàn trường quay một thoáng kích động lên, ánh mắt sôi nổi nhìn chằm chằm vị tiểu thịt tươi, khuôn mặt tuấn tú đang đỏ rần này, cho rằng anh mới là tú sắc khả xan. 〖Tú sắc khả xan: ý chỉ một người có tư sắc mỹ lệ mê người.〗

Tiếp theo chính là số 7, Hạ Tiểu Nịnh.

Người dẫn chương trình cầm lấy phiếu điểm, chờ sau tiếng thét chói tai cùng reo hò với vỗ tay ở phía dưới chấm dứt, mới chậm rãi đọc: "Số 7 hôm nay, Hạ Tiểu Nịnh, điểm tổng là 28!"

"……!!"

Khán giả toàn trường quay bỗng nhiên im lặng.

Hạ Tiểu Nịnh trong đầu Ô...Ô...Ô...N..G một tiếng, lập tức cái gì cũng đều không nghe được, trước mắt bị ánh đèn làm cho có chút hơi mờ đi.

Sao có thể?

Điểm này kém gần một nữa so với Hứa An Nhiễm!

Tay nghề của cô sẽ không kém như vậy!

Ngay khi điểm số được công bố, Mộ Đình Tiêu cũng có chút không bình tĩnh, lập tức quay đầu nhỏ giọng hỏi trợ lý của mình bên cạnh, "Vừa rồi tôi cho số 7 bao nhiêu điểm?"

"9 điểm."

Vấn đề không phải nằm ở chỗ anh, Mộ Đình Tiêu cau mày, nhìn lại phía mấy giám khảo bên cạnh, liền phát hiện giờ phút này Phong Thanh Ngạn cau mày, môi mỏng đã nhấp thành một đường sắc bén…

Sẽ không phải là anh ta…… Mộ Đình Tiêu trong lòng vừa mới nảy sinh nghi vấn, người dẫn chương trình cũng đã giải đáp vấn đề này——

" Số điểm Hạ tiểu thư đạt được từ ban giám khảo theo thứ tự là:【 Mộ Đình Tiêu: 9 điểm】

……

【Phong Thanh Ngạn: 0 điểm.】Tôi thật sự rất tiếc, cũng hy vọng Hạ tiểu thư có thể không ngừng cố gắng, tiếp tục nỗ lực!"

Cô còn tiếp tục nỗ lực như thế nào? Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, một cổ lạnh lẽo từ ngực giống như độc dược lập tức lan tràn ra.

0 điểm……

Chính là Phong Thanh Ngạn chấm!

Hóa ra anh ta chán ghét mình đến như vậy, chán ghét đến phải cố ý bôi đen cô, phải đẩy cho cô vào trong trường hợp bẽ mặt này!

Cô siết chặt lòng bàn tay, tự nhủ chính mình không thể khóc, càng không thể chịu thua.

Cuối cùng cắn môi, im lặng mà ở trong lòng giơ ngón giữa với anh!

Tuy rằng, thật sự đã bắt đầu buồn……

Mà giờ phút này, Phong Thanh Ngạn sắc mặt cũng không tốt hơn chút nào.

Anh cũng không biết Tiramisu số 7 là do Hạ Tiểu Nịnh làm, lúc đó ban giám khảo đưa cho một miếng kem màu trắng bơ, đối với anh thật sự là ngọt đến phát ngấy, mà đã nhịn mấy ngày mấy đêm nay nên vị giác cùng thân thể đều mười phần kháng cự loại hương vị từ trước đến nay đều không thích này.

Loại món ngọt này, từ trước đến nay chưa bao giờ tồn tại trên bất kỳ thực đơn nào của anh.

Anh cũng siết chặt lòng bàn tay, nhẫn nại, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tề Hàng bên cạnh, "Còn bao lâu nữa ghi hình mới kết thúc?"

"Một tiếng nữa."

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Tiểu Nịnh cũng không biết mình là như thế nào mới không có trực tiếp lao xuống xách cổ áo người đàn ông kia hỏi rốt cuộc anh ghét mình ở điểm nào nhất mới đẩy mình vào thế khó xử như vậy.

Người dẫn chương trình lại nói một ít lời, để cho bọn họ từng người một tự giới thiệu.

Những người khác đều nói được rất tốt, duy chỉ có cô, chỉ có một câu — "Chào mọi người, tôi là Hạ Tiểu Nịnh.

Sau đó, không muốn nói gì, cũng không nói ra được.

Thời gian bỗng nhiên như là bị kéo dài vô hạn, trở nên rất chậm, rất dày vò……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Tôi dựa vào cái gì phải nghe anh?

Cuối cùng người dẫn chương trình đối với mỗi người bọn họ đều nói không ngừng cố gắng, hơn nữa nói đây là hệ thống tích điểm thăng hạng, lúc đó Hạ Tiểu Nịnh dường như mới tìm lại được một chút tinh thần.

Khi ánh đèn tắt, khán giả rời đi, cô cũng kéo bước chân có chút nặng đi ra khỏi cửa trường quay, đi ra ngoài đã bị Diệp Anh cùng ba mẹ của mình vây quanh, "Tiểu Nịnh, thế nào rồi?"

Chương trình không phải phát sóng trực tiếp, cho nên bọn họ cũng đều chưa biết bên trong phát sinh tình huống gì.

Hạ Tiểu Nịnh kéo khóe miệng ra,

miễn cưỡng cười với bọn họ, "Hệ thống tích điểm thăng hạng, sau còn có hai lần đấu loại, con có chút mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi……"

"Được được được," vừa nghe cô nói mệt mỏi, Hạ Chí Dũng đau lòng không thôi, lập tức lái xe, đưa Hạ Tiểu Nịnh về nhà.

Một nhà ba người yên tĩnh mà về đến nhà, hai vợ chồng già mơ hồ cảm thấy có lẽ hôm nay xuất sư không thuận lợi, bên cạnh an ủi con gái vài câu, lại làm cho cô một ít thức ăn, nhìn chằm chằm cô ăn hết, mới để cô trở về phòng nghỉ ngơi.

Một giấc ngủ này thẳng đến tận đêm, lúc Hạ Tiểu Nịnh tỉnh lại, trố mắt một hồi lâu, mới nhớ tới tất cả chuyện phát sinh ở trường quay.

Cô một lần nữa nhắm mắt lại, hít sâu, bắt buộc đầu mình lần nữa không nghĩ tới, mở đèn lên, đứng dậy uống nước.

Khóe mắt quét nhìn, nhìn tới điện thoại đặt trên bàn.

Phía trên màn hình có rất nhiều cuộc gọi nhỡ cùng với tin nhắn WeChat.

Còn chưa kịp nhìn rõ ràng là ai gọi đến gửi đến, điện thoại lại reo lên.

Là một số điện thoại rất xa lạ, cô nghe máy, đặt ở bên tai, "Ai vậy?"

"Là tôi." Giọng nói từ trầm của Phong Thanh Ngạn truyền đến, "Dậy rồi?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh bị hỏi đến phát ngốc, cô vừa mới thức dậy, sao anh lại biết?

Chẳng lẽ anh ở ngay dưới tầng?

Trong lòng không hiểu sao hoảng hốt, cô giống như thỏ con, nhanh nhảy trở lại giường, PA~ một tiếng tắt công tắc đèn lại.

Giờ phút này ngồi ở trong xe dưới tầng, đã chờ đợi gần như toàn bộ một ngày Phong Thanh Ngạn: "……"

Tắt đèn xong, Hạ Tiểu Nịnh ngồi ở trên mép giường đè lên trái tim nhỏ đang nhảy bùm bùm của mình, tự nhủ với bản thân mình từng lần một là mình căn bản không cần sợ anh, không nên kinh sợ!

Sau đó, mới dùng giọng cứng ngắc mở miệng: "Phong tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì sao?"

"……"

Phong tiên sinh……

Phong Thanh Ngạn bị nghẹn một chút, sau đó như trước lời ít mà ý nhiều: "Xuống đây."

"…… Tôi dựa vào cái gì phải nghe anh?"

"Hoặc là cô muốn tôi đi lên đó? Báo cho ba mẹ cô một chút, cô làm thế nào từ trang viên trốn ra, đối với công việc của mình chẳng quan tâm hơn mười ngày, cùng với chuyện phát sinh ở trường quay hôm nay?"

"……" Bỗng chốc bị điểm trúng tử huyệt, Hạ Tiểu Nịnh lập tức đứng dậy, lại rốt cuộc vẫn là không cam lòng, vì thế nghiến răng nghiến lợi, hùng hổ nói, "Đi xuống thì đi xuống, anh chờ đó cho tôi!"

Phong Thanh Ngạn vừa lòng mà cúp điện thoại, tiếp tục chờ cô.

Hạ Tiểu Nịnh vào nhà vệ sinh vắt khăn rửa mặt, buộc lại tóc lần nữa, lúc chọn quần áo, chọn một chiếc váy màu đỏ dài đến đầu gối cổ áo chữ V mà mẹ cô mua cho, sau đó đi đôi giày nhỏ màu trắng, liền đi xuống dưới tầng.

Màu đỏ là vì làm chính mình thoạt nhìn càng thêm có sức chiến đấu, đi giày trắng…… Là vì trong trường hợp xé không thể thắng anh, có thể chạy bất cứ lúc nào.

Cô hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi xuống cầu thang, trong lòng đã chuẩn bị một vạn cách xé anh đến trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang.

Vừa đến dưới tầng, cô liền nhìn thấy một dáng người cao ngất đang đứng ở bên cạnh xe, vừa vặn đụng phải ánh mắt sâu thẳm của anh……

Cô không biết vì sao bỗng nhiên tựa như quả bóng bị kim chọc phá thủng, nhuệ khí chiến đấu của cô toàn bộ phốc một cái mà biến mất.

Vành mắt, cũng không hiểu sao mà đau xót, mơ hồ mà bắt đầu đỏ lên.

Vốn tưởng rằng chính mình sẽ tức giận, sẽ cương ngạnh với anh, nhưng tại ngay tại lúc này, tất cả những cảm xúc khác của cô đều giống như bị thủy triều cọ rửa qua mà tan đi, cuối cùng còn lại, chỉ có ủy khuất vô tận……

———

(Trả bão vì đã bỏ phiếu, hihi)

Còn bão tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Hơi thở đặc biệt

Chương 164: Hỏi thăm đặc biệt

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

((Bão4))

……

Phong Thanh Ngạn mở cửa xe ra, " Lên xe trước, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Cô không nhúc nhích.

"Nếu không tới đây, cô thử xem?" Anh đợi cực kỳ lâu, cành hòe trên đầu hoa đã rơi xuống đầu vai, khẽ động nhẹ nhàng, thì có cánh hoa rơi xuống đất.

Thử xem liền thử xem! Ai sợ ai!

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng yên lặng đếm ba giây!

Cuối cùng, vẫn là không chống đỡ được ánh mắt sắc bén kia của anh.

Nhưng mà cũng coi như là có tiến bộ, ít nhất được ba giây! Cô xụ mặt, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đi qua, cúi người ngồi vào trong xe của anh.

Anh cũng đi vào ngồi, nói với tài xế địa chỉ, sau đó một vách ngăn giữa được nâng lên, ngăn cách ra một thế giới nhỏ độc lập.

Hạ Tiểu Nịnh nhếch môi nhìn ngoài cửa sổ, căng mặt, không nói một lời nào.

Nhìn thoáng qua đôi chân thon thả của cô lộ ra bên ngoài, Phong Thanh Ngạn đưa tay điều chỉnh nhiệt độ điều hòa ấm hơn một ít, "Cuộc thi hôm nay, tôi cũng không biết số 7 chính là cô."

Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng ha ha, đây là bắt đầu giả bộ vô tội sao?

"Cái Tiramisu kia tôi không thích là bởi vì quá ngọt." Thấy cô không nói gì, anh tiếp tục nói, "Cô biết tôi luôn luôn đối với bất cứ món ngọt nào cũng đều không có hứng thú."

Trong lòng bắt đầu ném nồi. Cô lại ha ha.

"Nhưng nếu tôi biết là cô làm, tôi sẽ không cho điểm quá thấp như vậy……"

Mã hậu pháo, nói vuốt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì). Hạ Tiểu Nịnh tiếp tục ha ha.

"Những trận thi đấu tiếp theo tôi sẽ cho người sửa đổi quy tắc, tôi vẫn là giám khảo. Cô yên tâm."

Thấy cô nãy giờ không nói gì, anh nhẹ giọng trấn an, sau đó định đưa tay ra, muốn cầm chặt bàn tay nhỏ bé đặt ở trên đầu gối của cô.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng không cười ha ha ra nữa, đây là đang uy hiếp cô sau này còn có thi đấu cho nên không cần chọc anh phát bực sao? Vào lúc bàn tay đưa đến đó, cô căn bản không nhìn đến, duỗi tay phải lên vén sợi tóc bên tai một chút, muốn làm cho mình thoạt nhìn càng có khí thế một chút.

Phong Thanh Ngạn tay cứ như vậy hoàn mỹ mà…… Bỏ lỡ.

Anh ho nhẹ một tiếng, lại dường như không có việc gì mà thu tay về, "Làm sao vậy?"

Làm sao vậy? Hạ Tiểu Nịnh giờ này phút này thật muốn lấy một cây đao chém hết toàn bộ hành động hôm nay cùng với hành động vừa rồi, nói cho anh biết cái gì gọi là tội lỗi chồng chất!

Trong lòng cô đã xuất hiện hai bé gái, tiểu thiên sứ nói cho cô biết phải nhẫn nại, đây là kim chủ ba ba, cũng là giám khảo cuộc thi, không thể tùy tiện đắc tội.

Tiểu ác ma nói cho cô mặc anh ta là ai, chém trước rồi lại nói!

Hai bên lôi kéo, làm cô nhất thời tức giận đến lời nói cũng nói không nên lời.

Sau một thời gian dài, lý trí rốt cuộc cũng trở về, cô bỗng nhiên đối với nhẹ nhàng cười cười.

Phong Thanh Ngạn bị nụ cười này làm cho sững sờ, có chút phát ngốc, trong lòng lại mơ hồ có cảm giác bất an, nhìn thoáng qua một chút nhưng nhìn không ra cô rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hạ Tiểu Nịnh từ từ đem dáng vẻ tươi cười kéo lớn, bỗng nhiên nói, "Thực xin lỗi."

Phong Thanh Ngạn: "…… Vì sao lại đột nhiên xin lỗi?"

"Không có gì," Chỉ cần ba chữ phía trước vừa ra khỏi miệng, sau đó nói lung tung cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều, giọng nói cô bình thản, không mang theo nửa chút cảm xúc, tươi cười cũng vẫn còn rất thân thiện: "Là tôi không có làm ra đồ ăn hợp khẩu của anh, xin lỗi, lần sau tôi nhất định càng thêm cố gắng, xin chỉ giáo nhiều hơn! Phong tiên sinh!"

Xác nhận vị trước mắt này chính là thần cô không thể trêu chọc vào.

Cứng chọi cứng sẽ chỉ làm giấc mơ về cuộc thi ẩm thực của ba cô thương tâm buồn bã, đây là hậu quả cô không muốn nhìn thấy nhất.

"……"

Cô rõ ràng rất tức giận, rất ủy khuất, lại không chịu ở trước mặt anh biểu lộ những cảm xúc này, chẳng qua là xem anh trở thành giám khảo.

Phong Thanh Ngạn sắc mặt vừa mới còn rất hòa hoãn, dần dần mà trầm xuống.

_____

((Bão5))

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Cho cô một cơ hội

"Tôi đương nhiên biết rõ Phong tiên sinh xuất thân cao quý, khẩu vị xảo quyệt, à không, là khẩu vị đặc biệt. Hơn nữa đối với đồ ăn có yêu cầu rất cao, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ nghiên cứu thật kỹ, sẽ không có phụ lòng chờ mong cùng với tín nhiệm của anh đối với tôi, xin anh nhất định yên tâm!"

Hạ Tiểu Nịnh nói xong liền mở tấm chắn ra, phân phó tài xế, "Xin anh lái xe quay trở lại, cảm ơn."

Từ đầu đến cuối, không bộc lộ cảm xúc của bản thân cô, thậm chí không có bất kỳ trách cứ nào.

"Không được phép, đi đến căn hộ bên cạnh Phong thị." Phong Thanh Ngạn nặng nề lên tiếng.

Tài xế không chút do dự tiếp tục nhìn về phía trước, giống như tai điếc căn bản không nghe được Hạ Tiểu Nịnh nói.

Cô sửng sốt, "Đi, đi đến căn hộ để làm gì?"

"Không phải muốn nghiên cứu khẩu vị của tôi sao?" Phong Thanh Ngạn cười lạnh, "Tôi cho cô cơ hội."

……

Bên cạnh Phong thị có mấy cái khách sạn đều là mới xây dựng mấy năm gần đây, trong đó một cái là dự án của công ty xây dựng Phong thị.

Sau khi xây dựng xong, Phong Thanh Ngạn liền dùng danh nghĩa tư nhân mua hai căn hộ của tầng cao nhất, sau đó đem hai căn sáp nhập thành một căn hộ rộng hơn 600 mét vuông, thuận tiện cho Phong Mạn Mạn cùng với Phong Tu Viễn ngẫu nhiên đến đây nghỉ ngơi.

Hôm nay đúng lúc có tác dụng.

Hạ Tiểu Nịnh lúc bị mang lên ngay cả chỗ trống để giãy giụa đều không có, đã bị đẩy mạnh vào bên trong cánh cửa.

Cùm cụp một tiếng, tiếng mật mã khóa cửa đóng lại.

Cô được thả ra, ngay lập tức dính sát vào trên vách tường, "Anh…… Rốt cuộc muốn làm gì?"

Suốt dọc đường nhìn chằm chằm cô đã không nói, còn đem cô kéo đến nơi này, không cho phép tài xế đi theo, ý anh là gì?

"Như thế nào? Cô muốn xuyên tường đi ra ngoài sao?" Phong Thanh Ngạn mỉm cười nhạt, ôm ngực dù bận vẫn ung dung mà nhìn cô, "Không bằng mở

cửa nhanh hơn.”

Hạ Tiểu Nịnh kịp phản ứng, thật sự chạm vào khoá cửa, phía sau lại truyền đến giọng nói của anh: “Mật mã là 22668 * ……”

Cái gì? Số cuối cùng giọng anh nói rất nhỏ, cô nghe không rõ, nhưng đâu dám quay đầu lại đối chiếu một chút, chỉ có thể nhập lung tung vào, kết quả tích tích hai tiếng, nhắc nhở không đúng.

Thay đổi số đuôi lại nhập vào!

Vẫn là sai!

Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, thử lại!

Tích tích tích! Khóa mật mã nhắc nhở ba lần nhập vào sai lầm, khóa sẽ mất 24 giờ sau mới có thể thử mở cửa lại lần nữa.

Cô lập tức há hốc miệng, “Cái này…… Tại sao lại như vậy?”

Phong Thanh Ngạn nhướng mày, “Ài, cô như thế nào ngay cả nhập cái mật mã vào cũng không đúng? Cái này có thể làm sao bây giờ?”

Lời nói tuy là như vậy, nhưng giọng điệu này thật sự không hề có chút đáng tiếc, rõ ràng chính là cố ý nói dối cô!

Hạ Tiểu Nịnh tức giận đến cắn răng, lấy điện thoại ra muốn gọi cảnh sát báo nguy.

“Ah, tôi thiếu chút nữa đã quên, khóa này là một chuyên gia nước Mỹ ở Lầu Năm Góc tặng cho tôi, trình độ tinh vi có thể so với những khóa chống trộm bên trong tòa nhà đó của bọn họ, cho nên trong nước có lẽ là không ai có thể mở ra được, mặt khác tôi cũng có lập một hồ sơ trong sở cảnh sát, cho nên bọn họ có lẽ cũng biết tình huống này.”

“……”

CON MẸ NÓ!!

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng, ngón tay đang nhấn một số 0 cuối cùng rút lại, theo bản năng mà nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ.

“Tầng 33,” Phong Thanh Ngạn 'tốt bụng' mà nhắc nhở, “Phong cảnh bên ngoài không tồi, trên ban công có thể nhìn thấy cảnh đêm toàn thành phố, có muốn đi xem thử một chút hay không?”

“……”

Thử cái con khỉ! Hạ Tiểu Nịnh hoàn toàn game over, đã chấp nhận sự thật phải ở chỗ này trong 24 giờ kế tiếp rồi, “Nói đi, rốt cuộc muốn tôi làm gì?”

“Không phải đã nói rồi sao?” Phong Thanh Ngạn từ từ đến gần cô, hơi thở nóng bỏng toàn bộ dừng ở trên làn da non mỏng của cô, “Cho cô một cơ hội, làm cô hiểu rõ khẩu vị của tôi……"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Hơi thở đặc biệt

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

“Hiểu rõ khẩu vị phải vào phòng bếp, không phải làm tôi ngửi môi anh!” Hạ Tiểu Nịnh nhịn xuống nhịp tim đập thịch thịch thịch, từ cánh tay anh nhanh như chớp chui ra ngoài chạy đi.

Tốc độ cực nhanh, như thể phía sau có tập thể một trăm vạn con gián đang đuổi giết cô.

Tìm được cửa phòng bếp, đẩy ra, sau khi cô đi vào lại nhanh chóng đóng lại.

Trái tim, lại vẫn là nhảy đến lợi hại như vậy……

Một chút lại một chút, như là muốn từ cổ họng trong miệng nhảy ra.

Đều do tên kia, không có việc gì dựa gần như vậy làm cái gì!

Cô đưa tay sờ lên bên tai còn đang nóng, chóp mũi dường như còn lưu lại hơi thở nóng rực của anh, trong đó còn được pha trộn một chút hương vị kem cạo râu mát lạnh……

Không hiểu sao mà, cảm thấy không khó chịu. Thậm chí còn có một chút đặc biệt ……

"Mở cửa."

Giọng nói Phong Thanh Ngạn cách tấm cửa mà cũng có lực xuyên thấu như vậy, cô sợ tới mức cả người kéo căng, về sau mới phản ứng lại mình đây là đang suy nghĩ mấy thứ đó.

Mặt không khỏi càng thêm nóng lên, trong lòng nhẹ nhàng xem thường bản thân mình nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, lần sau cho dù như thế nào chỉ cần ở trước mắt anh, cô muốn đem anh trở thành không khí, trở thành một thân cây, trở thành một đám mây!

Tóm lại, chính là có cũng được, mà không cũng không sao mới được!

Yên lặng hạ quyết tâm, Hạ Tiểu Nịnh mở vòi nước ra khoát khoát lên mặt, sau đó mới đi qua mở cửa.

Phong Thanh Ngạn nhìn thấy khuôn mặt còn ướt dầm dề của cô, nhịn không được nhíu mày, "Cô đang làm cái gì vật?"

"Có hơi nóng, rửa mặt." Hạ Tiểu Nịnh bình tĩnh nói xong, quay đầu đi về phía tủ lạnh.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Lúc kéo cửa ra, có hơi lạnh từ tủ lạnh phả vào trước mặt, cô mới cảm thấy hơi thở thông thuận hơn một ít.

Chỗ phòng bếp này rõ ràng không được coi là nhỏ, nhưng vì cái tên này vừa bước vào, khiến cho cô không hiểu sao lại cảm thấy được một trận oi bức……

Tủ lạnh, có người hầu đến thường xuyên để thay đổi các nguyên liệu nấu ăn tươi mới, thịt sữa trứng mọi thứ đều đầy đủ, thậm chí còn có một con cá được gói kỹ trong màng giữ tươi không độ.

Hạ Tiểu Nịnh lấy mấy thứ này ra, trải chúng lên trên bàn nấu ăn, "Muốn ăn cái gì? Phong tiên sinh."

Anh chọn ra mấy thứ, cô lấy ra cái thớt gỗ, lại chọn một con dao từ trên giá, "Có yêu cầu gì mời nói sớm cho tôi biết."

Bề mặt dao lóe một chút, ánh sáng bạc phát sáng. Phong Thanh Ngạn lại mặt không đổi sắc, "Tôi muốn ở chỗ này nhìn cô làm."

"……OK."

Còn muốn giám sát cô, quả nhiên là bản tính nhà tư bản, áp bức cô đến từng mỗi một phần giá trị thặng dư.

Hạ Tiểu Nịnh nhìn thoáng qua những cái thứ đồ ăn kia, đều là đã rửa sạch sẽ. Cô cầm lấy một quả đu đủ đặt ở trên cái thớt cắt miếng.

Nhưng chưa cắt được hai miếng, phía sau bỗng nhiên nóng lên.

Một vòng tay ấm áp dán lên, nhịp tim anh từ phía sau thịch một tiếng đập vào ngực cô, sợ tới mức tay cô run lên.

"Để ý," Anh cầm tay phải cô, độ ấm lòng bàn tay vô cùng nóng hổi mà dán sát vào làn da mu bàn tay của cô, "Trong khẩu vị của tôi, không bao gồm đu đủ máu người."

Hạ Tiểu Nịnh: "…… Anh như vậy tôi còn nấu ăn như thế nào được?"

"Tôi chỉ là muốn nói cho cô biết," giọng nói anh từ bên tai, từ ngực, từ bốn phương tám hướng, như thủy triều bọc lấy cô, "Đu đủ tôi không thích ăn miếng, tôi thích ăn lát nhỏ."

"Biết, biết rồi……" Cô bất an di chuyển, muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh ra trước.

Ai ngờ anh lại cầm thật chặt, cúi người dán sát vào tai của cô: "Vậy cô biết… dày nhiêu không?"

Ba chữ cuối cùng bị anh cố ý nói thật trầm thấp, Hạ Tiểu Nịnh nghe được chân mềm nhũn, toàn thân khô nóng lần nữa giống như bị ấn xuống chốt mở, oanh một chút liền phát nổ!

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Không có khả năng buông tha cô

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Cái gì mà hạ quyết tâm không để ý anh? Căn bản chính là vô nghĩa!

Khi một người như là Thiên Nữ Tán Hoa đang ở trước mặt mình tận hết sức lực mà rải rác cảm giác tồn tại, không nhắm mắt cũng đều là anh.

Tay trái đặt ở trên cái thót không ngừng mà run run, muốn nói chuyện nhưng lại không có nửa chút sức lực, cuối cùng cắt lệch một cái, thiếu chút nữa đụng vào lưỡi dao.

Phong Thanh Ngạn tay lanh mắt lẹ đỡ lại, đẩy tay cô ra, để mu bàn tay hứng chịu mũi dao, lưỡi dao sắc bén xẹt qua da thịt trên mu bàn tay, máu một chút liền chảy ra.

Hạ Tiểu Nịnh sợ ngây người, "Anh anh anh, tôi, tôi……"

"Đừng sợ." Anh lui về phía sau một bước, nhịn xuống trận đau nhói sắc nhọn kia, dịu dàng mà nhìn cô, "Có một hộp sơ cứu vết thương ở phía dưới bàn trà phòng khách, cô đi lấy tới đây."

"Ah, ah ……" Hạ Tiểu Nịnh bị ánh mắt dịu dàng của anh nhìn càng thêm phát run, cảm thấy anh bị cô quẹt làm cho bị thương, lúc sau lại còn có thể bình tĩnh tự kiềm chế như vậy, nhất định là đang nghẹn cục tức này, một lát nữa hung hăng mà trả thù cô.

Cô chạy run rẩy cầm hộp thuốc lại đây, lấy ra rượu cồn: "Có thể sẽ có chút đau, anh kiên nhẫn một chút."

Vốn dĩ muốn lau qua bằng một ít nước khử trùng trước, ai ngờ cô khẩn trương đến nỗi mở nắp bình ra trực tiếp 'rầm ào ào' đổ xuống.

Phong Thanh Ngạn: "……"

"Rất xin lỗi, rất xin lỗi, rất đau sao?" Hạ Tiểu Nịnh tay chân luống cuống, nhanh chóng lấy bông ra lau giúp anh.

Anh đau đến môi màu trắng bệch, nhìn tay mình giống như bị ' ướp gia vị', không nói nên lời. Nhưng biểu hiện vẫn như trước còn xem là dịu dàng, "Không sao đâu, cô làm rất tốt."

"……" Hạ Tiểu Nịnh trong lòng thấp thỏm giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, toàn bộ hành trình chống đỡ để mình không xoay người lại chạy trốn, miễn cưỡng giúp anh xử lý tốt miệng vết thương, sau đó lại lấy ra băng gạc ra quấn nhiều lớp, "Buộc kỹ."

"……" Yên lặng mà nhìn bàn tay bị quấn giống như mèo lục lạc, Phong Thanh Ngạn gật đầu, "May mắn cô chính là đầu bếp."

Nếu làm y tá, khẳng định vài phút bị khiếu nại đến thất nghiệp.

"Ah? Có ý gì?" Đang dọn sạch hộp thuốc, Hạ Tiểu Nịnh không hiểu.

"Không có gì, tiếp tục nấu ăn đi." Anh xách lên hộp thuốc một lần nữa đi về phòng khách.

Quẹt cho người ta bị thương thế kia, Hạ Tiểu Nịnh trong lòng băn khoăn, kế tiếp nấu ăn liền nghiêm túc hơn rất nhiều.

Cô thật ra là biết rõ khẩu vị Phong Thanh Ngạn, bởi vì trong cuốn sổ ghi chép lớn trong trang viên kia đều có ghi chép, vừa rồi chỉ là cứng rắn không muốn phản ứng lại anh.

May mắn trong thời gian kế tiếp anh không có đi vào nữa, cô cũng làm được mười phần thuận lợi.

……

Hai giờ sau, màu sắc, hương thơm, mùi vị đều đã đầy đủ, ba món ăn một món canh trên bàn.

Canh gà nấm trúc nấu vừa phải, ăn kèm với cá hấp với dầu hào, đậu hũ lòng đỏ trứng, lại thêm một món đu đủ cắt lát nhỏ ra xào, làm cho ngón trỏ người ta di chuyển.

Phong Thanh Ngạn từ thư phòng đi ra, liền nhìn thấy cô còn đang đeo tạp dề đứng ở bên cạnh bàn, động tác nhẹ nhàng từ từ bày biện món ăn lên, khuôn mặt nhỏ bị hơi nóng của canh gà bốc lên làm cho đỏ bừng, đỉnh đầu ánh đèn màu mật ong chiếu xuống, làm cho tóc trên đầu cô được bao một tầng tinh tế.

Hình ảnh này giống như một bàn tay dịu dàng, một chút liền nắm chặt lấy đáy lòng mềm mại kia của anh mà xoa nhẹ.

Tuế nguyệt tĩnh hảo.(Năm tháng tĩnh lặng)

Hóa ra bốn chữ miêu tả cảnh tượng này, là thật sự tồn tại.

Hạ Tiểu Nịnh bày hết ra bàn, quay đầu liền nhìn thấy Phong Thanh Ngạn đang đứng cách đó vài mét, đang dùng một loại ánh mắt gần như mê ly lại gần như kiên định sâu kín mà nhìn mình.

Cô bị nhìn đến trong lòng rất bồn chồn, nịnh nọt mà cười cười, giúp anh kéo ghế ăn ra, "Thiếu gia, anh sẽ không phải…… Còn không định buông tha cho tôi chứ?"

"Buông tha?" Phong Thanh Ngạn hoàn hồn, môi mỏng nhẹ lẩm bẩm hai chữ này giống có thể nhẩm lại hàng ngàn lần, bỗng nhiên cười nói, "Là không thể nào!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Tiêu chuẩn kén chồng

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

"……" Hạ Tiểu Nịnh cảm giác mình đã thấy được Tử Thần giơ cao lưỡi hái lên, lập tức cảm thấy ngay cả món ăn trên bàn cũng không còn thơm nữa.

Phong Thanh Ngạn bước đến, ấn cô xuống chiếc ghế cô vừa rồi kéo ra kia, sau đó mới ngồi xuống đối diện cô, "Món ăn rất ngon."

"Vâng, là vậy sao?"

Đây là sự an ủi cuối cùng trước khi chết sao? Cô tuyệt vọng mà suy nghĩ.

"Ừ." Anh động tác lịch sự tao nhã mà cầm lấy chiếc đũa, "Cô tại sao không ăn?"

"Mời anh ăn trước, ha ha……"

"……" Anh liếc mắt nhìn cô một cái, múc một chén canh đẩy đến trước mặt cô, "Cùng nhau ăn."

Bữa tối cuối cùng sao? Hạ Tiểu Nịnh buồn bã cầm lấy cái thìa, nuốt không trôi.

Phong Thanh Ngạn xem vẻ mặt thống khổ của cô, tưởng là canh này bị cô làm hỏng rồi, anh lấy một chén đưa đến bên môi nếm một ngụm, hương vị coi như không tệ.

Chẳng lẽ cô gái này đối với tiêu chuẩn của mình yêu cầu nghiêm ngặt như vậy?

Nghĩ nghĩ, anh đặt chén canh xuống, "Hương vị thật sự không tệ đâu, tay nghề của cô trước sau như một, rất tốt."

"……"

An ủi đến từ sư tử! Hạ Tiểu Nịnh gượng cười, "Vâng, là vậy sao? Cảm ơn."

Phong Thanh Ngạn dặn dò cô phải ăn cơm thật ngon, sau đó mới lần nữa cầm lấy chiếc đũa, "Năm nay 25 tuổi?"

"……" Đề tài xoay chuyển quá nhanh tựa như gió lốc, Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa bị sặc canh, "À...vâng."

"Có cân nhắc qua chuyện khi nào lập gia đình chưa?"

"…… Chưa có."

"Có thể bắt đầu suy nghĩ."

"……Ah."

Cô không hiểu sao anh lại kết thúc đề tài này bắt đầu đề tài khác.

Một bữa cơm thật yên tĩnh, cuối cùng Hạ Tiểu Nịnh đứng lên định thu dọn chén đũa, bị Phong Thanh Ngạn giữ chặt lại, "Để tôi."

"Nhưng mà tay của anh đang bị thương……"

"Có bao tay chống nước." Anh không nói lời gì mà lấy đi rồi tất cả đồ vật, không cho cô bước vào phòng bếp nửa bước.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà ngồi ở trên sô pha, nghe trong phòng bếp truyền đến tiếng nước, không rõ giờ phút này trong lòng mình một trận vui mừng rồi một trận thấp thỏm cứ luân phiên đến, rốt cuộc là trúng tà gì rồi.

Bất an mà nhìn bốn phía xung quanh một chút, cô đứng dậy đem dao gọt hoa quả, gạt tàn thuốc, bấm móng tay...trên bàn, những vật có chứa tính công kích trả thù cùng với đĩa trái cây giấu đằng sau TV.

Làm xong những thứ này, Phong Thanh Ngạn đi ra.

Anh ngồi vào sô pha, thuận tay muốn chạm vào một quả táo để gọt, lại phát hiện đĩa trái cây không thấy đâu. Vẻ mặt không hiểu mà thu tay lại, nhìn cô ngồi ở phía đối diện, "Muốn uống nước không?"

Muốn tính sổ mình sao…… Hạ Tiểu Nịnh da đầu căng thẳng, "Không không, tôi không muốn uống nước."

"……" Phong Thanh Ngạn sau đó nhẹ nhàng nhích lại gần, đôi tay chắp đặt trên đầu gối, "Đối với một nửa tương lai có yêu cầu gì không?"

Chẳng lẽ còn muốn liên luỵ đời sau nhà cô? Cô nơm nớp lo sợ, "Hỏi cái này làm gì?"

Còn có, biểu hiện của anh vì sao lại nghiêm túc như vậy? Thật là dọa người!

"Cô nói là được."

Chỉ cần cô nói, anh sẽ cố gắng đến gần cô.

"Ah……" Hạ Tiểu Nịnh thật ra cũng không có nghĩ tới bất cứ tiêu chuẩn gì về phương diện này, chỉ có thể cố gắng nhớ lại các quy tắc lúc trước Cố Lâm Anh đặt ra cho mình, "Ừm…… Đầu tiên, diện mạo đoan chính, chiều cao tốt nhất là 1m75 đến 1m8 tầm đó."

Người nào đó 1 mét 88 có hơi kéo khóe miệng ra, "Còn có gì nữa không?"

"Tuổi không quá 28."

"……" Phong Thanh Ngạn yên lặng mà mà nghĩ lại một chút những người trong giới trí thức mình quen biết.

Không biết tên khốn Kỳ Tư Diệu kia có thể giúp đỡ sửa tuổi tác một chút trên hộ khẩu cùng chứng minh nhân dân hay không?

"Còn có những thứ khác thì sao? Ví dụ như công việc đối phương, bối cảnh gia đình, tính cách?" Anh đổi vị trí hai cái chân một chút, lại hỏi.

"Có," Hạ Tiểu Nịnh nghiêm túc gật đầu.

Cố Lâm Anh cùng Hạ Chí Dũng tuy rằng muốn cô ở nhà mấy năm nữa, nhưng mà cũng lo lắng con gái mình sẽ sớm gặp được người trong lòng, cho nên hai vợ chồng già đem yêu cầu nói ra được đặc biệt cụ thể với cẩn thận.

Cô nghĩ nghĩ, lặp lại lời mẹ nói lúc trước: "Tốt nhất là nhân viên công chức hoặc là kỹ sư các loại, bởi vì tương đối ổn định. Bối cảnh gia đình càng đơn giản càng tốt, về phần tính cách thì…… Nhất định phải nhẹ nhàng chu đáo, khéo hiểu lòng người."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 189: Xem cô như là bảo bối

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

"……" Phong Thanh Ngạn im lặng vài giây, mặt không thay đổi tiếp tục nói, "Vậy nếu người kia rất cao, lớn lên rất đẹp trai, bối cảnh gia đình tương đối phức tạp, tính cách……bình thường, làm kinh doanh, cô có thể xem xét không?"

Loại giả thiết vấn đề hư vô mờ mịt này, bảo Hạ Tiểu Nịnh trả lời như thế nào được? Cô theo bản năng mà lắc đầu, "Không thể."

Ba mẹ sẽ không thích, bọn họ có nói qua, thương nhân coi trọng lợi ích, xem nhẹ tình cảm. Cho nên ở trong sổ đen của bọn họ, làm kinh doanh chính là người đầu tiên bị loại bỏ.

Còn chưa kịp nói ra những mặt khác cũng đã bị "out", Phong Thanh Ngạn âm thầm thu lại đầu ngón tay, thản nhiên nói, "Vậy nếu có người phù hợp với những điều kiện cô vừa nói, tôi giúp cô lưu ý."

Tên này trả thù cuối cùng sẽ không phải là muốn cho cô hẹn hò, giới thiệu loại dưa vẹo táo nứt gì cho cô chứ?

"…… À."

Hạ Tiểu Nịnh chỉ có thể đáp lời như vậy, căn bản không dám hỏi nhiều.

Phong Thanh Ngạn thấy bộ dáng thuận theo tự nhiên của cô, hít một hơi khí vào phổi, chỉ cảm thấy toàn bộ ngực mình đều đang mơ hồ đau, cắn răng mời cô, "Cô tới đây."

"Để làm gì?"

"Đĩa trái cây không thấy, cô tới tìm."

"Ah." Hạ Tiểu Nịnh đứng lên, bước đến phía đối diện.

Vốn định lấy đĩa trái cây đằng sau TV ra, ai ngờ lúc đi ngang qua nhau, cổ tay bỗng chốc bị anh chế trụ.

Hạ Tiểu Nịnh run lên, "Anh……"

Phong Thanh Ngạn đứng lên, thân hình ngang tàng gần sát cô, cảm giác áp bách lập tức khắc bùng nổ.

Hạ Tiểu Nịnh sợ hãi mà cúi đầu, trong lòng trỗi dậy mấy cách thức xin lỗi, trong lúc nhất thời không biết chọn cái nào để dễ dàng sống sót.

Anh nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô, nhìn mái tóc đen không hề nhuộm qua kia, mượt như là tơ lụa, trong ánh mắt đã dần dần trở nên mềm mại, sau đó ánh mắt từ từ trượt xuống, dừng ở bên cạnh má cô.

Chỗ đó có vài sợi tóc nghịch ngợm buông xuống dưới, anh duỗi tay ra muốn giúp cô vén lên.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng đang thấp thỏm, cũng cảm giác được một bàn tay vươn tới phía mình, cô sợ tới mức cả người run lên, như điện giật nhanh chóng nhảy sang một bên, dán chặt trên vách tường, "Tôi sai rồi, anh đừng giết tôi!!"

Phong Thanh Ngạn tay bỗng nhiên dừng ở giữa không trung, "Giết cô?"

"Anh không phải muốn bóp chết tôi sao?"

"……" Ánh mắt anh từng đợt biến thành màu đen.

Hóa ra anh xem cô như là bảo bối, cô lại tự xem mình là con tin. Đây rốt cuộc là có bao nhiêu hiểu lầm?

Vẫn là nói cô gái này, không ngờ sợ anh, sợ đến nước này?

Nghĩ tới điểm này, Phong Thanh Ngạn trong mắt xẹt qua một tia ảm đạm, chịu đựng cơn giận tăng vọt cùng với da đầu muốn bung ra, bỏ qua ngực đang hít thở lại lần nữa thấy đau, anh nhìn người dán ở trên tường đang hận không thể đem mình biến thành một con bướm bay đi - Hạ Tiểu Nịnh, thật sự……

không muốn lại dọa đến cô, chỉ có thể kiềm chế tính tình, ấm giọng nói, "Không phải như cô nghĩ, tôi vừa rồi chỉ là ——"

Điện thoại đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên, cắt đứt lời nói tiếp theo của anh.

Nhạc chuông là Phong Thanh Ngạn vì người trong nhà mà đặc biệt cài đặt, không thể không nghe.

Anh hít một hơi thật sâu, đè lại xúc động trong tim giờ phút này đã đập mạnh dữ dội, nghe điện thoại, áp ở bên tai, "Lão Cao, có chuyện gì?"

"Thiếu gia, tiểu tiểu thư vẫn luôn ở phát sốt, lúc này đã 40 độ, chúng tôi đang đi đến bệnh viện……"

Giọng của Lão Cao rất lớn, trong căn hộ này lại cực kỳ yên tĩnh, cho nên Hạ Tiểu Nịnh cũng nghe thấy rồi.

Sắc mặt cô so với Phong Thanh Ngạn trắng còn nhanh hơn.

Anh đã cúp điện thoại chạy nhanh ra cửa, thay xong giày, vừa muốn nhập mật mã vào, cổ tay áo bỗng nhiên bị xiết chặt.

Quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh khuôn mặt nhỏ không có gì chút máu nào nhưng lại rất kiên định.

"Tôi đi cùng với anh." Cô nói.

_____

(Cảm ơn những lá phiếu của các bạn, dạo này không thể ra chương nhiều được vì hơi bận, khoảng tầm chủ nhật hàng tuần nổ chương nhé 3)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Cắt nhầm chỗ

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Dường như sợ anh không đồng ý, bàn tay nhỏ bé của Hạ Tiểu Nịnh nắm càng chặt hơn, giữ chặt lấy ống tay áo sơ mi anh không buông ra, khớp xương mu bàn tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng.

"Được." Phong Thanh Ngạn không chút do dự, bàn tay phải lật lại, giữ lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô.

Sau đó quay đầu lại, đặt hai mắt của mình vào trên vị trí mắt mèo, tròng đen được quét qua, cánh cửa tự động mở ra.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Không phải nói 24 giờ sau mới có thể mở cửa sao? Cái kẻ lừa đảo này!

Nhưng mà bây giờ căn bản không phải là truy cứu những thứ này, hai người vội vàng xuống tầng.

May mắn tài xế vẫn còn chờ ở đó.

Bọn họ lại vội vàng lên xe, đi đến bệnh viện, lúc đó cô cũng không có chú ý tới tay mình còn bị anh nắm thật chặt suốt quãng đường đến nhi khoa ở tầng cao nhất.

Lão Cao vẫn còn đang mặc áo ngủ cùng với Phong Tu Viễn chờ ở bên ngoài phòng kiểm tra, hình dáng một già một trẻ thoạt nhìn linh đinh đến làm cho người ta cay hốc mắt lên.

Phong Thanh Ngạn mang theo Hạ Tiểu Nịnh bước đến, "Bây giờ thế nào rồi?"

"Bác sĩ vẫn còn ở bên trong làm kiểm tra, không cho phép chúng tôi đi vào." Lão Cao lo lắng sốt ruột, "Tiểu tiểu thư tan học về nhà chỉ là sốt nhẹ, nói mình có chút choáng váng đầu, sau khi ăn cháo thì uống thuốc hạ sốt rồi đi ngủ. Ai ngờ đến bây giờ vậy mà lại đến 40 độ, thuốc hạ sốt một chút tác dụng cũng đều không có ……"

"Tôi biết rồi." Phong Thanh Ngạn bình tĩnh lên tiếng, "Trước xem bác sĩ nói như thế nào."

Nhưng bàn tay cầm chặt Hạ Tiểu Nịnh, lại bởi vì lời nói của lão Cao mà siết chặt.

Cô cũng im lặng mà nhìn cửa phòng kiểm tra, hy vọng giây tiếp theo bác sĩ có thể mở cửa ra, nói cho bọn họ Mạn Mạn đã không có việc gì.

Thời gian tí tách mà qua đi, mỗi một giây, trong lòng mọi người có thêm một phần dày vò.

"Ba ba……" Phong Tu Viễn ngửa đầu lên, "Mạn Mạn sẽ hạ sốt, đúng không?"

"Sẽ." Phong Thanh Ngạn đưa tay ra muốn sờ đầu con trai mình thể hiện sự an ủi, nhưng khi phát hiện tay trái mình còn quấn băng gạc, lại thôi.

Cậu bé cũng đã nhìn thấy được, lập tức càng thêm lo lắng, "Ba ba, tay của ba làm sao vậy?"

Giọng cậu run rẩy, nghe được làm cho lòng người như bị nắm một cái. Hạ Tiểu Nịnh không kịp nghĩ nhiều, trấn an buột miệng nói ra, "Không có việc gì, không có việc gì, ba em muốn cắt mắt hai mí, cắt nhầm chỗ……"

Vừa vặn vừa nãy trong thang máy có cái quảng cáo hai mí.

"……" Hai cha con mỗi người động loạt mà quay đầu nhìn cô, biểu lộ cô xem người khác là đồ ngốc sao.

Phong Tu Viễn cười lạnh, "Ba ba của em vốn dĩ chính là mắt hai mí, mắt của chị mới lớn lên ở trên tay ấy."

Nói xong lại phát hiện tay phải của ba cậu đang nắm lấy tay của Hạ Tiểu Nịnh, bởi vậy càng thêm khó chịu, cố tình mà đứng ở giữa bọn họ, chắn Hạ Tiểu Nịnh, lại kéo tay trái ba cậu, "Đây rốt cuộc là làm sao vậy? Ba ba, ba bị thương không nói cho con, con sẽ đau lòng!"

"Hôm nay lúc cầm dao rọc giấy không cẩn thận cắt trúng." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt giải thích.

"Vậy sao?" Phong Tu Viễn tin mới là lạ, nhanh chóng tháo miếng băng gạc đặc biệt xấu xí kia, sau đó…… im lặng mà dừng lại.

Miệng vết thương này…… Nếu chậm một chút nữa băng bó có lẽ sẽ không khỏi hẳn đâu!

Không cần nghĩ, cũng biết nhất định liên quan đến Hạ Tiểu Nịnh!

Phong Thanh Ngạn thu tay lại, yên tĩnh mà quấn băng gạc trở về lần nữa, "Con đứng ở chỗ ban đầu đợi đi."

"Ah," Phong Tu Viễn tâm bất cam, tình bất nguyện mà lên tiếng, đối với Hạ Tiểu Nịnh phóng ra ánh mắt cảnh cáo.

Cô lại căn bản không có chú ý đến cậu, toàn tâm toàn ý chỉ nhìn chằm chằm vào cửa phòng kiểm tra.

Tức giận đến Phong Tu Viễn đang muốn nắm tóc, bác sĩ liền ra tới: "Phong thiếu, kết quả kiểm tra của tiểu tiểu thư kiểm tra kết quả đã có, xin mời vào nói chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Lại muốn hôn sao?

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

Phong Mạn Mạn chính là bị nhiễm cảm cúm, gần đây mùa luân phiên nóng rồi chợt lạnh, trong trường học rất nhiều bạn nhỏ đã trúng chưởng, thể chất cô bé trời sinh vốn đã yếu hơn một chút, bởi vậy liền không cẩn thận bị lây bệnh.

Cô bé hôm nay là người sốt cao nhất trong số trẻ em được gửi vào đây, cũng bởi vậy được đưa vào trong phòng bệnh VIP của khoa nhi.

Phong Tu Viễn bị Phong Thanh Ngạn buộc phải đưa về nhà, phân phó lão Cao chăm sóc tốt, lại định đưa Hạ Tiểu Nịnh về nhà.

Trước giường bệnh, một lớn một nhỏ ở cùng nhau, Hạ Tiểu Nịnh chết cũng không rời, "Tôi không đi, tôi không đi đâu cả, tôi muốn ở chỗ này cùng Mạn

Mạn!”

“Ưm, ừm, chị ấy không đi, chị ấy không đi đâu cả, chị ấy ở đây cùng con!”

Phong Thanh Ngạn: “……”

Vô lực mà nhìn người phụ nữ vẻ mặt liệt sĩ cách mạng mặc kệ anh là ai, con gái mình cũng đã biến thành người lặp lại, còn có thể nói cái gì?

Trở tay chính là……đóng cửa một cái!

Sau đó đi ra ngoài mua cháo cho Mạn Mạn.

Phong Mạn Mạn sốt đến mặt đầy ửng hồng, nhưng tinh thần lại tốt làm cho Hạ Tiểu Nịnh hoài nghi tất cả trẻ nhỏ có phải đều như vậy hay không, “Mạn Mạn em thật sự không muốn ngủ một lát sao?”

“Không!” Phong Mạn Mạn lắc đầu nhỏ giống như trống bỏi, lại dùng đôi mắt đen lớn lóe sáng đến không tưởng nổi: “Tiểu Nịnh, em ngày mai không phải đi học đúng không?”

“…… Có lẽ vậy.”

“Thật tốt quá! Vậy ngày mốt thì sao? Ngày kia nữa? Nhiều ngày kia nữa? Thật nhiều ngày kia nữa thì sao?”

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Con bé này học được lươn lẹo, rốt cuộc là do ai?

……

Giày vò đến nửa đêm, cô bé mới cuối cùng cũng hạ sốt, mơ mơ màng màng mà đi ngủ.

Phòng bệnh chỉ còn lại một chiếc giường gấp khác cũng không tính là lớn lắm.

Phong Thanh Ngạn đứng dậy, đem bao nilon vừa mua cùng lúc với cháo xách về đưa cho Hạ Tiểu Nịnh, “Bên kia có toilet.”

“Ah……” Cô xách theo cái túi, đi vào đóng cửa thật kỹ mới mở ra.

Bên trong lại là một ít đồ dùng rửa mặt, bởi vì được mua vội vàng, cho nên cũng không phải thương hiệu quốc tế lớn như ở trong trang viên, nhưng cũng nhìn ra đã được lựa chọn tỉ mỉ.

Bàn chải đánh răng lông mềm, khăn bông rửa mặt, thậm chí còn có một cái cốc màu cầu vồng!

Lúc từ bên trong lấy ra, ánh sáng chợt lóe lên từ chiếc cốc nhờ được ánh đèn vừa vặn chiếu lên.

Rực rỡ lung linh lập tức ấm vào trong lòng, làm cho những dây thần kinh căng thẳng đêm nay được giãn ra không ít.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, rửa mặt xong, lúc sau đi ra, mỉm cười thân thiện với anh, “Đổi cho anh.”

Phong Thanh Ngạn không có nói nhiều liền trực tiếp đi vào.

Chờ hai mươi phút sau anh đi ra, phát hiện Hạ Tiểu Nịnh đã ghé vào mép giường bệnh ngủ thiếp đi rồi. Hơn nữa có thể là bởi vì quá mệt mỏi, cho nên ngay cả tư thế không thoải mái như vậy cũng có thể ngủ rất ngon.

Anh kéo chiếc giường gấp bên cạnh ra, lót một tấm đệm giường thật dày lên, sau đó đặt gối đầu lên trước, mới thật cẩn thận bế cô qua đó.

Toàn bộ quá trình cô cũng không có tỉnh, nhưng Phong Thanh Ngạn vẫn là đem cánh tay đặt ở phía dưới cổ của cô một lúc lâu cũng không có rút ra.

Vẫn luôn cho rằng gương mặt ngủ ngon lành của Mạn Mạn là sự đáng yêu nhất tồn tại trên thế giới này, lúc đem thân thể non mềm của cô ôm vào trong ngực, cái loại cảm giác thấy thỏa mãn cũng nhiều như vậy, vừa đầy vừa trướng ra, như là sắp từ trong lồng ngực anh tràn ra.

Rũ mắt lẳng lặng mà nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ trắng như sứ của cô, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên cánh môi non mềm màu hoa anh đào kia……

Ánh mắt dần dần sâu thẳm, anh cúi đầu, từ từ tiến gần đến cô ——

“Ba ba, hai người lại muốn hôn môi sao?”

Phía sau, một giọng nói mềm mại bỗng nhiên thật cẩn thận mà truyền đến.

———————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Con có tâm sự

Tác giả: Minh Nguyệt Khuynh Thành

Dịch: Sâu

_____

Phong Thanh Ngạn sửng sốt.

Sau đó, dường như không có việc gì mà thân thể đứng thẳng, từ từ rút cánh tay ra khỏi cổ Hạ Tiểu Nịnh, lại giúp cô đắp chăn đàng hoàng.

Quay đầu nhìn thấy con gái mình không biết khi nào từ trên giường bệnh ngồi dậy, chống một đôi mắt to xinh đẹp nhìn bọn họ, đáy mắt bát quái đang bừng cháy trong sự hưng phấn.

"Muốn đi toilet sao?" Anh đi qua muốn bế Mạn Mạn lên, đồng thời không để lại dấu vết mà chuyển chủ đề.

"Không, ba ba, ba không hôn môi sao?" Cô bé hơi thất vọng.

"……" Phong Thanh Ngạn ở trong lòng quyết định cắt giảm thời gian mỗi ngày hai đứa nhỏ xem TV lại nửa giờ, đặc biệt là những kênh chiếu phim truyền hình tình yêu sẽ nghiêm khắc cấm xem, nghiêm túc mà nhìn con gái mình, "Trên miệng cô ấy có bụi, ba vừa rồi muốn giúp thổi một chút mà thôi."

"Vậy sao?"

"Đương nhiên." Anh ấn bả vai Phong Mạn Mạn làm cô bé một lần nữa nằm xuống, "Tại sao lại không ngủ được?"

"Có tâm sự……" Cô bé dịch sang một bên cạnh, trừ ra nửa cái giường, "Ba ba, ba ngủ cùng con không?"

Tâm sự?

Phong Thanh Ngạn ngạc nhiên.

Nuôi con bé này hơn 5 năm, ngày thường tâm sự lớn nhất của con bé cũng chính là sợ hãi kỳ kiểm tra, bây giờ lại mềm mại, dịu dàng như vậy mà dựa vào trong lòng ngực mình, ôm cánh tay của mình nói lời như vậy?

"Có phải là bài kiểm tra hàng tháng hay không?" Anh bóp cái mũi nhỏ của mình, "Đừng sợ, ba sẽ giúp con học bổ túc."

"…… Không phải rồi! Con chỉ là nghe nói, ba không có cho người ta giúp con cùng anh trai tìm mẹ nữa, đúng không?"

Phong Mạn Mạn giống như con gấu koalo đem đầu chôn ở trên lồng ngực của anh, chắp tay lại, nhìn giống như ngày thường ở trước mặt ba mình kiêu ngạo, nhưng trong giọng nói lại ẩn dấu một tia cẩn thận làm người ta đau lòng.

"Ai nói cho con?" Phong Thanh Ngạn dĩ nhiên không vui.

"Dù sao con đã biết, ba trả lời con trước có phải hay không đi?"

"Ừ." Ở vấn đề này, anh không nghĩ lừa trẻ con.

"Vì sao vậy?" Phong Mạn Mạn mũi đau xót, lập tức mất mát không thôi, giọng hơi có chút phát ách.

Phong Thanh Ngạn cũng một lần nữa giúp cô bé kéo chăn về, "Coi chừng cảm lạnh, đi ngủ sớm một chút."

"……" Cô bé còn muốn hỏi nhiều hơn nữa, nhưng nghĩ đến tính tình ba ba, phỏng chừng hỏi cũng không ra cái gì.

Ánh đèn bị Phong Thanh Ngạn tắt, tối sầm đi.

Qua không biết bao lâu, trong bóng tối, lại có giọng nói rất nhỏ truyền đến, "Ba ba, con mỗi lần nhìn thấy các bạn học có mẹ, con đều nghĩ mẹ của con với anh trai con đến tột cùng sẽ là bộ dáng gì…… Con có đôi khi cũng sẽ nhìn vào gương, nhìn bản thân con trong gương ở một số chỗ sẽ giống mẹ hay không, nhưng mà con thật sự rất cố gắng nhìn, cũng không có cách nào biết rõ là giống ở chỗ nào……"

Một đứa trẻ nhỏ như vậy, trong giọng nói vậy mà cũng đã có ngây thơ tiếc nuối.

Phong Thanh Ngạn nhất thời lại cũng không biết nên trả lời, an ủi như thế nào, bởi vì vấn đề này ngay cả anh cũng không biết.

Điều tra suốt 5 năm, dùng mạng lưới quan hệ cùng nguồn lực tài chính của anh, vậy mà tra không được nửa chút tin tức……

Thậm chí anh đều bắt đầu hoài nghi rằng người phụ nữ đã sinh hai đứa nhỏ cho anh, thật sự vẫn còn tồn tại trên đời này sao?

Phong Mạn Mạn rất lâu không có lên tiếng, Phong Thanh Ngạn cho rằng con bé rốt cuộc cũng ngủ, đưa tay sờ xem con bé có bị sốt hay không.

Nhưng cô bé lại bỗng nhiên vừa di chuyển, bấm chặt vào ngực ba mình, một câu đều cũng không có nói.

Một lát sau, vạt trước áo sơ mi anh cũng đã thấm ướt một mảnh, nước mắt kia như là có gai, châm đến làm cho ngực anh đau nhức khó chịu, lại không thể đẩy ra, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng con gái mình, một chút lại một chút mà trấn an cô bé……

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Con không thích người khác

Dịch: Sâu

_____

Cũng may cảm xúc cô bé nhanh tới cũng nhanh đi, một lát sau, Phong Mạn Mạn dần dần rơi vào giấc ngủ rồi.

Ban đêm dưới ánh đèn, Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái tràn đầy vệt nước mắt, muốn đứng dậy vắt một chiếc khăn tới lau cho cô bé một chút.

Nhưng vừa mới khẽ động, tay đã bị Mạn Mạn nắm chặt lấy, làm như nói mớ mà thì thào lên tiếng, "Ba ba, nếu như ba đang muốn tìm mẹ mới cho con, có thể tìm Tiểu Nịnh được hay không, con không thích người khác……"

Nói xong, không đợi câu trả lời, bàn tay mũm mĩm cứ như vậy mềm nhũn, sau đó hoàn toàn ngủ.

Phong Thanh Ngạn sửng sốt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mắt nhỏ giống như quả táo của con gái mình, nhưng khoảnh khắc này, lòng đã tràn đầy ấm áp.

Thì ra con bé thích cô ấy như vậy, thích đến…… Đều giống anh thích rất nhiều……

……

Hôm sau.

Hạ Tiểu Nịnh tối hôm qua thức quá lâu, buổi sáng hôm sau lúc tỉnh dậy đã hơn 10 giờ.

Thấy mình ngủ ở trên giường gấp, vẻ mặt bối rối, "Mình làm sao lại ngủ trên giường này vậy nhỉ?"

"Chị là, ô, ba ba em…… Cái kia……" Phong Mạn Mạn đang ngồi ở trên giường, trong miệng chất đầy bánh đậu đỏ quản gia mang đến, lại muốn trả lời vấn đề của cô, trong lúc nhất thời miệng nói không được rõ.

Hạ Tiểu Nịnh lại thấy kinh hồn bạt vía, nhanh chóng đứng dậy đi qua rót cốc nước đưa đến bên môi cô bé, "Lúc đang ăn không nên nói chuyện."

Phong Mạn Mạn hai tay nâng cốc nước, cái miệng nhỏ ngoan ngoãn mà uống vào.

Hạ Tiểu Nịnh theo bản năng liếc mắt nhìn quanh bốn phía một cái.

Lão Cao giống như con giun đũa đã thành tinh trong bụng, lập tức tiến lên, "Thiếu gia đã đi làm, hôm nay có một hợp đồng vô cùng quan trọng phải ký kết."

"……Cháu không có tìm anh ta," Hạ Tiểu Nịnh thu lại tầm mắt, "Cháu chỉ là tùy tiện nhìn xem chút mà thôi."

“Ừ ừ,” lão Cao vô cùng phối hợp gật đầu, “Bữa sáng tôi cũng đã cho người làm chuẩn bị, cô ăn cháo thì ở ngay tại đó.”

Ông vừa chỉ vào hộp giữ nhiệt tinh xảo đặt ở đầu giường, vừa ở trong lòng ấp ủ ý định muốn nói như thế nào mà không để lại dấu vết cho Hạ Tiểu Nịnh biết sáng nay thiếu gia phân phó chuẩn bị bữa sáng này, mặt mày lúc đó mang theo dịu dàng hiếm thấy.

“Được rồi, cảm ơn.” Hạ Tiểu Nịnh đứng lên, “Cháu đi rửa mặt đây, sau đó mới ra ăn cơm.”

“Đợi đã, bữa sáng này——” lão Cao không kịp nghĩ ra, chỉ có thể trực tiếp thô bạo nói ra, “Là thiếu gia bảo chúng tôi chuẩn bị cho cô! Cậu ấy còn dặn dò không thể thêm đậu phộng vào!”

Vừa mới tỉnh ngủ, Hạ Tiểu Nịnh trong đầu không có thay đổi nhiều như vậy, nghe vậy chỉ máy móc gật gật đầu, “Ah……Tốt lắm, thay cháu cảm ơn anh ta. Ông chủ cũ này trước quả nhiên vẫn là người rất tốt.”

Nói xong cô liền đẩy cửa toilet ra, đi vào.

Lão Cao đứng ở tại chỗ trong gió hỗn độn, trong lòng nước mắt đồng tình cúi người tuôn một đống ——

Dùng hiệu suất công việc của thiếu gia mà nói, dự án hợp tác lớn thành công khả năng cũng chỉ là vấn đề sớm hay chiều mà thôi.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, mãi cho đến bây giờ, cậu ấy ở trong lòng Hạ Tiểu Nịnh vẫn chỉ là ông chủ, hơn nữa còn là tiền nhiệm, thật là đáng thương……

……

Hạ Tiểu Nịnh cùng Phong Mạn Mạn ăn xong bữa sáng, bác sĩ liền tới phòng kiểm tra, nói quan sát thêm một chút, cơ bản đến buổi chiều có thể xuất viện.

Cô bé trong chốc lát muốn ăn bánh vó ngựa bánh, trong chốc lát muốn uống trà sữa, làm lão Cao khó xử quá sức, không phải bởi vì ngại phiền khó mua, mà là bởi vì không dám cho cô bé ăn.

Cuối cùng thật sự gánh không được, ông chỉ có thể mượn danh nghĩa trở về trang viên mà đi dạo trên đường mua chút đồ ăn vặt cho tiểu tiểu thư.

Đã đến buổi chiều, bác sĩ đem giấy xuất viện cho y tá đưa tới đây, Hạ Tiểu Nịnh liền bắt đầu thu dọn các thứ, chuẩn bị đưa Phong Mạn Mạn trở về.

Phía sau cửa bỗng nhiên mở một chút, cô tưởng là lão Cao, “Đến vừa đúng lúc, cháu không biết lái xe, phải làm phiền bác Cao rồi.”

“Hạ tiểu thư không biết lái xe? Vừa vặn, tôi sẽ lái.” Giọng nói của Bạch Nhu Gia từ phía sau truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Cảm thấy nguy cơ

Hạ Tiểu Nịnh ngơ ngác một chút, Bạch Nhu Gia đã đứng ở trước mặt các cô, “Thanh Ngạn bận quá, tôi đến thay anh ấy đón Mạn Mạn về nhà.”

Là Phong Thanh Ngạn để cho cô ta đến đây sao? Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày, trong lòng không hiểu sao mà lấp kín.

“Dì Nhu gia.” Phong Mạn Mạn luôn luôn vạn sự tùy ý, ở trước mặt Bạch tiểu thư cũng có vẻ ngoan ngoãn một ít.

“Mạn Mạn hôm nay cảm giác khá hơn chút nào không?”

Bạch Nhu Gia sờ đầu nhỏ cô bé, lại chủ động lấy quần áo trẻ con ban đầu được xếp chồng lên nhau trong tay Hạ Tiểu Nịnh, mọi thứ làm được trôi chảy tự nhiên như vậy, như thể đây vốn chính là bổn phận công việc của cô ta.

Phong Mạn Mạn nhìn bên trái lại nhìn bên phải, “Tiểu Nịnh, dép lê nơi này to quá, chị ôm em đi đến WC được không?”

“Ah, được.”

……

Đóng cửa toilet lại, Hạ Tiểu Nịnh lau qua ghế bồn cầu, mới đem cô bé để lên.

Phong Mạn Mạn một phát đã bắt được tay cô, "Tiểu Nịnh, chị có cảm thấy được nguy cơ không?"

"Nguy cơ gì?"

"……" Phong Mạn Mạn nhất thời có chút không nói nên lời.

Cô bé gần đây ở cùng anh trai mình với lão Cao xem không ít bộ phim tình cảm đô thị, hiểu loáng thoáng được giữa người lớn với nhau, tình cảm là cần tranh thủ cùng cạnh tranh, vì thế nắm chặt thời gian thấp giọng xuống thật nhỏ phổ cập khoa học cho Hạ Tiểu Nịnh, "Ngoại trừ hầu gái ở trong nhà, dì Nhu Gia em đã là người phụ nữ có số lần nhiều nhất trong trang viên của chúng ta với bên cạnh ba em!"

Hạ Tiểu Nịnh gật đầu: "…… Ah."

Ah? Cứ như vậy? Không thể có chút gì khác? Phong Mạn Mạn nghi ngờ giờ này phút này nếu anh trai mình ở đây, có lẽ lại phải đối với sự cao quý lạnh lùng của Hạ Tiểu Nịnh mà châm chọc mỉa mai bên ngoài một phen.

Cô bé bây giờ rốt cuộc cũng hiểu rõ được có đôi khi anh trai trong mắt lộ ra cái loại hận sắt không thành thép này với mình, trong lòng có đến bao nhiêu bất đắc dĩ. Yên lặng mà đứng lên, Phong Mạn Mạn còn muốn nói hai câu, cửa đã bị gõ vang lên, "Mạn Mạn, chúng ta có thể xuất phát rồi."

"Ah."

Hai người từ trong toilet đi ra, liền nhìn thấy Bạch Nhu Gia đã một lần nữa đứng trở về cửa phòng bệnh, một chiếc váy tơ tằm dài làm cho cô ta giống như tiên nữ hạ phàm, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt ngoài cửa ra vào.

Hạ Tiểu Nịnh ôm Phong Mạn Mạn đi qua, ba người bước vào thang máy phía bên ngoài phòng bệnh.

Phong Mạn Mạn ghé vào đầu vai cô, tay nhỏ lấy điện thoại ra gửi tin nhắn WeChat cho ba ba.

"Hạ tiểu thư thoạt nhìn tinh thần không tồi," Bạch Nhu Gia cười ôn hòa, "Tôi thật sự là lo lắng chuyện thi đấu sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với cô, xem ra là tôi nghĩ nhiều quá rồi."

Giọng điệu mềm mại, biểu tình quan tâm, thoạt nhìn thật đúng là một đóa hoa ôn nhu hào phóng lại khéo hiểu lòng người.

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng lại lạnh lùng cười, cái chiến thư đột nhiên hạ xuống này, nhưng cô cũng không phải tiếp không dậy nổi.

"Nhờ phúc của Bạch tiểu thư, cũng không biết là có mạch não hiếm thấy nào có thể nghĩ ra quy tắc thi đấu kỳ lạ như vậy, cố ý hướng dẫn giám khảo cho tôi ta 0 điểm. Nhưng mà về sau người đó cũng giải thích cho tôi, nói sẽ để cho tôi hiểu rõ khẩu vị cùng sở thích của anh ta, cô gắng lần sau cho tôi một điểm hoàn hảo."

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Bạch Nhu Gia liền khó coi rất nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh lại ném cho cô ta một nụ cười càng thêm dịu dàng hơn, "Ah, người kia chính là thiếu gia, có lẽ để tiện cho cô hiểu được, tôi cũng nên giống cô, kêu anh ta một tiếng Thanh Ngạn?"

Muốn xem cô là một nhóm người yếu thế dễ bị bắt nạt? Cửa sổ còn không có! Thời khắc mấu chốt, sức chiến đấu của cô tuyệt đối có thể như diều gặp gió, tăng lên MVP!

"……" Bạch Nhu Gia nhất thời không thể phản bác.

Ngay cả Phong Mạn Mạn đều nghe đến ngây người, ngón tay đặt ở phím ghi âm trên WeChat ấn giữ không biết bao lâu, chờ lúc buông ra, vì vậy khi tin nhắn giọng nói WeChat trực tiếp gửi đi, đến điện thoại của Phong Thanh Ngạn……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Những người khác cho dù tốt thế nào, cũng đều không phải chị

….

Ba người dùng ba loại tâm trạng khác nhau đi ra khỏi cửa bệnh viện.

Một khối khí nóng ập vào trước mặt, nói đến giữa hè liền đến, trong không khí oi bức đậm đặc giống như mật ong đông cứng lại không cách nào tan ra.

Hạ Tiểu Nịnh trên người còn mặc chiếc váy đỏ kia, đặc biệt hút nhiệt. Ở ven đường đứng không bao lâu, cả người cũng đã đổ mồ hôi.

Đã gần đến giờ cao điểm tan tầm, liền một chiếc taxi đều không đón được, tài xế trên xe cũng không ai tiếp đơn.

Phong Mạn Mạn chủ động xuống khỏi người cô, cũng là nóng đến không chịu được, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, mặt đầy mồ hôi rịn ra, hối hận lúc trước mình quá bướng bỉnh bắt Cao bá bá đi mua đồ rồi.

Bạch Nhu Gia đi đến bãi đậu xe, vài phút sau liền tới đây, cửa sổ xe Cadillac màu trắng hạ xuống, liền lộ ra khuôn mặt mặt tươi cười của cô ta, "Mạn Mạn, trên xe dì có chuẩn bị cho cháu hạt dẻ rang đường cháu thích ăn nhất, vẫn còn nóng, mau lên đây đi!"

"Ah," Phong Mạn Mạn nắm tay Hạ Tiểu Nịnh muốn kéo cửa xe.

Hạt dẻ rang đường cô bé cũng không phải là rất muốn ăn, nhưng muốn ngồi xe về nhà.

"Hạ tiểu thư hẳn là còn rất bận nhiều việc? Dù sao ngày mai còn có một trận thi đấu, cô không đi chuẩn bị một chút cho nóng người sao? Miễn cho lại được 0 điểm, đến lúc đó liền thật sự sẽ rất buồn đó nha."

"……"

0 điểm CMN! Hạ Tiểu Nịnh đang chuẩn bị đáp trả lại, Phong Mạn Mạn đã thu tay về, " Dì Nhu Gia, cháu cũng đã từng kiểm tra được 0 điểm."

Sắc mặt Bạch Nhu Gia cứng một chút: "…… Mạn Mạn dì không phải ý đó, mau lên đây đi, hạt dẻ rang đường không ăn sẽ không thể bóc ra."

"Không được," Phong Mạn Mạn lắc đầu, trở một ngón tay, " Chiếc xe này quá nhỏ, không chứa nổi hai người chúng cháu, cháu cho tới bây giờ chưa ngồi qua loại xe lớn đó, cháu rất thích! Tiểu Nịnh, chúng ta đi thôi!"

Nói xong, lúc Bạch Nhu Gia đang trợn mắt há hốc miệng, kéo Hạ Tiểu Nịnh xoay người không chút do dự đi đến chiếc xe buýt mới vừa dừng lại bên lề đường kia.

Có lầm hay không? Tiểu công chúa Phong thị, lại muốn ngồi xe buýt? Chuyện này nếu để Phong Thanh Ngạn biết được, vẫn không thể trách cô ta được đâu.

Chờ cô ta phản ứng lại, nhanh chóng xuống xe của mình, lúc muốn đem Phong Mạn Mạn ôm trở về, xe buýt đã lái đi rồi, thải khói xe vào mặt cô ta.

……

Trên xe buýt.

Phong Mạn Mạn vô cùng hưng phấn, "Tiểu Nịnh, vừa rồi tấm thẻ chị lấy ra quẹt là gì thế? Giống với thẻ vàng đen của ba ba em sao? Ngồi chiếc xe lớn như vậy rất đắt phải không?"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

"Còn có, chị nhìn xem ông cụ ngồi phía trước xách thật nhiều đồ ăn nha, ông ấy vì sao không quẹt thẻ? Đây là đang trốn vé sao?"

Giọng trẻ con tinh thần mười phần trọng nghĩa vô cùng lớn, lập tức hấp dẫn hầu như sự chú ý của tất cả người trong xe.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng bịt miệng cô bé lại, nhỏ giọng giải thích với cô bé, " Người già từ 70 tuổi trở lên, vé miễn phí."

"Cool!" Phong Mạn Mạn liên tục tán thưởng, "Ngồi xe này so với ngồi xe ba ba em khá hơn nhiều, một chút đều không nhàm chán!"

"……"

Xe ba ba em là mấy ngàn vạn, có thể so sánh sao?

Hạ Tiểu Nịnh nghĩ nếu Phong Thanh Ngạn nghe được câu nói này, phỏng chừng mặt đen tại chỗ à nha? Nghĩ đến cái hình ảnh kia, cô cảm thấy có vài phần thú vị.

Lại cúi đầu, liền phát hiện Phong Mạn Mạn dùng một loại ánh mắt ươn ướt xưa nay chưa từng có đang nhìn mình, bộ dáng trông thật giống như một cún con gào khóc đòi ăn.

Cô còn không có đặt câu hỏi, cô bé đã nhào vào trong lòng ngực cô, bàn tay nhỏ vòng qua cổ cô ôm chặt, ở trong xe buýt ồn ào, giọng nói cô bé vừa mềm mại vừa rõ ràng, "Tiểu Nịnh, em chỉ muốn chị mà thôi."

Những người khác cho dù tốt thế nào, thế nhưng đều không phải chị.

_____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 196: Tôi đưa cô về

Dịch: Sâu

_____

……

Trở lại trang viên, Hạ Tiểu Nịnh tự nhiên là nhất thời đi không được nữa.

Trong khoảng thời gian này cô không ở đây, người nấu ăn đều là A Tú, tay nghề cũng coi như thượng thừa, hai đứa nhỏ cũng không có làm ra bất cứ điều gì sai.

Sau khi ăn xong bữa tối, cô lại ở cùng Phong Mạn Mạn trong chốc lát, chờ cô bé ngủ rồi, cô mới nhẹ nhàng tắt đèn đầu giường đi.

Lại mượn ánh trăng đánh giá một chút.

Lúc ngủ, Phong Mạn Mạn có vẻ càng thêm mềm mại đáng yêu, lông mi giống như cây quạt nhỏ che phía dưới mí mắt, mũi trắng nõn, bờ môi mềm mại.

Thật sự là danh xứng với thực, như tiểu công chúa hoa hồng.

Cũng không biết là người mẹ nào nhẫn tâm, vậy mà có thể bỏ lại một đứa con đáng yêu như vậy, nhiều năm như vậy, nghe nói ngay cả mặt mũi cũng không thấy qua lần nào……

Cô nhịn xuống thổn thức trong lòng, lại giúp cô bé đắp chăn lên, sau đó mới xoay người ra ngoài phòng ngủ.

Mặc dù trên hành lang có phủ thảm dày có thể hấp thụ hầu hết tiếng bước chân, nhưng Hạ Tiểu Nịnh vẫn là chân tay đi nhẹ nhàng, cực kỳ cẩn thận.

Phong Thanh Ngạn từ bên ngoài trở về, vừa lên tầng, liền thấy được người phụ nữ giống như ăn trộm.

Người kia bộ dạng lén lút lại cẩn thận thật giống như muốn đi trộm văn kiện tuyệt mật trong két sắt ở thư phòng, quả thực làm cho người ta……

Anh ấn đường nhảy nhảy, mở miệng lại là, "Phải về nhà?"

Giọng nói, ôn nhu đến giống như ánh trăng trên đầu cành cây ngoài cửa sổ lúc này.

Hạ Tiểu Nịnh lại bị sợ tới mức cả người kéo căng, nhìn thấy là anh, lúc sau mới gật đầu, "Đúng vậy, Mạn Mạn đã ngủ rồi, hôm nay tôi cũng đã hỏi qua bác sĩ, bảo con bé ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, uống thuốc đúng giờ, miễn là không có phát sốt thì sẽ không có bất luận vấn đề gì, anh yên tâm đi."

"……"

Anh vừa mới xã giao trở về, một người nhàn nhạt mùi rượu, lông mày nhăn lại, rõ ràng cho thấy tâm trạng không thoải mái.

Cô chẳng lẽ nhìn không ra?

Phong Thanh Ngạn sải bước đi qua đó, trở tay nắm chặt, giữ cổ tay cô lai, "Nấu cho tôi một chén canh giải rượu rồi đi."

"……"

"Nếu không ngày mai cô thi đấu, tôi say rượu không tỉnh táo, có lẽ vẫn là sẽ cho điểm không đúng."

"…… Được."

Dưới sự uy hiếp, cô còn có lựa chọn sao? Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà rút tay về, xoay người xuống tầng, đi về phía phòng bếp.

Ai biết được Phong Thanh Ngạn cũng theo lại đây, dáng người cao dài cứ như vậy mà nghiêng nghiêng trên khung cửa vào phòng bếp, thiếu vài phần đứng đắn nghiêm túc thường ngày, nhiều hơn vài phần lười biếng tùy ý.

Ngay cả ánh mắt kia, cũng giống như bị hơi nước làm mờ, lại không hiểu sao mang theo vài phần dịu dàng.

Hạ Tiểu Nịnh bị anh xem đến hãi hùng khiếp vía, người ngày thường luôn lạnh lùng bỗng nhiên ở trước mặt mình chơi loại giọng lười biếng này, loại không tuân theo nguyên tắc này thật là làm cho lòng người chịu không nổi.

Bề ngoài chẳng qua là túi da, "sắc tức thị không, không tức thị sắc", mọi thứ đều là mây bay…… Cô ở trong lòng yên lặng nhắc đi nhắc lại mãi, cuối cùng cũng làm xong một chén canh giải rượu.

Lúc bưng ra, bị Phong Thanh Ngạn duỗi tay đón lấy, anh thực sự tự nhiên mà cầm cái chén, "Nóng."

Cô còn không có phản ứng lại, anh đã ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

Đốt ngón tay thon dài cầm chén sứ trắng tinh tế tỉ mỉ, hơi nóng mờ mịt xen lẫn ánh sáng đèn ấm, xung quanh anh khoác lên một tầng hoà thuận vui vẻ ấm áp, thiếu chút nữa khiến cho người khác cảm thấy đây không phải là khủng long vương.

Anh uống xong canh giải rượu rồi, tự mình cầm lấy chén đi vào phòng bếp đặt bát vào bồn rửa, sau đó lại đi ra, "Đi thôi."

"A? Đi chỗ nào?"

"Không phải về nhà sao? Tôi đưa cô về. Đợi đã, không cho phép lộ ra cái loại biểu lộ kinh ngạc như vừa trúng mấy ngàn vạn này, bằng không tôi sẽ trực tiếp mở cửa sổ xe ném cô ra bên ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 197: Có thể gọi tôi như vậy, trên thế giới không có mấy người

- Dịch: Sâu

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô chỉ có thể vừa cố gắng khống chế quả đấm của mình, vừa yên lặng chửi thầm.

Tốt xấu gì anh ta cũng là Phong đại thiếu gia, là nhân vật ở thương trường nổi danh là Thần, làm sao lại phân biệt không ra đâu là điểm khác nhau của kinh ngạc với kinh hãi?

Phong Thanh Ngạn đi đến phòng khách, từ trong tủ thấp của lối ra vào tiện tay cầm lấy một cái chìa khóa xe trong đống đó, mang theo Hạ Tiểu Nịnh đi về phía gara.

Anh mở cửa một chiếc xe màu đen Land Rover ra, ngồi vào ghế lái, "Đi lên. Thất thần làm gì vậy?"

"…… Uống rượu không lái xe, lái xe không uống rượu!"

Anh sớm đã tỉnh rượu. Bằng không thì thật sự cho rằng tất cả đều là do công lao của chén canh giải rượu kia? Nhưng là vì…… để dành nhiều thời gian một chút ở cùng cô mà thôi. Phong Thanh Ngạn lẳng lặng nhìn cô một lát lâu, "Tôi hiểu rồi, đêm nay cô…… muốn ở lại!"

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, ba chữ muốn ở lại này bị anh nói ra đặc biệt không đơn thuần, Hạ Tiểu Nịnh giật mình một cái, nhanh chóng kéo ra cửa ghế phụ tay lái ngồi lên, "Cảm ơn thiếu gia đưa tôi về nhà!"

"Lật mặt thật là nhanh." Anh hừ nhẹ.

Hạ Tiểu Nịnh giả vờ không nhìn thấy được, chuyên tâm thưởng thức cảnh đêm bên ngoài cửa sổ xe.

Xe rất nhanh từ trang viên đi ra ngoài, dọc bên đường đều là cảnh đẹp, cô nhìn nhìn, có chút muốn ngủ.

"Hôm nay Mạn Mạn xuất viện, có gặp chuyện gì đặc biệt không?"

Giọng nói Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt truyền đến.

Kích thích được cô nhanh chóng ngồi thẳng dậy, buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan. Có chuyện gì đặc biệt sao? Chẳng lẽ ở trong bệnh viện xảy ra chuyện gì đó? Nhưng ở trong bệnh viện mỗi ngày đều là sinh ly tử biệt mà.

Nghĩ nghĩ, cô lắc đầu, "Không có."

"……" Phong Thanh Ngạn liếc xéo cô một cái, "Thật sự không có?"

"Ừ."

"……"

Phong Thanh Ngạn trầm mặc.

Anh cũng không biết Bạch Nhu Gia là từ chỗ nào biết được Mạn Mạn bị bệnh sau đó được đưa đến bệnh viện.

Nhưng lúc buổi chiều anh nhận được một tin nhắn thoại của con gái, nghĩ là con bé làm nũng linh tinh các loại, nhưng sau khi ấn mở, lại là Hạ Tiểu Nịnh đáp lời lại Bạch Nhu Gia.

Rất sắc bén, có khí thế.

Đặc biệt là một câu Thanh Ngạn kia, gọi làm cho trái tim anh rung động, ngay cả lúc ấy ở báo cáo công tác nghiệp vụ, giám đốc bộ phận nói cái gì, nhất thời cũng không nghe thấy.

Nhưng cô gái này lại không thừa nhận. Anh tay cầm chặt tay lái một chút, làm như đang mỉm cười nhẹ, "Lúc không có người gọi tôi Thanh Ngạn, bây giờ tại sao không gọi?"

Trên mặt Hạ Tiểu Nịnh lập tức nóng hổi như lửa đốt, nhớ đến buổi chiều câu nói kia cũng không biết là ai truyền tới anh, nhanh chóng giải thích, "Tôi lúc ấy chỉ là vì ——"

"Tôi đã chấp nhận rồi."

"Cái gì?"

"Về sau đều gọi tôi như vậy đi," Phong Thanh Ngạn giải quyết dứt khoát.

"A? Không phải, anh nghe tôi nói……"

"Có thể gọi tôi như vậy, trên thế giới cũng không có mấy người, lấy được vinh hạnh đặc biệt này, cô cũng không cần quá vinh dự."

"……"

"Cố gắng giữ lòng bình thường là tốt rồi."

"……"

"Không bằng cô bây giờ gọi một tiếng ra tôi nghe chút? Tôi xem xem dễ nghe hay là không dễ nghe."

"……" Dễ nghe hay không dễ nghe Hạ Tiểu Nịnh không biết, cô chỉ biết mình bây giờ rất không vui, dứt khoát nhắm mắt lại, trực tiếp dựa vào trên cửa sổ xe, "Buồn ngủ quá, tôi muốn ngủ!"

"…… Vậy cô ngủ đi." Phong Thanh Ngạn tăng nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút.

……

Khoảng một giờ sau.

Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng ước chừng sắp tới nơi rồi, mới chậm rãi mở to mắt, lại một lần bị cảnh đêm ngoài cửa sổ phố làm cho sốc.

Tại sao vẫn là ở vùng ngoại thành? Còn chưa tới đường cẩm tú?

Hơn nữa khoảng thời gian này căn bản cũng không bị kẹt xe!

"Thiếu gia," cô nhanh chóng quay mặt lại, nhìn thấy đồng hồ đo tốc độ bên trong xe biểu thị vận tốc là 10 km/h, trước mắt lập tức tối sầm, "Tại sao chúng ta vẫn còn ở nơi này?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198

Dịch: Sâu

"Cô gọi tôi là cái gì vậy nhỉ?" Phong Thanh Ngạn nhìn về phía trước, như cũ là một bộ dạng tập trung lái xe tốt, chẳng qua là trong giọng nói lộ ra một tia nguy hiểm.

"…… Khụ," Hạ Tiểu Nịnh một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu coi như là khá tự nhiên, "Không có việc gì, lái xe chậm một chút thì lái chậm một chút đi, vừa đúng lúc thưởng thức cảnh đêm để đô một chút cũng không tệ. Thật đúng là phồn hoa lại mỹ lệ nha!"

"À." Phong Thanh Ngạn cười lạnh.

"Anh cười cái gì?"

"Không có gì." Anh một lần nữa nắm chặt tay lái.

Một ngày nào đó anh muốn đè em xuống thật chặt, nghe em một lần lại một lần mà kêu tên của anh, thậm chí khóc lóc cầu xin anh, buông tha cho em……

Hạ Tiểu Nịnh nhìn chằm chằm vào ngoài cửa sổ, nào đâu có biết rằng giờ phút này trong đầu người bên cạnh đang dàn dựng lên hình ảnh bất lương nào đó, thậm chí vai nhân vật nữ chính là của mình.

Lại yên lặng mà nhìn hơn mười phút cảnh đêm, cô rốt cuộc có chút nhịn không được, "Anh xem, có con ruồi vượt qua xe chúng ta rồi kìa!"

"Vậy sao? Có thể nó ngày thường rèn luyện, tập thể dục tốt nên bây giờ bay nhanh."

"……" Hạ Tiểu Nịnh sống không còn gì luyến tiếc mà tiếp tục ngắm nhìn cảnh đêm.

Kế tiếp là mười phút sau ——

"Tôi đột nhiên phát hiện xem cảnh đêm quay chậm lại cũng không tệ, một khối biển quảng cáo tôi nhìn nhanh nhất cũng hết bảy phút, phía trên font chữ đèn LED nhanh mù mắt tôi."

"Ừ," Phong Thanh Ngạn bình tĩnh gật đầu, "Dù sao tất cả mọi người đều rất bận, thời gian nhàn nhã như này không phải rất nhiều, cô nên quý trọng cho tốt."

"……"

Quý trọng cái con khỉ a!

Hạ Tiểu Nịnh quả thực muốn khóc, cô nói chính là nói lái sang ý khác, ngụ ý khác nghe không hiểu sao?

Cô bất lực mà đem đầu dựa vào vào trên kính, "Anh không thể lái nhanh một chút à?"

"Không thể."

"Vì sao?"

"Tôi say rượu lái xe, cô quên rồi?"

"……" Hạ Tiểu Nịnh trước mắt tối sầm, "Nhưng anh vừa mới, trước lúc tôi lên xe anh không phải nói như vậy, anh nói anh đã tỉnh rượu……"

"Ừ, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút tốt lên. Không bằng cô tới đây sờ xem xem?"

"……"

Cô sờ cái lông ấy!

Sức chiến đấu của Hạ Tiểu Nịnh lập tức thành số 0, bất lực mà tựa lưng vào ghế ngồi, "Được rồi quên đi, anh muốn lái tốc độ bao nhiêu thì liền bấy nhiêu."

Giọng nói của anh vẫn như cũ rất lãnh đạm: "Ừ. Thật vui vì chúng ta cuối cùng đạt thành nhất trí."

"……"

Không đạt thành có thể được không? Xe là của anh, bằng lái chỉ có anh mới có, nếu đầu óc anh nóng lên trực tiếp lái xe đến sở cảnh sát ở ngã tư phía trước, vậy cô chẳng phải thành đồng phạm với người lái xe trong khi say rượu sao?

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà ngậm miệng.

Một giờ đi đường, lại mất hơn hai giờ cũng còn chưa tới, thậm chí còn có thể bị kéo dài vô hạn lên.

Phong Thanh Ngạn vừa lái xe vừa lại nhìn thoáng qua thời gian.

Ừ, nếu bỏ qua ngoài cửa sổ những tiếng ồn ào bên ngoài cửa sổ mà nói, bốn bỏ lên năm, vậy cũng coi như là một khoảng thời gian hiếm hoi của thế giới chỉ có hai người.

Hạ Tiểu Nịnh hai mắt vô thần nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, điện thoại liên tục rung vài lần trước khi cô phản ứng lại.

Từ trong túi lấy ra, liền thấy được Mộ Đình Tiêu gửi tin nhắn WeChat tới ——

[chưa ngủ sao?]

[ngày mai luật thi đấu đã sửa lại. Xác định sẽ không có hố như lần trước đâu.]

[cô yên tâm, điểm cao nhất chô tôi vẫn là của cô.]

Đã gửi ba tin nhắn liên tiếp, còn bổ sung thêm mấy cái biểu tượng cảm xúc trấn an cô, bán manh này cùng với hình tượng ảnh đế của Mộ Đình Tiêu khác nhau khá xa.

Hạ Tiểu Nịnh cuối cùng bị một biểu tượng cảm xúc bán manh chọc cho cười, cũng bắt đầu trả lời lại ——

[Cảm ơn. Tôi sẽ cố gắng. Thời gian không còn sớm, anh nhanh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.]

"Đã trễ thế này còn gửi tin nhắn với ai vậy?" Giọng nói âm trầm từ bên cạnh truyền đến.

"Mộ Đình Tiêu," Hạ Tiểu Nịnh đang ấn nút gửi đi, nghe vậy theo bản năng mà phải trả lời anh.

———————

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199

Dịch: Sâu

Xoạt một tiếng, lốp xe Land Rover cùng mặt đất tạo ra ma sát dữ dội, xe ngừng lại ở ven đường.

Phong Thanh Ngạn ánh mắt nguy hiểm mà nghiêm túc, "Đem cậu ta kéo vào danh sách đen, không cho phép lại cùng cậu ta tiếp xúc!"

"Vì sao vậy?"

Yêu cầu này không thể hiểu được, cô căn bản không rõ vì cái gì nữa.

"Bởi vì……" Phong Thanh Ngạn lời nói cứng rắn vừa ra khỏi miệng, đột nhiên bị tiếng còi của cảnh sát giao thông phía sau lưng làm gián đoạn, nhắc nhở anh nơi này không thể dừng xe. Anh hít sâu một hơi, một lần nữa nắm chặt tay lái, lái xe về phía trước, "Bởi vì cậu ta bây giờ là một vị giám khảo của cuộc thi, cô làm việc phải công chính, không thể cùng ban giám khảo tiếp xúc quá nhiều, cố tình ảnh hưởng đến thành tích thi đấu!"

“……”

Hạ Tiểu Nịnh trợn mắt há hốc miệng.

Hai ngày này người mà cô tiếp xúc nhiều nhất là vị đại thiếu gia này!

Hai mắt của con khủng long này thật là!

Phong Thanh Ngạn cũng không nói thêm nữa, chẳng qua là nhếch môi mỏng, nhìn chằm chằm vào con đường phía trước.

Trong xe bầu không khí nhất thời có chút ứ đọng đến mức gần như rơi vào tình trạng quỷ dị, nhưng tốc độ xe lại không hiểu sao lại bắt đầu tăng lên, đạt đến mức bình thường.

Không bao lâu đã đến dưới tầng khu cẩm tú.

“Cảm ơn.” Hạ Tiểu Nịnh lễ phép mà tạm biệt anh, đẩy cửa xe ra đi xuống.

Mới vừa đi hai bước được đến bậc đầu cầu thang, còn không chưa kịp bật đèn điện thoại lên cho sáng, sau tai đột nhiên lướt qua một làn gió mát.

Trước lúc kịp phản ứng lại đây, cô đã bị Phong Thanh Ngạn đè ở trên vách tường.

“Hạ Tiểu Nịnh.”

Trong bóng tối, anh gọi tên cô

Khi tầm nhìn yếu đi, những cảm xúc khác thật sự đã sắp bạo nổ, đặc biệt là lúc hơi thở của anh phả vào trên mặt cô, Hạ Tiểu Nịnh cảm giác chính mình dường như đã sắp hòa tan, cả người chỗ nào chỗ nấy đều không có nửa chút sức lực nào cả……

“Cái, cái gì?”

Cô đã nghe được giọng nói của mình, nhưng mà tại sao bỗng nhiên lại mềm như vậy?

Còn có, anh dựa đến gần như vậy, muốn đẩy anh ra! Đẩy ra a!

“Tôi vừa rồi nói dối.” anh ở bên tai cô, từng chữ từng mà nói, “Tôi muốn cô kéo Mộ Đình Tiêu vào danh sách đen, mới không phải vì lí do là tiếp xúc không công chính với ban giám khảo. Lý do thực sự, là cái này……”

Giọng nói của anh càng ngày càng thấp, dường như nhẹ nỉ non, sau đó lại cúi đầu, từ từ áp gần cánh môi non mềm của cô……

“Gâu!”Theo một tiếng âm thanh hùng hậu vang lên, đèn cảm ứng trong hành lang lập tức sáng.

Sau đó……

Hạ Tiểu Nịnh nhìn thấy đứng phía sau lưng Phong Thanh Ngạn là Hạ Chí Dũng, Cố Lâm Anh, cùng với…… Con chó nhỏ mấy ngày trước Cố Lâm Anh mới vừa nhặt về -Tiểu Hoàng.

Phong Thanh Ngạn nhanh chóng quay người đem cô giấu ở sau lưng của mình, sau khi nhìn thấy là Hạ Chí Dũng, trong mắt sắc bén của anh mới giảm bớt vài phần, thong dong tự nhiên chào hỏi bọn họ, “Bác trai bác gái, xin chào.”

“……”

Hạ Chí Dũng nhận ra người trước mắt, nhưng lại không biết anh vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Hơn nữa nhìn vào tư thế vừa nãy, ông chủ cũ này là đang định với con gái mình …… Hôn môi?

Hạ Tiểu Nịnh tức thì hoàn toàn đã dọa ngốc, vừa rồi mình rốt cuộc làm sao vậy? Trong đầu trống rỗng, anh đang định làm gì mình vậy?

Hai vợ chồng già trong khoảng thời gian ngắn ngây người đứng ở đó, ngay cả bao rác trong tay cũng quên muốn ném, bốn người một chó cứ như vậy đối diện nhau, cho đến khi đèn lại tắt——

“Gâu!” Con chó đột nhiên nhanh trí mà lại sủa một tiếng.

Đèn lại lần nữa sáng lên.

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Hạ Chí Dũng hắng giọng một cái, “Nếu như đến đều đã đến, vậy đi lên ngồi một lát đi?”

“Không cần đâu ba, anh ta chẳng qua là ——”

“Được. Cảm ơn bác trai.”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Hai đứa là quan hệ gì?

……

Năm phút sau.

Trong phòng khách Hạ gia có vẻ hơi chật chội.

Hạ Chí Dũng bảo Cố Lâm Anh bưng một đĩa trái cây từ trong phòng bếp ra, sau đó bốn người liền bắt đầu mắt to nhìn mắt nhỏ.

“Thiếu gia, ăn chút trái cây đi……” Cuối cùng vẫn là Hạ Chí Dũng đẩy đĩa trái cây về phía trước, phá vỡ sự im lặng.

“Được, cảm ơn.”

Phong Thanh Ngạn lấy que tăm xiên vào miếng táo đã được cắt lát, đưa cho Hạ Tiểu Nịnh trước.

Cô sợ tới mức nhanh chóng lắc đầu, “Tôi không ăn, cảm ơn.”

“Đây là nhà cô, cô khách khí cái gì?”

“……”

Biết là nhà cô rồi vì sao còn muốn lên đây hả! Miếu nhỏ này không chứa nổi Phật lớn là anh đâu! Không thấy được ba mẹ tôi cùng với tôi đều đã bắt đầu cực kỳ mất tự nhiên sao?

Hạ Tiểu Nịnh ở trong lòng chạy như điên mà la hét.

Phong Thanh Ngạn lại giống như hồn nhiên không hay biết, động tác ưu nhã mà bắt đầu đem một miếng lại một miếng trái cây tiếp theo mà ăn xong, rất nhanh, một đĩa liền thấy đáy.

Hạ Chí Dũng cả mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng chỉ nói ra một câu: “Nếu không, để cho bà xã tôi cắt cho cậu một đĩa nữa?”

“Không cần. Thời gian đã khuya, quấy rầy hai người nghỉ ngơi, xin lỗi.” Phong Thanh Ngạn đứng dậy đi ra phía cửa, “Trái cây ăn rất ngon, cám ơn ”

“……Ah, không cần khách khí, cái đó hoan nghênh cậu đến ăn thường xuyên?” Hạ Chí Dũng chất phác nói lại 1 câu.

Cố Lâm Anh cũng đi qua, khách khí nói xong lời tạm biệt với Phong Thanh Ngạn.

Ngay lúc cửa bị đóng lại kia, Hạ Chí Dũng bỗng nhiên nói, “Có cảm giác bầu không khí vừa rồi quá lạnh hay không?”

“…… Cho nên ông vì sao lại mời cậu ta đi lên ngồi một chút?” Cố Lâm Anh muốn hỏi vấn đề này đã lâu rồi.

“Ah, tôi vừa rồi ở dưới tầng không có lời khác có thể nói.”

“……”

Hai vợ chồng già trở lại trước ghế sô pha, một lần nữa ngồi xuống, ngay cả tư thế đều giống nhau như đúc.

Một nhà ba người, từng người rơi vào tình trạng ngẩn người.

Hạ Tiểu Nịnh: Vừa rồi ở dưới tầng, Phong Thanh Ngạn rốt cuộc muốn làm cái gì với mình?

Hạ Chí Dũng: Vừa rồi ở dưới tầng, tất cả mình nhìn thấy có phải là ảo giác không?

Cố Lâm Anh: Vừa rồi ở dưới tầng, bao rác kia rốt cuộc là ném đi rồi hay vẫn còn để đó?

Thẳng đến khi ngồi có chút phát cứng, hai vợ chồng già mới hồi phục lại tinh thần, Cố Lâm Anh ho nhẹ một tiếng, "Tiểu Nịnh, cậu ta tại sao lại đưa con về vậy?"

"Ah, con …… con đi bệnh viện chăm sóc Phong Mạn Mạn một chút, anh ta tiện đường nên đưa con về cùng."

Tiện đường? Tiện đường có thể tiện đến đầu cầu thang? Là nói đầu cầu thang nhà bọn họ là sân bay sao? Điểm này Cố Lâm Anh vẫn là có chút nghi hoặc, "Vậy hai đứa con có…… quan hệ gì?"

"Là quan hệ giữa ông chủ cũ với nhân viên tạm thời, còn có thể có quan hệ gì?" Hạ Tiểu Nịnh nhìn ánh mắt thận trọng của ba mẹ mình, lúc này mới hiểu được bọn họ nhất định là hiểu lầm, "hai người đừng nghĩ nhiều, con cùng anh ta thật sự không có gì. Thật sự!"

"Vậy vừa rồi ở dưới tầng……"

"Ah, con, con không cẩn thận thiếu chút nữa là té ngã, anh ta đỡ con một chút mà thôi!" Bất đắc dĩ mà cô phải nói dối.

Nhưng cô lẽ vừa rồi Phong Thanh Ngạn chính là muốn trêu chọc cô một chút mà thôi! Cũng không có cái gì khác đi à nha!

Thì ra là thế…… Hai vợ chồng già liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng yên lòng.

Không có người ngoài ở đó, có mấy lời mới có thể nói ra. Cố Lâm Anh nói lời thấm thía: "Tiểu Nịnh có câu nói gọi là 'Tề đại phi ngẫu' (*ý là: môn không đăng hộ không đối thì khó hạnh phúc, trèo cao ngã đau), con cũng hiểu rõ đúng không? Huống chi tổng tài, công việc cũng không phải đứng đắn gì, xã giao, tăng ca, gặp dịp thì chơi, quan hệ nam nữ hỗn loạn…… Cho nên con cùng cậu ta không có quan hệ gì, ba mẹ cũng an tâm rồi."

"……"

……

Đêm khuya.

Hạ Tiểu Nịnh nằm ở trên giường của mình, lật qua lật lại giống như con cá chiên, trong đầu óc tràn đầy câu nói kia của mẹ ——

Xã giao, tăng ca, gặp dịp thì chơi, quan hệ nam nữ hỗn loạn……

Tổng tài đều là cái dạng này sao?

Cô nhớ lại khoảng thời gian ở trong trang viên kia, số lần Phong Thanh Ngạn xã giao ít đến đáng thương, toàn bộ đều giao cho cho phận PR cùng với Tề Hàng đi hoàn thành, mỗi ngày ở nhà cùng 2 đứa trẻ làm bài tập, cùng chơi trò chơi, kể truyện cổ tích trước khi đi ngủ, không có đi ra ngoài lưng tung.

Về phần quan hệ nam nữ…… Ngược lại là có rất nhiều người muốn cùng anh qua lại, nhưng dường như, cũng không có thấy anh qua lại với ai cả……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201

Dịch: Sâu

……

Vượt quá dự kiến của Hạ Tiểu Nịnh chính là, ngày hôm sau quá trình thi đấu diễn ra bỗng nhiên bình thường.

Các qui tắc truyền thống kia được thực hiện, hiện trường làm, ban giám khảo ở hiện trường ăn, hiện trường chấm điểm, lập tức ra kết quả.

Không có gì là ngăn sơn cách núi làm cho thao tác chấm điểm khiến người ta hít thở không thông, tất cả mọi người đều nhẹ nhõm rất nhiều.

Hôm nay đề bài chính là làm cháo hải sâm.

Có Phong Thanh Ngạn cùng với Mộ Đình Tiêu hai vị hộ pháp ở đây, Hạ Tiểu Nịnh rất nhanh là người xếp nhất, đạt điểm cao nhất.

Ai ngờ hiện trường có khán giả tỏ vẻ không phục, người dẫn chương trình không nói không rằng, trực tiếp cầm lấy một cái bát cùng phần cháo còn dư đi qua, mời vị khán giả kia nếm thử ngay tại chỗ, sau đó liền lập tức lặng ngắt như tờ.

Người có thực lực, vĩnh viễn không sợ bị vả mặt.

Sau khi ghi hình xong, Hạ Tiểu Nịnh lui về hậu trường thay đồ, Diệp Anh làm trợ lý, lộ vẻ đặc biệt kích động, "Thật tốt quá! Nói không chừng khi chương trình này phát sóng, cậu sẽ rất hot!"

"…… Còn có vài trận nữa, ai thắng được còn chưa biết đâu, cậu vui vẻ có hơi sớm rồi."

"Hạ Tiểu Nịnh, chúc mừng!" Tưởng Như Nam cùng với Hứa An Nhiễm từ bên ngoài tiến vào, chân thành chúc mừng cô.

Hai người lần này được thứ hai thứ ba, điểm tích lũy cũng coi như không tệ, cuối cùng hươu chết về tay ai còn chưa xác định được, không cần thiết phải bụng dạ hẹp hòi như vậy.

"Cảm ơn." Hạ Tiểu Nịnh cũng rất khách khí.

Cởi xong trang phục thi đấu, tất cả mọi người đều đi ra ngoài, Hạ Tiểu Nịnh cầm lấy túi của mình, vừa muốn tạm biệt Diệp Anh, điện thoại liền rung lên.

Tin nhắn của Phong Thanh Ngạn cùng Mộ Đình Tiêu gần như cùng lúc gửi tới, hơn nữa ngay cả nội dung gần như đều giống nhau ——

[đến cửa sau đài truyền hình.]

"……"

Hai vị tổ tông này lại muốn làm ra chuyện gì xấu? Hạ Tiểu Nịnh nghĩ đến bọn họ hôm nay lúc ghi hình chương trình cái loại đối chọi gay gắt này, cơ hồ trước mắt tối sầm.

Không đi có thể hay không? Hai người các anh có thể không mắt to trừng mắt nhỏ đối phương được không!

……

Giờ phút này ở cửa sau đài truyền hình.

Vào cuối buổi ghi hình Mộ Đình Tiêu liền đuổi hết trợ lý cùng người đại diện của mình, mặc bộ quần áo thể thao vô cùng giản dị, bịt khẩu trang màu đen kín mít, khuôn mặt chờ mong Hạ Tiểu Nịnh.

Vốn dĩ tâm trạng rất là sung sướng, nhưng nhìn đến một chiếc Rolls-Royce bỗng nhiên dừng tới đây, anh liền không vui lắm.

Phong Thanh Ngạn từ trên xe bước xuống, căn bản không cần tới khẩu trang che mặt, một thân bình thản.

"Phong tổng, thật đúng lúc."

"……" Phong Thanh Ngạn nhìn đến Mộ Đình Tiêu, sắc mặt thoáng một chút bất ngờ, "Mộ tiên sinh, ra đây hóng gió?"

"Đúng vậy," Mộ Đình Tiêu mặt không đổi sắc, tim không nhảy.

"Tôi cũng thế." Phong Thanh Ngạn hình như mỉm cười một chút, sau đó thừa dịp cửa xe còn không chưa đóng lại, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế sau xe Rolls-Royce.

Đóng cửa, nâng cửa sổ, động tác liền mạch lưu loát.

"Tề Hàng, tôi nhớ rõ năm trước cậu xin nghỉ phép làm một cuộc phẫu thuật, là phẫu thuật gì vậy?"

Tề Hàng ngồi ở ghế phía trước quay đầu lại một chút, mặt đều đỏ rần, giọng nói càng ngày càng nhỏ: "Thiếu gia đột nhiên hỏi cái này làm gì vậy, tôi chính là…… Là da… phẫu thuật da……"

"Tốt," Phong Thanh Ngạn cầm lấy lpad trong xe ném cho cậu ta, "Duy trì tiếng nói e thẹn như thế này của cậu", lại chụp một tấm ảnh người ngoài kia kia, dùng giọng nói là mình ở chỗ này vô tình gặp được Mộ ảnh đế rồi gửi tới người quản lý quan hệ công chúng của Weibo có nickname là Amy."

Tề Hàng: "……"

Tài khoản Amy chính là dấu tích V lớn!! Một chiêu này cũng quá độc ác đi!

[ở cửa sau đài truyền hình vô tình gặp được Mộ ảnh đế, người so với trong phim ảnh còn đẹp trai hơn à nhoa, moah moah ～mua～chụt chụt～]

Microblog Weibo này vừa gửi đi, ở trên mạng lập tức liền bùng nổ!

Một làn sóng lớn người hâm mộ đang chạy đến hoặc là đã chạy đến rồi, cửa sau trong khoảnh khắc liền trở nên chật như nêm, ngay cả Mộ Đình Tiêu cũng kinh ngạc không nhẹ, không có lựa chọn nào khác mà nhanh chóng gọi điện tới trợ lý vệ sĩ của mình, dưới sự bảo vệ của bọn họ mà rút lui.

Sự việc phát sinh nhanh đến vô cùng, quả thực giống như gió cuốn mây tan.

Tề Hàng nhìn thấy mười phần khó hiểu, "Thiếu gia……"

"Xuỵt, cậu nghe." Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà cắt lời cậu ta.

"Nghe, nghe cái gì?"

"Thế giới chợt im lặng, thật tốt." Phong Thanh Ngạn tâm trạng sung sướng mà mím môi, đẩy cửa xe ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Tề Hàng: "……"

Là mình nhìn lầm rồi sao? Vừa rồi thiếu gia là đang…… Cười?

Hơn nữa giống như là cái loại chiến thắng sau khi tàn sát qua đối thủ này, lại dường như là nụ cười mong đợi cái gì đó……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Cậu ta bị người phụ nữ của mình đón đi rồi

……

Lúc Hạ Tiểu Nịnh đến cửa sau, đối với những chuyện xảy ra lúc trước căn bản không thể nào biết được.

Bây giờ đứng ở ngoài cửa lúc này chỉ có một mình Phong Thanh Ngạn, quần màu đen, đẹp trai ngời ngời, mặt mày ở trong bóng đêm càng lộ ra vẻ thâm thúy.

Cô ngoảnh sang bên cạnh nhìn thoáng qua, còn chưa nói lời nào, chợt nghe anh buồn bã nói, "Đừng nhìn nữa, Mộ Đình Tiêu đã đi rồi."

"Đi rồi?"

Vậy anh ấy hẹn mình tới nơi này làm gì nhỉ?

"Cậu ta bị người phụ nữ của mình đón đi rồi." Phong Thanh Ngạn lại nói thêm một câu.

Lời này của anh cũng không có nói lung tung gì, tuy rằng trợ lý kia có già và hơi mập, nhưng cũng thật sự là người phụ nữ, hơn nữa cũng thật sự là người của Mộ Đình Tiêu.

"……"

Mộ Đình Tiêu từ lúc nào có bạn gái vậy nhỉ? Chẳng lẽ là vì hình tượng cùng sự nghiệp của mình nên tạm thời giữ bí mật?

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng đã chấp nhận lời giải thích tự động bật lên của mình, đưa tay kéo túi của mình, "Anh kêu tôi tới nơi này là vì……"

"Vì cô bội tình bạc nghĩa."

"À?" Cô mở to đôi mắt, phòng bị mà nhảy dựng ra sau, "Giữa chúng ta không có liên quan gì cả! Không có nói bừa!"

"Vừa rồi một chén cháo hải sâm kia chỉ nhỏ như vậy, ai có thể ăn đến no? Cho nên, cô chịu trách nhiệm."

"……"

Là ảo giác sao? Cứ cảm thấy những lời nói này của anh lúc này ngoại trừ bá đạo ở bên ngoài, còn không hiểu sao có chút kiêu ngạo cộng thêm chút khẩn trương, giống như sợ cô không đồng ý.

Hạ Tiểu Nịnh vốn dĩ muốn cười, bị anh trừng mắt một cái, nhanh chóng nén nụ cười trở về, khóe miệng co lại, "Bây giờ hải sâm phỏng chừng không mua được, nếu như anh không ngại mà nói……"

"Không ngại, đi thôi." Anh quả quyết mà kéo cửa xe ra.

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Lời nói của cô cũng còn chưa nói xong đâu, người này rốt cuộc là có bao nhiêu đói bụng vậy?

Lúc này chợ hải sản sớm đã đóng cửa, Hạ Tiểu Nịnh bảo tài xế chạy đến dưới tầng tiểu khu cẩm tú.

Cô đẩy cửa ra, vừa muốn xuống xe đã bị Phong Thanh Ngạn từ bên cạnh ấn chặt đầu vai, "Không tốt lắm đâu? Tôi hôm nay cái gì cũng chưa chuẩn bị."

"Không cần anh chuẩn bị gì cả!"

Trong nhà tủ lạnh nguyên liệu nấu ăn có sẵn còn rất nhiều mà, cô chỉ cần đi lên lấy một xuống đây là được rồi.

"Cái kia tuyệt đối không được," Anh biểu lộ nghiêm túc, mười phần đứng đắn, "Tôi lần sau sẽ tự mình chuẩn bị những thứ đó thật tốt, đi lên thăm hỏi cha mẹ cô. Hôm nay coi như xong, tôi ở trong xe chờ cô."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc nghe ra cái gì đó chỗ không thích hợp ở đây, tên này nên sẽ không phải là cho rằng mình muốn dẫn anh ta lên đi?

Cô nhếch miệng cười, "Thiếu gia, anh sẽ không phải là ăn táo nhà chúng tôi nghiện rồi chăng? Tôi chỉ là đi lên lấy nguyên liệu nấu ăn mà thôi! Anh ở ngay trong xe chờ tôi!"

Người tự mình đa tình nào đó bị cắm một đao, lập tức sắc mặt có chút khó coi, so với cô còn dữ hơn, "Cô gọi tôi cái gì?"

"……" Dẫm lên cái đuôi sư tử rồi, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đẩy cửa xuống xe, "Không có gì, tôi lên đây, bye bye!"

Nói xong cũng liền chạy, không chút do dự.

Để lại anh một mình ngồi ở ghế sau xe, sắc mặt đen đến có thể mài ra nước mực……

Trong xe bầu không khí có hơi xấu hổ, Tề Hàng thật sự không có thể sống nổi qua, căng da đầu xoay người lại an ủi boss đại nhân nhà cậu: "Thiếu gia, thấy người lớn trong nhà, loại cơ hội này sớm hay muộn cũng sẽ có, ngài cũng không cần quá sốt ruột……"

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng liếc cậu một cái, "Cậu mở gương phía trước ra nhìn mặt mình một cái, mới biết được cái gì gọi là sốt ruột."

"……" Tề Hàng trong lòng một ngụm máu phụt ra, cậu ta cảm thấy mình giờ phút này thật sự cần gấp thanh tâm ngọc lộ hoàn mới có thể tiếp tục làm công việc này……

……

Hạ Tiểu Nịnh chạm vào trong bếp nhà mình dùng túi bảo quản chứa một ít thức ăn ra xách ở trên tay, vừa mới chuẩn bị lên ra khỏi cửa thì nhìn thấy Hạ Chí Dũng đang phe phẩy một cái quạt từ trong phòng ngủ chính đi ra.

Hai ba con hai người oan gia ngõ hẹp gặp nhau, cô theo bản năng giấu cái túi ra phía sau.

Hạ Chí Dũng nhíu mày, "Đã trễ thế này còn muốn đi đâu vậy? Trong tay xách theo cái gì đó? Lấy ra ba nhìn xem một chút."

#Dạo này mị đang bận học, tính bão các kiểu nhưng không có đủ thời gian, nên bỏ phiếu tùy tâm nhoa, ko hạn định số lượng, ko đòi hỏi về phiếu, khi rảnh sẽ nổ chương~

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Tình địch gặp nhau

"Một ít thức ăn thôi ba," Hạ Tiểu Nịnh ngoan ngoãn lấy ra những thứ trong tay, "Diệp Anh bảo con đến nhà cậu ấy làm vài món ăn."

Hạ Chí Dũng sắc mặt hơi trì hoãn, "Vậy mau đi đi, lát nữa muốn ba đến đón con không?"

"Không cần không cần, cậu ấy nói sẽ đưa con về……"

Hạ Tiểu Nịnh cũng không biết mình tại sao theo bản năng mà liền nói dối, cũng thật sự chột dạ, nhanh chóng vội vàng đi xuống tầng.

Hạ Chí Dũng phe phẩy chiếc quạt, một lúc lâu sau cũng không có trở về phòng, Cố Lâm Anh lấy dép lê đi ra tìm bạn già "Ông đi rót nước như nào mà cả buổi cũng không quay lại thế?"

“Bà cảm thấy con gái chúng ta đang yêu không?” Hạ Chí Dũng bỗng nhiên nói ra một câu.

Cố Lâm Anh buồn ngủ một chút hoàn toàn tỉnh, “Với ai? Chẳng lẽ là với Phong Thanh Ngạn ngày hôm qua? Tuyệt đối không được!”

“……” Hạ Chí Dũng sợ bà kích động một cái sẽ xỉu, “Tôi ngược lại cảm thấy không phải, nói không chừng là người hẹn hò lần trước Chử lão giới thiệu?”

“Ông nói Tiểu Mộ? Tiểu Mộ thì có thể! Cậu ta còn đã cứu mạng Tiểu Nịnh chúng ta! Nhưng lần trước hẹn hò trở về chúng ta hỏi Tiểu Nịnh, nó nói không có gì phát triển ……”

“Phát triển cũng là cần có thời gian đó.”

“Theo ông nói như vậy, bọn nó thật đúng là……” Cố Lâm Anh ánh mắt sáng lên, lấy điện thoại ra bắt đầu ở trên mạng tìm kiếm những bức ảnh đẹp trai của Mộ Đình Tiêu.

Càng xem càng vừa lòng, mọi góc độ đều là hoàn mỹ, chỉ là có một chút không tốt lắm——

“Giới giải trí, ảnh đế, đây cũng không phải nghề nghiệp gì đứng đắn đi……”

“Nhưng cậu ấy là học trò Chử lão,” Hạ Chí Dũng vỗ vỗ đầu vai vợ ý bảo bà an tâm, “Tối thiểu nhất, nhân phẩm có bảo đảm. Nếu bọn nó thật sự ở bên nhau, chúng ta yêu cầu cậu ấy giữ bí mật về Tiểu Nịnh là được.”

“Nói cũng phải……” Nhưng Cố Lâm Anh trong lòng sầu lo vẫn không thể nào hoàn toàn tan biến, “Nhưng tôi vẫn là lo lắng……”

Hạ Chí Dũng giọng nói tăng thêm, “Không có gì phải lo lắng. Tiểu Nịnh là con gái chúng ta, cho dù đánh bạc mạng già, tôi cùng Ngật Khôn sẽ bảo vệ nó chu toàn!”

……

Hạ Tiểu Nịnh xách theo thức ăn xuống tầng, liền phát hiện Phong Thanh Ngạn đã xuống xe.

So với anh áo sơ mi đen cùng với quần đen, càng tối hơn chính là sắc mặt anh lúc này, mà so với anh sắc mặt tốt hơn nhiều…… Là người bên người áo trắng quần trắng Mộ Đình Tiêu.

Tên này như thế nào lại tới đây? Tưởng tượng đến hai người này ở cùng một chỗ liền cực độ không đúng, huyệt Thái Dương của Hạ Tiểu Nịnh bắt đầu mơ hồ nở ra, cảm thấy muốn hỏng bét……

Quả nhiên, Mộ ảnh đế giương lên một nụ cười rạng rỡ, ấm áp giống như là mặt trời nhỏ, “Vất vả cho cô rồi, đã trễ thế này còn phải làm thức ăn cho tôi.”

Hạ Tiểu Nịnh kỳ lạ, “ Không phải anh bị người phụ nữ……"

“Đêm nay cho phép cậu ăn một lần, ăn xong liền cút nhanh lên.” Phong Thanh Ngạn đưa tay một chút để lên đầu vai cô, cắt ngang lời cô nói.

“Nữ cái gì?” Mộ Đình Tiêu nghe được, đã nhận ra cái gì không đúng.

“Các fan nữ!” Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào mặt đường phía trước, biểu lộ nghiêm túc, “Không phải bị các fan nữ cướp đi sao?”

Nói xong ngón tay đặt ở đầu vai Hạ Tiểu Nịnh còn thoáng thu lại.

Cô đã nhận ra cỗ lực này, đây là ở nhắc nhở cô nhìn thấu nhưng không nên nói toạc ra? Quả nhiên Phong Thanh Ngạn hơn cô mấy tuổi, vẫn là những người này trí tuệ nhiều hơn!

“Đúng đúng, các fan nữ,” Hạ Tiểu Nịnh cười cười, “Chúng ta đến quán ăn nhỏ ăn cái gì đi?”

Lúc cô xuống còn đang suy nghĩ không bao giờ muốn đến cái nơi chung cư mà tùy thời sẽ bị khóa ở bên trong 24 giờ ra không được kia, một bụng đang tìm lấy cớ, cũng may Mộ Đình Tiêu tới.

Theo tính tình của Phong Thanh Ngạn, anh mới sẽ không cho phép cùng người mình không quen đến chỗ đó?

Như thế tự nhiên mà nghĩ lấy, cô lại không biết mình đã tự xếp mình trong 'người quen Phong Thanh Ngạn ’ kia.

Quả nhiên, anh tuy rằng đen mặt, nhưng cũng không có nói cái gì nữa, chỉ là nắm lấy tay cô lại siết chặt một tí, không để lại dấu vết mà bế cô vào trong lòng ngực mình, nói với Mộ Đình Tiêu, “Tất cả công việc này đều là của chúng ta, cậu xách thức ăn.”

“Vậy còn anh?” Mộ Đình Tiêu bất mãn.

“Tôi ôm cô ấy, nơi này đường không phẳng, đèn không sáng, miễn cho cô ấy lại té.”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Không phải tôi thì không gả cho

"……"

Nếu không phải sợ có cánh săn ảnh ở một góc tối gần đó chụp lén, Mộ Đình Tiêu thật muốn thô bạo thưởng Phong Thanh Ngạn một câu 'mắt chó của anh mù rồi sao'! Anh ta ở chỗ nào nhìn ra đường không phẳng, đèn không sáng?

Nơi này rõ ràng đèn đường sáng trưng, ánh trăng rọi xuống, một mảnh đường bằng phẳng nha!

Hết lần này đến lần khác Phong Thanh Ngạn vẫn còn vẻ mặt thong dong bình thản mà làm lơ anh, cứ như vậy ôm Hạ Tiểu Nịnh đi qua trước mặt anh ……

Nhìn lại cái túi thức ăn trong tay mình một chút, Mộ ảnh đế lập tức cảm thấy mình giống như là tùy tùng đi phía sau lưng hoàng đế với hoàng hậu……

"Tôi thật sự có thể tự mình đi được. Đoạn đường này tôi rất quen thuộc……" Hạ Tiểu Nịnh nhỏ giọng lẩm bẩm, cố gắng giãy giụa từ cánh tay anh ra.

Hai người đàn ông này, vì một chút đồ ăn cũng thật là rất liều mạng.

Ngay cả trợn mắt nói dối, cái loại chiêu thức này cũng dùng đến, quả thực là thật đáng buồn, có thể khóc có thể hát, đáng tiếc……

"Không, cô không quen." Phong Thanh Ngạn mặt không thay đổi phản bác cô.

"Sao có thể không quen? Tôi ở chỗ này nhiều năm như vậy, tôi nhắm mắt lại cũng có thể đi qua!"

"Hạ Tiểu Nịnh, hợp đồng lao động của chúng ta giống như còn chưa chính thức giải trừ đâu?"

"Ah? Làm sao lại đột nhiên nói cái này?"

"Ngẫm lại giá tiền vi phạm hợp đồng như trên trời, cô đối với con đường này còn quen thuộc không?"

"……"

Hai người đàn ông các anh không thể hiểu được muốn tranh giành cái gì, dựa vào đâu mà lấy tôi làm pháo hôi! Hạ Tiểu Nịnh phẫn nộ tột đỉnh! Hung hăng nhéo một cái trên eo anh, sau đó nhân cơ hội trượt xuống phía trước.

Nhưng lại không biết sao xui xẻo mà vướng một chút ở trên giày của anh, cả người bổ nhào về phía trước!

Phong Thanh Ngạn một tay nắm lấy cô trở lại, bàn tay to siết chặt vào eo cô, hơi nóng nghiêng rơi xuống: "Đã nói đường cô không quen, cô còn không tin?"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Mộ Đình Tiêu ở phía sau nhìn thấy bọn họ như vậy, thiếu chút nữa đem con bạch tuộc nửa chết nửa sống trong túi trực tiếp quất vào đầu Phong Thanh Ngạn!

……

Đến quán ăn nhỏ rồi, Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp chui vào phòng bếp, đóng cửa sổ giữa lại, rời xa chiến trường, bảo vệ bình an.

Hai người đàn ông mặt đối mặt, ngồi hai bên bàn ăn ở phía ngoài, một người cử chỉ cao quý, một người thờ ơ xa cách.

Giờ phút không cần ngụy trang rốt cuộc đã đến, Mộ Đình Tiêu đôi mắt nhẹ híp lại, giọng nói chắc chắn, "Cô là của tôi! Tôi với cô ấy hôn rồi!"

"Thật không? Tôi ngày hôm qua còn đi đến nhà bọn họ ăn cơm, bác gái còn gọt táo cho tôi ăn." Phong Thanh Ngạn bình tĩnh, "Cậu hẹn hò, không được tính."

"…… Ngày hôm qua? Đã xảy ra chuyện gì?"

Xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa mà anh không biết?

“Bác trai bác gái hỏi nghề nghiệp của tôi, sở thích, hứng thú bình thường, cùng với bối cảnh gia đình của tôi.”

Mộ Đình Tiêu trực giác không tốt, “…… Bác ấy hỏi anh chuyện này để làm gì?”

“Cậu cảm thấy đâu?”

“Điều tra ông chủ cũ! Để Tiểu Nịnh đi làm ở chỗ của anh, bọn họ không yên tâm!”

Nhất định là như vậy!

“Giới giải trí quả nhiên là nơi tàn phá chỉ số thông minh,” Phong Thanh Ngạn bày ra vạn phần đồng tình mà nhìn anh, “Ah đúng rồi, bác gái còn nhân tiện nói cho tôi một chút, tiêu chuẩn kén chồng của Tiểu Nịnh.”

“Tiêu chuẩn gồm những gì?”

“Người cao 1 mét 85 trở lên, thu nhập cá nhân hàng năm hơn trăm triệu, mặc đồ nhìn gầy, cởi đồ có thịt, diện mạo anh tuấn.”

“Những thứ này tôi đều thỏa mãn!” Mộ Đình Tiêu cười cười.

“Ah, đương nhiên, điều kiện trên hết là không bán bề ngoài mà có thể làm được những thứ trên này.”

Mộ Đình Tiêu: “……”

“Tuổi cũng phải 30 trở lên, thành thực ổn trọng. Không giống những thanh niên hai mươi mấy tuổi sức trâu, cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng đều không biết, không có trách nhiệm, không đảm đương được.”

Mộ ảnh đế hai mươi tám tuổi: “……”

“Cũng không cần động chạm nữ diễn viên lai lịch không rõ hôn môi, chụp ảnh nóng, gây tai tiếng……”

“……” Mộ Đình Tiêu thân thể ngồi thẳng, “Những tiêu chuẩn này là đang nhằm vào tôi?”

“Đương nhiên không phải,” Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà cười cười, “Là nhằm vào tất cả đàn ông trừ tôi ra.”

“……”

“Cái tiêu chuẩn này chính là cô ấy vì tôi mà lập ra, không phải tôi thì không gả cho, cho nên tôi khuyên cậu, đừng phí công vô ích.”

“……”

“Không tin?” Phong Thanh Ngạn lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh trong album ra, đưa cho anh, “Cậu xem, cô ấy đã chủ động đến căn hộ của tôi, vì tôi rửa tay làm canh đấy……”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 205

Ảnh chụp từ bên ngoài phòng bếp, nhưng góc chụp lại vô cùng tốt.

Cô mặc một chiếc tạp đề màu vàng cam đứng ở trước bệ bếp nấu canh, mặt mày ánh lên vẻ nhuốm ấm áp, hoàn toàn chính là bộ dạng mềm mại của một người vợ.

“Nếu không phải tại cậu, chúng tôi đêm nay hà tất tới nơi này ăn cơm? Đến căn hộ của tôi, tôi cùng cô ấy liền nhất định sẽ càng thêm vui sướng.” Phong Thanh Ngạn trong giọng nói tràn ngập tiếc nuối.

Mộ Đình Tiêu ngực trúng đạn, vẻ mặt bi thảm mà đứng lên, lảo đảo tông cửa xông ra.

Với tư cách người đàn ông trưởng thành, anh đương nhiên biết rõ cái gọi là vui sướng chính là chỉ cái gì.

Không ngờ rằng lúc anh không biết, đã đã xảy ra nhiều chuyện không thể khống chế như vậy……

Cửa mở rồi đóng lại, bên trong cũng chỉ còn lại một mình Phong Thanh Ngạn, anh cảm thấy không khí bỗng nhiên đều tươi mát rất nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh bưng đồ ăn đi ra, "Mộ Đình Tiêu đâu?"

"Đi rồi," Phong Thanh Ngạn sắc mặt tự nhiên mà thu lại chiếc điện thoại để trên bàn, "Nghe một cuộc điện thoại, nghe giọng nói là một người phụ nữ gọi cho cậu ta, nghe xong thì đã đi rồi."

"Ah, đó có thể là bạn gái của anh ấy." Hạ Tiểu Nịnh tự suy đoán.

Phong Thanh Ngạn không thừa nhận cũng không phủ nhận, "Cô về sau lúc kết giao với những người đàn ông khác phải chú ý chừng mực với vạch rõ giới hạn."

"Tôi rất chú ý!" Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt không hiểu, không chú ý chính là anh mà! Hở một chút thì động chạm tay chân!

"Thật không?" Phong Thanh Ngạn lắc đầu, "Người ta đều có bạn gái, cô lại nấu cơm gì đó cho người ta ăn có thích hợp không?"

"……"

Lời này nói ra lại làm người nào đó không thể phản bác, "Tôi trước đây cũng không biết…… Anh ấy lại không nói cho tôi biết……"

"Như vậy đi," Phong Thanh Ngạn giống như rũ lòng từ bi nhìn cô, "Về sau trước khi cô gặp bất kỳ người đàn ông không phải thân thích nào đều phải nói cho tôi một tiếng."

"Vì sao?"

"Tôi có thể giúp cô nghe ngóng một chút đối phương có đã có bạn gái hay chưa hay là người tình thân mật! Miễn cho cô lại tạo thành hiểu lầm gì đó, đối với danh dự của cô có tổn hại. Cái kia nhiều thì không tốt." Anh cao cao tại thượng mà nhìn cô, "Dùng nhân lực của tôi ở đế đô, nghe ngóng chút chuyện này vẫn là không thành vấn đề."

"……Ah"

Lời này giống như có chỗ nào đó không đúng…… Gần đây người cô tiếp xúc nhiều nhất còn không phải chính là anh sao? Hạ Tiểu Nịnh buột miệng thốt ra, "Vậy còn anh? Có người tình thân mật sao?"

Sau khi hỏi xong, xung quanh mình bỗng nhiên liền yên tĩnh.

Cô không hiểu sao có chút khẩn trương, không hiểu sao lại hối hận, lại không hiểu sao mà không muốn nghe được đáp án của anh, nhưng lại có một giọng nói ở trong lòng kêu gọi đáp án của anh……

Tâm trạng này là gì? Hạ Tiểu Nịnh nắm chặt vành chén, có chút không biết làm sao mà cười gượng hai tiếng, "Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút, không phải muốn xem trộm việc riêng của anh. Anh cũng có thể không nói."

"Đã có." Anh chợt nói.

Trong đầu Hạ Tiểu Nịnh đã tự động bắn ra ba chữ —— Bạch Nhu Gia.

Trái tim vừa mới còn chìm chìm nổi nổi bỗng nhiên một chút đã bị ấn vào đáy cốc, nói không nên lời là cái tư vị gì.

Cô có chút hốt hoảng mà đứng lên, "Cái kia tôi, tôi trong phòng bếp còn có canh, tôi vào bưng ra!"

Nói xong liền vội vàng xoay người, chạy vào.

Phong Thanh Ngạn ngồi ở trên vị trí nhìn cô hoảng loạn bỏ chạy, cho rằng cô là đang thẹn thùng, liền không có đuổi theo.

Anh cũng sờ sờ bên tai nóng lên của mình, nghĩ thầm, cô gái ngốc, vì sao không tiếp tục hỏi nữa?

Hỏi tiếp, tôi liền lại muốn hôn em rồi……

……

Trong phòng bếp.

Hạ Tiểu Nịnh cầm lấy cán nồi đang sôi nổi bọt khí sùng sục trên lò bếp, bàn tay vô thức mà nắm chặt cái thìa, cố gắng mà hít sâu, lại hít sâu.

Trong lòng, giống như là bị rong biển cuốn lấy, vô lực, buồn bực,……

Một lát sau, rốt cuộc đem phần cảm giác này đè xuống, cô mới tắt lửa bếp, dường như không có việc gì mà bưng canh đã nấu sôi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206

……

Ba ngày sau, là trận đấu cuối cùng của vòng đấu loại Trù Thần.

Sau lần đấu loại này, cần tạm thời ngừng ghi hình, làm tốt giai đoạn chế tác trước, trận chung kết chương trình mới phát sóng trực tiếp hiện trường.

Trong ba ngày này Hạ Tiểu Nịnh đều bị Hạ Chí Dũng giam ở trong nhà dốc lòng luyện tập tay nghề, không có chuyện quan trọng tuyệt đối không đi ra ngoài.

Phong Thanh Ngạn cũng trở về công ty xử lý một số chuyện quan trọng.

Ba ngày sau, khi bọn họ lại lần nữa xuất hiện ở chỗ ghi hình, phát hiện chỗ ngồi năm vị giám khảo, thiếu mất một vị——

Mộ Đình Tiêu, không đến.

Thất vọng không chỉ có người hâm mộ ở đây, tựa hồ còn ba mẹ Hạ ngồi trong hàng ghế khán giả.

“Ông nói, tình cảm của Tiểu Mộ với Tiểu Nịnh có thể không còn nước chảy thành sông nữa?” Cố Lâm Anh kéo tay áo bạn già, nhỏ giọng nói thầm, “Trận đấu quan trọng như vậy, thằng bé lại là giám khảo, sao có thể không đến?”

“Phỏng chừng bận việc gì đó. Ngày hôm qua tôi đã cùng Chử lão nói chuyện điện thoại, ông ấy nói lúc trước đã tự mình hỏi thăm qua Mộ Đình Tiêu, nó đối với Tiểu Nịnh có ý tứ, đó là tuyệt đối rất để tâm! Lại cho tôi bảo đảm đứa nhỏ này nhân phẩm không phải chọn, tuyệt đối 'nhân trung long phượng' (*ngụ ý một người nào đó rất tài năng, nổi bật như một con rồng hoặc chim phượng hoàng trong số những người khác), có cũng đủ năng lực bảo vệ tốt Tiểu Nịnh của chúng ta.”

“Vậy thì tốt! Ah ah, tốt rồi, không nói nữa, cuộc thi bắt đầu rồi.”

……

Cuộc tranh tài thứ ba là tự do phát huy, cũng không có đề bài cố định.

Những đầu bếp khác thì quá đủ sức lực để bắt kịp và vượt qua.

Cuối cùng kết quả là thứ nhất- Tưởng Như Nam, thứ hai Hạ Tiểu Nịnh, thứ ba Hứa An Nhiễm.

Cũng coi như là công đức viên mãn, chỉ chờ hiệu ứng sau khi chương trình được phát sóng, sau đó mọi người sẽ cạnh tranh cao thấp trong trận chung kết.

Ghi hình xong, mọi người ở phía sau sân khấu từng người bắt tay, không khí hoàn toàn không giống khẩn trương như ở trước sân khấu vậy.

Hứa An Nhiễm cầm điện thoại màu hồng lên bên tai muốn đi tìm Hạ Tiểu Nịnh thêm WeChat thảo luận món ăn, cô đang ở cùng Tưởng Như Nam nói chuyện, nhất thời không nghe rõ, quay đầu xin lỗi nói, “Thực xin lỗi cô vừa rồi mới nói cái gì vậy?”

“Tôi nói ——”

“Cô ấy cái gì cũng không nói, cô thu thập xong, rồi đi.” Bên cạnh bỗng nhiên chen ngang một bàn tay to trực tiếp đặt lên bả vai Hạ Tiểu Nịnh.

Sau đó ở trước mắt bao người, cô cứ như vậy bị cưỡng ép mang đi.

Những người khác toàn bộ đều ngây người.

Tưởng Như Nam bấm một cái vào cánh tay Hứa An Nhiễm, “Tôi vừa rồi nhìn lầm rồi? Vừa rồi người kia là…… Phong Thanh Ngạn?”

“Không,” Hứa An Nhiễm chịu đựng đau, “Chúng ta không nhìn lầm……”

Trong mắt những người khác, bát quái bắt đầu hừng hực cháy lên——

“Phong gia đại thiếu gia vì sao đến mang Hạ Tiểu Nịnh rời khỏi nơi này?”

“Đúng vậy, hơn nữa anh ta ngoại trừ trận đầu cho Hạ Tiểu Nịnh 0 điểm, hai trận còn lại đều là điểm cao nhất nha!”

“Giữa bọn họ chẳng lẽ là……”

……

Chương trình đã tạm thời ghi hình xong, Hạ Tiểu Nịnh trong lòng cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, tạm thời xem như cũng đã cho lão ba một cái công đạo.

Cô bị Phong Thanh Ngạn đưa ra khỏi cửa sau đài truyền hình, trực tiếp lên xe của anh.

“Anh không phải làm việc sao?” Cô nghi ngờ.

Tham gia loại chương trình này chính là vô cùng lãng phí thời gian sức lực, anh loại người này một trăm đô la Mỹ rơi trên mặt đất đều lười phải đi nhặt lên, ngại lãng phí thời gian mình kiếm tiền, gần đây thật sự là có chút lãng phí sinh mạng nha.

“Có.”

Phong thị, những công việc đó đã không thể đợi thêm nữa, kỳ nghỉ phép của anh nói là tích lũy nhiều như vậy, kỳ thật những nghỉ phép ấy cũng không có thực.

“Tôi đây không quấy rầy,” cô đẩy cửa liền muốn đi xuống dưới.

“Ai nói cô có thể đi rồi?”

“À? Anh muốn làm sao nữa?”

Phong Thanh Ngạn đương nhiên mà nhìn cô, “Đêm nay tôi cần phải thức suốt đêm, cô cùng tôi "tăng ca".”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207

Hạ Tiểu Nịnh ngoại trừ nấu ăn, thật sự hoàn toàn không sở trường gì đặc biệt.

Cho nên loại chuyện làm bạn tăng ca này, cũng chỉ có thể là làm bạn mà thôi, cô không thể giúp bất cứ chuyện gì.

Toàn bộ nhân viên tập đoàn của Phong Thanh Ngạn đang bận làm việc ở bên ngoài, cô thì thoải mái nằm trên ghế sa lon rộng rãi trong văn phòng của anh, hai mắt vô thần, mơ màng sắp ngủ.

Thật sự không hiểu được vì sao mình phải cùng anh ta tăng ca, chẳng lẽ tên này tự luyến quá mức, cần một người tới thưởng thức thịnh thế mỹ nhan của anh ta lúc làm việc sao?

Nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, lúc đàn ông nghiêm túc, giá trị nhan sắc thật là có thể đánh nhau a……

Vừa rồi chỉ là nhàn nhạt liếc một cái, liền giống như kinh hồng, cái loại cảm giác kinh diễm này vẫn luôn lan tràn thật lâu, mặc dù cô không thốt lên tiếng, nhưng cũng lặng lẽ cảm thán —

Lam nhan họa thủy a!!!

Phong Thanh Ngạn vẫn luôn rũ mắt, ngón tay thon dài sạch sẽ cầm chiếc bút kim loại màu đen ký tên, trông rất đẹp mắt.

“Buồn ngủ quá thì đến phòng nghỉ ngủ trước đi, không cần chờ tôi”

Lời này nói đúng là làm cho Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, như thế nào lộ ra một cổ hương vị giống như đôi vợ chồng già, ở nhà ba cũng thường xuyên nói với mẹ như vậy……

Nghĩ đến đây, bên tai cô lập tức đỏ lên, lại nhìn anh vẫn là cái bộ dạng nghiêm túc tăng ca cấm dục kia.

Quả nhiên là mình suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô dứt khoát đứng lên, “Không buồn ngủ không buồn ngủ, tôi…… Tôi ra ngoài đi dạo.”

Nói xong liền chạy ra khỏi văn phòng anh, rốt cuộc cảm thấy đầu óc tỉnh táo một chút, nhìn chằm chằm cái chậu cây xanh nhỏ trên lối đi nhỏ bên ngoài

một lúc lâu.

Tề Hàng đi đến thấy cô đứng bất động, đưa tay quơ quơ, “Hạ tiểu thư? Cô đang nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì không có gì, rửa con mắt mà thôi.” Hạ Tiểu Nịnh phục hồi lại tinh thần, “Ah đúng rồi, chỗ này của các anh có phòng pha cà phê không?”

“Đương nhiên là có, ở phía bên kia.”

Tề Hàng tận tâm mà chỉ cho cô, chờ Hạ Tiểu Nịnh đi rồi, anh mới nghiêm túc quay đầu lại nhìn thoáng qua cái chậu cây xanh không quá bắt mắt kia.

Chẳng lẽ thiếu gia lớn lên……rất cay con mắt sao?

……

Hạ Tiểu Nịnh đi vào phòng pha cà phê, vốn dĩ chỉ là muốn uống một ly nước, lại ngoài ý muốn phát hiện góc bên cạnh, lại còn có một cái phòng bếp nhỏ.

Bên trong thứ gì cần có đều có, quả thực có thể so với một cái siêu thị mini.

Cô lập tức vén tay áo lên, không chút do dự tự mình cầm hai quả trứng gà, bật lửa bếp, chiên xong, rắc hành lá xắt nhỏ cùng chút muối lên, hương thơm lập tức bay ra.

Sau khi ăn xong, thu dọn sạch sẽ, lơ đãng mà thoáng nhìn, liền nhìn thấy gói mì đặt ở trên bàn.

“……”

Được rồi, ai bảo cô thấy được nó chứ?

……

Lúc Phong Thanh Ngạn làm việc, vô cùng chú ý hiệu suất.

Nhưng đêm nay anh cần xử lý hoàn tất văn kiện thật sự quá nhiều, cho nên bận đến cuối cùng nhất thời lại quên mất thời gian.

Chờ lúc bụng phát ra âm thanh kháng nghị, trước mặt bỗng nhiên nóng lên.

Một bát mì Dương Xuân thơm nồng cứ như vậy đặt ở trước mặt anh, lại theo hơi nóng lượn lờ kia nhìn lên trên, lại là khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng kia của Hạ Tiểu Nịnh.

“……” Anh sửng sốt một chút, ấn chặt xuống dạ dày vừa mới bắt đầu không thoải mái của mình, “Làm cho tôi?”

“Cái đó…… Vậy anh không muốn ăn, tôi đem cho Tề Hàng ——”

Cô cúi người định đem chén mì kia một lần nữa bưng lên, lại bị anh cầm chặt tay xuống một chút, “Ai nói tôi không ăn?”

"Ah……” Mu bàn tay nóng hổi, cô nhanh chóng rút về, lại phát hiện tầm mắt của anh còn không có dời đi, như cũ dừng ở trên mặt cô.

Đồng tử mắt như là hắc diệu thạch, sâu thẳm mà chuyên chú……

Cô bị nhìn chằm chằm đến nóng mặt, tim đập thiếu chút nữa đứt phanh, nhanh chóng cúi đầu, “Anh, anh nhanh ăn mì đi!”

“ Nhưng tôi chưa nói muốn ăn cái gì. Vì sao lại chủ động nấu mì cho tôi?” Anh lại hỏi.

Giọng điệu, cực kỳ nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 208: Cô hy vọng tôi hiểu lầm sao?

Một cái vấn đề không ngờ như vậy, chẳng lẽ so với những... động một chút hơn trăm triệu, cần anh sát phạt quyết đoán sinh ý trong vài phút còn quan trọng hơn sao?

Chẳng qua là nhìn thấy được, liền thuận tay làm một chén mà thôi! Hạ Tiểu Nịnh đỏ mặt, nhìn đến những bản hợp đồng kia trên bàn anh, linh hoạt khẽ động, "Ah, tôi nghĩ là…… Nếu đến đều đã đến, nhưng ở đây tôi lại không làm được công việc gì, không bằng liền làm cho anh một chén mì, sau đó……"

"Sau đó như thế nào?"

"Sau đó anh cũng có thể đại phát từ bi, tính cho tôi một ít phí tăng ca, đến chia hoa hồng các loại vân vân đi!"

Ừm, chính là như vậy!

Nói xong, cô thở đều nhẹ nhàng hơn nhiều, không còn cảm thấy cái loại bất lực khi bị anh nhìn chằm chằm vào nữa.

"Thật không?" Phong Thanh Ngạn từ chối cho ý kiến.

"Vâng, đúng vậy," cô tăng thêm âm lượng, "Chính là như vậy, anh ngàn vạn đừng hiểu lầm cái gì!"

"Vậy còn cô? Cô hy vọng tôi hiểu lầm sao?"

Anh đột nhiên hỏi.

Hạ Tiểu Nịnh nhịp tim vừa mới bình phục lại bắt đầu tạo ra quỷ ở trong ngực, trái tim nhỏ đột nhiên nhảy vọt điên cuồng, đây là chuyện cô hy vọng hay không hy vọng sao?

Như thế nào cảm thấy vấn đề của anh đặc biệt có ý vị thâm trường……

Nhấp môi, đang không biết trả lời thế nào, còn may, cửa bị gõ vang lên, Tề Hàng ở ngoài cửa, "Thiếu gia, có văn kiện cần ngài lập tức xem qua."

"…… Tôi đến phòng nghỉ, không quấy rầy anh công tác!"

Hạ Tiểu Nịnh nói xong xoay người liền đi rồi, cưỡng ép mình không cần lại để ý một tầm mắt sáng quắc phía sau lưng kia.

"Vào đi."

Giọng nói của Phong Thanh Ngạn lại khôi phục trước sau như một, lạnh lẽo.

Tề Hàng đẩy cửa ra, vừa rồi không chút nào biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì, chỉ thấy thiếu gia nhà mình dùng một loại ánh mắt rất lạnh rất xa cách nhìn mình, "Đặt xuống, đi ra ngoài."

"Ah……" Cậu nhanh chóng đặt văn kiện xuống, nhìn thấy cái trên bàn kia, vẫn là không thể nào nhịn xuống lên tiếng nhắc nhở, "Thiếu gia, khi nào mà anh gọi loại mì hộp đến ăn? Mì đều nhanh bở, không bằng tôi……"

Sau đó, liền nhìn đến vị thiếu gia kia nhà cậu tiền, quần áo không thiếu, không có cái gì không giỏi, không chút do dự mà cầm lấy chiếc đũa, đưa mì vào trong miệng.

Tề Hàng: "……"

"Còn thất thần làm cái gì? Không đi ra chẳng lẽ chờ tôi chia cậu nửa chén?" Phong Thanh Ngạn lại cầm chén đang ở gần phía cậu bên kia kéo lại gần mình một chút.

"Không dám không dám……"

Tề Hàng nhanh chóng chạy như một làn khói.

Phong Thanh Ngạn vẫn luôn nghiêm túc ăn mì, cuối cùng ngay cả súp đều uống đến nửa giọt cũng không thừa.

……

Hạ Tiểu Nịnh ở phòng nghỉ đợi không biết bao lâu, cuối cùng thật sự không có thể chống đỡ nữa, nhắn cho ba mẹ cái tin nhắn nói là mình đêm nay ngủ ở nhà Diệp Anh, sau đó liền chạm vào giường, ôm chăn ngủ rồi.

Có thể là bởi vì Trù Thần vòng sơ loại đã kết thúc, cô một giấc này ngủ đến đặc biệt thoải mái, chờ khi tỉnh lại ngoài cửa sổ trời đã sáng choang.

Lại nhìn thời gian, còn chưa đến lúc làm việc, thực sự không tính rất sớm.

Cô nhanh chóng bò dậy, sau khi rửa mặt thì chạy ra bên ngoài vừa nhìn thấy Phong Thanh Ngạn vẫn còn ngồi sau bàn làm việc trong văn phòng.

Chẳng qua anh đã không biết khi nào dựa vào chỗ đó, ngủ rồi……

Mặt mày anh tuấn không giống như ngày thường lãng lệ ác liệt như vậy, nắng sớm vì anh mà thêm một tầng an tĩnh cùng ấm áp.

Cũng không biết là ngủ lúc nào, lại nhìn ra được phần mệt mỏi không thể che đậy kín kia, cùng với trên quai hàm anh vừa mới toát ra nét nhợt nhạt.

Anh vốn có được tất cả mọi thứ, cũng không phải toàn bộ đều đến từ xuất thân của anh.

Hóa ra sở hữu quân lâm thiên hạ sau lưng, đều có gian khổ phấn đấu mà thế nhân không hay biết.

Không biết như thế nào, Hạ Tiểu Nịnh trong lòng thực sự chua xót, như là bị nhỏ một giọt nước chanh, nói không nên lời, nỗi buồn lặng yên lan tràn……

Đột nhiên, Phong Thanh Ngạn đầu nghiêng sang bên cạnh một cái, tựa hồ ngủ không được ngon giấc muốn tỉnh lại, cô căn bản không kịp nghĩ nhiều, hành động đã diễn ra trước khi cô suy nghĩ, tiến lên tay đỡ lấy mặt anh—

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209

Sau khi làm xong, cô mới kinh ngạc phát hiện mình đang làm cái gì, có thể sẽ đánh thức anh ta chứ? Muốn rút tay về, nhưng anh thực sự đều đã dựa tới đây!

Hơn nữa hơi thở ẩm ướt và ấm áp kia còn phả vào cổ tay cô, quanh người cô, nhắc nhở cô giờ phút này khoảng cách giữa bọn họ thật sự rất gần……

Trong khoảng thời gian ngắn, cô không cách nào có bất kỳ động tác khác nào nữa.

Cũng may, động tác của Hạ Tiểu Nịnh rất nhẹ, anh cũng không có thật sự bị thức tỉnh.

Dường như là xem lòng bàn tay mềm mại của cô trở thành gối đầu hay thứ gì khác, anh thậm chí còn dùng má cọ cọ, sau đó mới quay đầu, một bên mặt kia dựa vào lưng ghế, đã ngủ.

Phong Thanh Ngạn không có phòng bị như vậy…… Làm cho người ta thật sự không đành lòng đánh thức.

Cô nhẹ nhàng co lại đầu ngón tay mình, như thể trong tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể anh …… Lùi lại phía sau, sau đó mới nhẹ nhàng ra khỏi văn phòng anh.

Thời gian còn sớm, cũng không biết tối hôm qua những nhóm thư kí tăng ca bí kia về từ khi nào, nhưng giờ phút này bọn họ cũng còn chưa đến, cũng không có ai cản cô đi vào phòng bếp nhỏ tối hôm qua phát hiện kia.

Bữa sáng làm xong bánh nướng xốp, lại thêm sữa bò sẽ tương đối ngon miệng, nếu lại có chút món tráng miệng trái cây, có lẽ sẽ càng tốt hơn……

Cô rất nhanh ở tủ lạnh tìm thấy tất cả các nguyên liệu cần thiết để nấu ăn, bắt đầu công việc bận rộn.

……

Lúc Bạch Nhu Gia xách theo hộp cơm sáng lên tầng cao nhất Phong thị, cũng không có phát hiện trong phòng bếp nhỏ còn có người.

Cửa văn phòng Phong Thanh Ngạn khép hờ, tay cô ta đẩy, liền đi vào.

Thấy anh tựa lưng vào ghế ngồi, ngủ rất nhu hòa, khuôn mặt như cũ tuấn mỹ đến mức có thể làm cho trái tim mọi người kích động.

Người đàn ông này, lúc tỉnh dậy, có thể làm cho người khác như đặt mình vào trong mộng, lúc ngủ…… Cũng làm người khác không muốn tỉnh lại.

Mị lực của anh, từ ngữ như thế nào mới có thể hình dung?

Bạch Nhu Gia từ từ bước đến, đặt hộp cơm ở trên bàn anh, lại nhẹ nhàng lấy chăn đến sô pha, muốn đi xem anh có cần hay không.

Ai ngờ cô ta vẫn chỉ là vừa mới đến gần, Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên liền mở mắt, sắc mặt không hề có mới vừa tỉnh ngủ nhập nhèm, mà lạnh lùng nhìn về phía cô.

Bạch Nhu Gia hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, “Thanh Ngạn, là em!”

Phong Thanh Ngạn cũng sửng sốt một chút, trong mắt lạnh lùng chưa biến mất.

Là cô ta.

Như vậy vừa mới nửa mơ nửa tỉnh, một mảnh mềm mại như lông vũ kia, dán ở trên má non mềm của anh, thật sự chỉ là ảo giác thôi sao?

Bạch Nhu Gia thấy anh không nói lời nào, chỉ có thể xấu hổ cười cười, thả chăn lại chỗ cũ, "Nghe nói anh lại thức đêm tăng ca, bữa sáng còn chưa ăn phải không? Em mang đến cho anh này—"

"Nghe ai nói?" Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên ngắt lời cô ta.

Sắc mặt Bạch Nhu Gia cứng đờ.

Anh ấy hôm nay là làm sao vậy? Trước kia cô ta đã nói không biết bao nhiêu lần như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy anh tích cực qua.

"Không nói? Xem ra chỗ này của tôi có nội gian, thích tiết lộ chuyện riêng của tôi, lúc nào đó tôi phải điều tra kỹ một chút."

Giọng nói của anh, so với ánh mắt của anh còn lạnh hơn.

"……" Bạch Nhu Gia sau nửa ngày im lặng, "Thanh Ngạn, anh là gặp chuyện gì không hài lòng sao? Không bằng nói ra, chúng ta cùng nhau thương lượng? Xem nếu có thể giúp em có thể giúp đỡ chút gì không?"

Cô là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, lại dùng giọng nói nhẹ nhàng khép nép với anh như vậy, nghĩ đến Phong Thanh Ngạn như thế nào cũng sẽ không để cho ba phần chút tình mọn.

Ai ngờ ——

"Tôi nhớ rõ tôi chưa bao giờ yêu cầu cô vì tôi đưa cơm hoặc là làm bất luận cái gì khác cả." Phong Thanh Ngạn vươn ngón tay dài, chỉ vào điểm hộp cơm tinh tế trên bàn kia, "Về sau loại việc như này đều không cần. Mời cô trở về cho."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210

Trong ngực Bạch Nhu Gia như bị nắm một quyền, trong lòng lập tức chua xót không chịu nổi, cũng rất thông minh mà không có lại ngu xuẩn đến hỏi một câu lý do tại sao.

Hỏi, sẽ phá hỏng toàn bộ con đường sau này của mình, thậm chí ngay cả gặp lại anh một lần đều sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Cô ta nhịn xuống nước mắt, mỉm cười, ngẩng đầu lên một lần nữa nhìn anh, "Hôm nay thật ra cũng không phải cố ý đưa đồ ăn cho anh, mà là có chuyện khác tìm anh."

Từ trong túi của mình lấy ra một cái đĩa CD đặt ở trên bàn anh, "Cuộc thi Trù Thần bản trước biên tập cắt nối đã làm xong, đây là bản cuối cùng sẽ được phát sóng, dựa theo yêu cầu của anh, đem tình huống chấm điểm kỳ ghi hình đầu tiên với phần lo lắng ở cuối cắt bỏ, kế tiếp sau đó sẽ không thay đổi, anh xem qua một chút."

Phong Thanh Ngạn duỗi tay cầm lấy đĩa CD lại bỏ vào trong ngăn kéo, "Cảm ơn."

"Không cần khách khí, vậy nếu không có chuyện gì khác em đi trước, nhớ kỹ sau khi xem xong nói cho phía đài truyền hình bên kia thúc giục định ngày, vừa đúng lúc bọn họ có một chương trình sắp kết thúc. Càng nhanh phát sóng càng tốt."

"Ừ." Phong Thanh Ngạn đứng dậy, chân dài nhẹ bước đi về hướng phòng nghỉ, "Nhớ rõ mang hộp cơm của cô về."

"……Được."

Bạch Nhu Gia nhìn anh đẩy cửa đi vào, nụ cười trên mặt cô ta càng thêm khắc sâu chua xót.

Thông minh như Phong Thanh Ngạn, sẽ không đối với tâm ý của cô ta hoàn toàn không biết gì cả.

Vốn tưởng rằng đợi không được đáp lại cũng không sao cả, bởi vì cô ta có kiên nhẫn cùng sức chịu đựng.

Nhưng không nghĩ tới thứ đợi được, là vô tình cự tuyệt như thế.

Mang theo hộp cơm vội vàng xuống tầng, ra khỏi Phong thị, khóe mắt cô ta đã ẩn ẩn có một tia ửng hồng, kéo cửa xe ra ngồi xuống, ngay cả tài xế gọi

cô ta rất nhiều lần, đều không có nghe thấy.

“Tiểu thư?” Tài xế Bạch gia nhịn không được tăng âm lượng gọi cô ta một lần nữa, “Cô có nghe thấy tôi vừa rồi nói gì không?"

"Ông nói cái gì?” Bạch Nhu Gia lộ ra vẻ khó hiểu mờ mịt.

“Lão gia gọi điện thoại tới cho cô nhưng cô không nghe máy, liền gọi tới chỗ này của tôi, lão gia rất quan tâm cô cùng Phong đại thiếu tiến triển đến đâu. Tôi đây cũng không biết, cô phải tự mình nói với lão gia mới được.”

“Ah……” Bạch Nhu Gia lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng ấn ấn nơi khóe mắt, “Tôi trang điểm có điểm nhòe, phải trang điểm lại một chút. Ông thay tôi gọi điện thoại về nhà, liền nói cho ba tôi biết, tôi với Thanh Ngạn rất tốt.”

“Vâng. ”

Tài xế lại nhìn cô ta một cái, xác định tâm trạng của cô ta bình thường, mới gọi về đó.

Trong điện thoại, lão gia Bạch gia biểu hiện đến vô cùng thân thiện lại quan tâm, cuối cùng còn đặc biệt dặn dò một câu bảo Bạch Nhu Gia chú ý thân thể, nói đã chuyển vào trong thẻ cô ta một số tiền cho cô ta thích cái gì thì đi mua.

Xem ra nhị tiểu thư gần đây rất được cưng chiều nha.

Ban đầu vốn là đứa con gái riêng không có chút thu hút nào, lại thực sự cũng có một ngày trở mình lại……

……

Đại khái bởi vì Bạch Nhu Gia là quan hệ người quy hoạch, cho nên đài truyền hình ấn định ngày lên sóng rất nhanh.

Một tuần sau, cuộc thi Trù Thần liền phát sóng ở khung giờ vàng.

Bởi vì đạo diễn mời đến thật sự quá tốt, đem chi tiết nấu ăn của bọn họ đều chụp đến nhịp nhàng ăn khớp, lại có Mộ Đình Tiêu ảnh đế đang nổi thêm vào, cho nên ratings chương trình lại có thể tốt hơn ngoài dự đoán.

Kỳ thứ nhất mới vừa phát xong, cũng đã lên số 1 hot search.

Diệp Anh xem đến nhiệt huyết sôi trào, cầm điện thoại lên trực tiếp vọt tới Hạ gia, “Mau nhìn mau nhìn!”

“……” Hạ Tiểu Nịnh còn chưa ngủ tỉnh đã bị đào từ trên giường lên, không hiểu ra sao mà nhìn vào weibo cuộc thi Trù Thần.

Phía trên có đính ảnh dự thi liên tiếp từng người tuyển thủ bọn họ, trong đó cái của cô là được chuyển tiếp với bình luận nhiều nhất……

“Tiểu Nịnh cậu đang hot lắm đó! Bây giờ tất cả mọi người đều gọi cậu là mỹ nữ Trù Thần!”

(bão.1)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211

Chợt như một đêm gió xuân tới, mỹ nữ Trù Thần cái 'phong hào' này đột nhiên không kịp chuẩn bị mà được chuyển tiếp trên các blog V lớn trên Weibo, lập tức quét qua tầm mắt, thu hút sự chú ý của mọi người, hơn nữa vô cùng ngoài ý muốn là, không có một cái bình luận tiêu cực, trái chiều nào.

Thật giống như có người ở sau lưng chỉ huy thao túng tất cả chuyện này.

Hạ Tiểu Nịnh càng xem càng bất an, “Sẽ không có người cố ý muốn chỉnh tớ đi?”

“Chỉnh cậu còn giúp cậu hot hơn? Cậu lại không có lịch sử đen, cậu sợ cái gì?” Diệp Anh vỗ vỗ đầu vai cô, “Yên tâm đi, tiếp theo liền chờ nổi tiếng a!”

Hạ Tiểu Nịnh còn lời muốn nói, điện thoại bỗng nhiên liền reo lên.

Là số tổ chương trình gọi tới, “Hạ tiểu thư? Tôi là Tiêu Văn, mong cô đi một chuyến đến đài truyền hình, kế tiếp chúng ta thương lượng hợp tác một chút về công việc.”

……

Cuộc thi Trù Thần vẫn còn một trận chung kết cuối cùng chưa diễn ra, cho nên Hạ Tiểu Nịnh thật sự không biết Tiêu Văn muốn cùng mình hợp tác về cái gì.

Đối phương đẩy hợp đồng đến trước mặt cô, thực sự làm cho cô ngoài ý muốn.

"Các người định ký hợp đồng với tôi?"

"Đúng vậy, tôi là người đại diện của công ty Bạch Thị Diễn Nghệ, rất xem trọng khả năng phát triển về sau của cô. Cho nên muốn ký với cô. Cô muốn biết vấn đề gì, tất cả đều được giải đáp trên hợp đồng, cầm lấy về nghiên cứu một chút, sau đó trả lời tôi."

"Được." Diệp Anh trực tiếp gật đầu, lấy bản hợp đồng kia qua.

Hạ Tiểu Nịnh trước sau gắt gao cau mày, không nói một lời.

Khi hai người đi đến cạnh cửa, Tiêu Văn lại bỗng nhiên lên tiếng, "Đúng rồi, ratings chương trình đã vượt quá chín điểm, chúng tôi sẽ làm một bữa tiệc ăn mừng, tất cả mọi người đều phải đến tham gia. Thời gian địa điểm tôi sẽ gửi tới điện thoại các tuyển thủ. Đến lúc đó mong có mặt đúng giờ."

……

Từ đài truyền hình đi ra, Diệp Anh kéo Hạ Tiểu Nịnh ngồi trên chiếc Alto nhỏ kia của cô.

"Những điều khoản này cũng không có vấn đề gì, rất hậu đãi nha!" Diệp Anh kiểm tra rất nhiều lần rồi, ngay cả dấu chấm câu đều không có buông tha, "Xem ra công ty Bạch Thị Diễn Nghệ này quả nhiên như trong truyền thuyết vậy, tài đại khí thô a! Cũng không có khi dễ cậu là người mới, phần chia cho cũng rất công bằng! Cậu ký không?"

"Sau rồi nói."

Hạ Tiểu Nịnh trước sau vẫn duy trì lý trí.

Có một câu nói nói rất đúng, chuyện bánh từ trên trời rớt xuống, thường thường đến cuối cùng đều là cạm bẫy. Bản thân nếu giờ phút này với một cái đầu nóng rồi một chân bước vào, nói không chừng đến lúc đó liền chết như thế nào cũng không biết.

"Được rồi, trước mặc kệ cái này," Diệp Anh để hợp đồng xuống bên cạnh, "Trước tiên là nói tiệc ăn mừng kia. Lúc cậu dự thi ký qua thỏa thuận sao?"

"Đương nhiên."

Không ký, không thể tham gia thi đấu a!

"phía trên kia có quy định, tất cả tuyển thủ các cậu đều phải vô điều kiện phối hợp tuyên truyền, cho nên cái tiệc ăn mừng kia tớ nghĩ cậu không đi không được, chuẩn bị kỹ một chút đi. Có cái gì cần tớ hỗ trợ, cứ việc nói."

……

Hạ Tiểu Nịnh hai năm trước đăng ký qua một tài khoản Weibo tên là nhà bếp nhỏ Nịnh Tâm, ngày thường thích ở trên đó phát một ít món ăn nhỏ tinh xảo, nhưng người hâm mộ không nhiều lắm, chỉ có rải rác mấy người.

Nhưng lúc này mới mấy ngày trôi qua, ngay cả Weibo nhỏ đều bị người ta thịt tới, người hâm mộ tăng vọt vượt quá 300 vạn, không thể nói không kinh hãi người.

Diệp Anh nói người nổi tiếng về sau sẽ người ta truy tìm như vậy, nhưng Hạ Tiểu Nịnh lại chỉ cảm nhận thấy được vô tận áp lực.

Cũng may tiểu khu cẩm tú đều là người già sống, mẹ thường ngày ưa thích ngoại trừ nuôi chó, nhảy múa ở quảng trường, làm việc nhà thì không có mặt gì khác, cho nên hai vị nhà cô đối với chuyện phát sinh trên mạng hoàn toàn không biết gì cả.

Về đến nhà, cô rốt cuộc cũng có được một phương thanh tịnh, nhưng cũng không bao lâu, thì có tin nhắn từ ban tổ chức chương trình thông báo tới.

Tiệc ăn mừng làm rất thần tốc, liền đêm mai tổ chức.

(bão.2), các chương bão sau lên app khoảng từ 0h 1/11 nhé,,,

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212

Hôm sau.

Diệp Anh đến cực sớm, kéo Hạ Tiểu Nịnh đến phòng khách mà trang điểm thật kỹ, "Làn da này của cậu thật là tốt đến không lời gì để nói, trắng đến dường như sáng lên, lại còn có thổi một chút liền vỡ."

"…… Đó gọi là vô cùng mịn màng." Hạ Tiểu Nịnh mười phần im lặng không nói.

"Đều cùng một ý," Diệp Anh vừa giúp cô đánh phấn vừa nhìn xem Cố Lâm Anh bên cạnh, "Bác, mùa hè đan áo sao? Cho ai vậy ạ?"

Áo len kia vừa nhìn chính là cho nam, châm pháp cùng họa tiết đều rất chú ý, so với những cái bày bán trên thị trường không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Cố Lâm Anh liếc mắt nhìn con gái một cái, vẻ thần bí, "Đến lúc đó cháu sẽ biết."

"…… Đại khái là anh con đi?"

Lúc trước gọi video nghe Hạ Ngật Khôn nói gần đây phải rời xa nhà chấp hành nhiệm vụ, cụ thể địa điểm không rõ, nhưng tuyệt đối rất xa xôi, hơn nữa phải rất lâu về sau mới có thể về nhà.

Cố Lâm Anh như cũ vẫn giữ bí mật: "Bây giờ không thể nói. Là một bất ngờ!"

"……"

Diệp Anh đem mặt Hạ Tiểu Nịnh một lần nữa ngoảnh trở về, "Không nên lộn xộn."

Cô trời sinh đã tốt, khuôn mặt hơi chút trang điểm lên nhìn cũng đã rất xinh đẹp, chờ sau khi trang điểm toàn bộ, càng làm Cố Lâm Anh thiếu chút nữa nhận không ra, "Tiểu Nịnh, con đây……"

Đây vẫn là con gái mình sao? Rõ ràng chính là minh tinh đi ra từ trang báo!

Diệp Anh cười khanh khách mà giúp cô chải tóc, "Có phải nhận không ra đúng không? Dì, tay nghề này của con đi mở một studio trang điểm cũng không thành vấn đề đi?"

"Đây còn không phải bởi vì Tiểu Nịnh chúng ta xinh đẹp."

"……"

Đây thật đúng là mẹ mà.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Diệp Anh buông bím tóc trong tay ra nhanh chóng chạy tới, "Nhất định là người giao lễ phục tớ thuê ở trên mạng đưa đến!"

Kéo cánh cửa mở ra, những người đứng bên ngoài làm cô hoảng sợ.

Ước chừng bốn tiểu thịt tươi mặc vest màu đen, mang bao tay trắng, đều nhịp mà mỉm cười với cô, người cầm đầu cầm một hộp quà màu xanh biếc có dải lụa màu trắng, "Xin hỏi đây là nhà Hạ Tiểu Nịnh tiểu thư sao?"

"Vâng, đúng vậy. Mời vào."

Hiện tại thuê lễ phục đều xa hoa như vậy sao? Bốn người nối đuôi nhau vào, cầm hộp lễ phục lớn trong tay kia đặt ở trên bàn trước mặt Hạ Tiểu Nịnh.

Vừa mở ra, lập tức làm cho người ta im bặt.

Bởi vì váy này thật sự là quá đẹp!

Cổ chữ V không tay, đơn giản nhưng không phô trương, váy màu lam đầy sao, vừa đúng số đo.

Phía trên xuyết đầy kim cương phảng phất như là có người nghiêng hộp châu báu Poseidon, làm chúng nó rơi trên mặt biển xanh, làm những ngôi sao trên trời nháy mắt mất đi vầng sáng.

Diệp Anh xem đến ngây người, váy cô định thuê rõ ràng là bản mô phỏng nha, làm thế nào này thoạt nhìn cảm thấy so với bản chính còn đẹp hơn gấp trăm lần? Chẳng lẽ là kỹ thuật làm hàng nhái của người nước mình lại lên cao hơn một tầng?! Hạ Tiểu Nịnh vừa bị những viên kim cương đó làm cho nước mắt suýt chút nữa rớt ra, vừa yên lặng mà tính toán thuê lễ phục như vậy rốt cuộc cần bao nhiêu tiền, chờ tiệc ăn mừng kết thúc cô nhất định phải bóp chết Diệp Anh cái nữ bại gia này!

“Còn có đôi giày này nữa.” Đối phương cúi người, đem hộp trong tay một người phía sau cũng mở ra đặt trước mặt bọn họ.

“Đây là…… Tặng kèm sao?” Diệp Anh lẩm bẩm hỏi.

Đối phương rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó mới gật đầu, “Cũng có thể nói như vậy. Nếu không có gì vấn đề, Hạ tiểu thư mong cô ký xác nhận.”

“Được, cảm ơn.”

Hạ Tiểu Nịnh thử đôi giày kia, rõ ràng cũng đi vừa.

Cô ký xong, những người kia đã rời đi rồi.

“Tiệc ăn mừng sắp bắt đầu rồi, nhanh chóng thay quần áo đi!” Diệp Anh kéo cô vào trong phòng ngủ.

(bão.3)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213

Cố Lâm Anh vừa đan áo vừa nhìn hai cô gái trẻ tuổi đi vào phòng ngủ để thay quần áo, chờ tất cả đi vào, bà mới nhanh chóng cúi đầu lấy điện thoại ra.

Nhấp vào hình ảnh vừa mới mở, phía trên có kích thước cơ thể Mộ Đình Tiêu bà nhờ chị em tốt của mình tra trên mạng.

Sợi len này phải đan dày mặc mới có thể đẹp được. Bà lại bỏ thêm mấy châm, chợt nghe thấy cửa bị gõ vang lên.

“Ai vậy?” Cố Lâm Anh mở cửa hỏi.

“Hạ Tiểu Nịnh đúng không? Chuyển phát nhanh.” Một chàng trai giao đồ đứng ở ngoài cửa, trong tay xách theo một cái váy màu lam thoạt nhìn bụi bẩn.

Chợt nhìn thấy thật đúng là cùng với cái Hạ Tiểu Nịnh đi vào mặc kia có vài phần tương tự, nhưng chất lượng thì lại kém đến rất nhiều.

Cố Lâm Anh là người biết hàng, vừa thấy bộ dáng này, cửa hàng cho thuê lễ phục tốt xong lại hối hận, muốn dùng cái kém này đổi trở về.

Bà lập tức xua tay, “Cậu tìm sai địa chỉ rồi, ở đây không có người nào như vậy.”

“Á?” Chàng trai nhìn xem biển số nhà lại nhìn xem địa chỉ trên tờ đơn, “Không sai mà……”

“Tôi ở chỗ này đã nhiều năm, chưa nghe nói qua người này, cậu tìm tiếp đi!”

Cố Lâm Anh nhanh chóng đóng cửa lại, lại áp tai ở phía sau cửa nghe xong một lúc lâu, xác định không động tĩnh về sau mới yên tâm lại.

Tiểu Nịnh nhà mình xinh đẹp đáng yêu như vậy, đương nhiên phải cho con bé thứ tốt nhất rồi!

……

Phòng ngủ.

Hạ Tiểu Nịnh thay xong váy cùng giày cao gót, cầm lấy túi xách nhỏ Diệp Anh cho mình mượn muốn đi ra ngoài.

“Từ từ, cậu không thể cứ đi như vậy!”

Hạ Tiểu Nịnh quay đầu nhìn cô, “Tớ biết rõ, cậu cũng muốn đi cùng mà. Tớ chỉ là định đi ra bên ngoài chờ cậu mà thôi.”

“Tớ không có ý này,” Diệp Anh ngó đông ngó tây, “Hộp trang sức của cậu đâu?”

“Tớ không có vật đó.”

Diệp Anh vỗ đầu một cái, “Là tớ bất cẩn, đã quên cậu thường ngày không thích những thứ này mà, nhưng một thân này của cậu trên dưới cái gì cũng đều không có, cũng không thể cứ như vậy không…… Ah đúng rồi, túi cậu đâu?”

“Ở bên kia——”

Diệp Anh lập tức nhào tới, cầm túi của cô lại, lấy một đồ vật từ bên trong ra, "Chính là nó!"

Đó là lúc trước Mộ Đình Tiêu có qua có lại đưa cho mình lắc tay thủy tinh!

Hạ Tiểu Nịnh thật ra đã đem quên đoạn chuyện này.

Diệp Anh thành thạo mà mở cái hộp ra đưa chiếc vòng lên cổ tay cô rồi khóa lại, "Ok, đại công cáo thành! Nhưng mà nói lại thì đồ vật thủy tinh này có thể làm được tinh xảo như vậy, thật là hiếm thấy……"

……

Tiệc ăn mừng định tổ chức ở khách sạn 6 sao tốt nhất đế đô.

Hạ Tiểu Nịnh cùng Diệp Anh tới không sớm cũng không muộn, trên đường đi dưới sự chỉ dẫn của ban tổ chức bước lên trên thảm đỏ, ký tên, chụp ảnh.

"Long trọng như vậy…… May là hôm nay tớ trang điểm cho cậu," Diệp Anh kéo tay Hạ Tiểu Nịnh nói nhỏ, "Cậu xem những phóng viên này, đối với mỗi người đều trường thương đoản pháo (*ý nói cầm vũ khí xông tới), hận không thể đem tổ tông mười tám đời đều viết ra."

"……" Hạ Tiểu Nịnh nhìn nhìn, trong lòng cũng không phải là không khẩn trương, nhưng cô coi như trấn định, "Đi vào trước đi."

Bên trong tiệc người đến đã không ít.

Tiêu Văn mặc một chiếc váy màu đen thong thả ung dung mà đi tới, "Hạ Tiểu Nịnh, lát nữa cô phát biểu, nhớ rõ chuẩn bị một chút."

"Phát biểu? Về mặt nào?"

"Đương nhiên là về thi đấu, mỗi người tuyển thủ đều phải lên sân khấu. Cô xếp thứ hai."

Tiêu Văn sau khi đơn giản thô bạo nói xong liền vội vàng rời đi.

Hạ Tiểu Nịnh đứng ở tại chỗ? nhất thời còn có chút không rõ ràng cho lắm, ngay cả Diệp Anh đưa nước trái cây đến cô cũng không cầm lấy.

Đang chuẩn bị tìm Tưởng Như Nam hoặc là Hứa An Nhiễm hỏi một chút, cánh cửa bên kia bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao.

(bão.4)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214

Mộ Đình Tiêu đến!

Như trước vẫn giống như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, tự phát ra ánh sáng!

Mặc dù sau khi anh tiến vào cũng không có tháo kính râm xuống, nhưng mà người bên cạnh Hạ Tiểu Nịnh, Diệp Anh vẫn cảm nhận được, giống như tên lửa nhỏ thoáng một phát vọt tới.

Nhưng người trước sau như một, luôn đối với người hâm mộ mười phần tương tác, Mộ Đình Tiêu hôm nay phá lệ không có cùng bất luận người nào chào hỏi, dưới sự vây quanh của đám vệ sĩ lập tức bước đến hàng ghế VIP bên kia.

Đi theo phía sau anh, người hâm mộ đều tan nát cõi lòng, phần lớn đều bị bảo an ngăn cản, chỉ có thể sững sờ mà nhìn theo bóng dáng mặc âu phục màu trắng tây ưu nhã kia.

Diệp Anh bởi vì là khách của bữa tiệc cho nên không có bị cản, cô nhắm mắt theo đuôi phía sau Mộ Đình Tiêu, định nói với anh hai ba câu gì đó, nhưng cuối cùng lại cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm vào làn da phía trên mắt cá chân hơi lộ ra trên giày mà theo không kịp.

Hạ Tiểu Nịnh không di chuyển, liền thấy anh đang đi về phía mình.

Lại nói tiếp cô cũng đã vài ngày không có gặp anh, đợi một lát nữa anh đến bên cạnh mình, cô định chào hỏi anh một cái, lại hỏi anh lần trước gửi tin nhắn bảo mình đi ra cửa sau đến tột cùng là vì chuyện gì.

Hai người cách đến càng ngày càng gần, những người vệ sĩ kia như trước vây quanh anh.

Hạ Tiểu Nịnh nở mỉm cười chuẩn bị chào hỏi anh một cái, nhưng anh vẫn nhìn thẳng không chớp mắt, cứ như vậy đi qua……

Cô sững sờ ở nơi đó.

Đây là…… Không thấy được cô sao?

Mộ Đình Tiêu đương nhiên thấy! Nhưng cô ấy đã là bạn gái người khác, lại thường xuyên cùng bạn trai làm cái loại chuyện vui sướng kia, chắc hẳn trước mắt cô ấy cùng Phong Thanh Ngạn đang ở thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, mình cần gì phải đụng đến rước lấy mất mặt?

Anh cao quý lãnh diễm đi đến khu nghỉ ngơi VIP, uống nước trợ lý đưa tới, hạ kính râm xuống cặp phượng đẹp kia có thể không kiêng nể gì mà đánh giá.

Giống như vừa rồi lướt qua bên người Hạ Tiểu Nịnh, phát hiện có thứ gì đang ở lóe lên ở trên cổ tay cô, dường như là…… Lắc tay!

Tinh thần chấn động, Mộ Đình Tiêu nhanh chóng quay đầu lại nhìn qua ——

Hạ Tiểu Nịnh đã bị chắn.

Anh nhanh chóng đứng dậy, đẩy một đoàn lại một đoàn người ra lách qua chỗ cô, ngay cả những người rất quen thuộc chào hỏi, Mộ Đình Tiêu cũng một mực lựa chọn bỏ qua.

Cửa bữa tiệc lại bỗng nhiên ồn ào lên, vài giây sau, mọi người đều im ắng.

Phong Thanh Ngạn bước vào đám đông, anh hôm nay mặc tây trang thủ công định chế màu đen, vải cắt phẳng phiu, cà vạt màu xanh đậm thắt rất đẹp, còn có một khăn vuông chỉnh tề cùng màu xếp ngay ngắn ở túi trước ngực.

Giơ tay nhấc chân đều quý khí.

Người khác còn không có nhìn ra, nhưng Mộ Đình Tiêu liếc mắt một cái đã nhìn ra, màu sắc phối hợp tỉ mỉ cùng chiếc váy màu xanh lam đầy sao kia trên người Hạ Tiểu Nịnh, thật sự là lễ phục tình nhân.

A……

Anh giật giật khóe miệng, thở dài đắng chát cùng cô đơn, sau đó xoay người, về tới trên chỗ ngồi của mình.

Bên kia, Tề Hàng đi theo phía sau Phong Thanh Ngạn nhanh bước về phía trước, chỉ thấy Hạ Tiểu Nịnh nhiệt tình nhìn về phía bọn họ bên này, còn đang cố gắng mà vẫy tay, "Nhanh lên, ở chỗ này nè! Mới chạy đi đâu vậy? Làm thế nào bây giờ mới đến!"

Phong Thanh Ngạn lập tức cũng dùng dạng vẻ tươi cười đáp lại.

Với tư cách kim bài trợ lý, Tề Hàng sao có thể từ bỏ cơ hội vuốt mông ngựa tốt như vậy? Cậu lập tức tiến lên, "Thiếu gia, ngài xem, Hạ tiểu thư vô cùng chờ mong ngài đến! Tôi thấy cô ấy cũng vô cùng vô cùng mà nhớ đến ngài đó! Đặc biệt là ngài tỉ mỉ chuẩn bị chiếc váy này, mặc ở trên người cô ấy cực kỳ xinh đẹp! Cô ấy nhất định vô cùng cảm động!"

"Kia ——"

'là' chữ còn chưa nói ra, Phong Thanh Ngạn liền thấy Diệp Anh không biết từ trong một góc xó nào một thoáng nhảy ra, nhảy đến bên cạnh Hạ Tiểu Nịnh, "Đi một chút toilet mà thôi! Tớ đây không phải đã trở lại rồi sao?"

Phong Thanh Ngạn: "……"

(bão.5)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215

Trái tim nhỏ của Tề Hàng chợt lạnh, trong lòng lập tức trào lên 108 cách chết của trợ lý nhỏ, rốt cuộc cười không nổi, "Thiếu gia, ngài có muốn uống một ly rượu Cocktail giải khát trước hay không?"

“Đưa danh sách sắp xếp của bữa tiệc đêm nay tới cho tôi xem.”

“Vâng……”

Tề Hàng vừa né thoát vừa cảm tạ mình có một đôi chân rất dài.

Không chỉ đẹp, mà còn có thể bảo vệ tính mạng.

……

Phong Thanh Ngạn tìm vị trí ngồi xuống.

Ở đây phần lớn người đều không phú thì quý, mỗi người đều đã là thành tinh, thấy thời cơ khó có được, nhanh chóng tiến lên bắt chuyện.

Phong Thanh Ngạn ứng phó ít ỏi vài câu, một tay bưng ly rượu Cocktail, một bên nhìn cách đó không xa Hạ Tiểu Nịnh cùng với Diệp Anh chuyện trò vui vẻ.

Chiếc váy lam đầy sao này là đích thân anh chọn lựa.

Mặc ở trên người cô, so với trong tưởng tượng của anh còn đẹp hơn, đẹp đến…… Làm người ta nghĩ muốn đem nó một tầng lại một tầng từ trên người cô lột bỏ……

“Thiếu gia, đây là danh sách sắp xếp của bữa tiệc……” Tề Hàng đi rồi quay lại.

Phong Thanh Ngạn thu hồi tầm mắt, có phần mất tự nhiên mà bắt chéo chân mình lên nhau một chút, từ trong tay cậu cầm lấy danh sách, “Cô ấy phải lên sân khấu phát biểu?”

“Vâng. Người thứ hai chính là Hạ tiểu thư.”

“Đổi thành thứ nhất.”

Người phụ nữ của anh, sao có thể chờ phía sau người khác được?

“…… Tôi sẽ đi sắp xếp.”

Tề Hàng vội vội vàng vàng mà lại đi rồi.

Phong Thanh Ngạn buông ly rượu xuống, lại nhìn sang nơi trước đó mình xem, lại đột nhiên phát hiện bóng dáng thướt tha đứng ở bên kia không biết đã đi đâu mất.

Anh nhanh chóng đứng dậy, đi qua kéo Kỳ Tư Diệu một bên còn đang có ý đồ trêu hoa ghẹo nguyệt chặn những người làm ăn muốn đến gần bắt chuyện, mình thì đi sang phía bên kia.

Ánh mắt, bốn phía nhìn quanh.

Cuối cùng thấy được một mảnh vải màu xanh lam nhỏ ở phía dưới bức rèm dẫn ra ban công.

Đây là váy anh chọn, trong nước chỉ này một cái này là chính phẩm, Phong Thanh Ngạn xác định mình sẽ không nhìn lầm.

Anh bước nhanh đi qua đó, vén bức rèm ngăn cách hai người bọn họ lên, sau đó mới nhẹ nhàng duỗi tay đè xuống bả vai Hạ Tiểu Nịnh.

Cô sợ tới mức quay đầu lại mãnh liệt, “Tớ bảo đảm lập tức tô son môi! Tớ bảo đảm! Thật sự! Cậu không cần tức giận!!”

“…… Cô đang làm cái gì ở đây vậy?”

Hạ Tiểu Nịnh thấy rõ ràng người đến, vẻ mặt kinh sợ trên mặt lập tức thu liễm lại, cô vỗ vỗ ngực, “Là anh à!”

“Bằng không thì cô cho rằng là ai?” Sắc mặt của anh lập tức đen xuống.

“Diệp Anh đó! Cậu ấy vẫn luôn dặn dò tôi không được ăn bậy thứ gì, không được làm trôi lớp trang điểm! Hại tôi ăn cũng không thể ăn ngon……nhưng mà tôi thật sự rất đói bụng……”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, giống như sau khi nói xong câu đó, Phong Thanh Ngạn sắc mặt dễ nhìn hơn một ít.

“Đang ăn cái gì sao?” Anh hỏi.

“Ừm,” cô mở lòng bàn tay ra, phía trên còn nửa chiếc bánh ngọt vẫn còn chưa có ăn xong.

“……”

Hoá ra cô trốn ở sạ bức rèm chính là vì ăn cái này. Phong Thanh Ngạn có chút dở khóc dở cười, nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô, nhất thời lại làm cho anh nhớ đến Mạn Mạn yêu ăn vụng đồ ăn vặt.

Dáng vẻ này thấy lòng anh đều mềm nhũn, đưa tay sờ sờ đầu cô, “Liền ăn cái này?”

“Vậy, tôi có thể tiếp tục ăn sao?” Cô hỏi được có chút rất cẩn thận.

“…… Cô đợi chút, cái này không cho phép ăn nữa.”

Phong Thanh Ngạn từ phía sau bức rèm đi ra, cầm lấy một đĩa sốt bào ngư mà phục vụ mới vừa bưng lên, lại lần nữa đi vào.

“Ăn cái này đi.”

Anh trộn cơm với sốt bào ngư, sau khi xác nhận nhiệt độ thích hợp mới đưa cho cô, sau đó thuận tay cầm lấy nửa chiếc bánh kem cô chưa ăn xong.

Hạ Tiểu Nịnh còn chưa kịp phản ứng, Phong Thanh Ngạn cũng đã cúi đầu, đem nửa cái bánh kem kia ăn hết vào……

(bão.6)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216

“Này, đó là bánh kem của tôi……”

Phía trên, còn có dấu răng cùng nước miếng của cô! Cô quả thực không thể tin được anh cứ như vậy ăn hết……

“Như thế nào?” Phong Thanh Ngạn nhướng mày, “Ah, cô không muốn ăn cơm sốt bào ngư, muốn đổi trở về?”

“Mới không!” Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng che chở chén đĩa của mình, “Anh đã cũng đưa cho tôi rồi, không cho đổi ý lấy lại!”

Bộ dáng này giống như một con sóc nhỏ chỉ bảo vệ thức ăn, như thể chỉ cần anh lại dọa cô một cái, cô dường như có thể nhảy về trên cây.

“Yên tâm,” anh cười, giọng anh cũng đặc biệt mềm mại, “Đưa cho cô, tôi sẽ không lấy lại.”

Hạ Tiểu Nịnh thỏa mãn mà ngửi mùi chén cơm kia, lại chỉ có thể lấy cái thìa múc từng miếng nhỏ ăn.

“Có lẽ là rất nhanh đến phiên cô lên sân khấu phát biểu, cô có lẽ cần ăn nhanh lên.” Anh thiện ý mà nhắc nhở.

“Vậy cũng không được, Diệp Anh lát nữa nhìn thấy tôi làm lớp trang điểm trôi đi, cậu ấy thế nào cũng chém gọt chết tôi.”

“Cô rất sợ cô ấy?”

“Cái này gọi là tôn trọng thành quả lao động của người khác,” cô nói được chính khí nghiêm nghị.

Phong Thanh Ngạn lại lần nữa bật cười, như vừa rồi bắt đầu, nụ cười bên môi anh vẫn không có dừng lại, “Cô không cần trang điểm, cũng rất tốt.”

Màu da trắng sứ, lại có nụ cười hồn nhiên như vậy, ngũ quan rất phù hợp tinh xảo, tất cả của cô đều rất tốt.

Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày, nghe vậy vẻ mặt phòng bị, “Anh sẽ không phải lại nghĩ ra chiêu gì tổn hại muốn chỉnh tôi đi?”

“……” Phong Thanh Ngạn gần như là bất lực, chỉ có thể giơ tay ở trên trán cô búng nhẹ, “Tốt rồi, đã chỉnh, bây giờ cô có thể yên tâm ăn cơm chưa?”

“……Ah.”

Cô xoa xoa cái trán, dường như cũng không quá đau.

Cúi đầu, thong thả ung dung mà ăn một chén cơm sốt bào ngư kia.

Anh vẫn còn chưa đi, dường như có chút chuyện muốn nói, “Lát nữa lên sân khấu phát biểu không cần khẩn trương.”

“…… À.”

“Nếu như không muốn nói, thì gửi lời hỏi thăm tới người ở dưới sân khấu là được, mặt khác cái gì cũng đều không cần phải nói.”

“……Ừ.”

“Không cần sợ hãi, chờ sau khi kết thúc, tôi sẽ đưa cô đi ăn ngon.”

“Tốt, á?”

Không đúng rồi, trước nay đều là anh muốn cô làm đồ ăn, hôm nay Phong Thanh Ngạn như thế nào sẽ đột nhiên lòng tốt như vậy muốn mang cô đi ăn ngon?

Cô ngẩng đầu đang muốn đặt câu hỏi, bên ngoài bức rèm đã truyền đến giọng của Diệp Anh: “Tiểu Nịnh? Cậu ở đâu?”

“…… Tôi muốn đi ra ngoài,” Hạ Tiểu Nịnh nhỏ giọng nói, sau đó đặc biệt thuận tay mà để chén đĩa xuống trong tay anh.

Sau khi để xong mới nghĩ đến không đúng, lại nơm nớp lo sợ mà muốn lấy nó về, lại bị Phong Thanh Ngạn đưa tay ngăn lại, “Không cần, cô nhanh đi đi.”

“…… Ah, vậy, cảm ơn nha!” Cô đi ra bên ngoài bức rèm.

Còn không có cất bước đi ra ngoài, đã bị anh nhẹ nhàng kéo một chút, “Ai buộc bím tóc cho cô?”

Hơi thở ấm áp từ trên xuống dưới rơi vào cổ cô, kích thích làm cho Hạ Tiểu Nịnh run nhẹ, “Diệp, Diệp Anh!”

Mới vừa trả lời xong, cô liền cảm thấy trên da đầu xiết chặt.

Ngón tay anh đã nhẹ nhàng mà xuyên qua sợi tóc của cô, động tác linh hoạt mà tháo xuống tất cả kẹp tóc màu đen ẩn hình cố định bím tóc.

Sợi tóc mềm mại như mây lập tức từ trên đầu ngón tay anh trút xuống dưới, rũ trên đầu vai cô.

Công sức cố bện bím tóc rất lâu, lúc này toàn bộ tóc đều tản ra.

Đầu ngón tay anh khẽ nâng, ấn xuống da đầu cô một chút, sau đó mới nói, “Vẫn là như vậy đẹp hơn.”

Hạ Tiểu Nịnh trong lòng kinh nghi không định, thật sự không biết anh vì sao lại đột nhiên làm như vậy, “Anh, anh trả kẹp tóc cho tôi……”

“Xuyt——” Anh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng mà đè ép áp lênn cánh môi mềm mại của cô, giọng điệu giống như dỗ dành, giống như sủng, giống như uy áp: "Cô không thể ra ngoài nữa, bạn của cô có thể đã phát hiện cô ở chỗ này ăn vụng đồ!”

(bão.7)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217

“……”

Hạ Tiểu Nịnh im lặng, nhưng bên ngoài tiếng bước chân của Diệp Anh đã càng ngày càng gần.

Cô cắn răng một cái, trước chỉ có thể mặc kệ kẹp tóc, vén lên bức rèm liền đi ra ngoài, “Anh Anh, tớ ở chỗ này!”

Diệp Anh quay mặt đã thấy cô, “Tiểu Nịnh? Tóc của cậu làm sao vậy?”

Cô bỏ ra thời gian lâu như vậy biện tóc, lại có thể nói tản liền tản! Nhưng mà giờ phút này ngọn tóc hơi cong rũ xuống trên vai, lại có vài phần nghịch ngợm cùng với chút gợi cảm, so với bản gốc còn đẹp hơn……

Nhưng cái này không trọng điểm, trọng điểm là rốt cuộc ai không tôn trọng thành quả lao động của Diệp Anh cô như vậy!

Hạ Tiểu Nịnh vội vàng giữ chặt cô không cho cô nhìn thấy người phía sau bức rèm: “Ở chỗ này điều hòa mở có chút lạnh, tớ buông tóc xuống để giữ ấm……”

“……”

……

Sau bức rèm.

Phong Thanh Ngạn một tay cầm chén đĩa, còn duy trì tư thế đứng vừa rồi chưa di chuyển.

Đầu ngón tay, dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm tốt đẹp khi lướt qua sợi tóc của cô.

Buông tóc xuống giữ ấm? Cô bé này, ngay cả tìm lý do đều đáng yêu khiến cho người ta ngoài ý muốn như vậy……

Chờ cuộc thi này kết thúc, anh sẽ nhắc nhở cô một chút, lúc trước anh ở trong trang viên đề cập qua, cái kiến nghị kia dọa cô chạy.

Bỏ mặc cô tự do lâu lắm rồi, anh đã mười phần nhớ cuộc sống ở trong trang viên có cô.

Lần này, cho dù cô đáp ứng hay không đáp ứng, anh đều sẽ trói cô lại bên người!

……

Một lát sau, Phong Thanh Ngạn mới từ phía sau bức rèm đi ra, đưa chén đĩa cho Tề Hàng chờ ở bên ngoài.

Mọi người từng người đi về một phía, ở bữa tiệc to như vậy dường như chưa bao giờ từng có qua cái gì cùng xuất hiện.

Không nghĩ tới mỗi người bọn họ từ khi bước vào đây, mỗi tiếng nói, nhất cử nhất động đều đã được ghi lại trong một camera ẩn, sau đó nhanh chóng truyền đến một chiếc điện thoại trên tầng……

……

Bạch Nhu Gia đích thân chủ trì tiệc tối, đủ để chứng minh cô ta đối với hoạt động lần này có bao nhiêu coi trọng.

Khi cô ta từ cầu thang xoắn ốc bước xuống dưới kia, một khắc này liền trở thành nữ thần đại đa số đàn ông dùng ánh mắt truy đuổi.

Đặc biệt là một thân váy đuôi cá bán nude kia, làm cho cô ta thoạt nhìn tựa như nàng công chúa tiên cá vừa mới lên bờ, thông minh, xinh đẹp, gợi cảm với ngây thơ cùng tồn tại.

“Trước kia chỉ biết có đại tiểu thư Bạch gia đoan trang ưu nhã, không nghĩ tới cô con gái này cũng không tồi!”

“Nghe nói mới vừa về nước không bao lâu cũng đã gia nhập công ty Bạch Thị Diễn Nghệ đảm đương chức vị quan trọng, năng lực cũng rất mạnh!”

“Bất kể cô em này có năng lực hay không? Có nhìn đến cặp chân kia không? Tao có thể chơi mười năm!”

“Mày cái đồ sắc phôi này!”

“Ha ha ha, chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu ～”

Tốp năm tốp ba đám đàn ông khe khẽ nói nhỏ, tiêu điểm chủ đề tất cả đều là Bạch Nhu Gia, còn có người tiến lên lại gần, muốn tranh thủ một chút đợi chút bữa tiệc mở màn để nhảy cùng cô ta.

Nhưng những người này đều bị cô ta lễ phép cự tuyệt từng người, ở trong ánh mắt mọi người, chỉ thấy Bạch Nhu Gia cười đến đặc biệt lịch sự mà ôn nhu, “Tôi đêm nay có bạn trai rồi.”

“À?”

Mấy người đàn ông vây quanh ở bên người cô ta, ong bướm nhao nhao mà ôm ngực, lộ ra biểu lộ khoa trương tan nát cõi lòng đầy đất, lại không có một chút thật lòng nào.

“Vậy bạn trai Bạch tiểu thư ở đâu? Có thể gọi đến cho chúng tôi quen biết một chút không?”

“Đợi chút nữa các anh sẽ biết.” Bạch Nhu Gia ra vẻ thần bí mà cười, giơ ly champagne trong tay lên, “Cheers!”

“Chị Nhu Gia!”

Tiêu Văn từ chỗ xa chạy tới, dán đầu nói nhỏ với cô ta.

“Xin lỗi các vị, tôi có chút việc phải đi xử lý, tạm thời xin lỗi không tiếp được một chút, chờ lát nữa gặp.”

Bạch Nhu Gia hơi hơi gật đầu, buông ly xuống, cùng Tiêu Văn đi đến trong một góc không có người.

(bão.8)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218

Hạ Tiểu Nịnh bị Diệp Anh cưỡng ép kéo vào toilet để tạo cặp môi đỏ mọng như lửa, lúc trở ra đồng hồ đã chỉ 8 giờ.

Tiệc tối là phần quan trọng nhất lập tức liền phải bắt đầu rồi, toàn bộ khách khứa cũng đều đến đông đủ, còn có không ít phóng viên cũng ở đây.

Diệp Anh vẫn đang bận trang điểm ở bên trong, Hạ Tiểu Nịnh đợi một lúc không đợi được cô, dứt khoát một mình ra ngoài, đứng ở phía sau một chậu cây xanh lớn trong góc, lẳng lặng suy nghĩ lát nữa lên sân khấu muốn nói cái gì.

Nói chút về kỹ thuật nấu ăn của ba đi, ba già rồi nếu như hôm nào có thể ở trên TV nhìn đến đoạn phát sóng này nhất định sẽ vui vẻ, vốn dĩ lần này dự thi cũng chính là vì ba mà tới.

"Chuyện này tôi không có khả năng đáp ứng chị, chị cũng chết tâm này đi thì tương đối tốt." Giọng nói lạnh nhạt lại cũng có đủ lực từ cây xanh bên kia bỗng nhiên truyền đến.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, giọng nói này…… Thuộc về Hứa An Nhiễm mà.

Người kia lúc nấu ăn rất nghiêm túc, khi nói thì sẽ đỏ mặt.

Cô nhanh chóng xoay người, không nghĩ trong lúc vô tình muốn làm tên trộm đi nghe lén người khác nói chuyện.

"An Nhiễm, em giúp chị họ của em một lần này thôi, bây giờ tất cả đều đã chuẩn bị cho tốt chỉ thiếu người làm chứng là em! Chỉ cần em lát nữa đồng ý lên sân khấu làm chứng, nói Hạ Tiểu Nịnh gian lận, lúc thi đấu cô ta cũng hoàn toàn chính xác là cùng hai vị giám khảo lén tiếp xúc qua, các em cũng đều thấy được! Chẳng lẽ em không muốn là quán quân?"

Bạch Nhu Gia trước sau như một, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào giờ phút này có chút lạc điệu, tràn đầy vội vàng.

Hạ Tiểu Nịnh bước chân dừng lại.

Cả người giống như bị định trụ, gắt gao nắm chặt quả đấm, cơn giận lập tức như dung nham mà phun trào ra……

Hay cho một Bạch Nhu Gia! Lại có thể dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy muốn hủy hoại mình!

"Bất kể chị nói cái gì, tôi đều sẽ không đồng ý." Hứa An Nhiễm giọng nói rất kiên quyết, "Tôi sẽ không làm chuyện hạ lưu bôi nhọ người khác như vậy!"

"Vậy nếu như chị nói, phương án trị liệu trước đó của mẹ em chị đã xem qua, chị ở nước Mỹ có người bạn là bác sĩ quyền uy, có thể đưa ra kế hoạch tốt hơn thì sao?"

Phía cây xanh bên kia, bỗng nhiên không có tiếng nói.

……

Hạ Tiểu Nịnh bị tức giận đến có chút ngất đi, lúc trở về sảnh tiệc phát hiện Diệp Anh đang tìm mình ở khắp mọi nơi.

"Cậu chạy đi đâu vậy? Không phải để cậu ở bên ngoài toilet chờ tớ sao?"

"Tớ…… Đi thông khí."

"Vừa rồi Tiêu Văn tới nói cậu là người thứ nhất phát biểu, cậu chuẩn bị tốt chưa? Nếu không, chúng ta đi thôi?"

Diệp Anh vẫn luôn rất chờ mong bữa tiệc lần này, muốn đẩy Hạ Tiểu Nịnh lên một độ cao mới của người nổi tiếng trên internet, nhưng thái độ của cô bỗng nhiên thay đổi như vậy, ngược lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

"Sao vậy?" Hạ Tiểu Nịnh hỏi.

Biểu hiện của Diệp Anh có chút mất tự nhiên, "Không có vì sao cả, tớ chỉ là đột nhiên muốn mang cậu trở về thôi……"

“Cậu không nói tớ không đi.”

“……Được rồi,” Diệp Anh thở dài, từ trong túi lấy điện thoại mở ra tin tức đưa tới, “Lúc trước cậu lo lắng là rất đúng, dường như có người cố ý chỉnh cậu, lúc trước nâng cậu cao đến như vậy, bây giờ trên mạng lại xuất hiện mấy thứ này!”

Không biết là ảnh do ai chụp lén, lúc cô cùng Mộ Đình Tiêu gặp mặt chụp tới.

Từ góc độ chụp hình, quan hệ bọn họ thoạt nhìn đặc biệt thân mật.

Nhưng cái này không tính là kết thúc, còn có ảnh chụp khác——

Trên những ảnh chụp đó, là cô cùng Phong Thanh Ngạn!

Tuy rằng mặt đã được chỉnh mờ, cũng không có nói rõ anh là ai, nhưng chỉ cần là người chú ý đến cuộc thi Trù Thần này đều có thể liếc mắt một cái từ dáng người cùng khí chất kia phân biệt ra được đây chính là anh!

(bão.9)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219

Tin tức đã thật sự lên khi no.1 hot search Weibo, bị huyên náo xôn xao, toàn bộ cư dân mạng chỉ trích Hạ Tiểu Nịnh.

Mà ngay cả tiêu đề đều là kinh hãi như vậy —

[Nữ họ Hạ tâm cơ, vì thắng được cuộc thi mà bắt cá hai tay!]

Hạ Tiểu Nịnh một cái lại một cái nhìn xem, cả người lạnh lẽo như bị ấn vào động băng, cô còn không chưa kịp nói chuyện, Tiêu Văn bỗng nhiên đi đến hung hăng túm chặt cổ tay cô, “Hạ Tiểu Nịnh, đến cô rồi!”

“Phía dưới chúng ta cho mời lần vị tuyển thủ có hi vọng cùng tiềm năng chiến thắng nhất cuộc thi lần này, Hạ Tiểu Nịnh tiểu thư lên sân khấu để nói chuyện cùng mọi người!” Bạch Nhu Gia đứng ở trên sân khấu, ánh mắt nhu hòa nhìn cô.

Tầm mắt mọi người lập tức đã bị mang tới đây, toàn bộ dừng ở trên mặt Hạ Tiểu Nịnh.

Đại bộ phận người còn không biết trên mạng vừa mới phát sinh chuyện gì, trong mắt bọn họ vẫn có khen ngợi cùng chờ mong.

Một bộ phận nhỏ người đã biết, biểu lộ mang theo nghiền ngẫm thật sâu.

Mà Mộ Đình Tiêu giờ phút này không biết đã đi nơi nào, Phong Thanh Ngạn đứng ở một nơi không xa thẳng tắp mà nhìn cô, ánh mắt như thường.

Anh, có lẽ còn chưa biết nhỉ?

Ý nghĩ này mới vừa xuất hiện trong lòng Hạ Tiểu Nịnh, Tiêu Văn đã đẩy cô lên sân khấu. Ngay cả Diệp Anh định cản lại cũng không thể kịp.

Tất cả mọi thứ đã được dự tính từ trước.

Đến tận lúc này đây, nhìn Bạch Nhu Gia kia mỉm cười không chê vào đâu được, Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc cũng hiểu rõ người phụ nữ này thật sự là kẻ địch của mình, hơn nữa đến mức muốn đưa mình vào chỗ chết cái loại.

Nhưng vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì mình xuất hiện bên cạnh Phong Thanh Ngạn, bị Bạch tiểu thư này hiểu lầm cái gì sao?

Nếu bây giờ cô nói là đối với mọi chuyện trên mạng không biết chút gì, thậm chí nói ra trong lúc thi đấu mình cố gắng như thế nào, như vậy tuyệt đối sẽ trở thành trò cười!

Trong lòng một trận lại một trận mà lạnh cả người, vì chính mình giờ phút này phải đối mặt quẫn cảnh, cộng thêm con người xấu tính cùng ghê tởm!

“Hạ tiểu thư có thể là quá kích động, cho nên đều quên mất mình đang muốn nói gì? Đến chia sẻ cùng mọi người một chút về niềm vui thành công của cô đi!” Bạch Nhu Gia không ngừng đưa microphone về bên phía cô.

Hạ Tiểu Nịnh cánh môi mấp máy một chút, muốn nói chuyện, lại cảm thấy có thứ gì chặn ở cổ họng.

Cô nhìn thoáng qua Hứa An Nhiễm ở dưới sân khấu, phát hiện thấy đang cúi đầu, căn bản không nhìn đến nơi này.

Thì ra lòng người, khác xa so với trong tưởng tượng của mình, còn muốn xấu xa dơ bẩn hơn……

"Hạ tiểu thư?" Bạch Nhu Gia lại đưa microphone về phía cô bên này.

Lần này, Hạ Tiểu Nịnh nhận lấy. Rồi lại thuận tay tắt mic lại.

Trên sân khấu, cô chỉ dùng âm lượng chỉ hai người nghe được, nhẹ giọng nói với Bạch Nhu Gia, "Có thể cho tôi đi xuống được không? Hoặc là trước dọn chỗ này trước? Có lời nói, chúng ta chỉ có thể nói riêng……"

Nhanh như vậy liền xin tha? Trong lòng Bạch Nhu Gia cười lạnh, lại nếm khoái ý loại không đánh mà thắng, "Có cái gì khó mà khó nói ở đây đâu? Hạ tiểu thư muốn nói chuyện với tôi, tôi cũng không ngại để cho mọi người ở đây nghe được……"

Ý trong lời nói rất rõ ràng. Không có thương lượng. Hôm nay ngày xấu này, Hạ Tiểu Nịnh cô tiêu đời rồi!

Đây là muốn cho cô cam chịu số phận, ngoan ngoãn biết sợ, sau đó mới kết thúc việc sao?

Hạ Tiểu Nịnh thấy cô ta như thế, cũng không có nói nữa, mà là cúi đầu, cầm lấy microphone.

Khóe miệng Bạch Nhu Gia nhẹ nhàng giơ lên, liền sắp không khắc chế được bản thân lộ ra tư thế người thắng……

Nhưng Hạ Tiểu Nịnh lại bỗng nhiên ngẩng đầu, hơi mỉm cười với mọi người, "Xin lỗi, hôm nay tôi không muốn nói chuyện liên quan đến thi đấu. Tôi muốn nói chút việc riêng cá nhân."

"Việc riêng? Việc riêng được đó!" Phía dưới có người mang theo bát quái hô lên một tiếng.

Những người khác lập tức cười vang.

Bạch Nhu Gia cắn răng, "Không biết Hạ tiểu thư muốn nói về cái gì? Tốt nhất vẫn là chỉ nói đến chuyện liên quan đến cuộc thi thì tốt hơn! Đêm nay, tiết mục này chính là vì chuẩn bị cho bữa tiệc đấy!"

(bão.10)

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220

Hạ Tiểu Nịnh căn bản không để ý đến cảnh cáo trong lời nói của cô ta, "Nếu mọi người không có ý kiến, tôi đây liền nói. Mời mọi người lấy điện thoại ra, nhìn xem bây giờ tin tức hot search là nội dung gì?"

Nghe vậy, tất cả mọi người sôi nổi cúi đầu, lấy điện thoại ra nhìn xem.

Sắc mặt mọi người đều bắt đầu dần dần biến hóa, đặc biệt là Phong Thanh Ngạn, sau khi nhìn đến cái tin tức kia sắc mặt dần dần trở nên đông lạnh, lông mày nhíu lại, "Tề Hàng, Kỳ Tư Diệu, hai người lập tức đi xử lý."

"…… Không còn kịp nữa rồi," Kỳ Tư Diệu chống cặp mắt đào hoa lắc đầu, "Chuyện này đã bị lan rộng rồi, ai cũng không thể khống chế được ảnh hưởng của nó, hơn nữa cái này người viết tin rất biết chọn thời cơ, lúc này khui chuyện ra, một là tất cả nhân viên đều ở tham gia bữa tiệc không chú ý sớm được, hai là, đây là thời cơ tốt nhất hủy hoại Hạ Tiểu Nịnh."

Trên sân khấu.

"Tất cả mọi người nhìn thấy nó chưa?" Hạ Tiểu Nịnh nhún nhún vai, ngoại trừ mồ hôi rịn trong lòng bàn tay, không có bất kỳ chi tiết gì khác có thể biểu lộ ra giờ phút này trong lòng cô lo sợ không yên.

"Thấy được, lợi hại!" Có người huýt sáo một cái.

"Nói tôi nào là bắt cá hai tay, nào là một chân đạp hai thuyền, là đang khen tôi chân dài có phải không?" Cô bỗng nhiên mỉm cười, giống như không thèm để ý chút nào đến những lời bàn luận kia, "Nhưng mà chân dài thật sự không phải ưu điểm lớn nhất, khuôn mặt của tôi mới là đẹp nhất. Hơn nữa nấu ăn cũng không tồi."

Những người phía dưới vốn dĩ nhìn tin tức còn đang rất chờ mong cô gái này có thể khóc nhè trước mặt mọi người hay không, ai ngờ cô vừa nói như vậy, làm cho tất cả mọi người tức cười.

Người khá tốt a! Kỳ Tư Diệu tấm tắc hai tiếng, quay đầu nhìn Phong Thanh Ngạn, "Anh, đây là cô gái lần trước anh bảo em gửi tin nhắn thoại WeChat sang sao? Không tồi nha!"

Ánh mắt anh cậu vẫn luôn dừng ở trên sân khấu, sau khi nghe được mấy câu nói đó của Hạ Tiểu Nịnh, hàm căng chặt dường như mới có chút thả lỏng, giờ phút này nghe được Kỳ Tư Diệu nói, ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn cậu một cái, "Lần trước cái gì? Tôi không nhớ là có chuyện này. Não cậu nếp ngắn. Ngoài ra, không cho phép nhìn nhiều."

Kỳ Tư Diệu: "……"

Bạch Nhu Gia cũng không ngờ đến Hạ Tiểu Nịnh sẽ đột nhiên nói như vậy, cô gái này sức chiến đấu so với cô ta nghĩ còn cao hơn rất nhiều.

Cô ta nhịn không được muốn trực tiếp nháy mắt với Hứa An Nhiễm dưới sân khấu, kết quả giờ này phút này, vào thời khắc mấu chốt như vậy, em họ bảo bối của cô ta lại có thể nói không thấy thì đã không thấy tăm hơi!

Cuối cùng cắn răng một cái, cô ta lại muốn làm khó dễ, ai ngờ Hạ Tiểu Nịnh đã mở miệng nhanh hơn cô ta—

"Theo như những lời trên mạng đó, tôi chỉ nhận một nửa."

"Nhận một nửa là ý gì?" Dưới sân khấu lại có người khó hiểu.

"Ý của tôi chính là không hai mà một, nói tôi một chân đạp hai thuyền thật đúng là oan uổng cho tôi! Tôi rõ ràng chỉ đạp một con!"

Lời vừa nói ra, toàn trường lập tức ồ lên!

Tấm ảnh chụp hai người đàn ông trong tin tức chỉ có lộ mặt Mộ Đình Tiêu, mọi người lập tức liền đem cô cùng Mộ Đình Tiêu liên tưởng đến cùng một chỗ.

Hóa ra Mộ ảnh đế đang yêu! Chuyện thật đáng mừng đến cỡ nào!

Ngay lập tức, hầu như tất cả mọi người đang dùng ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Mộ Đình Tiêu, không biết là ai dẫn đầu bắt đầu ồn ào ——

"Mộ Đình Tiêu! Mộ Đình Tiêu ——"

"Ảnh đế đang yêu, đang yêu——"

"Xin anh lên sân khấu nhận tình yêu!"

Bầu không khí ngoài ý muốn này bắt đầu, chỉ có Phong Thanh Ngạn đứng ở nơi đó, sắc mặt càng ngày càng đen trầm, rất có xu thế của một cổ gió giật trước khi bão về.

Diệp Anh ở dưới gần như muốn khóc. Thật tốt quá, Mộ Đình Tiêu cùng Tiểu Nịnh quen thuộc như vậy lại là cái đồ tham ăn, chỉ cần Tiểu Nịnh thuận thế nhận là anh, như vậy tình cảnh quẫn bách đêm nay liền có thể giải quyết dễ dàng, không bị bêu xấu!

Hạ Tiểu Nịnh hạ tay trái xuống, bỗng nhiên làm một động tác yên tĩnh, sau đó mới một lần nữa cầm lấy micro, "Con thuyền độc nhất vô nhị của tôi chính là ——"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221

"Phong Thanh Ngạn!"

Ba chữ này nhẹ nhàng từ trong môi xinh đẹp của cô nói ra, toàn trường lập tức ồ lên!

Trời ạ!

Phong Thanh Ngạn? "Thuyền" của Hạ Tiểu Nịnh là Phong Thanh Ngạn? Cô cùng Phong Thanh Ngạn ở bên nhau?

Quả bom nặng nhất trong năm tuyệt đối chính là cái này!

Dưới sân khấu, Kỳ Tư Diệu rõ ràng cảm thấy được thân thể người đàn ông bên cạnh mình không có căng thẳng như vậy, thậm chí, giống như có một cổ gió xuân không biết từ nơi nào bắt đầu thổi lên……

Trên sân khấu, Hạ Tiểu Nịnh cũng rõ ràng cảm giác được khi mình vừa nói ra tên này, sắc mặt Bạch Nhu Gia xám đi với tốc độ rất nhanh, ngay cả phấn lót cao cấp cũng không thể che phủ được……

Nhưng, một trận còn chưa có đánh xong.

Cô khẩn trương nhìn về phía Phong Thanh Ngạn, trong miệng nói, lại như là đang làm nũng, "Anh còn chưa lên giải thích cho mọi người một chút? Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn bạn gái mình bị người khác như vậy mà hiểu lầm sao?"

Vừa rồi sau thời gian ngắn ngủi lên sân khấu, cô nghĩ đến.

Muốn trấp áp được những mặt tiêu cực đó, cô biết trong mọi người, chỉ có một người có thể có biện pháp, đó chính là Phong Thanh Ngạn.

Vừa đúng lúc, anh cũng ở hiện trường.

Vừa đúng lúc, cô không có lựa chọn nào khác.

Làm ơn Phong Thanh Ngạn…… Ngàn vạn không cần ngay lúc này từ chối tôi…… Làm ơn làm ơn……

Phong Thanh Ngạn hồi phục lại tinh thần sau cú sốc vừa rồi, lập tức liền hiểu cô gái này muốn tính toán cái gì. Tuy rằng biết cô chỉ là muốn dùng con thuyền là mình này thuyền vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng……Ba chữ bạn gái mình lúc từ trong miệng cô nói ra, ngoài ý muốn lại đáng chết dễ nghe.

Trước mắt bao người, anh chân dài nhẹ bước, thẳng tắp mà đi về phía cô.

Vừa lên sân khấu, Hạ Tiểu Nịnh liền chạy tới ôm chầm lấy anh một chút.

Ở trong mắt người khác, đây là nhiệt tình, là bày tỏ tình yêu.

"Chuyện anh đề cập lúc trước để tôi giả làm mẹ hai đứa nó, tôi đáp ứng rồi! Lần này, anh giúp tôi!" Cô nhanh chóng ghé sát vào bên tai anh nói, bởi vì cô không xác định lúc này đây anh đến tột cùng sẽ đứng ở bên cạnh ai.

Là cô, hay là Bạch Nhu Gia?

Cô quả nhiên sẽ như thế…… Trong mắt Phong Thanh Ngạn vừa mới nhiễm ánh sao, bởi vì lời nói của cô cô đơn thêm vài phần, nhưng vẫn là kiên định ngay tại lúc cô muốn lui về kia trong nháy mắt giữ tay cô lại.

Sau đó, động tác ôn nhu mà tự nhiên cầm lấy micro từ một tay khác của cô, "Thực xin lỗi bởi vì chuyện riêng của tôi cùng bạn gái tôi quấy rầy tới nhã hứng của mọi người. Những lời trên mạng kia hoàn toàn chỉ là lời nói vô căn cứ, chúng tôi cùng Mộ Đình Tiêu tiên sinh đều quen biết…… Bạn tốt. Lần trước bọn họ gặp mặt cũng là đã được tôi cho phép cùng đồng ý, mọi người cứ tiếp tục. Chúng tôi rời đi trước."

Giọng điệu chắc chắn, thái độ cường thế, nhàn nhạt nói mấy câu, khiến cho bất kỳ kẻ nào cũng đều không có lá gan lại hoài nghi cùng bôi đen cô nữa.

Cái này, thật sự chuyện chỉ có thể là Phong Thanh Ngạn mới làm được.

Nói xong anh trực tiếp nắm tay Hạ Tiểu Nịnh xuống, hoàn toàn phớt lờ người một bên cánh môi ngập ngừng, ý đồ muốn giữ anh lại - Bạch Nhu Gia.

Nhìn sắc mặt Bạch tiểu thư kia như tro tàn cùng ánh mắt tuyệt vọng, tâm tình Hạ Tiểu Nịnh thật là tốt đến bạo a! Đáng đời! Tự tạo nghiệp không thể sống!

Muốn hủy hoại Hạ Tiểu Nịnh cô? Vậy cô liền mang đi người Bạch Nhu Gia để ý nhất! Tức chết cô ta!

Tề Hàng cùng Kỳ Tư Diệu ở lại tiếp tục xử lý chuyện sau đó, để bảo đảm tất cả chuyện xảy ra ở nơi này sẽ không bị càng nhiều người biết nữa, cùng với hot searc vừa nãy trên mạng đều biến mất không thấy gì nữa.

Mộ Đình Tiêu cũng là không lâu trước đó mới biết được chuyện trên mạng, anh nhanh chóng đi ra bên ngoài gọi điện thoại thông báo cho đoàn đội của mình để tiến hành xử lý khẩn cấp.

Đoàn đội đưa ra kiến nghị là chỉ giữ lấy danh dự của anh, đến nỗi Hạ Tiểu Nịnh sống hay chết không cần phải xen vào.

Anh đương nhiên sẽ không đồng ý, đây là lần đầu tiên cùng đoàn đội của mình nổi lên tranh chấp rất lớn, cuối cùng những người đó bị áp lực của anh ép buộc phải đáp ứng bảo vệ cả hai bên, tuyệt đối về sau không được hắt bát nước bẩn vào Hạ Tiểu Nịnh, Mộ Đình Tiêu mới cúp điện thoại muốn quay về bữa tiệc nhìn xem trước mắt như thế nào.

Còn không đi vào, anh nhìn thấy Phong Thanh Ngạn kéo tay Hạ Tiểu Nịnh ra ngoài.

Hai người ở cửa ra vào thoạt nhìn đang muốn lên xe, Mộ Đình Tiêu cảm giác lại bị người ta đấm một quyền khó chịu, nhưng lần này anh lại thấy rõ ràng.

Lắc trên cổ tay Hạ Tiểu Nịnh, chính là mình đưa cho cô ấy một chuỗi!

Nếu không phải bởi vì thích, tại sao lại đeo nó trong dịp quan trọng như vậy?

Như thể ở nơi hoang dã để sinh tồn, anh lại tìm thấy được một hy vọng mới, Mộ Đình Tiêu không chút suy nghĩ, trực tiếp liền vọt lên, muốn tìm cô hỏi rõ ràng, hỏi cô đến tột cùng thích ai!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Tại sao là cô?!

Diệp Anh ở sảnh tiệc nhìn thấy thao tác này của Hạ Tiểu Nịnh, giống như mẹ già cười vui, con nhóc này thời khắc mấu chốt vẫn là hiểu được nên ôm cái đùi rất dày với thô nhất kia kêu cứu sao!

Không tồi không tồi!

Cô vui mừng mà theo sát bên người Hạ Tiểu Nịnh, cũng định đi ra ngoài cửa.

Nhưng vừa đến còn không có đứng vững, chỗ cổ tay liền bỗng nhiên bị xiết chặt, không kịp thấy rõ người đến là ai, cả người cô đã bị kéo ra ngoài!

Tất cả mọi thứ xảy ra thực sự quá nhanh, nhanh đến bất cứ người nào cũng đều không kịp lên tiếng, liền nhìn thấy Mộ Đình Tiêu bắt lấy Diệp Anh, biến mất ở góc rẽ đầu đường.

Hạ Tiểu Nịnh: "…… Tôi có phải hoa mắt rồi không? Vừa rồi Mộ Đình Tiêu…… Mang Diệp Anh đi?"

"Không, cô không nhìn lầm. Cậu ta chạy như bay lại đây, lập tức bắt lấy Diệp Anh mang đi."

"…… Vì sao vậy?"

"Có thể là bởi vì yêu đến không cách nào tự kềm chế, một ngày không thấy như cách ba thu, không phải cô ấy thì không thể." Phong Thanh Ngạn đặc biệt tự nhiên mà mở cửa sau xe Rolls-Royce ra, nhét cô vào bên trong, "Còn không mau đi vào? Muốn ở lại chờ làm bóng đèn?"

Hạ Tiểu Nịnh mặt người da đen dấu chấm hỏi (???) (gif thường dùng trên fb,...), trong đầu óc tràn đầy mơ hồ.

Bạn gái thần bí của Mộ Đình Tiêu chính là Diệp Anh? Cô như thế nào cũng không nghe thấy một chút tiếng gió nào cả! Diệp Anh nha đầu thúi này, miệng cũng thật kín mà!

"Lái xe." Phong Thanh Ngạn cũng đã ngồi lên trên xe, phân phó tài xế.

Chiếc Rolls-Royce màu đen lập tức khởi động, âm thầm nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mênh mang.

……

Cách chỗ bữa tiệc chừng ba con phố, đầu ngõ xa xa nào đó.

Mộ Đình Tiêu cuối cùng cũng dừng lại, một tay chống ở trên vách tường thở dốc thật dài, "Tốt rồi, xa như vậy, anh ta chắc là sẽ không đuổi theo."

Diệp Anh có chút thẹn thùng mà nhìn chỗ cổ tay phải như cũ đang bị anh nắm chặt, " Anh đang nói là ai vậy? Còn có, anh thả tay tôi ra trước……"

"……!"

Mộ Đình Tiêu kinh hãi, quay đầu nhìn lại khuôn mặt mà suốt quãng đường mười ngón nắm chặt chạy như điên hoàn toàn khác với khuôn mặt trong tưởng tượng của mình, lập tức giống như gặp được ôn dịch mà bỏ tay cô ra, "Tại sao là cô?"

"Nếu không thì ai? Chính là anh kéo tôi tới mà!" Diệp Anh ở bên cạnh vừa thở dốc vừa lau mồ hôi, đặc biệt vô tội.

"……" Mộ Đình Tiêu tức giận đến muốn đạp tường.

Anh biết mình bây giờ trở lại, khẳng định tìm không thấy Hạ Tiểu Nịnh!

Cô cùng Phong Thanh Ngạn vừa rồi chính là nắm tay đi ra đó! Sao có thể cứ như vậy đứng ở trong gió đêm ngắm phong cảnh chờ anh trở lại tìm cô chứ?

"Anh tìm tôi có chuyện gì sao?" Diệp Anh lại hỏi.

"……"

Anh tức giận đến đi qua đi lại quanh một chỗ, trong lúc nhất thời lại không thể phát tác với phụ nữ, cuối cùng nhìn thấy bên chân có một cái lon không biết là ai vứt, tức giận đến một chân dẫm lên.

Như cũ chưa hết giận, lại dẫm!

Vẫn luôn, vẫn luôn dẫm, chân dẫm so với lần trước dẫm càng ác hơn!

Mặc dù cái lon kia đã nhanh chóng bị dẫm thành trang giấy cũng không có dừng lại.

Diệp Anh ở bên cạnh nhìn đến kinh hồn bạt vía, không hiểu sao Mộ ảnh đế luôn luôn ôn hòa như thế nào cũng sẽ có một mặt bạo lực như vậy, cô thật cẩn thận mà mở miệng, "Cái kia, tôi biết anh là đại sứ bảo vệ môi trường của đế đô, nhưng nhìn thấy người khác vứt rác loạn, cũng không cần tức giận như vậy chứ?"

Mộ Đình Tiêu: "……"

……

Bên kia.

Bên trong xe Rolls-Royce.

Từ khi bắt đầu, Phong Thanh Ngạn nắm lấy Hạ Tiểu Nịnh cũng không có buông ra, cô cố gắng buông ra, phát hiện anh không chút sứt mẻ, chỉ có thể lên tiếng, "Này, bây giờ không có ai, không cần giả bộ, anh có thể buông ra."

"Không buông, nếu như cô lại chạy trốn thì làm sao bây giờ?" Anh nghiêm trang.

"……" Nghĩ đến mình lần trước từ trang viên lén trốn ra, bên tai Hạ Tiểu Nịnh nóng lên, "Tôi đây không phải bất đắc dĩ sao! Bây giờ đề nghị của anh tôi chấp nhận rồi, chúng ta thiết lập hợp tác, anh thật sự có thể buông ra."

"Nếu thiết lập hợp tác," Phong Thanh Ngạn điều chỉnh dáng ngồi một chút, nghiêng mắt nhìn cô, tay như cũ không có buông ra, "Chúng ta tới nói một chút những việc cần lưu ý khi hợp tác đi."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Anh đồi bại lên, bản thân mình cũng sợ

A? Còn có những việc cần lưu ý? Còn không phải là lúc anh với bọn nhỏ cần thì cô đóng giả làm mẹ bọn nhỏ một chút sao?

Hạ Tiểu Nịnh vạn phần khó hiểu.

Phong Thanh Ngạn lại giống như sớm có chuẩn bị, "Căn cứ vào cô đóng giả mẹ bọn nhỏ, cho nên khẳng định không thể thiếu tiếp xúc với tôi, cho nên hầu hết mọi người sẽ thuận lý thành chương mà cho rằng cô chính là bạn gái của tôi."

"Cái này anh yên tâm! Tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài! Chúng ta giữ bí mật! Chuyện đóng giả cũng bảo mật! Không cho người thứ ba ngoại trừ tôi với anh biết được!"

Hạ Tiểu Nịnh cho rằng anh đang lo lắng danh dự của anh bị hao tổn, cho nên nhanh chóng cho thấy lập trường của mình.

"……" Phong Thanh Ngạn lông mày khẽ nhảy dựng lên.

Anh căn bản không phải ý này.

"Còn có cái gì muốn bổ sung sao?" Cô lại hỏi.

“Đương nhiên là có, xét thấy chúng ta trên danh nghĩa đã là người yêu của nhau, những chuyện các cặp đôi thường làm đó hẳn là……”

“Tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ suy nghĩ gì không an phận với anh! Sẽ không có bất kỳ xúc phạm gì với linh hồn cùng thân thể của anh! Tôi bảo đảm!”

Hạ Tiểu Nịnh lập tức giơ tay trái không có bị anh cầm chặt lên, kinh sợ mà thề với trời.

“……”

Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên rất muốn xuyên việt về đoạn thời gian năm trước mình vừa mới quên biết cô bóp chết.

Không có việc gì đối với cô lãnh khốc như vậy làm cái gì? Bây giờ cảm nhận được a? Vác đá nện vào chân mình, thật là đau quá……

“Thỉnh thoảng cũng không phải không thể muốn một chút.” Anh ho khụ khụ.

“Không không không, tôi không muốn.”

“…… Vậy nếu như cô ngẫu nhiên khắc chế không được, muốn làm chút gì đó với tôi, tôi cũng có thể phát từ bi phối hợp một chút……”

“Tôi mặc dù sử dụng sức mạnh Hồng Hoang ra cũng sẽ không khiến mình có suy nghĩ đối với anh, thật sự!”

“…… Không được!” Anh bỗng nhiên tăng âm lượng.

Hạ Tiểu Nịnh bị hoảng sợ, “Anh, anh làm sao vậy?”

“……” Ý thức được mình vừa mới quá mức nóng nảy, sợ rằng nha đầu này kia không hài lòng ở đâu đó lại muốn chạy, anh nhanh chóng giảm giọng xuống một chút, nói, “Vậy nếu tôi ngẫu nhiên cũng xúc động một chút, muốn làm chút gì đó với cô thì sao?”

Em có phải cũng sẽ phối hợp với anh một chút hay không?

“Ha ha!” Hạ Tiểu Nịnh bỗng nhiên cười to ra tiếng, “Đây là chuyện cười sao? Thật là buồn cười mà! Sẽ không có lúc ấy đâu! Anh không phải đã nói rồi sao? Trừ phi mắt anh bị mù!”

“……”

Cũng còn không phải là mò mẫm sao? Mò mẫm đến độ trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang.

“Yên tâm đi!” Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc thành công rút tay phải mình ra khỏi bàn tay từ anh, vỗ vỗ bờ vai của anh, “Yên tâm, tôi tin tưởng anh là chính nhân quân tử thẩm mỹ bình thường, thiếu gia.”

“……”

Không, em không thể tin tưởng anh. Anh đồi bại lên ngay cả bản thân mình cũng sợ.

“Anh hôm nay giúp tôi giải vây, cảm ơn anh nha, nếu đạt thành hợp tác rồi, ngày mai tôi liền trở về đi làm lại ở trang viên,” Hạ Tiểu Nịnh vô cùng có tinh thần hợp tác mà nói, sau đó thật lòng nở một nụ cười thật tươi với anh.

Lúc cô cười rộ lên đặc biệt ngọt ngào, nếu nhìn kỹ mà nói, còn có thể phát hiện bên dưới khóe miệng bên trái lúc nãy như ẩn như hiện một cái má lúm đồng tiền.

Một cái nho nhỏ, làm cho người ta nhịn không được muốn vươn tay ra ấn nhẹ chậm xoa, hay là dứt khoát sa vào trong đó.

Trong nháy mắt, Phong Thanh Ngạn không hiểu sao mà liền nhớ tới một câu trước kia của Kỳ Tư Diệu: Anh, anh nhất định sẽ không dễ dàng thích một người, nhưng một khi rơi vào đó, cô gái kia đối với anh mà nói liền tuyệt đối là hồng nhan họa thủy.

Làm cho người ta biến thành hôn quân họa thủy a!

Mà thôi, anh ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Mặc dù cô còn ngây thơ, mặc dù cô còn kháng cự, mặc dù cô còn cùng anh ranh giới rõ ràng, thế nhưng là vậy thì thế nào?

Ít nhất bây giờ, anh thành công kéo cô về bên người.

Ai bảo anh trước kia một hai phải đào cho mình nhiều hố như vậy, đến bây giờ cũng còn khó có thể lấp đầy đấy thôi?

Vì không dọa đến sóc con dễ dàng mặt đỏ thẹn thùng này, anh cảm thấy, yêu cầu khác xa vời trong lòng mình vẫn là từ từ mưu tính đi……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Đáng đời cậu độc thân

Hạ Tiểu Nịnh để cho Phong Thanh Ngạn tiễn mình trở về nhà thu xếp đồ đạc, cũng bảo đảm ngày mai nhất định sẽ đúng giờ đến trang viên làm việc sau đó cô mới lên tầng.

Trước khi tách ra, cô có chút không hiểu được ánh mắt ngập tràn ám chỉ kia, cô chỉ có thể giả vờ làm ngơ.

Kết quả lại bị người đàn ông này, vẻ mặt phun ra hàn khí.

Nếu như không nhìn lầm, lúc anh rời đi sắc mặt là đen.

Mình lại làm sai cái gì sao?

Thật là tâm đàn ông tâm như mò kim đáy bể. Đặc biệt là loại đàn ông nhan sắc vượt chỉ tiêu lại còn eo quấn bạc triệu này, càng là khó có thể nắm lấy.

Cô sau khi lên tầng phát hiện ba mẹ còn đang đợi mình, liền báo cáo một chút quá trình bữa tiệc đêm nay, đã cắt bỏ đoạn thu thập Bạch Nhu Gia kia.

Hạ Chí Dũng rất vui vẻ, dặn dò vài câu bảo cô đi ngủ sớm một chút.

Hạ Tiểu Nịnh trở lại trong phòng của mình lấy ra điện thoại ra rà xoát Weibo cùng tin tức, phát hjện chuyện hôm nay quả nhiên đã bị áp xuống, một tin tức khác về một tiểu thịt tươi yêu đương đã lên no.1 hot search.

Cô hít một hơi thật dài, trong lòng vẫn rất là biết ơn Phong Thanh Ngạn.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại bỗng nhiên rung lên một chút, nhắc nhở có chuyển khoản WeChat đến——

Phong Thanh Ngạn chuyển khoản cho bạn 100,000 nhân dân tệ. (=342 triệu VNĐ)

"……" Cô cho rằng mình bị hoa mắt, run rẩy nhiều lần mới đếm rõ mấy con số 0 đứng sau con số 1 kia, sau đó gửi nhãn dán dấu chấm hỏi (???) qua.

Bên kia trả lời thật sự rất nhanh, trước sau như một ngữ khí ngạo kiều (*ngoài lạnh trong nóng)——

[ở bên nhau ngày đầu tiên, kỷ niệm một chút.]

"……"

Hạ Tiểu Nịnh hết chỗ nói rồi.

Bọn họ vốn dĩ không phải là thật sự ở bên nhau, mà là lợi dụng lẫn nhau một chút mà thôi. Còn có, đây là phương thức kỷ niệm gì vậy? Trực tiếp lấy tiền nện?

Quả nhiên rất thổ hào!

Cô gửi một nhãn dán đổ mồ hôi qua.

Phong Thanh Ngạn rất nhanh trả lời lại ——

[ngại nhiều? Đây đã là điểm mấu chốt của tôi. Đừng ép tôi gửi thêm nhiều bao lì xì nữa.]

"……"

Được rồi, Hạ Tiểu Nịnh nhìn mình lại yên lặng nhìn vào túi tiền nhiều hơn mười vạn tệ, trong lòng không hiểu sao có đôi khi tự mình cảm thấy người đàn ông này rất tốt, cũng không phải một chuyện đặc biệt xấu gì……

Cô nghĩ nghĩ, gửi cho anh nhãn dán một bé thỏ con chụp lấy bao lì xì nói cảm ơn ông chủ qua, sau đó lại nói thêm: Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ. Tôi sẽ cố gắng～

Lại đợi một lúc, bên kia không có trả lời lại.

Đoán chừng là dỗ Mạn Mạn đi ngủ rồi? Cô nghĩ như thế, để điện thoại xuống, đi vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa.

……

Trong thư phòng trang viên, Phong Thanh Ngạn vẻ mặt không vui mà nhìn kim bài trợ lý của mình, "Cậu không phải nói chỉ cần gửi bao lì xì lớn, phụ nữ đều sẽ vui vẻ đến bay lên, trực tiếp đưa hôn gió, đưa ôm, đưa moah moah sao? Vì sao tôi chỉ có một câu "cảm ơn ông chủ"?"

Tề Hàng một đầu mồ hôi lạnh, "Nếu không, để tôi nhắc Hạ tiểu thư một chút?"

"…… Không cần," Phong Thanh Ngạn ghét bỏ mà nhìn cậu một cái, "Đáng đời cậu độc thân."

"……"

Thiếu gia, với tư cách cẩu độc thân từ trong bụng mẹ đến nay ước chừng hơn ba mươi năm thâm niên, ngài ở giang hồ xưng thứ hai, ai dám xưng thứ nhất hả?

Tề Hàng yên lặng mà ở trong lòng nhổ nước bọt, trên mặt lại cười như hoa sen, "Thiếu gia ngài nói đúng, đáng đời tôi độc thân, đáng đời không ai muốn……"

"Cậu đi đi." Phong Thanh Ngạn ấn mở trang web tin tức nhìn nhìn.

Tất cả tin tức không tốt đều đã bị trống rỗng, anh đối với hiệu suất làm việc của Kỳ Tư Diệu rất hài lòng.

"Vâng."

……

Đêm dần dần khuya, đèn đường đều đã tắt.

Tất cả người qua đường đều đã trở về nhà, chỉ có bồn hoa hẻo lánh nào đó ở thành phố, hai người ngồi bên cạnh còn ngồi mắt to trừng mắt nhỏ.

Diệp Anh mười phần im lặng mà nhìn người ngồi ở đối diện Mộ Đình Tiêu, "Anh đừng không nói lời nào chứ? Nếu không anh thở lớn tiếng hơn một tí cũng được mà? Để cho tôi xác định một chút anh vẫn là người sống?"

"……" Mộ Đình Tiêu trừng mắt liếc cô một cái, "Cô nói cho tôi, Hạ Tiểu Nịnh cùng Phong Thanh Ngạn có phải đang ở bên nhau hay không?". Vấn đề này để xem cô nói thế nào? Nói có, đêm nay hai người bọn họ thật sự cùng đi, nhưng nói không, có lẽ là anh sẽ bớt nóng hơn.…

Diệp Anh khuôn mặt nhỏ đặc biệt rối rắm, "Tôi nói, anh cũng không thể lại đi dẫm lon nữa! Có lẽ là, xem như thế đi……"

Mộ Đình Tiêu đứng lên, "Đi! Cùng tôi đi đến chỗ này!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 225: Đây là bạn gái tôi!

Hạ Tiểu Nịnh một đêm này trằn trọc, thật vất vả ngủ được trong chốc lát, trong mơ tất cả đều là Phong Thanh Ngạn mượn lí do cô đóng giả mẹ bọn nhỏ lấy cớ chỉnh cô các kiểu, đả kích nhân cách cô, nghiền ép chỉ số thông minh của cô, chà đạp tôn nghiêm của cô……

Lúc tỉnh lại đáy mắt đã có quầng thâm, cô dùng túi chườm nước đá đắp lên, thay xong quần áo thừa dịp ba mẹ đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, nhân cơ hội nhanh chóng ra cửa.

Hàng hiên bỗng nhiên trở nên có chút chật chội chen chúc, lúc cô dẫm lên một chân thiếu chút nữa hét lên.

Diệp Anh nhanh chóng che miệng cô lại: "Xuỵt, là tớ nè—"

"Còn có tôi." Mộ Đình Tiêu bên cạnh từ bên trong bóng tối đứng dậy.

"……"

Hai người bọn họ trên người đều còn mặc hai bộ quần áo trong bữa tiệc ngày hôm qua kia, tóc có chút loạn, rõ ràng là một đêm chưa ngủ.

"Tiểu Nịnh……" Diệp Anh dùng một loại ánh mắt gần như tuyệt vọng cầu cứu nhìn cô, "Cậu phát từ bi đi……"

"Cái gì?" Cô nghe không hiểu a!

"Cô không được phép nói." Mộ Đình Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Anh một cái, thành công làm cô im miệng, sau đó anh mới nghiêng mắt nhìn về phía Hạ Tiểu Nịnh, "Cô cùng Phong Thanh Ngạn là chuyện gì xảy ra?"

"……"

Chẳng lẽ là tối hôm qua mình nháo động tĩnh quá lớn? Ảnh hưởng thanh danh Mộ ảnh đế rồi?

Hạ Tiểu Nịnh càng nghĩ càng cảm thấy khả năng, nhanh chóng nói với anh, "Anh yên tâm, chuyện trên mạng đã giải quyết. Những người khác đều cho rằng tôi cùng Phong Thanh Ngạn ở bên nhau, sẽ không liên lụy đến anh."

Một ngụm máu kẹt ở ngực, chẳng lẽ mình sợ bị cô liên lụy? Mộ Đình Tiêu có chút bị thương, "Nghĩ đến hai người ở bên nhau rồi? Vậy hai người rốt cuộc có ở bên nhau không?"

"……"

"Tiểu Nịnh, cậu nói chuyện đi!" Diệp Anh ở bên cạnh vội muốn chết.

Cô ngày hôm qua một đêm không thể ngủ, xem như thấy được Mộ Đình Tiêu kiên trì cùng cố chấp thế nào rồi.

Con mẹ nó thần ơi, ôn nhuận như ngọc! Người đàn ông này thực chất bên trong không biết có bao nhiêu bá đạo cố chấp!

Đã đến nơi này cũng không gọi Hạ Tiểu Nịnh đi ra, nói sợ quấy rầy đến hai vị nhà bọn họ nghỉ ngơi, chờ đến sau khi hừng đông lại trốn đến cửa cầu thang, nhìn thấy hai vị Hạ gia đi ra ngoài, lại đi ra tiếp tục chờ cửa!

Coi như là đàn ông bị thương mặt mũi cùng tự tôn, cũng không đến mức cố chịu như vậy đi?

"À, cái kia sao…… Tôi cùng Phong Thanh Ngạn, chúng tôi…… Thật sự là ở bên nhau."

Hạ Tiểu Nịnh nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là thừa nhận tương đối tốt, rốt cuộc mình cùng Phong đại ma vương là có thỏa thuận, chuyện hợp tác không thể nói ra, vậy chỉ có thể nhận.

Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Anh đột nhiên căng lớn đôi mắt, cái này……Cái này còn từ diễn thành thật? Tối hôm qua sau lúc bọn họ lên xe là đã xảy ra chuyện gì không thể miêu tả sao?

Mộ Đình Tiêu choáng váng, đáy mắt tựa hồ đã nứt ra một vòng tan nát cõi lòng, nhanh chóng quay đầu, lúc quay đầu về đã một lần nữa đổi lại cái chiêu bài nụ cười dịu dàng, "Là thật hay giả? Như thế nào chưa từng nghe cô đề cập qua?"

Nếu như muốn cùng anh ta ở bên nhau, vì sao ngày hôm qua còn muốn đeo lắc tay mà anh đưa cho?

Nhưng những lời đằng sau này, anh không cách nào để hỏi ra.

Bởi vì, anh cũng có kiêu ngạo của anh. Mặc dù bây giờ đã nhanh không duy trì được, như vậy, có thể chống đỡ nhiều hơn một giây, cũng là tốt đi……

"À, tôi muốn ít người chú ý một chút! Nhưng thật ra hai người các anh…… Có phải cũng có tình huống hay không?" Hạ Tiểu Nịnh đưa tay, ở giữa khoảng cách hai người bọn họ chỉ chỉ, "Nhanh nhanh khai thật ra đi."

Tình huống? Tình huống như thế nào? Diệp Anh nhanh chóng lắc đầu làm sáng tỏ, "Không——"

"Chính là như cô nghĩ vậy!" Mộ Đình Tiêu ôm chặt bả vai Diệp Anh, dùng sức kéo cô vào trong lòng ngực mình, "Tôi cùng Diệp Anh đang yêu đương! Lúc trước không thể nói cho cô, là bởi vì tôi cũng muốn ít bị chú ý một chút!"

- (chương này rất thương Tiêu gia, thật sự cũng muốn Tiêu gia và Tiểu Nịnh yêu nhau, nhưng như thế còn ba ba và hai bảo bảo biết tính sao giờ, nên Tiêu gia lên thuyền khác thôi)-

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Đơn phương tuyên bố

"……" Diệp Anh đầu óc đều hôn mê, đây đến cùng là cái gì vậy?

Mùa xuân cũng đã qua, như thế nào tất cả mọi người còn muốn nháo phát xuân nữa?

Cô ra sức tưởng từ muốn từ khuỷu tay của anh giãy giụa ra, “Tiểu Nịnh, cậu nghe tớ giải thích, kỳ thật không phải ——”

“Cô ấy tương đối xấu hổ.” Mộ Đình Tiêu cười đến tình ý chân thành, "Em đừng không thừa nhận, Tiểu Nịnh là khuê mật tốt của em mà! Nói cho cô ấy biết cũng không có gì.”

“Nhưng anh và em, chúng ta không phải a!”

“Em không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của anh, anh sẽ đối phó tất cả, hửm?”

“Thật không —Ah ——”

Lời nói, còn chưa nói xong.

Hôn, cường thế rơi xuống!

Diệp Anh choáng váng, Diệp Anh ngây người, Diệp Anh điếc, Diệp Anh câm!

Đầy trong óc là làn mưa đạn, tất cả đều là một câu: Mộ Đình Tiêu lại có thể…… Hôn mình!!

Trời ạ!

Đây rốt cuộc là tính người thiếu hụt hay vẫn là đạo đức không có! Mình đã phân không rõ!

Giờ này phút này, cảm giác duy nhất chính là môi của anh thật mềm, nhưng, cũng rất lạnh……

So với môi lạnh hơn, là ánh mắt anh…… Bên trong như nổi lơ lửng tảng băng Bắc Cực, nhìn không ra một tia độ ấm……

Hạ Tiểu Nịnh cũng ngây dại, hoàn toàn không nghĩ tới một người là thần tượng của mình cộng thêm một người khuê mật thân thiết như máu mủ, hai người sáng sớm sẽ chạy đến cửa nhà mình biểu diễn tú ân ái hôn môi, cô ho nhẹ một tiếng, “Tốt rồi tốt rồi, hai người ở bên nhau. Tôi đã biết. Anh Anh, chúc mừng cậu nha!”

Cô biết Diệp Anh làm fan hâm mộ Mộ Đình Tiêu đã lâu rồi, được thần tượng của mình yêu, hẳn là một chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Diệp Anh: “……”. Cái gì gọi là mộng bức? Cô lại chậm chạp mà không cảm giác được lời Mộ Đình Tiêu nói tuyệt đối là nói nhảm, tuyệt đối không phải thật sự.

Cô thật sự rất muốn lớn tiếng nói tớ không có!

Nhưng…… Trong lòng kia một chút nho nhỏ, hèn mọn mê luyến, cùng một tia giống như mị ảnh xoay quanh hư vinh trong lòng, không hiểu sao mà gọi cô không nên nói lời phủ nhận gì đó……

Mộ Đình Tiêu buông lỏng cô ra, “Được rồi, nếu như đều yêu đương, tất cả mọi người đều muốn trôi qua hạnh phúc. Về sau nói không chừng còn có thể bốn người cùng nhau đi ăn cơm đấy, cô thấy sao?”

“……Được, được.” Hạ Tiểu Nịnh gật gật đầu.

Sau đó Mộ Đình Tiêu liền ôm lấy Diệp Anh xuống tầng, rời khỏi nhà một cái tiêu sái.

Dường như toàn thế giới chỉ có anh yêu đương là đáng giá được chúc mừng, được nhìn chăm chú, được ghi khắc……

Vừa đến dưới tầng trong xe Bentley màu trắng, Mộ Đình Tiêu khóe miệng cười giống như là bị đọng lại, sau đó, ở trong khí lạnh điều hòa biến thành không dấu vết.

Diệp Anh chóng mặt mà nhìn anh, trong đầu cái gì khác cũng đều không nghĩ ra được, “Vừa nãy đó là ta sơ —”

“Tôi hiện tại đơn phương tuyên bố, về sau ở trước mặt Hạ Tiểu Nịnh, cô chính là bạn gái tôi.”

Giọng nói lạnh lùng ngắt lời cô.

Diệp Anh sửng sốt.

Bạn gái, thân phận thật quan trọng! Nhưng cô sẽ không ngốc biến nó thành thật sự!

“Vì sao muốn ở trước mặt Tiểu Nịnh như vậy?” Cô khó hiểu.

Mộ Đình Tiêu nắm chặt tay vô lăng, sau một lúc lâu lúc sau, mới nghiêng mắt nhìn cô, lại không có trả lời vấn đề, mà là trực tiếp hỏi, “Cô tay nghề trang điểm cũng không tệ lắm, có nghĩ tiến vào giới nghệ sĩ đại triển quyền cước?”

“……”

Diệp Anh sửng sốt.

Thời gian dần qua, một vòng mê ly ở đáy mắt đen lúc vừa mới bị hôn qua kia một mạt mê ly đã tan đi, thay thế là một mảnh trong vắt.

Giữa hè thái mặt trời đặc biệt đi ra sớm, giờ phút này đã là cực nóng vô cùng, ánh sáng chiếu rọi trước mắt cô một mảnh sáng lạn, thoạt nhìn là một con đường đẹp, nhưng lại không người nào biết, ánh mặt bóng tối phía sau lưng mặt trời rốt cuộc khi nào sẽ đến.

Cô cứ như vậy yên lặng nhìn anh, thật lâu sau, cũng không có lên tiếng……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Tôi mơ thấy anh rồi

Hạ Tiểu Nịnh ở ngoài cửa chờ một lúc mới xuống tầng.

Hóa ra Diệp Anh cùng Mộ Đình Tiêu thật sự ở bên nhau. Tin tức này như là có lực đánh vào, làm cho đáy lòng cô cũng vì Diệp Anh mà vui vẻ.

Dù sao Mộ Đình Tiêu tuy là nhân vật của công chúng, nhưng nhân phẩm vẫn rất thật, rất bảo đảm, anh nếu là thật lòng thích Diệp Anh, đó chính là phúc khí của Diệp Anh rồi.

Cô vừa nghĩ những thứ này có không vừa đi ra cửa đơn tầng một.

Đi ra khỏi tiểu khu mới vừa đến ven đường, liền thấy được chiếc xe Land Rover màu đen mình lúc trước ngồi qua một lần ngừng ở nơi đó.

Mà chủ nhân của nó giờ phút này đã xuống xe, dựa nghiêng ở bên cạnh cửa xe, mặc một bộ màu đen từ áo thun Polo cho tới quần, đĩnh bạt tuấn lãng, giơ tay nhấc chân tầm đó quả thực có thể soái ra phía chân trời.

Người đi đường qua lại không biết có bao nhiêu bị hấp dẫn, còn có người bởi vậy đụng phải trạm xe buýt bên cạnh gây ra chê cười.

Nhưng ánh mắt anh lại chuẩn xác không có lầm mà xuyên thấu những đám người đó, dừng ở trên người Hạ Tiểu Nịnh, “Nhanh đến đây.”

“…… Sao anh lại đến đây?” Cô nhanh chóng chạy đến, nhìn trái nhìn phải, “Tài xế đâu?”

“Không có tài xế.” Phong Thanh Ngạn đưa cô đến một bên khác, mở cửa ghế phụ tay lái ra nhét cô vào.

Land Rover có chút cao, cô nhất thời không thể bước lên được, anh vừa đúng lúc mà đưa tay trên mông cô nhẹ nhàng nâng, đặt cô trên chỗ ngồi.

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Mặt, náo loạn cái đỏ bừng.

Nhưng anh lại giống như là cái gì cũng chưa xảy ra, vẻ mặt lạnh nhạt tùy ý mà đi trở về chỗ bên kia của mình.

Lên xe, khởi động, xuất phát, liền mạch lưu loát.

Hạ Tiểu Nịnh liếc mắt nhìn tay phải anh một cái, đốt ngón tay thon dài, cánh tay đầy cơ bắp, thoạt nhìn như vậy mà có lực mà rắn chắc, vừa rồi chính là cái tay kia nâng mình……

Cái mông đến bây giờ cảm giác cũng còn có chút lửa nóng, cô duỗi tay, chỉnh điều hòa đến mức lớn nhất.

“Nóng?” Anh hỏi.

“Có chút. Anh làm sao lại đến đây?”

“Đón đưa bạn gái anh đi làm, cái này rất kỳ quái?” Anh bình thản ung dung.

“……”

Mẹ kiếp vì cái gì sáng sớm hôm nay quanh quẩn ở bên tai từ ngữ không phải bạn gái thì chính là bạn trai? Có cần huyền huyễn như vậy hay không!

Hạ Tiểu Nịnh nhìn thoáng qua thời gian, "Kỳ thật anh đi làm bận rộn như vậy, nghe Tề Hàng nói anh một phút đồng hồ có thể kiếm 3 vạn tệ! Thời gian quý giá, vẫn là không cần lãng phí lên loại chuyện đón đưa tôi đâu? Dù sao chúng ta chẳng qua chỉ là giả."

Phía trước là đèn tín hiệu giao thông. Phong Thanh Ngạn một chân phanh lại dẫm xuống, "Nuôi binh nghìn ngày dùng trong một giờ, nếu ngày thường không luyện tập tốt, thời khắc mấu chốt chúng ta không có ăn ý chẳng phải là sẽ lộ tẩy?"

"……"

Đạo lý rất hay, cô lại không phản bác được.

"Tối hôm qua, nhớ anh sao?" Anh lại hỏi.

"……"

Được rồi, tạm thời đây đang là diễn tập thực chiến.

Hạ Tiểu Nịnh rất thành thật mà lắc đầu, "Không có."

Phong Thanh Ngạn sắc mặt có chút khó coi.

"Nhưng mà mơ thấy anh rồi."

"……" Trên mặt anh chuyển biến, "Mơ thấy gì về anh vậy?"

"Mơ thấy anh không lưu tình chút nào mà đả kích tôi, chửi rủa tôi, chỉnh chết tôi……"

"……"

Mặt vừa mới có chút trời quang trăng sáng lại bắt đầu đen kịt.

"Xem ra hình tượng anh ở trong lòng em, còn rất đáng sợ?" Đèn đỏ đổi xanh, anh vừa lái xe đi, vừa giống như lơ đãng hỏi.

Đây là đề tài toi mạng! Hạ Tiểu Nịnh trong đầu lập tức lôi ra cảnh báo, cô mím môi, "Không không, anh cao lớn như núi, cao quý như thần, phật quang chiếu độ hóa nhân gian, làm sao đáng sợ được chứ?"

"……"

Phong Thanh Ngạn huyệt Thái Dương đột nhiên nhảy dựng, cảm giác mình sớm hay muộn cũng bị cô gái này làm cho tức chết! Anh dứt khoát không hề tiếp tục cái đề tài cực kỳ bi thảm này, trực tiếp rẽ xe ngang sang bên cạnh đường, dừng lại, "Xuống dưới."

"Làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Hạ Tiểu Nịnh, fighting

Năm phút sau.

Ngồi ở nhà hàng nổi tiếng, sang trọng hàng đầu ở đế đô ăn bữa sáng này, trước tiên cần đặt chỗ trước một tháng, Hạ Tiểu Nịnh vẫn là có chút chóng mặt.

Cô không phải đầu bếp trong trang viên sao?

Như thế nào một ngày kia, lại bị chủ cũ mang đi ăn bữa sáng, mình giống như tiểu công chúa được đám nhân viên phục vụ trang điểm giống như Nguru Lang cao cấp đến hầu hạ, ngay cả rửa tay, trong nước đều bỏ thêm nước hoa Pháp, còn có người đưa tới trước mặt?

"Tại sao lại không ăn?" Phong Thanh Ngạn đẩy nấm Truffle đã cắt xong đến trước mặt cô, "Hương vị bây giờ là tốt nhất, nhanh ăn đi."

"Tôi về sau…… Có cần nấu ăn cho các anh nữa không?" Cô có chút không xác định, rất cẩn thận hỏi.

"Em nếu là muốn làm, có thể làm đơn giản nhẹ nhàng một chút, còn lại giao cho A Tú là được rồi, em không cần quá mệt mỏi."

“……”

Tốt như vậy? Đây chẳng lẽ là phúc lợi kèm theo khi đóng giả mẹ bọn nhỏ?

Hạ Tiểu Nịnh ánh mắt sáng lên, một mực nhìn anh chằm chằm anh, ánh mắt chớp một cái cũng không rời.

Phong Thanh Ngạn bị cô nhìn đến tâm tình có vài phần sung sướng, “Đừng nhìn anh chằm chằm như vậy, trừ phi…… Em muốn đem anh giống như bữa sáng mà ăn tươi.”

Nếu là ở ngày thường, Hạ Tiểu Nịnh tuyệt đối có thể nghe ra khiêu khích trong lời nói này, nhưng giờ phút này cô đầy trong đầu cũng chỉ có một chuyện ——

“Thiếu gia, anh còn thiếu người đóng giả ông ngoại bọn nhỏ phải không? Tôi đề cử ba tôi cho anh thì thế nào?”

“……”

“Anh suy xét một chút? Ba tôi đôn hậu thành thật, khắp nơi vì con cái mà suy nghĩ, cũng rất đau tiểu hài tử, càng ——”

“Câm miệng, ăn cơm.” Anh hơi thở cao lãnh.

“…… Ờ.”

Hạ Tiểu Nịnh cúi đầu, yên lặng mà cầm lấy nĩa xiên, trong lòng vẫn là có chút không cam lòng, “Ba tôi thật sự ——”

“Nói thêm một chữ nữa, anh lập tức khiến cho ông ấy chín tháng sau thật sự làm ông ngoại!”

“……!”

Một đóa mây nấm xấu hổ ầm ầm từ đỉnh đầu Hạ Tiểu Nịnh nổ tung, cô nhanh chóng cúi đầu, rất cố gắng giả vờ nghiêm túc ăn cơm, cũng không dám ngẩng đầu nhiều lời nửa chữ nữa.

Ý tứ trong lời nói của anh……Cô đã hiểu.

Cái này không biết xấu hổ, Phong Thanh Ngạn thật là cực cực cực kỳ đáng ghét!

……

Ăn xong bữa sáng, Phong Thanh Ngạn không có lập tức đưa cô đi trang viên, mà là lái xe chạy đến trung tâm mua sắm lớn nhất lớn nhất đế đô gần đó, sau đó ném cho cô một tấm thẻ đen, “Không có mật mã, tùy ý quẹt.”

“……”

Cỡ nào mộng ảo bảy chữ a! Hạ Tiểu Nịnh cảm động đến nước mắt đều sắp ra tới, vừa run rẩy đẩy thẻ trở về vừa lắc đầu, “Tôi không thiếu cái gì, không có gì để mua.”

“Nếu muốn đóng giả trang mẹ bọn nhỏ cùng người phụ nữ của anh, liền phải mặc tốt một chút, đem mình gói lại.”

Một câu, thành công làm Hạ Tiểu Nịnh cắn răng, “Tôi ăn mặc cũng không kém mà!”

“Vậy sao?” Phong Thanh Ngạn nhướng mày.

Lại là hai chữ đơn giản, khiến cho Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy thẩm mỹ cùng phẩm vị của mình bị ấn xuống mặt đất chà xát một vạn lần, hung dữ mà thu tay lại, cô giơ thẻ trong tay lên, “Anh chờ đó, tôi nhất định quẹt đến anh hoài nghi nhân sinh!”

Phong Thanh Ngạn hơi hơi mỉm cười với cô, mở khóa xe, vô cùng thân sĩ mà gật đầu, giọng có thể nói ôn nhu: “Hạ Tiểu Nịnh, fighting.”

“……

Fighting (cố lên) bà mẹ ngươi! Hạ Tiểu Nịnh sau khi xuống xe, quay người phía xe hung hăng dựng ngón giữa, lại phát hiện ánh mắt anh còn dừng ở trên người mình.

Sống lưng cô chợt lạnh, nhanh chóng thu tay về, giả vờ như cái gì cũng chưa xảy ra mà nhanh chóng chạy đi.

Đến trung tâm mua sắm rồi, mới thật sự làm cho người ta há hốc miệng—

Trước kia cô thích mua đồ trên mạng, dù sao cũng tiện lợi.

Chính thức đến nơi phồn hoa xa hoa lãng phí này rồi, mới cảm thán thực lực nhà tư bản hùng hậu, những thứ trong tủ kính đó vừa thấy liền không phải mình có thể mua nổi!

Cô trước chọn một cửa hàng thoạt nhìn không kinh khủng như vậy đi vào, chạm vào chất vải của chiếc áo len nhỏ rồi lén liếc mắt một cái nhìn giá cả ——

Con số đằng sau là bốn số không!!

Oh My God!

Thật muốn hỏi Phong kim chủ một chút có thể không mua quần áo chỉ để thể hiện hay không a!

Cô buông áo xuống, đang chuẩn bị quay người chuồn đi, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói ung dung: "Hạ tiểu thư? Thật là đúng lúc. Cô cũng tới dạo phố?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Tư thế chính cung nương nương

Thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Hạ Tiểu Nịnh lật ra cái không chút khách khí xem thường, "Bạch tiểu thư, cô thật đúng là âm hồn không tan."

Ngày hôm qua chỉnh cô không thành công như vậy, lại bị Phong Thanh Ngạn trước mặt mọi người vả mặt, hôm nay Bạch Nhu Gia còn có thể có tinh thần cùng tâm tư để đi mua sắm, không thể không nói cô ta quả thực là nữ chiến binh.

"Xem ra Hạ tiểu thư có chút gấp không chờ nổi ha, hôm qua mới tuyên bố kim chủ tồn tại, hôm nay liền bắt đầu trắng trợn đi mua sắm. Con gái từ trong gia đình bình dân đi ra, chính là như thế."

Xé toang ngụy trang lương thiện, Bạch Nhu Gia châm chọc lên người đến cũng là một phen báo thù.

"Kim chủ? À, cô nói chính là người đàn ông của tôi?" Hạ Tiểu Nịnh gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó, "Xin lỗi, khi chúng tôi ở chung, tôi mới là nữ vương. Anh ấy chẳng qua là tiểu tuỳ tùng của tôi mà thôi."

Tuy rằng quan hệ của bọn họ là giả, nhưng cô giờ phút này phần đáp lại người kia khoái ý lại thật sự quá thoải mái.

Phong Thanh Ngạn? Tuỳ tùng? Bạch Nhu Gia cảm thấy cuối cùng sức tưởng tượng cả đời của mình cũng không có biện pháp nghĩ ra hình ảnh như vậy, "Cô nói cái gì vậy? Hôm nay anh ấy cũng không đi mua sắm cùng cô sao?"

"À……" Hạ Tiểu Nịnh vô tội mà chớp chớp mắt, "Anh ấy vừa nãy ôm chân tôi lại, nhất định phải đi theo tôi, cô cũng biết đấy, đàn ông khi đang ở trong tình yêu biểu hiện đến mức tương đối ấu trĩ, đáng tiếc, bị tôi vô tình cự tuyệt. Dù sao 24 giờ dính ở bên nhau không tốt lắm, mọi người đều cần một chút không gian riêng để có thể giữ tình cảm tươi mới!"

Còn không phải là khoác lác sao? Ai mà không biết? Cô chưa yêu đương qua, chẳng lẽ còn không thấy qua mấy quyển sách ngọt nị?

"……"

Bạch Nhu Gia vẻ mặt không thể tin tưởng.

Cách đó không xa nhân viên cửa hàng cầm một cái cái váy màu trắng đi tới, "Bạch tiểu thư, đây là style mới buổi sáng vừa đến, cả nước chỉ có một cái, vừa lúc là số đo của ngài."

"Thật không?" Bạch Nhu Gia ưu nhã mà xoay người đi qua, một ngón tay nhẹ nhàng mà chạm vào cái váy kia, "Cũng không tệ lắm."

Có hy vọng! Nhân viên cửa hàng ánh mắt sáng lên, "Ngài mặc cái váy này có thể nói có thể nói đem khí chất phát huy đạt đến đỉnh cao, hơn nữa cái váy này trắng đến vô cùng này mặc vào, quả thực chính là tư thế chính cung nương nương!"

Chính cung nương nương…… Bạch Nhu Gia sắc mặt biến đổi, đã có vài phần không vui.

Cô là con gái ngoài giá thú, mẹ cô tự nhiên cũng không phải chính cung nương nương gì, thậm chí ngay cả cửa Bạch gia đều cũng chưa từng vào lần nào.

Nhân viên cửa hàng thấy cô ta không nói lời nào, lại ngó trái ngó phải, nhìn đến Hạ Tiểu Nịnh bên người cô ta, lập tức như nắm được sợi rơm cứu mạng

nóng lòng cùng ân cần đi lên, "Ngài là bạn của Bạch tiểu thư phải không? Thật sự là khuê mật tốt mới có thể cùng nhau đi mua sắm. Không bằng ngài giúp cô ấy mặc thử xem cái váy này?"

"Tôi không phải cô ấy —"

"Như thế nào? Không dám thử?" Bạch Nhu Gia nhướng mày, lạnh lùng cười, "Cũng là, cái váy này đoan trang đại khí như vậy, chỗ nào có thể bị người gia đình bình dân mặc ra được chứ? Xem ra cô cũng không phải cái gì cũng sai. Tốt xấu, cô coi như có chút tự mình hiểu lấy."

MD! Nhịn cô ta một lần thật đúng là nhịn không nổi lần thứ hai! Hạ Tiểu Nịnh cũng cười lạnh, "Vừa lúc Thanh Ngạn nói thích nhất nhìn thấy tôi mặc màu đỏ đấy! Thử xem cũng không sao! Nhưng mà cái váy này màu không quá nổi, nếu là muốn mặc cái khí thế, vậy đưa chiếc váy đỏ chót trong tủ kính các người cho tôi!"

Cái kia? Nhân viên cửa hàng kinh sợ.

Cái váy kia là ngôi sao của năm của cửa hàng bọn họ, giá trị sáu con số, là tác phẩm tự hào nhất của nhà thiết kế hàng đầu, rất nhiều người mặc vào không chỉ không ra bất luận hiệu ứng gì, ngược lại sẽ trông rất thổ!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Xác định muốn tôi cởi ra?

Nhân viên cửa hàng cảm thấy mình còn có thể cứu lại cứu một chút cảnh này, "Cái váy kia—"

"Đưa cho cô ấy." Bạch Nhu Gia nhàn nhạt lên tiếng, "Nói không chừng Hạ tiểu thư sẽ nhất minh kinh nhân đấy?"

(*"Nhất minh kinh nhân" dùng để ví một người không ai biết trong một thời gian dài, đột nhiên thể hiện khiến người khác kinh ngạc.)

"Cũng có thể sẽ thất bại thảm hại nha?" Hạ Tiểu Nịnh chớp chớp mắt, "Bạch tiểu thư không ngại phát huy một chút Hồng Hoang chi lực trong lòng của mình chờ mong hiệu quả sao? Dù sao làm người xấu, cô rất có tiềm năng đó nha!"

"Tới chỗ này mua sắm, chỉ có nhanh mồm dẻo miệng là không đủ, cô còn phải có tiền, có thân hình. Hạ tiểu thư, mời."

Bạch Nhu Gia chỉ phía phòng thử quần áo, sau đó liền thuận thế ngồi trên ghế sô pha bên cạnh.

Nhân viên cửa hàng rất nhanh bưng tới một chai rượu sâm banh vừa mới mở, cô ta cầm một ly trong tay, cổ tay nhẹ nhàng đong đưa, như là đang chờ đợi xem một hồi trò hay.

……

Hạ Tiểu Nịnh mang theo cái váy kia đi vào phòng thử quần áo, trước khi mặc thử len lén liếc mắt nhìn giá cả một cái, kết quả thiếu chút nữa bị một chuỗi con số 0 sáng ngời kia làm cho chóng mặt……

Quả nhiên phụ nữ đẹp đều là dùng tiền chất lên mà ra!

Cô yên lặng thu hồi tầm mắt, nhanh chóng thay váy trên người, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa tập thể người bỗng nhiên đã trầm mặc.

Sâm banh ở bên miệng Bạch Nhu Gia đều đã quên uống.

Ngày thường miệng lưỡi đám nhân viên bọn họ có thể đem trâu bò thổi đến hoa sen rực rỡ, đến trời cao, giờ phút này cũng im bặt, một đám đều ngơ ngác nhìn thẳng người vừa mới từ phòng thử đồ đi ra.

Da nõn nà, vô cùng mịn màng, cùng với bộ váy đỏ kia phụ trợ, cô quả thực tựa như tiểu tiên nữ xinh đẹp mỹ lệ, chỉ có thể nhìn xa xa không thể dâm loạn.

Dung mạo này, khí chất này, làm cho người ta muốn tổn hại cô vài câu cũng không biết từ đâu để xuống tay.

Có nhân viên cửa hàng cẩn thận nhìn về phía Bạch Nhu Gia bên kia một cái, cảm thấy vị khách quý này đem so với vị Hạ tiểu thư kia còn không bằng đâu!

Thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! (* ngoài trời này còn có bầu trời khác, người tài có người tài hơn)

Rốt cuộc là quản lý cửa hàng kinh nghiệm dày dặn hơn một chút, hồi thần trước so với bất kỳ ai, lập tức tha thiết nhiệt tình mà đi lên, "Tôi nói chiếc váy này như thế nào vẫn luôn bán không được, hóa ra nó là đang đợi chủ nhân thích hợp với nó, người có thể mặc ra loại tiên khí này! Hạ tiểu thư, ngài mặc nó thật đẹp! Tôi đây liền vì ngài đóng gói, xin hỏi là quẹt thẻ hay là chuyển khoản?"

Hạ Tiểu Nịnh hơi hơi mỉm cười, còn chưa kịp nói chuyện, bên cạnh đã truyền đến giọng nói u lãnh: "Cô ta hẳn là quẹt thẻ. Dù sao chuyển khoản cần tiền mặt, cô ta không đủ sức."

"……"

Vị Bạch tiểu thư này thật đúng là nhất định làm khó mình đây mà!

Hạ Tiểu Nịnh cầm làn váy đáng thương mà nhìn bọn họ một cái, "Tôi xác thực không có nhiều tiền mặt như vậy, phải làm sao bây giờ?"

"À?" Người quản lý cửa hàng sửng sốt một chút.

Nói thật, người có thể vào trung tâm mua sắm này đều không phú thì quý, khẳng định trong tay có chút tiền mới dám tiến vào cửa hàng bọn họ để thử quần áo.

"Vậy quẹt thẻ cũng có thể." Người kia khách khí mà nói.

"Quẹt quẻ, cần quẹt thẻ của mình, thẻ người khác cũng không thể quẹt. Cô hỏi một chút, cô ta có sao?" Bạch Nhu Gia hừ nhẹ.

Vừa rồi giọng điệu của Hạ Tiểu Nịnh đã làm cô ta xác định một điều—người phụ nữ này nghèo, vừa nhắc đến tiền liền giả bộ đáng thương biết kinh sợ.

Một khi đã như vậy, vậy cô ta vừa vặn mượn cơ hội này xả giận, đem mặt mũi ngày hôm qua bị vứt trong bữa tiệc lấy về!

Người quản lý cửa hàng thấp giọng thúc giục: "Hạ tiểu thư……"

"Cái này…… Tôi thật sự là không có đâu……" Hạ Tiểu Nịnh mặt lộ vẻ khó xử, "Nhưng mà cái váy này tôi thật sự rất thích, không bằng…… Tôi trả tiền cho mấy người theo từng đợt, thế nào?"

"Phốc……"

Có nhân viên cửa hàng không thể nhịn xuống, một chút cười ra tiếng.

Quản lý cửa hàng sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, nào có loại thao tác này? Mua không nổi liền đi mua đất than hóa! Đi mua quần áo cao cấp ở cửa hàng, lại lấy mà không xuất tiền ra, cái này gọi là chuyện gì?

"Bạch tiểu thư, đây là tạp chí thời trang theo mùa mới nhất của chúng tôi, xin ngài xem qua. Cần cái nào chúng tôi có thể trực tiếp điều hàng từ Milan về đây."

Những người khác thấy Hạ Tiểu Nịnh bên này tính tiền vô vọng, lập tức lại vây quanh Bạch Nhu Gia bắt đầu xum xoe.

Dù sao bọn họ cần dựa vào công trạng để kiếm cơm nuôi gia đình, ai cũng không có rảnh hầu hạ một con quỷ nghèo kiết xác.

Quản lý cửa hàng đi đến bên người Hạ Tiểu Nịnh, "Cái váy này là nhà thiết kế bậc thầy của Milan chế tác thủ công, từng chi tiết đều rất đắt giá, làm hỏng một chút chúng tôi đều bồi thường không nổi, làm phiền cô bây giờ liền cởi ra đi!"

"Chính là cô vừa rồi còn nói nó mặc ở trên người tôi rất đẹp mà!"

"Ai nói qua?" Quản lý cửa hàng nhìn đám nhân viên bọn họ, "Mấy người nói qua sao?"

"Không có!"

Chém đinh chặt sắt.

"Cô căn bản không xứng với cái váy này, cho nên không cần lại làm bẩn nó! Mau cởi ra đi! Nhớ đừng để phấn nền son môi gì đó dính lên phía trên!" Quản lý cửa hàng đẩy Hạ Tiểu Nịnh đi vào bên trong.

Cô khẽ chống cánh tay, nhìn như tùy ý lại không thể lay động mà giữ ở khung cửa, hơi thở sâu kín, "Cô xác định…… Muốn tôi cởi ra?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Tranh đoạt

"Đương nhiên xác định! Cởi nhanh lên! Tôi cảnh cáo cô, đừng chụp ảnh lung tung trong phòng thử đồ! Tôi không muốn nhái lại, bán ở trên mạng đâu!"

"Ý của cô là tôi là đến để làm nhái váy các người?"

"Ai biết được?" Quản lý cửa hàng liếc mắt, đẩy cô vào bên trong.

Hạ Tiểu Nịnh lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhưng đối phương ngay cả nhìn cũng chưa nhìn cô nhiều hơn một cái, trực tiếp hung hăng đóng cửa lại.

Bên trong một mảnh đen kịt, cô ngay cả công tắc đều sờ không tới, chỉ có thể ở trong bóng tối miễn cưỡng thay đổi váy.

……

Ngoài cửa.

Bạch Nhu Gia đẩy những nhân viên cửa hàng đưa tạp chí tới đó ra, nhợt nhạt cười, "Cái váy trên người cô ta, các người cảm thấy tôi mặc sẽ như thế nào?"

"Vậy còn phải hỏi? Tuyệt đối thắng cô ta gấp trăm lần, ném cô ta mười con phố luôn!" Quản lý cửa hàng không chút do dự mở miệng.

Bạch Nhu Gia giọng điệu bừa bãi lại ngạo nghễ: "Tốt lắm, liền cái kia, không cần thử, một lát nữa giúp tôi bọc lại là được rồi. Cô ta mua không nổi, tôi có thể mua."

"Ai nói tôi mua không nổi?"

Một giọng nói bỗng nhiên từ cửa phòng thử đồ truyền đến.

Hạ Tiểu Nịnh đã đổi về áo T-shirt trắng cùng quần màu đen bút chì ban đầu đơn giản của mình, thanh tú động lòng người mà đứng ở nơi đó, trong tay còn mang theo cái váy đỏ thẫm mới vừa thay kia, "Từ đầu, tôi đã muốn. Giúp tôi bọc lại."

"……" Quản lý cửa hàng ngạc nhiên vài giây, lại là khinh miệt cười, "Đừng nói giỡn được không nào? Váy này Bạch tiểu thư đã muốn!"

"Nhưng tôi mặc thử trước nha, quyền quyết định hẳn là ở trong tay tôi mà nhỉ?" Hạ Tiểu Nịnh bình thản ung dung mà đi về phía quầy thu ngân, "Bọc lại đi."

"Cô…… Cô có tiền không?" Quản lý cửa hàng tức nở nụ cười, chạy tới khẽ vươn tay ra muốn kéo váy về.

Nhưng trước mắt bỗng nhiên trắng đi, một tờ chi phiếu trực tiếp dán trên ót cô ta.

Đôi mắt cố sức nhìn thiếu chút nữa thành mắt gà chọi, quản lý cửa hàng rốt cuộc thấy rõ số tiền phía trên mặt: 1000 vạn!

Cô ta sợ tới mức đôi mắt đăm đăm, "Cái này cái này cái này……"

Hạ Tiểu Nịnh vốn là muốn hôm nay dành thời gian đi giúp anh trai đặt cọc tiền, cho nên luôn mang theo chi phiếu này bên người, không nghĩ tới thật đúng là có tác dụng.

"Thế nào? Tôi có tư cách mua váy này không?" Cô chỉ chỉ trên chi phiếu kia, chữ Phong Thanh Ngạn rồng bay phượng múa tự tay ký tên, "Hoặc là nói các người cần gọi điện thoại đến Phong thị để xác minh một chút tính chân thực của chi phiếu này?"

"…… Không, không, không dám, không dám." Quản lý cửa hàng sợ tới mức hồn phác đều muốn bay, run run lấy chi phiếu từ trên ót mình xuống, "Chúng tôi sẽ bọc nó cho ngài! Nhưng chi phiếu này chúng tôi không có tiền lẻ……"

"Đó chính là chuyện của các người."

"Đợi đã!" Bạch Nhu Gia mất hứng, lông mày lạnh lẽo mà từ sô pha bên kia đi tới, "Tuy rằng váy là cô ta thử trước, nhưng mà tôi nói muốn mua trước, dựa vào cái gì đưa cho cô ta không đưa cho tôi?"

Trong lúc nói chuyện, cô ta lướt nhìn qua tấm chi phiếu kia.

Nhìn thấy phía mặt trên kia vô cùng quen thuộc, mình đã mô tả qua chữ ký xuất thần đó trong vô số lần riêng tư, sắc mặt Bạch Nhu Gia đã càng ngày càng khó coi.

"……" Quản lý cửa hàng nhanh khóc.

Người phụ nữ họ Hạ trước mắt này rõ ràng có mối quan hệ thân thiết với Phong Thanh Ngạn, cô ta đem đầu đeo ở trên đây lưng quần cũng đắc tội

không nổi, nhưng Bạch Nhu Gia này cũng là khách quen VIP trong cửa hàng……

Cái váy này trong nước cũng chỉ có một cái như vậy, thật là làm cho người ta khó xử mà.

Hạ Tiểu Nịnh nhướng mày, "Váy còn bán hay không?"

"Bán, nhưng mà……"

"Đừng nhưng mà, yết giá mười một vạn, tôi ra mười lăm vạn." Bạch Nhu Gia đưa tay từ trong túi Hermes của mình lấy ra một thẻ bạch kim, trực tiếp đặt ở bên cạnh máy quẹt thẻ, "Lấy tiền đi."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Thu thập Bạch Nhu Gia

Cái gì?

Trước nay chỉ từng nghe nói qua khách hàng yêu cầu giảm giá, chưa từng nghe nói qua khách hàng chủ động yêu cầu tăng giá!

Quản lý cửa hàng bị sốc.

"À, tôi đây ra hai mươi vạn là tốt rồi." Hạ Tiểu Nịnh ngữ khí tùy ý, vô cùng không cho là đúng.

"……" Quản lý cửa hàng mở to đôi mắt, "Cái này, cô là nghiêm túc sao?"

"Gia đình bình dân đi ra đúng là sĩ diện cãi láo," Bạch Nhu Gia hừ lạnh, "Tăng giá cũng chỉ thêm năm vạn? Tôi ra 30 vạn."

"31 vạn." Hạ Tiểu Nịnh yên lặng cùng đập.

"……" Bạch Nhu Gia không chút do dự: "40 vạn!"

"41 vạn."

"…… 60 vạn!"

"61 vạn."

"……"

Bất kể Bạch Nhu Gia ra bao nhiêu, Hạ Tiểu Nịnh đều yên lặng mà so với cô ta nhiều hơn một vạn, thái độ kiên quyết, không hề nhượng bộ chút nào.

Đám nhân viên cửa hàng đứng ở giữa hai người bọn họ, giống như hoa hướng dương trong chốc lát nhìn bên trái trong chốc lát nhìn bên phải, biểu cảm một cái so với trước đó đặc sắc hơn.

Cuối cùng rốt cuộc ép Bạch tiểu thư phát hỏa, hung hăng ném túi Hermes trên quầy thu ngân, "Hai trăm vạn!"

"Tốt! Nhường cho cô rồi!" Hạ Tiểu Nịnh quyết đoán gật đầu, "Máy POS các người nhanh lấy ra đi, giúp Bạch tiểu thư quẹt thẻ nha!"

Nói xong, cô lại hướng về phía Bạch Nhu Gia chớp chớp mắt: "Chúc mừng cô vui vẻ lấy được cái váy, nhưng mà tôi vừa rồi nhìn qua một chút, dựa theo số đo của cô, cô nhét vào không lọt."

Quản lý cửa hàng và nhân viên cửa hàng: "……"

Bạch Nhu Gia: "……"

Cho nên cô ta vòng đi vòng lại, là bị Hạ Tiểu Nịnh này đùa bỡn sao?

Không chỉ có bỏ ra hơn hai mươi lần một cái váy bán giá mười một vạn, nhưng lại căn bản mặc không được!

Lúc quẹt thẻ ký tên, tay của cô ta run rẩy…… Nhưng bây giờ đã cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, nếu bứt ra rời đi, cô ta cũng gánh không nổi người này.

Nếu như bị trưởng bối trong nhà biết cô ta mua một cái váy bỏ ra hai trăm vạn, hậu quả kia quả thực……

Sắc mặt xanh mét, cô ta xách theo cái váy kia mặt lạnh tâm lạnh dưới sự cung kính vây quanh của đám nhân viên cửa hàng mà đi ra ngoài, phút cuối cùng còn không quên quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hạ Tiểu Nịnh một cái.

Người phụ nữ chết tiệt, cô chờ đó cho tôi!

Chờ thì chờ! Hạ Tiểu Nịnh cười híp mắt mà phất tay với cô ta, "Bạch tiểu thư đi thong thả, mua sắm vui vẻ nhé!"

"……"

Bạch Nhu Gia chịu đựng thiếu chút nữa bị tức đến máu tươi phụt ra ba thước, dẫm giày cao gót căm giận mà rời đi rồi.

Hạ Tiểu Nịnh mười phần quen thuộc mà duỗi lưng một cái, quay đầu nhanh chóng rút tấm chi phiếu trên quầy thu ngân về, bỏ vào trong túi xách.

Cái gì gọi là không đánh mà thắng? Là đây a!

Một phân tiền không tốn sẽ thu thập được Bạch Nhu Gia, cảm giác này quả thực cũng không quá thoải mái!

Cô vui vẻ nói lời tạm biệt cùng đám nhân viên cửa hàng, sau đó trong lúc bọn họ biểu tình còn đang trợn mắt há hốc miệng, sung sướng mà đi ra khỏi cửa hàng, lại ở trong lòng kéo nó vào sổ đen mua sắm!

Về sau, không bao giờ đến nữa!

Mà ở một khu vực VIP khác cửa hàng này, mang theo bạn gái đến chọn quần áo, hơn nữa chứng kiến toàn bộ quá trình PK của hai người phụ nữ, Kỳ Tư Diệu giờ phút này ngay cả bạn gái lách vào ngực đối với mình phát ra ám chỉ cũng không để ý tới, không tự chủ được mà tán thưởng, "Tuyệt!"

Thao tác này, có thể nói là khiến cho anh ấn tượng sâu sắc!

Anh lập tức buông ly sâm banh trong tay, từ trên sô pha đứng lên.

"Kỳ thiếu, xin hỏi ngài cần gì?"

Chuyên viên phục vụ anh lập tức tiến lên cung kính hỏi.

"Trong cửa hàng các người có camera không?"

"Vừa rồi vị Hạ tiểu thư kia lúc trước vào cửa đến bây giờ, đoạn video đó sao chép một phần cho tôi, nhanh lên!"

"……Vâng."

……

Tập đoàn Phong thị, trong phòng họp tầng cao nhất.

Một hội nghị báo cáo quý đang tiến hành đâu vào đấy, vừa vặn đến lượt giám đốc tài chính lên sân khấu lên tiếng.

Phong Thanh Ngạn đang lắng nghe các hạng số liệu, điện thoạt đặt trên bàn liền rung lên một chút.

Là Kỳ Tư Diệu gửi WeChat đến, nội dung là một cái video.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Mạnh mẽ triệt tan thành mây khói !

Điện thoại rung khiến cho giám đốc tài chính trên sân khấu hơi dừng lại một chút, theo bản năng mà nhìn về phía Phong Thanh Ngạn.

Người kia lại trực tiếp đưa điện thoại di động chỉnh thành chế độ im lặng, sau đó dùng tay ra hiệu ý bảo tiếp tục.

Giám đốc tài chính lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Quý này điểm tăng trưởng danh số của chúng ta là……"

Phong Thanh Ngạn không để ý tới cái video kia, bởi vì hầu hết những thứ Kỳ Tư Diệu gửi tới phần lớn nhàm chán mà lại thấp kém, tin tức hữu dụng rất

ít.

Nhưng không bao lâu, tin nhắn Kỳ Tư Diệu lại gửi vào ——

[Anh, video anh nhanh xem đi!]

Phong Thanh Ngạn nhíu mày, cúi đầu, ngón tay dài nhanh chóng di chuyểntrên màn hình điện thoại—

[ít xem mấy thứ độc hại cho thanh thiếu niên đó đi, coi chừng mạnh mẽ triệt tan thành mây khói!]

Kỳ Tư Diệu: "……"

Đây rốt cuộc là hiểu lầm như thế nào vậy?

Kỳ Tư Diệu búng máu kẹt ở ngực một cái, giãy giụa tiếp tục trả lời: [đây không phải những cái video em ngày thường hay xem đó! Em ngày thường xem những cái đó đều ở ổ G của em! Cái này là có liên quan đến Hạ Tiểu Nịnh đấy!]

Có liên quan đến cô? Phong Thanh Ngạn quyết đoán đứng dậy, giơ tay tạm thời ngừng hội nghị, sau đó một mình đi về phía ban công nhỏ bên ngoài phòng họp, ấn mở video ——

Quả nhiên bên trong có cô! Hơn nữa lại vẫn là ở trong cửa hàng cùng Bạch Nhu Gia oan gia ngõ hẹp gặp nhau.

Vừa mới bắt đầu, anh xem đến lông mày nhíu chặt, về sau, lại dần dần giãn ra.

Nhưng sau khi xem xong video, lông mày tuấn lãng kia lại vặn lại với nhau.

Đứng ở trên ban công một lúc không di chuyển, một lát sau, anh mới gọi điện thoại cho Kỳ Tư Diệu: "Đi làm cho tôi việc này."

"Được, anh cứ nói." Kỳ Tư Diệu không chút suy nghĩ liền đáp ứng rồi.

Ai bảo anh từ nhỏ liền đi theo phía sau Phong Thanh Ngạn làm chú lính nhỏ để bảo vệ đâu? Phong Thanh Ngạn -người anh này của anh chỉ đông, anh tuyệt không đi tây, người anh này của anh nói một anh không nói hai, người anh này của anh cảm thấy ánh trăng là hình vuông, vậy nó chính là hình vuông!

Nhưng bên kia Phong Thanh Ngạn không biết nói gì đó, Kỳ Tư Diệu càng nghe lại càng rối rắm, đến cuối cùng thiếu chút nữa tại chỗ nổ mạnh: "Cái gì? Anh! Em đường đường là một đại luật sư, Kỳ đại trạng nổi tiếng cả nước, một giờ thu phí 1000 đô la Mỹ một người, anh lại có thể bảo em đi làm cái này?"

"Không đi mà nói, năm nay tất cả pháp vụ hợp tác của Phong thị tôi sẽ không tìm công ty luật của cậu." Ý tứ đã biểu đạt thật sự rõ ràng, cho nên người anh này của anh vừa nói xong liền quả quyết mà cúp điện thoại.

Kỳ Tư Diệu: "……"

Anh yên lặng mà siết chặt điện thoại, bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua Hạ Tiểu Nịnh còn ở tầng một này hay đã đi xa, vẻ mặt bất đắc dĩ mà bi tráng mà bám theo đến đó.

……

Trải qua một trận tranh đấu gay gắt vừa nãy cùng Bạch Nhu Gia như vậy, Hạ Tiểu Nịnh đã hoàn toàn không có tâm tư mua quần áo cho mình.

Nhưng mà nơi này có mấy cửa hàng quần áo cho người già thật ra cũng không tồi, cô muốn mua cho ba mẹ vài món quần áo đầu thu có thể mặc, vì thế một người liền như vậy đi dạo xung quanh.

Vừa lúc gặp trung tâm mua sắm làm hoạt động, cho nên người đến cũng không ít, người muôn hình muôn vẻ người cùng cô đan xen mà qua, lực chú ý của cô vẫn luôn ở những cái quần áo trong tủ kính đó, cho nên căn bản không có chú ý tới phía sau có người đang ở lén lút tiếp cận cô.

Hơn nữa, người nọ còn lén lút thò tay vói vào trong túi xách của cô……

……

Mười lăm phút sau.

Hạ Tiểu Nịnh chọn xong hai bộ quần áo của người già, đưa đến quầy thu ngân bên kia thanh toán hóa đơn, lúc muốn trả tiền mới phát hiện không thích hợp —

Ví tiền của cô, chi phiếu, kể cả điện thoại, đều không thấy đâu cả!

Tất cả đồ vật hết thảy không cánh mà bay, toàn bộ trong túi cũng chỉ dư lại tấm thẻ đen Phong Thanh Ngạn đưa cho kia!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 234: Cho nên cậu còn không mau đi?!

Hạ Tiểu Nịnh trợn tròn mắt, sắc mặt trở nên có chút trắng bệch, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi, cả người có chút phát run.

Cô cố gắng hết sức để nhớ lại mấy thứ này rốt cuộc là rớt khi nào, chính là bất kể nghĩ như thế nào cũng không thể nhớ lại một chút.

Chi phiếu một ngàn vạn, phòng cưới anh trai……Nếu như cái này bị mất, cô ăn nói với ba mẹ như thế nào được?

"Tiểu thư? Làm ơn thanh toán." Nhân viên cửa hàng lễ phép mà thúc giục, "Phía sau còn có rất nhiều người đang xếp hàng."

"…… À, được!" Hạ Tiểu Nịnh không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa tấm thẻ đen kia ra ngoài.

Chờ mua xong đồ ra khỏi cửa hàng kia, cô nhanh chóng chạy ra ngoài cửa muốn tìm điện thoại báo cảnh sát, nhất thời cũng không chú ý tới Kỳ Tư Diệu vẫn luôn theo sau lưng mình.

Anh vừa đi vừa tiếp video, "Anh, cô ấy vừa rồi quẹt thẻ đen của anh mua đồ vật, bây giờ vội vã đi ra ngoài, hình như là muốn báo cảnh sát."

"Trước khi cô ấy báo cảnh sát, đem những thứ kia lặng lẽ trả lại cho cô ấy."

Phong Thanh Ngạn giọng điệu nhẹ nhàng, nghe có vài phần sung sướng.

Cho cô thẻ chính là để cô quẹt, tuy rằng không phải tiêu tiền thu thập Bạch Nhu Gia để làm cô vui vẻ, nhưng anh không thích người phụ nữ của mình cầm chặt thẻ anh lại không tiêu tiền của anh.

"…… Anh, em không phải đặc công, em là em của anh đó —"

"Cho nên cậu còn không mau đi?"

"……"

Kỳ Tư Diệu khẽ cắn môi, cánh tay cầm điện thoại rũ xuống, video như cũ vẫn còn mở ra.

Anh yên lặng mà đuổi theo hướng Hạ Tiểu Nịnh đi, trong lòng có một người nhỏ bé thống khổ quỳ xuống đất, hai tay gắt gao chỉ lên trời xanh: Hai người cái người nói chuyện yêu đương vì cái gì nhất định phải kéo tôi xuống nước?!

Hạ Tiểu Nịnh đi đến ngoài cửa, vừa muốn mở miệng tìm người qua đường mượn điện thoại báo cảnh sát, bả vai đã bị người phía sau nhẹ nhàng vỗ.

Cô quay đầu lại, liền thấy được Kỳ Tư Diệu cặp mắt đào hoa cười đến như có gió xuân kia, "Xin chào, xin hỏi đây là đồ cô làm rớt sao?"

Duỗi tay, đem chi phiếu cùng ví tiền, còn có điện thoại của cô đưa tới.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt, "Anh phát hiện ở đâu vậy?"

"Vừa rồi ở trên hành lang của trung tâm mua sắm nhặt được, gọi cô cô không đáp lại, theo cô một đường lại mất đấu cô, cũng chỉ có thể ở cửa ra vào này ôm cây đợi thỏ." Kỳ Tư Diệu lộ ra nụ cười hoàn mỹ, chiêu bài tươi cười, đem lời nói dối nói được cẩn thận.

Với tư cách một kẻ có tiền lợi nhận liền nhận những vụ kiện tụng với danh đại luật sư, trình độ không biết xấu hổ của anh ở đế đô có thể nói là đệ nhất.

"À……" Hạ Tiểu Nịnh không chút nào nghi ngờ trong đó có lừa lọc, sau khi cầm những thứ đó về phát hiện giống nhau không thiếu, "Cảm ơn nha!"

"Không cần khách khí."

Rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ, Kỳ Tư Diệu nhanh chóng quay người đi về hướng vào trong trung tâm mua sắm, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đúng rồi, anh tên là gì? Nếu không, ta mời anh uống ly trà sữa được không?" Hạ Tiểu Nịnh ở phía sau lớn tiếng hỏi.

Dù sao giá tiền đồ vật lớn như vậy, đối phương có thể làm được không lấy của rơi luôn đã làm cho người ta vô cùng cảm động.

Kỳ Tư Diệu quay đầu lại, lần thứ hai hơi hơi mỉm cười với cô: "…… Xin gọi tôi là Lôi Phong……"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Anh nhanh chóng rời đi, ẩn sâu công cùng danh.

Đến bên trong trung tâm mua sắm rồi, sau khi xác định đã rời khỏi phạm vi tầm mắt Hạ Tiểu Nịnh, Kỳ Tư Diệu mới nhanh chóng giơ điện thoại lên, đối với Phong Thanh Ngạn trong video cười chân chó, "Thế nào hả anh? Nhiệm vụ em hoàn thành đến không tệ đi?"

Cầu khen ngợi, cầu tán dương, cầu ban thưởng, cầu vuốt ve, cầu ôm một cái……

Phong Thanh Ngạn giọng nói nặng nề vừa lãnh vừa hàn từ đối diện truyền đến: "Ai cho phép cậu vừa rồi cười với cô ấy?"

Kỳ Tư Diệu: "……!"

……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Cháu thích già một chút

Hạ Tiểu Nịnh từ trung tâm mua sắm về nhà liền đưa ba mẹ ra ngoài tiếp tục bắt đầu chọn nhà ở.

Vừa lúc thời kì suy thoái của thị trường bất động sản, mấy tòa nhà đều giảm giá, thậm chí còn có anh trai nhỏ bán nhà chỉ kém ôm đùi cầu xin cô đặt tiền.

Một nhà ba người phân vân giữa mấy tòa nhà, Cố Lâm Anh bỗng nhiên liền chỉ vào một cái trong đó, "Được rồi căn hộ một trăm mét vuông chỗ này, đi thôi!

"Hả? Nhanh như vậy? Bà mới vừa còn nói nhà này tầng trệt không hài lòng, tôi……"

Hạ Chí Dũng còn muốn nói vài câu đã bị bạn già bịt kín miệng.

"Ông xem," Cố Lâm Anh tiến đến bên tai bạn già nhỏ giọng nói thầm, "Tòa nhà này là đại ngôn của con rể tương lai đấy! Chúng ta như thế nào cũng phải ủng hộ cho thằng bé một chút có phải không? Sau này thấy con rể, chúng ta cũng có đề tài có thể trò chuyện được!"

"…… Có chút đạo lý!"

Hạ Chí Dũng quay đầu lại, gọi Hạ Tiểu Nịnh đang ở bên cạnh mua nước trở về, "Nhà đã chọn xong rồi, chúng ta đi giao tiền đặt cọc thôi."

"…… Nhanh như vậy?"

"Không nhanh không nhanh, ba và mẹ con đều rất vừa ý tòa nhà đó, nên sớm không nên chậm trễ, đi thôi."

"……À."

Hạ Tiểu Nịnh đối với chút tính toán này trong lòng ba mẹ hoàn toàn không biết, chỉ khi bọn họ đi quá lâu vừa mệt vừa nóng cho nên không muốn lại chọn lên chọn xuống nữa.

Hơn nữa tòa nhà đó đích thực cũng không tệ lắm, ngoại trừ tầng thấp chút, còn lại điều kiện đều là tối ưu.

Ba người trở về tòa nhà bên kia, nhân viên bán nhà cười đến sáng lạn giống như hoa đào, biểu tình vui sướng ký hợp đồng với thanh toán tiền đặt cọc, sau đó nhị lão liền đi về trước, để Hạ Tiểu Nịnh một mình ở lại chỗ đó chờ một lát có hoạt động rút thăm trúng thưởng.

Hôm nay giải nhất là một chiếc xe BMW, cũng không biết ai sẽ có vận khí tốt như vậy có thể rút trúng, nghe nói còn sẽ có bất ngờ đặc biệt cho các vị khách mua nhà.

Đợi khoảng một giờ đồng hồ, Hạ Tiểu Nịnh đều nhanh ngủ rồi, bên cạnh bỗng nhiên chạy tới một bác gái mập mạp một mực gần cô, "Cô gái ơi? Cháu năm nay bao nhiêu tuổi? Đã kết hôn chưa? Muốn suy xét một chút con trai bác hay không?"

Cô là vừa mới mua căn nhà phía sau bố mẹ Hạ, giờ phút này có lẽ là chờ rút thăm trúng thưởng chờ đến chán chường, người chung quanh cũng không ai phản ứng cô, cho nên cố ý bò tới chỗ không có người.

Hạ Tiểu Nịnh nhìn bà ấy một cái, "Con trai bác bao nhiêu tuổi vậy?"

"25!"

Cô lắc đầu, "Cháu không thích non như vậy, cháu thích già một chút."

"Á? Vậy cháu thích bao nhiêu? 28, 29? Hay là 30 mấy?" Bác gái lúc đó liền không vui, "Con trai bác vẫn là sinh viên tốt nghiệp đại học đế đô đấy! Nói không chừng, bằng cấp cháu còn không xứng với —"

"Dừng lại. Cháu thích 52."

Biểu tình bác gái lập tức một lời khó nói hết, "Già như vậy?"

"Già mới có thực lực nha! Một sinh viên tốt nghiệp đại học đế đô, ít nhất bao nhiêu năm mới có thể kiếm được căn phòng ở đế đô?" Hạ Tiểu Nịnh ngáp.

"Cháu……Người trẻ tuổi bây giờ! Hừ!" Bác gái lập tức lộ ra ánh mắt ghét bỏ, quay đầu đi xem xét người khác.

Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc như ý nguyện làm cho bên tai mình thanh tĩnh, mới không thèm để ý người khác sẽ thấy thế nào về mình, cái gì 25 tuổi 52 tuổi, cô càng là không có để ở trong lòng.

Ghé vào bàn nhỏ trước mặt mí mắt cô thẳng đánh nhau, mười phần muốn ngủ.

Bên người vị bác gái kia cũng thực sự an tĩnh một lúc, qua không biết bao lâu mới vụt đứng lên, bàn tay đầy đặn Bang~ một chút, đánh vào trên lưng Hạ Tiểu Nịnh, "Nhanh nhanh nhanh đứng lên! Bất ngờ tới! Rút thăm trúng thưởng bắt đầu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Em muốn sinh khỉ con cho anh!

"……" Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa bị một cái đánh này làm cho xương cốt rã rời, xoa bả vai đứng lên, mới phát hiện nhân viên bán nhà không biết từ khi nào ở trong đại sảnh đã lên sân khấu, người dẫn chương trình nói năng ngọt xót đã sớm khai mạc.

Còn có vị khách quý thần bí được mời lại đây.

Một thân áo POLO đơn giản với quần âu trắng, ngay cả khi tùy ý trang điểm như vậy cũng có thể soái đến nhân thần cộng phẫn.

Không phải Mộ Đình Tiêu còn có thể là ai?

Dưới sân khấu những người qua đường đó đều lập tức mắt chuyển hồng, hét lên chói tai tên của anh, từng bước từng bước hoa si đến không được.

Người tới lại có thể là anh!

Nhớ tới anh lần trước đối với mình hờ hững, hẳn là không muốn nhìn thấy mình, Hạ Tiểu Nịnh hóp lưng lại như mèo định lẻn đi, rút thăm trúng thưởng cũng không quan trọng.

Ai ngờ vừa vị bác gái vừa nãy còn muốn giới thiệu đối tượng cho con trai kia bỗng nhiên trái tim thiếu nữ bùng nổ, lại ma xui quỷ khiến mà liền giữ chặt tay Hạ Tiểu Nịnh liều mạng đi lên phía trước, lách vào bên cạnh còn dùng giọng như ngỗng kia không ngừng hô to ——

"Mộ Đình Tiêu, em yêu anh, em muốn sinh khỉ con cho anh!"

Bởi vì thanh âm này thật sự quá kỳ lạ, lại có thể diễm đàn áp bầy 'điên', làm Mộ Đình Tiêu lập tức đem tầm mắt lại đây.

Anh nhìn đến Hạ Tiểu Nịnh cũng là sửng sốt, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp cô.

Sau đó dùng ánh mắt không để lại dấu vết mà ở nhìn xung quanh cô một vòng, phát hiện không có Phong Thanh Ngạn ở đó, ánh mắt lập tức nhu hòa rất nhiều.

"……" Hạ Tiểu Nịnh một trán mồ hôi lạnh, cái này muốn chạy cũng chạy không được.

Một người gần 60 tuổi, lại có thể theo gió muốn sinh khỉ con cho Mộ Đình Tiêu, bác gái mặt mũi của bác đâu?

Trên sân khấu, người dẫn chương trình đã tuyên bố bước vào phần bắt thưởng, đám người dưới sân khấu lập tức càng thêm kích động, chỉ ước gì giải

thưởng lớn từ trên trời giáng xuống nện mình hôn mê luôn tốt nhất.

Phần thưởng chính là chiếc xe BMW kia, rất nhiều người đều xoa tay hầm hè nhất định phải được, còn có người thậm chí đã suy nghĩ phải lái nó về nhà như thế nào.

Quy tắc bắt thưởng là Mộ Đình Tiêu đưa lưng về phía người xem đánh trống để bọn họ truyền hoa, chờ khi tiếng trống dừng lại hoa ở ai trong tay ai liền có thể lĩnh đi phần giải thưởng lớn này.

Phương pháp tuy cũ kỹ một chút, nhưng phần thưởng thắng cuộc thật sự quá mê người, cho nên những người mua nhà ở hiện trường mua cũng không có gì dị nghị.

Mộ Đình Tiêu quay người sang chỗ khác, cầm lấy dùi trống trợ lý trao cho, sau đó ném bông lụa đỏ xuống dưới sân khấu, bắt đầu kích trống.

Không khí hiện trường lập tức đạt tới đỉnh điểm, rất nhiều người đều kích động đến mất khống chế, nếu không phải có bảo an duy trì trật tự, chỉ sợ là muốn nhào qua đoạt lấy.

Bông lụa đỏ cách Hạ Tiểu Nịnh bên này càng ngày càng gần, bác gái trán đổ mồ hôi, "Kỳ thật bác rất khẩn trương."

Hạ Tiểu Nịnh nghiêm túc gật đầu: "Cháu biết."

"…… Làm thế nào cháu biết?"

"Bởi vì bác nắm chặt cánh tay làm cháu đau quá, có thể buông cháu ra không?"

"……" Bác gái buông cô ra, còn nhân tiện tặng kèm một ánh mắt xem thường, "Yếu ớt! Còn không phải là nắm một chút thôi sao?"

Cánh tay đều bị nắm đến tay có năm dấu hồng, bác gái này ngày thường chẳng lẽ là dọn gạch? Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà không hé răng, nhìn chằm chằm bông lụa đỏ hồng định lát nữa dùng tốc độ nhanh nhất đến đoạt thức ăn trước miệng cọp, làm bác gái hối hận đi thôi!

Tiếng trống vẫn còn tiếp tục, mắt thấy cách bọn họ bên này chỉ còn 3-4 mét, bác gái một mình bước ra xa nghiêng người nắm lấy nó.

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt không hiểu mà nhìn bà ấy, duỗi tay đi lấy hoa.

Bác gái lại gắt gao túm ở trong tay, chính là không chịu truyền đi.

"……" Hạ Tiểu Nịnh vươn tay, nghiến răng kéo mạnh một cái!

Hoa thuận lợi rơi vào trong lòng ngực cô, còn không có truyền đi, tiếng trống bỗng nhiên liền ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Tôi thiếu một người bạn trai!

Mộ Đình Tiêu xoay người lại, nhìn đến bông lụa đỏ ở trong tay Hạ Tiểu Nịnh, anh tựa hồ một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mà là rất bình tĩnh mà nhìn cô, "Chúc mừng vị tiểu thư này rinh được giải thưởng là chiếc xe BMW, đạt được cơ hội lên chụp ảnh cùng tôi một lần. Mời đến phòng nghỉ VIP lĩnh thưởng."

Hạ Tiểu Nịnh vẻ mặt mộng bức, quả thực không thể tin được mình có thể có vận khí tốt như vậy.

Người đánh trống là Mộ Đình Tiêu, nên sẽ không…… Anh ấy giúp đỡ mình gian lận sao?

Trên sân khấu người dẫn chương trình so với cô càng mộng bức, đã nói phần thưởng chỉ là một chiếc xe, như thế nào bây giờ còn có một cái phần thưởng chụp ảnh cùng ảnh đế?

Đây là khi nào thêm vào? Vì sao không dựa theo kịch bản đi?

Trước mắt bao người, Mộ Đình Tiêu đã từ trên sân khấu xuống dưới.

Đám người vốn còn vây ở một chỗ tự động mà tránh ra hai bên nhường ra một con đường.

Anh trực tiếp đi về phía Hạ Tiểu Nịnh, giữ chặt tay cô, sau đó cũng không quay đầu lại mà kéo cô vào phòng nghỉ một bên.

Đóng cửa, ngăn cách những ánh mắt dò xét đánh giá của những người đó.

"Vui vẻ không?" Anh hỏi.

"……Khá tốt." Hạ Tiểu Nịnh còn có chút không phục hồi tinh thần lại.

"Vui vẻ liền nói ra, không cần mạnh mẽ chống đỡ không thừa nhận."

Mộ Đình Tiêu lấy điện thoại ra, không nói lời gì ôm cô vào trong lòng ngực mình, "Nào, nói cà tím."

"……"

Cô có thể không nói hay không?

Mộ Đình Tiêu bấm nút chụp ảnh, rồi lại không hài lòng, "Làm lại! Cô cười một chút!"

"…… Không chụp đâu."

Hạ Tiểu Nịnh từ trong khuỷu tay anh thoát ra, đứng bên cạnh anh.

Cô không xác định đánh trống truyền hoa kia có phải là Mộ Đình Tiêu cố ý làm mình trúng thưởng hay không, nhưng việc chụp ảnh này vẫn là không làm thì hay hơn, dù sao anh hiện tại chính là bạn trai Diệp Anh, không thể để cho người khác hiểu lầm cái gì thì mới tốt.

Trong khuỷu tay bỗng nhiên thất bại, Mộ Đình Tiêu khóe miệng ý cười phai nhạt rất nhiều, nghiêng mắt nhìn cô, "Như thế nào? Sợ bạn trai cô hiểu lầm ghen sao?"

Giọng điệu, nghe giống như nhẹ nhàng, lại ẩn ẩn mà giấu một tia khẩn trương.

"……Ừ." Hạ Tiểu Nịnh cũng không có quá nhiều giải thích, lung tung lên tiếng, "Không nghĩ tới hôm nay anh sẽ đến, chiếc xe BMW kia tôi tìm người dẫn chương trình vừa rồi để nhận sao? Tôi đi ra ngoài trước đây."

Nói xong liền đi kéo cửa.

"Đợi đã!" Mộ Đình Tiêu cánh tay dài khẽ chống, đem một đường nhỏ kẽ hở cánh cửa cô mới vừa kéo ra đóng trở về, "Nếu như đến đều đã đến, vậy cùng nhau ăn cơm đi."

"…… Vẫn là quên……"

"Yên tâm, không chỉ cô với tôi. Diệp……Ý tôi là nói Anh Anh, cô ấy hôm nay cũng đến. Tôi mang theo cô ấy, cô cũng gọi bạn trai cô đến. Bốn người, cùng nhau ăn một bữa cơm."

……

Diệp Anh hiện tại đã vinh dự trở thành chuyên ciên trang điểm của Mộ Đình Tiêu, cho nên cô vẫn luôn chờ trong xe bảo mẫu ở bên ngoài.

Mộ Đình Tiêu gọi một cuộc điện thoại liền kêu cô đi vào.

Nhìn thấy Hạ Tiểu Nịnh, cô đầu tiên là sửng sốt, còn không có tới kịp mở miệng hỏi cô ấy vì sao ở chỗ này, đã bị Mộ Đình Tiêu trực tiếp dắt đi qua, bị mắc kẹt ở trong ngực, "Một giờ không gặp anh, có nhớ anh không?"

Diệp Anh: "……"

Hơi thở đặc biệt của người đàn ông thoáng một chút chui vào nội tâm, khiến cho adrenalin (*hormon của tuyến thượng thận) của cô không ngừng bão táp, gật gật đầu lung tung.

Chẳng qua là ngay cả vành tai đều đỏ đến sắp nhỏ máu, óng ánh no đủ giống như quả anh đào.

Hóa ra là bởi vì Tiểu Nịnh đến, cho nên giờ phút này mình lại đến bắt đầu sắm vai bạn gái anh ấy……

Cô cưỡng bách chính mình ổn định nỗi lòng, ngoan ngoãn mà dựa vào trong lòng ngực anh, thẳng đến tay Mộ Đình Tiêu buông mình ra, mới xem như miễn cưỡng vượt qua.

Bạn gái người ta đều đã đến, tự mình lại làm bóng đèn liền không tốt. Hạ Tiểu Nịnh yên lặng nhắm mắt không nhìn vào cẩu lương này, móc điện thoại ra lén lút gửi tin nhắn cho Phong Thanh Ngạn——

[Thiếu gia, tôi thiếu một người bạn trai khẩn cấp, online chờ! Cầu giúp đỡ!]

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Chỉ có một chút thôi

Cái gì gọi là sau khi rải lời nói dối, cần dùng một ngàn lời nói dối để đi vòng? Sau đó để cho lời nói dối giống như cầu tuyết cầu càng lăn càng lớn?

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy chính mình hiện tại trạng thái chính là!

Rõ ràng là đóng giả, nhưng thật giống như trong một đêm rất nhiều người bên cạnh đều biết cô có "bạn trai", làm cô không thể không kéo Phong Thanh Ngạn ra chống đỡ.

Bây giờ bốn người ngồi ở phòng riêng của nhà hàng cao cấp chờ mang đồ ăn lên, bầu không khí các loại xấu hổ quỷ dị.

Chỉ có Phong Thanh Ngạn còn như trước vẫn duy trì trường khí bình tĩnh cho dù Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc, cầm trong tay ly nước nhẹ nhàng uống, "Mộ tiên sinh cùng Diệp tiểu thư ở bên nhau đã bao lâu rồi? Có dự định kết hôn không? Mộ tiên sinh không phải đùa nghịch lưu manh đi?"

"…… Đó là đương nhiên." Mộ Đình Tiêu không hổ là ảnh đế, thời điểm nói dối mặt không đỏ, hơi thở không gấp.

Anh thậm chí mâm cũng chưa nhìn liền gắp một đũa đồ ăn, lại vô cùng tự nhiên mà bỏ vào trong bát của Diệp Anh, "Còn anh? Hai người ở bên nhau bao lâu rồi? Có dự định kết hôn sao?"

"Có." Phong Thanh Ngạn đặt ly nước xuống, âm vang hữu lực từ trong môi mỏng thốt ra một chữ.

Hạ Tiểu Nịnh nghe được đầu quả tim run lên, biết rõ anh là đang nói dối giúp mình giải vây, cũng không biết vì cái gì sau khi nghe thấy chữ này, cô thậm chí có chút không dám ngẩng đầu lên để phân biệt giờ phút này trong ánh mắt anh rốt cuộc có mấy phần thật mấy phần giả……

"Ha ha," Mộ Đình Tiêu cười nhạt hai tiếng, lại quay đầu "quan tâm" nhìn Diệp Anh, "Ăn đi, sao không ăn vậy? Nguội không thể ăn……"

"……" Diệp Anh nhìn tỏi trong bát của mình, vẻ mặt rối rắm, "Em dị ứng tỏi!"

Mộ Đình Tiêu: "…… Ah."

Xấu hổ.

Phong Thanh Ngạn tâm như gương sáng, biết rõ đây rõ ràng là đang diễn kịch. Anh dùng chiếc đũa của mình gắp lên một cái nem rán bỏ vào trong bát của Hạ Tiểu Nịnh, "Đừng chỉ nhìn anh. Bây giờ cũng không phải là lúc đợi ăn anh, mau ăn cơm."

"……"

Diễn tinh a! diễn tinh! Thiếu gia kỹ thuật diễn quả thực muốn bùng nổ!

(*diễn tinh: tỏ vẻ giống như diễn viên, người diễn kịch rất lợi hại)

Hạ Tiểu Nịnh đỏ bừng cả khuôn mặt mà cúi đầu, "Anh, anh nói bậy gì đấy……"

Nói xong, liền cắn một ngụm nem rán, cũng không dám nhìn bất luận người nào nữa.

Phong Thanh Ngạn đưa tay, nhẹ nhàng mà sờ lên đầu cô, giống như là đang trấn an vỗ về một bé mèo con.

Lời này chính anh đương nhiên biết là đang nói bậy, nhưng rơi vào trong tai người khác…… Đã trở thành lời nỉ non làm nũng giữa những người yêu nhau.

Mộ Đình Tiêu sắc mặt đã càng ngày càng khó coi.

Vốn là trong lòng còn có một tia hy vọng, cảm thấy cô cùng Phong Thanh Ngạn nhìn rất không có khả năng, nhưng hiện giờ…… Cũng không phải không có khả năng.

Bàn tay trái đặt ở dưới bàn yên lặng mà tạo thành một nắm, trong bát trước mắt anh bỗng nhiên nhiều hơn một thứ sáng màu trắng.

Quay đầu, liền nhìn thấy Diệp Anh cười sáng lạn với anh, tựa thật tựa giả đối với anh làm nũng: "Tỏi em không ăn được, anh giúp em ăn nhé!"

Mộ Đình Tiêu: "……"

Anh bây giờ tâm trạng há lại chỉ có ăn hết từng đó tỏi, quả thực là so ăn hết thạch tín còn độc hơn!

Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà nhìn bọn họ, "Xem ra hai vị hiểu biết lẫn nhau không đủ, phải liên lạc nhiều hơn gia tăng hiểu biết mới được."

"Nói hay lắm giống như anh đối với Hạ Tiểu Nịnh có bao nhiêu hiểu biết." Mộ Đình Tiêu cười lạnh.

Hai người đàn ông nam nhân ánh mắt lập tức đối chạm vào nhau, nơi này cũng đã trở thành chiến trường không có khói thuốc súng.

Đối chọi gay gắt, anh tới tôi đi, đao quang kiếm ảnh là không thể tránh khỏi.

"À, tôi đối với cô ấy hiểu biết được không nhiều lắm, chỉ có một chút thôi. Hai người muốn nghe sao?" Phong Thanh Ngạn để đũa xuống, đôi tay mười ngón tay đan xen vào nhau đặt ở trên mặt bàn, nhẹ nhàng ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 239: Cô gái tốt của anh

"Nghe chứ!" Diệp Anh hứng thú một chút, không chút do dự buột miệng thốt ra.

Sau đó…… Cô liền lập tức nhận được ánh mắt chết chóc đến từ Mộ Đình Tiêu.

Chép miệng, cô là thật sự rất muốn nghe! Tuy rằng mình cùng Mộ Đình Tiêu là giả, nhưng mà Hạ Tiểu Nịnh cùng Phong Thanh Ngạn là thật sự!

Tâm hồn bát quái đang hừng hực thiêu đốt!

Hạ Tiểu Nịnh thì là khóc không ra nước mắt ——cái gì gọi là heo với khuê mật giống nhau? Là đây a!

Cô mới không tin Phong Thanh Ngạn có thể đối với mình có bao nhiêu hiểu biết đâu! Trong chốc lát nói ra, xác định chắc chắn là lộ tẩy!

Nhanh chóng ở dưới bàn dùng tay phải lôi kéo tay áo của anh, ý bảo anh đổi lại đề tài.

Nhưng tay vừa mới khẽ động, đã bị anh dùng tay trái trở tay bọc lấy, nắm thành quyền đầy, cho dù cô rút như thế nào cũng không thể rút về, cuối cùng sợ động tác quá lớn lòi đuôi ra, Hạ Tiểu Nịnh chỉ có thể bất động.

Liền như vậy tùy ý bàn tay anh bao bọc, quấn lấy tay nhỏ của mình, cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay khô ráo mà nóng rực……

"Đầu tiên, cô ấy biết nấu ăn, nhưng mà lại bị dị ứng đậu phộng." Chỉ thấy Phong Thanh Ngạn môi mỏng khẽ mở, thanh âm đáng chết lại rất dễ nghe.

"Cái này tôi cũng biết, không có gì hiếm lạ." Diệp Anh nói.

"Ừ," Phong Thanh Ngạn cho cô một cái ánh mắt khẳng định, sau đó tiếp tục nói, "Thời tiết cô ấy thích nhất là ngày tuyết rơi, chuyện thích làm nhất là ở phòng bếp nhỏ của mình nhìn thấy sau khi người khác đến ăn đồ ăn cô ấy làm lộ ra biểu tình hài lòng, sợ nhất chính là buổi tối khi đi ngủ một chiếc đèn cũng không mở, màu sắc thích nhất là màu vàng cam với màu đỏ, giày thích mang nhất là đôi giày nhỏ màu trắng……"

"……" Diệp Anh trợn mắt há hốc mồm, phương diện này có chút liền cô cũng không biết.

Hạ Tiểu Nịnh cũng nghe đến sửng sốt, trong lòng không hiểu sao mà một dòng nước ấm chảy mạnh qua.

Nhiều chuyện cô chưa bao giờ nói qua, anh làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ là…… Vì hợp tác lâu dài vững chắc, cho nên cố tình đi điều tra?

Về điểm này, trong lòng cô dòng nước ấm bỗng nhiên liền bình tĩnh.

Nhưng Phong Thanh Ngạn còn chưa nói xong: "Cô ấy chính trực thiện lương, cũng có chút giảo hoạt nhỏ, cũng không bao giờ chủ động tính kế người khác. Thỉnh thoảng đáng yêu đôi khi bối rối, đối với chuyện mình nhận định lại rất kiên trì, cũng sẽ không bỏ qua những người thực sự đắc tội qua người của cô ấy. Nhưng cũng chỉ để ý đến người trong lòng cô ấy cho rằng họ xứng đáng. Cô ấy là cô gái hào phóng, yêu ghét rõ ràng……"

"……"

Không được không được! Trái tim giống như là bị dây điện cao thế đánh trúng, toàn thân đều tê tê dại dại ấm áp dào dạt chính là chuyện gì xảy ra?

Hạ Tiểu Nịnh ngơ ngác mà nhìn anh.

Nhìn mặt mày mê người của anh, nghe giọng nói động lòng người của anh, ánh mắt của cô một chút mà mê ly lên, trong lòng tựa như là bị đút một cái túi chườm nóng, vừa đầy vừa ấm vừa nhộn nhạo……

"Đương nhiên nếu bỏ những cái này thỉnh thoảng sẽ có bộ dáng ngốc nghếch, vậy càng ưu tú……"

Giọng điệu tựa nỉ non lại tựa như đang trong mơ, thậm chí cuối cùng, còn duỗi tay lai xoa xoa đầu nhỏ của cô.

Hạ Tiểu Nịnh trong đầu đinh một tiếng, như là có thứ gì rơi vào trong tay giặc bỗng nhiên thanh tỉnh lại.

Cô nhanh chóng đứng dậy tránh đi tay của anh, ôm đầu chạy thục mạng mà tông cửa xông ra, "Em…… Em đi rửa tay lại tới ăn cơm!"

Trời ạ! Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Chính mình cùng anh chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi! Cô thiếu chút nữa liền quên mất anh chỉ là đang bồi mình diễn kịch!

Cái này cũng không thể trách cô được, ai bảo Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên nói nhiều lời dễ nghe như vậy, hại cô liền đi đường đều có chút lơ mơ.

Trên đời này bất luận một người phụ nữ nào, đều hẳn là ngăn cản không được lời như vậy.

Dù biết rõ những thứ này đều là lời nói của anh tình cảnh này không thể là thật, nhưng vừa rồi vẫn là có một khoảnh khắc, cô rất không tiền đồ mà bị cảm động……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Nói xong mau cút

Sau khi Hạ Tiểu Nịnh đi ra ngoài, trong phòng lại lần nữa lâm vào im lặng thật lâu.

Diệp Anh vẻ mặt hâm mộ, nha đầu Hạ Tiểu Nịnh chết tiệt kia, còn luôn miệng nói Phong Thanh Ngạn không thích mình? Đây không phải thích chẳng lẽ là chán ghét sao? Đã là chắc chắn chuyện tốt?

Phong Thanh Ngạn tức thì trong vẻ mặt lạnh nhạt lộ ra một cổ kiêu ngạo khó có thể che dấu, thật tốt a, toàn thế giới nhiều người như vậy, lại chỉ được một người như cô vậy……

Mộ Đình Tiêu biểu tình đen tối khó hiểu, cúi đầu ăn hết một ngụm trong bát tỏi múi, quả nhiên……Thật khổ.

Trước khi Hạ Tiểu Nịnh trở về, anh kéo Diệp Anh đứng dậy, "Bữa ăn cũng đã gần hết, tôi đi trước. Lần sau lại cùng nhau ra tụ họp, gặp lại."

Sau khi nói xong, cũng không đợi Phong Thanh Ngạn trả lời anh liền vội vàng rời đi, ngày thường trước sau như một ưu nhã thong dong, vào giờ phút này lại có vẻ có vài phần chật vật.

Phong Thanh Ngạn cũng không giữ khách, mà là nhàn nhạt cầm lấy chiếc đũa của mình, gỡ thịt cá của mâm cá kho người phục vụ mới vừa đi lên kia bỏ vào trong bát của Hạ Tiểu Nịnh.

……

Bên kia.

Hạ Tiểu Nịnh ở trong toilet đợi một lúc lâu, sau khi xác định nhịp tim cùng mặt đỏ của mình đều khôi phục bình thường, mới một lần nữa quay trở lại phía phòng.

Tỉnh táo, Hạ Tiểu Nịnh, mày nhất định phải tỉnh táo!

Mặc dù sau này trong cuộc đời khả năng vĩnh viễn đều sẽ không gặp được người đàn ông nào đẹp trai giống như anh vậy, nhưng cũng ngàn vạn ngàn vạn không thể bị nam sắc mê hoặc!

Làm tốt tâm lý xây dựng, cô chậm rì rì xuyên qua hành lang, mới vừa đến phía trước cửa phòng, liền thấy một bóng dáng xa lạ chắn ở ngoài cửa.

Nhìn bộ dáng còn rất nhã nhặn tuấn tú, trên người mặc áo sơ-mi màu xanh ngọc bạc với quần dài màu trắng cùng màu giày da kaki, một đầu tóc xoăn màu hạt dẻ, trên cổ tay mang theo đồng hồ Vacheron Constantin hoa hồng có dây đeo màu nâu.

Một thân cách ăn mặc này không tính rất làm dáng, nhưng cũng tuyệt đối đủ thu hút sự chú ý.

Bóng dáng này.… Thấy thế nào có chút quen mắt?

Cô chậm rãi đến gần, liền nghe người nọ đối với người trong phòng đang nói chuyện: "Anh, có thật là anh không? Em vừa rồi ở bên ngoài nhìn thấy xe của anh còn có chút không thể tin được, anh ngày thường giữa trưa đều ở công ty ăn sao? Hôm nay như thế nào có nhã hứng tới nơi này?"

"Nói xong chưa? Nói xong mau cút." Giọng nói lạnh lùng này thuộc về Phong Thanh Ngạn.

"Anh, anh như thế nào có thể đối với em như vậy chứ? Tốt xấu buổi sáng hôm nay em còn giúp anh đem Hạ Tiểu Nịnh ——"

Đang nói mình? Nghe được tên của mình, Hạ Tiểu Nịnh tức khắc dựng lỗ tai lên muốn nghe rõ ràng.

Phong Thanh Ngạn lông mày nhíu lại một cái, nhanh chóng đứng dậy nắm lấy một cái bánh bao chiên trên bàn hung hăng nhét vào trong miệng Kỳ Tư Diệu, "Cậu thích nhất điểm tâm, mau thừa dịp ăn nóng!"

Kỳ Tư Diệu đột nhiên không kịp chuẩn bị bị đút đầy cái miệng, nghẹn đến không thể nhìn thẳng, hai tay cào tường, quay người lại muốn thuận miệng khí, lập tức liền thấy được đứng bên cạnh mình cách đó không xa Hạ Tiểu Nịnh.

Anh nhanh chóng hướng về phía trong phòng mãnh xua tay, đáng tiếc Phong Thanh Ngạn lại không thấy được cô.

"Cút đến nơi cậu đang ăn đi, buổi sáng hôm nay chuyện cậu làm với Hạ Tiểu Nịnh không được cho cô ấy biết, không có 100% cần thiết cậu không được lại tùy ý xuất hiện ở trước mặt cô ấy!"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nghe không rõ nữa chính là kẻ ngốc!

Hoá ra người đàn ông này cùng với Phong Thanh Ngạn vốn dĩ chính là quen biết! Hơn nữa buổi sáng mình bị trộm đồ, nói không chừng chính là kế hoạch bọn họ cùng nhau bày ra!

Cô tức giận đến mắt nổi đom đóm, tiến lên rút cái bánh bao chiên trong miệng Kỳ Tư Diệu ra, lạnh lùng cười, "Lôi Phong đồng chí thật là đúng dịp a! Còn có thể tại nơi này gặp anh!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Viên đạn bọc đường

Kỳ Tư Diệu nghe vậy liền nửa câu cũng không dám đáp lại, sợ tới mức hồn phi phách tán, nhanh chóng nhân cơ hội chuồn, miễn cho mình đến lúc đó bị cả nam lẫn nữ trực tiếp đánh thành thái giám.

Mà trong phòng Phong Thanh Ngạn tức thì không được may mắn như vậy.

Hạ Tiểu Nịnh trực tiếp giết đến trước mặt anh, "Nói, vì sao gọi anh ta trộm ví tiền, điện thoại cùng chi phiếu của tôi?"

"Bởi vì anh muốn em tiêu tiền của anh." Phong Thanh Ngạn thản nhiên nói.

Trái tim nhỏ lại không hề tiền đồ mà run một chút, cô cắn răng không cho chính mình suy nghĩ miên man, "Anh có biết khi tôi mất những đồ vật kia, trái tim tôi sợ tới mức muốn ngừng nhảy không hả? Anh khốn khiếp!"

Cô tức giận đến không nhẹ, cầm hộp khăn giấy trên bàn liền ném vào anh.

Phong Thanh Ngạn nhẹ nhàng tránh đi, muốn đưa tay ra nắm giữ cổ tay cô, Hạ Tiểu Nịnh đã xoay người nhanh chóng chạy ra khỏi nhà hàng.

Tìm người tới trộm đồ cô, thật là rất quá phận! Trên thế giới lại có người thích trò đùa dai như anh vậy, hơn nữa chuyên môn chỉnh cô!

Một đường đi nhanh, căn bản mặc kệ trên đường xe cộ như nước, cô đi lên cầu vượt, lại qua đường cái, chạy tới công viên nhỏ đối diện.

Một đám người già đang nhảy ở quảng trường đem đường đều ngăn chặn, cô quẹo trái quẹo phải không xuyên qua được, khóe mắt liếc vào thân ảnh đĩnh bạt đi theo phía sau kia, sợ tới mức cô nhanh chóng đứng bên cạnh một bà lão trốn đi.

“Cô gái, cháu đang làm gì thế?”

“Nhảy, khiêu vũ ạ!” Hạ Tiểu Nịnh cười gượng hai tiếng, giơ tay lên lung tung khoa tay múa chân.

Bà lão hai mắt nhìn cô, không nói chuyện.

“Nhảy đến không tồi.” Tiếng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến.

“Cảm ơn……”

Hạ Tiểu Nịnh biết mình bị phát hiện rồi, đè nặng tức giận không quay đầu để ý đến anh.

Vừa vặn phía trước ông lão múa dẫn đầu dạy một động tác quay người, cô quay người một cái thuận tay vung qua, lại bị Phong Thanh Ngạn dễ dàng giữ cổ tay, “Muốn đánh anh? Đánh thắng được sao?”

“Anh không đánh trả, tôi liền đánh thắng được!” Cô trừng anh, hung hăng rút tay về, quay người lại đi về phía trước.

Phong Thanh Ngạn tiến lên vài bước, chặn đường cô đi.

Hạ Tiểu Nịnh tiến lên, lùi về phía sau cũng đều không thể, chỉ có thể càng thêm phẫn uất mà nhìn chằm chằm anh, “Chơi đùa người chơi có vui không?”

“Không vui chút nào, khiêu vũ mới vui.” Phong Thanh Ngạn trầm ổn cường thế mà đem cô hướng trong lòng ngực mình chặn ngang bao quát, “Nếu em thích, anh với em?”

“Ai muốn anh——”

Lời nói còn chưa nói xong, âm nhạc bỗng nhiên bị đổi thành điệu waltz.

Phong Thanh Ngạn không nói hai lời ôm cô liền đi theo âm nhạc nhảy, bước mười phần đúng chỗ, dùng tay ra hiệu ưu nhã, vẻ mặt mãn nguyện.

Nếu giờ phút này chỉ nhìn xem anh còn tưởng rằng đây là ở tham gia cái thịnh yến hoàng thất gì.

Hạ Tiểu Nịnh hận đến ngứa răng, tránh thoát vài lần đều không có biện pháp tránh ra, cuối cùng dứt khoát một chân lại một chân bước lên trên mặt giày da.

Mà anh lại cũng không tránh, lại là có vài phần tùy cô bước đến vui vẻ liền khí thế tốt.

Đến cuối cùng một khúc vũ nhảy xong, cô đều không nhớ rõ mình bước bao nhiêu……

Từng vòng xoay chuyển quá nhiều, Hạ Tiểu Nịnh cũng bị choáng váng, chờ khi cô phản ứng lại đây, người đã bị nhét vào ghế sau xe của anh ở ven đường.

Cô bò dậy đi kéo cửa xe, bị anh trở tay đỡ lại, kéo về trong lòng ngực mình.

Chóp mũi áp vào cái trán của cô, “Còn tức giận phải không?”

“Đương nhiên!” Hạ Tiểu Nịnh tức giận đến không nhẹ, nào có chiêu chỉnh người tổn hại loại này? Nếu mà hôm nay cô sau khi lỡ mất Kỳ Tư Diệu cùng đồ của mình, vậy chẳng phải là ở trung tâm mua sắm giống như mất hồn tìm tới cả ngày sao?

Trò đùa dai cũng nên có cái giới hạn mới đúng!

Mới không cần ăn viên đạn bọc đường gì của anh!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Ngoan ngoãn dừng lại ở bên cạnh anh

Sau đó cô ngẩng đầu lên, cố tình kéo ra khoảng cách giữa mình với anh, ánh mắt khiêu khích thẳng tắp nhìn cà vạt anh, “Chuyện này tôi sẽ không tha thứ cho anh! Dù sao là anh sai!”

“Vâng, vâng anh sai rồi.”

Anh vô cùng thản nhiên.

Thật giống như anh sai rồi liền sai rồi, lại có thể bắt lấy anh thế nào được?

Hạ Tiểu Nịnh trong đầu tức giận đến như là có bom nguyên tử nổ mạnh!

Đúng, cô là không thể bắt lấy anh thế nào, chỉ có thể như vậy hung hăng hung ác trừng mắt anh, ở trong lòng vẽ từng cái vòng nguyền rủa anh!

Nhà tư bản vạn ác, thiếu gia xấu tính, không màng cảm xúc người khác!

Phong Thanh Ngạn cũng không nói lời nào, chỉ là an tĩnh mà nhìn cô, ánh mắt không né không tránh, cố tình, phần cường đại khí tràng kia còn có tăng không giảm……

Thời gian từng giây từng phút trôi qua……

Đậu má, rõ ràng là anh sai! Vì cái gì bây giờ bắt đầu run sợ lại là cô? Hạ Tiểu Nịnh không phục mà nhéo nhéo nắm tay, muốn lại lần nữa cho mình dũng khí để mình trừng lại.

Nhưng lại vừa ngẩng đầu, lời nói ra cửa miệng lại là: "Làm phiền đưa tôi về nhà, cảm ơn!"

Nói cho hết lời, cô hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình!

Kinh sợ a! Không tiền đồ a! Ô ô ô……

"Không tức giận?" Phong Thanh Ngạn lại hỏi.

"Không đâu, dù sao tôi cũng không thật sự tổn thất cái gì."

Cùng lắm thì về sau tìm cơ hội ở trong chén của anh hạ sầu riêng, hạ thạch tín, hạ thuốc trừ sâu DDVP mà thôi!

Thật sự một chút đều không tức giận, một chút đều không!

Phong Thanh Ngạn nhìn cô phồng má giống như cá nóc, nhịn không được đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc, "Sẽ không phải ở trong lòng nghĩ muốn như thế nào độc chết anh à?"

"Nào có?" Hạ Tiểu Nịnh trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt vô tội, "Tôi suy nghĩ như thế nào mới có thể để cho chuyện này cứ như vậy mà bỏ qua, chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa, tôn trọng lẫn nhau và hợp tác thật tốt!"

"Thật không?" Phong Thanh Ngạn khuấy động một ngón tay chậm rãi quanh cằm nhỏ xinh đẹp của cô, bắt buộc cô nhìn thẳng vào ánh mắt của mình, hơi thở chậm rãi, "Khi em nói dối, thoạt nhìn càng ngốc!"

"……!"

Hạ Tiểu Nịnh mặt nghiêm, nhanh chóng đem cằm từ đầu ngón tay anh lấy ra, "Người thân công kích là của anh không sai a! Mau đưa tôi trở về đi, ba mẹ tôi lo lắng!"

Nói xong cô nắm lấy gối ôm trên ghế sau, nghiêng người sang cửa xe, còn làm bộ rất buồn ngủ mà ngáp một cái, "Tôi ngủ, anh nói cái gì tôi cũng nghe không được, cứ như vậy!"

"……"

Kẻ lừa đảo.

Phong Thanh Ngạn ở trong lòng nhẹ mỉm cười, nhưng mà anh rốt cuộc cũng không có nói cái gì nữa, càng không có nói mình đã bị cô bước đến sưng lên, mu bàn chân giờ phút này có bao nhiêu đau nhức.

Yên tĩnh mà mở cửa trở lại ngồi ghế trước lái xe, anh mở điều hòa ra, mở âm nhạc êm dịu, sau đó đưa cô về tiểu khu cẩm tú.

Vừa đến dưới tầng nhà mình, Hạ Tiểu Nịnh liền mở to mắt đẩy cửa xe ra nhanh chóng đi xuống, sau đó vòng tới bên ghế lái xe, gõ gõ cửa kính.

Phong Thanh Ngạn hạ cửa sổ xe xuống, "Còn có chuyện gì?"

"Chuyện hôm nay, tuyệt đối là anh sai! Bởi vậy tôi xin nghỉ phép ba ngày như đền bù tổn thất! Còn có, anh phải ngẫm lại xin lỗi tôi như thế nào tôi mới có thể tha thứ! Cứ như vậy, bye bye!"

Cô tự nhận là khí thế ngất trời mà ném xuống vài câu "Lời nói tàn nhẫn" này, sau đó nhanh chóng xoay người, hoảng hốt chạy bừa mà hướng trong nhà trốn, sợ anh từ phía sau đuổi theo muốn sống sờ sờ bóp chết cô.

Kết quả không thấy rõ, thiếu chút nữa dẫm lên con chó đang phơi nắng trên đường, sợ tới mức con chó kia sủa lên, lại nhất thời hoảng sợ, cúi người xin lỗi nó.

Bộ dáng ngốc nghếch này, chỉ sợ thật có thể xem như một kỳ quan thế giới.

Phong Thanh Ngạn: "……"

Anh hết chỗ nói rồi một lát, cuối cùng lại là khóe miệng hơi hơi giương lên.

Hạ Tiểu Nịnh, em ngốc như vậy, chỉ có ngoan ngoãn dừng lại ở bên cạnh anh, em mới có thể vẫn luôn như vậy a……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Sơn nhân tự có diệu kế (*Kể ẩn sĩ ắt có mưu hay)

Bạch Nhu Gia đi ra từ tòa nhà bên cạnh, liền thấy được chiếc xe ngừng ở ven đường kia vô cùng quen thuộc.

Đôi mắt cô ta sáng ngời, không nghĩ tới đi gặp một người bạn cũng lại có thể gặp được Phong Thanh Ngạn.

Thật đúng là làm người tin tưởng có chút duyên phận là trời cao chú định.

Nhanh chóng lấy gương ra để trang điểm, nở nụ cười ưu nhã, chuẩn bị tiến lên chào hỏi.

Còn đi chưa được mấy bước, bước chân lại bỗng dưng dừng lại ——

Bên kia, nửa cửa sổ xe hạ xuống, Phong Thanh Ngạn đang ở dùng một loại ôn nhu xưa nay chưa từng có rồi lại ánh mắt chắc chắn nhìn vào một chỗ cửa sổ nhỏ trên tầng hai.

Thế gian lưu luyến, giống như thế này.

Bạch Nhu Gia đương nhiên biết đó là phòng ai, bởi vì trong tay cô ta có một phần tư liệu đơn giản có liên quan với Hạ Tiểu Nịnh.

Đố kỵ mãnh liệt giống một mạng lưới vô hình, gắt gao giữ chân cô ta bước về phía trước, làm mặt cô ta trở nên có chút vặn vẹo.

Không có tiến lên nữa, cô ta quay người, đi vào đường cây xanh không có người.

Lấy điện thoại ra, bấm dãy số ra——

"Nhị tẩu Phong gia, chị mấy ngày trước đây hỏi em mua viên Lam Toản kia em đã lấy được, chúng ta ra ngoài gặp mặt nhau đi?"

……

Hạ Tiểu Nịnh về nhà liền nhìn thấy mẹ ngồi ở trên sô pha, vừa nghe đến tiếng mở cửa, Cố Lâm Anh nhanh chóng đem trong đồ trong tay giấu ở phía dưới đệm.

"Rút thưởng đã xong rồi?"

"Đúng vậy ạ, trúng thưởng." Hạ Tiểu Nịnh lấy chìa khóa xe BMW ra, đặt ở trên bàn nhỏ phòng khách, "Cái này ba về sau đi làm đều có thể lái xe đi, miễn cho mỗi ngày dầm mưa dãi nắng."

"Ngày mai mẹ liền cùng ba lái xe đến chỗ bán nhà, cũng bảo ba con mỗi ngày đưa con đi làm!"

Cố Lâm Anh vui rạo rực cầm cất chìa khóa xe, nhìn Hạ Tiểu Nịnh đi vào toilet, mới nhanh chóng đem cái áo len sắp đan xong dưới đệm ra chạy nhanh vào phòng ngủ chính, "Ông nó à!"

Đang cắt hoa tỉa cành Hạ Chí Dũng bị dọa nhảy dựng, "Có chút tuổi rồi, chạy như vậy làm gì?"

"Ai nha, ông xem! Đây là chìa khóa xe Tiểu Nịnh hôm nay trúng thưởng mang về! Tôi liền nói Mộ Đình Tiêu là khách quý, nhất định sẽ thiên vị nó đi? Tiểu Nịnh chúng ta, nhất định là đang yêu đương với thằng bé!"

"…… Bà mỗi ngày ở chỗ nào đào được nhiều tin tức nhỏ như vậy? Tại sao biết hôm nay khách quý rút thưởng là Mộ Đình Tiêu?"

“Ha ha,” Cố Lâm Anh ngạo kiều mà thần bí cười cười, “Sơn nhân tự có diệu kế!”

“……”

……

Hạ Tiểu Nịnh làm ổ trong nhà ba ngày.

Đến buổi sáng ngày thứ tư, hai phụ huynh đều đi ra ngoài, cô một mình ngồi ở trước bàn ăn húp cháo, cửa bỗng nhiên đã bị gõ vang lên.

Chẳng lẽ Phong Thanh Ngạn chạy tới bắt bớ người? Đây cũng quá sốt ruột đi à nha?

Cô đứng dậy, cố gắng chân bước nhẹ đi qua đó, nhìn qua mắt mèo xem phía ngoài cửa.

Không ai cả.

Chẳng lẽ là mình nghe lầm?

Cô bước hai bước trở về, cửa lại vang lên.

“……”

Hạ Tiểu Nịnh lại lần nữa thò lại gần cửa bên kia, bên ngoài vẫn là không ai.

Chẳng lẽ là trò đùa dai?

Cô nhíu nhíu mày ý định làm lơ, nhưng cửa lại vang lên.

“Vị nào?” Cô dứt khoát một chút kéo ra, nhìn xem rốt cuộc ai nhàm chán như vậy!

Ngoài cửa hai em nhỏ dễ thương đồng loạt đứng đấy, ngay cả kiểu dáng quần áo đều là tỉ mỉ phối hợp qua.

Phong Tu Viễn mặc áo POLO màu đen cộng thêm quần đùi màu trắng với giày trắng nhỏ, một thân tiêu sái đẹp trai, chỉ là thần sắc tương đối kiêu căng.

Phong Mạn Mạn cùng anh trai mặc giống áo trên cùng giày, với một cái váy màu trắng dài đến đầu gối, ngoan ngoãn đáng yêu mà cúi đầu về phía Hạ Tiểu Nịnh, “Hôm nay là ngày hội phụ huynh và học sinh của trường học chúng em, Tiểu Nịnh, xin chị tham gia cùng chúng em!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Đàn ông tội gì khó xử đàn ông

Ngày hội học sinh và phụ huynh?

Hạ Tiểu Nịnh theo bản năng mà nhìn về phía sau bọn họ, nhưng ngoại trừ cầu thang ở đâu còn có người khác?

“Xem ra chị chờ mong ba ba em đi lên tự mình mời chị?” Phong Tu Viễn cười lạnh, “Đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Chị không cần si tâm vọng tưởng!”

Vừa nói xong, sau lưng cậu bé liền vang lên tiếng bước chân trầm ổn hữu lực.

Phong Tu Viễn: “……”

Tốt xấu là cha con ruột, đàn ông tội gì khó xử đàn ông?

Hạ Tiểu Nịnh nhịn cười nhịn thật sự vất vả, phất phất tay với Phong Thanh Ngạn, “Thiếu gia, tôi đi thay quần áo liền đi ra.”

“Tốt.”

Phong Thanh Ngạn vừa đáp lời, vừa mười phần tự nhiên mà mang hai đứa nhỏ vào trong phòng.

Cái này nếu như bị ba mẹ trở về gặp được phải làm sao? Hạ Tiểu Nịnh vội vàng ngăn chặn bọn họ, “Cái kia, nhà của tôi rất nhỏ.”

“Là rất nhỏ, phòng khách thoạt nhìn còn không có lớn bằng phòng tắm của em.” Phong Tu Viễn rất đồng ý lời nói của cô.

“……Làm phiền mấy người đi xuống tầng chờ tôi đi.”

“Đi vào càng tiện hơn.” Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà nói.

“Không không không, nhà của chúng tôi có sói xám, sẽ ăn thịt người, NGAO ～～～～～”

Hạ Tiểu Nịnh mở hai tay ra cố ý dọa bọn họ một chút, sau đó nhanh chóng lui một bước đem cửa đóng lại.

Ngoài cửa Phong Mạn Mạn cùng Phong Tu Viễn còn không có kịp phản ứng, Phong Thanh Ngạn sắc mặt đã đen.

Người phụ nữ này, coi bọn họ là tài lang hổ báo gì sao? Bước vào cửa nhà cô đều không cho?

Tuy rằng anh không thể không thừa nhận cô vừa rồi giả bộ dáng sói xám như vậy là có một chút đáng yêu, nhưng cũng không thể tha thứ cô từ chối cho bọn họ vào, để bọn họ ngoài cửa!

……

Hạ Tiểu Nịnh nghĩ là ngày hội học sinh và phụ huynh, liền ở tủ quần áo chọn một cái thoạt nhìn tương đối trí thức, váy màu xanh ngọc ngắn tay, dài đến đầu gối, dải lụa trắng trên cổ áo bị cô tùy ý buộc thành nơ con bướm, kết hợp với đôi giày nhỏ màu trắng cùng với ba lô nhỏ, liền như vậy đi xuống tầng lên xe.

Phong Mạn Mạn trái phải đánh giá cô trong chốc lát, vừa lòng gật đầu, “Tiểu Nịnh, em cảm thấy chị hôm nay là phụ huynh xinh đẹp nhất toàn trường, so với mấy đại thẩm bôi son môi kia khẳng định đẹp hơn rất nhiều.”

“Ha ha……” Phong Tu Viễn chỉ cười không nói.

Phong Thanh Ngạn dựa vào trên ghế sau tựa hồ ở nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt có chút khó coi, từ đầu tới đuôi đều không có mở mắt liếc nhìn Hạ Tiểu Nịnh một cái.

Kiêu căng kia lại bộ dáng cao cao tại thượng, Hạ Tiểu Nịnh thấy chỉ muốn cho anh một đòn hiểm xã hội chủ nghĩa.

Thật vất vả nhịn đến cửa trường học rồi, anh lại bỗng nhiên mở mắt ra, “Mạn Mạn Tu Viễn, các con xuống trước đi.”

“Dạ!”

Hai đứa nhỏ lập tức đẩy cửa xuống xe, tay trong tay đi xa.

Hạ Tiểu Nịnh cô dần dần cảm nhận được một loạt ánh mắt nặng trĩu, theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn anh, “Thiếu gia, anh còn có lời gì muốn nói sao?”

“Em cứ nói đi?” Anh không đáp hỏi lại.

“Ừ……” Hạ Tiểu Nịnh đầu nghiêng nghiêng, đau khổ suy tư.

Người đàn ông này IQ và EQ đều siêu quần, chính mình sao có khả năng vượt suy nghĩ của anh được? Nếu mà nói sai cái gì rồi chẳng phải là lại phải bị rửa sạch bị ghét bỏ bị đả kích?

Không bằng liền dứt khoát……

Cô ở trong lòng vì chính mình cơ trí chọn cái khen, sau đó mới chắc chắn mà mở miệng, “Tôi hiểu rõ tâm tình của anh, nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ! Anh yên tâm, tôi hôm nay nhất định sẽ không làm anh thất vọng!”

“……”

Người nói không làm anh thất vọng rốt cuộc thành công đem anh tức giận đến lần thứ hai ngực ẩn ẩn phát đau, Phong Thanh Ngạn lần này liền nhìn đều lười nhìn đến cô, trực tiếp xuống xe, sau đó ở cổng trường chờ Hạ Tiểu Nịnh từ bên kia đuổi theo.

Anh giơ cánh tay lên, ném cho cô một ánh mắt.

“Cái gì?” Hạ Tiểu Nịnh không rõ ràng cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Đã nói không làm anh thất vọng rồi đấy?

"…… Vốn dĩ cảm thấy chỉ số thông minh của em còn có thể được cứu giúp một chút, bây giờ cũng không cần."

"Nói chuyện liền nói, đừng gây rối người khác a!" Cô không làm.

"Ha ha ～～～"

Phong Thanh Ngạn cười lạnh một tiếng, kéo tay trái rũ xuống bên người vẫn không nhúc nhích của cô, mạnh mẽ nhét vào khuỷu tay mình đã chờ lâu ngày, "Đã nói không làm anh thất vọng rồi đấy?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh nào biết diễn trò còn phải làm được cái công việc này? Nhìn nhìn mình với anh cánh tay giao nhau, cô mím môi, không nói gì.

Lại lén lút, bên tai đỏ lên……

……

Ngày hội học sinh và phụ huynh là cũng không hiếm thấy, nhưng đối với hai đứa nhỏ mà nói lại là lần đầu tiên.

Phong Mạn Mạn ríu rít giống như chim hoàng oanh nhỏ ở phía trước dẫn đường, Phong Tu Viễn tuy rằng ngoài miệng chưa nói cái gì, nhưng khóe mắt vẫn luôn liếc trộm ra sau nhìn xem bọn họ có theo kịp hay không.

"Tiểu Nịnh, đây là sân thể dục nhỏ con thích nhất, lúc học thể dục một mình trốn ở chỗ này quả thực là quá tuyệt vời!"

Ngón tay cô bé chỉ và nói với cô về một nơi có cỏ xanh mơn mởn.

Hạ Tiểu Nịnh đồng ý gật đầu, "Từ nơi này nhìn bầu trời có phải xanh đặc biệt không?"

"Đúng rồi đúng rồi!"

Phong Tu Viễn im lặng lại bất đắc dĩ mà cùng Phong Thanh Ngạn liếc nhau.

Cái gì gọi là ngốc đến cùng một nơi? Chính là đây!

Đi được ước chừng năm phút đồng hồ, bọn họ đi tới bên ngoài cái sân thể dục lớn nhất trường.

Chỗ năm nhất được đánh dấu nằm gần nơi ra vào nhất, chủ nhiệm lớp cô giáo Từ cười tủm tỉm mà đưa bút cùng quyển sách kí tên qua, "Phong tiên sinh Phong phu nhân, chào buổi sáng!"

Hạ Tiểu Nịnh bị gọi đến sắc mặt lúng túng, lại nhìn Phong Thanh Ngạn, anh đã thần sắc tự nhiên mà tiếp nhận đồ vật, cúi đầu nghiêm túc mà viết tên của mình lên.

Sau đó đưa bút tới trước mặt cô, "Tới lượt em."

"Ah……"

Cột ký tên kia đến không dài không ngắn, vừa vặn đủ viết tên hai người.

Phong Thanh Ngạn ba chữ được anh viết rất cẩn thận tỉ mỉ, cô ở bên cạnh cũng trịnh trọng từng nét bút viết xuống ba chữ Hạ Tiểu Nịnh.

Hai cái tên, một cái bút lực sắc nhọn, nét chữ cứng cáp, một cái lại mượt mà thật sự đáng yêu, đặt ở cùng nhau lại có một loại ái muội nói không nên lời.

"Đi thôi." Phong Thanh Ngạn lên tiếng, đã cắt đứt suy nghĩ của cô.

Hạ Tiểu Nịnh giật mình vừa rồi mình suy nghĩ cái gì vậy, gương mặt nóng lên, nhanh chóng lắc lắc đầu đem những ý tưởng không hiểu được đó vứt bỏ, nhanh chóng sải bước theo lên.

Hai người cùng nhau đi vào sân thể dục, mới phát hiện hôm nay hoạt động thật đúng là không ít, chia thành nhiều cửa khẩu để các phụ huynh đi vào, tới cuối cùng dựa theo thứ tự đoạt giải.

Có thể ở thời gian ngắn nhất tất cả hạng mục bên trong đều qua cửa, còn có thể nhận được giải thưởng lớn thần bí.

Tuy rằng không biết giải thưởng lớn thần bí là cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong kia của Mạn Mạn, Hạ Tiểu Nịnh vẫn là rất chủ động lấy tờ đơn hoạt động qua, từng bước từng bước mà nhìn xuống: "Viết thư pháp? Tiêu rồi……"

Phong Thanh Ngạn: "…… Anh sẽ làm."

"Còn tốt còn tốt. Nhưng mà còn có một cái là làm tranh dán tường? Trời ạ ——"

"Anh cũng sẽ làm."

"Ah. Còn có……"

"Không cần lo lắng, anh đều sẽ làm."

Phong Thanh Ngạn ôm lấy đầu vai cô, đưa cô vào bên trong.

"Anh làm thế nào cái gì cũng đều sẽ làm vậy?" Hạ Tiểu Nịnh lập tức lộ ra ánh mắt sùng bái lấp lánh.

Anh vẻ mặt phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), "Có một số người trời sinh liền tương đối thông minh một chút."

Mới là lạ!

Mấy năm nay anh vừa làm cha vừa lại làm mẹ, từ khi hai đứa nhỏ bắt đầu đi học mẫu giáo, anh liền dần dần học hết cách uốn dây thép bằng tay không, nhặt đá cuội dọc bờ sông, làm các loại cắt giấy…… Bây giờ có thể nói người mang tuyệt kỹ, chỉ kém hai chân dẫm bóng đèn cùng vác tảng đá lớn trên ngực, viết thư pháp cùng tranh dán tường lại há nằm trong lời nói được?

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Uống vào bổ não

Hạ Tiểu Nịnh lại tin tưởng không nghi ngờ, sợ trong chốc lát lên thi đấu anh đổi ý bỏ gánh, nhanh chóng lấy chai nước khoáng từ trên quầy phục vụ bên cạnh, chân chó mà muốn vặn nắp chai ra cho anh.

Kết quả hôm nay chai nước khoáng này giống như là keo 502, miệng chai như thế nào cũng đều không mở được, mặt cô đều nghẹn đỏ lên, cuối cùng cũng chỉ có thể ở trong ánh mắt chế nhạo của anh đưa cái chai qua, "Vẫn là tự anh đến mở đi."

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn cô một cái, cầm lấy cái chai, dễ dàng mở ra, lại tiến đến bên môi cô, "Uống đi."

"Em kỳ thật là muốn cho anh uống……"

"Uống bổ não, em càng cần nữa."

"……" Hạ Tiểu Nịnh uống một hớp lớn, "Cảm ơn anh!"

"Không có gì," Phong Thanh Ngạn rất tự nhiên đem cái chai một lần nữa quay về bên môi mỏng của mình, nhẹ nhàng uống.

"Này ——" cô kêu lên.

"Như thế nào?" Miệng anh lại uống thêm lần nữa, lúc nuốt nước xuống yết hầu gợi cảm còn không nhanh không chậm lên xuống một chút, cô không hiểu sao nhìn đến một trận khô nóng.

"Không, không có gì."

Vốn dĩ muốn nói cái chai nước kia cô uống qua anh lại uống, vậy không phải gián tiếp uống nước miếng của cô sao? Nhưng nghĩ lại, vị này ngày thường ngạo kiều như vậy, hiện giờ chịu cùng cô uống chung một chai nước sợ cũng chỉ là bởi vì đã quên mà thôi, nếu mình nhắc lại với anh, vậy không phải tự tìm đường chết sao?

"Ah, em cũng muốn uống à? Cho em." Phong Thanh Ngạn như là thấy rõ hết thảy, đem cái chai trở lại bên môi cô.

Trong lúc nhất thời cảm nhiễm giao nhau bốn chữ ầm ầm như núi mà áp xuống, Hạ Tiểu Nịnh một chút mắc kẹt ở nơi đó, uống cũng không được, không uống cũng không được. Cuối cùng chớp mắt, giơ tay chỉ hướng sân thể dục đối diện, "Bên kia là viết thư pháp sao? Thoạt nhìn bộ dáng chơi rất khá, chúng ta cùng nhau sang đó đi?"

"Uống nước liền đi sang."

Không thể hiểu được anh mười phần kiên trì liền như vậy nhìn cô, mắt sáng như đuốc.

“……”

Cái này là không uống cũng phải uống.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà nhắm mắt lại, uống một ngụm.

Không có hương vị kì quái gì, miệng chai ngược lại có một cổ nhàn nhạt mùi thuốc lá, mát lạnh sảng khiết, giống như là lúc môi mỏng của anh dán sát vào mình……

Dừng lại!

Cô sợ tới mức mở to mắt, dùng sức gõ gõ đầu mình. Lại suy nghĩ cái gì không đâu rồi? Không cho phép lại nghĩ nữa!

Phong Thanh Ngạn nhìn cô uống một ngụm nước liền dùng lực đấm đầu mình, mày kiếm nhăn lại thật sâu, “Em đang làm gì vậy?”

“Không, không có gì,” Hạ Tiểu Nịnh chột dạ, ánh mắt phiêu loạn, lung tung mở miệng, “Đầu óc nước vào, đánh một trận, chảy ra nhiều một chút.”

“……” Phong Thanh Ngạn yên lặng nhìn cô vài giây, “ Thẳng tiến nước!”

“Ba ba, bên kia viết thư pháp sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi!” Phong Thanh Ngạn chạy tới.

Phong Mạn Mạn cũng chen vào chính giữa hai người lớn, một trái một phải dắt tay bọn họ đi sang phía sân thể dục đối diện.

Kết quả Phong Thanh Ngạn quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, bất kể là hoạt động nào anh đều nhẹ nhàng kiểm soát, đến cuối cùng khi kết thúc, trong lòng ngực Hạ Tiểu Nịnh đã phồng lên tràn đầy một đống phần thưởng nhỏ.

“Còn có một trò chơi nữa, thắng liền có thể đi đổi giải thưởng lớn cuối cùng kia!” Phong Mạn Mạn hưng phấn không thôi, “Tiểu Nịnh, mami cố lên!”

“…… Để mami cố lên, hữu dụng sao?” Phong Tu Viễn hừ nhẹ.

Vừa rồi ném mười cái vòng đó, cô làm bay bốn cái, vẫn là ba ba ngăn cơn sóng dữ, sáu cái cuối cùng bách phát bách trúng mới thắng.

Còn có cái ném rổ kia, cô quả thực là IQ đi lên…… Thấy làm cho người ta đều có chút xấu hổ vô cùng.

Càng đừng nói cái kia cái gì mà tranh dán tường, cô giáo yêu cầu dán ra một con chim, kết quả cô dán một con gà……

Hạ Tiểu Nịnh xấu hổ vô cùng, “Vậy nếu không, kế tiếp mami liền không tham gia……”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 247: (Bão.1)

Phong Tu Viễn gật đầu tán thành một chút: “Coi như mami còn tự biết ——”

“Kế tiếp còn thừa trò gì?” Phong Thanh Ngạn cắt ngang lời con trai mình.

“Còn có một trò, ở trong góc bên kia!”

“Con mang theo em đi trước.”

“Vâng.”

Hai đứa nhỏ lập tức tay cầm tay chạy xa, Phong Thanh Ngạn từ Hạ Tiểu Nịnh bên người đi qua, “Những thứ này cũng sẽ không có việc gì đâu, quan trọng là em đến cũng đã rất tốt rồi.”

Nói xong, anh đã men theo hướng hai đứa nhỏ đã đi xa.

Hạ Tiểu Nịnh sửng sốt.

Vừa rồi khi anh nói chuyện, là lơ đãng mà cào một chút vào lòng bàn tay cô sao?

Cô nâng tay lên, nhìn đường vân trong lòng bàn tay mình, vừa rồi lúc anh dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cái loại xúc cảm tê dại mềm mại giống như điện lưu này, còn ở trong thân thể nhẹ nhàng len lỏi……

……

Hạng mục cuối cùng là cha mẹ hai bên phải cùng nhau mặt đối mặt, kẹp một quả bong bóng từ đầu sân thể dục này vận chuyển đến sân thể dục đối diện, trong thời gian nhất định người nào vận chuyển nhiều nhất người đó liền thắng lợi.

Trẻ nhỏ tức thì có trách nhiệm thổi bong bóng.

Phong Mạn Mạn chọn quả bong bóng màu hồng nhạt, lại để cho Phong Tu Viễn thổi bóng nhỏ một chút, "Miễn cho trong quá trình vận chuyển bị kẹp nổ."

"Yên tâm, hai người đều là người ngực phẳng làm sao sẽ kẹp nổ chứ?" Phong Tu Viễn vẻ mặt chắc chắn, "Anh thổi bong bóng lớn một chút, kẹp sẽ tốt hơn một chút."

Ngực phẳng…… Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà rũ mắt nhìn thoáng qua chỗ ngực mình, cảm giác cái tiểu tử thúi kia bắn cho mình một mũi tên vào ngực, quả thực là một vạn điểm bạo kích.

Rồi khi ngẩng đầu lên, phát hiện Phong Thanh Ngạn cũng đang nhìn chăm chú vào mình, cô lập tức đổ mặt, "Anh đang nhìn cái gì?"

"Giống như em đang nhìn, kỳ thật còn có thể."

"……Em, em cái gì cũng chưa nhìn a!"

"Thoạt nhìn thật là cái gì đều không có, nhưng có chút ít còn hơn không. Không cần tự ti."

"……" Anh mới tự ti! Hạ Tiểu Nịnh đỏ mặt nhìn về phía một bên, lười cùng anh nói chuyện.

Phong Thanh Ngạn khóe môi thoáng nhoẻn một cái, đối với giáo viên thiết kế trò chơi này quăng đi ánh mắt vô cùng thân thiết, làm tốt lắm!

"Bong bóng thổi xong rồi, hai người chuẩn bị trước một chút, làm nóng người." Phong Tu Viễn kéo hai người bọn họ lại với nhau, ở giữa nhét quả bóng màu hồng nhạt kia, lại tiếp tục thổi quả tiếp theo.

Hạ Tiểu Nịnh cùng Phong Thanh Ngạn đứng cực gần nhau, cô đầu nhỏ lông xù xù ở ngay dưới đầu anh, mỗi hô hấp của anh đều là mùi thơm ngát của hương vị dầu gội của cô.

Mà cô chỉ cần vừa ngước mắt, cũng có thể nhìn đến yết hầu gợi cảm, xương quai xanh lịch sự tao nhã, còn có hai cúc áo được cởi bỏ, hơi lộ ra làn da hơi mỏng gợi cảm của lồng ngực của anh……

Cảm giác mình sắp hít thở không thuận, cô nhanh chóng quay đầu, lặng lẽ dùng miệng hút mấy hơi khí lớn.

Trọng tài rốt cuộc thổi lên tiếng còi, tất cả tổ cũng đều bắt đầu xuất phát, âm thanh 'cố lên' đinh tai nhức óc từ bốn phương tám hướng bao vây đến.

"Anh, anh chậm một chút!" Hạ Tiểu Nịnh phát hiện mình hoàn toàn không có biện pháp đuổi kịp chân dài của anh.

Có rất nhiều lần quả bóng đều thiếu chút nữa ở giữa bọn họ bay đi.

"Em bước chân đang rối loạn, hít sâu nào, dựa theo số tiết tấu anh đếm. Một, hai, một, hai……"

Phong Thanh Ngạn thoạt nhìn một chút đều không tức giận, mà là rất có kiên nhẫn để bước tiến của mình ngắn.

Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc đuổi kịp, mắt thấy hai người là người thứ nhất đi tới điểm cuối cùng, khung bong bóng cũng đã gần ngay trước mắt, cô một bên eo kích động một cái liền đưa quả bong bóng vào bên trong——

Kết quả bập một tiếng, không biết là lực đạo vô dụng nào làm cho bong bóng lại bỗng nhiên nổ.

Mảnh nhỏ hồng nhạt lập tức văng ra ngoài, Hạ Tiểu Nịnh trọng tâm không vững, nhào vào ngực anh——

Nhất thời không liệu trước, cô lại đã quên phải làm sao bây giờ, liền như vậy ngơ ngác mà ngẩng đầu lên nhìn anh, trong tròng mắt đen tất cả đều là tia nắng ban mai phát sáng, rực rỡ như ngân hà……

Thịch thịch thịch…… Vang lên bên tai, đến tột cùng là tiếng bong bóng nổ mạnh, hay vẫn là nhịp tim của nhau.

Cô, đã không phân biệt rõ……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Mang mami chiến thắng

Cô mềm mại dán anh cường tráng, cách hai lớp quần áo hơi mỏng, nhiệt độ ở trong không khí không ngừng trao đổi lẫn nhau……

Phong Thanh Ngạn chỉ kinh ngạc một khoảnh khắc, chợt liền híp híp con mắt đen, làm như rất hưởng thụ cô đột nhiên lên như này, lơ đãng nhào vào trong ngực.

Một tay ôm lấy eo nhỏ của cô ngăn cô té ngã, một tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc bị mồ hôi dính ở trên trán, "Mệt không? Nghỉ ngơi một chút."

"Bong bóng——"

"Những cái đó đều không quan trọng."

"Nhưng ——"

"Không nhưng mà gì hết." Anh nhẹ nhàng nâng cô dậy, chuẩn bị ôm đến bên cạnh đi nghỉ ngơi.

"Phong tiên sinh, thi đấu còn đang tiếp tục, quả bóng của hai người nổ, có thể trở về điểm xuất phát lấy thêm một quả bóng." Giáo viên bên cạnh tiến lên nhắc nhở, "Vẫn có cơ hội chiến thắng."

Hạ Tiểu Nịnh như ở trong mơ mới tỉnh, nhanh chóng lui một bước, kéo tay áo anh, "Nhanh chạy trở về một lần nữa! Lần này em nhất định càng chuyên chú một chút, không để Mạn Mạn thất vọng!"

"……" Phong Thanh Ngạn yên lặng liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Giáo viên trường này, như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy!

……

Quanh mình âm thanh hò hét còn đang tiếp tục, trò bóng này thi đấu nửa giờ sau cuối cùng mới kết thúc.

Tuy rằng quả thứ nhất nổ, nhưng sau đó lại tổng điểm số các trò trước, cùng mấy nhóm khác xếp thứ nhất.

Mấy người trọng tài khó xử mà thương lượng trong chốc lát, quyết định nghỉ ngơi trước hai mươi phút, thêm một hạng mục thi đấu khác.

Hạ Tiểu Nịnh ngồi ở bên cạnh sân thể dục, uống nước Phong Mạn Mạn chuẩn bị cho cô, nhẹ nhàng thở dốc, bên cạnh Phong Thanh Ngạn tức thì bất động thanh sắc di chuyển thân hình cao lớn, che khuất tới gần nắng độc giữa trưa hè.

Hai người vừa rồi ở trên sân thể dục, một cái ôm kia đã hấp dẫn không ít ánh mắt, giờ phút này thật nhiều phụ huynh đều nhìn trộm đánh giá bên này, thưởng thức Phong Thanh Ngạn thịnh thế mỹ nhan.

Mà sớm bị loại vợ chồng Phong Thanh Tầm đang ngồi ở trong khán giả. Kha Linh Lung nhìn chằm chằm vào mặt Hạ Tiểu Nịnh, một đôi mắt đẹp hận đến nhanh phun hỏa.

Lại là người phụ nữ này! Khắp nơi giả mạo Phong gia thiếu phu nhân, giả mạo mẹ hai đứa nhỏ!

Bên kia, Phong Tu Viễn nghe được tin tức mới nhất, lại chạy về bên người ba ba, "Các giáo viên quyết định thi đấu thêm một trận, năm phút đồng hồ sau bắt đầu."

"Em đi toilet một chuyến trước." Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đứng lên.

"Liền ở bên kia ——" Phong Mạn Mạn nhiệt tình mà chỉ cho cô.

"Được."

Hạ Tiểu Nịnh lập tức đi đến phía toilet của khu dạy học, không chú ý đến cách đó không xa Kha Linh Lung trong hàng khán giả cũng đứng lên, lén lút đi theo phía sau mình.

……

Khu dạy học.

Kha Linh Lung cùng đến không xa không gần, sau khi xác định Hạ Tiểu Nịnh vào toilet, cô ta liền đeo kính râm lên, đợi bên cạnh bồn rửa mặt.

Ánh mắt Không có ý tốt nhìn khắp nơi, thẳng đến khi nhìn thấy một vật thể nhô lên trên vách tường bên dưới song cửa sổ, cô ta mới ngừng lại được, đã tính trước mà cong cong môi.

Hạ Tiểu Nịnh từ trong phòng kế bên đi ra, đến bên cạnh bồn rửa mặt, bên cạnh còn có một người phụ nữ ăn mặc tinh xảo, mang kính râm rửa tay, đi ra ngoài trước cô.

Cô chưa từng để ý, chỉ nghĩ là phụ huynh của học sinh nào.

Tắt vòi nước đi, cô lắc lắc tay, đang chuẩn bị muốn đi ra ngoài, phía sau lại giống như có thứ gì túm đầu gối mình một chút.

Nhanh chóng dừng bước lại nhìn phía sau, rồi lại không nhìn thấy cái gì.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Hạ Tiểu Nịnh nhíu mày, đang định xoay người nhìn lại một chút, Phong Mạn Mạn đã chạy đến cửa thúc giục, "Tiểu Nịnh, mau mau, còn thiếu mami rồi, mami nhất định đoán không được nội dung thi đấu này, nhưng ba ba con nhất định sẽ mang mami chiến thắng!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Cõng em

Hạ Tiểu Nịnh với Phong Mạn Mạn cùng nhau một lần nữa trở lại bên cạnh sân thể dục, mới biết được cái nội dung thi đấu này có bao nhiêu…… Làm cho người ta muốn khóc ——

Người phụ trách giơ loa lên nhiệt tình mà hô to: "Mời mẹ lên trên lưng các ba ba, lần nữa trở lại phía khung bóng của chúng ta bên kia, đem toàn bộ bong bóng thu hồi lại, nhóm nào có động tác nhanh nhất nhóm đó chiến thắng!"

"……" Cô có thể không tham gia hay không?

Nhưng cái ý nghĩ này chỉ là vừa mới nảy sinh, liền thấy Phong Thanh Ngạn trước mắt kia, xưa nay đều tinh xảo quý khí lại có thể quay lưng, đầu gối đã hơi hơi cong lên, "Đi đây đi."

"……" Cái này làm cho cô như thế nào lên được chứ? Lấy thiếu gia làm trâu làm ngựa? Nếu như ngày nào đó sau thu anh tâm huyết dâng trào tới tính sổ lại với cô, vậy cô làm sao bây giờ?

Vẫn là chừa lại một đường sống cho mình đi!

Hạ Tiểu Nịnh quyết đoán lắc đầu, "Không cần, nếu không, cái này chúng ta liền không tham gia?"

"Như vậy sao được?" Phong Mạn Mạn cùng Phong Tu Viễn lập tức không làm.

"Đi lên." Phong Thanh Ngạn nhắc lại một lần.

"Vẫn là thôi đi," Hạ Tiểu Nịnh cười gượng, "Em sợ em quá nặng, đè anh."

"100 cân đều không có, như thế nào đè anh?" Phong Thanh Ngạn quay đầu lạnh sâu kín mà nhìn cô một cái, "Em vừa sẽ không đè anh, cũng sẽ không cộm đến anh, yên tâm đi."

Cộm? Hạ Tiểu Nịnh nghĩ đến hai người nếu như kề sát bên nhau, cô như thế nào mới có thể cộm đến anh, mặt lập tức so với hồi nãy còn nóng hơn, đang chuẩn bị tiếp tục qua loa lấy lệ, Phong Thanh Ngạn đã lùi về sau, đôi tay chế trụ đầu gối cô, nhẹ nhàng kéo cô đến trên lưng của mình.

Cô còn không có thích ứng, anh đã đứng lên, "Còn có thể, không tính bằng phẳng lắm."

"Anh, anh câm miệng!" Cô tức giận đưa tay che miệng của anh lại.

Phong Thanh Ngạn không chút giãy giụa nào, chỉ dùng hai tay cố định cô đến chặt chẽ, ngăn cô lại trượt xuống dưới, cũng ngăn cô ngã xuống bị thương.

Dáng vẻ này của hai người rơi vào trong mắt người khác giống như là đang liếc mắt đưa tình.

Kha Linh Lung cũng tự nhiên thấy được một màn này, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Chờ xem, Hạ Tiểu Nịnh, cô đắc ý không được bao lâu đâu!

……

Theo cánh tay trọng tài vung lên, tất cả các ông bố xuất phát.

Trong bọn họ có người bởi vì làm việc lâu dài thiếu thể lực, cũng có người bởi vì ham hưởng lạc thiếu rèn luyện, cho nên rất nhanh những người này liền ngã xuống.

Dần dần mà, Phong Thanh Ngạn bằng vào bước chạy vững vàng cùng tốc độ tuyệt vời, trổ hết tài năng, trở thành người thứ nhất.

Anh cõng Hạ Tiểu Nịnh cũng không hề có áp lực, mặt không đỏ hơi thở không gấp mà liền nhặt về một quả lại một quả bóng.

Hạ Tiểu Nịnh ghé vào trên lưng anh, bởi vì thi đấu, một cử động cô cũng không dám.

Cố gắng mà, bỏ qua nhịp tim đập trầm ổn kia của anh.

Cố gắng mà, không thèm nghĩ đến nhiệt độ cơ thể đang cháy của anh.

Cố gắng mà, quên đi mất cái cánh tay hữu lực kia của anh……

Mắt thấy vẫn còn có quả bóng cuối cùng để lấy trở về vạch đích, bọn họ cũng sắp không cần lo lắng mà thắng được trong trò chơi này, sau lưng cô lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng xoẹt ——

Thực rất nhỏ, lại bị Hạ Tiểu Nịnh nghe thấy được.

Cô biết đó là cái gì! Bởi vì ánh mặt trời đã trực tiếp chiếu xạ đến da thịt phần lưng cô!

"Phong Thanh Ngạn!"

Hoảng loạn, cô ngay cả thiếu gia đều quên phải gọi!

Gần như cùng lúc đó, Phong Thanh Ngạn không chút do dự liền thả cô xuống.

"Em, váy sau lưng em nứt ra rồi ——" Cô không biết tại sao lại như vậy, giờ phút này đã nhanh khóc. Nghĩ đến hẳn là ở trong toilet bị thứ gì móc vào lúc chính mình không chú ý rồi, thật là mất mặt ném đi được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Đừng sợ, có anh ở đây (Bão.4)

Phong Thanh Ngạn ánh mắt dừng lại, lập tức buông cô ra, kiên quyết dứt khoát mà từ phía sau đem cả người cô bảo bọc vào trong lòng ngực anh.

Kín kẽ mà ôm cô, không để cô có một chút ánh sáng.

Mà sau lưng cô, các đường may của chiếc áo vẫn đang nứt ra với tốc độ không ngừng mà da thịt có thể cảm giác được, cho đến khi sợi bông cuối cùng cũng bị đứt.

Cô cảm giác được xúc cảm khác biệt so với chiếc váy—

Rất mềm mại, cảm giác áo sơ mi vải bông, ở giữa còn kèm theo một nút lưu kim lạnh buốt.

Xong rồi.

Sau lưng đã toàn bộ nứt ra rồi.

Hạ Tiểu Nịnh tuyệt vọng nhắm mắt lại, hoàn toàn không dám nghĩ kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Giờ phút này, sân thể dục ồn ào cô đã đều nghe không được, toàn bộ thế giới giống như bị ấn xuống nút im lặng, một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có thể đủ nhận thấy được người đàn ông phía sau di chuyển, lại trước sau không có buông cô ra.

Sau đó, là hơi thở ấm áp của anh áp sát bên tai cô, "Đừng sợ, có anh ở đây."

Lúc trong lòng cô bước loạn vào, lún lại trong cát, những lời này của anh bỗng nhiên cố định tất cả tâm trí của cô.

Trong tích tắc, từ trong lòng mềm mại nhất kia một bộ phận dũng mãnh trào ra chính là tin cậy, cảm động, còn có, viên mãn, trong lòng sắp tràn ra cảm giác an toàn……

Rõ ràng giờ phút này là giữa hè, anh ôm ấp so không khí bên ngoài oi bức hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng cô lại lén lút nhích lại gần.

Vừa mới ở trong đầu bay nhanh diễn thử qua những cái mất mặt kia, đều sẽ không đã xảy ra, thật tốt……

"Phong tiên sinh, trận đấu vẫn còn tiếp tục, bóng của hai người vẫn còn chưa có đặt tới vị trí được chỉ định cuối cùng." Có trọng tài đi lên nhắc nhở.

"Không cần, bà xã tôi có chút bị cảm nắng, quá mệt mỏi. Tôi mang bà xã trở về nghỉ ngơi."

Phong Thanh Ngạn cởi áo sơ mi của mình, quấn vào Hạ Tiểu Nịnh, sau đó ở trong ánh mắt ngắm nhìn của mọi người lập tức bế ngang cô lên, đi đến hướng bên ngoài sân thể dục.

"Thế nhưng trận đấu……" Trọng tài kia còn muốn nói thêm hai câu.

Lại bị mặt sau Phong Tu Viễn trực tiếp ngăn lại, "Thi đấu thắng thua không quan trọng, quan trọng là em cùng em gái hôm nay đều rất vui vẻ. Cảm ơn cô giáo, tạm biệt cô!"

Nói xong, cậu bé kéo tay nhỏ của Phong Mạn Mạn, cũng đi theo ra ngoài.

Buổi nói chuyện, nói được giáo viên kia đều nhịn không được nóng lỗ tai.

Đứa nhỏ này, ngược lại là có kiến giải có trí tuệ……

……

Phong Thanh Ngạn đem Hạ Tiểu Nịnh đặt ở ghế sau xe.

"Anh, anh làm sao bây giờ?" Cô đỏ mặt, giờ phút này không dám nhìn tới bộ ngực cường tráng trần như nhộng của anh.

Phong Thanh Ngạn lấy ra một chiếc áo sơ mi dự phòng từ hộp tối bên cạnh cửa sau xe, anh ngày thường xã giao nhiều, có đôi khi không kịp về nhà thay quần áo, trong xe luôn có quần áo dự phòng Tề Hàng chuẩn bị.

"Em cảm thấy có ổn không?"

Hạ Tiểu Nịnh ngẩng đầu, liền nhìn thấy tay anh đang cài từng cúc áo một, trong miệng lại đang hỏi cô.

Trong ánh mắt anh không có chế giễu, cười nhạo, trêu ghẹo, ngược lại là nghiêm túc.

Cô hít cái mũi một cái, "Còn tốt, không có bị mất mặt. Cái kia, cảm ơn anh……"

Phong Thanh Ngạn động tác đang sửa sang lại cổ tay áo dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín mà nhìn cô: "Em nói cái gì?"

"Cảm ơn……"

"Giữa anh và em——"

"Ba ba! Tiểu Nịnh!" Hai đứa nhỏ đuổi theo, cắt đứt câu anh nói kế tiếp.

Bốn người ngồi vào trong xe, tài xế lái xe đi tiểu khu cẩm tú trước.

Hạ Tiểu Nịnh xuống xe trước, lần thứ hai nói lời cảm ơn với anh, cũng bảo đảm chính mình đem áo sơ mi giặt sạch sẽ trả lại cho anh.

Nhưng làm cô khó hiểu chính là, cô càng nói, sắc mặt của anh liền càng khó xem.

Đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?

_____mấy man biết hông chương này với 2 chương sau raw web đó bị lỗi, cứ tưởng máy mình bị j, kiếm tung một vòng mới tìm đc chỗ khác raw không khóa □____

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Trong muôn hoa

Phong Thanh Ngạn đương nhiên không vui.

Bởi vì anh căn bản không phải muốn cô khách sáo có lễ!

Sau khi xe rời khỏi tiểu khu cẩm tú, anh lại để cho tài xế đưa hai đứa nhỏ quay về trang viên trước, chính mình tức thì trên đường xuống xe, đến công ty luật Diệu Thăng.

Kỳ Tư Diệu đang bận rộn nghe nói anh giá lâm, sợ tới mức thiếu chút nữa ở cửa thang máy quỳ xuống ôm đùi anh,"Anh em sai rồi, em không nên lấy trộm gậy golf của anh còn đem nó đánh hỏng rồi……"

"……Cậu cầm gậy golf của tôi?"

Hóa ra không phải bởi vì chuyện này tới tính sổ! Kỳ Tư Diệu nhanh chóng đứng thẳng, "Không thể nào, em nói bừa, anh có chuyện gì sao?"

Phong Thanh Ngạn hiện tại tâm phiền ý loạn, không rảnh cùng cậu tính toán chuyện gậy đánh golf, "Đến văn phòng của cậu rồi nói, đừng để những người khác tiến vào."

Thấy thần sắc nghiêm túc của anh, Kỳ Tư Diệu cho rằng gặp được vụ án kinh tế lớn gì mới có thể tự mình tới đây, vì thế nhanh chóng dựa theo như lời Phong Thanh Ngạn nói mà làm thỏa đáng.

Hai người đóng cửa lại, mặt đối mặt ngồi ở trong văn phòng, liền trà cũng chưa kịp pha, Kỳ Tư Diệu đã đem giọng nói áp đến thấp nhất, "Anh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Cậu ngày thường rốt cuộc là làm thế quái nào khiêu khích những người phụ nữ đối với cậu chủ động nhào vào trong ngực, khóc la muốn gả cho cậu?"

"……!" Kỳ Tư Diệu thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống, "Cái, cái gì?"

Phong Thanh Ngạn điều chỉnh một chút dáng ngồi, ánh mắt ngạo nghễ mà nhìn về phía nơi khác: "Dạy tôi theo đuổi một cô gái."

Kỳ Tư Diệu sửng sốt một chút, sau khi phản ứng lại cười ha ha, "Cái này vẫn phải dạy à?"

Lời vừa ra khỏi miệng, thấy sắc mặt anh đã biến đen, nhanh chóng sửa đúng, "Anh, ý em là, lấy giá trị nhan sắc cha sinh mẹ đẻ của anh, không cần theo đuổi cũng có phụ nữ cho không."

"Nhưng tôi muốn, cô gái kia không có cho không tôi. Ngược lại còn cùng tôi tương đối xa cách."

"Buồn cười!" Kỳ Tư Diệu vỗ đùi, "Là người nào không có mắt? Em đi thu thập ——"

Anh bỗng nhiên đối với Kỳ Tư Diệu dùng một ánh mắt tử vong chăm chú nhìn.

"……" Kỳ Tư Diệu nhanh chóng câm miệng, "Anh, anh tìm em xem như hỏi đúng người, em mười sáu tuổi đã bắt đầu ở trong muôn hoa, mỗi một mảnh lá cây đều dính vào người……"

"Không có người phụ nữ nào không bị thuyết phục ở dưới mị lực của em, vì em mà một khóc hai nháo ba thắt cổ, từ bỏ gia sản chục tỷ kết hôn cũng muốn vô danh vô phận mà đi theo em……" Phong Thanh Ngạn nói tiếp.

Kỳ Tư Diệu sợ ngây người: "Anh, anh làm sao biết?"

"Cậu nói quá nhiều lần, muốn không nhớ kỹ cũng khó." Phong Thanh Ngạn cười lạnh, "Vấn đề của cậu dừng lại, trước giải quyết vấn đề của tôi."

"À," Kỳ Tư Diệu gãi gãi đầu, "Phụ nữ sao, mềm lòng, chỉ cần anh đối xử tốt với cô ấy, cô ấy liền tự nhiên sẽ cho rằng anh thích cô ấy, chỉ cần trong lòng cô ấy có một chút suy nghĩ như vậy, liền sẽ cầm lòng không được mà từ từ yêu anh……"

"Tôi đối xử với cô ấy khá tốt. Chính là……"

"Chính là cái gì?"

"Chính là tôi trước kia nói qua, liền tính tôi mù tôi cũng sẽ không thích cô ấy."

"……"

Trên khuôn mặt tuấn tú kia của Kỳ Tư Diệu giống như là một con ruồi bọ, giật mình lại khó hiểu mà nhìn anh.

Tội gì phải đào hố chôn mình cơ chứ?

"Không cần nhìn tôi như vậy, dạy tôi theo đuổi như thế nào! Nhưng cái loại phương pháp khiêu khích không đứng đắn tôi tuyệt đối không tiếp thu."

"……" Kỳ Tư Diệu yên lặng trong nước mắt.

Thỉnh giáo liền thỉnh giáo, một bên thỉnh giáo, một bên công kích người là chuyện như thế nào?

"Mau nói."

"Ừm ừm," Kỳ Tư Diệu nghĩ nghĩ, "Quan trọng nhất chính là, hai người các anh phải ở cùng một chỗ, thời gian bên nhau càng nhiều, liền càng dễ dàng làm đối phương đối với anh nảy sinh ra cảm tình!"

"Thật sự?"

"Em nào dám lừa anh đâu? Anh nghĩ đạo lý nào có phải thật không? Ở cùng một chỗ lâu rồi, nhìn đối phương cái gì đều thuận mắt, cảm tình liền nước chảy thành sông!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Anh bị bệnh

Phong Thanh Ngạn nửa tin nửa ngờ mà nhìn Kỳ Tư Diệu một cái, "Thật sự chỉ cần một chỗ là đủ rồi?"

"Tuyệt đối thật sự!"

"Tạm thời tin cậu một lần." Có được phương hướng, lòng anh vừa mới còn thấp thỏm bất an cũng hơi mà thả lỏng một chút như vậy, "Tôi sẽ cố gắng đi theo phương hướng này trước."

Phong Thanh Ngạn đứng dậy, nóng lòng muốn thử.

"Được, bất cứ khi nào có việc cần thì gọi điện thoại cho em." Kỳ Tư Diệu chân chó mà đứng lên, muốn đưa anh ra cửa.

Phong Thanh Ngạn thuận tay cầm lấy vật trang trí chạm khắc ngọc trên bàn, "Thỏ con này độc đáo, Mạn Mạn thích. Tôi lấy đi cho nó."

"Đó là của em——"

"Coi như để cậu lấy gậy golf kia của tôi."

"……" Kỳ Tư Diệu thông minh mà lựa chọn nói sang chuyện khác, "Cái kia anh, nếu vấn đề tình cảm của tạm thời đã được giải quyết xong, chỗ công ty luật chúng em cùng công ty anh sáu tháng cuối năm nay hợp tác ——"

"Loại việc nhỏ này cũng tới phiền tôi? Tự mình đi tìm giám đốc hạng mục đàm phán, đàm phán tốt rồi cậu liền bắt lấy."

"……"

……

Từ trong công ty luật ra tới, Phong Thanh Ngạn về trang viên một chuyến trước.

Đem con thỏ chạm ngọc kia cho Mạn Mạn, con bé quả nhiên rất vui vẻ.

Sau đó anh liền một mình ngồi ở thư phòng, đã bắt đầu đau khổ suy tư, muốn như thế nào mới có thể lại cùng một chỗ với Hạ Tiểu Nịnh.

Mạnh mẽ kéo cô ra ngoài khẳng định là không được, lại lấy cái gì trên danh nghĩa nam nữ bằng hữu làm lí do cũng đã dùng ngán, nếu muốn một chỗ, đến nhà cô khẳng định là không được.

Biện pháp nghĩ tới nghĩ lui, nhưng thật ra có một cái……

……

Hạ Tiểu Nịnh về đến nhà, Cố Lâm Anh cùng Hạ Chí Dũng đều đã trở lại.

"Con đi đâu vậy?"

"À, đi một chuyến bên ngoài." Cô nói mơ hồ.

"Vậy quần áo này trên người con……"

"Không có gì, váy của con rách, có người cho con mượn bộ quần áo này. Con đi thay quần áo trước."

Hạ Tiểu Nịnh vội vội vàng vàng mà chạy vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Cố Lâm Anh lập tức cấp bạn già ánh mắt ra hiệu, "Nhìn thấy chưa? Đó là áo somi nam. Áo tôi cũng dệt sắp xong rồi, ông gọi điện thoại cho Chử lão tiên sinh hỏi xem một chút, lão nhân gia ông ta khi nào tới đế đô? Đến lúc đó chúng ta cũng hẹn gặp Mộ Đình Tiêu, chính thức xem xét người con rể tương lai này, ông cảm thấy như thế nào?"

"Thỏa đáng." Hạ Chí Dũng gật gật đầu, "Dù sao Ngật Khôn cũng sắp trở lại thăm người thân nhỉ? Đến lúc đó để cho nó cũng giúp đỡ em gái mình đánh giá. Nhân phẩm không tốt, chúng ta cũng không dám giao Tiểu Nịnh ra."

"Đúng vậy."

……

Hạ Tiểu Nịnh về tới trong phòng, đổi xong áo ngủ, mới cầm lấy váy đến bên cửa sổ đánh giá cẩn thận.

Váy là mẹ mình mua, lão nhân gia tuy rằng sống tiết kiệm, nhưng cho tới bây giờ đối với mình cam lòng, cho nên nó sẽ không phải là loại hàng kém.

Nhưng tuyến khe hở có thể tróc ra được triệt để quần áo như vậy, thật sự vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy ——

Từ đường may phía sau lưng làn váy cho tới chỗ cổ, toàn bộ đều nứt ra.

Cô lúc trước đứng nghiêm, nhảy xa gì đó, dùng sức như vậy đều không có làm rách váy, cho nên trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Nhớ rõ chính mình lúc trước từ phòng vệ sinh đi ra, người phụ nữ bên cạnh kia giống như ngồi xổm xuống nhặt qua thứ gì……

Suy nghĩ ở trong đầu mơ hồ, còn không có nghĩ ra lí do, cô đã bị Cố Lâm Anh gọi ra ngoài.

Lần trước đặt mua cho Hạ Ngật Khôn căn nhà, không sai biệt lắm liền có thể bắt đầu trang hoàng, một nhà ba người chạy tới thị thường trang trí, di chuyển cả ngày xác định phong cách, chờ về đến nhà đã là buổi tối.

Hạ Tiểu Nịnh mệt đến không được, sau khi rửa mặt xong định ngủ, mới vừa nằm vào trong ổ chăn, điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường liền chấn động, có tin tức tiến vào ——

Phong Thanh Ngạn: [Anh bị bệnh rồi.]

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Cậu kích động cái gì?

Hạ Tiểu Nịnh một tia ý thức từ trên giường bò dậy, buồn ngủ tạm thời bị đánh lui.

Anh ta lại cũng sẽ sinh bệnh? Ngày thường thoạt nhìn một người đĩnh bạt cường tráng như vậy.

Bên kia, Phong Thanh Ngạn cùng Kỳ Tư Diệu hai người ngồi ở trong một căn hộ cao cấp, bốn con mắt nhìn chằm chằm màn hình di động.

"Cô ấy vì sao còn chưa trả lời lại?"

"……Anh, anh mới gửi đi một phút đồng hồ, gấp cái gì?"

"Sẽ không phải là không nhận được chứ?"

"……Vậy nếu không, anh lại gửi một cái nữa?"

Kỳ Tư Diệu vốn dĩ chỉ là nói, ai ngờ Phong Thanh Ngạn thật sự cầm điện thoại lên trực tiếp bắt đầu soạn tin nhắn thứ hai.

Hạ Tiểu Nịnh còn chưa nghĩ ra phải trả lời anh như thế nào, điện thoại lại chấn động một chút ——

Phong Thanh Ngạn: [Em không cần phải lo lắng cho anh, ngủ ngon đi.]

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Cô quá là không muốn quản a. Hôm nay đi nhà trang trí kia quá lớn, đem chân đều đi nhanh gãy. Hiện tại thật sự chỉ nghĩ che chăn thật kín, ngủ đến trời sụp đất nứt mới tỉnh lại.

Nhưng…… Muốn xem nhẹ, rồi lại không tự giác vẫn là trả lời anh: [Anh làm sao vậy?]

"Anh, cô ấy trả lời anh rồi!" Kỳ Tư Diệu mắt đào hoa đột nhiên sáng ngời.

Phong Thanh Ngạn lạnh sâu kín mà liếc Kỳ Tư Diệu một cái, ngoài mặt mười phần trấn định, chút nào không nhìn ra anh giờ phút này trong lòng nhộn nhạo, "Cô ấy trả lời tôi, cậu kích động cái gì?"

Kỳ Tư Diệu sờ sờ cái mũi: "…… Em đây không phải muốn cho anh cố gắng lên ư?"

Phong Thanh Ngạn ấn mở WeChat, lại suy nghĩ trong chốc lát, mới trả lời qua đó: [Toàn thân vô lực. Người không thoải mái, sợ là cảm lạnh lại lo lắng trở về sẽ lây bệnh cho bọn nhỏ. Hiện tại chỉ có thể một mình ngồi ở căn hộ phát ngốc, không biết làm sao.]

"……" Kỳ Tư Diệu nhìn hai chữ ' một mình ' kia, thấy như thế nào cũng chói mắt.

Anh mình hiện tại là một mình, vậy mình tính là cái gì? Sủng vật sao?

Hạ Tiểu Nịnh nhận được tin tức, trong đầu vô cớ dần hiện ra Phong Thanh Ngạn một mình bọc lấy chăn lông đáng thương mà ngồi ở trong căn hộ rộng lớn hắn nhưng lại lạnh lẽo kia, ngay cả miếng nước ấm đều không uống được.

Hình ảnh...Quá đáng thương……

[Vậy anh hiện tại có bị sốt sao? Có phải bất tiện khi nói chuyện không? Muốn tôi gọi điện thoại kêu quản gia qua để chăm sóc anh không?]

"…… Quản gia? Quản gia có thể chăm sóc mình cái gì chứ?!" Phong Thanh Ngạn dùng sức mà chọc màn hình, "Cô gái này lại có thể qua loa như vậy với mình?"

Kỳ Tư Diệu trái tim run rẩy mà nhìn anh, sợ anh một cái không hài lòng liền bàn đều ném đi, nhanh chóng trấn an, "Anh, bình tĩnh, bình tĩnh!"

Anh cậu bình tĩnh lại, nghĩ nghĩ, lại đột nhiên mở ra hình thức chiến đấu, vội vàng trả lời lại cho Hạ Tiểu Nịnh bao nhiêu tin WeChat qua đó——

[Quản gia bận chăm sóc hai đứa nhỏ rồi, không rảnh chăm sóc anh.]

[Những người hầu khác trong trang viên không hiểu biết thói quen sinh hoạt của anh, không chăm sóc được anh.]

[Bạn bè của anh đều đi công tác cả. Người trong nhà…… không tiện đến đây.]

……

Một cái lại một cái tin nhắn nhắc nhở làm Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa xem ngốc, điện thoại trong lòng bàn tay đều chấn động rung lên đến tê dại mới dừng lại, cô ấn mở một mảnh dài tin nhắn, từng cái một xem hết, cảm thấy Phong Thanh Ngạn thật là có bản lĩnh, có thể tạo ra một loại ảo giác tận thế toàn thế giới chỉ còn anh và cô.

Nếu là còn không biết ý tứ của anh, vậy cô khả năng chính là tên ngốc.

Còn không phải là lại muốn tìm cơ hội nô dịch cô, ngược cô, chèn ép cô sao? Được rồi! Nhìn thấy hôm nay anh cởi áo sơmi giúp mình che đậy trên dưới, cô sẵn sàng tùy theo tâm nguyện anh lúc này đây!

Cô trả lời một cái [Tôi sẽ đến] cho anh, sau đó nhận mệnh mà đứng dậy, thay xong quần áo, cầm lấy túi xách kéo cửa phòng ra.

Mới vừa đi đến phòng khách, liền gặp Hạ Chí Dũng đứng uống nước, "Tiểu Nịnh, con đi đâu vậy?"

"Thiếu gia bị bệnh, con đi nấu cháo gì đó cho anh ta……"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Thế còn Hạ Tiểu Nịnh đâu?! (Bão.2)

……

Trong căn hộ.

Nhận được ba chữ 'Tôi sẽ đến' Phong Thanh Ngạn cả người đứng nghiêm không di chuyển, trên mặt thoạt nhìn như cũ là nhàn nhạt không có biểu tình gì, nhưng khóe miệng không ngừng giơ lên rất dễ dàng mà liền tiết lộ cảm xúc của anh giờ phút này.

Kỳ Tư Diệu còn ở bên cạnh giống như mẹ già mà lo lắng, "Nhưng mà anh này, anh thoạt nhìn một chút đều không giống như là sinh bệnh, trong chốc lát cô ấy đến anh đi trang điểm một chút, giả vờ bệnh cho giống một chút."

"Ai nói tôi cần phải giả vờ bệnh?"

"Hả? Có ý tứ gì?"

Phong Thanh Ngạn thân hình ngọc lập mà từ trên ghế sô pha đứng lên, "Tôi là thật bị bệnh."

Nói xong, anh liền trực tiếp bật điều hòa trong căn hộ mở đến hơi lạnh lớn nhất, độ ấm thấp nhất, đưa tay không chút do dự liền cởi áo sơmi trên người, lộ ra lồng ngực cường tráng.

Tốc độ kia cực nhanh, nhìn thấy Kỳ Tư Diệu cúc hoa đều không hiểu sao xiết chặt.

Không biết thấy một màn như vậy, còn tưởng rằng anh cậu mạnh hơn cậu đâu……

"Em đi trước đây, anh, lấy tịnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến!" Kỳ Tư Diệu vừa dặn dò vừa đi tới cửa.

Phong Thanh Ngạn phất phất tay, không chút nào lưu luyến mà liền ánh mắt cũng chưa một phân cho Kỳ Tư Diệu.

"Ah, không đúng!" Kỳ Tư Diệu dường như nhớ tới cái gì, nhanh chóng đi vòng trở lại, "Anh, nếu quần áo anh đều cởi, trong chốc lát nhất định phải bệnh kiều mang theo chút ít gợi cảm, trong gợi cảm mang theo chút ít thanh thuần, trong thanh thuần lại không mất vũ mị, thời điểm nên thô bạo thì thô bạo, thời điểm nên cuồng dã thì cuồng dã, thời điểm nên ôn nhu nhất định phải ôn nhu! Đây là trạng thái phụ nữ thích nhất……"

Đây đều là cái gì cùng cái gì? Phong Thanh Ngạn nghiêm mặt, "Tôi đã nói rồi, tôi không cần phải thể hiện lấy lòng phụ nữ giống như cậu."

"……Dạ dạ dạ, là em lắm miệng, em đi trước đây."

Hắn ca đã gấp không chờ nổi muốn trải qua thế giới hai người? Kỳ Tư Diệu vô cùng thức thời mà lẻn.

Phong Thanh Ngạn một mình đứng ở phòng khách, khí lạnh thổi trúng không sai biệt lắm, anh mới đi vào toilet, nhìn xem chính mình trong gương.

Dáng người là coi như không tệ, hẳn là có thể làm cho cô gái nhỏ kia đối với mình không ngừng ái mộ.

Nhưng cái gì đến cùng gọi là bệnh kiều gợi cảm lại thanh thuần lại vũ mị? Khi nào muốn thô bạo cuồng dã ôn nhu?

……

"Đinh đong ——"

Chuông cửa vang lên.

"Đến đây, khụ khụ——" Phong Thanh Ngạn đè thấp thanh âm, làm cho giọng nói mình nghe khàn khàn một ít, sau đó mới chậm rãi đi đến cửa.

Vừa đi vừa ở trong lòng nhớ kỹ, bệnh kiều gợi cảm thanh thuần vũ mị thô bạo cuồng dã ôn nhu……

Trước khi mở cửa ra, anh còn cứng rắn giơ tay lên hung hăng dụi dụi hai mắt của mình, xoa ra một tầng hơi nước mông lung bệnh trạng, sau đó mới giống như vô lực mà dựa ở trên khung cửa, mở cửa ra, "Chờ em đã lâu rồi……"

……

"Xin lỗi, làm thiếu gia đợi lâu." Hạ Chí Dũng bao lớn bao nhỏ mà xách theo rất nhiều đồ vật đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt khờ cảnh cùng xin lỗi, "Từ tủ lạnh trong nhà lấy ra ngoài rất nhiều đồ vật, cho cậu bồi bổ thân thể."

"……" Lời Phong Thanh Ngạn còn dư lại toàn bộ mắc kẹt ở trong cổ họng.

Thế còn Hạ Tiểu Nịnh đâu? Vì cái gì người đến là ba cô ấy? Thân hình anh chấn động, trong mắt hơi nước nhanh chóng tan đi, cái gì gợi cảm vũ mị toàn bộ biến mất không thấy……

Dường như là nhìn ra suy nghĩ trong lòng của anh, Hạ Chí Dũng vừa lách vào phòng khách vừa giải thích: "Tiểu Nịnh không có đến, quá muộn, một cô gái như nó ra ngoài không có tiện. Trong căn phòng này như thế nào lại lạnh như vậy?"

"……" Đã ở trần đứng gần hai giờ đồng hồ Phong Thanh Ngạn cũng bỗng nhiên cảm thấy, là rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Cậu cổ vũ cho tôi (Bão.3)

Hạ Chí Dũng đã tự quen thuộc mà tìm được hướng phòng bếp rồi, xách theo bao liền chui vào. Buông đồ vật ra, về sau còn không quên thăm dò đi ra hỏi, nhìn mười phần quan tâm hỏi: "Thiếu gia, cậu chỗ nào không thoải mái? Có muốn ăn gì đặc biệt không? Tôi lập tức làm xong cho cậu."

"…… Không có."

Phong Thanh Ngạn cảm thấy chính mình chỗ nào cũng đều không thoải mái.

"Thiếu gia, cậu không tin tay nghề của tôi? Tôi ở chỗ đó của cậu làm việc đã được ba năm, tay nghề tôi so với Tiểu Nịnh tốt hơn!"

"……"

Nhưng bác không phải cô ấy!

Phong Thanh Ngạn yên lặng mà chửi thầm, nhanh chóng cầm lấy áo sơ mi trên sô pha mặc lại, một nút một nút lần lượt cài.

Chờ Hạ Chí Dũng một lần nữa xoay người bận việc, anh lại lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại cho Hạ Tiểu Nịnh.

Vài giây về sau ——

"Có ba con gấu bọn họ sống cùng nhau, gấu ba ba, gấu mama, gấu bảo bảo……"

Tiếng chuông, lại có thể ở trong phòng bếp căn hộ anh vang lên.

"……" Phong Thanh Ngạn yên lặng mà cúp điện thoại.

Hạ Chí Dũng lại thăm dò đi ra, "Thiếu gia, Tiểu Nịnh đưa điện thoại của nó cho tôi, lo lắng tôi không liên lạc được cho cậu cũng tìm không thấy nơi này."

"……Cháu đi ra xem."

"Vậy được, tôi tiếp tục nấu cháo."

"…… Tốt."

Phong Thanh Ngạn cắn răng đi về hướng ban công, một lần nữa gọi điện thoại cho Kỳ Tư Diệu, nói rõ tình huống.

Cách tai nghe, anh cũng có thể nghe ra Kỳ Tư Diệu tiểu tử kia nhịn cười nhịn thật sự vất vả!

"Lại cười một lần, tôi đem chuyện năm trước nói cho lão gia tử nhà cậu."

"…… Anh em sai rồi," Kỳ Tư Diệu lập tức nghiêm trang, "Loại thời điểm này, đơn giản chính là hai loại tình huống."

"Hai loại nào?"

"Một, ý đồ của anh đã bị lão gia tử Hạ gia nhìn ra, bác ấy không muốn anh cùng kết giao cùng con gái mình, hoặc là nói, bác ấy là đến điều tra tình

huống của anh. Nhị, lão gia tử Hạ gia không nhìn ra ý đồ của anh, đơn thuần đến nấu cơm cho anh.”

“Tôi làm sao bây giờ đây?”

“Vô luận như thế nào lão nhân gia đã tới, đêm nay anh nhẫn nhịn một chút trước. Nhớ rõ đừng để bác ấy ở trong phòng bếp một mình bận việc, nhất định phải biểu hiện ra mặt tích cực của anh cho bác ấy xem!”

“……”

……

Cúp điện thoại, Phong Thanh Ngạn đứng ở trên ban công đau khổ suy tư một lát, sau đó xoay người, quyết đoán đi vào phòng bếp.

“Thiếu gia? Cậu có cái gì phân phó sao?”

“Bác trai về sau gọi cháu là Thanh Ngạn là được rồi.”

“Không dám nhận không dám nhận, thiếu gia chính là thiếu gia……”

“Cháu vào giúp bác nhặt rau. Chúng ta liền bắt đầu từ cải trắng này đi!” Anh lấy ra tất cả lực tương tác suốt đời còn thừa không nhiều lắm đối với Hạ Chí Dũng hơi hơi mỉm cười.

Nói xong anh đã đưa tay đi lấy.

Cải trắng? Ở đâu nhỏ? Hạ Chí Dũng tìm một vòng mới phát hiện anh nói chính là rau cải, biểu tình tức khắc có chút một lời khó nói hết, “Được rồi vẫn là để tôi đến làm.”

Nói xong liền đem đồ ăn đoạt trở về.

“Vậy…… Cháu tới đánh trứng.”

Phong Thanh Ngạn bất khuất mà lại đi hướng bên cạnh, cầm lấy một quả trứng gà trên bàn.

Nhưng…… Trứng gà, nên đánh như thế nào đây? Sự hiểu biết của anh về các công việc trong bếp chỉ giới hạn ở trước khi đi du học khi ngẫu nhiên một hai lần rửa bát, nấu cơm…… Đó là lĩnh vực chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Hạ Chí Dũng ở bên cạnh nhìn anh cầm một quả trứng gà, sắc mặt so với cầm bom nguyên tử còn muốn bộ dáng nghiêm túc hơn, nhịn không được lặng lẽ thở dài một hơi, “Thiếu gia, cậu vẫn là đi ra ngoài, nơi này liền giao cho tôi. Tôi một mình nói không chừng còn nhanh hơn chút.”

“Vậy…… Có cái gì cháu có thể làm không?” Phong Thanh Ngạn thành khẩn hỏi.

“…… Vậy nếu không, cậu cổ vũ cho tôi?”

“……”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Ngài nếu là thật tình đau lòng cho cháu…

[Sở thích của ba vợ tương lai là nấu ăn, hiện tại đang ở phòng bếp nhà tôi mày mò, tôi một chút đều không giúp gì được, phải làm sao bây giờ? Chờ online, gấp gấp gấp.]

Ngay sau khi lời nhắn này được gửi đi, trên diễn đàn lập tức có người phản hồi bài đăng ——

[Cô dâu tương lai này của chú sợ là muốn bay, đồng tình với người anh em.]

[Nếu là chủ thớt biết nấu ăn, còn có thể cùng ông ấy có đề tài chung, Chủ thớt sẽ không làm…… Vậy……]

[nhãn dán hút thuốc, đổi lại vợ, đổi lại bố vợ không biết nấu ăn.]

……

Đều là mấy thứ gì đó lung tung loạn xạ! Phong Thanh Ngạn ngồi ở phòng khách, xem đến đau đầu, hối hận vừa rồinghe Kỳ Tư Diệu tới đăng ký cái diễn đàn về vấn đề gia đình để xin giúp đỡ này. Anh đang chuẩn bị kết thúc, lại xuất hiện một phản hồi mới ——

[Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể liều mạng khen. Ngàn xuyên vạn xuyên, mông ngựa không mặc a!]

Giống như chỉ có cái này có chút đạo lý.

Anh cất điện thoại di động, nhà ăn bên kia liền truyền đến giọng nói Hạ Chí Dũng, "Thiếu gia, ăn cơm."

"Được. Cháu đến đây." Phong Thanh Ngạn bước nhanh qua đó, phát hiện trên bàn cơm liền bát đũa đều đã bày xong, thật sự không có chỗ cho anh nhúng tay vào hỗ trợ.

Xem ra cũng chỉ có một con đường cuối cùng để đi.

Anh suy nghĩ, Hạ Chí Dũng đã bắt đầu dọn thức ăn lên ——

Thịt nấu cắt lát, cá hấp cay, gừng băm thịt bò, bạo ớt lươn ti, dưa chua ruột già, canh hồ cay……

Món ăn giống nhau, đủ mọi màu sắc mà giống như kính vạn hoa bắt đầu ở đáy mắt anh xoay tròn.

Phong Thanh Ngạn chưa bao giờ ăn cay a!

Hạ Chí Dũng dọn xong đồ ăn, ngồi xuống ở đối diện anh, "Người Lâm Bắc chúng ta bên kia có thói quen, lúc cảm lạnh ăn cây nhiều, phát đổ mồ hôi thì tốt rồi. Lúc Tiểu Nịnh cảm lạnh chúng tôi cũng sẽ làm những thứ này cho nó ăn. Thiếu gia cậu nếm thử hương vị như thế nào."

"……"

Phong Thanh Ngạn cảm giác chính mình hôm nay muốn gãy tại đây trên bàn cơm này.

Ở trong ánh mắt Hạ Chí Dũng tha thiết quan tâm, anh cầm lấy chiếc đũa, "Bác trai, cháu có lời muốn nói với bác, sợ cháu trong chốc lát sẽ quên muốn nói gì mất."

"Ăn xong lại nói cũng không vội."

Trong chốc lát? Sợ là muốn cay đến liền lời nói đều nói không nên lời!

"Không, nhất định phải nói bây giờ." Phong Thanh Ngạn thần sắc nghiêm túc, "Ngài làm đồ ăn, thật sự ăn rất ngon, cháu đời này cũng chưa ăn qua đồ ăn ngon như vậy, sắc hương vị đều đầy đủ, liền nghe đến đều làm người ta ngon miệng."

"……"

Hạ Chí Dũng yên lặng nhìn anh một cái.

Người đàn ông này, đồ ăn đều còn không có ăn, liền bắt đầu biển khen, vô sự hiến ân cần, quả nhiên là người không đáng tin cậy!

Ở trên cuốn sổ nhỏ trong lòng ông, ngoại trừ vừa rồi ở trong phòng bếp kia ngũ cốc chẳng phân biệt được, lại yên lặng mà thêm cho Phong Thanh Ngạn một cái: Không thành thật.

Đã thành công ở trong lòng ba vợ tương lai lĩnh được thẻ người xấu Phong Thanh Ngạn lại không biết chút nào, nói xong này những lời về sau, liền trực tiếp cầm lấy chiếc đũa, gắp một khối thịt cắt lát thịt bỏ vào trong miệng ——

Há lại chỉ có từng đó là cay? Còn có ma!

Hương vị quái đến làm anh hoài nghi nhân sinh! Làm anh muốn xốc bàn! Làm anh muốn dỗi thiên dỗi địa dỗi không khí!

Nhưng, Phong Thanh Ngạn cuối cùng vẫn là nỗ lực mà, yên lặng mà đem này khối thịt nuốt xuống, thậm chí đều không có nhai nát.

Hạ Chí Dũng hòa ái mà cười cười, "Ăn ngon liền ăn nhiều một chút, ăn hết cảm lạnh nhất định có thể khỏi. Ngàn vạn đừng cùng bác trai này khách khí."

"…… Bác trai." Phong Thanh Ngạn nhìn một bàn đồ ăn này, thấy chết không sờn, "Có một vấn đề, cháu không biết có nên hỏi hay không?"

"Cháu nói."

"Những đồ ăn này, bác là nấu cho một mình cháu ăn?"

"Đúng vậy." Bác trai lại đem một mâm xào trứng lôi ớt cay đẩy đến trước mặt anh.

"Bác trai ngài thật sự là đau lòng cho cháu……"

“Không cần khách khí, cháu ăn xong rồi, cũng coi như là bác không có uổng phí thương cháu……”

“……”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Cay đến tứ chi bất toại

Ăn xong một bàn đồ ăn, Phong Thanh Ngạn cảm giác chính mình đã sắp bị cay đến tứ chi bất toại.

Anh miễn cưỡng mà đứng dậy, cố tự trấn định, động tác coi như ưu nhã mà về tới trên sô pha ngồi xuống, “Bác trai, những bát đũa kia để đấy lát nữa cháu thu dọn cho……”

“Không cần.”

Hạ Chí Dũng lanh lẹ mà thu dọn xong tiến vào phòng bếp, lấy ra điện thoại của mình di bắt đầu gọi cho Cố Lâm Anh báo cáo tình hình chiến đấu ——

[Không thể ăn cay, không bằng người Lâm Bắc chúng ta. Tiểu Nịnh đã ngủ chưa?]

[Đã sớm ngủ rồi. Từ khi ông bắt đầu nói thay nó đi ra ngoài nấu cháo cho Phong Thanh Ngạn, nó liền một chút không khách khí mà đi ngủ.]

[Không hổ là con gái ngoan của tôi, xem ra nó đối với Phong Thanh Ngạn thật sự không có ý gì, tôi đây liền an tâm rồi……]

Nhìn thấy không sai biệt lắm, Hạ Chí Dũng mới từ trong phòng bếp đi ra, cùng Phong Thanh Ngạn chào tạm biệt xong.

Sau khi xác định lão gia tử đã đi xa, anh mới từ trước cửa xoay người, về tới trong thư phòng, kéo ngăn kéo lấy hộp thuốc ra.

Uống thuốc giảm đau bao tử, sau đó ấn dạ dày ẩn ẩn phát đau đi ngủ……

……

Kỳ Tư Diệu ngày hôm sau dậy rất sớm, trực tiếp lái xe đến tập đoàn Phong thị chuẩn bị tranh công.

Tối hôm qua anh cậu tuy rằng không có chờ được thiếu nữ xinh đẹp, nhưng tuyệt đối là thu phục xong ba vợ tương lai a!

Cho nên người quân sư này như thế nào cũng phải kiếm chút chỗ tốt đi!

Ai ngờ anh cậu lúc đến đi làm sắc mặt cũng đã khó chịu, lúc nhìn ánh mắt kia của anh có thể nói khủng bố, sợ tới mức Kỳ Tư Diệu liền buổi sáng tốt lành cũng chưa nói đầy đủ liền nhanh chóng chạy ra, mặc cho các tiểu tỷ tỷ bộ phận quan hệ xã hội ở trong thang máy như thế nào giữ lại cậu cũng vô dụng.

Toàn bộ buổi sáng, áp suất không khí trong văn phòng tầng cao nhất của tập đoàn đều cực thấp, mỗi người liền tới gần văn phòng tổng tài hơn ba mét đều yêu cầu dũng khí cực đại, trợ lý Tề Hàng càng là cảm thấy chính mình đã đã trải qua mấy sinh tử luân hồi, hiện giờ còn đang thở dốc đều tính toán mạng mình lớn……

Đêm qua chưa thấy được người trong lòng, liền ba vợ tương lai cũng chưa thể lấy lòng, Phong Thanh Ngạn giờ phút này lực ăn mòn đã đạt tới đỉnh giá trị, ánh mắt nhìn người nào người nấy chết……

Thật vất vả lòng người hoảng sợ mà nhịn tới buổi chiều rồi, mắt thấy trong tay còn có một phần văn kiện cuối cùng của hôm nay chờ Phong Thanh Ngạn ký tên, Tề Hàng mạo hiểm cửu tử nhất sinh hy sinh quyết tâm, kinh sợ mà đẩy cửa văn phòng tổng tài ra——

“!!Thiếu gia, ngài làm sao vậy? Thiếu gia? Người đâu mau tới đây, hỗ trợ!”

Phong Thanh Ngạn ghé vào trên bàn làm việc, mắt đen nhắm chặt, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hơi thở cạn kiệt, sắc mặt càng là đã lạnh trắng như tờ giấy….

……

Bờ biển trang viên.

Hạ Tiểu Nịnh đang trang trí bữa tối cho hai đứa nhỏ, cửa phòng bếp bỗng nhiên nổ vang một tiếng.

Cô sợ tới mức con tôm trong tay đều rớt, liền thấy Cao bá lảo đảo mà chạy đến trước mặt cô, "Tiểu Nịnh, thiếu, thiếu gia cậu ấy sắp không được, bệnh viện Đệ Nhất, tôi——"

……

Hạ Tiểu Nịnh lái xe điện mini ở trên đường chạy như bay, trong mũ bảo hiểm toát ra một tầng lại một tầng mồ hôi nóng.

Cô cũng không biết vì cái gì mình nghe đến câu thiếu gia sắp không được kia của quản gia liền đầu óc nóng lên từ trang viên nhanh chóng chạy ra, thậm chí còn mạnh mẽ đoạt lấy xe điện của bác bảo vệ cửa một đường phóng nhanh……

Lúc chờ đèn đỏ lo lắng, cô lại một lần gọi điện thoại cho Phong Thanh Ngạn—

Lúc này đây cuối cùng cũng được kết nối.

"Alo."

Giọng nói anh nghe có chút suy yếu.

"Anh ở phòng nào trong bệnh viện Đệ Nhất?" Cô nhanh chóng hỏi.

"…… Ai nói cho em biết anh sinh bệnh?"

Tuyệt đối không có ổn được không?

Ăn ớt cay gì đó liền viêm dạ dày viêm vào bệnh viện gì đó quả thực quá mất mặt! Đánh chết anh cũng là sẽ không thừa nhận!

•các tềnh yêu buổi sáng tốt lành □□□

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Tiểu ngu ngốc

"Anh rốt cuộc ở nơi nào?"

"Anh đang ở bên ngoài! Không bị bệnh! Không thể nào!"

Cúp điện thoại, Hạ Tiểu Nịnh không khỏi từ đó đau buồn. Rõ ràng nghe được trong giọng nói của anh mang theo suy yếu, lại còn cố tình kiên trì như mình không có việc gì, đây không phải bị bệnh là cái gì? Quả nhiên theo như lời Cao bá nói là như vậy, "không được"……

Đèn đỏ chuyển xanh, cô nhanh chóng mà băng qua ngã tư, chạy thẳng đến bệnh viện Đệ Nhất.

Đến bệnh viện rồi, liền xe đều không kịp khóa, cô trực tiếp chạy vào khoa cấp cứu.

Tìm một vòng cũng chưa tìm được người, cuối cùng cửa phòng giải phẫu lại bỗng nhiên mở ra.

Bác sĩ đi ra kéo khẩu trang xuống, còn chưa nói xong đã bị Hạ Tiểu Nịnh đụng phải một cái lảo đảo.

"Không tốt!" Bác sĩ lắc đầu, thở dài.

"……" Hạ Tiểu Nịnh trong đầu Ô...Ô...Ông một tiếng, "Không, không tốt là có ý tứ gì?"

Bác sĩ kia híp mắt vẻ mặt khổ sở mà ngồi xổm xuống.

Hạ Tiểu Nịnh ngực thật lạnh, liền bác sĩ đều hỏng mất thành như vậy……

Trên đường cô vừa mới khắc chế được cổ bi thương kia, ngay lập tức đạt tới đỉnh điểm hơn nữa vỡ đê, cánh môi run rẩy: "Anh ấy, anh ấy rốt cuộc bị bệnh gì?"

"Nhìn không thấy."

“Đôi mắt xảy ra vấn đề? Đó có phải do đại não bị thương tổn gây ra không? Hay là nói mạch máu tắc? Hay là……”

Trong lúc nhất thời những suy đoán tích lũy từ nhỏ đến lớn xem phim truyền hình toàn bộ bừng lên, lời nói không hỏi xong, giọng nói cô đã nghẹn ngào……

Bi thống (*bi thương + thống khổ) mà xoay người, cô lung lay sắp đổ mà đi đến cửa, không biết phải làm thế nào nói cho quản gia cùng hai đứa nhỏ tin dữ như sét đánh giữa trời quang này……

Anh còn trẻ tuổi như vậy, ngày thường thoạt nhìn to lớn vô cùng, ngay cả một ánh mắt đều so với người khác sắc bén hơn rất nhiều, sao có thể nói không có liền không có được chứ?

Cô không nghĩ ra!

“Phong Thanh Ngạn, ô ——” Hạ Tiểu Nịnh ghé vào trên cây cột, nhất thời không có thể nhịn xuống, gào khóc.

“Hạ Tiểu Nịnh.”

Giọng nói quen thuộc bỗng nhiên từ phía sau truyền đến.

Hạ Tiểu Nịnh cả kinh, quay đầu, liền thấy được đứng phía sau mình cách đó không xa, mặc quần áo bệnh nhân màu xanh da trời, trên cánh tay còn đang truyền dịch Phong Thanh Ngạn.

“……”

Linh hồn nhanh như vậy liền bay đi? Hạ Tiểu Nịnh xoa xoa đôi mắt, lại phát hiện trên hành lang bao gồm anh ở bên trong, tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt không hiểu nhìn chính mình.

Bác sĩ kia đẩy con mắt, giải thích nói, “Tôi vừa rồi nói nhìn không thấy là bởi vì lúc cô chạy tới làm rơi kính áp tròng của tôi……”

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

“Ngu ngốc.” Phong Thanh Ngạn khẽ mỉm cười một tiếng, lúc quay đầu đi, khóe môi không thể nhận ra đường cung nhẹ nhàng mà ngoéo một cái.

“Anh!” Hạ Tiểu Nịnh nóng nảy, vén tay áo chuẩn bị tiến lên cùng anh nói rõ ràng.

Tề Hàng ở bên cạnh nhanh chóng kéo cô ra, “Hạ tiểu thư, bình tĩnh! Bình tĩnh! Thiếu gia hiện tại là người bệnh, huống chi tật xấu lớn nhất của ngài ấy cũng chỉ là yêu nói thật mà thôi……”

Hạ Tiểu Nịnh: “…… Tề trợ lý anh!!”

……

Nửa giờ sau.

Trong phòng bệnh VIP tầng một.

Phong Thanh Ngạn nằm ở trên giường bệnh, bởi vì thành phần trấn định trong thuốc mà ngủ thiếp đi.

Hạ Tiểu Nịnh không yên tâm mà đứng ở một bên, “Anh ấy ngủ sâu đến như vậy, có thể có cái gì không ổn không?”

“……” Tề Hàng tự hỏi trong chốc lát, “Nếu không chúng ta lại đánh thức thiếu gia dậy nha?”

“Ha ha, anh có thể làm được. Tôi trước đi toilet một chút.”

Hạ Tiểu Nịnh mới sẽ không nhận cái loại nhiệm vụ Boss ban tặng đầu người này, nhanh chóng chạy tới cửa.

Mới vừa ra đi liền gặp lão Cao tới đưa cơm.

Cô nhanh chóng ngăn người lại, “Cao bá bá, bác không phải nói thiếu gia sắp không được sao? Nhưng bác sĩ nói anh ta chỉ là viêm dạ dày thôi!”

“Phải không?”

Lão Cao vừa mới bắt đầu muốn không thừa nhận, nhưng lại nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Tiểu Nịnh, toàn bộ phủ nhận tựa hồ có điểm chạy không thoát……

Ông cuối cùng thanh thanh giọng nói, nghiêm trang, “Tôi nói chính là thiếu gia dạ dày không được, cô nghe nhầm rồi đi?”

“……”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 259: Không thổi nguội sao?

Hạ Tiểu Nịnh từ toilet trở về, phát hiện trong phòng bệnh Tề Hàng cùng lão Cao lại có thể đều không thấy.

Ngay cả Phong Thanh Ngạn đã ngủ lúc này đều dựa vào trên đầu giường, ánh mắt toàn bộ đổ dồn dừng ở trên người cô, làm cô cảm thấy áp lực gấp bội.

"……"

Trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, thế giới ơi mày vì cái gì biến hóa nhanh đến như vậy?

"Cái kia, này, biết anh không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi." Cô đối với anh cười gượng.

"Ai nói anh không có việc gì?" Phong Thanh Ngạn chỉ chỉ kim tiêm trên mu bàn tay của mình, lại chỉ chỉ hộp cơm giữ nhiệt đầu giường, "Lại đây giúp đỡ. Tay anh đau."

Đây có ý tứ gì? Sẽ không phải là mình phải đút cho anh ăn chứ? Hạ Tiểu Nịnh da đầu căng thẳng, "Tề Hàng đâu?"

"Anh để cậu ta đến công ty thay anh tăng ca rồi."

"Vậy lão Cao đâu?"

"Về nhà đưa hai đứa nhỏ đi."

"……Vậy nếu không tôi tìm cho anh một người y——"

"Y tá không đút giỏi bằng em. Anh thấy ngày thường em lúc đút cho Mạn Mạn ăn thuần thục như vậy."

Tóm lại chính là một câu, muốn cô đút cho chứ cần người nào khác, hơn nữa cô cũng không có bất luận lấy cái cớ gì để đùn đẩy nói mình sẽ không làm.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Phong Thanh Ngạn cũng không thúc giục cô, mà là dùng một loại ánh mắt gần như bình tĩnh rồi lại dường như dấu diếm bí mật liền như vậy yên lặng mà, yên lặng mà nhìn cô……

Vẫn luôn nhìn đến cô thật sự không có cách nào, không thể không khuất phục mới thôi.

Thôi. Coi như là ngày hành một việc thiện. Hạ Tiểu Nịnh yên lặng cổ vũ cho chính mình, mở hộp cơm lão Cao đưa tới ra.

Cháo bào ngư hải sâm, hạ liệu mười phần đủ, bào ngư là hai đầu, hải sâm tự nhiên cũng không phải vật phàm.

Một nồi cháo hỗn hợp này, nguyên liệu nấu ăn giá trị đều có thể so với nửa băm sinh hoạt phí của người bình thường có vợ có con, Hạ Tiểu Nịnh nhìn đến líu lưỡi, nhỏ giọng nói thầm, "Lão Cao này, đây chuẩn bị vì anh ta ở cữ sao?"

"…… Em nói cái gì?"

"Không có gì," Hạ Tiểu Nịnh trấn định mà múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng anh.

"Không thổi nguội sao?"

"……"

Tính, chỉ xem mình là y tá chăm sóc hậu sản. (*sau sinh -))

Cô yên lặng mà tăng lớn lực độ thổi, rất cố ý mà đem nước miếng mình thổi tới trong cháo, dựa theo mức độ thói thích sạch sẽ của vị đại thiếu gia này, hẳn là khinh thường không ăn.

Nhưng ai ngờ, anh ngay cả đôi mắt đều không có chớp một chút, không có nửa giây chần chờ mà mở miệng, trực tiếp đem cháo liền nuốt xuống.

Yết hầu gợi cảm chuyển động, làm cho người ta không thể không liên tưởng tới món cháo kia dính nước miếng lẻ tẻ của cô giờ phút này đã thông qua cánh môi thật mỏng kia của anh, ở khoang miệng, một đường chạy qua ngực anh, cháo cùng dịch dạ dày trong cơ thể nhão nhão dính dính mà hợp hai làm một……

Nghĩ đến đây, Hạ Tiểu Nịnh gương mặt nhịn không được mà đỏ lên, phần phật mà lại nóng lên, tay bưng cháo thật không biết tiến hay là lui.

Hết lần này đến lần khác Phong Thanh Ngạn lại ngước mắt nhìn cô, mắt đen sâu thẳm như có phát sáng, lại như vậy mà khó có thể nắm lấy, "Còn không tiếp tục?"

Thói thích sạch sẽ của anh không những không phản cảm cái quá trình này, ngược lại còn ẩn ẩn mà có chút chờ mong.

Chẳng lẽ, là đói choáng váng?

"……"

Trò đùa dai không có hiệu quả, cô chỉ có thể lại lần nữa múc cháo, tay ngược lại là thành thành thật thật mà đưa đến bên môi anh, ngoài miệng lại không nhàn rỗi, ác âm thanh lại ác khí, "Khối hải sâm này lớn như vậy, anh cũng không sợ nghẹn!"

"Tuy rằng lớn, nhưng cũng rất mềm." Anh nhìn chằm chằm cô, thuận miệng cũng giải thích một câu.

Hạ Tiểu Nịnh vốn là xấu hổ, lại bị toàn bộ quá trình anh nhìn chằm chằm như vậy nhất thời càng thêm mà không được tự nhiên, nhanh chóng cúi đầu giả vờ nhìn cháo, trong miệng lẩm bẩm lung tung: "Vâng vâng vâng, anh lớn nhất, anh mềm nhất!"

"……"

Phong Thanh Ngạn mày nhăn lại, trong ánh mắt đã toát ra một tia sói quang, "Em có biết mình đang nói cái gì hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Em gọi anh là ông nội!

"Tôi……"

Hạ Tiểu Nịnh còn không trả lời lung tung về vấn đề này, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra.

Có bóng đen xẹt qua trước mắt cô, trực tiếp lao thẳng về phía giường bệnh đau đớn, "Anh, anh còn trẻ như vậy liền mềm? Không dùng được nữa sao?"

"……"

Phong Thanh Ngạn nhìn Kỳ Tư Diệu bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt ẩn ẩn phát xanh, đưa tay muốn gỡ cậu ra, lại bị Kỳ Tư Diệu một phát đã bắt được đầu ngón tay, "Anh, em tới bắt mạch cho anh, nhìn xem anh là âm hư hay là dương hư……"

Lại bị anh cậu một phen phất bay, lại nhìn ánh mắt anh cậu, đã ẩn ẩn mà có sát ý.

Cậu hiểu rồi! Tôn nghiêm của người đàn ông! Kỳ Tư Diệu nhanh chóng ngừng cái đề tài này, chẳng qua là ánh mắt không ngừng mà nhìn vào nửa dưới người Phong Thanh Ngạn, lại nhìn nhìn Hạ Tiểu Nịnh bên cạnh, rất lễ phép, rất lịch sự, rất nam thần mà cùng cô chào hỏi, "Xin chào, kỳ thật ngày thường tôi không như vậy. Chỉ có lúc nhìn thấy anh tôi mới……

"Anh ngày thường là cái dạng gì tôi không quan tâm, nhưng mà nếu anh đã đến rồi," cô thập phần tự nhiên lại không dung kháng cự mà đem cháo nhét vào trong tay Kỳ Tư Diệu, "Anh của anh muốn ăn cháo, anh đút anh ta ăn đi."

Kỳ Tư Diệu: "……"

Phong Thanh Ngạn sắc mặt hiện đã tối đen.

Hạ Tiểu Nịnh lại trực tiếp làm như không thấy, đứng dậy, "Tôi phải đi về chuẩn bị bữa tối cho hai đứa nhỏ rồi, tạm biệt."

Nói xong liền đi, tuy rằng cực lực che dấu hai bên gò má như trước phiếm hồng của mình cũng khó có thể áp chế gia tốc nhịp tim đang đập, nhưng bước chân vẫn là có điểm giống chạy trối chết.

Kỳ Tư Diệu được giao trọng trách, tự nhiên không thể đi kéo cô trở về, trên mu bàn tay Phong Thanh Ngạn còn cắm kim tiêm, cũng không thể tùy ý lộn xộn.

Phòng bệnh, chỉ còn hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau.

Người trước vô cùng có trách nhiệm múc một muỗng cháo đưa qua cho anh cậu, lại bị ánh mắt Phong Thanh Ngạn ghét bỏ nhìn đến trong lòng rất lạnh.

"Anh, anh không ăn à?"

"Móng heo của cậu đụng tới cháo, lấy móng heo bẩn thỉu của cậu ra."

Phong Thanh Ngạn ghét bỏ mà nhìn về phía nơi khác, liền nửa điểm ánh mắt cũng chưa rơi vào cậu.

Kỳ Tư Diệu chợt cảm thấy bị thương, "Anh, anh quá đáng! Em vừa rồi lúc ở ngoài cửa rình coi, không đúng, lúc quan tâm các anh, anh ăn nước miếng của cô ấy ăn đến vui mừng như vậy! Em chẳng lẽ không phải mặt trời nhỏ của anh sao?"

"Cậu nói cái gì?"

Ánh mắt đằng đằng sát khí lần thứ hai đánh úp lại!

Kỳ Tư Diệu vẫn luôn không cong người mà run rẩy, "Em, em chính là nghe nói anh bị bệnh, sau đó tới xem anh thế nào, sau đó nhìn thấy cô ấy đang chăm sóc anh, sau đó anh ăn nước miếng của cô ấy, sau đó muốn hỏi anh một chút, có phải đã thu phục rồi không?"

Kết quả không đề cập tới còn tốt, nhắc tới, anh cậu mặt vừa mới còn có chút ấm lại lập tức lại trầm như hàn băng.

Chính là nhất thời nóng vội, nghe xong cái mưa ma chước quỷ của thằng nhãi con này, anh hiện tại mới nằm ở trong bệnh viện treo nước!

Kỳ Tư Diệu làm danh đại trạng, xem mặt đoán ý bản lĩnh tự nhiên là nhất, lập tức nháy mắt đã hiểu, "Đây là còn chưa có thu phục được? Em còn tưởng rằng mỹ nhân kế của anh không thành lại sinh ra cái khổ nhục kế tới bệnh viện này đấy! Vậy anh à, kế tiếp anh có muốn thử xem hay không…… Phép khích tướng?"

Lên tiếng đã xong, phòng bệnh lại rất lâu không có đáp lại.

Chờ đến lúc Kỳ Tư Diệu cào tâm cào phổi lại thật sự nhịn không được muốn nói nữa, mới nghe anh không có cảm xúc, hơi thở sâu kín, "Phép khích tướng như thế nào?"

"Đơn giản!" Kỳ Tư Diệu vỗ đùi, "Em nghe nói cuối tuần này có cuộc họp lớp cũ. Em biết anh luôn luôn là tuyệt đối sẽ không tham gia bữa tiệc nhàm chán như vậy, nhưng nếu có thể mang Hạ Tiểu Nịnh, anh cảm thấy như thế nào?"

Phong Thanh Ngạn trầm tư một lát, không nói.

Kỳ Tư Diệu nóng nảy, "Anh, cái này xem như là đòn sát thủ! Nếu là chủ ý này lại không thành công, em có thể gọi anh là ông nội!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Chị dâu

Buổi chiều thứ bảy mưa dầm liên tục.

Hạ Tiểu Nịnh khi ngủ trưa thức dậy mí mắt trái nhảy giật lên, trong lòng không hiểu sao có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên không bao lâu sau ra khỏi phòng, Phong Thanh Ngạn đã gọi người đưa hai đứa nhỏ tới phòng trò chơi để chơi, gọi cô từ trong phòng bếp ra, "Buổi tối anh có họp lớp, em đi cùng anh tham gia đi."

"……" Hạ Tiểu Nịnh da đầu tê rần, "Ah, tôi hôm nay còn có ——"

"Dù là bây giờ em muốn vào phòng sinh em bé, em đều phải ra đây đi cùng anh."

"……"

Con mẹ nó có cần máu tanh, bạo lực như vậy không? Hạ Tiểu Nịnh trên mặt thật vất vả nặn ra nụ cười giả thiếu chút nữa không giữ được, "Anh mới vào phòng sinh em bé!"

"Em cảm thấy anh có cái công năng kia?"

“Vậy anh cảm thấy tôi hiện tại muốn sinh em bé?” Cô cũng không chút khách khí mà đáp trở về.

Anh trả lời trong vài giây: “Chúng ta đều không thể, nhưng hợp tác một chút khẳng định có thể.”

Hạ Tiểu Nịnh nhất thời nghe không hiểu, vài giây sau đó kịp phản ứng lại, lập tức giống như mèo bị dẫm cái đuôi, tựa như trừng mắt người đàn ông chiếm tiện nghi của cô, “Anh nghĩ hay quá nhỉ!”

“Xem ra em cũng đồng ý đó là chuyện tốt.”

“Tôi đồng ý anh cái——”

“Tốt! Anh biết ngay em sẽ rất rõ đại nghĩa cảm kích, thức thời nghĩa bạc vân thiên mà đồng ý!” Phong Thanh Ngạn ý cười gợn sóng mà cắt ngang lời cô nói, đứng dậy có thể nói ôn nhu rồi lại tuyệt đối không thể kháng cự được mà giữ chặt tay cô, “Chúng ta xuất phát thôi!”

Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Quả nhiên, mắt trái nhảy!

Chưa kịp nói ra mấy chữ đằng sau vẫn luôn mắc ở cổ họng, nghẹn đến cô tức ngực khó thở, mắt nổi đom đóm.

……

Cựu sinh viên trường tổ chức một hội lớn ở bên ngoài đại học đế đô, hàng năm đều sẽ có những người khác nhau tham gia.

Phong Thanh Ngạn lại là lần đầu tiên tới.

Lúc xuống xe bọn họ đã nhận được sự chú ý đến từ bốn phương tám hướng, Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà kéo dài khoảng cách giữa mình và anh ra, muốn tránh đi những ánh mắt hoặc là tìm tòi nghiên cứu hoặc là tò mò hoặc là đánh giá đó, kết quả mới vừa kéo ra không đến mười bước, lại bị cánh tay dài khẽ chống của anh trực tiếp bắt được, kẹt ở trong khuỷu tay không thể lại chạy trốn đi nửa bước.

Quả thực giống như xách gà con, tựa như trực tiếp ôm cô đi vào.

Sau khi đi vào, còn không có đưa cô đi gặp người nào, điện thoại anh ngược lại là vang lên, là Tề Hàng gọi tới, hỏi về công việc.

Phong Thanh Ngạn giơ tay ý bảo anh đi tiếp hội một chút, một mình cô ở lại hành lang hội, vừa thưởng thức phong cách trang hoàng Trung Quốc kiểu mới ở đây, vừa dựa theo chỉ dẫn ven đường đến hội trường của hội bạn cùng lớp của anh.

Người đàn ông này chân lớn lên quả thực muốn nghịch thiên, đi một bước bằng cô bước hai bước, vừa rồi một đường cùng đến cô mười phần vất vả, không bằng tự mình đi tới trước chờ.

Rẽ trái rẽ phải mà, trải qua suối phun cùng rừng cây, cô đi tới lô ghế lớn nhất bên trong.

Người tới còn chưa nhiều lắm, lúc đẩy cửa đi vào, phát hiện bên trong có một bàn người vừa lúc đang chơi mạt chược.

Nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy màu xanh da trời, tất cả mọi người đều đồng thời quay đầu lại, đều là sửng sốt.

Mặc chiếc áo POLO màu chiếc tím nhạt Cận Dịch Phạm đánh ra một tờ năm vạn, sau đó hướng Hạ Tiểu Nịnh bên này nhìn thoáng qua, câu môi tà mị cười, “Nữ sinh đại học đế đô không phải đều là khủng long sao? Khi nào chúng ta có một bạn học nhỏ trong veo như nước vậy rồi?”

Hạ Tiểu Nịnh bị nhìn chằm chằm đến vạn phần xấu hổ, chỉ có thể căng da đầu tự báo tới chỗ, “Tôi là Phong Thanh Ngạn mang tới đây.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của mọi người nhìn cô càng thêm kỳ quái.

Cận Dịch Phạm nhướng mày, ngược lại là so với những người khác phản ứng lại trước, “Hóa ra là chị dâu tới, còn không mau mau bưng trà nhường chỗ ngồi?”

Lập tức có người đứng dậy.

Hạ Tiểu Nịnh chợt cảm thấy ngượng ngùng, nhất thời cũng chưa tiến vào.

“Chẳng lẽ không phải chị dâu?” Cận Dịch Phạm lại lạnh nhạt tự nhiên mà sờ lấy một con bài, tựa như hỏi lại như không hỏi, “Cô không phải mẹ Tu Viễn với Mạn Mạn?”

Hạ Tiểu Nịnh lập tức nhớ tới hợp tác của mình với Phong Thanh Ngạn, giờ phút này cũng thong dong đi lên, “Tôi là mẹ bọn nó, nhưng tôi không phải là chị dâu trong miệng các anh.”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 262: Em nằm mơ đi

Cô không có nói lung tung, bởi vì hai người lúc trước nội dung hợp tác chính là như thế, nếu làm như kế hoạch, mình nhiều lắm tính là bạn gái của Phong Thanh Ngạn, cho nên tiếng chị dâu này của bọn họ đích thật là quá nhiều.

Nhưng thốt ra lời này, liền lập tức mở ra sức tưởng tượng cuồn cuộn như Hồng Hoang của mọi người, từng bước từng bước trên mặt biểu tình kia được gọi là một cái đặc sắc.

Còn có người chậc chậc lắc đầu, "Tôi đã nói rồi! Dựa theo tính cách của Phong Thanh Ngạn, sao có thể có cô gái nào chịu được anh ta lâu dài chứ?"

Bọn họ lúc trước cũng đã đang suy đoán Phong Thanh Ngạn hai đứa nhỏ là anh lén lút tìm người nào đó mang thai, bởi vì quá mất mặt cho nên nhiều năm như vậy mới tuyên bố với bên ngoài mẹ hai đứa nhỏ vẫn luôn không xuất hiện.

Nhớ năm đó, thời đại học Phong Thanh Ngạn ở trong trường học có thể nói là nhân vật phong vân, lại cũng tương đối ít xuất hiện, không biết có bao nhiêu thiếu nữ liều chết theo đuổi, cuối cùng cũng chưa có thể địch lại anh 24 giờ quanh thân phóng xuất ra khí lạnh kia.

Lúc ấy một vài người trong ký túc xá của bọn họ liền ở dưới trướng đội trưởng của Cận Dịch Phạm tổ chức đánh cược, xem nụ hôn đầu tiên của Phong Thanh Ngạn ở trong trường đại học rốt cuộc có thể giao ra hay không.

Kết quả cuối cùng những người khác đều thua, chỉ có Cận Dịch Phạm thắng rất nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh nghe người nọ nói, trong lòng pha chấp nhận, nhưng giữ lấy tinh thần hợp tác giữa đồng bọn, cô lần này rất có lòng tốt mà không có lại bỏ đá xuống giếng, mà là lựa chọn một góc vị trí an tĩnh ngồi xuống, không hề để ý những ánh mắt đánh giá đó.

Cái lô ghế này cực lớn, ước chừng có hơn trăm mét vuông, một nhóm người chơi mạt chược, tốp năm tốp ba tụ họp cùng một chỗ nói chuyện phiếm cũng có, tổng cộng tới không dưới trăm người, hơn nữa nghe nội dung bọn họ nói chuyện, dường như tất cả bọn họ đều tốt nghiệp khoa tài chính.

Chỉ chốc lát sau Phong Thanh Ngạn cũng từ bên ngoài vào được, thân hình ngang tàng cùng dung nhan tuấn mỹ, không ngoài dự tính mà lại một lần hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chỉ là anh không hiểu những người kia, trong mắt cực lực che dấu rồi lại không cẩn thận để lộ đồng tình thông cảm ra ngoài, rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Nhíu nhíu mày, anh nện bước trầm ổn mà đi đến bên người Hạ Tiểu Nịnh, dường như không có việc gì mà sờ sờ đầu cô, chờ lúc những người kia lại quay đầu đi, ai bận việc nấy, anh mới hạ giọng thì thầm hỏi, "Em mới vừa theo chân bọn họ trò chuyện cái gì thế?"

"Không có gì, liền hai ba câu nói."

"Thật không?" Phong Thanh Ngạn yên lòng, hai ba câu sao, nhưng chính là hàn huyên một chút tên họ gì đó, có thể trò chuyện ra cái gì khác?

"Ừm, bọn họ gọi tôi là chị dâu, tôi giải thích một chút, nói tôi không phải chị dâu bọn họ."

"……" Phong Thanh Ngạn vừa mới còn thả lỏng biểu tình lại ngưng trọng vài phần.

Hạ Tiểu Nịnh vừa thấy không đúng, lập tức bổ cứu, "Nhưng mà tôi thừa nhận với bọn họ tôi là mẹ Tu Viễn với Mạn Mạn."

Phong Thanh Ngạn: "……"

Anh đã có thể tưởng tượng ra giờ phút này mấy người Cận Dịch Phạm bọn họ kia não bổ ra loại phim ảnh cẩu huyết như thế nào rồi.

"Tôi rất có hợp tác tinh thần đi?" Hạ Tiểu Nịnh đối với anh lấy lòng mà cười cười, "Dù sao tôi hiện tại đi đến đâu hay tới đó, anh có thể không so đo tôi một đường này thối mặt, quên câu nói muốn trừ tiền lương tôi ở trên xe hay không?"

"…… Em nằm mơ đi."

Giọng nói vừa rơi, Hạ Tiểu Nịnh phủi váy mà liền đứng lên, đang định vén tay áo lên cùng anh lý luận, Cận Dịch Phạm đã ném mạt chược xuống đứng lên, "Thanh Ngạn, chị dâu trước (cũ), người cũng không sai biệt lắm tới đông đủ, chúng ta đi nhà ăn bên kia đi."

Phong Thanh Ngạn chưa bao giờ nghĩ tới người trong lòng mình còn chưa thành công chính thức chứng thực đăng ký, cũng đã thành tiền nhiệm trong miệng bọn họ.

Câu chị dâu trước này gọi đến sắc mặt anh tương đối hắc trầm, may mắn Kỳ Tư Diệu kịp thời đuổi tới dùng ánh mắt ám chỉ anh là người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, đừng quên mục đích cuối cùng hôm nay tới nơi này là gì……

Không bao lâu sau khi bọn họ rời khỏi ghế lô, vợ chồng Phong Thanh Tầm cũng đến rồi, vừa thấy được Hạ Tiểu Nịnh, Kha Linh Lung trong mắt lập tức lộ ra một vòng oán độc, tìm một cái cớ để rút lui, đi vào trong toilet, lấy điện thoại ra bấm số, "Bạch tiểu thư? Cô hãy nghe tôi nói……"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Trò hay bắt đầu

Nhà hàng hội sở hôm nay toàn bộ bị đặt bao hết, cho nên đang ngồi là tất cả cựu sinh viên đại học đế đô đại học.

Bữa tiệc này do Cận Dịch Phạm đích thân lo liệu, dựa theo tính tình vị thiếu gia hào môn ăn chơi trác này, tự nhiên là muốn đem tiền đập nhiều, đập đến đẹp, đập đến vang.

Cho nên lúc trước khi ăn còn có một loạt biểu diễn cùng hoạt động, không bao lâu không khí đã nóng lên, từng người từng người một giống như bị tiêm máu gà, chỉ có Phong Thanh Ngạn ngồi ngay ngắn ở chỗ cũ, một bộ dáng mọi người đều say mình anh thanh tỉnh, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt nhẹ dừng lại ở trên sân khấu nhưng lại không giống như đang xem biểu diễn.

Hạ Tiểu Nịnh ngồi ở bên cạnh anh, cảm thấy anh rõ ràng là không thích nơi dạng như này, rồi lại không biết anh vì cái gì cố tình muốn đến.

Thật là quân tâm khó dò a!

Cô nhìn chằm chằm vào bánh bao rau dại sốt bào ngư trên bàn kia, rất muốn nếm thử món ăn mới mẻ này có hương vị gì.

Nhưng mọi người đều còn chưa động đũa, cô cũng không thể quá đường đột.

Trong lòng đang suy nghĩ tiết mục trên sân khấu này khi nào có thể kết thúc, trước mắt bỗng nhiên có cổ tay trắng nõn nhoáng một cái, chờ lúc dừng lại, một chiếc bánh bao rau dại sốt bào ngư đã nằm ở trên đĩa sứ của cô.

Phong Thanh Ngạn dường như không có việc gì mà đem chiếc đũa thả lại trên mặt bàn, "Món này nhìn không tồi, em học tập một chút, trở về làm cho anh ăn."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh bỗng nhiên cảm thấy, có thể sai khiến người sai đến tự nhiên như thế, áp bức công nhân áp bức đến một giọt không dư thừa, cũng coi như là một loại bản lĩnh.

Cô cúi đầu ăn bánh bao kia, hương vị thực sự không tồi, hoàn toàn không có mùi vị của rau dại, gạo nếp tinh tế trơn mềm, nước sốt bào ngư cũng rất thật sự mặn vị, thơm nồng.

Nhưng lúc ngẩng đầu lại thay đổi biểu tình, "Quá khó ăn, không thích hợp với anh. Vẫn là không cần làm đi."

Phong Thanh Ngạn nhìn chằm chằm cô vài giây, bỗng nhiên đưa tay, ngón tay dài xẹt qua ở bên môi cô, một chút dấu tia nước bào ngư, liền như vậy đang ở trước mặt mọi người trên bàn, đưa vào trong miệng anh.

Cô trợn mắt há hốc miệng, anh lại khí định thần nhàn, "Hương vị cũng không tệ lắm, gần đây vị giác em xảy ra vấn đề? Trong chốc lát anh giúp em kiểm tra đầu lưỡi một chút."

"……"

Kiểm tra cái quỷ!

Hạ Tiểu Nịnh mặt đã cháy như rặng mây đỏ, tay vô ý thức mà xoắn lấy phía dưới khăn trải bàn.

Anh rũ mắt, thuận thế cầm tay nhỏ của cô, lần này chỉ dùng thanh âm khàn khàn nói chỉ hai người, "Lại nắm xuống nữa, cả bàn đồ ăn đều bị em xốc đổ trên mặt đất hết."

Hạ Tiểu Nịnh rất tức giận, trở tay liền đối với lòng bàn tay của anh hung hăng một véo, nhưng lại không véo tới thịt gì, ngược lại sờ đến đường vân khô ráo nóng hổi kia, một mạch một mạch, như là điêu khắc ra.

Lòng bàn tay người đàn ông này, hóa ra ấm áp và thô ráo như vậy……

“Em đang sờ anh cái gì?” Phong Thanh Ngạn đột nhiên hỏi.

Lời này thật sự quá mức làm cho người mơ màng, vài người ngồi cùng bàn lập tức làm bộ nhặt đồ vật cong lưng xuống muốn nhìn đến tột cùng.

Không nghĩ tới Phong Thanh Ngạn cây vạn tuế cấm dục ngàn năm này, cũng có thể trước mặt mọi người chơi cái vở kịch xấu hổ a, cái này có thể so với những cái biểu diễn trên sân khấu đó đặc sắc hơn nhiều……

Hạ Tiểu Nịnh lần thứ hai trở thành tiêu điểm, tức giận đến thiếu chút nữa một ngụm cắn qua, hung hăng nhìn về phía anh, “Không sờ cái gì, cảm thấy ngày mai có lẽ làm cho anh cái tương giò cũng không tồi, nguyên vật liệu liền lấy từ trên người của anh!”

Lời này nói được có chút khiêu khích, nhưng Phong Thanh Ngạn lại không thấy nửa điểm tức giận, đáy mắt tựa hồ còn có một mạt ý cười nhanh chóng mà xẹt qua.

Giữa hai người thường xuyên qua lại như thế, đều bị “Đúng lúc” ngồi ở đối diện bọn họ - Kha Linh Lung xem đến rõ ràng.

Hận ý làm cô ta vừa mới làm mặt có chút vặn vẹo, nhưng mà cũng chỉ là giây lát lướt qua.

Cô ta cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, không sai biệt lắm.

Trò hay chân chính, giờ mới bắt đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 264: Vị khách đặc biệt

Sau khi ăn bánh bao rau lót dạ, dạ dày không quá trống rỗng là được rồi, Hạ Tiểu Nịnh thuận thế nhìn về phía trên sân khấu.

Những người đó còn đang chơi.

Cận Dịch Phạm cũng là cây bút lớn, nhưng một bữa tiệc cựu sinh viên bình thường tụ hội, hàng năm đều được thực hiện, được anh ta làm ra cách điệu như vậy, còn mời rất nhiều ngôi sao ca nhạc đến hát.

Những người khác đều rất có hứng thú mà nhìn, chỉ có Cận Dịch Phạm hôm nay mang bạn gái đến, đại khái là thật sự không thích ánh mắt anh ta vẫn luôn dán vào những người phụ nữ khác ở trên bàn, cho nên không ngừng mà thò lại gần bên tai Cận Dịch Phạm làm nũng.

Anh ta ngược lại là tính tình tốt, vẫn luôn nhẹ nhàng mà nắm tay cô ta tăng thêm trấn an, nhưng tới cuối cùng, lúc người bạn gái kia cũng phát hiện còn có tiết mục, sắc mặt liền có chút khó coi lên, “A Phạm, em muốn cùng anh làm một ít chuyện gì đó thú vị hơn……”

“Không thích nơi này?” Cận Dịch Phạm nhẹ nhàng mà giúp cô ta gác sợi tóc qua tai, động tác có thể nói tuyệt thế ôn nhu, không hổ là công tử phong nguyệt nổi danh nhất đế đô.

“Ừm……” Bạn gái kia y như là chim nhỏ nép vào người anh ta, nhẹ nhàng mà lắc lư một chút cánh tay Cận Dịch Phạm, “Không bằng chúng ta ——”

“Không bằng cô hiện tại liền cút ngay, không ai ép cô ở lại.” Cận Dịch Phạm vẫn là cười, nhưng lời nói lại lạnh như vậy.

Nói xong còn đẩy cô ta ra, như cũ lười biếng đẹp đẽ quý giá mà bưng ly rượu vang đỏ lên bên môi nhấp nháp.

Cô gái kia sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy, ở trong ánh mắt mọi người vừa xấu hổ vừa ủy khuất, vừa cũng nắm chặt tay cúi đầu, không dám nói thêm một chữ nữa.

Ngược lại là Kỳ Tư Diệu giờ phút này có vẻ muốn khéo hiểu lòng người một ít, “Còn có một tiết mục cuối cùng.”

Nói xong, anh còn ngẩng đầu như có như không mà nhìn Phong Thanh Ngạn liếc mắt một cái, sau đó nhanh chóng dời ánh mắt đi, thưởng thức tiết mục.

Người dẫn chương trình ở trên sân khấu cảm ơn những người vừa rồi hát đó, “Tiết mục cuối cùng đêm nay sắp bắt đầu ——”

Tiết mục này khiến cho đặc biệt thần bí, đến nỗi trên danh sách tiết mục đều không có liệt ra. Đối với lời kia của người dẫn chương trình vừa thốt ra, đèn nhà ăn đều tối sầm xuống, chỉ còn một bó đèn tụ quang chiếu vào trung tâm sân khấu, tiện đà, âm nhạc cổ điển liền vang lên……

Tiếng đàn như suối nước nóng, đưa tình chảy qua trong lòng, làm người vô cùng sung sướng.

Phía trên bàn, bỗng nhiên rũ xuống một cây màu lụa.

Ngay sau đó, một người mặc hán phục màu tím, thân ảnh thuận thế hạ xuống, trong tay còn nắm một thanh sáo ngọc màu trắng, biểu diễn một khúc múa cổ điển, tóc dài màu đen bị gió không biết nơi nào thổi bay một cái, tung bay đến đặc biệt xinh đẹp thoát tục……

Dưới sân khấu đại đa số đàn ông đều động tác nhất trí mà Wow một tiếng, "Đây không phải…… vị nhị tiểu thư Bạch gia kia sao?"

"Tôi nhớ rõ cô ấy không phải tốt nghiệp đại học đế đô, như thế nào đến tham gia tụ hội của chúng ta nhỉ?"

"Cô ấy là vị khách đặc biệt tôi mời đến." Cận Dịch Phạm giáng sắc môi mỏng diễm lệ mà một câu.

Bạn gái bên người anh ta lập tức như gặp địch lớn, mười phần địch ý mà nhìn về phía Bạch Nhu Gia trên sân khấu.

Dáng người uyển chuyển, dung nhan mỹ lệ, lại là tỉ mỉ mà trang điểm qua như vậy, làm cho người ta cảm thấy cô ta chỉ có trên bầu trời, nhân gian khó thấy được mấy lần.

Nhìn đám đàn ông kia từng bước từng bước mà đều bị hấp dẫn ánh mắt, Hạ Tiểu Nịnh trong lòng không cho là đúng, nhưng không biết vì sao, cô cũng theo bản năng mà nhìn Phong Thanh Ngạn liếc mắt một cái.

Ngay lúc Bạch Nhu Gia xuất hiện trên sân khấu kia, anh là có chút kinh ngạc.

Tuy rằng đã từ chỗ tiểu tử Kỳ Tư Diệu kia sớm biết trước cô ta sẽ đến nơi này dự tiệc, nhưng loại phương thức xuất hiện này quả thực làm người ta bất ngờ.

Nhưng anh lại không biết, sự kinh ngạc vừa mới thoáng qua giây lát trong mắt anh, rơi vào trong mắt Hạ Tiểu Nịnh, đã bị hiểu thành anh đối với Bạch Nhu Gia kinh diễm……

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Biến tướng mời

Đàn ông, quả nhiên đều không ngoại lệ, đều là chỉ nhìn bề ngoài, động vật dùng nửa thân dưới suy nghĩ! Hạ Tiểu Nịnh trong lòng hừ lạnh một tiếng, đem nước bắp vừa mới bưng lên tới còn không có uống hướng trên bàn nặng nề để xuống.

Ai ngờ này một cái đặt xuống này thế lại không có ổn, ly nghiêng một cái, nước bắp "Rầm...ào...ào" một chút toàn bộ hắt ở trên váy của cô……

"……" Hạ Tiểu Nịnh lặng yên nửa giây, đứng dậy, lập tức đi thẳng đến hướng toilet.

Dù sao giờ này phút này cũng sẽ không có người chú ý tới cô.

Nhưng giây tiếp theo sau khi cô đứng dậy, ánh mắt Phong Thanh Ngạn đã từ trên sân khấu thu trở về, thẳng tắp mà rơi vào trên bóng dáng cô.

Bên cạnh Kỳ Tư Diệu nắm lấy thời cơ đưa tới, "Anh, anh vừa rồi biểu hiện đến không tồi, tiếp tục đem lực chú ý của anh đặt ở trên người Bạch Nhu Gia, phỏng chừng trong chốc lát nữa mà, Hạ Tiểu Nịnh liền sẽ biểu hiện ra ngoài không thể ngăn chặn ghen tị."

Phong Thanh Ngạn mặt không thay đổi mà đứng lên, lấy ví tiền ra đưa cho cậu, "Lập tức đi ra ngoài mua một bộ quần áo tới đây. Kích cỡ của Hạ Tiểu Nịnh."

Cô gái kia uống nước bắp cũng có thể uống đến đổ trên thân mình, năng lực động thủ quả nhiên không giống người thường.

"Anh ơi, em có tiền mà." Kỳ Tư Diệu đứng lên.

"Người phụ nữ của tôi, không cần tiền đàn ông thúi khác."

Phong Thanh Ngạn đem ví tiền ném cho cậu, tự mình đi về hướng toilet.

Kỳ Tư Diệu: "……"

……

Không bao lâu sau khi ba người rời đi, Bạch Nhu Gia liền kết thúc biểu diễn, thong thả ung dung mà kéo một chiếc váy tiên màu tím từ phía trên đi xuống tới, đã đến chủ bàn bên này, nhìn chằm chằm vị trí vừa rồi của Kỳ Tư Diệu, "Nơi này không có ai? Không bằng để cho tôi ngồi?"

“Nơi này ——” Người khác vừa muốn mở miệng nói chuyện, đã bị Cận Dịch Phạm trực tiếp cắt ngang, “Đương nhiên có thể, nếu Bạch tiểu thư thích, vị trí này của tôi, cũng là có thể đưa cho cô.”

Người chủ tiệc đã lên tiếng, những người khác tự nhiên không thể mở miệng nhiều lời.

Bạch Nhu Gia cười ngồi xuống, chỉ chỉ bên cạnh, “Vậy sao hai vị trí này còn không có người?”

“Bữa tiệc lập tức bắt đầu, bọn họ hẳn là liền sẽ trở lại.”

……

Phong Thanh Ngạn đi ra ngoài, tìm được hướng của toilet, đứng ở cạnh cửa nhà vệ sinh nữ kia, liền nghe được bên trong xôn xao mà truyền đến từng đợt tiếng nước.

“Hạ Tiểu Nịnh?” Anh gọi thấp một tiếng.

“……” Đang cố gắng rửa sạch váy? người nghe được thanh âm bị hoảng sợ, theo bản năng mà khẽ dựa, phần lưng trơn bóng dán lên gạch men sứ lạnh lẽo, ở giữa mùa hè, vẫn là có chút lạnh.

Không có biện pháp, cái váy bẩn một mảnh rất lớn, không cởi ra kì cọ sợ là không có biện pháp làm sạch.

Ai biết Phong Thanh Ngạn lại có thể biết tìm đến? Cô vội vàng mở miệng, “Tôi đang kì sạch váy, không có mặc quần áo, anh không được bước vào!”

“……”

Không có mặc quần áo? Cô gái ngốc này ngốc rốt cuộc có biết hay không, đây quả thực đối với anh là biến tướng mời!

Hướng bốn phía nhìn nhìn, anh trực tiếp đem tấm biển[đang dọn dẹp] ở trong góc kéo lại đây, sau đó đặt ở cửa toilet nữ, lại thong dong mà đi vào.

Hạ Tiểu Nịnh nghe được tiếng bước chân quen thuộc, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, liền váy đều không rảnh lo lấy, trực tiếp chạy vào một phòng cạnh trong đó, vừa thẹn vừa bực, “Không phải bảo anh đừng bước vào sao! Nơi này là toilet nữ!”

“Nước bắp kia nóng hổi, anh phải xác nhận em không bị thương mới có thể yên tâm đi ra ngoài.”

“…… Tôi không có bị phỏng đâu!”

Cái gì nóng hổi hay không nóng hổi, đều ở trong ly nguội đã lâu như vậy!

“À, vậy em cho anh xem một chút.”

“Tôi không có mặc quần áo!”

“Vậy anh nhìn càng tiện hơn.”

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy ly nước bắp kia còn không có nóng bằng mặt mình giờ phút này, “Tôi không cần anh xem!”

“Vậy em muốn ai xem?” Anh lập tức hạ giọng, đã có chút nguy hiểm, rồi lại lý thẳng khí hùng như vậy: “Em là người tôi mang đến đây, trước lúc em an toàn rời đi khỏi chỗ này, tôi phải bảo đảm em một sợi tóc đều không thể thiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Không được nhúc nhích

Không đợi cô nói tiếp, anh đã đi đến ngoài gian phòng kế bên, giơ tay đẩy cửa, “Em sẽ không cho rằng thứ này là có thể ngăn cản tôi đi?”

“……”

Hạ Tiểu Nịnh nhất thời còn không có kịp phản ứng lại, ván cửa hơi mỏng đã ầm một chút ở trong tay của anh bị hủy đi toàn bộ……

Cô trợn mắt há hốc miệng, người đàn ông này rốt cuộc từ nơi nào có sức lực lớn tới như vậy? Hủy đi cánh cửa đơn giản giống như ném khối đậu hủ vậy!

“Tôi cảm thấy lúc này, em có lẽ nên che mặt lại trước đi.” Phong Thanh Ngạn thành khẩn mà đề nghị cô.

“……” Cô rốt cuộc phản ứng lại giờ phút này mình không có mặc váy bên ngoài, chỉ trừ mặc nội y bên trong!

Vì thế lập tức ngồi xổm xuống, “Anh anh anh —— anh đi ra ngoài cho tôi!”

Phong Thanh Ngạn thấy cô giống như con chim cút nhỏ đem chính mình cuộn thành một đoàn, nhất thời buồn cười, “Em nhìn tôi nhiều lần như vậy, tôi nhìn em một lần thì đã sao?

“Sổ sách cũng không thể tính toán như vậy!”

“Giữa tôi và em, còn phải tính rõ chứ?”

Anh cúi đầu, đối với vành tai của cô nhẹ nhàng hà hơi, rồi lại đúng lúc cô muốn nổ tung mà thối lui, cởi xuống áo sơ mi trên người mình, đặt ở đầu vai cô, “Ở nơi này cũng làm không được cái gì a……”

Như là đang cảm thán, lại như là đang tiếc hận. Hạ Tiểu Nịnh nghe được càng thêm nén giận, ngẩng đầu trừng anh, “Chẳng lẽ anh còn muốn làm cái gì?”

“À, nghe tôi nói làm không thành, em rất đáng tiếc?”

“……”

Cô tiếc nuối cái quỷ! Hạ Tiểu Nịnh căm giận mà đem nút thắt cài tốt.

Vóc dáng anh cao, vai rộng eo thon dáng người tốt, áo sơ mi mặc lên trên người cô, khó khăn lắm chỉ có thể che đi phần mông nhỏ của cô, phong cảnh hai chân vô luận như thế nào đều không thể che đậy.

Liếc mắt một cái nhìn lại, nhìn không sót gì.

Chân tinh tế thẳng tắp, làn da trắng sứ đến ngay cả lỗ chân lông đều nhìn không ra, thật sự xứng đáng với bốn chữ vô cùng mịn màng.

Anh không chút khách khí mà nhìn chằm chằm xem, cảm thấy cô thật sự là chỗ nào cũng tốt.

Biết nấu ăn, có chút nóng nảy, biết dỗ trẻ con, biết ngẫu nhiên phản kháng anh một chút, ngay cả làn da đều tốt như vậy……

Dưới mặt quần áo, rất có thể kỳ càng khai quật, sẽ không để người ta cảm thấy chán.

Người anh chọn, quả nhiên nơi nào cũng đều là hoàn mỹ.

Ánh mắt anh, cũng quả nhiên là tốt nhất trên thế giới.

Hạ Tiểu Nịnh nào biết đâu được những tâm tư thiên hồi bách chuyển trong lòng đó của anh, một lòng chỉ nghĩ nhanh đổi váy trở về, chỉ tiếc hiện tại tuy rằng là giữa hè, nó cũng không khô nhanh được như vậy. Cô chỉ có thể đứng trong toilet, không ngừng mà lôi kéo góc áo sơ mi, muốn đem nó kéo dài ra một chút.

Quá mất mặt…… Ô ô ô……

Phong Thanh Ngạn cởi bỏ nửa người trên, giờ phút này lại so với cô thong dong thanh thản gấp trăm lần, như cũ một bộ dạng mười phần tuấn mỹ lại không tự biết, nửa dựa vào bồn rửa tay bên cạnh, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, “Vừa rồi em uống nước bắp đổ vào trên người mình, chính là ghen tị?”

Cái gì có ăn giấm chua hay không, hiện tại Hạ Tiểu Nịnh chỉ nghĩ đưa anh đi uống gió Tây Bắc! Cô giống như mèo con bị dẫm cái đuôi sắp nổi cấu lên, đang muốn phát tác, bỗng nhiên nghe được giọng nói bên ngoài truyền đến, “Hạ tiểu thư? Cô ở bên trong sao? Tôi là Kỳ Tư Diệu. Tôi đưa quần áo vào cho cô.”

Nói xong, liền có tiếng bước chân từ xa đến gần.

“Đứng đó không được nhúc nhích!” Phong Thanh Ngạn lập tức trầm giọng quát bảo cô lại, tự mình đi ra ngoài.

“Ui da, anh, anh còn ở chỗ này?” Kỳ Tư Diệu ha ha cười, “Quần áo anh đâu? Hai người sẽ không phải ở toilet liền……Ui da, cơ bụng, cơ ngực, cơ bắp tay này quả thực là cực phẩm a, anh, em, NGAO——”

Phanh một chút, Hạ Tiểu Nịnh tựa hồ nghe thấy âm thanh của vật nặng va chạm, sau đó liền không nghe thấy giọng nói ồn ào của Kỳ Tư Diệu kia nữa.

Thế giới an tĩnh, thật tốt.

Bằng không lại bị anh ta nói như vậy đi xuống, cô quả thực muốn tìm cái khe đất chui vào.

Sau vài giây, Phong Thanh Ngạn liền xách theo một cái túi giấy một lần nữa đi đến, đưa cho cô, “Váy mới mua này cho em, mặc vào trước đi.”

- ---*-* Bão bão về rồi đây, chỉ cầu trời tháng này đừng xuống top độ phổ biến...

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Ngại ngùng

"Ah. Cảm ơn……"

Cô ngoan ngoãn nhận lấy, đang định tìm gian phòng để đi vào thay, chỉ bước một bước, nhất thời lại cũng không biết là do đứng lâu rồi chân bước chập choạng hay nguyên nhân là do quá khẩn trương, đầu gối cứ như vậy mềm nhũn, thiếu chút nữa liền ngã xuống.

Bàn tay Phong Thanh Ngạn chụp lấy cô, làm cho cô dựa vào ngực mình, "Cứ như vậy thay đi, tiểu tử kia canh cửa, không ai bước vào đâu."

"……" Phần lưng dán vào ngực anh, áo sơ mi mỏng ngăn cản không được bất luận cái gì trao đổi nhiệt độ cơ thể, nhiệt ý lại so với gió đêm giữa hè giờ phút này còn khô hơn rất nhiều.

Hạ Tiểu Nịnh bên tai đỏ bừng, siết chặt túi, "Trong chốc lát tôi liền đem áo cho anh, anh không cần chờ tôi, đi trước đi!"

Nói xong, giống như chạy trốn vào một phòng kế bên khác.

Còn tốt, lần này Phong Thanh Ngạn không trở lên bạo lực dỡ bỏ, cô an tĩnh mà cởi áo sơ mi xuống, nhanh chóng mặc lên chiếc váy Kỳ Tư Diệu mua tới kia, kéo khe cửa ra một chút, tay đưa áo sơ mi ra ngoài, "Phong Thanh Ngạn, áo này……"

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, âm cuối run run, là ngại ngùng hiếm có.

Phong Thanh Ngạn đôi mắt nhíu lại, khóe môi không tự giác nhẹ nhàng nhếch lên. Thấy qua rất nhiều bộ dáng của cô, chỉ có ngại ngùng khó có được nhất.

Anh thong thả ung dung mà đi qua, đưa tay giữ chặt quần áo, muốn thừa dịp khi cầm áo thấy được dung nhan của cô.

Nhưng đầu bên này anh mới vừa cầm được áo, bên kia Hạ Tiểu Nịnh lại bỗng nhiên đem kéo áo trở về.

"…… Em làm sao vậy?"

"Anh, anh chờ một chút!" Cô cũng không muốn đâu a!

Vừa mới muốn đem áo trả lại cho anh, liền cảm thấy sau lưng mình chợt lành lạnh, hóa ra chiếc váy Kỳ Tư Diệu mua đến này lại có khóa kéo ở sau lưng, cô căn bản với không tới!

"Đưa áo cho tôi trước." Anh kéo lại.

Lúc này đây, Hạ Tiểu Nịnh cũng nắm đến đặc biệt kiên quyết, bị anh dùng sức một cái, lại đem cả người cô từ gian phòng đó kéo ra, đốp một tiếng mà đụng vào bên trong ngực anh, ngoài miệng tựa hồ sạt qua cái gì đó……

Cả người cô ngây dại, trừng lớn đôi mắt, ngơ ngác mà nhìn một loạt dấu răng trên ngực anh.

Mới mẻ, còn mang theo nước miếng của cô……

Khuôn mặt nhỏ lập tức vừa hồng vừa bạch vừa không biết làm sao, cô lại có thể cắn anh ở chỗ này…

Phong Thanh Ngạn lại ngay cả kêu lên một tiếng đều không có, cúi đầu, trực tiếp tiến đến bên tai cô, giọng nói cực thấp cực mê hoặc, "Em vội vã không kịp chờ nữa mà quyết định đóng dấu cho tôi rồi sao?"

"……" Đây là cái gì cùng cái gì?

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy không biết bắt đầu từ khi nào, anh chàng này thật sự càng ngày càng thích trêu cợt mình.

Không chỉ có thỉnh thoảng ngáng chân khiến cho cô khó xử, ngay cả nói chuyện, cũng càng ngày càng lộ liễu……

Nếu không phải khóa kéo sau lưng còn mở ra, giờ phút này không thể chạy ra ngoài, cô thật sự muốn cho anh một cú đá.

Trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là khuất phục với hiện thực, "Làm phiền anh giúp tôi kéo khóa một chút đi……"

Nói xong, liền xoay người sang chỗ khác, ngoan ngoãn mà dùng đôi tay mình chống ở bên cạnh bồn rửa tay, nhắm mắt lại, giả vờ chết.

Phong Thanh Ngạn lúc này mới thấy rõ chiếc váy Kỳ Tư Diệu mua đến váy —

Váy màu hồng cánh sen dài đến đầu gối, tay váy vừa khuỷu tay, cắt may rất gọn, kiểu dáng vô cùng không tệ. Nhưng khóa kéo sau lưng này lúc không kéo, vừa vặn liền lộ ra phong cảnh phần lưng trơn bóng không tì vết của cô, từ Hồ Điệp Cốc đến xương phía trên, nhìn không sót gì……

Hóa ra cô thích mặc nội y có hoa văn dâu tây. Thật là cũng đủ đáng yêu.

Cũng đủ…… Mỹ vị.

Vươn tay, những ngón tay của bàn tay phải dọc theo bên trái khóa kéo xuống dưới lưng cô, chậm rãi, một chút một chút mà di chuyển lên trên.

Giọng nói anh trở nên trầm đục thô dát, đang kiệt lực cất dấu sự thôi thúc muốn từ trong thân thể trào ra tới xúc động: "Em kiên nhẫn một chút, tôi tìm xem đầu khóa kéo ở nơi nào."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Cây vạn tuế ngàn năm cây lại nở hoa

Đầu ngón tay, một bên dán lên tơ lụa lạnh lẽo, một bên khác, ở trên lưng cô giống như lửa nhỏ chậm rãi du tẩu.

Hạ Tiểu Nịnh toàn thân run rẩy đến lợi hại, ép buộc chính mình nhắm mắt lại không cắt ngang lời anh, cũng cảm thấy bản thân mình giờ phút này giống như là cá ở dưới ánh nắng chói chang, không lý do mà cảm thấy đặc biệt khát nước……

Rõ ràng chỉ có vài giây thời gian ngắn ngủi, lại làm cô cảm giác như là đang bị dày vò trong một bếp lò thời kỳ kỷ Jura. Chờ tiếng roẹt rất nhỏ roẹt rốt cuộc truyền đến là lúc cô cuối cùng cũng thả lỏng toàn thân, thở hổn hển một hơi rất lớn, sau đó mới mở to mắt.

"Chỉ là kéo cái khóa áo, em phải dùng tới nín thở sao?" Giọng nói Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt trêu đùa từ đỉnh đầu truyền đến, "Hay là nói em mượn chuyện kéo khóa áo vừa nãy, lại nghĩ tới cái gì khác?"

"…… Tôi, tôi cái gì cũng chưa có nghĩ!"

"Sẽ không phải là em đối với tôi nổi lên cái tâm tư xấu xa gì chứ?" Anh tìm kiếm mà nhìn về phía đáy mắt cô.

"Mới không có!" Cô tức muốn hộc máu, giọng nói lập tức cất cao hơn, "Đáng ghét! Anh cảm thấy khôi hài chơi rất vui phải không?"

"Khôi hài đương nhiên chơi không vui." Anh lập tức nghiêm túc mà chính trực mà uốn nắn cô: "Trêu chọc em mới chơi vui."

"……"

(Truyện được cập nhật nhanh nhất tại: trang web medoctruyenchu.net và app mê đọc truyện)

Hạ Tiểu Nịnh thật là tức giận đến không còn lời gì để nói, một chân đạp lên trên mặt giày của anh, còn hung hăng mà nghiền một cước, sau đó mới bước nhanh đi ra bên ngoài nhà toilet.

Lại bị anh gọi lại, "Đợi đã. Em có một thứ đồ vật còn chưa có mặc xong. "

"Cái gì?" Cô theo bản năng mà cúi đầu, giày váy đều mặc xong hết, nào có cái gì không có mặc xong?

Phong Thanh Ngạn đi qua, rất tự nhiên mà chạm cánh tay bên phải của cô, giúp cô đem dây lưng áo ngực thiếu chút nữa rơi xuống ở bên ngoài kéo lên.

"……!" Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa khóc ra tới, ngay cả cảm ơn không muốn cùng anh nói nhảm một câu, xoay người nhanh chóng chạy.

Ở cửa đụng phải Kỳ Tư Diệu còn đang chịu khổ làm đứa bé giữ cửa, đối phương cùng cô chào hỏi, "Tiểu Nịnh, chị có tốt không——"

"Không tốt, tôi chỗ nào cũng đều không tốt! Các người chuột rắn một ổ, cấu kết với nhau làm việc xấu, cùng một giuộc, đều không phải người tốt!" Nói xong, cô liền chạy.

Kỳ Tư Diệu: "……"

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, lại nhìn, anh cậu đã ăn mặc chỉnh tề, lại mặt không biểu tình mà từ toilet đi ra, không chút nào nhìn ra ở bên trong vừa mới trải qua cái gì.

Kỳ Tư Diệu không thể không bội phục loại bản lĩnh này, dáng vẻ này của anh, "Anh, anh biết em vừa rồi ở cửa, ngoài ý muốn nghe trộm được chuyện gì sao?"

"Nói."

Kỳ Tư Diệu ngó trái ngó phải, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, mới hạ giọng đem vừa rồi mình nhìn thấy nghe thấy nói một lần, lại nói, "Anh, đây chính là hướng anh cùng Hạ Tiểu Nịnh đến đó, anh xem phải làm sao bây giờ?"

……

Hạ Tiểu Nịnh hướng ngoài cửa lớn hội sở chạy mấy bước, lại cảm thấy định sẽ không ra, không thể liền như vậy tùy tiện rời đi.

Cô vừa rồi nhìn trên bàn còn có vài món ăn mới cô chưa thử qua, nếu liền như vậy đi rồi, hôm nay mới xem như trắng tay rồi. Nếu như đến đều đã đến, ăn cũng rất quan trọng!

Nghĩ thông suốt, lại chạy về nhà ăn, ngồi trở lại trên vị trí ban đầu của mình.

Mọi người đều đang đợi Phong Thanh Ngạn trở về mới có thể bắt đầu bữa ăn, nhất thời ai cũng không biết anh đi chỗ nào, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Giờ phút này nhìn Hạ Tiểu Nịnh một đường chạy về tới đây, quần áo trên người cũng đã thay đổi, sắc mặt đỏ hồng như say, giữa hai lông mày như nhuận xuân sắc, lại nhìn từ phía sau cô cách đó không xa Phong Thanh Ngạn cũng đi đến.

Nhóm quần chúng ăn dưa tức khắc hiểu rõ!

Hóa ra là cây vạn tuế ngàn năm lại nở hoa! Nở một vụ lại một vụ! Thật sự là không nở ra thì thôi, một nở kinh người a!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 269: Rượu mạnh

Kỳ Tư Diệu trở về mới phát hiện vị trí của mình bị Bạch Nhu Gia ngồi, vốn dĩ muốn gọi cô ta tránh ra, nhưng vừa nghĩ lại, như thế, cũng tốt.

Anh mười phần thông minh mà một lần nữa tìm vị trí ngồi xuống, sau đó chỉ thấy Cận Dịch Phạm đứng lên, nâng chén, "Nếu mọi người đều tề tựu đông đủ, vậy khai tiệc thôi!"

"Vâng!" Giám đốc nhà ăn vỗ tay một cái, chỗ phía bên cửa lập tức bắt đầu mang đồ ăn lên, trong lúc nhất thời ăn uống linh đình, rất náo nhiệt.

"Thanh Ngạn, đây là món anh thích ăn." Bạch Nhu Gia bàn tay trắng cầm đũa, gắp cho anh một miếng măng trên súp măng tây.

Cô ta chọn đồ ăn chọn đến không tồi, miếng măng tây kia là miếng ngon nhất ở giữa.

Hạ Tiểu Nịnh vừa rồi vốn dĩ cũng muốn ăn miếng này, bất đắc dĩ bị Bạch Nhu Gia cướp trước, theo bản năng mà liền nhìn chằm chằm đĩa của Phong Thanh Ngạn, nếu anh không ăn, vậy cô liền……

Ai ngờ anh lại đối với Bạch Nhu Gia nhẹ nhàng cười, gắp miếng măng tây kia, trực tiếp liền ăn xuống.

"Cảm ơn, hương vị không tồi."

"Không cần khách khí," Bạch Nhu Gia lập tức nhận lấy ủng hộ, "Muốn ăn cái gì nữa không? Em lại gắp thêm cho anh."

Lúc cô ta nói lời này, kỳ thật là có chút thấp thỏm, sợ bị anh ở trước mặt nhiều người cự tuyệt, như vậy thì quá mất mặt rồi.

Nhưng anh lúc này đây, lại cũng phá lệ gật gật đầu, trong lời nói rất là vì cô ta mà suy nghĩ: "Có phải làm cô quá vất vả rồi không?"

"Sẽ không." Bạch Nhu Gia hiền lành mà đứng lên, lại rót cho anh một ly rượu.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng nhìn trong chốc lát, lại yên lặng mà quay đầu, yên lặng mà kéo ra khoảng cách giữa ghế dựa của mình cùng anh ra, yên lặng mà gắp đồ ăn, yên lặng mà dùng bữa.

Sau đó, từ thịt cừu nấu với thì là ăn ra một chút vị chua chua không thể giải thích được……

Phong Thanh Ngạn xem xét kỹ rượu Bạch Nhu Gia đưa cho mình, nhưng cũng nhạy bén mà biết được động tác Hạ Tiểu Nịnh kéo ghế ra.

Nhưng lúc này đây, anh lại cái gì cũng chưa nói, càng không có ngăn cản cô

Bạch Nhu Gia thấy anh tựa hồ thích rượu và đồ ăn nơi này, động tác trong tay cũng càng ân cần hón, không ngừng mà thêm đồ ăn thêm rượu cho anh, không có nửa phần dừng lại.

Anh cũng rất nể tình ăn toàn bộ luôn.

Trái lại Hạ Tiểu Nịnh, một mình ngồi ở chỗ kia an tĩnh mà cô đơn lạnh lẽo dùng bữa, trông thật đáng thương.

Bạch Nhu Gia khinh miệt mà nhìn cô, một khắc đụng phải tầm mắt đối phương, cô ta mỉm cười khiêu khích.

Hóa ra nghĩ rằng cứ như vậy liền có thể chọc giận nha đầu nhà nghèo chưa thấy qua sự đời như cô, làm cho cô không vui, trực tiếp ném đũa chạy lấy người, thậm chí còn có khả năng ở chỗ này quậy lớn một trận, để cho Phong Thanh Ngạn cảm thấy cô không hiểu chuyện, càng không xứng với anh, từ đây lòng sinh ghét bỏ.

Nhưng mà ai biết Hạ Tiểu Nịnh chỉ là nhàn nhạt lướt mắt nhìn cô ta một cái, sau đó, liền đem tầm mắt dời đi, dừng ở đĩa đậu hủ mới dọn lên ở trên bàn kia.

Bạch Nhu Gia lén lút siết chặt bàn tay đặt ở dưới bàn, nháy mắt ra hiệu với Kha Linh Lung đăng ngồi đối diện vẫn luôn cố ý hay vô tình mà hướng bên này nhìn xung quanh, đối phương lập tức hiểu rõ mà nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó liền mang theo mấy người bạn nữ cùng lớp đứng lên, bưng ly rượu đi sang bọn họ bên này.

Rượu hơn ba tuần, đồ ăn hơn 5 vị.

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy tay nghề đầu bếp nơi này cũng không tệ lắm, sau khi ăn đến thỏa mãn liền buông đũa xuống.

Đang chuẩn bị phải rời khỏi, cô đã bị Kha Linh Lung duỗi tay một cái, ấn về trên ghế, "Tiểu Nịnh, chúng ta cũng coi như là người quen, không bằng uống một ly đi?"

Hạ Tiểu Nịnh nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái.

Uống một ly đúng không? Không thành vấn đề. Có thể sử dụng phương pháp đơn giản vượt qua người phụ nữ ngốc trước mắt này, cô tự nhiên không muốn cùng cô ta tốn nhiều miệng lưỡi.

Chính mình vừa rồi vẫn luôn uống nước bắp, không rót rượu, cho nên cô dứt khoát cầm lấy chén rượu trước mặt Phong Thanh Ngạn, cũng mặc kệ ánh mắt những người khác kinh ngạc, cô trực tiếp ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, "Uống xong rồi, tôi có thể đi rồi chứ?"

Động tác cực nhanh, tất cả mọi người đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Ngay cả Phong Thanh Ngạn nhìn cái ly trống trơn cũng thực sự mà sửng sốt một chút, cô gái này có biết rượu này rất mạnh hay không hả?

Hạ Tiểu Nịnh đem chăn Pa~một tiếng thả lại trên bàn, bước chân đạp lên trên mặt đất, liền như vậy tiêu sái dũng cảm mà đi đến phía cửa.

(- mặc váy nên có chăn đắp chân có các cậu *-*)

Còn chưa đi được xa, dưới chân liền trở nên bắt đầu phù phiếm lên, một chút một chút mà, cuối cùng như bước trên bãi cát, lúc đến cửa rồi, đầu cô nghiêng, trước mắt đột nhiên tối sầm, uỵch một chút liền tế xỉu xuống ——

- ---tối nay bão, trời này lạnh thật, tối qua nói cố gắng thức dịch rồi đăng nhưng lạnh quá rồi lên giường, nói là ngủ 1 tí rồi dậy, lại ngủ đến sáng. Tối nay ko ngủ j hết, bão 5 chương □□

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 270: Qua đêm nay…

"Xem ra vị tiểu thư này không thắng được lực rượu a?" Cận Dịch Phạm thưởng thức ly rượu vang đỏ đang cầm trong tay mình, không lắm để ý mà cười, "Còn không nhanh đỡ cô ấy dậy một chút, đưa cô ấy lên phòng trên tầng nghỉ ngơi?"

Lập tức có người trả lời, ba chân bốn cẳng mà liền đem đỡ Hạ Tiểu Nịnh dậy, mang vào trong thang máy.

Bạch Nhu Gia hơi hơi có chút khẩn trương, nhất thời cũng không dám nhìn nhiều thần sắc của Phong Thanh Ngạn, trong lòng thấp thỏm mà nghĩ anh có thể đuổi theo hay không, rồi tự mình mang Hạ Tiểu Nịnh rời đi.

Nhưng lại lần nữa ra ngoài dự kiến của cô ta chính là, ánh mắt Phong Thanh Ngạn chỉ dừng lại ở bên kia một giây, liền một lần nữa thu trở về, giọng nói bình thản, ánh mắt chuyên chú, "Món khoai sọ hấp kia trông có vẻ ngon, cô lại gắp một chút, cho tôi nếm thử đi."

"Ah, được!"

Bạch Nhu Gia kịp phản ứng lại, lập tức làm theo.

Trong lòng, kèn thắng lợi đã bắt đầu thổi lên……

……

Buổi tiệc tối họp lớp kết thúc ăn đến vui vẻ, ai cũng không có chú ý tới người trên đường lặng lẽ chạy đi lên tầng Kỳ Tư Diệu.

Mọi người vẫn chưa thỏa mãn mới tới 10 giờ đã tan cuộc, có nhiều người muốn kế tiếp đi hát Karaoke, cố hết sức mời mọc Phong Thanh Ngạn, lại bị anh cự tuyệt, "Tôi có chút say, liền ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm đi."

"Cũng tốt, cũng tốt."

Mọi người ở trong xã hội cũng đều lăn lê bò lết nhiều năm, đối với những lời nói của người ở trên tự nhiên sẽ không quá nhiều phản bác, rất mau tất cả mọi người tan.

Nhà ăn, chỉ còn lại có Phong Thanh Ngạn cùng với Bạch Nhu Gia.

"Thanh Ngạn, phía trên có mấy căn phòng Cận thiếu đêm nay để lại cho khách khứa, em đỡ anh đi lên, chúng ta tùy ý tìm một phòng là được." Bạch Nhu Gia mỉm cười đối với anh nói.

Phong Thanh Ngạn nhất thời không nói chuyện, mắt đen sâu kín mà nhìn cô ta, như có thực chất, "Chúng ta?"

Trong giọng nói, mang theo một tia nghiền ngẫm.

"Vâng, đúng vậy," Bạch Nhu Gia đôi mắt dễ thương nhìn quanh, "Anh xem, bọn họ đều đi cả rồi, chỉ còn lại có hai người chúng ta. Cũng may đêm nay em không có uống rượu, em có thể chăm sóc anh."

"Đúng không?" Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên nhếch môi một cái, "Dường như, tôi cũng không có lựa chọn khác."

"……"

Bạch Nhu Gia bởi vì lời anh nói không hiểu sao mà khẩn trương, cũng may thang máy đã ra rồi, ting một tiếng, cửa mở ra, xem như giải vây cho cô ta.

"Chúng ta mau vào đi thôi." Cô ta đỡ Phong Thanh Ngạn đi vào thang máy, ấn xuống nút lên tầng cùng đóng khóa cửa.

"Xem ra cô đối với nơi này rất quen thuộc." Ánh mắt anh chăm chú mà dừng ở trên mặt cô ta, giống như vô tình nói.

"…… Còn, còn khá tốt!" Bạch Nhu Gia nhẹ nhàng run lên, "Trước kia cùng bạn bè đã tới nơi này, cảm thấy nơi này cũng không tệ lắm."

"Hóa ra, như thế."

Anh chậm rãi mà hộc ra bốn chữ, trong giọng nói, mang theo một cổ lạnh nhạt.

Mà tựa hồ bị cố tình thả chậm âm điệu, càng như là dây cót mà căng chặt thần kinh cô ta, "Phòng chỗ này còn có thể, tương đối thoải mái, anh đêm nay nhất định có thể ngủ ngon."

"Tôi cũng cho rằng như vậy." Anh thật sâu liếc nhìn cô ta một cái, lúc này đây, nói phụ họa cho cô ta.

Bạch Nhu Gia trong lòng hoảng loạn cuối cùng là bởi vì những lời này mà ổn định không ít, phía sau lưng mồ hôi lạnh cũng được tạm thời giảm bớt.

Chống đỡ một chút, nhịn một chút, vật lộn đọ sức.

Chỉ cần qua đêm nay, anh ấy chính là của mình rồi…… Vô luận anh lại vô tình lãnh khốc như thế nào, cũng sẽ không đối với người bên gối mình ra tay tàn nhẫn.

Thang máy rất nhanh liền đến tầng cao nhất

Cạch một tiếng mở cửa, Phong Thanh Ngạn bỗng nhiên đối với cô ta nhoẻn miệng cười, "Tôi cũng cảm thấy cô đêm nay sẽ gặp được chuyện tương đối vui vẻ."

Nhìn dáng vẻ anh tươi cười ấm như ánh mặt trời mùa xuân này, thật sự là dáng vẻ hiếm gặp, Bạch Nhu Gia cảm thấy cả người đều có chút lơ lửng, cố gắng mà đáp lại anh bằng một nụ cười ngọt ngào vui vẻ, cô ta đưa tay lớn mật mà siết chặt khuỷu tay anh, "Chúng ta đi ra ngoài đi."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 271: Đêm xuân một lần (Bão.19)

"Ừ."

Cửa thang máy mở ra, Phong Thanh Ngạn chân luôn nện bước thon dài lần này lại có thể chậm cô ta nửa nhịp.

Nhưng mà Bạch Nhu Gia cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là đứng ở ngoài cửa kiên nhẫn mà chờ anh.

Nhưng Phong Thanh Ngạn còn chưa có đi ra, cô ta liền cảm giác được một trọng lượng đột nhiên xuất hiện phía sau cổ, ngay sau đó, trước mắt biến thành màu đen, mềm nhũn mà ngã xuống, cái gì cũng không biết.

Kỳ Tư Diệu thở phào nhẹ nhõm, nhấc chân đá đá người phụ nữ vừa bị mình đánh ngất xỉu, "Anh, Hạ Tiểu Nịnh ở phòng 8009. Người phụ nữ này nên xử lý như thế nào?"

Phong Thanh Ngạn xoa huyệt Thái Dương, tới liếc mắt nhìn Bạch Nhu Gia trên mặt đất một cái cũng không đếm xỉa tới, "Cô ta nếu muốn một đêm xuân, vậy tự nhiên là phải thành toàn cho cô ta. Cậu xem rồi sắp xếp đi."

"…… Như vậy có phải có chút quá độc ác rồi hay không?"

"Đối với người như vậy không tàn nhẫn, chẳng lẽ cậu muốn cho cô ta lần sau đối với ngươi nhân từ chút?" Phong Thanh Ngạn bình tĩnh mà nhìn cậu, giọng nói lại lạnh đến nỗi trong xương cốt người ta đều có chút lạnh lẽo.

"…… Được!"

Kỳ Tư Diệu cảm thấy trên thế giới này ngoại trừ người trong nhà, ở ngoài sợ chỉ có Hạ Tiểu Nịnh đối với Phong Thanh Ngạn mà nói là phụ nữ mà thôi.

Những thứ khác, hết thảy chỉ phân hai loại: Hữu dụng, với phiền toái.

Phiền toái, một mực không để lại, tất cả đều xử lý sạch, có cái gì không được?

"Vậy đêm nay anh muốn cùng Hạ Tiểu Nịnh…… Anh rốt cuộc…… Còn được không?" Kỳ Tư Diệu ánh mắt nhịn không được mà ngắm phía dưới dây lưng của anh.

"Lại nhìn loạn, tôi liền đi nói cho ba của cậu, nói cậu yêu Bạch Nhu Gia, muốn cưới cô ta. Cậu biết ông ấy đối với lời tôi nói trước nay đều là tin tưởng không nghi ngờ."

Kỳ Tư Diệu lập tức bật khóc: "Em sai rồi……"

Giữ lại Kỳ Tư Diệu xử lý hiện trường, Phong Thanh Ngạn lập tức mà đi về phía phòng 8009, thanh âm lớn dội lại trên vách tường, bước chân cũng là nhìn không ra nửa phần hỗn loạn, chỉ là cảm giác vừa mới say kia đã bắt đầu dần dần chiếm thế trên, những vật khác có trong hỗn hợp rượu, bắt đầu khảo nghiệm anh đêm nay vốn là chuẩn bị tạm thời vứt sang một bên lực ý chí……

……

Đầu rất nặng, rất chóng mặt.

Phảng phất có người đang ở trong đầu châm lửa một chút lại một chút, cái loại nhiệt độ lửa này đốt nóng đến Hạ Tiểu Nịnh không được sống yên ổn, ngay cả lúc này ngủ ở trên giường lớn mềm mại rộng lớn như vậy, cô cũng cảm thấy rất khó chịu……

Cô mơ mơ màng màng mà mở to mắt, chỉ có thể nhìn đến màn tấm màn che cùng đèn thủy tinh trên đỉnh đầu.

Đây là…… trên tầng khách sạn hội sở kia sao?

Là ai dẫn cô tới đây? Trong phòng giờ phút này còn có ai?

Cô chống mạnh tay ngồi dậy, bất chấp một đợt lại một đợt bóng tối trước mắt, muốn đi giày rời khỏi nơi này, nhưng thân thể căn bản không có bất luận sức lực gì, như là bị người ném vào sa mạc, đi bộ mấy ngày mấy đêm rồi dường như như vậy thoát lực, mà bên trong thân thể, lại như là có một nồi nham thạch nóng chảy đang sôi trào…

Thật vất vả mới đem giày miễn cưỡng đi vào, cô nghiêng ngả lảo đảo mà đi tới cạnh cửa, muốn nói một câu, nhưng trong cổ họng như là có đám cháy.

Nhưng, trong phòng tựa hồ cũng không có người nào khác.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, lao lực sức lực mà kéo ra then cửa, muốn bước ra ngoài nhưng vừa vặn liền đụng phải một lồng ngực mềm mại mà nóng rực……

Ngẩng đầu, liền thấy được khuôn mặt anh tuấn kia, là Phong Thanh Ngạn!

Anh giờ phút này sắc mặt cũng so với cô không khá hơn chút nào, hơi thở hơi dồn dập, ngực phập phồng đến có chút lợi hại, chỗ cổ lan khắp một mảnh đỏ ửng……

Trong đầu có cái âm thanh nhắc nhở Hạ Tiểu Nịnh đẩy anh ra, nhưng trong lòng lửa lại như là ở trong tay thôi, làm cho cô không ngừng thâm nhập mà muốn tới gần cái ngực kia.

Hơi chóng mặt, tay cô đã bắt đầu mất kiểm soát mà chui vào trong áo sơ mi của anh.

Lòng bàn tay, áp vào những đường cong cơ bắp mượt mà hữu lực, phát hiện giờ phút này anh cũng giống như mình, cả người nóng bỏng như lửa……

Hơi thở cô càng ngày càng trầm, lại bởi vì xúc giác này thoáng cái đã giảm bớt được nửa giây.

Trong thân thể nham thạch nóng chảy như cũ đang tán loạn, đi đến nơi nào lửa vô cùng nóng bỏng, làm cho cô muốn nhiều hơn thế……

……

- ------

Tớ mỏi mắt quá. Không chịu được nữa rồi. Thôi dịch rồi sáng đăng bù lại chương còn thiếu hôm nay nha. 1h50 rồi các cậu ạ.

Câu trả lời chương trước đã rõ. Vậy hỏi: nam chính có ăn được nữ chính hông dợ?

A. Có hoặc B. Không.

Phần thưởng tuần tới công bố ~

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Đâu có đẹp bằng tôi ?

Cảnh đêm chọc người.

Rượu trộn với thuốc, làm cho đầu người ta choáng váng, tâm nóng, nhưng trong hai người, Phong Thanh Ngạn vẫn tính là người tỉnh táo.

Anh chặn ngang một cái, đem Hạ Tiểu Nịnh bế lên, đóng cửa lại, hai ba bước tới mép giường rồi.

Một người hạ xuống, cả hai đều sụp xuống.

Bên má cô hồng lên, mắt say lờ đờ mông lung mà nhìn gương mặt ở gần ở trước mắt mình, rồi lại dường như không ngừng ở xoay tròn khuôn mặt tuấn tú rồi rút ra, bỗng nhiên cười ha ha.

Phong Thanh Ngạn trên cao nhìn xuống mà nhìn cô, đè lại bàn tay nhỏ lung tung vung lên của cô, "Cười cái gì? Có phải cảm thấy rất vui vẻ hay không?"

Giọng điệu, có thể nói khuynh thế ôn nhu xưa nay chưa từng có.

Hạ Tiểu Nịnh không có trả lời anh, ngay sau đó, lại là một tiếng ha ha.

Quả thực có chút không thể tin được, người đàn ông này rõ ràng là bá vương long biến thành, như thế nào có vẻ mặt ôn hòa như thế nhỉ?

Cho dù là cô ở trong mơ, đây cũng là tuyệt đối chuyện không có khả năng!

Cô cười vừa nhấc cằm, "Biến!"

Phong Thanh Ngạn mờ mịt: "…… Biến cái gì?"

"Biến thành tên hề, đến trêu chọc chị vui vẻ a! Hoặc là biến thành bộ dáng Ngô Ngạn Tổ, làm tôi happy một chút!"

Cảnh trong mơ của cô, cô làm chủ, làm thế nào có thể vui vẻ đều do cô quyết định!

"……" Phong Thanh Ngạn yên lặng, "Tên hề đâu có đẹp bằng tôi?"

Lời này vừa nói ra, lại là rước lấy suy nghĩ nghiêm túc của cô, sau một lúc lâu, Hạ Tiểu Nịnh lại còn nghiêm túc gật gật đầu, "Anh so với tên hề đẹp hơn, nhưng…… Tôi cảm thấy trên thế giới này, ai cũng không đáng ghét như anh!"

"Em nói tôi nghe tôi đáng ghét ở chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng đều đáng ghét! Anh quả thực a

...!" Tay phải bị anh bắt lấy không thể động đậy, Hạ Tiểu Nịnh dứt khoát giơ tay trái lên, rất nghiêm túc mà so ra ba ngón tay đầu, "Trong đời này, trong giữa vạn người, có thể gặp được top ba xếp hạng người tôi ghét nhất."

Nói xong, cô phát hiện sắc mặt Phong Thanh Ngạn đen kịt, rất lạnh.

Cắt～～～ chẳng lẽ cô ở trong mơ, anh còn có thể ném sắc mặt cho cô? Hạ Tiểu Nịnh cũng học bộ dạng của anh lạnh lùng cười, còn học tiếng nói ngày thường của anh, vẻ mặt ' chân thành ' mà an ủi anh, "Đừng nhụt chí, ở trong top 3, anh xếp thứ nhất nha!"

"……" Phong Thanh Ngạn nhíu lông mày lại, "Vậy thứ hai thứ ba là ai?"

"À, tạm thời còn trống."

"……" Thật sự đối với cô có chút im lặng, anh dứt khoát cúi đầu một cái, môi mỏng trực tiếp để sát vào cô, định lấp kín cái miệng nhỏ lải nhải kia của cô trước, sau đó lại làm cái khác.

Ai ngờ cũng sắp dán lên, Hạ Tiểu Nịnh bỗng nhiên kịp phản ứng lại, bị hoảng sợ đột nhiên nhảy dựng lên trên.

Đỉnh đầu cốp một tiếng đụng vào trên cằm của anh, đau đến mắt cô nổi đom đóm, nắm lấy gối đầu gắt gao mà chống lại anh, "Đau quá! Ở trong mơ cũng đau như vậy! Phong Thanh Ngạn anh quả nhiên là quỷ đáng ghét! Còn có, không được ở trong giấc mơ của tôi phi lễ với tôi! Anh phải làm tiểu tuỳ tùng, tiểu người hầu của tôi!"

"……"

Phong Thanh Ngạn giờ phút này trong lòng là một vạn cái hối hận trước kia vừa cường hôn cô vừa chế nhạo cô, thế cho nên để lại cho cô bóng ma tâm lý nặng như vậy.

Việc này anh cũng không rảnh lo cằm của mình đau đớn, tính tình nhẫn nại đem gối đầu từ trong tay nhỏ của cô cẩn thận rút ra, dỗ dành, "Được, tôi là tiểu tuỳ tùng của em, em muốn cho người hầu là tôi đây làm gì cho em vậy? Nữ vương đại nhân."

"……" Hạ Tiểu Nịnh ngây người.

Ngay sau đó, trong lòng là một trận vui sướng.

Hóa ra ở trong mơ có thể muốn làm gì thì làm như vậy, sớm biết rằng như vậy cô trước kia liền mơ về anh nhiều lần hơn, chà đạp thật nhiều cho hả giận a! Hà tất mình phải uất nghẹn đến mức nội thương như vậy đâu?

Nhưng mà mừng như điên là thật, bây giờ ở trong đầu cái gì cũng đều nghĩ không ra cũng là thật.

Thật giống như lập tức trúng vé số lại không biết xài như thế nào, cô nghiêng đầu nhỏ rất là nghiêm túc mà suy nghĩ một hồi lâu, sau đó mới thật cẩn thận mà thử thăm dò, nói, "Vậy anh…… Trước giúp tôi rót ly nước đi?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Nữ nhân hoa

Đại khái là Phong Thanh Ngạn ở trong lòng cô để lại bóng ma thật sự rất nặng, cho nên sau khi hỏi xong câu này, cô còn có chút thấp thỏm.

Nếu như ở trong mơ của cô, anh vẫn là kiêu ngạo như vậy, cô nên làm cái gì bây giờ?

Nếu anh kiên quyết không rót nước cho mình…… Cô nên làm cái gì bây giờ?

"Được." Phong Thanh Ngạn ấm giọng đáp lời, vặn nắp chai nước khoáng bày ở đầu giường ra, cầm lấy cái ly rồi rót một ly đưa đến bên môi cô, "Không kịp nấu nước ấm, có chút lạnh, em uống chậm một chút."

"……" Hạ Tiểu Nịnh ngốc, giờ này phút này chỗ nào còn có thể suy nghĩ ra câu không kịp nấu nước ấm kia của anh là mấy cái ý tứ, nhận lấy cái ly đặt ở trong tay, ngơ ngác mà nhìn anh.

Trong mơ Phong Thanh Ngạn bộ dạng rất ôn nhu, hoàn toàn không phải con người lúc ngày thường kia!

"Cái kia, tôi còn muốn bật điều hòa một chút, trời hơi nóng."

"Được."

"Vậy anh tắt đèn giùm tôi."

"Được."

"Giúp tôi đắp chăn lại."

"Được."

Có lẽ là anh tất cả đều đáp ứng, cũng không từ chối, lá gan của cô cũng dần dần mà lớn lên. Cũng đúng vậy, ở trong giấc mơ của cô, còn không phải muốn giày vò như thế nào cũng đều OK? Hạ Tiểu Nịnh đôi mắt giảo hoạt mà vừa chuyển độ khó, "Tôi muốn ngôi sao trên bầu trời, anh đi hái!"

"……" Phong Thanh Ngạn lần này trực tiếp đã trầm mặc.

Nhìn chằm chằm cô thật lâu, sau đó mới nói, "Đêm nay ngôi sao không có, ánh trăng ngược lại không tồi, tôi dẫn em đi xem ánh trăng."

"Được ——"

Âm cuối cũng còn chưa có kéo hết, người cô đã bị anh liền một phen ôm lên, cả người khóa được bọc trong chăn điều hòa màu trắng hơi mỏng, như một con chuột chũi đất chỉ lộ ra một đầu tròn nhỏ.

Bị anh ôm như vậy rồi đi một bước, nhoáng một cái, chung quanh đồ vật thoạt nhìn liền càng thêm choáng váng……

Giấc mơ này cảm giác rất chân thật. Hạ Tiểu Nịnh nhịn không được mà nghĩ.

Phong Thanh Ngạn ôm cô xuống chỗ sàn nhà sát bên cửa sổ, anh ngồi vắt chéo chân, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

Hạ Tiểu Nịnh không cam tâm tình nguyện mà uốn éo, "Tôi muốn nằm xem, nào, đem chân của chú cho tỷ tỷ mượn làm gối đầu!"

"……" Anh lại yên lặng liếc mắt nhìn cô một cái.

Cũng không biết vị tỷ tỷ này ngày mai tỉnh táo lại, nhớ tới hành động tối nay của mình, liệu có hối hận đến đấm ngực dậm chân muốn nhảy sông hay không……

Anh yên lặng mà lấy điện thoại của mình từ trong túi ra, bật chế độ ghi âm, sau đó tùy ý vứt nó sang một bên.

Hạ Tiểu Nịnh lá gan lớn, cũng mặc kệ anh đồng ý hay không đồng ý, trực tiếp cơ thể nghiêng một cái, trực tiếp mà liền nằm xuống.

Ừm…… Rất mềm, rất thoải mái, cảm giác không tồi.

(Cập nhật nhanh nhất tại web: medoctruyenchu.net hoặc app medoctruyen khi nhấp vào tải link dưới web, rất vui khi gặp các độc giả đọc truyện Song bảo trên app)

Cô lại giương mắt nhìn chằm chằm anh, "Nói thật, tôi vẫn luôn cảm thấy, anh làm tổng tài thật đáng tiếc."

"Vậy theo em nghĩ tôi nên làm cái gì?" Anh cởi vòng buộc tóc cho cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà xuyên qua sợi tóc mềm mại, sau đó nhìn nó lướt qua lòng bàn tay của mình.

“Ngưu Lang nha! Ha ha ha!” Hạ Tiểu Nịnh cười đến đặc biệt lớn tiếng, “Anh tuyệt đối có thể đứng đầu bảng! Tin tôi đi!”

“……”

“Đêm nay ánh trăng thật không tồi, đến đây, Phong Thanh Ngạn, ách, không đúng, tôi ở trong mơ không thể gọi anh như vậy, anh đã là tiểu tuỳ tùng của tôi, vậy tôi gọi anh là tiểu ngạn tử đi!”

Trầm mặc, lại lần nữa trở thành phản ứng duy nhất anh có thể đáp lại cho cô.

“Đến đây, tiểu ngạn tử, hát cho tỷ tỷ một bài hát ru ngủ đi!”

“……”

“Liền hát cái kia cái kia, cái gì mà,《 nữ nhân hoa 》!”

“……”

“Hát đi! Như thế nào còn không hát!” Cô vươn một đầu ngón tay, chọc chọc ngực anh.

Vốn định thúc giục anh một chút, lại bỗng nhiên mà, bị anh cầm.

Phong Thanh Ngạn xoay người, hơi thở ấm áp hòa lẫn với hơi thở không tự khống chế được, một chút một chút mà vòng ở bên tai cô.

Anh một tay đặt trên eo của cô, một tay chậm rãi ở trước ngực mở ra năm ngón tay, cổ tay chuyển động cùng cô mười ngón tay nắm chặt, thanh âm khàn khàn, “Giọng tôi có chút nhỏ, hát có lẽ em không nghe không được, tôi đến gần em một chút được không?”

“Không thành vấn đề!” Cô hào khí gật đầu.

Anh lại cúi đầu một cái, chuẩn xác mà tìm được môi của cô, trịnh trọng uất thiếp hôn lên ——

……

- --------

Lúc tỉnh dậy, Tiểu Nịnh có nhớ gì không?

A. Uống rượu say quá nên quên sạch trơn.

B. Làm chuyện xấu hổ như thế làm sao không chút ấn tượng nào.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 274: Bổ thận

Ngày hôm sau.

Nắng sớm vừa mới chiếu xuống, gió nhẹ liền vén lên bức rèm, thổi vào một căn phòng sạch sẽ.

Phong Thanh Ngạn từ trên giường tỉnh lại, cánh tay trái chống dựa trên giường, ánh mắt một tia không chớp mà nhìn chằm chằm vào người hình chữ X nằm trong lòng ngực mình, tư thế mười phần kiêu ngạo nhưng cô gái nhỏ vẫn ngủ ngon lành như cũ.

Thật lâu sau, anh nhẹ nhàng nâng tay vuốt sạch một chút phấn như hoa đào bên cạnh má cô, nhớ tới cô đêm qua trong chốc lát hình chữ X, trong chốc lát tư thế ngủ tay đấm chân đá, lại yên lặng mà thu hồi tay, giúp cô đắp chăn.

Sau đó anh mới đứng dậy, mặc xong áo sơ mi của mình đặt ở trên ghế bên cạnh, bước tới mở cửa phòng ra.

Ngồi xổ ngoài cửa chờ không biết đã bao lâu, Kỳ Tư Diệu nghe được tiếng vang lập tức đứng lên, không kịp xoa chân tê dại của mình liền đưa cái ly trong tay qua, “Nước hà thủ ô, mới vừa ép ra đó. Bổ thận hiệu quả nhanh nhất, tốt nhất, mạnh nhất, uống nhanh đi anh!”

Phong Thanh Ngạn: “……”

Nhìn cái ly vừa đen vừa mang hương vị kỳ quái một lời khó nói hết kia, liếc mắt nhìn thứ kia một cái, anh liền dời đi tầm mắt.

Tay của Kỳ Tư Diệu cứ như vậy dừng ở giữa không trung, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan không biết nên không nên thu hồi lại.

Lời ấp ủ trong lòng đã rất lâu, cũng không dám tùy tiện hỏi ra miệng.

(Truyện được cập nhật nhanh nhất tại web: medoctruyenchu.net hoặc app Mê đọc truyện. Welcome các bạn đến với ổ của sâu, nơi của những con mọt truyện.)

Bởi vì anh nhất thời lấy không chắc liệu Phong Thanh Ngạn đêm qua có hay không cùng Hạ Tiểu Nịnh có cái gì sướng như tiên cái kia chết không, nghĩ nghĩ chỉ có thể nhịn sự hiếu kỳ trong lòng, nóng ruột thiêu đốt lá phổi, nói bóng nói gió, "Em bây giờ hẳn là nên gọi anh là anh, hay là nên gọi anh…… Ông nội vậy?"

Phong Thanh Ngạn lạnh lùng mà liếc xéo cậu một cái, "Muốn làm cháu tôi mà nói, trước hết đem ba cậu cùng cô của cậu đến trang viên của tôi đến tiếp nhận đi. Nhận thân dù sao cũng phải người một nhà chỉnh tề mới tốt, tôi nói có đúng không?"

Kỳ Tư Diệu: "……"

……

Đau.

Chỗ nào chỗ nấy đều đau nhức.

Nhất là sau khi uống say, đầu như là bị một trăm con voi giẫm lên mới đau như vậy, xoa như thế nào cũng đều không có tác dụng gì.

Hạ Tiểu Nịnh cảm thấy toàn thân mình đều sắp rời ra từng mảnh, cảm thấy giấc mơ này thật sự là không tuyệt vời chút nào, muốn định ngủ tiếp trong chốc lát để bản thân mình có thể cảm thấy thoải mái một chút.

Nhưng ánh mặt trời chói mắt đã dừng ở trên mặt cô, làm cô không thể không tỉnh lại, đối mặt với hiện thực ——

Cuối cùng một mạt ký ức dừng lại ở lúc sau khi chính mình uống xong ly rượu kia rồi từ nhà ăn rời đi, sau đó trước mắt tối sầm cái gì đều nhìn không thấy. Như vậy cái chỗ này là…… Chỗ nào?

Cô mờ mịt mà chống cánh tay ngồi dậy, thân giường ngược lại còn rất mềm mại, chỉ là trong căn phòng này trang hoàng quá xa lạ.

Nhìn như là ở khách sạn nào đó.

Chẳng lẽ ngày hôm qua sau khi cô té xỉu, được người ta đưa đến khách sạn nghỉ ngơi sao?

Không kịp suy nghĩ loại trừ, một hồi tiếng nước chảy đã cắt đứt suy nghĩ của cô. Ngay sau đó, cửa phòng tắm bị mở ra.

Phong Thanh Ngạn chỉ bọc lấy một cái khăn tắm màu trắng, tóc vẫn đang không ngừng nhỏ giọt, cứ như vậy công khai mà thẳng bước đi ra, thậm chí còn đặc biệt đối với cô giương lên một nụ cười có thể nói nháy mắt hạ gục cấp bậc tuấn lãng, "Tỉnh rồi? Buổi sáng tốt lành."

"……"

Đại não lập tức chết máy.

Hạ Tiểu Nịnh toàn thân phát cứng mà ngồi ở chỗ kia, tựa hồ chỉ có cổ còn có thể động.

Cô nhìn nhìn anh, lại cúi đầu nhìn xem chiếc gối đầu bên cạnh tay mình, sau đó phát hiện ra điều đau buồn, trên hai chiếc gối trên giường, đều có vết lõm bị ngủ qua……

Sau đó, Phong Thanh Ngạn liền nhìn thấy cô yên lặng mà nằm trở về, kéo chăn che lại mình, nhắm hai mắt lại lẩm bẩm, "Giấc mơ này quá kỳ lạ, quá kỳ lạ rồi……"

"……" Anh hết chỗ nói vài giây, bước tới đó.

- ---

Sau đó Phong Thanh Ngạn có phát ngôn hay hành động gì không?

A. Phải cho Tiểu Nịnh biết mới được.

B. Để Tiểu Nịnh tự nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 275: Em phải đối với tôi phụ trách (Bão.3)

Hạ Tiểu Nịnh rõ ràng cảm thấy được một bên giường hạ xuống, mùi thơm mát lạnh của cơ thể người đàn ông sau khi tắm xong cực kỳ bá đạo mà chui vào xoang mũi cô.

Cô lập tức có một loại cảm giác bi thương khi thăng thiên, độn địa cũng không chỗ nào trốn được……

Giấc mơ này, có cần chân thật như vậy hay không hả, ngay cả khứu giác đều có, lại còn có có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh cách không truyền đến……

"Em không có nằm mơ đâu, chúng ta tối hôm qua đã ở bên nhau."

"……"

Sẽ không, sẽ không. Hạ Tiểu Nịnh yên lặng mà tiến hành tự thôi miên chính mình, nhanh chóng đổi giấc mơ, không cần lại làm cái khủng bố như vậy!

"Bây giờ là 8 giờ 05 phút buổi sáng, em tiếp tục ngủ một lát đi, chờ giữa trưa tôi tới đón em, hay là chúng ta cùng nhau đi ra ngoài ăn bữa sáng, lại cùng anh đến công ty làm?"

"……"

Anh nói được trật tự rõ ràng, không có nửa chữ nói nhảm, làm sau lưng Hạ Tiểu Nịnh mồ hôi lạnh lại toát ra từng đợt.

Lần này, cô không có phản bác nữa, mà là yên lặng mà ở phía dưới chăn, bắt tay đưa về phía đùi mình——

Sau đó, liều mạng mà nhéo một cái!

Đau quá a a a a a!

Vụt~ một chút ngồi dậy, nước mắt cô một chút liền biến mất, "Tôi, tôi khả năng, cái kia, nhà tôi có việc, mẹ tôi gọi tôi về nhà ăn cơm, bye bye!"

Nói xong liền chạy ra ngoài, ngay cả giày đều không kịp đi.

Chạy hai bước, lại bị anh kéo trở về, "Quần áo em còn không có ——"

"Đừng nói đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!" Cô hoảng loạn chọn đường, giãy giụa bản thân ra khỏi cánh tay liền bỏ chạy.

Phương hướng lại là sai.

Phong Thanh Ngạn không nhanh không chậm mà đi theo phía sau nhắc nhở cô, "Đó là phòng tắm, chúng ta tối hôm qua lần đầu tiên liền phát sinh ở bồn tắm, em muốn nếm lại dư vị một chút mà nói, tôi cũng có thể bồi em!"

"……"

Oanh!

Một đóa mây nấm từ trong đầu Hạ Tiểu Nịnh bốc khói lên, xông thẳng trời cao!

Cô muốn điên rồi, điên rồi!

"Đương nhiên, còn có lần thứ hai, lần thứ ba……"

"Anh đừng nói nữa!" Cô một chút đều không nhớ rõ, thật sự!

Hoàn toàn không biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì!

Bạo lực mà nắm đầu tóc chính mình, cô nhìn thấy chiếc váy ở trên sô pha, lung tung một chút giật tới đây liền mặc vào, chạy tới muốn kéo cửa bỏ chạy.

"Bây giờ ngoài cửa đều là phóng viên, trừ phi em muốn lên trang nhất, chỉ cần đi ra ngoài."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh không xác định đây có phải một cái bẫy hay không, nhưng cô không dám mạo hiểm. Cũng may sau khi nắm tóc, người cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, cô buồn bã mà quay đầu đi, "Anh rốt cuộc muốn thế nào đây?"

Chỉnh cô chỉnh đến khi nào mới là cái đầu a!

"Lại đây," Phong Thanh Ngạn chỉ chỉ sô pha bên cạnh mình, "Chúng ta tâm sự."

"Không có gì hay để nói cả!" Cô mở miệng từ chối, sợ anh lại nhảy ra một ít kinh thiên bí mật về tối hôm qua, vậy cô liền thật sự là muốn điên rồi.

"Như thế nào sẽ không có?" Anh chậm rãi đi về phía cô, giúp cô gỡ tóc rối che khuất bên cạnh má ra, "Ví dụ như, em hẳn là đối với tôi muốn phụ trách như thế nào?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh thật sự rất muốn mắng chửi người, không, cô bây giờ muốn giết người!

"Đương nhiên, nếu trước lúc phụ trách đối với tối hôm qua có chỗ gì khó hiểu, cũng có thể tận tình hỏi tôi, tôi có thể giải đáp từng cái, tuyệt đối không dấu diếm." Anh mười phần mà phối hợp.

Xem một bộ dạng thiện giải nhân ý (*khéo hiểu lòng người) kia của anh, thật là mười phần vô sỉ.

Cô còn có thể hỏi cái gì chứ? Cho dù cô đối với tối hôm qua có muôn vàn nghi hoặc, cũng không có khả năng ở chỗ anh nhận được câu trả lời gì chân thật đi?

Nghĩ đến đây, cô chỉ cảm thấy trong lòng ứa ra lửa, quay đầu liền bắt đầu tìm đồ vật.

"Tìm cái gì?" Phong Thanh Ngạn hỏi.

- -----

Hỏi: Hạ Tiểu Nịnh đang tìm cái gì?

A. Điện thoại.

B. Thẻ ngân hàng.

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Chào mami!

- Sâu-

Mặc kệ cho anh hỏi như thế nào, Hạ Tiểu Nịnh đều không nói một lời, tay chân luống cuống mà khắp nói lật xem, cuối cùng rốt cuộc cũng nhìn thấy túi xách nhỏ tùy thân của mình đặt ở trên tủ TV.

Cô nhanh chóng mà chạy đến đó, tìm kiếm một lúc, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, bên trong còn dư lại mấy trăm vạn lần trước giao tiền đặt cọc nhà.

Sau đó đi đến trước mặt anh, đập một cái vào trên bàn nhỏ, "Tôi không làm nữa! Về sau anh đừng hòng có thể chơi đùa tôi!"

Hôm nay là trò hề dạng này, ai biết ngày mai, ngày mốt, ngày kia, về sau mỗi một ngày, anh lại sẽ làm ra cái chuyện xấu gì tới chơi đùa mình chứ? Ở trước mặt anh, cô căn bản giống như là con kiến, vô lực chống đỡ bất luận mánh khóe gì của anh!

(cập nhật nhanh nhất tại web: medoctruyenchu.net, hoặc app Mê đọc truyện. Reup không cấm, nhưng reup có giới hạn và tôn trọng người dịch. Cắt xén dòng này, về bảo mẹ make up lại nhân cách rồi chui ra một lần nữa, xin hết.)

Phúc hắc, bá đạo, cao lãnh, độc miệng… Phong Thanh Ngạn người đàn ông này quá mức phức tạp.

Hầu hạ không nổi, cho nên cô liền không hầu hạ nữa!

Đập xong liền đi, không chút nào không dây dưa dài dòng, đừng nói bây giờ bên ngoài có phóng viên, cho dù là có cương thi bao vây, cô cũng muốn rời khỏi nơi này!

Ai ngờ cô còn không có xoay người, đã bị anh chế trụ bả vai, trực tiếp áp ở góc tường, "Từ chức có thể, chuyện tối hôm qua chúng ta trước hết cần tính toán một chút!"

Không đợi cô trả lời, anh búng tay một cái, một cánh cửa khác trong phòng bỗng nhiên bị mở ra, hai đứa nhỏ đi đến.

"……" Hạ Tiểu Nịnh trợn mắt há hốc miệng, "Tại sao các em cũng ở chỗ này?"

Phong Mạn Mạn tràn đầy tinh thần, trong mắt không giấu được vui mừng, Phong Tu Viễn lại là một khuôn mặt thối, ai cũng không muốn nhìn.

Nửa giờ trước đó, bọn họ bị Kỳ Tư Diệu đón đến nơi này, trực tiếp giao cho Phong Thanh Ngạn.

Sau đó, ba ba liền đối với bọn họ tuyên bố một sự kiện ——

Từ nay về sau, mami bọn họ chính là Hạ Tiểu Nịnh.

Phong Mạn Mạn tại chỗ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Phong Tu Viễn đã tiến hành kịch liệt phản kháng cùng tranh đấu, lại vẫn là không thể địch baba lạm dụng uy quyền của mình.

Cậu bé cảm thấy tạm thời khuất phục một chút, đại trượng phu co được dãn được, việc này chính cậu lại lén bàn bạc kỹ hơn cũng không muộn.

Vì thế ở dưới ánh mắt rất có lực áp bách của Phong Thanh Ngạn giờ phút này, cậu dắt tay Mạn Mạn, cùng nhau đi đến trước mặt Hạ Tiểu Nịnh, đối với cô đồng thời cúi xuống: "Chào mami, nếu mami từ chức, chúng con muốn với mami cùng nhau rời nhà trốn đi!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh mắt sợ choáng váng, đã nói rồi đấy, chẳng qua là đóng giả thôi mà? Như thế nào bây giờ ngay cả mami cũng gọi lên rồi?

MMP, cô trẻ tuổi dễ bị khi dễ? Muốn như vậy lừa bịp cô sao?

Không có cửa đâu cưng!

Cô gấp đến độ nói năng lộn xộn, "Giả, giả, chúng ta tối hôm qua vừa mới làm, cái kia, không đúng, các em nghe chị giải thích, các em không phải con của chị, chị và ba ba em chẳng qua là cái kia, còn có còn có……"

"Không hiểu cho lắm!" Phong Tu Viễn trực tiếp cắt ngang lời cô nói, dắt tay Mạn Mạn, "Nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành, anh dẫn em đi ăn bữa sáng."

"Được nha," Phong Mạn Mạn nhìn hai người lớn liếc mắt một cái, "Ba ba, mami, thế giới hai người, quý trọng thật tốt nhé!"

Cô bé gần đây cũng xem không ít phim truyền hình, đã biết giữa nam nữ khi lớn là chuyện gì xảy ra, quỷ tinh quỷ tinh mà đối với Hạ Tiểu Nịnh nháy mắt một cái, sau đó liền cùng anh trai mình cùng nhau mở cửa rời đi trước.

Trong phòng, Hạ Tiểu Nịnh đã bị câu mami kia của Phong Mạn Mạn làm cho choáng.

Cô rốt cuộc là trêu chọc đến tà thần gì rồi? Bây giờ không chỉ có người đàn ông này muốn cô phụ trách, ngay cả bọn nhỏ đều đi đến đánh xì dầu (*đánh đấm giả bộ cho có khí thế) ……

Phong Thanh Ngạn tuy rằng trên người giờ phút này còn chỉ mặc mỗi khăn tắm, nhưng lại như vậy mà thản nhiên tự nhiên, "Em xem, bọn nhỏ bây giờ cũng chấp nhận em rồi, chúng ta ở bên nhau chính là chuyện thuận lý thành chương, hôn lễ em thích kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Tin tức độc quyền (Bão.5)

"……"

Cô thích cái phương trình anh ý!

Hạ Tiểu Nịnh trực giác nếu như nói thêm gì nữa, khẳng định chính mình cũng bị lừa dối đến văn tự ký bán mình cũng không biết!

Hít sâu một hơi, cô nhìn ra khoảng cách từ mình tới cửa một chút, một tiếng mời đến cũng đều không nói, trực tiếp nhổ chân bỏ chạy!

Phong Thanh Ngạn không ngờ đến chuyện cô tới hiện giờ còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cất bước liền đuổi theo tớ đó.

Hạ Tiểu Nịnh chạy trốn quá nhanh, bên tai xôn xao mà hình như có tiếng gió, nghe được tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, lập tức khẩn trương vô cùng.

Trong nháy mắt kéo cửa ra đó, cô trong cái khó ló cái khôn, nhanh chóng hướng về phía sau, bắt lấy người đã gần sát ở phía sau rồi kéo ra!

Khăn tắm của Phong Thanh Ngạn bên hông theo tiếng rơi xuống đất.

Cả người cô vọt đến ngoài cửa, nhìn cũng không dám nhìn anh, giữ then cửa mà đóng sầm lại, nhanh chóng chạy hướng về phía thang máy.

Cũng may, lần này cuối cùng là đến kịp.

Mà anh, cũng rốt cuộc không có lại đuổi theo.

Bên ngoài từ đâu ra phóng viên đồ vứt đi gì? Người đàn ông này, rõ ràng là đang lừa gạt mình mà!

Cô một đường đi xuống, trên đường không đủ dũng cảm dừng lại để thở, trực tiếp chạy ra hội sở. (*à lâu nay quên nói, hội sở là club đó.)

Lại không có chú ý tới ngay sau khi cô rời khỏi không lâu, thật là có phóng viên từ trong bụi cây bên cạnh từng bước từng bước mà chui ra, chạy nhanh lên chỗ khách sạn trên tầng hội sở.

"Có người nói là Phong Thanh Ngạn mang theo Bạch Nhu Gia ở chỗ này thuê phòng?"

"Các anh cũng nhận được tin tức à? Chạy nhanh lên trên thôi, chậm thêm thì người ta đã có thể đi rồi."

"Đúng vậy đúng vậy đó, mau mau, tin tức độc quyền hôm nay, tất cả đều dựa vào cuộc chiến này!"

……

Các phóng viên vô cùng có kinh nghiệm mà đến tầng thứ tám theo như lời nguồn tin nói, gắt gao canh giữ ở ngoài cửa phòng nào đó.

Đợi ước chừng khoảng nửa giờ, cửa bỗng nhiên đã bị mở ra.

Trong lúc nhất thời âm thanh tiếng chớp liên tiếp của camera, bọn họ tách tách tách mà chụp tận hứng.

Nhưng người đứng phía sau cửa lại không phải gọi là Phong Thanh Ngạn.

Nữ chính như cũ vẫn là Bạch Nhu Gia, chỉ thấy cô ta trong mắt rưng rưng, tựa hồ gặp qua nhục nhã cực lớn, mà người đàn ông đứng ở bên cạnh cô ta, vị kia toàn thân chỉ có một quần lót che đi viên đạn, trên ngực đầy vết trầy xước ái muội, đúng là công tử nổi danh phóng đãng đế đô, thiếu gia Cận gia, Cận Dịch Phạm……

……

Hạ Tiểu Nịnh bắt chiếc xe trực tiếp về nhà, ngay cả liền lẻ cũng đều không muốn chờ lấy trở về, chịu đựng đau nhức cả người trực tiếp xông lên tầng hai.

Đến trong nhà rồi, vào phòng nhỏ của mình, đóng cửa lại, lại dùng chăn che mình thật kín, vững chắc, sau đó, cô mới cảm thấy an toàn.

Nơi này không có Phong Thanh Ngạn, không có Phong Tu Viễn, không có Phong Mạn Mạn.

Cũng không có người đàn ông chán ghét dùng mưu mô quỷ kế để trêu chọc cô kia ……

Bên tai, rốt cuộc cũng thanh tĩnh.

Nhưng một tiếng mami của hai đứa nhỏ kia lại vẫn là quanh quẩn ở trong đầu, như thế nào đều vứt đi không được, cùng với lời Phong Thanh Ngạn nói muốn chịu trách nhiệm, còn có hết thảy tối hôm qua ……

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra cái gì, cô thật sự một chút đều nhớ không nổi.

Giờ phút này chỉ có toàn thân đau nhức đang nhắc nhở cô, thật không nên uống ly rượu xui xẻo kia…… Không uống rượu, liền sẽ không có hết thảy chuyện xui xẻo này……

Cô dùng sức mà nhắm mắt lại, cưỡng bách chính mình không suy nghĩ thêm nữa khả năng sẽ làm cô hỏng mất, nhưng tinh thần uể oải vẫn là giống như virus bắt đầu lan tràn dưới đáy lòng.

Nếu thật sự gây phiền nhiễu tên đó...

Nghĩ đến đây, cô căn bản không có biện pháp lại tiếp tục xuống dưới, chỉ có thể kéo qua gối đầu, đem đầu vùi đến càng sâu càng trầm, giống như đà điểu, làm bộ cái gì đều không có phát sinh qua……

- ---

Bạch Nhu Gia đã xxoo với Cận Dịch Phạm, theo các nàng ngày hôm qua Phong Thanh Ngạn đã xxoo với Tiểu Nịnh chưa?

A. Rồi

B. Chưa

Hôm nay có nhã hứng bão chương

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 278: Ngủ liền chạy?!

Phong Tu Viễn mang theo Phong Mạn Mạn trở về trang viên.

Cô bé trong lòng còn đang vì chuyện chính mình sau này có thể gọi Tiểu Nịnh mami mà vui vẻ, rắc cái chân ngắn nhỏ chạy khắp nơi trong trang viên, nhìn thấy một người hầu liền nhịn không được đem chuyện này nói cho bọn họ.

Phong Tu Viễn tức thì một mình ngồi ở trong phòng khách, an tĩnh mà thâm trầm suy nghĩ cái gì đó.

Qua rất lâu, cậu mới lấy điện thoại di động của mình ra, gọi tới một số điện thoại.

Chờ bên kia sau khi tiếp máy, cậu bé mới cẩn thận mà nghiêm túc nói, "Xin hỏi có phải là thám tử tư Thần Bắc Lộ không? Tôi là khách hàng lần trước đi qua chỗ các người……"

……

Phong Mạn Mạn ở trong sân lòng tràn đầy vui mừng mà chơi thật lâu, vốn tưởng rằng ba ba sẽ mang theo Hạ Tiểu Nịnh cùng nhau trở về, nhưng đợi tới đợi lui, cuối cùng chỉ chờ tới Phong Thanh Ngạn một mình xuống xe.

Cô bé hơi thất vọng lại không quá hết hy vọng mà hướng trong xe nhìn thoáng qua, "Mami không cùng baba cùng nhau trở về sao?"

"Cô ấy về nhà mình rồi."

Không cần đoán, đều có thể biết cô gái kia giờ này phút này là ở nơi nào, khẳng định đem vùi đầu ở phía dưới gối đầu, làm một con đà điểu, hoặc là khóc cái mũi nhỏ……

Thôi, dù sao anh có nắm chắc cô rất nhanh sẽ trở lại, liền chừa chút thời gian cho cô tự xử một chút, cũng không phải không thể.

"Ah, vậy mami khi nào có thể trở về nhà chính chúng ta ạ?"

"Nhanh thôi." Anh nhẹ nhàng mà xoa xoa đầu con gái.

Cái nhà này của bọn họ, rốt cuộc phải có nữ chủ nhân.

Cô tuy rằng không phải mẹ ruột Mạn Mạn với Tu Viễn, nhưng anh tin tưởng, cô sẽ đối xử với bọn họ rất tốt, rất tốt.

"Tốt." Tiểu nha đầu có được câu trả lời vừa lòng, nhanh như chớp mà liền lại đi chơi.

Lão Cao bưng một chén sứ trắng tinh từ phía phòng bếp đi ra, "Thiếu gia, vừa rồi ở trong điện thoại nghe được ngài có chút giọng mũi, thanh âm cũng ách, hẳn là bị cảm. Trước đem chén canh gừng này uống vào, tôi đi mời bác sĩ Phong gia đến đây xem xem."

"Ừ."

Phong Thanh Ngạn cầm lấy chén, đưa đến bên môi uống một ngụm, trong đầu lại nghĩ tới tư thế ngủ của nha đầu kia tối hôm qua ở trong lòng ngực mình.

Anh sở dĩ nhiễm cái cảm vặt này, chính là bởi vì một đêm khó ngủ không ngừng đắp chăn cho cô, rõ ràng là chuyện đơn giản như vậy mà lặp lại, làm cho lòng người sinh phiền chán, giờ phút này nhớ tới, lòng anh gọi là ôn nhu.

Một chén canh gừng rất nhanh uống xong, anh cầm chén một lần nữa đưa tới trong tay lão Cao, chính mình đi vào trang viên.

Tiếp nhận chén không lão Cao đứng ở trong hoa viên, không ngừng xoa hai mắt của mình.

Là ông hoa mắt hay là như thế nào vậy? Rõ ràng chén canh gừng này cay như thế, nhưng khi thiếu gia uống xong, thế nhưng là khóe môi vẫn luôn giương lên……

……

Đối với chuyện chính mình không nghĩ ra, Hạ Tiểu Nịnh chưa bao giờ tự tìm phiền não liều mạng mà suy nghĩ.

Có thể nghĩ thông suốt tự nhiên là chuyện tốt, không nghĩ ra cũng không đến mức ảnh hưởng sinh hoạt, thật sự không muốn đi hồi tưởng lại, cô liền dứt khoát không nghĩ nữa.

Sau khi từ hội sở về nhà, cô tuy rằng rối rắm thật lâu, nhưng cũng không đem bức mình vào phía trong ngõ cụt.

Dù sao đều đã nói chính mình muốn từ chức, tiền vi phạm hợp đồng cũng trả cho anh, mặc kệ anh có đồng ý hay không, có cùng lắm thì sẽ không gặp mặt……

Nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy có chút không hiểu sao mà trống vắng, muốn bắt lấy chút gì cảm xúc lại thật sự phân biệt không ra đó là cái gì, may mắn Cố Lâm Anh đánh tiểu mạt chược về nhà, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng che giấu sự khác thường của mình, chỉ nói hôm nay nghỉ phép, sau đó liền cùng mẹ cùng nhau chui vào trong phòng bếp công việc lu bù lên.

Lúc dọn đồ ăn lên bàn, Hạ Chí Dũng cũng trở về nhà, một nhà ba người như thường lệ ăn bữa tối, ai cũng không nhìn ra khác biệt của cô.

Sau khi cơm nước xong, Hạ Tiểu Nịnh còn chủ động đứng lên, chui vào trong phòng bếp bắt đầu rửa bát, để cho hai vợ chồng già có thể có thời gian theo dõi bộ phim truyền hình bọn họ gần đây thích kia.

Một tập quá nửa, cô còn không có đi ra, nhưng điện thoại di động đặt ở trên bàn cũng đã rung lên rất nhiều lần.

Cuối cùng Cố Lâm Anh thật sự không có biện pháp, đang muốn cầm lấy tới đưa cho Hạ Tiểu Nịnh, đã bị Hạ Chí Dũng đè tay lại, "Cái dãy số này không có tên nhưng vẫn cứ gọi điện thoại cho Tiểu Nịnh, nói không chừng là lừa đảo. Chúng ta nghe máy một chút xem sao, nếu đúng như lời tôi nói, liền báo cảnh sát."

Cố Lâm Anh nghĩ nghĩ, "Cũng đúng."

Bà đem điện thoại thả lại trên bàn, ấn xuống nút trả lời cùng nút loa, nhưng ai biết Hạ Chí Dũng còn không có tới kịp mở miệng nói chuyện, bên kia đã truyền đến tiếng nói người đàn ông trầm thấp khàn khàn: "Hạ Tiểu Nịnh, em lại có thể dám ngủ anh liền bỏ chạy? Tối hôm qua lúc em ôm tôi ở trong lòng tôi, luôn miệng gọi tôi tiểu khả ái, em cũng không phải là mất hút như bây giờ!"

- -----

Quà tặng:

Đáp án kì 45, trả lời nhanh nhận thạt nhiều chìa khóa nha:

Thanh xuân không hối tiếc: A

Đáp án sai: D

Cưng chiều cực phẩm: D

Đổi nam sang nữ: D

Tổng tài muốn yên: B

Hệ thống hắc khoa: B

Độc phi ngốc nghếch: A

Cuộc hôn nhân: C

Người yêu siêu mẫu: C

Sửa nickname: A

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 279: Gặp trưởng bối

Hạ Chí Dũng giống như người bị cảnh tỉnh, lập tức cả người sững sờ, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động kia hận không thể đem người đàn ông không biết tên họ này trực tiếp từ đối diện túm lại đây xé thành hai mảnh!

Cố Lâm Anh thoáng một phát cũng luống cuống, tay run lên, trực tiếp cúp điện thoại, "Bạn già, cái này, cái này phải làm sao bây giờ?"

"Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt……" Hạ Chí Dũng rốt cuộc bình tĩnh rất nhiều, một mực cầm chặt tay bà, tuy rằng đau lòng nhưng còn tính là trấn định: "Con gái lớn, giao bạn trai cũng bình thường, bây giờ người trẻ tuổi đều cởi mở, cũng, cũng bình thường."

"Lúc ông bình thường nói, âm thanh nếu không run liền càng có lực thuyết phục……" Cố Lâm Anh tình cảnh bi thảm mà nói.

"……"

Hai vợ chồng già nhìn nhau không nói gì, chỉ có trong lòng nước mắt ngàn hàng.

Khuê nữ (*con gái chưa chồng nhà quyền quý thời phong kiến) mình đặt ở đầu quả tim, trở thành hòn ngọc quý trên tay tối hôm qua bị người ta…… Làm sao có thể không đau lòng?

"Ông nói, có phải là Mộ Đình Tiêu hay không?" Cố Lâm Anh trong lòng ôm một tia hy vọng, "Nếu là nó mà nói, cũng chấp nhận tốt hơn một ít. Lúc trước Tiểu Nịnh vẫn luôn không thừa nhận, không bằng chúng ta nhân cơ hội hỏi con bé một chút……"

Vừa rồi trong điện thoại giọng nói người đàn ông khàn khàn, nghe không ra tên tuổi gì, cũng không biết đó rốt cuộc là ai.

Hạ Chí Dũng nghe vậy không lên tiếng, mà là nghiêm suy nghĩ kỹ, sau đó mới gật đầu, "Trong chốc lát đợi con bé đi ra chúng ta hỏi một chút."

"Ừ!"

Vài phút tiếp theo chờ đợi đối với hai vợ chồng già nói thực tế dằng dặc, sau khi Hạ Tiểu Nịnh từ phòng bếp đi ra, bưng trái cây đưa cho bọn họ lại ngồi ở đối diện, mới phát hiện ba mẹ của mình thần sắc tương đối không đúng.

Một người quá mức nghiêm túc, một người kia thoạt nhìn có chút…… tức giận cùng kích động?

"Cái kia, Tiểu Nịnh con gần đây……" Hạ Chí Dũng ấp ủ trong chốc lát, đã mở miệng.

"Gần đây cái gì mà gần đây," Cố Lâm Anh trực tiếp ngắt gãy lời bạn già nói, "Vừa rồi có người đàn ông gọi điện thoại tới nói con cùng cậu ta tối hôm qua ở bên nhau, có phải có chuyện như vậy hay không?"

"……!"

Hạ Tiểu Nịnh liếc mắt một cái nhìn điện thoại không cẩn thận đặt ở trên bàn phía trước, cả người run lên, "Ai, ai như vậy nhàm chán thế? Ha ha, hẳn là gọi điện thoại tới lừa đảo……

"

"Đối phương ngay cả tên con đều có thể kêu ra, còn nói là kẻ lừa đảo? Tối hôm qua con có phải gọi cậu ta là tiểu khả ái hay không?"

"……"

Phong Thanh Ngạn tên khốn kia rốt cuộc ở trong điện thoại nói gì đó? Chính mình nếu giờ phút này chết không thừa nhận, có thể bị treo lên đánh hay không chứ?

Trong 5 năm này, ba mẹ chưa bao giờ đối với mình quá lạnh lùng sắc bén như thế! Thật đáng sợ a!

"Con, cái kia, cái này kỳ thật chỉ là hiểu lầm!"

"Còn ngụy biện?"

"……"

"Tuy rằng bây giờ nam nữ cởi mở, nhưng nếu loại chuyện này đã đã xảy ra, chúng ta liền dũng cảm đối mặt! Nếu như người đàn ông kia không tính toán đối với con phụ trách, vậy cậu ta chính là kẻ lưu manh! Chúng ta có thể đi tố cáo cậu ta! Trừ phi con chơi một đêm tình, nếu là như vậy, chúng ta liền trực tiếp đánh gãy chân của con!"

"……" Hạ Tiểu Nịnh chân mềm, thật muốn quỳ xuống trước ba mẹ mình.

Hiện tại phải làm sao bây giờ?

"Cho nên, con hiện tại rốt cuộc có bạn trai hay không? Đối phương hiện tại đối với con rốt cuộc là cái thái độ gì?" Hạ Chí Dũng trấn an bạn già đang cảm xúc kích động một chút, tiếp tục đi vào chính đề.

Không thừa nhận còn có thể sống đến ngày mai sao? Hạ Tiểu Nịnh khóc không ra nước mắt.

"…… Thái độ, coi như cũng được."

Còn có thể có cái thái độ gì, còn không phải là thái độ bám chặt lấy, một hai bắt cô phải chịu trách nhiệm với anh sao?

Coi như cũng được? Đó chính là ý tứ thương lượng tốt? Hai vợ chồng già liếc nhau, ở trong mắt lẫn nhau thấy được ánh sáng hy vọng, "Vậy người bạn trai kia của con, chúng ta có biết không?"

"Biết, có biết."

Cố Lâm Anh trong mắt lập tức loé lên một tia sáng, "Vậy ngoại hình thì thế sao?"

"Diện mạo cũng, cũng rất không tồi."

Đó chính là Mộ Đình Tiêu không sai! Trái tim Cố Lâm Anh đang treo cuối cùng là rơi xuống đất, "Nếu là như vậy, liền tìm thời gian nhanh nhất đem cậu ấy hẹn ra, để chúng ta gặp mặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Lấy lòng

"…… Cái này……"

"Chẳng lẽ còn muốn gạt chúng ta vụng trộm qua lại? Đến lúc đó nếu đem bụng con làm cho lớn, mẹ đây liền ——" Cố Lâm Anh trừng mắt một cái.

Hạ Tiểu Nịnh lập tức biết kinh sợ, thật sự không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể gật đầu, "Vậy, vậy được rồi, để con sắp xếp một chút, sắp xếp một chút……"

"Được rồi, con bây giờ liền đi sắp xếp, mẹ và ba con có chút việc vào phòng thương lượng, cứ như vậy."

Cố Lâm Anh đứng dậy, kéo Hạ Chí Dũng len trở về phòng ngủ chính, hai vợ chồng già đóng cửa lại, liền châu đầu ghé tai lại.

"Ai nha, không nghĩ tới thật sự là Mộ Đình Tiêu, đứa bé kia thật sự không tồi, nhóm những bà nhảy quảng trường đó đều muốn hâm mộ chết tôi……"

"……" Hạ Chí Dũng nhìn vợ mình trong chốc lát, "Bà vừa rồi có phải có chút kích động hay không? Tôi vốn đang muốn tuần tự từng bước một, kết quả bà dọa đến con bé."

Ông cảm giác thấy vừa rồi trong lúc nói chuyện với nhau có chút không thích hợp.

Cố Lâm Anh lại không cho là đúng: "Không dọa con bé, con bé có thể thừa nhận nhanh như vậy sao?"

"Con bé từ đầu đến cuối cũng không chính diện thừa nhận qua!"

"Ha ha," Cố Lâm Anh bắt đầu lục tung mà tìm áo dê nhung mà mình rất lúc trước đã dệt xong, ý định lúc gặp con rể tương lai trực tiếp đưa cho, "Năm đó tôi với ông…… Trước khi kết hôn ông không phải cũng là vẫn luôn chết không thừa nhận sao?"

Lời này nói được Hạ Chí Dũng mặt già đỏ lên, "Khụ khụ, hảo hán không đề cập tới năm đó…… Cái kia, tôi đi gọi điện thoại cho Chử lão, nói cho ông ấy tin tức tốt này. Tiểu Nịnh rốt cuộc là nhà gái, không nên chủ động. Nếu con bé xấu hổ hẹn Mộ Đình Tiêu ra cùng chúng ta gặp mặt mà nói, chúng ta liền mời Chử lão ra mặt hẹn một chút đi."

"Được, đều nghe ông sắp xếp."

……

Ngày hôm sau.

Hạ Tiểu Nịnh với hai cái quầng thâm mắt không che được sáng sớm tinh mơ liền xuất hiện ở cửa tập đoàn Phong thị.

Ngày hôm qua trằn trọc một đêm, thật sự không biết như thế nào giải quyết cục diện rối rắm của ba mẹ mình bên này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có đến đây.

Không nghĩ tới còn chưa đầy 24 giờ, cô trải qua chuyện như vậy, kiên định vừa soái khí ném tiền từ chức chạy lấy người, lại về tới nơi này ăn nói khép nép cầu người.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh giống như tàu lượn siêu tốc, quả thực không cần quá kích thích.

Lại ở dưới tầng gặp Tề Hàng, cô dễ dàng được nhóm vệ sĩ ở cửa thả đi, sau khi lên tầng cao nhất trong sự kinh ngạc của mọi người đi về phía văn phòng Phong Thanh Ngạn, gõ gõ cửa.

"Vào."

Một chữ lời ít mà ý nhiều, làm lòng cô vốn là còn đang bồn chồn càng thêm mà thấp thỏm.

Hạ Tiểu Nịnh lo sợ bất an mà đi vào, đóng cửa lại, phát hiện anh áo sơ mi màu khói, đang xem tài liệu ở bàn làm việc, ánh mắt tất cả đều là nghiêm túc cùng chuyên chú, quả thực rất hợp với khuôn mặt.

Ngước mắt nhìn lướt qua, nhìn thấy là cô đến, Phong Thanh Ngạn ánh mắt cũng chỉ tạm dừng một giây, sau đó lại rũ mắt nhìn số liệu trong tay, giọng nói nhàn nhạt, "Có việc?"

"……"

Hạ Tiểu Nịnh xấu hổ mà đến gần anh, cầm hộp cơm trong tay giữ ấm đặt trên bàn, "Cái kia, anh còn không ăn cơm đi? Tôi mang theo bữa sáng cho anh, nhân lúc còn nóng mau ăn đi……"

"Đã ăn. Không có việc gì nói, em có thể đi ra ngoài."

"…… Tôi không đi ra ngoài, tôi nhìn anh ăn."

Cây bút trong tay dừng lại, Phong Thanh Ngạn trong mắt liễm qua một mạt ý cười nhàn nhạt, lúc ngẩng đầu nhìn cô lại như cũ vẫn là mặt không biểu tình, "Hôm nay em là bị quỷ ám? Ra cửa không xem lịch hoàng đạo? Nghĩ muốn nhìn tôi ăn cơm?"

Hạ Tiểu Nịnh bị nghẹn nghẹn, trên mặt mới vừa duy trì cười lấy lòng không bao lâu thiếu chút nữa liền không nhịn được, không ngừng ở trong lòng nhắc nhở chính mình hôm nay là tới làm đại sự, bằng không trở về liền phải bị ba mẹ tước gọt chết.

Cô bình phục một chút hô hấp, "Anh coi như tôi là bị quỷ ám đi, anh ăn trước, tôi giúp anh có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Anh còn muốn như thế nào nữa hả?

Tục ngữ nói cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, anh ăn đồ của cô, cô mới dễ làm việc.

"Không muốn ăn. Em không có việc gì liền đi trước, nếu em không nhớ rõ đường đi ra ngoài, tôi có thể gọi bảo vệ đến mang em đi."

"……" Đây là muốn chuẩn bị trực tiếp đem cô xách ra ngoài ném?

Hạ Tiểu Nịnh cũng không rảnh lo cái gì bữa sáng không còn là bữa sáng nữa rồi, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ xuống cầu anh tha cho mình một cái mạng, "Kỳ thật tôi có việc, muốn xin anh giúp trợ."

"Àu, không giúp."

Anh chậm rãi nói hết, lại cúi đầu bận công việc.

"Tôi, tôi đều còn chưa nói muốn anh giúp đỡ cái gì mà! Có lẽ chỉ là một cái nho nhỏ, một tí xíu chuyện nhỏ thôi?"

"Nửa tí xíu cũng không muốn giúp. Tôi nhớ rõ em ngày hôm qua đã từ chức. Nếu từ chức, lúc vẫn còn đachạy trốn kéo rớt khăn tắm của tôi, lúc sau lại không chịu nghe điện thoại của tôi, nghe lại một câu không nói liền cúp máy, tôi liền tự động cho rằng em là muốn cùng tôi phân rõ giới hạn, tôi đây còn giúp em làm cái gì chứ?"

"……"

Đây là muốn thu được về tính sổ, mấy tội cũng phạt sao?

Hạ Tiểu Nịnh bất đắc dĩ, "Ngày hôm qua tôi từ chức sao? Tôi như thế nào không nhớ rõ? Đó có phải là ảo ảnh chính anh tưởng tượng ra không?"

Nghe vậy, Phong Thanh Ngạn liền mí mắt đều không có nhấc lên nhìn cô một chút, đáy mắt lại lặng yên hiện lên một tia ý cười: "Trí nhớ em thật đúng là không tốt. Ngày hôm qua sau khi em từ chối tôi, tôi cũng nghĩ thông suốt, dưa hái xanh không ngọt, chúng ta vẫn là phân rõ giới hạn như vậy đi."

Giọng điệu như thế mà rất rõ nghĩa lớn, như thế mà tự tại tiêu sái, như thế mà mây trôi nước chảy.

Liền cả đêm, anh lại có thể nghĩ thông suốt? Ngày hôm qua còn nói năng chuẩn xác muốn cô chịu trách nhiệm đâu! Hạ Tiểu Nịnh rối rắm: "…… Anh nếu không, anh lại đem dưa xoắn xoắn? Nói không chừng liền ngọt nữa nha?"

"Không cần, tôi bận như vậy, không rảnh mỗi ngày xoắn dưa chơi."

"……"

Trong lúc nhất thời không còn phương pháp, hôm nay cũng không nghĩ về nhà bị thu thập, Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa quỳ xuống trước anh, "Anh liền phát phát từ bi cứu cứu tôi đi, ngày hôm qua anh gọi điện thoại đến là ba mẹ tôi nghe máy, lời anh nói có thể hại chết tôi. Bọn họ bây giờ muốn tôi tìm người cùng bọn họ gặp mặt, tôi đã đi đến đại biến của đời người rồi a? Chỉ có thể cầu xin anh…… Liền đi cùng bọn họ gặp mặt, dù sao chúng ta cũng giả bộ bạn trai bạn gái qua nhiều lần như vậy, không kém lúc này đây a! Chờ chuyện này qua đi, tôi lại tìm lý do nào đó, nói anh có cái gì cổ quái linh tinh, lại nói dối tôi đá anh cũng được a……"

Cô liền thở dốc cũng không dám, nhanh chóng nghẹn đem nói cho hết lời, chính là sợ anh trên đường đem đuổi mình ra.

Kết quả buổi nói chuyện này làm Phong Thanh Ngạn vốn là sắc mặt không quá tốt, càng đen……

"Giả bộ? Còn muốn đá tôi?"

"…… Tôi cũng là bị buộc đến không có biện pháp."

"Ha ha," Phong Thanh Ngạn đối với gương mặt nhỏ đã rối rắm thành mướp đắng kia, không lưu tình chút nào mà lộ ra một nụ cười lạnh, "Em đi tìm một diễn viên quần chúng hoặc là một diễn viên hạng ba giúp em đi!"

"Đừng như vậy mà, ngày hôm qua anh gọi cú điện thoại kia đến tôi đều không xác định ba mẹ tôi có phải nghe ra giọng của anh rồi hay không, có khả năng bọn họ là giả bộ không nghe ra được để thử tôi. Nếu bọn họ biết là anh, tôi lại mang cái sơn trại mà đi gặp bọn họ, tôi chết không toàn thây……"

"Phải không?" Anh không cho là đúng.

"Cùng lắm thì…… Về sau anh nói là anh đá tôi là được rồi?"

"Không được."

"…… Anh còn muốn như thế nào nữa hả? Chẳng lẽ nói tôi có cổ quái à?"

Anh sâu kín liếc nhìn cô một cái: "Em thật sự có."

"Anh!" Hạ Tiểu Nịnh chán nản, đang muốn đáp trở về, trong đầu lại chợt lóe lên một tia sáng, kịp phản ứng tên có chút buông lỏng này.

Cô nhanh chóng thò lại gần, "Tốt lắm tốt lắm, tùy anh nói như thế nào, trước giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn đi!"

"Tôi suy nghĩ một chút."

"Muốn suy nghĩ bao lâu?"

"Không biết, nhưng nếu có người nào đó rót nước, hoặc thứ gì đó giống như tôi đã làm tối qua, tôi có lẽ liền rất mau liền suy nghĩ xong……"

"…… Còn không phải là uống nước sao? Anh muốn độ ấm bao nhiêu? Có phải chính vừa lúc 75 độ hay không? Tôi lập tức chuẩn bị cho anh!"

Nói xong cô liền chạy nhanh như chớp, vào phòng rót nước, bưng nước trở về văn phòng anh.

"Mời uống."

“Đột nhiên cảm thấy nước không có tư vị gì, muốn uống cà phê……”

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Bạn trai con

Hạ Tiểu Nịnh: “…… Anh——”

“Tôi đột nhiên nhớ tới hôm nay công việc rất nhiều, buổi sáng có hơn một trăm phần văn bản tài liệu chờ tôi xử lý, mấy chục cái dự án hợp tác chờ tôi hoàn tất, thật sự không rảnh nghĩ những thứ khác……”

“Ah ah, cà phê đúng không? Không thành vấn đề!” Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng cười, “Ít đường ít sữa, cà phê đen, 85 độ, được không?”

“Em giống như có chút miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng không miễn cưỡng, vì anh pha cà phê là vinh hạnh của tôi mà!”

Pha xong cà phê trở về, cô lại hoặc chủ động hoặc bị động mà giúp anh làm rất nhiều việc: ví dụ như sao chép tài liệu, lại ví dụ như đem tài liệu đã ký phân biệt đưa đến bộ phận pháp lý,bộ thị trường, bộ công

quan, bộ kỹ thuật, tới giữa trưa rồi, còn mười phần chủ động mà giúp anh đi bên ngoài nhà ăn mua được món ăn gan ngỗng chiên anh thích nhất.

Trên đường mua gan ngỗng trở về, cô lại nhận được điện thoại của Phong Thanh Ngạn, yêu cầu cô mang về một khối bánh mì có vừa hương vị Pháp vừa mới nướng trở về.

Sau khi nói xong yêu cầu, Phong Thanh Ngạn lại ở đầu phía bên kia điện thoại khẽ thở dài, “Cũng không biết bánh mì mua trong thời gian dài như vậy, gan ngỗng lạnh mà nói, có thể ảnh hưởng vị hay không……”

“Không ảnh hưởng, không ảnh hưởng!”

Hạ Tiểu Nịnh đưa ra quân lệnh trạng tựa như cùng anh bảo đảm lại bảo đảm, cuối cùng ngồi bắt xe taxi chạy như bay về Phong thị, sau khi ra khỏi thang máy tầng cao nhất, té ngã lộn nhào mà chạy vào văn phòng anh.

Lúc hộp gan ngỗng được mở ra, còn bay ra hơi nóng thơm……

Cô thở hổn hển nhìn về phía người nói mình phải xử lý hơn một trăm phần văn bản tài liệu, xem mấy chục cái dự án hợp tác - Phong Thanh Ngạn.

Giờ phút này anh đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt sâu kín mà nhìn ngoài cửa sổ.

Chẳng lẽ là đang suy nghĩ cái gì đó rất quan trọng hay vấn đề lớn nào? Cô lén lút ngừng lại hô hấp rồi, quai hàm nghẹn đến mức phình phình mà mười phần lao lực.

Đợi vài phút mới đợi đến lúc anh từ từ mà xoay người lại, mặt cô đã nghẹn đến mức đỏ bừng.

Giống như mắt con cá vàng nhỏ.

Phong Thanh Ngạn sâu kín mở miệng: “Em có cảm thấy không……”

“Cái gì?” Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng đứng thẳng, đây là muốn cùng cô thương lượng cái chuyện lớn gì sao? Vậy cô nhất định phải trả lời thật tốt, tranh thủ làm anh lau mắt mà nhìn, mới có thể làm anh gật đầu đồng ý chuyện mình thỉnh cầu a!

“Đám mây chân trời kia, đặc biệt rất đẹp……” Anh tựa cảm thán tựa ca ngợi mà nói.

“……”

Đã nói rồi đấy, rất bận đâu chứ? Nói trăm công ngàn việc không có thời gian suy nghĩ chuyện của mình mà?

Hạ Tiểu Nịnh một ngụm hờn dỗi nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa nghẹn ra nội thương, nhẫn nhục mà nhìn anh, “Chuyện tôi vừa rồi nói đấy, anh suy nghĩ thế nào rồi?”

“À, tôi quên rồi.”

“…… Anh——”

“Buổi chiều có lẽ sẽ có rảnh nghĩ lại, không bằng em ở lại nơi này, tiếp tục chờ tôi?”

Hạ Tiểu Nịnh còn có thể thế nào được? Cô lại không có lựa chọn khác!

Cũng không thể lung tung ở trên phố một mình khoan khoái nói anh có đồng ý đóng giả bạn trai tôi không? Cái kia không bị ném đến cục cảnh sát đi mới là lạ!

Cô không biết giận mà ngồi trở lại trên sô pha, nhìn anh ăn cơm trưa xong, lại nhìn anh xử lý công việc, cuối cùng trong văn phòng liên tiếp rất nhiều người đến báo cáo công tác, nhưng ai cũng không dám đem mắt phóng tới trên người Hạ Tiểu Nịnh nhìn loạn……

Nhưng cô lại còn có thể làm được như thế mà "gặp nguy không loạn", tại nhiều cặp mắt ra ra vào vào như vậy nhìn chăm chú, cuối cùng, lại có thể còn ngủ thiếp đi…

Tới gần thời gian tan tầm, Hạ Tiểu Nịnh rốt cuộc bị tiếng chuông điện thoại di động của mình vang lên rất nhiều lần đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng mà mở mắt, không nhìn vào tên nổi trên màn hình điện thoại liền nghe, “Alo——”

“Tiểu Nịnh!” Giọng nói Cố Lâm Anh hơi mang hưng phấn từ ống nghe truyền đến, “Chúng ta ở nhà hàng Ức Tinh, chờ gặp bạn trai con! Ba của con, đồ ăn đều chút tốt rồi, mau tới đi!"

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Gặp con rể

“……!”

Hạ Tiểu Nịnh sợ tới mức buồn ngủ đều không có, hoàn toàn không dự đoán được ba mẹ mình sẽ vội vàng như thế.

Cúp điện thoại cô cũng bất chấp nhiều như vậy, đứng dậy ba bước cũng làm hai bước, liền chạy đến Phong Thanh Ngạn phía bên kia, trong lòng hạ quyết tâm bất luận anh có đồng ý hay không nhất định cũng phải đem anh trói đi!

Kết quả lúc cách anh ba bước, bởi vì chạy quá nhanh, mắt cá chân bước trật, bộp một tiếng hai đầu gối chạm đất, thẳng tắp mà quỳ gối trước mặt anh.

“……” Phong Thanh Ngạn kinh ngạc một chút, từ trên ghế đứng dậy, đôi tay trịnh trọng mà đem cô kéo lên, “Không cần ra sức như vậy, tôi đồng ý với em là được!”

Hoàn toàn không biết chính mình đến tột cùng vì cái gì lại xui xẻo như vậy, Hạ Tiểu Nịnh: “……”

Ở đây mấy người trong hội đồng quản trị vừa mới bắt đầu còn không rõ nguyên do, sau lại vừa thấy Phong Thanh Ngạn bộ dạng khẩn trương kia, đỡ giai nhân từ trên mặt đất lên bảo hộ ở trong ngực, trong đó một người trong đám nhân viên lớn tuổi đó lập tức hiểu rõ, “Phong tổng, chúc mừng chúc mừng a!”

Đều đã quỳ xuống, này không phải cầu hôn là cái gì?

Tuy rằng nữ cầu nam không nhiều lắm, nhưng trọng điểm là Phong tổng đồng ý rồi a! Giờ phút này không nịnh nọt, còn đợi đến khi nào?

Vài người khác cũng nhanh chóng kịp phản ứng lại đây, “Chúc mừng chúc mừng——”

“Đây chính là đại hỉ sự a!”

“Đúng vậy đúng vậy……”

Trong lúc nhất thời trong văn phòng tất cả đều là lời khen ngợi, Hạ Tiểu Nịnh nghe được sửng sốt sửng sốt mà ngay cả mình bị Phong Thanh Ngạn kéo đến ngầm gara khi nào, cô đều không nhớ rõ.

“Lại làm danh dự tôi tạo thành tổn thất, hơn nữa món nợ tối hôm qua, em ý định tính với tôi như thế nào?”

Ngồi vào trong xe, Phong Thanh Ngạn trực tiếp quăng những lời này tới đây.

Hạ Tiểu Nịnh thật muốn khóc cho anh xem, nhưng bây giờ quan trọng nhất không phải cái này, mà là bảo vệ tính mạng.

Côthật sâu mà hít một hơi, giống như đập nồi dìm thuyền mà nói, "Đi nhà hàng Ức Tinh trước đi, về phần những thứ khác đều thương lượng tốt, thương lượng tốt……"

……

Nhà hàng Ức Tinh.

Nhà hàng ăn này ở đế đô là cửa hiệu lâu đời, thắng tại món ăn mà nói cùng với môi trường tĩnh mịch, thâm thụ, nhóm người già ưu ái, là nơi lý tưởng bọn họ gặp mặt con rể con dâu, nói chuyện phiếm bát quái, gặp mặt bạn già.

Cố Lâm Anh cùng Hạ Chí Dũng đã cố định vị trí từ sớm, hai vợ chồng già vẫn luôn chờ ở cửa, không chút nào thèm để ý đêm hè oi bức.

"Chử lão nói Mộ Đình Tiêu khi nào đến?"

"Ông ấy nói Mộ Đình Tiêu chính là hôm nay từ máy bay về nước, tính toán thời gian, cũng không lâu lắm nhanh tới đây thôi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Tiếng nói vừa dứt, một chiếc màu đen SUV liền ngừng ở ven đường trước mặt bọn họ.

Cửa xe mở ra, Hạ Tiểu Nịnh dẫn đầu xuống dưới, ngay sau đó Phong Thanh Ngạn cũng xuống xe đi tới chỗ cô phía bên này, hai người tay dắt tay cùng nhau đi qua.

Sau đó, hai vị lão nhân bên này nhìn thấy đầu tiên là khiếp sợ, sau đó không thể tin được, cuối cùng, hóa đá……

"Bác trai bác gái, xin chào. Con chính là bạn trai Tiểu Nịnh." Phong Thanh Ngạn vô cùng có phong độ có lễ phép mà nói, "Rất vui lại lần nữa gặp hai người."

"……" Cố Lâm Anh trợn mắt há hốc miệng, liều mạng mà nhìn chằm chằm tay Hạ Tiểu Nịnh kéo ở cánh tay Phong Thanh Ngạn, thiếu chút nữa giơ tay véo trong người mình, "Bạn già à, ông mau nói cho tôi biết, cái này, cái này tuyệt đối không phải sự thật……"

"Nơi này nóng quá, bác trai bác gái có thể là không thoải mái? Không bằng chúng ta đi vào vừa ăn vừa nói chuyện?"

Phong Thanh Ngạn tựa hồ giống như không nghe được lời bà nói, chủ động nói.

"À, được……"

Hạ Chí Dũng theo bản năng mà thuận miệng đáp, chờ tới chỗ ghế rồi mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại đây, hiện tại là bọn họ đối với con rể, chính mình dựa vào cái gì phải nghe cậu ta chứ?

- ----

Mặt mũi cũng không đến nỗi... ôi số anh t... -))

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Khi nào đào góc tường? (Bão.4)

Bốn người ngồi vào chỗ phòng của mình, mới vừa rồi còn hứng thú bừng bừng Cố Lâm Anh, cái này giống sương đánh cà tím héo, mặt ủ xìu, làm cho Phong Thanh Ngạn mặt lại không tốt, lại hỏi Hạ Tiểu Nịnh đây là chuyện gì xảy ra.

Nhưng căn cứ vào hậu quả trước đó xem ra, tối hôm qua người đàn ông cùng Tiểu Nịnh ở bên nhau hẳn là Phong Thanh Ngạn không sai.

Bà dùng một loại ánh mắt trìu mến lại tiếc hận nhìn con gái, "Xã hội bây giờ cũng không phải lấy loại bầu không khí muốn bức tử trước kia, nếu không con đem chuyện đêm qua trực tiếp quên đi? Ba mẹ bảo đảm về sau không bao giờ nhắc tới……"

Hạ Tiểu Nịnh: "……"

Phong Thanh Ngạn im lặng, chén trà trong tay chuyển động một chút, "Bác gái, con lúc trước cũng đã tới nhà hàng này ăn cơm, ở bọn họ bên này có để một lọ rượu ngon, con đi bảo người ta lấy ra."

Nói xong liền đứng dậy, ra khỏi cửa phòng đi tìm người.

Hạ Tiểu Nịnh yên lặng nhìn ba mẹ nhà mình liếc mắt một cái, trong phòng lâm vào trầm mặc lâu dài.

Hạ Chí Dũng ngược lại là không quên trước đó không lâu chính mình tha thiết dặn dò qua con gái những lời kia, nhưng hiện tại người đã đưa tới trước mặt mình, liền chứng minh những lời kia đều là nói vô ích.

Ông nhìn chằm chằm chén trà trước mặt, cũng không lên tiếng.

Hạ Tiểu Nịnh không hiểu được mà khẩn trương, thấy một cái túi giấy bên cạnh Cố Lâm Anh, thuận tay cầm lại đây xách ra đồ vật bên trong, "Mẹ hôm nay còn đi dạo phố nữa à? Mẹ."

Vốn định giảm bớt một chút không khí xấu hổ, kết quả sau khi xách ra, bên trong là một áo dê nhung ba lỗ nam, hoa văn cùng kiểu dáng đều hơi có vẻ tân triều.

Lập tức…… Càng xấu hổ.

Cũng may Phong Thanh Ngạn đi đã quay lại, nhìn thấy áo dê nhung trong tay cô lập tức nhận lấy, "Cảm ơn món quà bác gái cho con."

"Đó là ——"

Cố Lâm Anh lời nói còn không có nói ra miệng, Phong Thanh Ngạn đã lồng áo dê nhung ba lỗ lên áo sơmi bên ngoài, lại lôi cổ áo sơmi ra, như cũ đẹp trai ngút ngàn, "Rất vừa người, cảm ơn."

Chỗ nào vừa người? Hạ Tiểu Nịnh quả thực muốn sụp đổ rồi, áo ba lỗ này mặc ở trên người anh, rõ ràng là ngắn một đoạn mà!

Nhưng hết lần này tới lần khác luôn chú ý mà nhạy bén Phong Thanh Ngạn phảng phất như không hề phát hiện, một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh cô, mở ra bình Mao Đài ủ lâu năm trong tay kia, rót cho Hạ Chí Dũng đầy một ly, "Bác trai bác gái, con là lần đầu tiên thấy gia trưởng, nếu có chỗ gì không đủ, kính xin nhiều hơn thứ lỗi."

Lần đầu tiên? Cố Lâm Anh rõ ràng không tin, "Cậu có——"

Hai đứa nhỏ lớn như vậy mấy chữ này còn không có nói ra miệng, Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng mà liền đứng dậy, chặn tầm mắt bà, lại múc cho bà một chén canh, "Mẹ, mẹ uống canh trước, uống canh……"

Hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy, cô không hy vọng từ trong miệng bất luận kẻ nào trên thế giới nghe được bất luận một lời gì điểm ghét bỏ bọn nó.

Cố Lâm Anh bị chặn một chút, vốn đang muốn mở miệng lại nói, nhưng nhìn đến đối diện Phong Thanh Ngạn bộ dạng đã bị áo dê nhung ngực ba lỗ nóng ra đầy mồ hôi lại như cũ không có muốn cởi ra, trong lòng bà lập tức nói không nên lời là cái gì cảm thụ, dứt khoát liền trầm mặc.

Hiện tại là giữa hè, trong phòng tuy rằng cũng bật điều hòa, nhưng cũng có 27 độ, mặc áo này vào thật sự là rất nóng.

Nhưng anh lại có thể như vậy mà nhẫn nại, cái gì đều không nói, cũng không có giống như trong tưởng tượng của bà đại thiếu gia chơi đùa như vậy, rốt cuộc cũng coi như là khó được……

Phong Thanh Ngạn cũng rót cho mình một ly, nâng chén đến trước mặt Hạ Chí Dũng, "Bác trai, trước nếm thử rượu ủ lâu năm này hợp hay hợp khẩu vị bác đi?"

Tay Hạ Chí Dũng đặt ở bên cạnh ly vẫn chưa động, mà là nặng nề nhìn anh.

Ánh mắt kia, chính là nhìn con chồn ăn trộm gà con của mình, tràn ngập phòng bị cùng bất mãn, "Cậu là khi nào đào góc tường Mộ Đình Tiêu? Có thể để cho chúng tôi không biết chút nào."

- -----

7,8k bão tiếp ^^, □□□□

Bây giờ mị bận rồi, bye bye!¡

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 285: Con sẽ không bảo vệ cô ấy

"……" Hạ Tiểu Nịnh thiếu chút nữa một đầu trồng lên trên bàn.

Cái gì gọi là đào góc tường Mộ Đình Tiêu a? Chẳng lẽ bọn họ cho rằng chính mình cùng Mộ Đình Tiêu là một đôi không thành?

Nghe vậy, Phong Thanh Ngạn lại không có biểu hiện ra chút nào cảm xúc, ngược lại rất có kiên nhẫn mà nói, "Không tồn tại cái thọc gậy bánh xe vừa nói, bởi vì Tiểu Nịnh bất luận hiện tại hay là tương lai, đều chỉ có thể là của một mình con."

"……!" Hạ Tiểu Nịnh ngẩng đầu, cả kinh xương sườn đều kẹt ở trong miệng.

Kỹ thuật diễn xuất toàn bộ triển khai hai mét tám a thiếu gia! Biểu hiện đêm nay của anh quả thực có điểm làm cô kinh diễm!

Hạ Chí Dũng cũng là không dự đoán được anh sẽ trả lời như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, bưng ly rượu lên uống một ngụm, "Hương vị coi như cũng được."

"Bác trai nếu là thích, hôm nào chúng ta đi dạo trong xưởng rượu lâu năm, ngẫu nhiên cũng có thể có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy." Phong Thanh Ngạn chân thành mà nói.

Anh quyền thế địa vị như vậy, muốn một lọ rượu ngon còn không phải chuyện một ánh mắt sao? Nhưng cố tình lại như vậy mà nói, làm người nghe tới trong lòng vô cùng mà ủi thiếp, ngay cả Hạ Chí Dũng cũng không thật thô thanh thô khí đối với anh.

Mọi người từng người an tĩnh dùng bữa.

Trong lúc nhất thời ai cũng không nói gì. Vốn là nhị lão ở nhà quyết định muốn đem vấn đề hôn sự vào chương trình nghị sự, giờ phút này trong lòng cũng ngầm hiểu rõ lẫn nhau mà lựa chọn tránh đi cái đề tài này.

Rốt cuộc không phải con rể tương lai mình nhìn trúng, cái này ngoài ý muốn tới quá mức đột nhiên, bọn họ phải sau khi trở về lại bàn bạc kỹ hơn mới tốt.

Phong Thanh Ngạn tự nhiên cũng có thể nhìn ra tâm sự của hai vị gia trưởng, chỉ mời rượu khuyên đồ ăn, bên cạnh một mực không đề cập tới.

Cuối bữa ăn, Hạ Chí Dũng đặt ly rượu xuống, rốt cuộc vẫn là hỏi ra cái vấn đề ấp ủ hồi lâu trong lòng kia, "Cậu cảm thấy, chính cậu có thể bảo vệ tốt con bé sao?"

Phong Thanh Ngạn ngước mắt, yên lặng nhìn Hạ Tiểu Nịnh còn đang vùi đầu ăn, đáy mắt dần dần sinh ra một mạt ánh sao ôn nhu, "Con sẽ không bảo vệ cô ấy."

Cái gì? Làm bộ đang ăn, nhưng vẫn đang lặng lẽ dựng tai nghe bọn họ nói chuyện, Hạ Tiểu Nịnh sợ tới mức thiếu chút nữa nghẹn lại, cầm ly nước vừa uống vừa liều mạng mà chớp mắt ám chỉ Phong Thanh Ngạn không cần đến cuối cùng còn muốn dựa vào phá đám đến tổn hại cô.

Tại thời điểm này, đáp án tiêu chuẩn chẳng lẽ không phải là vì cô xả thân quên chết sao?

Liền Cố Lâm Anh cùng Hạ Chí Dũng đều nghe được nhíu mày, có chút không vui.

Sau đó, chợt nghe Phong Thanh Ngạn bình tĩnh nói, "Con sẽ không bảo vệ cô ấy. Con sẽ vẫn luôn ở bên cô ấy, cô ấy đau, con cùng cô ấy đau, cô ấy cười, con cùng cô ấy cười, cô ấy nếu như yên tĩnh, con liền trầm mặc, cô ấy muốn tìm người nào đó để nói chuyện, con không bao giờ vắng mặt. Nếu có một lát như vậy, khi con không ở bên cạnh cô ấy, cô ấy cũng đủ mà cường đại, có thể bảo vệ chính mình. Con sẽ mang theo cô ấy, cùng nhau trưởng thành."

"……"

Hạ Tiểu Nịnh kinh ngạc, Hạ Tiểu Nịnh ngây người, Hạ Tiểu Nịnh yên lặng.

Rõ ràng biết đây là lời nói dối, chỉ là anh vì cùng cô diễn trò mới nói ra, nhưng ngực cô vẫn là bởi vậy mà phần phật mà ấm lên, như là một bầu rượu, càng là dư vị, liền càng là thơm nồng ấm áp……

Trong lúc nhất thời, Hạ Chí Dũng cũng không biết nói cái gì, ông buông chiếc đũa xuống, lễ phép đứng dậy, "Hôm nay liền đến đây thôi đi, mẹ con bé thân thể không tốt, tôi mang hai người họ đi về nghỉ ngơi trước. Cáo từ."

Nói xong, liền kéo lão bà cùng con mình lên.

Phong Thanh Ngạn liếc mắt nhìn Hạ Tiểu Nịnh một cái thật sâu, vẫn chưa mở miệng ở lâu, mà chỉ là đi theo phía sau bọn họ không xa không gần cách ước chừng hai mét đưa bọn họ đưa ra khỏi cửa nhà hàng Ức Tinh, sau khi nhìn bọn họ rời khỏi, mới xoay người lên xe mà đi.

Đêm nay ánh trăng, rất không tồi.

Tâm tình của anh, cũng không tồi.

Chỉ là không biết sau khi Hạ Tiểu Nịnh trở về, còn có thể ngủ được hay không ……

- ---Các tiểu khả ái, tối vv, VN vô địch, □□□

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Không phải không báo, thời điểm chưa đến

Chờ sau khi tất cả mọi người bọn họ rời khỏi, mới có người từ phía sau con sư tử bằng ở cửa đi ra.

Mộ Đình Tiêu một thân phong trần mệt mỏi, trên người còn mặc trang phục biểu diễn không kịp thay, ngơ ngẩn mà nhìn cửa nhà hàng.

Sau khi nhận được điện thoại của Chử lão, anh đã cố gắng hết sức quay trở về, dọc theo đường đi chưa ngủ không thôi cực kỳ vất vả.

Nhưng cuối cùng, giống như đã chậm bước đầu tiên, về sau, về sau mỗi một bước, cũng không kịp.

Không biết khi nào trên bầu trời mưa to trút xuống, anh lại di chuyển cũng không di chuyển, cứ như vậy tực tiếp mà nhìn, trong mắt dần dần lan tràn ra chua xót không có phần cuối……

Qua không biết bao lâu, cơn mưa trên đỉnh đầu bỗng nhiên ngừng.

Nhưng bên người mưa vẫn còn rơi xuống.

Mộ Đình Tiêu vừa quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Diệp Anh cổ tay trắng nõn cầm ô trắng cùng gương mặt không biết vì sao hồng lên, "Tâm trạng anh không tốt à? Nếu không, tôi cùng anh đi uống rượu thôi?"

"……"

"Không, bất quá anh đừng hiểu lầm, tôi không suy nghĩ cùng tính toán khác đâu, tôi chỉ là muốn, làm bạn gái trên danh nghĩa của anh, những khi anh tâm trạng không tốt tôi phải trượng nghĩa mà an ủi anh một chút a……"

……

Trên đường về nhà trong lòng bất ổn, đặc biệt thấp thỏm.

Hạ Tiểu Nịnh tuân thủ nguyên tắc làm người con cái nhất định phải làm hài lòng ba mẹ lén lút lại gần ghé vào bên tai Cố Lâm Anh thấp giọng nói, "Mẹ à, hai người không thích anh ấy có phải không? Hai người yên tâm, nếu hai người không thích, con tuyệt đối sẽ không cùng anh ấy bên nhau lâu dài!"

Cố Lâm Anh thần sắc phức tạp mà liếc mắt nhìn co gái một cái, không nói gì.

Rốt cuộc là người trên tuổi năm mươi, gặp người cùng chuyện so với con gái nhiều hơn rất nhiều, gặp chuyện cũng càng thêm thấu triệt một ít ——

Cứ nghĩ rằng đám hào môn công tử đều là thích thứ đồ mới mẻ, nhưng đêm nay gặp Phong Thanh Ngạn buổi nói chuyện cuối cùng kia, lại không giống như là đơn giản như vậy.

"Mấy ngày nay con không cần lại đi làm, ngoan ngoãn ở nhà cùng mẹ con dọn dẹp một chút đi, anh con sắp trở lại rồi."

Hạ Chí Dũng giải quyết dứt khoát, ý định trước hết để cho con gái một mình ở nhà, bình tĩnh mấy ngày.

Nói không chừng, con bé chỉ là nhất thời bị sắc đẹp Phong Thanh Ngạn sắc đẹp mê hoặc thì sao?

Chờ tỉnh táo lại, liền qua cơn mưa trời lại sáng.

Hạ Tiểu Nịnh không nghi ngờ gì, thấy đêm nay mình đã vượt qua nguy hiểm rồi, tâm trạng còn rất là sung sướng, sau khi về nhà xem TV một lát, mới rửa mặt nằm lại trên giường, ý định xem tin tức một lúc liền ngủ.

Kết quả lại là không xem không biết, vừa thấy dọa nhảy dựng ——

Toàn bộ Weibo, còn có đầu đề của các cổng trang web toàn bộ đều là ảnh chụp ái muội của Bạch Nhu gia cùng Cận Dịch Phạm.

Nghe nói, bọn họ ngủ, lại còn có ngủ đến kinh thiên động địa, người thần đều biết.

Tuy rằng Bạch Nhu Gia trước tiên đã tổ chức cuộc họp báo cực lực phủ nhận chuyện này, nhưng ảnh chụp là sự thật ván đã đóng thuyền, lại thêm nữa với tư cách nam chính của chuyện này trực tiếp không có bất luận cái gì tiếng gió liền ra nước ngoài, nghe nói anh ta đang đi nghỉ phép trên đảo nhỏ của

riêng mình, ai cũng đều liên hệ không được, cho nên chuyện này liền càng truyền càng mập mờ, càng truyền càng thần kỳ……

Thậm chí còn có người nói, Bạch Nhu Gia là bị chơi đùa liền ném đi.

Hiện tại, cả nước già trẻ phụ nữ và trẻ em cùng với mấy người đàn ông bát quái đều đang thảo luận chuyện này.

Còn có người hiểu chuyện ở trên mạng PO kể ra các loại lịch sử đen của Cận Dịch Phạm——

Hoa Hồ Điệp (*bướm hoa) Đế đô, nổi danh tay ăn chơi, tốc độ thay bạn gái so với đổi quần lót còn nhanh hơn.

Cái này, Bạch gia cùng Bạch Nhu Gia đều thành trò cười……

Hạ Tiểu Nịnh xem đến sảng khoái tinh thần, cho mỗi một cái tin tức phía dưới đều chọn cái khen.

Thật đúng là thiên sứ đại tỷ mở mắt, ở ác gặp ác, không phải không báo, thời điểm còn chưa đến a!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 287: Cho mami một chút thời gian

Phong Thanh Ngạn lái xe trực tiếp trở lại trong trang viên.

Đêm khuya tĩnh lặng, anh mới vừa vào hoa viên, lão Cao liền chạy ra đón, "Thiếu gia, những phóng viên kia binh quý thần tốc, trước mắt chuyện Bạch Nhu Gia cùng Cận Dịch Phạm cả nước đều đã biết, chắc hẳn về sau cô ta sẽ không lại đến dây dưa cậu nữa rồi."

Tuy rằng làm người già có lòng trắc ẩn, cũng cảm thấy Bạch Nhu Gia mất danh tiết tương đối đáng thương, nhưng ai bảo cô ta tự mình tìm đường chết đâu? Nói đến cùng, cũng là cô ta tự rước lấy nhục thôi.

"Ừ."

Phong Thanh Ngạn nhàn nhạt mà lên tiếng, không quan hệ đau khổ.

Thời gian đã không còn sớm, Phong Mạn Mạn vẫn còn chịu đựng buồn ngủ ngồi ở phòng khách, mặc áo ngủ dâu tây màu hồng nhạt chính mình thích nhất, ôm gấu Teddy ngoan ngoãn mà chờ ba ba.

Nhìn thấy Phong Thanh Ngạn từ bên ngoài tiến vào, cô bé lập tức vươn dài cổ nhìn thoáng qua phía sau lưng anh.

Sau khi phát hiện không có ai, lại thất vọng mà trở về trên ghế sô pha, "Ba ba, mami đâu? Vì sao mami lại không trở về?"

"Cô ấy mấy ngày nay trong nhà có chút chuyện, tạm thời hẳn là sẽ không tới."

Phong Thanh Ngạn nói, khóe mắt quét nhìn lại liếc tới một góc áo ngủ màu lam sau lan can trên tầng hai.

Nước Mỹ đội trưởng chính là đồ án, không cần nghĩ cũng biết giờ phút này sẽ là ai ở nơi đó trốn tránh nghe lén.

Anh cúi người bế con gái lên, vững vàng mà giữ ở trong khuỷu tay, kiên nhẫn mà giảng cho cô bé nghe, "Lúc trước khi con bị cô giáo chọn làm đội trưởng, có phải cũng rất sợ hãi, rất thấp thỏm, lo lắng mình làm không tốt phải không?"

"Đúng vậy," Phong Mạn Mạn thành thật gật đầu.

"Vậy đúng rồi, mami con cũng là lần đầu tiên làm mami, chúng ta cho cô ấy một chút kiên nhẫn cùng thời gian, để cô ấy thích ứng một chút, được không?"

"Được."

Phong Mạn Mạn trước nay đều là thiện lương đáng yêu, đối với Hạ Tiểu Nịnh càng là như thế.

"Bảo bối thật ngoan." Phong Thanh Ngạn vừa lòng mà xoa xoa cái mũi nhỏ của con gái, đã tới tầng hai rồi lại nhìn góc rẽ, Phong Tu Viễn vốn là ở nơi đó nghe lén cũng đã không thấy.

……

Đêm dần dần trầm.

Hạ Tiểu Nịnh hôm nay ở Phong thị nhịn một ngày, buổi tối lại đã trải qua chuyện sinh tử đó là mang Phong Thanh Ngạn giả mạo bạn trai gặp gia trưởng của mình như vậy, thần kinh căng chặt buông lỏng lỏng xuống.

Rất nhanh liền khép lại mí mắt, thành công ngủ.

Cô hiếm khi nằm mơ, 5 năm này thỉnh thoảng sẽ mơ về tình cảnh trận động đất ngày đó mình bị đè ở dưới đống đổ nát, những lần khác hơn phân nửa mơ thấy chính là lại nghiên cứu ra món ăn gì mới.

Nhưng đêm nay giấc mơ này đặc biệt không giống người thường.

Rõ ràng hiện tại là giữa hè, trong mơ cô lại là tuyết lớn đang bay tán loạn vào đông, chính mình ở trên cánh đồng mênh mông tuyết đi tới, tay bị người đàn ông bên cạnh dắt thật sự nhanh rất nhanh.

Tuyết rơi rơi, bước chân cô lại bởi vì người đó tồn tại mà trầm ổn.

Nhưng bất luận cô cố gắng ngẩng đầu như thế nào, trước sau có gió tuyết giữa cô cùng người đó, mờ mắt, thấy không rõ người đó là ai……

Bọn họ đi không biết bao lâu rồi, thẳng đến trên mặt tuyết để lại dấu chân song song cạnh nhau thật dài……

Toàn bộ trong mơ, ai cũng đều không có nói chuyện, rõ ràng bốn phía như vậy trống trải mà mênh mông, cô lại không cảm giác được nửa điểm cô độc

Thật giống như bọn họ lẫn nhau, liền tự thành một thế giới, không có thế tục hỗn loạn, cũng không có người khác xen vào……

Giấc mơ này cực dài cực dài, chờ đến sáng sớm hôm sau, cô nhìn trần nhà mình sửng sốt một thời gian rồi mới phản ứng lại mình đã tỉnh.

Thật là giấc mơ kỳ lạ.

"Tiểu Nịnh, Tiểu Nịnh ——" Cố Lâm Anh ở bên ngoài gọi.

Hạ Tiểu Nịnh nhanh chóng xoay người một cái, đi xong dép lê rồi chạy đến phòng khách, "Mẹ, làm sao vậy?"

- --

Dạo này bận lu bù. Đáp án kỳ 46, trả lời lấy 20 chìa:

- Chồng trước ra lệnh: B

- Tất cả bạn gái: D

- Liệt hỏa cuồng phi: C

- Tổng tài bá đạo: A

- Tà vương: B

- Biểu tượng hiển thị: A

- Thuận thiên kiếm: D

- Gắp thú bông: C

- Chỉ nhiễm: A

- cấp 8...: C

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 288: Nhập vai quá sâu

"Mau đến giúp một chút. Con nhìn xem, ba con ngày thường đối với anh trai con nghiêm túc như vậy, nói chuyện đều là một ít chuyện quốc gia đại sự,

hận không thể cho anh con mỗi ngày chấp hành nhiệm vụ, bây giờ anh trai con trở về, ông ấy tuy rằng trong miệng không nói, nhưng mấy thứ này……"

Hạ Tiểu Nịnh lúc này mới nhìn đến cánh cửa nhà mình đang rộng mở, ngoài cửa chất đống mấy cái túi mua hàng.

Cô nhìn thoáng qua thời gian, lúc này mới 9 giờ sáng, chẳng lẽ lão ba cũng đã mua nhiều đồ như thế trở về?

"Anh không phải còn mấy ngày nữa mới có thể trở về sao?"

"Ông ấy kích động đó! Tối hôm qua một đêm không ngủ, vẫn luôn trở mình! Mấy thứ này vừa để xuống, lại vội vã đi đến siêu thị, nói anh con trước kia lúc ở nhà thích ngủ túi ngủ, muốn đi mua cái mới!"

Hạ Ngật Khôn ở bộ đội rất được trọng dụng, binh chủng lại đặc thù, mấy năm này cũng chưa trở về, đừng nói Hạ Chí Dũng, nhà này ai không kích động được chứ?

Hạ Tiểu Nịnh 5 năm trước ấn tượng toàn bộ theo trận động đất kia mà mất đi, anh em hai người mấy năm nay lần duy nhất ở bên nhau, vẫn là sau khi cô được người ta cứu ra từ đống đổ nát, quân đội của Hạ Ngật Khôn cũng tới tham gia cứu viện.

Lúc ấy thời gian gấp nhiệm vụ nặng, quân lệnh như núi, anh chỉ có thể rút ra một chút thời gian tới xác định người nhà của mình an toàn.

Nhưng chờ sau khi dư chấn chấm dứt, anh mới có thời gian hiếm hoi được ở lều trại một ngày cùng ba mẹ cùng em gái.

Sau lại cùng quân đội xuất phát, anh trước khi đi nhẹ nhàng xoa xoa đầu Hạ Tiểu Nịnh, đem thẻ tiền lương của mình nhét vào trong tay cô, dặn kĩ cô chăm sóc ba mẹ cùng bản thân thật tốt, sau đó liền rời đi.

Trong quân rèn luyện làm anh sớm đã trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa cương ngạnh, lời nói sẽ không nói ra quá mức mềm mại, nhìn thấy bóng dáng anh đĩnh bạt lao vào màn mưa đi tập hợp một khắc kia, Hạ Tiểu Nịnh vẫn là không thể nào nhịn xuống, khóc.

Cô dừng hồi ức lại, cúi người nhanh chóng giúp Cố Lâm Anh cùng nhau sắp xếp chúng lại với nhau.

Không bao lâu, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Cố Lâm Anh vừa nghe liền biết là ai, "Ba con về rồi kìa, mau đi cầm giúp lấy đồ."

"Được rồi!" Hạ Tiểu Nịnh bước nhanh qua đó, vừa mới kéo mở cưara, liền thấy được ngoài cửa không chỉ có một mình Hạ Chí Dũng.

Phong Thanh Ngạn, cũng không mời tự đến.

……

Hạ Chí Dũng xách theo bao lớn bao nhỏ, nhìn người vừa mới từ phía sau mình đi lên - Phong Thanh Ngạn, "Phong tiên sinh, anh trai Tiểu Nịnh sắp về, mấy ngày này con bé xin nghỉ. Nếu cậu là tới muốn người, vậy mời trở về đi."

Giọng điệu này nghe được khiến cho Tề Hàng đi theo phía sau thiếu gia nhà mình trong lòng rất chi là bồn chồn.

Nhìn bộ dạng này, là tối hôm qua gặp gia trưởng không thành công?

Nhưng Phong Thanh Ngạn lại không thấy nửa phần quẫn bách, chân dài sải bước trên mấy bậc thang cuối cùng, mặc sơ mi trắng quần tây đen, thân ảnh đĩnh bạt đi ở trên cầu thang chật chội cũng như cũ như vậy mà thong dong, liếc mắt một cái nhìn lại, cực kỳ giống từ từ mở cuốn tranh thuỷ mặc.

Nhạt như núi xa, khí chất lỗi lạc.

"Cháu biết, cháu không phải tới kêu cô ấy đi làm. Hôm nay, cô ấy cũng không phải nhân viên của cháu."

Hạ Chí Dũng nhìn anh, không nói chuyện.

Phong Thanh Ngạn đưa tay, đem túi giấy trong tay đưa cho Hạ Tiểu Nịnh, "Em mấy ngày này kỳ đặc biệt, đồ không nên ăn bậy. Đây là cháo táo đỏ gạo nếp tôi chuẩn bị cho em, nhân lúc còn nóng uống một ít."

Sau khi nói xong, còn nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, "Trong nhà bề bộn, em cũng phải chú ý thân thể. Không cần sốt ruột đến chỗ anh đi làm, nhớ rõ em chỉ cần nghĩ về anh là tốt rồi."

"……"

Đây là tiết tấu gì vậy? Người đàn ông này, giờ này phút này lại so với nắng sớm phía sau còn ôn nhu hơn?

Không phải đã nói diễn kịch chỉ làm tối hôm qua thôi sao? Chẳng lẽ là anh ta là nhập diễn quá sâu nên chưa thoát được?

Còn có, anh ta là như thế nào biết mình hôm nay bắt đầu sẽ bước vào kỳ sinh lý? (kinh nguyệt nha mấy má-))

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Đối với nó nhất kiến chung tình !

Hạ Tiểu Nịnh ngốc ngốc mà tiếp nhận túi giấy, đỉnh đầu bị anh xoa xoa, đến bây giờ vẫn còn nóng nóng tê tê, cô chỉ đáp lại tiếng được theo bản năng.

Sau đó, chỉ thấy Phong Thanh Ngạn đã mím môi, lộ ra nụ cười cực kỳ khó có được.

Thật giống như hoa quỳnh thấy được ánh trăng hoa quỳnh, thanh tú lại làm người ta kinh diễm……

Phía sau Tề Hàng cũng không quên dặn dò của thiếu gia, nhanh chóng tiến lên, đem đồ vật trong tay mình đưa cho Cố Lâm Anh, sau đó lại cung kính mà thối lui sang một bên.

Phong Thanh Ngạn nói: "Tối hôm qua thấy bác trai lúc dùng bữa ho khan hai tiếng, đây là cháo nhuận phổi bách hợp, còn có bác gái có chút phát hoả, cho nên một phần cháo lúa mạch khác là cho người. Những thứ này chúng ta cũng có thể chậm rãi điều trị."

Buổi nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, huống hồ đưa cũng không phải cái gì hi thế trân bảo, thật đúng là khiến người khác không có biện pháp từ chối.

Cố Lâm Anh không có cách nào khác chỉ có thể nhận lấy, nói một câu cảm ơn.

Vừa mới nói xong, nhà hàng xóm bên cạnh cửa bỗng nhiên mở ra.

Một bác gái trung niên một đầu cuốn tóc ngắn, ăn mặc bộ áo ngủ quần ngủ màu đỏ, mắt buồn ngủ mông lung mà xách theo rác rưởi muốn xuống tầng.

Ánh mắt vừa chạm đến Phong Thanh Ngạn, đối phương lập tức liền hăng hái, bát quái chi hồn đang ép trắc trong hành lang hừng hực thiêu đốt, "Mẹ Tiểu Nịnh à, vị soái ca này là con rể tương lai nhà bà hả?"

"Xin chào, cháu tên là Phong Thanh Ngạn." Anh trong giọng nói tuy rằng vẫn có sơ đạm như thường, nhưng cũng còn tính là có lễ phép.

Cố Lâm Anh lập tức xấu hổ, việc này người khác cũng đều không biết đâu! Nếu như truyền đi ra ngoài, cuối cùng Tiểu Nịnh cùng cậu ta lại không thành, đến lúc đó làm sao bây giờ? Danh dự người con gái sao có thể qua loa được!

Bà nhanh chóng bắt lấy tay Hạ Tiểu Nịnh, mang cô trở về, "Không có không có, đây là ông chủ của nó mà thôi, Tiểu Nịnh làm công cho cậu ấy, hôm nay cũng chỉ là trùng hợp tới nhà của chúng ta nhìn xem."

"À……" Đối phương trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận, trong lòng lại có vài phần đắc ý——

Mình nói mà! Người đàn ông này thoạt nhìn tuấn lãng lại phi phú tức quý (*không phú thì quý) như thế, sao có thể coi trọng nha đầu Hạ Tiểu Nịnh xuất thân loại cửa nhỏ nhà nghèo này được chứ?

Hạ Chí Dũng cũng khách khí mà xoay người, "Cảm ơn cậu đưa đồ tới. Chúng tôi còn có việc cần làm, liền không tiễn được. Mấy vật này tự chúng tôi cũng có thể làm, về sau không cần phí tâm lo lắng."

Nói xong liề kéo vợ con vào trong nhà, cũng không mời Phong Thanh Ngạn đi vào ngồi một chút, liền đóng cửa.

Tề Hàng một bên xem đến hãi hùng khiếp vía. Thiếu gia nhà mình thân phận tôn quý như vậy, bất luận đi chỗ nào người khác đều là gương mặt tươi cười đón chào, bị sập cửa vào mặt này vẫn là lần đầu tiên, cũng không biết có thể ảnh hưởng đến tâm tình của ngài ấy hay không, dẫn tới liên lụy đến người trong toàn công ty tăng ca……

Cái này thật đúng là thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn.

Nhưng cũng may, Phong Thanh Ngạn không có lộ ra nửa điểm không vui, ngược lại giống như khi đến rất có phong độ mà xoay người, cứ như vậy chuẩn bị xuống tầng rời đi.

"Đợi đã——" Bác gái hàng xóm ngửi ra hương vị cơ hội, nhanh chóng chạy đến trước mặt anh, "Vị soái ca này, cháu đã kết hôn chưa? Nếu như chưa có, con gái nhà bác nói đến cũng không tồi, tốt nghiệp đại học đế đô, trước mắt đang đi làm ở ngân hàng đế đô, trong điện thoại di động bác có ảnh chụp của nó, đây đây, cháu nhìn xem, đây là con gái của bác……"

Phong Thanh Ngạn liền đôi mắt đều không có rũ xuống một chút.

Bất đắc dĩ bác gái này kéo thân hình tròn vo ngăn ở trước mặt anh chính là không cho nói, cuối cùng còn chưa từ bỏ ý định mà liều mạng nhón chân lên, đem điện thoại tiến đến trước mắt Phong Thanh Ngạn, "Nhìn một cái xem sao, cứ nhìn một cái đi."

Phong Thanh Ngạn rốt cuộc như bà muốn nhìn thoáng qua.

Bác gái trong lòng vui vẻ, "Thế nào, con gái của bác không tồi chứ?"

Rất nhiều đàn ông đều đối với nó nhất kiến chung tình rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Song Bảo Trăm Tỷ: Mommy, Tới Đánh Call!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.